

Nina Marcu

*Tango
la geamandură*

Volumul II

Nina Marcu

Tango la geamandură
Vol. II

Carte editată de
Centrul Județean de Cultură Prahova,
cu sprijinul
Consiliului Județean Prahova

Redactor:
Emilia Vasile

Coperte și tehoredactare:
Mihai Vasile

Corectură:
Mihaela Gaftoi

Ploiești, Str. Erou Călin Cătălin nr.1, cod poștal 100066

Tel., fax: 0244 545041

E-mail: centrulculturiiprahova@yahoo.com

Site: www.cjcph.ro

www.facebook.com/centruljudeteandeculturaprahova/

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARCU, NINA**

Tango la geamandură / Nina Marcu. - Ploiești : Mythos,
2017-

2 vol.

ISBN 978-606-8467-34-4

Vol. 2. - 2018. - ISBN 978-606-8467-41-2

Decembrie 2018, 300 exemplare

Nina Marcu

**Tango
la geamandură**

Volumul II

Ploiești, Editura **Mythos**, 2018

Cuvântul de început al autoarei

Să vă spun, să vă scriu, vreo două vorbe... Așa zic, da' știu că, în felu-mi propriu, mă întind cu scrisul...

A venit, da, momentul. Momentul să vorbim, să lansăm, să dăm... la apă volumul al doilea al „Tangoului la geamandură”. A vrut sfântu' și pe ăsta nu l-am mai șters, cu mâna mea, cum am mai făcut-o – unii dintre voi știu – de n-am putut să le aducem pe ambele, în fața voastră, când cu lansarea primului volum. L-am scos, carevasăzică, la capăt cu bine, pe acesta. Am ajuns la liman, adică la geamandură, cu el, cu tangoul. În locul ăla unde, mai mult sau mai puțin, e trasată linia dintre permis și interzis. Victorie! Eh... Ce jelanie, ce văitături, ce aoleu a mai fost când cu ștergerea totală, în afară de cinci pagini, a primei versiuni a celui de-al doilea volum! Bietul calculator era pe cale să măsoare deschiderea ferestrei, că nu mi-a venit, totuși, să las și casa fără geamuri, capul meu să recepteze duritatea pereților, de la un capăt la altul al locuinței și toți oamenii din lume, de aproape, de departe, de unde erau ei, să intre în colimatorul meu. A fost greu să rămân fără toată munca, fără un tom întreg, fără, cum ziceam, al doilea volum. Încurajările au venit și au curs și m-au ridicat, din multe locuri și de la mulți prieteni. Sau nu. Mi s-a inoculat, cu tărie, chiar că, dacă o iau de la capăt, dacă scriu iar povestea fostului președinte de țară și a ziaristului nebun fără să fie nebun și a subcomisarului Cristian Popa și a altor personaje, dacă mă ridic și aduc din nou tangoul la prim plan, o voi face mai bine, mult mai bine, cel mai bine. Desigur că, oricât m-aș fi străduit, nu aveam cum să mai scriu la fel ca în prima variantă. Nu învățasem pe de rost cele câteva sute de pagini care ar fi trebuit să formeze al

doilea volum al tangoului, plus că, în timp ce scriam, mi-au venit alte idei, alte fapte, alte replici în degetele care au tot chinuit, câteva luni, tastatura. Și-am terminat, într-un final, cu bine. Și-a ieșit ce-a ieșit. Și-a plecat, romanul, zic, către editură și către voi. N-o să laud aici, n-o să justific, n-o să povestesc al doilea volum din „Tango la geamandură”.

Într-o oarecare măsură, ce-i drept, discret și – permis fie-mi pleonasmul – doar atât cât trebuie, au făcut asta cei care au scris recenziile romanului și – pentru vanitatea și egoul meu – încă vreo câteva persoane, care au rămas în spatele cortinei și pe a căror pricepere literară mă bizui. Oricum, ei, toți, o fac mai bine și mai frumos ca mine. Eu, chiar dacă e romanul meu, nu știu și, pesemne, nu pot sau nu vreau, cum să spun că e... și e... și e... și iar e... Cum am afirmat și la primul volum din „Tango la geamandură”, acest roman nu e, deloc, genul de „Ana are mere”. Adică, vreau să zic că nu e unul ușor, cu sirop, cu dulceață, cu grad ridicat de risc diabetic, cu propoziții scurte, de găgă, cu fraze puerile, cu personaje insignifiante, cu – trebuie să trimit acest cuvânt de început la editură și, deci, nu pot să fac toată radiografia, așa cum îmi sticlise ideea – luat pe scurtătură, nimic, așa cum descopăr siderată că se scriu multe cărți, azi. „Tango la geamandură” e altfel. Nu e ușurel. Nici ușuratic. Nu e nimic. Nu e pentru toți cei care, cică, știu buchiile. Nu e urechist, ca maneliștii. Nu e frunză de toamnă, căzută în parc. E... Nu știu cum să zic. E altceva și altcumva. De aceea, nu pot să fiu ipocrită și să nu fac precizarea fermă că doar pentru cei care, cu adevărat, știu să citească, e, va fi, să zic așa, prizabil acest roman. Pe cei care nu au simțul umorului, care nu trăiesc pe lumea asta, care nu au o minimă cultură generală, care nu au deschidere la citit printre rânduri, care nu știu – cum se zicea la țară, la mine, când eram copil – calea pe vale, îi îndemn, cu toată seriozitatea, să citească... altceva. Că-mi venise, pe cuvânt, să dau nume de – zic ei și zic și alții, ăia care citesc așa ceva – scriitori care, în opinia mea, de fată de la țară care a citit

vreo două cărți jumate, la viața ei, sunt de așa nu. Știu. Pare că sunt arogantă. Pare că sunt mândră. Pare că sunt plină de sine. Pare că sunt cam de cinci stele, așa. Pare că am tupeu. Poate că sunt. Și poate că am. Am spus-o mereu, nu sunt perfectă, ca alții. Nici nu sunt, în mii de feluri, ca alții. Nici nu scriu ca alții. Nici, uite, măcar în cuvântul de început, nu-i copiez, standard, pe alții, ca să dea bine, ca să prindă, ca să atragă textul ăsta. Sunt ediție limitată. Și unicat. Sunt eu. Total, cum deja am spus, imperfectă. Și, se întâmplă, unora le sunt. Pe ploaie, pe vânt, pe uragan, pe val, pe tango, pe geamandură. Le sunt. Și-mi sunt, la rându-le. Și ei, acești oameni care au deprins, mai demult, tainițele fără chei ale cuvântului scris, citesc, înțeleg, vor, așteaptă scriitura mea. Al doilea volum al „Tangoului la geamandură” e, ca să dau, totuși, ceva din casă, un pamflet. O luare în balon. O, spus mai ca la argou, bășcălie. În principal, politică. Dar și socială. Cotidiană. Practic, am înghebat acest volum și, mai ales, l-am portretizat pe unul dintre protagoniști, din mai multe personaje și replici și fapte. Nu degeaba aminteam mai sus de simțul umorului, că era să scriu omorului, de cultură generală, de trăit pe planeta pământ. Când veți citi – și, mă gândesc că, dacă sunteți la aceste rânduri de început, citiți și romanul – veți înțelege exact ce vreau să spun.

A, am uitat. Am uitat să vă zic aici noutatea. Că-n alte părți am mai zis-o. „Tango la geamandură” nu se termină cu, la volumul al doilea. Așa cum credeam și știam eu. Mulți dintre cei care au citit primul volum, mi-au cerut – pentru că nu vor să se despartă, încă, de personaje, pentru că tema abordată le place, pentru că mai vor popas la încă o geamandură și la încă un tango – să existe, să fie, să scriu și al treilea volum. Ajungem, astfel, cum nu mi-a trecut prin cap, la o trilogie a poveștii. Nu știu, sau, poate, știu, dacă ea, povestea asta, se termină ca în cele clasice, ale copilăriei noastre, cu au trăit fericiți până la adânci bătrâneți. Nu știu, sau, poate știu, nici dacă Făt-frumos îl învinge, după

tipic, pe zmeu. Nu știu, sau, tot la fel, poate, știu, nici dacă finalul – căci, plăcut, plăcut personaje, plăcut, plăcut scriitură, dar totul trece și, la un moment dat, se ajunge la capăt, deci, cu al treilea volum se sfârșește și „Tango la geamandură” – va fi cum vă așteptați. Știu, însă, că va surprinzător. Mai greu – așa, cel puțin, cred eu – de intuit. Digerabil cu triferment. Cum să zic, ca-n viață. Sau, poate, nu.

Ce mai... Am scris în titlu că vă spun două vorbe. Și, iacăta că ieșiră câteva pagini. Cu întinsul la scris, am păcătuit din totdeauna. La cotidienele la care am lucrat, eram, adesea, spaima șefilor: „Iar a scris mult mai multe semne decât trebuia, asta! Iar! Și ce să tai din text, că scrie bine și ciuntim materialul!” Vorba poetului: „Sunt greu bătrânii de urnit, dar, de-i pornești, sunt greu de-oprit!” Da’, acum, gata, pun punct cuvântului de deschidere. Și vă poftesc, pe toți, pe... ring. La dans. La un tango. La un „Tango la geamandură”. Să vă fiu dans, îmi doresc, cu această carte. Să vă fiu tango. Să vă fiu geamandură. (Ca să citez din... vedeți voi de unde). Ori, cum ar spune unul dintre personajele romanului, za fa viu tans, mey, za fa viu tanco, za fa viu ceamantura... Am zis că e punct, da? Păi, e. Că eu când zic că e, atunci e!... Mai sus, spuneam că dăm tangoul, al doilea volum, la apă... Nttttttt... Cred că, mai degrabă, vorba lu’ Nero – care ai chibrituri la tine? – dăm foc, ușor, ușor, la... Gata, gata, închei! Ciocu’ mic, ghinion, măi, dragă, ghici, ghicitoarea mea, vă vorbește preșe... Nu, nu... Vă scrie doar autoarea. Care nu e în sală, dar e în carte.

Lectură plăcută! Spor la citit! Hai, pa, că mă omoară vreun cititor mai nerăbdător, de cât m-am lungit cu scrisul! Și rămâneți fără autoare... Fără scriitoare. Fără mine. Cum zic, cum citez din clasici, și în finalul volumului al doilea, sfârșitul nu-i aici!

Nina Marcu

Orice asemănare cu persoane reale
este pur întâmplătoare; sau nu?

Aproape ca-n iad, când dau cazanele în clocot de atâta dever, arde, încă de dimineață, soarele. Pare că azi și-a propus să nu facă deloc, dar deloc, economie de sine. Și se dă, maximum, oricui și peste tot. Și de-l vrea careva, și de nu. E cald. E foarte cald. Sigur, afară. Pe plajă. Pe lac. Pe stradă. Oriunde. În vila imensă, cât un castel medieval, e răcoare. Chiar prea răcoare. Spre frig. Căci, tanti Mia, care robotește încoace și-ncolo printre cei patru pereți – la câte camere și la câte etaje sunt aici, e impropriu spus patru pereți, dar așa vine vorba – și-a tras pe ea, ca să-i fie cald la șale, o vestă de fâș, grosă și cu mult burete. Cu lombarul, dacă e în piuneze, nu te joci. Când a văzut-o echipată astfel, stăpânul vilei, om în etate și el, ba, cu destul mai în etate ca menajera, i-a zis de la obraz:

– Măi, dragă, și curcile, așa cum se scufundaseu ele, în lemne, râd de tine, cum ești înfocolită. Reglează-ți, dragă, sistemul imunitar. Nu vezi că e vară?

– Mă iertați, domnu' președinte, știu că e vară. Dar eu, ce să fac, cam scârțâi din toate încheieturile. M-a prins devreme reumatismul. Și, dacă mă trage curentul de la aerul condiționat, gata, nu mă mai scol.

– Nu te mai scoli? Tu? Măi, măi, cum nu știți voi să apreciați un lucru bun. Aveți răcoare și bine aici și vă plângeți. Alții ar da bani grei să stea ori să muncească, pe căldura asta, în bătaia aerului condiționat. Ce știe țăranul, ce-i ăla șofranul. Vezi să nu puți a nădușeală pe aici, cu vesta aia antiglonț pe tine. Știi că am mirosul bun și nasul pretențios. Dă-o jos, mai bine. Ca să fim prieteni.

Femeia se conformează. Decât să-și piardă pâinea... E singură, n-are bărbat, n-are copii, e musai să se întrețină. Și, pentru asta – căci așa e-n viață, ce să faci? – trebuie să accepte

multe. Să treacă peste multe. Să se facă, la multe, că nu observă. Mută și surdă și chioară se poate spune că e, de când lucrează aici. Și, bine că lucrează. Nu are salariu de director, dar nici praf de pe tobă. Mai încropește, cu banii de fostul președinte, de-o pâine, de-o hanță, de-o factură. Bine era să fie în tot timpul anului slujba asta, nu doar pe vară, când vin ăștia, toți, ai lui Ardil Escu, aici. Se ajungea altfel și ea. Punea, poate, și doi lei deoparte, ca să aibă pentru mai încolo, pentru iarnă, pentru zile mai cenușii. Dar, cum e vorba aia, mai bine mai puțin, decât deloc. Nu e cazul să-l mânia pe Dumnezeu.

Dă vesta jos, șopocăind, totuși, ca omul, în sinea proprie: „Ra'i al dracu', maică! Zău! Cu tot neamul tău, ăla de vii. Pe morți, câți sunt și cum au fost, nu mă bag, că nu vreau să mi-i pun în cap. Atât mi-ar mai trebui, să se scoale și morții din morminte, împotriva mea. N-am eu destui vii, în casa asta și-n neamul ăsta, de care să zic, când m-aduc în stare, Doamne, Dumnezeule, drăguțule, iartă-mă pe mine, păcătoasa? Am. Că aici e ca la gară. Și ca la moară. Sau ca la Parlament. Lume de toată mâna... Unul vine, altul pleacă, mai mulți rămân. De trebuie să stau veșnic cu cârpa în mână. Îi boscorodesc pe ăștia, pe toți viii, de fac, oricum, planul. Dar, despre morți – că mie mi-e frică, îl am pe Dumnezeu în sân și nu țin să mă pun rău cu El – numai de bine. O dau jos. Vesta. Să-ți iasă din căpățână, mă, cheaunule! Nu mai puteai să deșerți paharul pe gât, de vesta mea. Ți se puse pe suflet și pe creieri. Te lua de ochi. Ți se ducea la lingurică vesta mea, săraca. Am dat bani pe ea, nu pot s-o arunc. Omu' dracu' mai ești, mă, chiompaliule! Nu puteai să tragi pe gâtlej, că aveam eu vestă pe mine. Că, parcă eu iau ginseng și gerovital și viagra ca tine, să mă păstrez, prin tot corpul, tânără! Că, parcă eu mă scald, ca tine, în lapte dulce cu miere, ca să am pielea catifelată. Că parcă eu mă cremuiesc ca tine, cu toate smacurile posibile, aduse de peste șapte mări și țări. Deh, la ce muieret tânăr îți umple patul, se cere să faci față! Deși, eu, așa cum sunt, în veci nu m-aș uita la tine! Nici cu fundu', na! Darmite să te mai și iubesc. Să te ia mama dracilor, când faci așa, pe stăpânul. Că, parcă, mă duci tu la doctor, dacă mă iau șalele iar. Și mă iau! Umbli tu cu mine prin spitalele de stat de la noi. Tu te operezi, dacă ai nevoie, la Viena sau la Istanbul. Că e sistem de sănătate mai bun ca aici. Eu doar de gardul de la urgențe, de la noi, pot să trec. Mai mult nu. Mi-e imposibil. N-am cum. Da' tu poți. Că, parcă, ce... dai bani din burtă,

de la tine. Tu, deși ești un moș păcătos, vrei să pari de 25 de ani. Mai tânăr și ca fetele tale. Ca să nu zic chiar ca nevasta. Și te-ngrijești. Te bibilești. Te protejezi. Ca marfușele-alea de la televizor, care cică sunt vedete. Eu sunt vai de viața și de steaua mea. Chiar dacă n-am anii tăi. Dar, ce, eu trăiesc ca tine, în puf și în lux? Am tot ce mă plesnește imaginația? N-am. Eu înnod la mărunțiș, ca să fac de niscaiva bulendre ori taxe. Asta e, când nu faci de mic în scaldătoare, ca tine. În rest, să trăim bine, domnu' președinte! Și să trăiți! Că așa-ți place să-ți vorbească poporul și muieretul!”

Casa e plină. Ca un făcut, deși niciuna dintre fiice nu zisese cu vorbe că vine încoace, au venit de-aseară toate trei. Toate trei, de aici, din țară. Valentina, cea mare, n-a venit. E mai greu. Cum să pleci din Africa de Sud, unde ești, bine, merci, consul, ca să vii la tac-tău, la vila de la Mamaia? Coadă de la mătură nu prinde așa viteză și, dacă prinde, stau caralii cu radarele belite, la propriu și la figurat, pe ea. Poate vine luna viitoare, când țara – chiar așa, țara, că mereu primește felicitări și cadouri de tot felul de la admiratorii săi, de la oameni care au crezut și cred încă în el, de la fanii și de la ultrașii săi, care îl iubesc mult și necondiționat, până în ceasul de-apoi – îl sărbătorește, cum ar veni, regește, împărătește, pe fostul președinte. Că face și el 69 de ani, doar 69, nu 120, ca să nu-l mai bage nimeni în seamă, de ramolit ce e. Deși, la tonusul lui, la vivacitatea lui, el și atunci, la vârsta aceea grea, poate să dea clasă multora. Chiar mai tineri și mai cocoloșiți ca el.

Și, mai știi, până atunci, poate inventează cercetătorii și specialiștii britanici, printre altele, și elixirul tinereții fără bătrânețe și al vieții fără de moarte. Oficial. Cu cod de bare pe sticlură. Căci, el, în parte, a cam înțeles ce și cum să faci ca să fentezi bătrânețea. Face 69 de ani, dar nu se dă pe mulți dintre ăștia, mai tineri, de prin viața socială și politică. Sunt crispați și rigizi, ca niște momâi. Mulți. Să nu zică toți. Iar el nu-și ascunde vârsta. Pe-asta o are. Pe-asta o poartă. Cu asta se mândrește. Cu asta defilează. Nu ascunde niciun an din ea. De ce ar face-o? E notat cu ea, peste tot, vorba lui Vanghelie de la sectorul cinci – un găozar și acesta – prin toate almanahalele și pe toate goăgălele.

69 de ani. Arată bine, la anii lui. Chiar foarte bine, de ce să fim, gratuit, modești? Ce e, e, domn'le... Nu e ridat prea tare, doar atât cât să aibă un farmec aparte, de bărbat adevărat, nu-i atârână

pieile, ca la unii cu mai puțini ani în buletin decât el, nu s-a ramolit, nu e senil, bărbăția e la locul ei, în forță, părul, făcut de vârstă gri, e transformat de stilistă într-unul negru, de tinerel, mințile sunt în căpățână, nu pe arătură, ca la moși, gagicile stau ciorchine pe el. Bărbat bine, ce mai... Singurul defect. Deci, de ce și-ar ascunde, în atari situații, vârsta? Atunci, peste o lună, când va fi ziua lui, e moment prielnic de o baie de mulțime. Mare! Așa cum făcea pe vremuri. Să se umple stadioanele, să-i cânte lumea la mulți ani, să primească vagoane de cadouri și de flori – mă rog, cu florile astea, nu-i scofală mare, că zici că ești la mort sau mort, dar, așa cică e civilizată, să-i dai unuia de e ziua lui, flori – să-i dedice toți artiștii melodii... Cum era aia cu scapă țara de lichele?...

Sigur că n-a stat, de când nu mai e primul om în stat, neîmbăiat deloc, deloc. A mai făcut câte o băiță, așa, din când în când. Dar, mică. Pe repede înainte. Cu grijă. Ca să fie totul bine, să nu fie rău. Însă, cea de la ziua lui e, musai, mare. Și măreață. Și e motivată. E cu temei. Căci, a învățat, de când e în viața politică, și e de destul timp, să nu facă pași inutili. Pas cu pas, după primul pas... Să nu se afișeze aiurea. Să nu apară mai mult decât trebuie în fața opiniei publice. De plăcut, da, îi place să se afișeze și să apară. Să vorbească toată lumea despre el. Să se uite toți în gura lui, ca la Sfântul Duh. Să dea sfaturi. Să dea indicații. Să judece. Să mai bage câte o pastilă. Sau câte-un băț prin gard. Dar, decât să plictisească, să enerveze, să i se răstălmăcească vorbele, mai bine să i se ducă dorul. Să întrebe lumea de el. Să fie dorit. Stă în logica unei mari iubiri chestiunea asta. Ce-i mult – în afară de bani, aștia să fie cât mai mulți – strică. Mai cu pipeta, așa. Nu cu cisterna. Mai răruț, că-i, de când veacul, mai drăguț. Plus că, dacă nu se tot fâțâie pe la tembelizor – păi, ce, e altceva magaoaia aia infectă din sufrageria lui? Tembelizor e, că, la cât îi tembelizează pe toți... Nu, că rău nu e că-i tâmpește pe gorobeți, e bine. Așa, el poate și chiar e, deștept și îndrăgit – nu dă nimănui idei să îl strângă de cojones. Să îi ia urma. Să pună javrele pe urma lui. Să se întrebe ce mai face el, președintele, adevăratul și cel mai bun președinte al țării, din toate timpurile. Așa că, e mut. Adică, face pe mutul. Numai să vină timpul și să vezi ce-o să mai vorbească...

Da, mai răruț, că e mai drăguț, îi spusese, demult, biata lui mamă, cu privire la prima nevastă. Adică, să n-o tot care pe la ea, pe acasă, toată ziua, bună ziua. Că nu-i duce dorul. Să mai vină

și singur, că el e odorul ei, nu tuta de nevestă-sa, care, oricum, și-n cap să stea, nu se ridică la nivelul lui. Și avea dreptate. Prima nevestă nu s-a ridicat la nivelul lui. La înălțimea lui. La rangul lui. La statura lui. Nici, din păcate, a doua. Nici – asta e... – a treia. Niciuna dintre toate pe care le-a ținut. Nu e pretențios, nu zice să îl depășească, să fie mai bună o soție ca el. Dar să fie de rangul și de hangul lui. Din toate punctele de vedere. Nu de rangul doi și trei, cum îi tot sunt toate femeile pe care, ca un domn ce e, le face doamne. Greu să dai de una așa cum trebuie să fie. Greu. Dar, nu și-a pierdut speranța. Trebuie să fie, undeva, o femeie pe prototipul lui. Neîntinată. Însă, gata să arunce, lângă el, lumea în aer. Trebuie să-i fi făcut și lui, Dumnezeu perechea. Copia. Că orice sac își are peticul. De-aia tot caută. De-aia tot alege. De-aia tot așteaptă. De-aia nu disperă. De-ar fi să țină și 99 de soții, dar tot o găsește, până la urmă, pe ea. Pe EA. Care să fie de rangul lui. De calitatea lui. De nivelul lui. Și, normal, al mamei. Timp are. Să caute și să găsească. Să vrea și să dobândească. Ehei, mai e mult, mult de tot, până să se spună despre el că e o mumie.

Mda... Mama, ca să revină de unde a plecat, avea, mai mereu, dreptate. Mai bine să apari mai rar și să spui ceva de soi, de să meargă la pipota ălora de belesc ochii, decât să îți muți paloșul, în fiecare seară, dintr-un studio de televiziune într-altul, fără să fi spus nimic. Nulități, zero-uri barate, pe toate drumurile. Doar el e un templu, o icoană, o minune. De aceea se și impune să vină iar, anul viitor, la prim plan. E momentul. A stat cu capul la cutie destul. E suficient cât a băgat la poză doar chipu-i angelic.

Da, Valentina iar n-a venit. Adică, nici vara asta. Nu-i vorbă, că n-a trecut vara, dar se prea poate, după cum arată evidența, să nu vină. Tot să nu vină! Soiu' dracului și fata asta. E supărată pe el. E încă supărată. De acum vreo trei ani, parcă, nu își mai amintește bine, de când proasta aia de Ovidia s-a sinucis. Tronc! Ce heleș-beleș, cum zice țiganul, o fi conchis ea, că e între capul prost al Ovidiei și el, habar nu are. El știa că morții sunt cu morții, iar viii cu viii. Cui îi mai pasă de Ovidia? Nici vodă – mă rog, așa e vorba, că nu ne mai trebuie nouă acum rege sau domnitor sau împărat! Le-a trecut vremea, să se mai lingă pe muștiuc. Ah, urăște cu tărie Casa Regală și mucavalele și surogatele de obraje regale și princiare! – nu dă cu tunul. Nici dracu' nu s-a mai gândit la proasta aia. Doar Valentina a făcut gât de ea. Adică, nu chiar gât, în sensul strict al cuvântului. Că, la el, nu s-a dat direct cu

gura ei mare, cât o șură. Dar, cam de atunci, a făcut fata asta pe mortu'n păpușoi, a băgat-o pe aia cu treaba, cu ocupatul, cu n-am timp, și n-a mai venit acasă, la el. L-a evitat. Și pe surorile ei, la fel. Le-a dat cu tifla. I-a pus pe toți în cutia cu ignorări și ignorați.

În fond, ea, Valentina, ar trebui să-i mulțumească, să-i pupe, nu mâinile, ci picioarele, tălpile cu totul, să stea drepti, cu mâna la cozoroc, în fața lui. Nu să facă pe mironosița și pe ofensata și pe aferata! O nerecunoscătoare. Datorită lui, LUI, e ea consul acolo, la mama dracilor. Trai pe vătrai pe ea, ce mai... Căci, altminteri, dacă nu trăgea el sfori, în veci nu ajungea ea să ocupe așa frumusețe de post. Nu e vreun geniu al politicii. De fapt, nu e deloc un geniu. În niciun domeniu. Dar aere de aferată, uite, își dă. Pe supărata – și-ncă ce supărată – face, da. Bâza cu el – taman cu el – joacă pramatia asta de fată. Ce-o doare pe ea de Ovidia? Ce-i pasă ei? Dacă s-a dus, dacă s-a sinucis, dacă a avut altă soartă. Brânză mare! Fuse și se duse! Că, doar n-a fost mă-sa, mă-sa care a făcut-o, ca să plângă și să se aolească după ea. Până și biata lui MAMĂ, o sfântă, s-a dus, când i-a venit clipa. Darmite Ovidia...

Da, dar măcar asta, Valentina, de bine, de rău, de chiu, de vai, cum, necum, muncește, poftim. E pe picioarele ei, pe leafa ei, pe spezele ei, chiar așa, datorită lui, cum stă treaba. Nu-i cere, mai ales de când e botoasă, un leuț. Și nici el nu-i trimite, nici sfertul sfertului din leuțul ăla. Copilul dacă nu plânge, mă-sa nu-i dă să sugă. Valentina se chivernisește singură. Nu știe ce mănâncă, dar sigur nu face foamea și n-a murit de inaniție, că o dădeau ăia la știri. Doar că, uite, de atâta timp, nu vrea ambasadă cu el. Nici măcar un consulat nu vrea. Să-i fie de bine și la vară cald. Bine că-și scoate pâinea din munca ei. A mai scăpat de-o pacoste. De-o piatră de moară. Ce, cu patru fete pe cap, e ușor?

Nu ca astealalte trei, care sug cu nerușinare – și-n continuu – la ugerul vacii lui. Ferească Dumnezeu să înțarce bălaia. Că fetele astea, la cum nu știi să facă nimic, ajung, nu în șanț, cum ai crede, ci direct pe imaș. În școli, el – martor îi e Dumnezeu – a încercat, ca un părinte, să le țină. Ca să iasă cu o meserie la bază și să facă ceva în viață. Mă rog, nu strungărie, vopsitorie auto, chelnerit. Că sunt, totuși, fiicele lui. Și nu e cazul să tragă la șaiabă. Dar, ceva, acolo... Ceva... Numai că, treaba e așa: gâsca mai prinde câte ceva apă, udă, cum zice o glumă proastă, pe pene. Dar fetele lui, învățătură, ba. Nu-i vorbă, că dacă tot a fost tatăl lor – mereu s-a

gândit, pe Dumnezeu Tatăl îl scrii cu literă mare, dar pe el, Tatăl fetelor ăstora, de ce nu? – președinte, adică om, cineva mare și important, patalamale la mână au. Și nu de la școlile de rahat din Românică, alea de scot tâmpiți pe bandă rulantă, nu. Ale lui au studiat la Paris, la Londra, la New York. Ce, el e de-o teapă cu toți țopârlanii, ca să își ducă fetele pe la școlile de stat? A fost suficient de deștept ca să facă totul, chiar și vreo intervenție chirurgicală, dacă a fost cazul, prin străinătăți. Ce și cum e, în toate domeniile, în țara asta, știe el prea bine. Că, doar, n-a fost degeaba președinte patru ani. Și implicat, maximum, alți mulți ani, în tot ce înseamnă mersul țării ăsteia. Așa că, mai salcâm cu românismul, cu patria, cu poporul, cu interesul național. Astea sunt refrene pentru fraieri și pentru tolomaci. Desigur, când e cazul, le bagă și el. Și-ncă profesionist – că are un talent... – nu urechist. Le cântă de face scurtă la limbă. Dar și impresie în rândul populației, face. Și zic toți prostălăii că ce bun președinte și politician mai e el. Zice de toate. Zice ce trebuie. Adică, ce-i trebuie. Că doar, dintr-atâta, nu i se strâmbă gura.

Da, fetele lui, chiar dacă nu știu nimic, au diplome grele. Că și cheltuielile cu ele au fost grase. Spre obeze. Batoze, chiar. Cu toate astea, fetele lui nu sunt de calibrul lui. Nu sunt... Și, dacă trebuie vreodată, în obrazul lui, adică Lui, le-o aranja cineva să le fie și lor viața roz, măslina umplută și geanta Luis Vuitton. Ca să nu ajungă, se poate preconiza și asta, pe centura vieții. Măcar la mahala, dar nu pe centură.

Luiza și Elena au venit încoace, la mare, și cu bărbații. Soții, deh. N-ar mai fi fost. 'Tu-le, neamul și rasa în fund... Că sunt amândoi niște împuții și ăștia. Niște javre ordinare. Niște putori. S-au spurcat la oala cu smântână. Și le place luxul. Le place viața. Le place banul. Dar de el, cel care dă și marcă banul, și asigură luxul și viața, nu le place. Le pute. A simțit el, mai de mult. Deși, mai au nițel și îi pupă mâinile, deși le simte limbile bine îmbârligate prin fundul lui – limbile lor nu au oase, ca să îl înțepe, așa că, sunt bine venite la lins – deși țin să îi ridice osanale, nu îl prea au la bojoci. Se vede. Se simte. Se percepe. Ce dracu', nu e nimeni copil ori retardat. Nici măcar chior. Ca... Ca alții. O zic pe aia cu săru'mâna, tată, în sus, săru'mâna, tată, în jos, marțafoiul Elenei a luat, la cununie, și numele lui, de nu-l mai cheamă Emil Spătaru – Spătaru, ca în zicerea populară – cum îl chema de la tac-său, de acasă, ci Emil Escu, dar nu simte că ginerii ăștia îl iubesc, cum

ar trebui și s-ar cuveni. Că, la câte face pentru ei... Mâncarea de pe masa lor, e de la el. Chiloții din fundul lor sunt tot de la el. Vacanțele din Maldive tot din banii lui sunt. Mă rog, nu e el omul să țină cont la de-astea. Că doar nu dă cuiva o prună și se ține după el, ca să-i dea sămburele înapoi. Cheltuie, să fie primiți banii ăia, că el nu e nici mână strânsă, nici inimă neagră. E un om cum mulți ar vrea să fie și să-i calce pe urmă. E, de fapt, așa cum el crede cu tărie, un OM. Și, da, cheltuie fără număr. Lasă, el să fie sănătos... Și să-i meargă toate cele, ca și până acum.

Ginerii lui... Dar, ce, parcă fetele sunt mai breze? Nu sunt... Și nu e una, una măcar, să-i calce lui pe urme, în totalitate. Să-i semene. Să fie ca el. Să aibă aura lui. Să zicem că Elena e o copie, oarecum, palidă a lui. Ar putea, cu mai mult exercițiu, să iasă ceva din ea. Să iasă om, ca el, din materialul destul de brut care e acum. Promite, într-o oarecare măsură. Deși, e nevoie de șlefuit masiv. Dar, de, e femeie. Are milioane de slăbiciuni și de lipsuri. Și nu e la fel de puternică și de determinată, ca el. Ori ca mama lui. Însă, e adevărat, e peste surorile ei. Chiar și peste Valentina, care e altă plămadă, față de el. Puternică, da, cu personalitate, da, însă, fraieră și pafaristă, într-ale vieții. Zici că a făcut-o doar mă-sa, el n-a fost acolo. Asta, doamna consul, clamează mereu cinstea, onestitatea, regulile, virtutea... Îi vine să și zică una de această virtute. Lui, desigur. Valentina, la cum o dă și la cum o-ntoarce, pare că e soră cu Maica Tereza. De te doare și mintea. Ca și acum, cu ultima lui soție, Ovidia. Mă rog, penultima. Că ultima e Ana. Și, cine știe, după Ana mai pot urma și altele. Destule. Multe. Câte-or fi. Câte o da sfântu'. El e, încă, tânăr, în putere, cu chef de viață și cu puțință de amor. Nu e un păcat să te iubești cu cine-ți place. Să te sature de-o femeie și să-ți iei alta, lângă tine. Nu e. Dimpotrivă. Are dreptul să trăiască așa cum îi place și, desigur, cu cine îi place. Păi, ce, de-o mâncare, oricât de bună e ea și oricât de mult îți place la-nceput, când o descoperi, nu te sature, în cele din urmă? Te sature. Nu poți să mănânci întruna doar un fel, când sunt atâtea feluri în lume. Nu se poate. E imposibil. Te-mbolnăvești. De-aia a lăsat și Dumnezeu capacitatea de-a gusta și de-a plăcea în lume ceva. Așa că, treci și la alte feluri. Nu e păcat. Și protopopul, cât e el de protopop, schimbă mâncărurile, nu mănâncă mereu doar sarmale ori cozonac.

Valentina are gărgăuni în cap, ce să faci... Dădea semne de mult. A zis și el c-o fi, c-o păți, că își revizuieste comportamentul și se dă după el, ca după un tată responsabil și bun ce e, dar asta e, poftim. Din cocoș, în veci, nu faci găină și nici din curvă gospodină. Asta e. N-o mai schimbă el acum pe Valentina – căci, nu-i așa, nu mai înveți calul bătrân să tragă în buiestru – mai ales că, ei doi vorbesc foarte puțin. Spre deloc. Și se întâlnesc și mai puțin. Cum s-o destupe, atunci, la cap? Doar cu puterea minții lui deștepte, prin telepatie, nu poate. Că nu e Aliodor Manolea, să dirijeze flacăra violet încotro îi place lui. Și nici să plătească pe cineva să facă asta în locul lui, nu plătește. Că nu e cazul. Să facă Valentina ce-o taie capul. E majoră și vaccinată. Că, pe vremea ei, nu era criză de vaccin, ca acum. Uite, asta e o bună nadă, în campanie. Trebuie să le vorbească fraierilor despre producerea vaccinului la noi, în țară, la Cantacuzino. Cu asta câștigă. Cel puțin părinții și foștii și actulii angajați pun ștampila pe el. Adică pe numele lui minunat și deosebit. Ah, cât e de deștept! Nici nu are nevoie de consilieri. Se și miră, de multe ori, de ce-i plătește pe ăia pe care-i are, când multe dintre treburi le face singur.

El, la urma urmei, e el și ea, Valentina, e ea. Sunt tată și fiică, e drept. Dar în acte. În fapt. Legal. Mai multe nu-i leagă. Sunt altfel, ei doi. Îi desparte o lume și nu doar. Sigur, nu ajunge s-o dezmoștenească sau s-o renege. Nici în particular, nici oficial. Măcar cât să le dea celorlalte fiice dureri de cap. Dar Valentina e o cauză pierdută și el nu are de gând să facă nimic în acest sens. Asta e, alta mă-sa nu mai face. De altfel, este una dintre puținele cauze pierdute ale lui. Toate i-au mers din plin. Toate s-au legat. Toate au curs cum a vrut. Cu fata asta n-a avut mână bună și gata. Adică, nu mână. Că, doar n-a făcut-o cu mâna. Să fie sănătoasă.

Iar Luiza, of... A participat la un concurs de miss, pe la 16 ani și se poate spune că asta e tot ce-a făcut ea, semnificativ, în viață. Bine, a mai numărat odată, când s-a dus, de ziua porților deschise să viziteze Parlamentul, oile de acolo. Dar era emoționată de eveniment și n-a ieșit la vopsea cu numărătoarea. I-a dat mai mult. Bine, era și învățată cu excedentul și cu fără număr, fără număr. Așa că, asta nu se pune. În rest, paștele mamei ei de situație! Nimic nu mișcă. De încercat, de ce să zică, încearcă. În multe domenii. Ca să aibă unde și de ce se disipa. Dar rateurile și-au făcut, cu temeinicie, cuib, la colțul casei ei. Și scot, tot scot pui. Bine, nici ea nu are sânge în instalație, ca să ducă la capăt ce

Începe. Acuma, vrea modă și își deschide atelier de rochii nu știu de care. Cum rochiile ei sunt mai insignifiante ca sacii de rafie ori ca halatele de molton, vrea să aibă magazin de înghețată și de brânză. Apoi, îi sare țândărica, zbang, că nu se vinde brânzica ei și ține morțiș să-și facă ceva – o afacere – cu produse bio. Apoi, c-a auzit ea că merge – și merge, da, dar nu la Luiza – trece la imobiliare. Mai înregistrează și aici niscaiva eșecuri și vrea, apoi, să-și facă editură și librărie, c-a auzit că e mișto tare să fii prieten cu poezii, cu ăia care debitează nu știu ce catrene și aforisme, numai bune de folosit în nume propriu... A avut și scriitori preferați. A citat din ei, mai ceva ca el, pe vremuri, din Marx. Le-a pus și cărțile în casă, pe un perete întreg. Dar, editura s-a dus pe gârlă, iar librăria în puț. Oh... Pe urmă, hodoronc, tronc, vine altă fâsâială: fata vrea să fie, ca alte femei de vază ale țărișoarei, politician. Și să facă, musai, tac-său ce-o ști, cum o ști, s-o scoată o senatoreasă ori deputăreasă, ceva. Că, na, și un chior vede, e mai bine la Parlament, decât la brânzărie. Una e să dormi pe perna ta, de acasă, unde nu te știe nici dracu', adică, nici perna nu te știe bine, și alta, nu-i așa, să te ia moțâiala în ditamai Casa Poporului, unde, în permanentă, te filează câte unul, te filmează, te-nregistrează, de te află, apoi, tot natul. Și, dacă te află, ce? Doar nu te-ai dus acolo ca să te ascunzi, la Pititelea. Să te vadă o lume, că d-ai-a te-a votat. Mă rog, și pentru o umbrelă, un kil de mălai, o geacă, roșie, dacă se poate, un aparat de radio... Și, dacă nu te-a votat, a vrut pe altul, tot un drac. Mai ne pricepem și noi la mersul politicii ăsteia, că doar nu s-a scuturat, acum, salcia cu proști. Luizica lu' tata. Vrea și ea un mandat. Păi, dacă vrea, să-l aibă, că doar n-o sta lumea-n loc, de asta. Și, mai știi de unde sare căprioara? Te pomenești că, din mototoala asta face el o deputată... Bastonul de mareșal se află, nu-i așa, în ranița oricărui soldat. Hai cu fata la politică. Numai că, fata, pusă, în obrazul lui, pe listele partidului, n-a mai vrut nici Parlament. Ce să mai... Să vorbim cu toată gura, cum se cade. Luiza, așa fiica lui cum se află, nu e de cursă lungă. Luiza nu e de încredere. În Luiza nu ai bază. Cel puțin, de când s-a măritat cu dobitocul ăla de bărbate-său, Victor, i-a mărit splina-n el, de enervare și de indignare. De-a trebuit să-i dea cu anghiroi, ca să mai potolească inflamația. Ce-o fi găsit ea la Victor ăsta, e foarte greu de spus. Și nu doar că a găsit, ea știe ce, dar și ține, intens și cu toți dinții, de el. Putea să aibă orice bărbat, că doar e fiica lui, dar ei i-a căzut – și o ține

toana asta, n-o mai lasă – cu tronc pârilitul de Victor. Care, pe lângă faptul că nu e mai nimic de capul lui, că nu-i bun de nimic, că-i vai de steaua lui, mai și simpatizează cu ăialalți, din partea cealaltă a eșichierului politic, de-l face să i se pună dumaticul de-a curmezișul, în gât, de fiecare dată când îl vede. Cum în pat cu dușmanul trebuie să stea. Mă rog, doar la masă, ar fi culmea să se bage cu Victor sub aceeași plapumă. Treaba ei, a Luizei. Alegerea ei. Viața ei. Greșeala ei. Are libertatea să facă ce vrea. Nu se bagă el între ei. Ce, sunt SRI ori DNA ăștia doi, ca să le facă el cărțile, ca să-i tragă de atenție, ca să se bage în jocurile lor? Nu sunt. Să-și trăiască fiecare povestea – sau ce-o fi – așa cum vrea și așa cum știe.

Magdalena, ultima dintre cele patru fiice, nu e măritată. Ea e plină de frustrări, de complexe, de gânduri și, din ce și-a dat seama, a luat-o și razna. A căzut în păcatul mare al credinței peste poate. Adică, pe românește spus, a devenit – ferească Cerul de așa ceva – habotnică. Se duce mereu la biserică, ține toate posturile, are duhovnic, se închină la toți sfinții. Eh... Las' că-i bine și așa. Trebuie să facă vreunul din familie pace cu Dumnezeu, să se roage pentru iertarea păcatelor tuturor, să bage niște metanii, pentru a pune o pilă, o relație, o proptea, o ceva, la Divinitate. Pentru când, ferească sfinții și pușchea pe limbă, vin, în viața asta, și zile de rahat. Zici să nu vină, să fie bine și frumos mereu, dar nu știi cum te duce calea vieții, pe unde o cotește și unde se-nfundă și, cine știe, or veni și de-alea. Și, cine zice că la Dumnezeu nu merge cu pile, relații, situații, mită, bacșiș, șpagă se-nșală. Merge! Cum dracu' să nu meargă? Ce nu merge pe lumea asta, cu chestiile numite mai sus? Ce uși nu deschizi cu ele? Cine se dă în lături și zice: nu, eu nu vreau. Eu sunt corect. Eu nu iau șpagă. Eu mănânc ciorbă de știr și mâncare de fasole. Nu-mi trebuie friptură și tort. Haida, de. Toată lumea e o apă și-un pământ. Iar Dumnezeu închide ochii și El, când mai are cereri de câte o proptea de asta, că, om e, nu? Un moș de când lumea – înțelept, bun, milostiv, drept, după cum îi merge pâra – dar om. Tot om. Bun, el, fostul președinte nu s-a prea dus la biserică. Înainte, nu le-avea cu sfinții. Dădea după ei cu jet, cum dă lumea obișnuită cu tămâie după draci. Bine, nici el n-a simțit nevoia să se-nchine pe la vreo icoană. Icoana se-nchină la altă icoană? Iar acum, mă rog, în ultimii ani, după '89, în afară de panglicile tăiate pe la vreun

lăcaș de cult, unde, musai, era baie de mulțime și trebuia să profite de așa oportunitate, de vreo înmormântare, la care, de asemenea, dădea bine să apară pe firmament, de vreun eveniment creștin, gen Înviere, când orice consilier cu mintea la purtător te sfătuiește să fii în biserică, să faci, spășit, cruci multe, cu mâinile amândouă, că astea prind la alegători și, musai, să bagi capul în poză, ca să vadă tot natul, nu a avut treabă cu credința. Nu s-a călcat pe bătăture cu popii și cu sfinții. Dar știe că Dumnezeu tot un om e. Nu pe pământ s-a născut Iisus Hristos și nu la o masă de oameni a mâncat, până la 33 de ani, când și-a schimbat domiciliul? Mă rog, I l-au schimbat, cică, fariseii. Un fel de DNA, în echipă cu SRI, cam așa, au acționat contra Lui. Că erau tulburi și vremurile alea. Dar, așa și nu altfel, era scris să se-ntâmpale. Și s-a-ntâmpal.

E cinic. Știe. Dar nu are dureri de burtă din cauza asta. Nici junghiuri între omoplați. Despre muștrări de conștiință, nici nu poate fi vorba. De ce le-ar avea? Ba, spus pe șleaul cel mai șleau, chiar îi place să fie astfel. Și cinismul e o artă. Ca ironia. Ca umorul. Ca harul în vreun domeniu. În fond, nu e nimic în neregulă, doar se poartă, așa cum e, ca de la egal la egal cu Dumnezeu... Plus că, dacă Magdalena zice că a cotit-o pe calea sfinților – deși ea, mai va, nenicule, până să aibă aură roșie, galbenă, violet ori portocalie, ca ăia din calendar (bine, ăia au și vechime, au tocit babele ramele icoanelor și au lins vopseaua de pe picturi, la cât s-au închinat la ei) – nici nu mai cheltuie bănet, la greu, pe fake-uri și prostii de tot felul. Cum făcea. Căci, mereu s-a crezut mai urâtă, mai toantă, mai neinteresantă și mai grasă decât surorile ei – adevărul e că... dar, mă rog, el e tată – și a compensat frustrarea asta cu tot felul de tâmpenii. Da' tâmpenii, nu așa! Pe care el, deși are o vârstă – vorba vine – nu le lua și nu le purta, nici dacă îl și plătea cineva să facă asta.

Ei, discutabil și cu Magdalena, cu preasfințirea gurii ei păcătoase și a sufletului ei chinuit. Căci, nu de mult, se canonea – el știe exact asta – cu Kama Sutra, acum pupă, dimineața, la prânz și seara, coperțile bibliei. Cum ar veni, și cu buzele unse, și cu slănina în pod.

Dar, și pe ea, ca și pe celelalte, o lasă în pace. Treaba ei cum se căpătuiește. Nu e minoră, nu e de fusta lui, nu e handicapată. Să facă ce vrea. Și asta, ca și alealalte. Ce-i pare rău e că n-a avut și el un moștenitor. Adică un băiat. Să nu fi avut patru fete. Cică bărbatul – așa spun cercetătorii britanici și nu numai – dă sexul

copilului și mama inteligența. Invers nu putea să fie... Căci, dacă dădea el inteligența, ieșeau toate niște genii. Nu putea nimeni să țină pasul cu ele. Eh, și după ce că n-a avut un fecior, fetele astea sunt, din multe puncte de vedere, și total anapoda. Nu seamănă cu el și cu mama lui. Mama lui femeie! Și-ncă ce femeie! Ehei, dacă fiicele lui – sau, măcar, una dintre ele – semănau, fie și pe sfertul sfertului, cu mama, era fericire mare. Ca mama, mai va să îi calce vreuna urma. Și nu doar fetele astea ale lui, cu care l-a pricopsit Pronia, ci femeile, în general. El de ce s-a băgat să țină atâtea neveste? N-a fost niciuna, dar niciuna, ca mama. Și a-ncercat. A tot încercat. Mama lui, ehei, a fost FEMEIE! Singura adevărată, pe care-a-ntâlnit-o în viața lui. Poate că s-a mai născut, totuși, vreuna, așa. La fel. Pe același tipic. De același calibru. El o așteaptă. O caută. O dorește. Dacă e undeva, cu certitudine, va fi a lui. Și, poate, îi face și lui un băiat. Că au băieți toți proștii și numai el are numai fete.

În casă mai e – și e, că ea n-a venit de la capitală, sau capitale ale lumii – și Ana. Tot mai apatică, tot mai susceptibilă, tot mai ciudată, tot mai închisă pe zi ce trece. De când s-a rățoit la ea că i-a umblat într-unul dintre telefoane, face pe mironosița, mai ceva ca Magdalena. Nu mai răspunde, nu mai râde, nu mai stă pe lângă el, are, dintr-o dată, migrene – ca și celelalte foste, care, tot așa, erau lovite de dureri de cap în preajma lui – ține nasul pe sus. Prafu-i în fund. Dacă face așa, pe liber cu ea. Pa, pa, ceau, ceau, ura și la gară. Că, doar n-a ajuns el, EL, ARDIL ESCU, fostul și viitorul președinte al țării, stâlpul țărișoarei și idolul tuturor celor frumoși, cu minte, buni și inimoși, să plângă în dosul unei muieri, fie ea, da, și prospătură, de 19 ani. Lui, în cap, nu i se urcă nimeni. Niciodată!

Și, ce dacă a ținut-o pe lângă el, mereu pe lângă el, ca să fie, la un moment dat, bună să-i fie nevastă? A ținut și mai ține și altele. Un proverb care i-a rămas în cap de pe vremea studenției la Moscova, suna cam așa: când câinele de rasă face purici ca un dulău de rând, îl dai afară din casă. Asta e. O schimbă și pe Ana. O lasă și pe Ana. Căci nu e Ana singura femeie de pe pământ. Pute lumea de femei. Multe, frumoase, focoase, iubitoare, atente, fără migrene. Care, la propriu, ar ucide să fie cu el, să fie ale lui.

Astea toate, nevestele lui, sunt cam proaste, așa... Nu realizează că el, ca un gentleman ce e, le ia de neveste pe toate. Le face doamne. Le face, serios, cineva. Le scoate-n lume și,

vorbind obiectiv, chiar din noroi le scoate pe unele. Cine erau ele înainte de el? Nimeni erau și nimic. El e un domn. Nu le pătează onoarea, nu le pune în situație proastă, nu le lasă în gura lumii. Și, da. Le ia. Ar putea să nu le ia. Ar putea doar să se joace cu ele. Ar putea numai să-și facă mendrele cu ele și să le arunce, ca pe niște șosete jechoase, pe care nu mai are rost să le spele în patru ape. Ar putea. Dar el nu e o lătură de om. El e om. OM! Le onorează cu numele lui. Le aduce în casa lui. Împarte toate privilegiile cu ele.

Privilegiu, pe dracu'! I-a pus Sarsailă cu coarne pe ăia din guvern să umble la privilegiile lui. Mă rog, ale foștilor președinți de țară, nu doar ale lui. Și i-au tăiat doi sepepiști din rație, de-a rămas doar cu doi, ca mucea, i-au luat una dintre limuzinele negre, de staționa mereu în poarta lui, umblă, așa aude, și la casa din București, dată de la Stat, să o împartă cu nu știu care șef de prin Parlament, că, auzi poveste, e prea mare pentru un singur locatar, fie el și fost președinte cu familie, nu-i așa, numeroasă... Ba, și la pensie au băgat jechoșii vastul, cu gând temeinic s-o firimițeze, ca pe codrul de mămăligă la vrăbii. De parcă el a fost văcar, pândar, mânzar, nu președinte de țară. Și încă ce președinte! Cel mai bun pe care l-a avut țărișoara. Nu e altul ca el. Și, desigur, n-a fost și n-o să fie. Noroc că el nu trăiește din pensia aia amărășteană. Cu banii ăia o plătește pe Mia, menajera, pe bucătăreasă, că nici nu mai știe cum o cheamă, și, acum, și pe ăștia doi hândrălăi, de i-a trimis amicul Michi Sultan, drept gărzi de corp. Econom cum e, îi mai și rămâne. Dar, pe corecte, n-o sta el, ca un pomanagiu, cu mâna întinsă, la mila Guvernului. El e cineva. A fost și este. Nu e orice buleandră ponosită, ca ăștia, toți, din politică. Ba, pentru obiectivitate, chiar otrepe râncede sunt ăștia care sunt acum pe firmamentul politicii. Fură ca proștii. Fură ca smintiții. Fură, desigur, toată lumea, dar trebuie să mai ai și școala furatului, și nu numai, ca să nu te înhațe, ca ursul dezlănțuit vaca rătăcită, DNA-ul.

N-are deloc regrete că fură vreunii. Să fure. Că fură de la Stat. Ori de la cine mai pot. De la el, nu fură. Și tot rusul, la Moscova, când era el tânăr, vorbind acum despre Stat, zicea că, de-ai fura cât ai fura, nu ai furat nici pe sfertul sfertului din cât a furat Statul de la tine. Doar că, ăștia de azi, din politică, sunt proști rău. Pute pământul de prostia lor. Păi, așa se fură? Habarniștii naibii. Habar

n-au că se poate fura mult, în multe feluri. Dar, cu tact. Cu atenție. Cu grijă. Cu urmele acoperite. Cu mâinile curate.

De asta, adică și de asta, se tot gândește să se întoarcă, pentru încă un mandat, la vârf. Mai poate și mai vrea să fie primul om din stat, șeful statului, adică. A zis să se retragă, acum zece ani, că are și el o viață și că a furat preeeeeeeeeea destul. Că și-a făcut plinul. Să stea în umbră. Să stea deoparte. Să lase luminile rampei. Dar, lumea încă îl vrea. Încă îl strigă la bis. Încă îl iubește. Încă mai crede în el. Și, atunci? Nu e păcat să nu mai bage și el, așa, pentru amorul propriu, un tur de forță? Niște cărbuni aruncați în vatră, niște fire trase cum se cuvine, niște discuții cu cine trebuie, niște ieșiri în public și, gata, se alege președinte. Cel mai bun, cel mai iubit, cel mai prestigios președinte. El a fost și el va fi! Are, desigur, multe învârteli bănoase și băftoase și fără funcția din capul statului, la care încă pofteste, dar, niciodată, nu e prea mult. Ba, chiar, cu viața asta, nici suficient nu e. Mai ales că, uite, are atâția, ca tată de familie, de dus în spate. De cărat la mal. De chivernisit și fericit.

Cinstit vorbind, nu trăiește el doar din ce-ar putea să facă, dacă ajunge, din nou, președinte. Are multe, multe dedesubturi de care se folosește. Plus că, strict din punctul de vedere al furatului, e ca și cum nici n-a plecat din funcția de prim om al Statului. Și-a făcut, în cei patru ani, cât a fost în Dealul Cotrocenilor, suficiente rotițe pe care să le ungă așa cum vrea și, ele să funcționeze, fără cusur, în orice moment. Îi merge, din totdeauna, bibilica. Dar, e bine știut: un os mai mare, niște oase mai mari sunt mai bune, în orice fel ai lua-o, decât un oscior, mă rog, câteva oscioare, la casa omului. Cine dă cu piciorul unui os gros, bun de ros, din care rozi, mult, pe îndelete, și nu se mai termină, pentru un osciorem amărât, acolo, vai de mama lui, pe care, dacă l-ai băgat odată în gură, îl halești pe tot? Să fim serioși și să avem pardon. Cu cât e osul mai cotolan, cu atât e mai bine. Unde s-a văzut dulău să refuze osul? Ori ciolanul? Și, câteodată, nu e deloc rău să fii și în fruntea bucatelor, pentru oasele astea, toate. El, în viața asta a învățat un lucru: te despați de oameni, te despați de lucruri, te despați de locuri. Și nu mori din asta. Dar, să renunți, definitiv, la putere, să vrei să n-o mai ai, să nu mai fie a ta, să nu te mai lăfăi, voluptuos, în brațele ei, mai ales, după ce ai avut-o, după ce-ai simțit-o zbenguindu-se în tine, ca o iadă, e un lucru nu doar al naibii de

greu, ci, ca să vorbim pe șleau, care nu se face, dacă ești cu toate roțițele creierului conectate la normalitate.

E aproape ora prânzului. Ar trebui pusă masa. Chiar dacă nu toți ai casei sunt pe aici. Ei trebuie să învețe că, la casa asta, cât stau în ea, se respectă niște reguli. Regulile lui. Masa se pune când decide stăpânul casei, adică EL, să se pună, nu când are chef unul sau urlă mațele într-altul, de foame.

Pe Emil, cel care a ales, ca o muiere, să se mărite – clar, pentru statutul pe care i-l dă numele de Escu, nu pentru frumusețea ochilor căprui ai socrului, nici măcar pentru cei ai nevastei lui, ai Elenei – l-a văzut el când a plecat cu barca pe lac. S-a ajuns, aschilopatul dracului. Mă rog, sună bine cuvântul, adică șifonează și atinge imaginea ăluia de-l faci așa, dar nu e aschilopat. Piticul naibii. Alt specimen la care el, în veci, nu s-ar fi uitat. Măcar ăsta, așa bondoc și îndesat cum e, are altă atitudine față de el. E mai docil, mai ascultător, mai fără tupeu și mai fără replică, decât urâtul de Victor. Dar tot ajuns și ăsta. Tot parvenit. la barca de la ponton, fără să întrebe, fără să ceară voie, fără să zică, măcar, vezi, băi, tată, că iau și eu barca ta. A ta, nu a mea. Că, parcă, așa se face, așa se cade, atunci când ești pe moșia altcuiva, chiar socru fiind, și nu pe-a lu' mă-ta de la Cuca-Măcăii. Admițând că ar avea mă-sa, în sărăcia ei de la Glina sau Cățelu, că nici nu știe exact, dar tot o Cuca-Măcăii, așa ceva. Adică o moșie. O tarla. O fermă. O ceva. A zis el, Emilache face pe lupul șef de clan, dar e doar un berbec tembel, care dă cu coarnele în toate gardurile și în toți pereții. Zici că e pe plantația lu' mă-sa. Că tare n-o suferă pe ștoarfa aia de muiere. Cuscra, deh... Mereu se victimizează, mereu face pe Sfânta Sofia, mereu are nevoie de ceva. Cică e femeie bună ea, se omoară cu postitul, cu faptele bune, cu pioșenia, dar, din gura ei ies mai mari și mai multe păcate, decât dintr-a lui, care nu se dă prea-cuvios și nici sfânt cu normă întregă în împărăția Divinului. Mă rog, Divinității, că Divin ar putea fi, de n-o fi fiind, pe bune, el.

Ana și Luiza fac plajă, în spatele casei. Stau în șezlonguri, beau martini, fumează și se uită la apa verde a lacului. Păi, ce, au de dat mâncare vacilor din staul? Au de făcut curat, după o casă plină de copii? Au, măcar, grijă să semneze condica la oră fixă, dimineața, la venire, și seara, la plecare? Așa cum face orice – mă rog, aproape orice, ca să nu generalizeze, că mai e și șomaj în țărișoară – cetățean cu drept de vot, din Românică? N-au... Nicio

grijă și nicio apăsare n-au. Că ele, dom'le, trăiesc bine. Fără niciun stres. Fără nicio durere de cap. Cum era vorba aia: să trăim bine. Nici nu știu cât mai costă pâinea, la brutărie. Doar nu s-or duce ele, nevastă și fiică de președinte, să cumpere lapte, pâine și cârnați de la băcănia din colț. Când simte oportunitatea, când știe că e prielnic terenul, când i se susură că mușcă la rămă un pește mare, anunță el presa și se duce. El, nu ele. Și nu la băcănie, la colț, ci la un hipermarket cu ștaif și cu stil. Mă rog, cu lume multă, în principiu. Mai face o cumpărătură, mai se învârte printre rafturi, mai umple coșul cu niște apă plată, mai se pupă cu câte o admiratoare, mai dă câte o declarație la presa pe care, cum a zis, a anunțat-o din vreme. Și mai umflă niște boabe în sondaje! Și mai aruncă pentru fraieri câte o goangă! A... Și mai aruncă în ăia de la putere cu niște pietre!

Ce-i drept, ca să vorbim cu obiectivitate, fac și fetele lui cumpărături. Dar prin raioanele de haine, de parfumuri, de pantofi, de poșete. A dat norocul peste ele, dar ele nu apreciază. Că trăiesc, la propriu, nu doar că așa e vorba, de milioane. De euro. Pe picior mare. În puf. Ca-n sânul lui Avraam. Adică în sânul lui Ardil. Și trăiesc, astfel, datorită lui. Doar datorită lui. Că el, EL i-a făcut oameni pe toți cei din jurul lui. Dacă era un om rău, își vedea de el, de viața lui și atât. Nu sărea să-i ajute pe toți, să-i hrănească pe toți, să-i căpătuiască pe toți. Eh, și ei... lau totul de-a gata și sunt convinși că li se cuvine, că așa trebuie să fie, că el trebuie să îi aibă în grijă pe toți. Trăiesc ca domnii toți, grație lui, grație bunătații lui, grație sufletului lui mare. Nu că ar fi cazul, neapărat, să-i pupe mâinile și picioarele. Dar n-ar trebui să uite, niciunul, una ca asta. N-ar trebui să aibă mințile scurte și să pună în cui tot ce face el, pentru ei, toți.

Dacă mai trăia mama, săraca, ființa pe care a iubit-o și a respectat-o cel mai mult pe lumea asta, se îngrijea, cum trebuie, și de ea, să aibă de toate, să nu-i lipsească nimic, să fie fundul ei răsfățat. Cât a trăit, a făcut-o. A făcut tot pentru ea. Pentru ea, căci pentru bețivul de tac-său, mai puțin, spre deloc. Că el a fost om rău. A avut toate păcatele lumii în inima și-n mintea lui. A fost curvar, s-a-necat în băătură, a bătut-o pe mama, a călcat, cu pașii lui greoi, de om care a făcut frontul, peste cadavre, ca să-i fie bine. Mama mereu zicea, când îi mângâia obrazul: tu să nu semeni cu tac-tău! Tu să nu faci așa. Tu să nu fii ca el. Tu să fii deștept și bun. Să se încarce toți din deșteptăciunea și bunătaatea ta. Și el,

uite, e deștept și e bun. El, uite, nu face ca tată-său, care a speriat, de câine ce era, o regiune.

Mai bine să nu-l apuce nostalgia. Toate astea au fost demult. Oho, cât de demult!

Da, Ana și Luiza stau, de ore bune, cu privirile pierdute spre lacul Siutghiol. Are niște ape atât de liniștite, lacul ăsta... Sigur, nu se compară, nicidecum, cu marea. Când a decis să-și facă vilă aici, la Mamaia, n-a făcut-o pentru lac, a făcut-o pentru mare. Căci, cu marea aia fabuloasă nu se compară nimic. Doar că, n-a putut, la momentul construcției, să ridice imobilul chiar pe malul mării. Și a venit pe malul lacului. Deși, acum, se pare că s-a dat liber la Mamaia și pe malul mării la construcții de case și de vile. O să se ocupe el și de treaba asta. Și de ăia care au dat și au tot dat aprobări pentru construcție de vile în buzișoara mării.

Lui, apa asta liniștită a lacului îi aduce aminte de cineva. De cineva care are niște ochi tulburători, mai ceva ca verdele nesfârșit al lacului. Mirifici ochi. Fabuloși. Magnifici. Și magnetizanți. Câtă pace în ei, câtă liniște, câtă frumusețe. A văzut mulți ochi la viața lui, că, doar n-are degeaba 69 de ani, însă, ca ochii aceia de care, cu mare drag, își amintește întruna, nu! N-a mai întâlnit, și e gata să jure pe roșul din drapel, ochi așa de răpitori.

În fine, în fine... E prea prins cu ale casei, ca să se gândească, acum, altundeva. La altcineva decât la ăștia toți, de aici, de pe capul lui. Fie și pentru faptul că, de ore întregi, femeile astea stau, așa pierdute, cu ochii spre lac. De parcă se așteaptă să o taie lisus către ele, chiar pe acolo, prin – și pe – apele Siutghiolului. Și să nu le prindă nepregătite. Să nu le ia prin surprindere. Păi, da, dacă nu au niciun rost, nicio treabă, niciun fel de metereze...

Mda, făcea, pentru cultura lui generală, prezența. Îi striga pe ăștia, pe toți, la catalog. Nu mai sunt, ca mai demult, când erau mici, și ar fi trebuit să îi ia pe toți de unde i-a pus el. Acum sunt mari, au, de mult, buletine și drept de vot. Și fac ce vor. Se învârtesc pe un' le place. Și, cum naiba, le place tot prin locuri mirifice, unde nu au niciun drept, dar se poartă de parcă le au pe toate.

Magdalena... Da, mai e și ea pe aici. O uitase la apel. Magdalena e, dacă nu a ieșit între timp, în camera ei. Citea o carte de rugăciuni. Ceva cu paraclis, acatist... Căci, 'tu-i paraclisul ei de viață, doar la astea nu i-au mai picat ochii. Dar avea și laptop-ul deschis, unde – a văzut el bine, că doar e vulpoi bătrân, nu

începător, cu mămăliga-n geam, în de-astea – se chiora la un documentar despre poziții sexuale. Ha, ha, ha... E fii-sa lu' tac-său și asta. Nu se dezice, chiar dacă l-a chemat pe Dumnezeu la ședință de cadre.

Ca, de altfel, și Elena. Nu, Elena cu sfinții și cu Divinitatea nu e prietenă. Neam! E de ajuns, în fond, o singură biserică în familie. Atâta mai lipsea, să se facă toată familia credincioasă. Ori, mai știi, pocăită. Să umple toate vilele cu icoane, să facă altar din fiecare bar de-al lui, plin ochi cu băuturi de tot felul, să facă toți vânătăi la genunchi, de atâtea genoflexiuni. Mă rog, închinăciuni, sau cum le-o zice. De fapt, asta – Elena – e arzoaică rău. Mai rău și decât el, și decât Magdalena. Ea, pe ce pune ochii, nu iartă. Trebuie să fie al ei. Ca și cum ține să ia toți bărbații din lume la rând. A avut o relație cu instalatorul, altele cu doi prieteni de familie, altele cu niște răpciugi din lumea politică, niște neica nimeni fără prezent și fără viitor. Și cu nașu-său de cununie, ăla de i-a ars lumânările la spate, înalt magistrat al nației, dirigiuitor de bază al sfintei justiții, știe el sigur că s-a culcat. De fapt, parcă doar el. Știe toată familia. Că Elena a strigat, sus, tare, răspicat, că îl iubește pe Viorel Rotaru, nu s-a ascuns. Culmea e că, a zis că-l iubește și pe bărbate-său, flinticul ăla de om, popândăul ăla, tolocul ăla de-a ales să-l cheme ca pe nevastă și ca pe socru. El, dacă era în locul lu' tac-său lu' buzunar întors pe dos ăsta, pune cruce și iarbă verde pe mormântul lui. Ba, și-o salcie plângătoare, să-i răcorească țărâna. Cum să se lipsească de numele lui, de la moși, strămoși și să ia numele nevestei? Acuma, știe toată lumea că nu l-a luat pe-al soției, l-a luat pe-al lui.

Ha, ha, ha... Cu nașul, și asta, Elena! N-are grețuri deloc, de la nimic. Ce hai a mai fost, atunci! Ea se jelea, Emil plângea, nașul se aolea. Iar nașa, biata de ea, se uita prostită la toți. Într-un final, când a simțit că înnebunește, că nu mai poate să țină volanul, că intră în plop, ca vai de ea, de la toate cele debitate de cei trei, s-a dus și s-a îmbătat cu el, cu Ardil, că om e și ea, apoi... Mă rog... Un lord, cum e el, nu comentează pe seama a ce-a fost și ce-a urmat. Bună, de ce s-o dea cotită, nășica. Bună...

Iar Elena și Emil, după ce-au plâns unul în brațele ăluilalt – îl iubesc, zicea ea, îl iubesc, dar te iubesc și pe tine de nu mai pot; iar el, de colo, ca un fătălău: da, iubirea mea, înțeleg și nu pot să trăiesc fără tine – s-au împăcat. (Ei, fără Elena, ca fără Elena, dar cum trăia ciumpalacul ăsta fără banii Elenei? Ai lui, ai lui Ardil, în

speță...) Nașul a dispărut din peisaj. A avut el, Ardil Escu, grijă de asta. L-a scos din magistratură – că se-ntinsese prea mult la peltea – și l-a aruncat pe arătură, ca pe o măsea găunoasă. Nașa a băgat divorț și nu a mai vrut să audă de nimeni.

Dar, multă vreme, familia doar despre asta a comentat. Era și Valentina aici, când s-a întâmplat. Nu se consulase. Și ce logos a mai ținut tuturor celor implicați! Mai că era s-o pocească pe Elena în bătaie. Și ce limbă înțepată mai avea. Că de ce, că, deh, cum, că așa ceva nu se face.... Valentina a bătut atunci cruci, mai ceva ca Magdalena. Ce-i drept, avea și dreptate. Că toți actorii acelui film prost, părea că sunt tâmpiți. Cretini. Duși cu pluta. El, la Elena, da, ține. Dar, atunci, cu nașu-său s-a purtat ca o vacă. Bine, a făcut-o. A călcat pe bec. Și? Mare scofală... De-aia nu mai vine ploaie acidă și cu bulbuci de la Cluj. Asta e. Dar, de ce s-a mai aolit și văicărit, pe urmă, să nu-l piardă pe marele mascul, Emil Escu? De ce s-a opărit toată, strigând că îi iubește pe amândoi bărbații din film? Asta nu a putut să înțeleagă. Era un bun prilej să îl pună pe pitic pe fâraș. Să-i dea papucii. Să îl trimită la mă-sa. Da, să fie liberă. Dar, de nepriceput pentru o minte normală, Elena a ales să stea, pe mai departe, în căsătoria aia. Și, dacă asta a fost alegerea ei, el nu s-a băgat. Să se spele pe cap acum, cu Emil al ei.

Noroc că nu au ajuns toate astea în presă. Că îl făceau în sânge ziaristii care nu i-au fost favorabili niciodată. Căci, un președinte de talia lui, nu poate să fie plăcut de chiar toată lumea. Mai sunt și invidioșii, și nebunii, și roșii de pizmă, și rău-intenționații. Și, desigur, mai sunt și din ăia de le place să mănânce – hleap, hleap – rahat toată ziua și toată noaptea. Nu au știri sau emisiuni, unde să nu-l facă pe el în sânge. Desigur, fără motiv. Spală varză, ca să mănânce și ei o pâine. De unii, a avut el grijă. Le-a închis șandramaua. Le-a oprit conducta cu mălai, de se scurgea în ograda lor. I-a pus pe liber. De alții, urmează, că n-au intrat zilele-n sac – și el nu uită nicio ofensă – să se ocupe. Când va veni vremea. Noroc, mare noroc, da, că nu a răsuflat atunci scandalul ăla în presă. Că, șerpăria din celelalte partide, dar nu doar, îi maculau și lui, nevinovat, neimplicat, nefondat, imaginea. Pentru care, cinstit vorbind, el a trudit. Nu s-a ridicat, așa, din neant, imaginea asta. A pus cărămizi la temelie, a turnat mortar... Sigur, putea să întoarcă și-n favoarea lui bălciul ăla, că sunt mulți care adoră cancanurile și mizeriile de genul ăsta, dar e mai bine

să pui capacul pe oală, dacă tot ai pus ceva la fiert, în ea. Tot mama lui, draga de ea, l-a învățat și asta. Ce femeie, mama, ce femeie! A aflat după ce-a murit ea, de tehnicile alea cu clonarea și cu oiața Dolly, că punea și el, chiar pe specialiștii britanici, să i-o cloneze pe mama.

Mda... Bine că nu s-a făcut vreo vâlvătaie aiurea atunci. Asta înseamnă să te înconjori de oameni cu fermoar la gură. Care, mai bine rămân fără o mână, fără limbă, fără nas, decât să toarne ceva din casa șefului. Căci, la drept vorbind, au fost destui atunci care au știut. N-a fost chiar pe sfântul șestache întâmplarea.

Oh, că dă și Dumnezeu ăsta băieți, tuturor proștilor. Lui, care e om de om, din toate punctele de vedere, i-a dat doar fete. Și încă patru. O nevastă, una, dintre-atâtea, nu i-a trântit și lui o flăcăneală. Un băiat, să fie al lui. Fete, numai fete... Pietre de moară de gâtul lui, cum zicea mamă-sa, biata, adesea.

Să fi fost Emil băiatul lui și să fi luat, fleoșc, numele de familie al nevestei, îl lăsa fără puțință să aibă moștenitori. Adică, țaca, paca... Dacă tot poartă basma, ca femeile... Un laș. Un pupincurist. Un prostovan. Dar, pe principiul că trebuie să aibă și Elena un bărbat, lasă-l pe ăsta. Emilache, of... Care, ca o muiere, când a auzit de iubirile nevestei, desigur, și de cea cu nașul, s-a pus pe jelit, pe bocit, pe aolit și, în final, după ce a plâns de a mărit cotele apelor Dunării la mal, cu câțiva centimetri buni, a iertat-o pe Lenuța. Ha, ha, ha, dacă aude că-i zice Lenuța, Elena lui ia foc. Nici Nuți, spaima... nu vrea să îi zică. Elena. Doar Elena. Elena căpătuita cu trântorul de Emil. Da, dar păduchele cică o iubește și el, ca mulți alții, și vrea să fie fericită. Să nu-i lipsească nimic. Să nu tânjească după nimic. Să aibă tot ce vrea. Deci, și ce coțăitori dorește inimioara ei. Mă rog, lăuntrurile ei, feminine. Nu știe, chiar deloc nu știe, dar dacă Elena nu era fata lu' tac-său, ci a croitoresei din colțul străzii, ori a lu' nea Gheorghe de pe marginea șanțului, o mai iubea cretinul ăsta? O mai voia? O mai ținea? O mai ierta?

Ea, Elena, de fapt, cum se aprinde atât de ușor, îi iubește pe toți. Are sentimente pentru toți care îi trec prin pat. Nu face nimic doar din atracție sexuală. Doar ca să-și potolească pândalnicele de pofte ale trupului. Nu! Cică îi iubește pe toți. Și se prea poate să fie așa. Inimă largă și mare mai are și fata asta a lui. De să încapă în ea întreg mapamondul și tot să mai rămână loc. Desigur, de sex masculin.

Unde o fi acum? Că nici ea, nici Victor, soțul Luizei, nu se zăresc pe undeva. Aproape că-i vine să bage mâna în focul din cămin și să jure că iese cu ea neperpelită de flăcări, că ăștia sunt amândoi, pe undeva. Ascunși privirilor și dedați plăcerilor trupești. Acuma, treaba lor ce fac. Că, doar nu se mai apucă el acum, la anii lui, și la anii fiicelor lui, să le mai facă educație. Asta trebuia făcută de mamele lor, când erau mici fetele astea. Dar femeile alea au avut alte griji. Să îl urmărească pe el, de exemplu, să vadă cu cine se încurcă și cu cine trăiește, în loc să aibă grijă să scoată femei adevărate din fiise-le astea. De-asta le-a și lăsat pe capete și a luat mereu altele, alta. Next, cum spun tinerii din ziua de azi, next. Cum să te-ngropi la sânul unei singure muieri, când sunt atâtea altele, mai frumoase, mai bune, mai dotate, mai deștepte, mai avute, mai cu sâni mai pietroși și mai mari, pe lume? E păcat mare să stai ca prostul și să nu te înfrupți. Țsta da păcat capital. Să nu profiți de ce-a lăsat Domnul în grădina Sa. Păi, El, bietul, de ce s-a mai chinuit și spetit, atunci, de ce-a mai trudit pe rupte să facă Eve blonde și brunete și șatene și roșcate, toate din biata coastă a lui Adam? Nici Dumnezeuul Magdalenei, nici toți sfinții bărbați din calendar nu te iartă pentru așa ceva. Că mai dai unuia în cap, te mai iartă. Că mai furi de la Stat, te lasă în pace. Că mai vinzi niscaiva copile cui are nevoie, se face că nu vede. Că mai arunci o bombă ori că blindezi o armată cu ceva pușcoace, face cruce mare și zice să nu mai faci altă dată. Dar să nu te bucuri de creația Lui, de atâtea femei frumoase câte a lăsat să calce iarbă verde, cum să te ierte? Așa ceva e păcat greu. El, recunoaște, pe ăsta nu l-a făcut.

Eh... Să facă ce-or vrea, toți. Deci și Elena cu Victor. El nu stă la fundul nimănu. Fiecare își trăiește viața cum vrea și cum poate. În fond, ce e mai frumos pe lume, decât să iubești, SĂ IUBEȘTI, din toate punctele de vedere? Barza, doar, să nu vină. Căci, sincer, el n-are nevoie de nepoți. E tânăr încă, nu-i trebuie plozi din partea fiicelor. Poate să facă el unul sau mai mulți. Cu Ana – sau cu alta, de ce nu? – așa că, fără barză la cărlanii ăștia. Asta să zboare pe deasupra altor hornuri. Plus că, să fim serioși, nici fiicele lui nu țin, deși au și ele niște ani, să-l facă bunic. Păi, ce, un copil se crește așa, doar cu aer? Nu despre bani este vorba, că le dă el destul și din plin, dar fetele lui nu sunt pregătite să dea din preaplina inimii lor vreunui țâști-bâști, care să le alerge prin casă și care să le strice tihna și viața și huzurul.

Elena și cu Victor, hau, hau... Poftim, domn'le, cultură în ziua de azi. Dacă se plac, să se întindă amândoi. Ce poate să facă el? Să-i filmeze? Să-i ia la bătaie? Să-i scoată din cotloanele unde sunt băgați? Nuuuuu... El nu face așa ceva. Numai că, dacă Luiza se prinde că bărbate-său și soră-sa – e drept, vitregă, doar de tată, nu le-a făcut aceeași mamă – sunt iar în clinciuri, iese haraimanșaraiman mare. Îi vine să și rădă de așa priveliște. Trei oameni mari, cu mutre acre și terminate, care mai de care pornit să se scuze, să se apere, să se justifice... Dar, încep urletele, reproșurile, lăcrimarea, victimizarea și îi strică siesta. Lui. Despre ei, facă fix ce-or vrea. Să se descurce, cum le-or susura dracii din cazanele cu smoală să facă. El are de gând, până spre seară, când vrea să iasă cu velierul în largul mării, să se bucure de odihna binemeritată de după prânz. Să stea cu burta în sus în patul lui imens, să nu-i mai pese de ăștia, toți, și să se gândească. De exemplu, că tot face Ana pe supărata și are migene, să se dedea aducerilor aminte și să mai vizualizeze, în sinea lui, pentru el, pentru sufletul lui, pentru adâncurile lui, ochii ăia minunat de verzi, din bălciul ăla amărât și prăfuit, care i-au rămas, al naibii de tare, înfipti pe retină. De zici că sunt țarușe care intră și intră și tot intră în irișii lui. Domn'le, ce femeie! Ce statură. Ce prestanță. Ce finețe! Ce eleganță! Și ce decentă! Păi, sfinte Zeus din Olimp – sau, parcă, Saturn, nu le știe p-astea, pe stațiunile astea, că nu prea-i place să-și facă o vilă acolo, deși, mai știi... – se ridică Ana la înălțimea ei? Unde a stat, domnule, ascunsă Marina asta, până acum? În mâna și la mâna cui a fost, de nu i-a ieșit lui în cale? Că a bătut și el, ca un președinte de țară, lumea în lung și-n lat... Ei, dar bine că i-a apărut acuma. Nu e devreme, dar nici târziu nu e. Cum ar zice biata lui mamă, e taman la țanc să i se ițească pe traseul vieții olimpianca asta de Marina.

Unde-or fi ăștia toți, domn'le, că masa aia trebuie pusă. Acum! Acum, pentru că acum vrea el. Nu peste o jumătate de oră, nu peste un sfert de oră, nu altă dată, nu în alt secol. Acum. ACUM! Lui, nu-i dictează nimeni chestii. Nicăieri! Darmite, în casa lui. El nu face ca nimeni. Toți fac – trebuie să facă, e lege nescrisă – ca el. Cum zice, cum decide, cum impune, cum vrea, cum ordonă, cum face el. Nu cum vor sau impun, prin faptele și vorbele lor, ceilalți. Căci el e Cineva. ăștialți, vax albina, crema puci. Și punct!

la să-l trimită în căutarea Elenei – și aproape sigur și-a lui Victor – pe Gigi, noua lui gardă de corp. De fapt, dacă sclemberiştii ăia din guvern i-au umblat la sepepişti, a angajat el, iute, pe banii lui, pe cărca lui, doi bodyguarzi, ca să stea liniştit pe unde merge sau pe unde stagnează. Că e bine să fie pentru tine nişte ochi vigilenţi, alături, nişte braţe vânjoase în preajmă, nişte umbre care să ți se lipească, dacă e cazul, de şira spinării. Unul dintre cei doi e Gigi Baston. A fost sportiv, bun, ce-i drept, dar performanţă, săracul, n-a făcut, că s-a cam dat în stambă pe la clubul pe unde activa. Ce să faci, nu toţi au stofă de învingători, nu toţi reuşesc, nu toţi, vorba aia din folclor, au succesuri. Alalalt e Fane Garaj. ăsta a fost, înainte, poliţist. Dar s-a îmbuibat din banul infractorului – ha, ha, ha, ruşine obrazului! – și l-au dat șefii – ce-i drept, toți un monument de moralitate, șefii ăștia – afară, ca pe ultimul corupt. Și, în felul ăsta, uite că-și face și justiția independentă planul la corupți. Deci, un atlet și un copoi sunt, acum, stâlplul lui. Desigur, nu astea sunt numele celor doi. Ce părinte zdravăn la cap își numește copiii Fane Garaj ori Gigi Baston? Dar, el e băiat salon și s-a conformat. Le folosește, în discuția cu ei și despre ei, pe cele de cod. Sau porecle, ce-or fi. Și, în fond, sună mai bine Gigi Baston și Fane Garaj decât Popescu, Ionescu, Georgescu, Tâmpescu sau cum i-o chema pe ei, în buletinul de identitate. Plus că, de-ar fi așa, să-i cheme astfel, adică, Ionescu, Popescu, Tâmpescu, Georgescu, s-ar confunda, la o primă vedere ori la un prim auz, cu el, cu numele lui, ESCU. Și, să vorbim serios, Escu e doar unul în lumea asta. Unul! Și bun. Ar-dil Es-cu! ARDIL ESCU! I-azi cum sună de bine. Și de dulce. Și de nemaipomenit. Ca versurile de la imn, aproape. Ca muzica lui Enescu. Ardil Escu! Restul numelor din lume, doar copii, surrogate, falsuri, fâsuri...

De fapt, pentru el, i-a ales pe băieții ăștia doi, dintr-un număr mare de doritori, prietenul lui, Michi Sultan. Desigur, nume de cod și ăsta. Michi e de la Mihăiță, că așa – ferească Dumnezeu! – l-a botezat mă-sa, nu s-a gândit că se face și el mare, ba chiar îmbătrânește, la un moment dat și e cam aiurea să strige lumea, la ditamai moșul, Mihăiță.

Sunt cam proști, părinții, câteodată. Pe el nu l-a numit tac-său, bețivul, Ardil? Ce-o fi fost în devla lui, greu de spus. Noroc că el, vorba poetului, a transformat o catastrofă de nume, o răpciugă, o căcăneală, în imens renume. Falnic și măreț, cum e acum, l-a făcut el pe Ardil. Nu zice chiar așa, cu vorbele astea,

poetul, dar asta e ideea. El a reușit să înnobileze numele ăsta. Să îi dea stil. Să îl facă respectat. Să îl facă, în veci, inconfundabil. Și, în fond, e perfect să nu te cheme la fel cu toată lumea. Nume comune, pe care le au toți. Nu, tu ești tu și atât. Nu o gloată infectă. Nu pierdut în marea de oameni care se numesc la fel ca tine.

Și Sultan, la Michi – el a propus să îi zică așa, Michi, adică, să nu mai fie, ca un idiot care nu s-a lepădat de fustele mă-sii, Mihăiță; și Michi, pe românește, că noi suntem români și ținem cu țara, nu Maică, Michael, Mișel sau cine mai știe cum – vine de la mai multe chestii. Întâi, că, așa pupleacă și dobitoc cum pare, are Michi o imensă putere. Peste tot. Se bucură de un, pe bune și fără mișto, inestimabil respect. Puterea, desigur, dă și duce și la respect. De un om puternic, te temi, te ferești, îl beștelești, îl urăști, îl invidiezi, dar îl respecti, te înclini în fața lui, nu vrei să-l calci pe bătăture. Căci, dacă un om are putere, are tot. Are orice. Apoi, că, la fel ca un sultan veritabil, Michi are averi nesfârșite, de le-a uitat și, cum ar veni, numărul de cont și numărul de conturi. Vâna o are de la tatăl lui, care a fost băgat, încă de pe vremea comuniștilor, în tot felul de, să le zicem, afaceri. Dar și Michi, cu mutra lui de papagal prost și buhăit, a mai făcut câte ceva, ca să sporească mălaiul – și ce măăăăăăăăăăăăăăăăăiaș! – din hambare. Ehei, ca un bun prieten ce este, a tras și el, Ardil, de la Michi Sultan cât a putut. Și a putut, slavă Domnului. Cel puțin, în campaniile electorale, și-a făcut, cu temeinicie, plinul. E păcat, ce naiba, să ai în fața ta pomul lăudat și tu să nu culegi, ca să mănânci și ca să pui bine, poame. Măcar să dai cu piatra, să cadă câteva, dacă nu te ține să te urci, frumos, în pom și să te rupi cu culesul. Că, dacă le simți gustul, e posibil să vrei să te înfrupți, omenește. Dar dacă dai, în viața asta, de acest copac, ești dobitoc mare să nu te delectezi cu niscaiva fructișoare. Că sunt așa de dulci, și-așa de bune, și-așa de zemoase... Hai, nu zice nimeni să te-mbuibi, de să dai la boboci apoi, dar măcar să guști, să faci o burtică, nu un burdihan, de poame excelente.

În plus, Michi Sultan are un harem. E drept, nu oficial. Că-l ia legea și-l bagă la gherlă. Și nu neapărat în casa lui. Ca să bată la ochi. Pe ici, pe colo. Că ăsta nu e ca el, să le onoreze pe femeile pe care le vrea, cu numele lui. Să le facă doamne respectabile. Să le dea maximul de statut pe care îl poate avea o femeie. Ar trebui să bage la cap toate proastele astea, de-i sunt sau îi devin neveste. Michi nu s-a însurat niciodată. Și, pesemne nici nu o mai

face, că bate, deși, uneori e copilăros și prostănac ca un puștan de 12 ani, spre 60.

Și, dacă n-ai deprinderea asta, a însurătorii, de mic, din tinerețe, la anii ăștia, mai greu să te așezi, cum zice poporul, la casa ta. Nici el nu îl îndeamnă să se – păi, ce, e capiu, să facă asta? – căpătuiască. N-are nevoie de nicio matracucă, dinspre partea lui Michi, să îl țină la respect, să hotărască ce face cu banii lui, să decidă cât și cum să dea cuiva, din ei. Ferească Dumnezeu! Chelului îi trebuie tichie de mărgăritare și lui Michi nevastă. Fugi cu ursul! Lasă-l burlac, așa cum e și cum s-a afirmat prin târg.

Michi Sultan îi e, chiar îi e, devotat. Pe vecie. Crede în el și-n toate planurile lui mărețe. Îi e, mereu și necondiționat, alături. Așa cum fetele sau ginerii lui nu sunt și nu o fac. Așa cum nici alții, deși se bat cu cărămida în pectorali că îi sunt loiali, că îl apreciază, că îl iubesc, că sunt una cu el, la bine și la rău, nu o fac. Să fim serioși. Dacă se scufundă vreodată corabia – deși, ea, corabia, e plămădită bine și cu temeinicie de minți deștepte, dar, ferească Al de Sus și pușchea pe limbă! – toți, sau cei mai mulți, fug ca șobolanii. După ce s-au hrănit cu ciosvârte din hoiturile aruncate de el, după ce-au înghițit și-au făcut mii de mizerii, o iau, vitejește, nu la trap, ci la galop. Ciudat, nu, să vezi șobolani în galop. Dar așa se întâmplă. Țsta e adevărul. Trădează, ca să-și salveze pielea de nenorociți puturoși, îi înscenează chestii, se leapădă de el, ca Petru de Iisus, sunt mai ceva ca Iuda, cu arginții. Dar Michi, poate e bine zis și doar Michi, pentru prietenul lui, Ardil, își dă, dacă e cazul și patria o cere, și viața. Sigur, până acum, patria, poporul, partidul, cazul, situația, nimeni nu a cerut-o. Pe viață. E mai nevoie, deocamdată, de Michi viu și în deplinătatea puterilor sale. Desigur, și de banii lui bunuți și multișori. Mai ales că, așa cum a pus gând, anul viitor, se vâra în lupta electorală. Și mai scutură un pic pomul cu poame.

De aceea, ca pe un servitor de vază ce e – că, doar n-o fi pe picior de egalitate cu el, să avem pardon și să fim serioși – el, Ardil Escu, marele președinte, marele om, marele bărbat, marele prieten al tuturor, îl și lasă pe Michi să se ocupe, de mulți ani, de toate angajările de care are el nevoie. Așa că, Michi, după ce face selecții drastice, mai ceva ca ăia de aleg cel mai prețios top-model din lume, decide ce oameni să-i intre în casă ori în viață domnului președinte. El alege menajera, bucătăreasa, grădinarul, administratorul vreuniei dintre case, omul de serviciu, gărzile de

corp, maseoza, tot. Michi studiază, se uită, vede, citește referințe despre toți, pune în balanță, alege. Până și la numărul de la pantofi al celui ales, e atent. Și niciodată, niciodată, nu a dat greș. A ales mereu, așa cum numai el știe, spuma. Ce-i mai bun. Mai de valoare. Mai cu principii. Musai, oameni care îl iubesc și au același crez ca el, fostul și, da, viitorul președinte.

Asta cu crezul, luată mai pe ușurel, așa. Că nu prea știu și nu prea înțeleg oamenii din popor ce e cu el, cu crezul politic, cu alte chestiuni importante care țin de trebile țării, cu lucruri în care, la propriu, își prind urechile. Dar e de ajuns să-l iubească pe el. Care a fost și care va fi din nou președintele țării. Cel mai mare! Căci, dacă se vrea ales, va fi ales. Știe el ce butoane să apese. Ce aște să miște. Ce sfori să tragă. Ce vorbe – și cui – să spună. Ce uși să deschidă. Ce licurici să laude. Și, la nevoie, ce mâini să pupe.

Pentru cei care cred în el, uite, trebuie să fie președinte. Să aibă și oamenii un model. Un idol. Un Dumnezeu la care să se închine. Pe cineva care să-i reprezinte și să-i apere. El e acela! Pentru ei, pentru oamenii ăia simpli o face, pentru ei se sacrifică și pentru ei își amănestează liniștea și nervii.

Din punctul ăsta de vedere, al loialității și-al fidelității, al talibanismului, al – chiar – pupatului în fund, Ardil nu are nicio grijă. Grație prietenului Michi Sultan, s-a înconjurat întotdeauna numai cu – și de – oameni respectuoși, loiali, cumiți, în banca lor, care nu ies din vorba lui, care nu-i dau bătăi de cap și care nu-i fac probleme. Care, foarte probabil, îl și admiră. A văzut el, mulți oameni îl admiră încă și îl iubesc. Se închină la el, mai ceva ca la Maica Precista. Au poze cu el în casă, îi știu data de naștere, îi fac, peste tot, cadouri. Asta înseamnă să te iubească populația, să te vrea, să se ploconească la tine.

Michi are mână bună. De-un sfert de veac, de când a intrat în lumea asta, politică și socială, nebună, ca s-o spunem pe-a dreaptă, alta decât cea în care trăise o bună parte din viață, că, doar a mai fost un partid și înainte de sfertul ăsta de veac, Michi nu a dat greș niciodată în alegerea oamenilor care să lucreze pentru el. De aceea, are întotdeauna putere decizională și, deși, poate, pentru unii ar putea fi apăsătoare, pentru Michi e cea mai mare favoare pe care i-o poate face prietenul Ardil. Și asta, faptul că e atât de important, că e o slugă bună de ales alte slugi, îl face fericit pe Michi. Spirit mic, umil, de slugoi, nu cere și nu vrea mai mult de la viață, se mulțumește cu firimiturile de la cel mai mare și

mai iubit dintre pământeni, recte, el, Ardil Escu, ce să mai întindem pelteaua...

Da, o să-l cheme pe Gigi să verifice pe unde sunt Elena și Victor. Căci, deși e aproape sigur de amantlâcul lor, nu se cade să se ducă el însuși, ditamai omul și președintele, după ei, să-i caute. Și să-i găsească, Doamne iartă-mă, pe te miri unde, în cine știe ce ipostaze jenante. Nu că s-ar rușina de așa ceva, doar știe și el ce și cum e la de-astea, dar e mai bine ca el să se păstreze și să se mențină, în fața tuturor, în limitele unei decențe. Să fie peste toți. Și peste tot. E mai bine așa. El nu se bagă în troaca porcilor, cu porcii. El poate să trimită oameni ca să scoată castanele din foc, în locul lui. El poate să manevreze și să manipuleze pe alții, în felul în care vrea și îi place. Spre deosebire de marea majoritate a oamenilor, el poate. Îl ține. Și, mai ales, știe cum s-o facă.

Să trimită menajera sau bucătăreasa după dracii ăștia doi, iar nu se face. Femeile, ca femeile, oricât ar fi ele de loiale și de gură închisă, dacă dau de amorezi în cine știe ce situație, trâncănesc mult. Tranca, tranca, fleanca, fleanca. Între ele. Spun, chiar cu titlu de secret absolut, și altora. Bașca, știe el, le mai și încornorează, mai bagă de la ele, mai umflă situațiunea, mai transformă țânțarul în măgar. De vine uraganul la vila lui din senin. Și se aude până la New York de pățârania asta. Și acum nu, nu e cazul de un scandal amoros în familia lui.

Să se pună cu telefonul pe capul lor, să-i caute, să-i certe, să-i poftască, personal, la masă, iarăși e una nefăcubilă. Ce dracu', le dă el, ditamai omul, ditamai domnul, ditamai președintele, atâta importanță unor... Ce, e centralista lor? Argatul lor? Cel care-i scoate din noroi, că nu știe cum ar trebui să zică, scoțătorul din noroi? Mă rog... Lungul nasului e bine să și-l știe toată lumea în lumea asta. Și în casa asta, de asemenea. Așa că, mai bine să facă treaba asta cu cap, bărbătește. Nu ca la talcioc. Talciocul e un fel de bâlci, nu? Bâlci... Ah, ce frumusețe de fată era în bâlciul ăla, când cu evenimentul lor, de la partid... Ce fată, domn'le! Ce prezentă. Ce frumusețe. Ce... De ce a lăsat-o el să plece așa de repede? Și, la urma urmei, de ce n-a invitat-o să meargă în pădure, unde au petrecut așa de frumos, cu ei? Că, poate, venea. Ah, ce ochi de drăcoiacă avea! Ce fibră de femeie! Ce bâzdâci și ce arțag în ea. A citit-o bine. Dacă vrea, dă foc lumii.

Niciunul dintre cei doi bărbați care îl păzesc acum, Gigi și Fane – e tura lor, ceilalți, sepepiștii de la guvern, sunt liberi – nu ar da din clanță ceva despre Elena și Victor. Sigur, dacă îi găsește în tandrețuri. Și, aproape sigur, ca să nu zică el cu titlu de absolut, îi găsește așa. Nasul lui, nas de vulpe bătrână, nu-l înșală. Are miros de câine de pradă. Niciunul nu comentează. Adică, ăștia, păzitorii lui. Sunt amândoi – i-a studiat, le-a luat seama, i-a testat fără să știe ei – discreți și cu simțul măsurii, nu se bagă în vreo ciorbă unde nu le fierbe oala. Dar de Gigi, ăla mai înalt și mai spătos și mai musculos dintre cei doi, cel care a fost sportiv – mama lui de sport, că cere atâtea sacrificii și băiatul ăsta, săracu’, n-a putut să le facă – a prins mai mult, dacă se poate spune așa, drag. Desigur, e un fel de-a spune ăsta. Că, doar n-o prinde el, ditamai președintele, drag de toți ăștia care îi spală lui picioarele și îi fac pantofii și îl pupă, dacă trebuie, în partea dorsală. Gigi ăsta e, dacă a văzut el bine, și mai conștiincios, și mai responsabil, și mai cu ochiul și urechea atente, când e vorba de siguranța dragului lui președinte, și mai cu vorbele la el, în orice situație. Plus că, i-a plăcut mult la el că e citit, nu e bătut în cap cu leuca. În prima zi când a venit aici, în casa de la mare, i-a spus o chestie care lui, lui Ardil Escu, i-a făcut impresie. El zicea de bucătăreasă că freacă menta, domn’le, nu e mai repede gata, cu mâncarea aia. Și Gigi, după ce și-a cerut permisiunea să deschidă gura – că doar n-o vorbi cineva în fața lui, ca vreun copil tâmpit, la școala de doi lei, de acum, de la noi, fără să aibă acordul lui – i-a spus de unde vine chestia asta cu frecatul mentei. Cică, la începuturi, pe vremea romanilor, era o treabă mișto să frece menta. Adică stăpânii își puneau expres sclavii să frece cu mentă masa și fața de masă, ca să miroasă a proaspăt totul și să aibă o mai mare plăcere să stea, ei, stăpânii, la masă. Cei care frecau menta, nu mai făceau altceva. Erau privilegiați, dacă el a înțelea bine, și ceilalți, care trebuia să facă munci fizice mai grele, crăpau de invidie și mai iscau, din cauza asta, zavistie. Povestea asta i-a plăcut mult. N-o știa. Asta i-a scăpat. Câte să știe și el! Că știe atâtea! Dar, și mai mult i-a plăcut că Gigi, cu mâna lui, după ce a luat mentă din rezervele bucătăresei, care o mai folosea pe la salatele cu iz mediteranean, a frecat bine cu ea masa și locul lui, din capul mesei. A fost, într-adevăr, o senzație de relaxare, de răcoare, de plăcut. I-a mers, așa cum lui nu i se prea întâmplă, la suflet.

Acum, să se ducă Gigi – pe el, dintre amândoi paznicii lui și dintre toți din casă îl alege – să scoată din foc, cu mâinile lui, cu capul lui, cu mușchii lui, castanele fierbinți, și-ncă ce fierbinți, încinse, clocotite, opărite, de-a dreptul, aruncate de Elena și de Victor în foc. O să ne râdem. Ce-o să ne mai râdem. Începe ora de umor. Cu Elena și Victor, în rolurile principale. Dar și cu Luiza pe post de goarnă.

E gata să-l strige pe Gigi, dar îi sună telefonul și se grăbește, înainte de orice, să răspundă. La celălalt capăt, e o persoană importantă, cu care lucrează, adesea, în chestiuni delicate. Desigur, pentru țară, pentru nație, pentru statul de drept, pentru popor. Că el e un om care se sacrifică pentru alții, patriot și naționalist cum e.

– Ia, zi, boierule, îi spune direct, celuilalt. Cum stăm? E de bine? E ca la carte?

Ascultă, preț de câteva clipe, ce i se spune, apoi, cu zâmbetul lui de om bonom și mărinimos, pe care îl are, întotdeauna, afișat la vedere, aproape că mugește:

– Bine. Ghinion. Pentru el. Belește-l. Acum! Distracție plăcută.

Cele două gărzi de corp, care, conform contractului semnat, stau întotdeauna în preajma lui Ardil Escu, nu la poarta vilei, nu la ușa livingului, nu la geamul încăperii, ci doar lângă Ardil, în imediata lui vecinătate, bat, parcă, din gene, mai intens. Parcă, dacă le iei bine seama, li se mărește mai mult decât e cazul, pupila. Și tot, parcă, irisul e, nu știu, mai vascularizat. Detalii, desigur... Sau, cine știe, prostii. Cine stă să facă analiză minuțioasă pe și la ochii celor doi bărbați? Cert e că, lui Ardil Escu toate astea nu i-au atras atenția. Nu i-au sărit în ochi. Căci el, pentru că, probabil, persoana cu care vorbește, nu înțelege exact cum e cu belirea aia, continuă:

– Îi pui în cârcă o mită, ceva. Să fie consistentă, să nu te zgârcești. Că eu cred că te țin bine supapele și balamalele la de-astea. Bagi patru, cinci milioane... normal, normal, de euro... patru, cinci, poate și mai mult, că nu dai de la tine. Că așa merge piața acum și nu te pui tu s-o strici. Ca să pună o vorbă bună pe lângă cineva, exact. Trafic de influență. Dosar consistent. Și, și... Îl dai pe mâna magistraților noștri. Pentru început. Apoi, anunți gorobeții de ziariști de casă despre mită. Știi, tu, bătrâne, ce ai de făcut, mai departe. Că doar de aia lucrăm așa de bine de atâta vreme împreună, că ești un tip deștept și săritor. Și care știe să

rezolve toate problemele de matematică din istoria vieții. Hai că ești tare, intri-n literatura nației. Toate șpăgile sunt la locul lor. Aștept, da. Perfect. Să auzim de bine. De binele ăsta, despre care am vorbit. Nu ne-nchinăm la tiriplici de-ăștia. De-i vai steaua mumei lor. Așa! Pe el și pe neamul lui, până la a noua spiță. Să se învețe minte. Și să vadă cu cine se pune, dacă mârâie. Pa. Ura și la gară. A, dacă ai timp, poți să vii cu doamna la mare. Plătesc eu cazarea. Ori, trimite-o singură pe frumoasa ta soție, dacă tu ești prins cu munca și nu poți, să se destindă și ea un pic. Am pentru voi un apartament bun, la un hotel bun. Mă anunți. Acum, cum am mai zis, be-li-real! Să trăiești bine!

Cu același zâmbet de adineauri, și, evident, dintotdeauna – malițios, arogant, disprețuitor, de sus – Ardil îl strigă pe Gigi:

– Jijilică, tată, ia dă-te-ncoa', la mandea! Ești atent ce-ți spun acum, da? Știi că avem oaspeți de soi, în căsuța noastră liniștită. Toți copilașii sunt aici. Și trebuie să-i adunăm pe toți, de pe unde sunt – copiii neastâmpărați și nestruniți, ce să facem, așa sunt copiii, numai un părinte știe asta și trebuie să aibă înțelegere față de ei – ca să punem, ca niște buni creștini ce suntem, bunătate de masă. Că Însuși Dumnezeu cu Maica Lui stau în genunchi și așteaptă să punem mâncarea gătită cu drag și cu spor la bucătărie, pe masă. Vreau să te duci să-i cauți, pe aici, prin casă, pe Nuțica și pe Victoraș, care sunt cei mai neastâmpărați. Nu spun niciodată, ca niște copii buni, pe unde sunt. I-ai ginit, da, pe amândoi? Știi care sunt? Îi cunoști, adică, după mutră? Nu-i confunzi cu Emil și Magdalena, nu? Bun, atunci. Du-te liniștit, Jijule. Fănică rămâne aici, cu mine și nu se întâmplă nimic. Știi că e vigilent și el.

Adevărul e că, de atentate, de probleme, de incidente, de orice fel ar fi ele, se cam teme Ardil Escu. Că doar se învârte prin lumea asta și știe cum e, de când veacul, mersul. O dată te trezești pus în frigare, de cine te aștepți mai puțin. Nu există prietenii în politică, în lume, în viață. E fiecare pentru el. E fiecare, și nu e exagerare, cu-a mă-sii. Doar alianțe bazate pe interese comune, pe priorități, pe chestii, pe ciolan. Nimic mai mult. Care se rup și se desfac, ca și cum nici n-au fost vreodată. Ce dacă ai făcut un protocol, ce dacă ai semnat niște acte, ce dacă ți-ai dat un cuvânt... Și, din aliați, oamenii devin dușmani la maximum. Odată te pomenești că te pune unul în frigare. Azi, frigarea asta poate să fie oricum. Să te pască de oriunde. Fără urmă de dubiu, să fie

mănuită de oricine. Și, decât să bâzâi, să scâncești, să schelălăi ori să te miorlăi mai târziu – presupunând că, mai ai timp de așa ceva – mai bine să fii vigilent și să previi. Orice! Că e simplă problemă, incident banal, atentat serios. E bine, chiar indicat, să ai pe cineva în preajmă, întotdeauna. Care să te apere. Care să te protejeze. Care să sară în foc pentru tine. Care să-i facă pământ pe dușmani. Decât să te chinui să încălzești mâinile degerate, mai bine suflă înainte în ele, să le dai căldura necesară. Sau pui mănuși, că te apără și mai bine. Și, în loc să-ți frângi greabănul când vrei s-o tai în zbor spre piscuri înalte, mai bine pregătești din vreme, că asta-i viața, măcar o parașută, dacă nu ai aripi puternice cu care să sfidezi înalturile. Ca s-o spunem pe șleau, cel mai bine e să fii, din prima, capo di tutti capi. Sau, mai pe românește, să plângă, la o adică, mă-sa celuilalt, decât să plângă mă-ta. Căci, luat pe scurtătură, prevederea este, de departe, mama înțelepciunii. El, Ardil, cel mai mare președinte pe care l-a avut țara – și pe care, categoric, îl va avea din nou – știe toate astea.

Gigi, tăcut și serios, cum îi stă bine unei gârzi de corp care nu e plătită să stea la taclale cu șeful ori să-i spună bancuri, în faptul serii, pornește în căutarea celor doi. Nu-i convine. Ce, el e agă să-i adune pe-ăștia de prin toate cotloanele întunecoase ale vilei și nu numai? E mama sau tatăl lor, să-i pună cu genunchii pe coji de nuci? E hingher să-i prindă și, măcar, să-i muștruluiască, dacă nu să-i bage-n cuști? Hm... Nu, nu-i convine și nu-i e pe plac o astfel de... operațiune. Curat murdar – sau murdară – coane Fănică.

Multe nu-i convin în casa asta, la omul ăsta, la cei din jurul lui. Dar, pentru că a vrut să fie aici, cu el, cu ei, pentru că și-a asumat, de bună voie, asta – în fond, arta cere sacrificii și el a ales să le facă – nu-i rămâne decât să stea mucleș, cum ar veni, și să practice, atât cât va fi cazul și va impune situația, mersul pe burtă. Târâțul, de fapt. Că mers, chiar și pe burtă, cinstit vorbind, nu prea e. Ardil Escu e șnapan mare. Hoț mare. Dracul gol. Canalie de canalie. Știe toate trucurile, are toate cărțile bune și toate buruienile de leac, e pomădat și cu mama alifilor. Și, straniu, dar și astrele îi sunt, încă, favorabile. Sunt aliniate la marele fix pentru el. Iar ei, vorbind pe șleau, nici nu dau, runda asta, cărțile, au și-o mână moartă. Deocamdată. Știa toate astea. Și multe altele. Se aștepta la ele. Avea idee. Îl studiase înainte pe fostul președinte. Ca pe un veritabil personaj ce e. Căci, dincolo de faptul că e

malefic și, pur și simplu, diabolic, așa cum nu multe persoane de genul ăsta știe, Ardil este, cu adevărat, un personaj. Demn de luat în seamă. Și nu numai. E un animal feroce pe care tot încerci și tot încerci să-l prinzi, dar nu poți să-l apuci, încă, de niciunde. Nu neapărat că are iarba fiarelor, dar e atât de uns cu toate pomezile lumii, că îți alunecă mâinile, când vrei să-l înșfaci.

Da, de la distanță, cât a putut, l-a pus serios sub lupă pe actualul, cum ar veni, stăpân. Ca să observe, ca să știe, ca să nu-i scape nicio hibă de-a ăstuia. A măsurat, a studiat, a-ntins materialul, a luat seama mărfii, a pipăit textura, s-a uitat după firele trase. Nu s-a aruncat chiar cu capul înainte și cu foarfeca-n mână dreaptă să taie o bucată mare din ea. Sau, chiar s-o facă de îndată fâșii, fâșii. Așa cum urlau, de li se înroșiseră plămâni de atâta efort, unii de pe margine. Ar fi fost prematur s-o facă. Și inutil. Doar ca să-și dea toți cu stângu-n dreptul și invers. Doar ca să încaseze cartonașul roșu și să fie scoși din joc, pentru mai multe etape. Altfel spus, nu și-a dat singur brânci în prăpastie. Adică, el se ferește să nu cadă, dar, ce să vezi, el pe el se-mpinge. Nu. E de preferat să mai stea. Să mai aștepte. Să mai amușineze situația. Să se ridice, uite, ceața asta care acoperă hăul. E musai, la un moment dat, să se ridice. Timp suficient, speră, ca să poată să apuce și ei, toți, șișul de mâner, pentru a putea lovi cu lama. Deși, la ce armie are ăsta, cuțitul lor cu lamă ascuțită și pătrunzătoare e apă de ploaie, de-a dreptul.

Da, avea date și știa cam cu ce se mănâncă ardilul, când te apuci să-l... mănânci. Dar, la fața locului, în garnizoana lui, cum ar veni, fostul președinte e și mai mult decât știa ori preconiza. E maximum. E total. E viu. E... N-ai de unde și cum să-l apuci. E ca apa. Acum îți umple pumnii, de zici că-i gata, iar în clipa următoare, până la ultima picătură, ți se prelinge printre degete. E drept, lucrurile sunt, oarecum, într-un stadiu incipient. E, relativ, puțin timp de când e aici. Și, niciun pește, cum o fi el, mic, mare, nu se prinde de cum arunci undița-n apă. E nevoie de timp, de răbdare, de determinare, de tutun, de viclenie, de nadă bună. Și, de câte și mai câte.

N-ar fi nimic. Așteaptă. Știe și poate și vrea să facă asta. E dedicat întru totul cauzei. Că doar de aia e aici. Nu ca să cadă în totala admirație a veleităților și talentului marelui om. Nu ca să joace bambilici pe aici. Dar îi e, deja, dor. Foarte dor. Dor mare de cei de acasă. Cu precădere, de ochii mari și verzi ai celei mai iubite

femei din lume, de trupul ei lipit de-al lui, de sufletul ei cald, de ea, cu totul, și de gărgărița aia mică, de strigă după el, că-i fată mare, pe cât e de gărgăriță mică, tata. Adică, ta-ta. Sunt cele mai minunate și mai speciale ființe din lume. Îl fac fericit. Îi umplu inima și viața. Îl aducă în înalțurile pe care nici nu le-a visat. Fără Ardil Escu, ar fi fost împreună cu ele, acum. Poate, cine știe, chiar aici, la Mamaia, pe malul mării. Fetele lu' tata... Se topește de dorul lor. E straniu cuvântul ăsta, dor. Ascunde în el abisuri, neant, iubire, infinit, durere, forță, lacrimi, emoție. Dar parcă doar atât? Spui dor, mi-e dor și spui, de fapt, toate cuvintele din vocabularul limbii române. Și toate trăirile unui om. Și toate simțurile, chiar dumnezeiești, fiind ele. Dor... Așa de dor îi e de fetele lui... Și cât va mai trece, oare, până să le vadă? Până să le strângă în brațe? Până să fie și să existe cu ele?

E greu. E al naibii de greu. Știa că va fi așa. Știa că se înhamă la o căruță care abia de se urnește, oricât și oricum tragi la – și de – ea. Știa. Așa cum a știut, cum știe că, totuși, un călcâi al lui Ahile trebuie să existe. Să aibă Ardil Escu. Ca să-l doboare. Este imposibil să nu facă o gafă. Măcar o greșeală mică. Chiar așa, pe sârmă, cum pare că știe să meargă. Și va face. Cu siguranță. Neîndoios. Iar el e aici și vede și simte și își dă seama când va fi să fie făcută eroarea aia. Și-atunci, nici Scaraochi din infern, de-i e frate bun, în cuget și-n simțiri, Ardilului, nu-l mai scapă. Nu-i mai salvează pielea de drac. Legenda, atunci, se surpă. Mitul se spulberă. Ardil Escu pică. Vine, trebuie să vină, și clipa aia! Au venit ei, americanii, la un moment dat...

Pe aici, la cuibul ardilesc, are griji. Multe. Altele decât cele de acasă. De exemplu, tocmai a văzut zilele trecute cum prietenul Fane mijește mult mai mult decât prevede legea, ochii la consoarta prezidențială. De zis, el ei, nu i-a zis nimic. Ar fi și greu, deocamdată, să facă asta. Dar stă, ca tontul, cu geana fâlfâindă, când vine sau trece juna prin perimetrul lui. Ca să evite vreo problemă, l-a luat, din prima, la scărmanat pe-al lui: „Bă, tu ești prost? Ce tot belești farurile la fata aia? Ce, crezi că aici ești după marfușe, cum faci în oraș, la noi? Stai în pătrățica ta și nu pune diplomația dintre state în pericol!” Se-nțelege, Fane a băgat-o pe-aia cu Doamne ferește, de unde le scoți, dar Gigi știe că a zis ce-a zis doar ca să se afle-n treabă. Lasă că-i vede privirile-n spume, când se uită la fata aia, dar el îl știe pe Fane bine. Oricum, numai grija asta n-o mai avea pe aici. Numai pe Fane, of, nu-l

păzea să nu facă prostii. Și cât l-a mai bătut la cap, înaintea de venirea încoace...

Deschide uși, se uită prin cotloane, trage draperii. Cei doi, Elena și Victor, nu sunt. Încă nu sunt. Vila e, însă, mare. Imensă. Are puzderie de camere și de încăperi. Două etaje și parter, plus demisolul. Desigur, în ultimul loc nu stă nimeni. Acolo sunt cele două săli de sport, masa de biliard, locul unde se desfășoară darts-ul, crama, pivnița, călătoria, camera frigorifică și ce mai e pe acolo. E o casă mare, ca să nu zică, de-a dreptul, că-i palat. Cu multe, multe camere. Desigur, destule dintre ele rămân nefolosite, chiar dacă sunt mulți musafiri în vizită aici. Grandomania ardilului, fără limite și fără restricții, și-a pus din plin amprenta și pe vila de la mare.

Și, uite, nu e rău deloc că poate acum să-i ia seama, oarecum pe îndelete, întregii case. Să se uite. Să observe. Să vadă. Să știe ce și cum, pe aici. Nu știi niciodată la ce îți trebuie un, hai să-i zică așa, studiu de caz. Mai ales că, poți să caști ochii, fără să atragi atenția, fără să se întrebe careva de ce faci asta. Acum are scuza perfectă: stăpânul casei i-a spus, ba chiar i-a indicat, să cerceteze, cu chichirez, casa.

Elena și Victor pot să fie oriunde. Ar trebui, oare, să îi caute și să îi găsească împreună? Sau separat? E fiecare în altă parte? În și cu treaba lui? Hm... După cum a spus-o Ardil... El, clar, se aștepta să dea de ei, nu doar împreună, bând o cafea, ca oamenii, ori vorbind despre politică și fotbal, așa cum fac mare parte dintre muritori, ci chiar în ipostaze nepermise, jenante, imorale. Și dacă el preconizează în cele câteva cuvinte pe care le-a spus, un astfel de deznodământ, e clar ca apa de izvor, că exact la asta trebuie să se aștepte. Cei doi sunt împreună. Și sunt într-o postură care nu le face – adică, oamenilor normali nu le face deloc – cinste. Desigur, Ardil își cunoaște marfa. Știe ce are la ușă. Una e fiică-sa, altul e ginere-său. Oameni apropiați, adică. Dacă nu știe el, cine să știe?

Hm... Așa trebuie să fie, și nu altfel. Nu-l găsește pe Victor dormind beat pe sub vreun pat și pe Elena făcând parada modei prin podul casei. Nîțîț... A învățat, de când îl studiază mai ceva ca pe gramatica limbii române, să decripteze exact ce spune Ardil Escu ăsta. Să decripteze, da. Căci el nu vorbește ca mai toți oamenii, ce zice, aia să și fie. Spus sincer, fără ascunzișuri, fără dedesubturi, fără pe după cais. La fostul președinte, vorbele au

întotdeauna alt sens. Altă conotație. Altă explicație. Chiar altă logică. Nu că vorbește-n dodii, ci că vorbește codat. E o deprindere proprie, de om care știe multe și transmite multe și ține și mai multe în mâna-i feroce.

Nu e, desigur, faptul că e aici, cu Ardil, în loc să fie altundeva, cu familia lui. Adică, nu de-aia vede lucrurile astfel. Nu e subiectiv. Doar că, a învățat să-l învețe și să-l știe pe fostul președinte. La Ardil, chiar e musai să știi alfabetul și limba în care vorbește el, ca să înțelegi. Ca să fii pe aceeași lungime de undă cu el. Și ca, la un moment dat, să-l pui jos, ca pe un taur fioros. Cu armele lui. Cu vorbele lui. Cu felul lui de-a fi. Cu Ardil nu te pui fără școală bună. Fără să fii alfabetizat cum se cuvine. Fără să-l fi citit, mai ceva ca pe cartea de căpătâi, din scoarță-n scoarță.

Când i-a zis, adineauri, să-i caute pe fiică-sa și pe ginere-său, ca să pună cu toții masa, ca niște creștini, Ardil, de fapt, i-a urlat susurat cam așa: găsește-i pe dobitocii și ticăloșii ăia, care se încălecă fără rușine în casa mea. Că nu am chef de dramolete pe aici. Și, dacă mă duc eu după ei, îi găsește mama dracilor din iad și mi ți-i fac harcea-parcea, așa, cu nădragii în vine cum sunt.

Copiii, adică fiicele lui Ardil, cele trei și cei doi gineri, au venit aseară, aici, la casa de la lac. Cu două mașini. Fiica necăsătorită a fost în mașină cu Elena, cea pe care o caută acum, și cu soțul ei. Dar nu Victor, după cum și-a dat seama, e soțul ei, ci celălalt, mărunțelul. Dar acum trebuie să-i caute și să-i găsească pe amândoi, pe Elena și pe Victor. Pe amândoi. Dacă i-a ginit, a zis Ardil, dacă i-a reținut după nume și după chip pe toți? Căci, dacă ăsta nu mai e președinte de zece ani, cam nimeni din familie, în afară, desigur, de el, nu a ieșit pe interval. Adică, nu le-a apărut moaca prea des pe undeva, prin presă. Au stat, cum ar veni, la sertar toți. Nici măcar Elena, care e ahtiată după celebritate și după vedetism, nu s-a prea lăfăit prin paginile ziarelor ori pe sticla televizoarelor. Hm... Ce-ntrebare și pe Ardil Escu... Normal că le-a memorat bine fețele și identitățile tuturor. E treaba lui. Să rețină. Să știe. Să ia aminte. Să fie atent. Altminteri, ar însemna că pierde vremea degeaba aici. Că stă de frunza frâsinelului. Că freacă, pur și simplu, menta și nu-și permite, chiar deloc nu-și permite, să facă asta acum și aici.

E prins în mrejele acelor-ași gânduri – multe, confuze, fără sens unele – când, după un ciocănit ferm, dă de perete ușa de la biroul lui Ardil Escu. În fapt, o încăpere imensă, cu multe cărți și

cu multe rafturi și cu multe – la vedere – chei. Ici, se mai încuie ceva, dincolo altceva. A văzut asta doar la o primă vedere. Adică l-a văzut altă dată pe Ardil cum suceea și răsucea câte o cheie în cine știe ce sertar sau dulap și punea cheia bine, pe un stativ special pentru chei. A bănuț că aici, în locul numit generic birou, se pot ascunde oarece secrete sau mistere, gata să îl pună la pământ pe fostul președinte. Dar, doar prin prisma faptului că sunt multe chei aici. Căci, după logica inversă a lui Ardil, se prea poate să nu fie nimic important în această încăpere. Și totul, acte, documente, înscrisuri, altfel de dovezi, dacă nu sunt în computerele din toată casa, din toate casele, să fie, în fond, altundeva. La vedere. Neîncuiate. Nepitiite. La îndemâna oricui.

Deschide ușa și rămâne, deși era de așteptat un astfel de fapt, oarecum încurcat. Cei doi, în căutarea cărora plecase, erau aici. Victor își încheie repede șlițul pantalonilor, iar Elena rămâne cocoțată pe birou, cum o găsisse. Doar rochia subțire și-o trage, în parte, numai în parte, peste pulpele dezgolite. Deci, Ardil a avut gura aurită.

Din delicatețe, din jenă, dar și din destulă lehamite pentru astfel de personaje – în loc să le vadă, să dea peste ele, să fie pe același metru pătrat cu ele, mai bine ar fugi în munți și-ar pune de-o rezistență – Gigi se face că nu observă nimic și spune rece, plat, de parcă ar fi vorbit vițeilor din staul:

– Vă rog să mă scuzați. Domnul președinte dorește să mergeți la masă. E ora prânzului și vrea să mănânce împreună cu toată familia. Acum, așa a zis să transmit.

Victor se grăbește, fără un cuvânt, ca un școlar prins cu pachetul de țigări în ghiozdan, să plece spre living. Se vede treaba, teme, nu atât orăcăitul și jelania, pe bună dreptate, nevastei înșelate, cât, mai ales, șfichiuitul vorbelor socrului. Și e drept, când îți zice Ardil Escu una, îți vine să te bagi în cochilie, cu melcii. Și să nu mai ieși de acolo, până nu revine la sentimente mai bune. Sau, să te ascunzi pe fundul mării și nici să nu mai respiri, până când nu se împrăștie norii. Laș Victoraș, tăticule. Bărbat de mucava. Cârpă. A lăsat fata, după ce-a giugiulit-o și-a răstignit-o pe biroul lui Ardil, singurică, uite.

Elenei – e fiică, îi curge prin vene sângele lui Ardil; și dacă-l supără, îl împacă ea – nu-i e jenă de situație. Nu-i e teamă. Nu i se perpelesc ficaiții în ea de târșă. Ea n-are treabă nici cu masa, care așteaptă să fie pusă, nici cu tată-său, care a trimis după ea,

nici cu Victor, care s-a cărat, mai ceva ca turcii de la Rovine. Zâmbește șăgalnic, dulceag, cu miez, lucrat, aproape la fel ca Ardil. Zâmbetul cu care, a văzut Gigi – știa, de altfel – fostul președinte comandă răstignirea unora. Dușmani, cunoștințe, prieteni, deopotrivă. Acum îl remarcă la fiică-sa. E ca tras la indigo. Să vedem ce iese și ce urmează de aici.

Elena i se adresează, surâzând pe mai departe, celui care o deranjase din drăgăleala cu Victor:

– Tu cine ești, bărbate, că nu te cunosc? Nu am avut onoarea.

Nici plăcerea. Încă. Ești nou la noi, da?

– Da, sunt nou. Puteți să-mi spuneți simplu, Gigi.

– Gigi... Cum Gigi? Ce-i asta Gigi?

Și Elena râde, râde tare, se dă pe spate de râs. Bărbatul o privește în tăcere, nu simte să-i spună nimic, nici să se justifice în fața ei de ce îl cheamă – desigur, vorba vine – așa. Ea așteaptă un răspuns, o vorbă, un zâmbet, un semn că el îi cântă în strună și se arată nemulțumit de prenumele lui. Așa ar trebui. Așa s-ar cuveni. Așa ar face orice angajat de-al tatălui ei. Dar vita asta tace și se uită fix, cu nerușinare, în ochii ei.

– Gigi, auzi, Gigi... Mă umflu de râs. Nu mă pot abține, serios. N-ai față de Gigi, frumosule. Dacă n-ai, n-ai... Nici într-o mie de secole, de le-am mai trăi, n-ai. Și, dacă nici eu nu mă mai pricep la așa ceva... Auzi, Gigi... Nu. Eu nu pot să strig după tine Gigi. Cel mult Jorj. Sau puile. Vino. Hai, vino mai aproape. Mai lângă mine. Nu fi așa timid.

Bărbatul se îndreaptă, deși mai degrabă ar da să plece, spre birou, unde fiica președintelui îl cheamă și-l așteaptă. Ea zâmbește pe mai departe. Malefic, deslușește el, răutăcios, de sus. Da, superior. Doar e fată de președinte. Când ajunge în dreptul ei, îl privește atentă, cu ochi cunoscător, din cap până-n picioare. Pe vremuri, și stăpânii de sclavi își priveau astfel sclavii, înainte să-i cumpere. Mai are să-l caute la dinți, după cum se uită. Și zâmbetul ei, care e, întru totul, al tatălui ei... Îi place, clar, ce vede. Bărbatul e înalt, e bine făcut, e legat, are mușchi. Se vede că e prieten cu exercițiile fizice, că trece pe la sală, că are grijă de trupul lui. Și are și chip plăcut, frumos, pur și simplu. Niște ochi negri, de păcură intensă. Dar bizar de limpezi și de adânci.

Pe fiica președintelui o iau florii. Ia uite, ce treabă mișto a făcut Michi Sultan de data asta. Ce bunăciune de tip a angajat. Ce frumusețe. Unde l-o fi găsit? L-o fi căutat pe la agențiile de modă?

Cum l-o fi păcălit să vină încoace, pe doi lei ai lui Ardil? La așa ceva, normal, îți lasă gura apă. Dacă ești, desigur, o femeie ca toate femeile, n-ai dat în mintea sfințelor contrafăcute, ca Magdalena. Că, aseară, când au venit încoace, la vila de la lac, numai de sfinți și de Dumnezei și de înșeri păzitori a vorbit în mașină. Așa era de pătrunsă... Puțin a lipsit să n-o lase pe vreun islaz, ca pe o vacă bleagă ce e. Dar, când ai în față așa mascul, mai stai să te gândești la prea-sfânta Magdalena și la preapăcătoasele ei aere?

Și Elena întinde mâna, zâmbind pe mai departe, spre obrazul bărbos al tipului.

– Hm... Ne lăsăm barbă, deci. Mare, neagră, țepoasă. Că nu ești bărbos, de regulă. Se vede asta de la prima aruncătură de privire. Ți-am zis că mă pricep. Trebuie să mă crezi. Dar îmi place așa, cu barbă. Îmi placi, adică. Ești teribil de sexi așa, bărbos, măi Gigi.

Întinde și cealaltă mână și continuă cu mângâiatul obrazilor și cu analiza fizionomiei tipului:

– E vară. E cald. De ce și-ar lăsa un bărbat, care nu e de regulă, bărbos, barbă? De ce și-ar ascunde fața și obrăjii în mijlocul ciufului ăștia? Nu, că mie îmi place, ți-am zis. Dar așa, ca idee.

– Vă așteaptă tatăl dumneavoastră, îi îndepărtează el mâinile. Eu zic că e bine să vă grăbiți. Să nu-l lăsați, și, de altfel, pe toți cei din familie să nu-i lăsați, să aștepte.

– E treaba mea asta, dragă Gigi. Și Ardil Escu e tatăl meu, da? Eu decid când mă duc la masă. Barba ta. Lasă-mi mâna acolo unde o pun eu, că nu îți iau luciul. Ziceam de barba ta că nu e una permanentă. Pare să fie de sezon. Dar de ce? Dacă vrei să nu fii recunoscut, să ai alt look, da, îți lași barbă. Dar, să fim serioși, nu te ascunzi și vii taman în casa președintelui, unde sunt camere, unde e pază multă, unde vin tot soiul de oameni, unde sunt reguli și e strictețe. Deci, eu zic că nu te ascunzi, că nu fugi ca un infractor de lege, fiind acum, nu mereu, bărbos. Plus că, Michi, valetul președintelui, omul lui de casă, a făcut verificări la sânge. Mergem mai departe cu deducțiile.

Unde-s pistoalele, unde-s pumnalele... Așa îi vine în cap, pentru o secundă, în timp ce îndepărtează iar mâna molatică a odraslei prezidențiale, lui Gigi.

– Doamnă, vă rog!

- Te pupic, nebunule, cu doamna ta!
- Și, totuși, doamnă...
- Zici că vorbești cu mama, nu cu mine, de-o tot ții cu doamna.

Hai, nu te feri, frumosule, că nu te mușc. De ce te tragi așa? N-ai mai simțit mână de femeie pe pielea ta? Mai îți lași barbă, dacă ții doliu, dacă ți-a murit cineva apropiat, dacă ai un necaz de felul ăsta. Așa fac proștii noștri de români. Sunt, însă, aproape convinsă, că nu s-a întâmplat asta. Nu ai privirea tristă a omului care a pierdut, prin deces, pe cineva pe care îl prețuia maximum. Așa că, nici ăsta nu e motivul pentru care ți-ai lăsat barba să crească. Lumbersexual nu ești, pe cuvânt. Îți lipsește toporișca, ai ca bodyguard alte arme, n-ai nevoie de ea. Dar nici cămașă cadrilată n-ai. În general, nu doar acum. Sigur nu ești bărbos de-aia. Eu mă pricep la bărbați. Hm... Iritat de la ceva nu ești și nu acoperi asta. Ai, uite, obrazul fin și curat. Fără bube, fără bășici, fără coșuri, fără alte chestii de-astea. Hm... Atunci? De ce îți lași barbă? Ar mai fi ceva. Mai poți să-ți lași barba în dezorânduire, dacă ți-e dor și îți lipsește cineva... Unii bărbați, dacă nu sunt lângă persoana dragă, nu mai au grijă de ei, nu se mai ferchezuesc, cum o fac când sunt lângă ea, nu-și mai împropătează obrazul zilnic, chiar de două ori pe zi, ca în prezența acelei persoane. E un fel de delăsare, de nepăsare, de lasă-mă să te las. Deși, pe cuvânt, nici genul ăla de bărbat nu-mi pari a fi. Nu dai impresia că te topești de dragul vreunei femei. Deci, spune-mi tu: de ce ți-ai lăsat barbă acum? Care e punctul în care am avut dreptate?

El îi îndepărtează, de data asta, mult mai ferm mâinile și se trage un pic mai în spate, când răspunde:

– Cât tam-tam pentru o barbă! Și câte întrebări. Când, de fapt, răspunsul nu are nimic complicat. Pur și simplu. Mi-am lăsat barbă pur și simplu. Fără niciun motiv. Fără niciun dedesubt. Fără nicio logică. Fără să mă-ntreb de ce îmi las barbă. Doar de amorul artei. Poate, n-am mai găsit lame. Poate, n-am avut bani să le cumpăr. Poate nici brișcă să mă rad n-am avut. Poate mi-a fugit pisica. Poate mi-a zis un prieten să-i țin isonul. Poate mi-e frică de curent. Sau, poate, doar am vrut, pentru mine, să îmi schimb look-ul.

– Clonțos băiatu'! Aha, acum, dacă mi-ai spus, e interesant. Înțeleg. Te cred. Bine.

Și mâinile ei prind, de data asta, brațele bărbatului:

– Îmi place așa. Îmi plăci așa. Mișto mai ești. Cu brațele astea, sfarmi, dacă-ți pui mîntea, orice femeie.

– Nu-mi pun, încearcă el să-i îndepărteze mâinile, nu-mi pun câtuși de puțin în minte să fac asta.

– Dar de ce? se răzgâie ea. De ce? E minunat să strângi între brațele astea un trup fierbinte și subțire – ca mine, uite... mă rog... – de femeie, în general. Ai strâns multe? Cred și eu c-ai strâns. Nu mai vorbesc cum e ca femeie, să te cuprindă brațele astea între ele și să-ți pocnească, de atâta strâns, oasele, și să-ți cutremure carnea și să-ți înfioare pielea. Mișto tare e. Pe cuvânt, aș da un regat, pentru o astfel de îmbrățișare. Deja simt o lentoare în mine. Ah... O îmbrățișare a brațelor ăstora, ca să fiu mai concretă.

– Țineți-vă regatul. Nu-mi trebuie. N-am ce face cu el. Mai ales că, eu nu am de dat nici cal, la schimb, nici măgar, nici armăsar, nici mârtoagă, nici îmbrățișări, nici altceva. Nimic!

– Nimic, carevasăzică... Nicio îmbrățișare de dat. Nici măcar mie, fata cui știi tu că sunt. Jucăm tare, frumușelule, deci... Ne lăsăm greu. Dă bine la CV-u, este? Nu, da'-mi placi. Îmi placi. Îmi placi, tot mai mult.

– Tatăl dumneavoastră așteaptă. E timpul să mergeți la el.

Elena, parcă mai intrigată – de n-o fi fost chiar excitată – ca până acum, întinde mâinile și și le lipește de pieptul bărbatului, iar picioarele și le petrece pe după mijlocul lui.

– Dă-l încolo pe tata. E un babalâc arțăgos și pretențios. Vrea mereu lucruri. Crede că aici e cu ăia ai lui, de la partid. Sau, se crede încă șeful statului să tot dea ordine și indicații. Dă-l încolo! Nu vreau să aud de tata. Ce fibră ai pe tine, frumușelule! Ce pectorali! Ce trup! Hm... Și ce bine miroși! A mascul feroce și potent. Îmi placi mult. Îmi place tot la tine. Ești pe gustul meu. Ești pe placul meu.

Bărbatul s-a-nfuriat:

– Oprește-te! Gata, nu mai zice și nu mai face nimic. Mie nu-mi place nimic la tine. Nu ești pe gustul meu. Și ține-ți, te rog, mâinile și picioarele acasă. Nu-mi place să fiu hărțuit. Nici pipăit. Nici măsurat pe ici, pe colo, cu șublerul. Nici analizat, ca sclavii, la dinți. Și tu, cu nerușinare și cu tupeu, chiar astea toate le faci! Nu le mai face! Cu mine să nu le mai faci!

– Că dacă le mai fac, ce, ce se-ntâmplă?

– Sper să nu ai nici tupeul, nici curiozitatea să vezi ce s-ar putea întâmpla. Atât îți spun. Și zic să bagi la cap.

– Mă ameninți? Tu pe mine? Știi cine sunt eu? Nu, pe bune... Cum să mă ameninți tu pe mine?

– Eu îți comunic. Îți aduc la cunoștință, ca să te oprești. Te informez, dacă înțelegi mai bine. Tu crezi ce vrei și ce-ți place. Nu-mi pasă. Dar vreau să te oprești.

– A... Ia, te uită, avem sonerie. Și ce sonerie... Nu suntem pe mute. Vorbești despre tupeu, iubitul? Mie îmi spui asta? Mie?!? Tu ai tupeu, frumușelule. Ca să nu zic chiar nesimțire. Cum vorbești așa cu mine? Cum îndrăznești? Cum să-ți permiți așa ceva? Întâi, mi te-ai adresat protocolar, așa cum trebuie, așa cum o cere eticheta și cum o impune protocolul, cu dumneavoastră. Bun, eu am vrut să ne tutuim. Că nu sunt mult mai în vârstă ca tine. Și sunt sociabilă și populară. Dar, acum, tu ai sărit calul și ai lăsat politețea deoparte. Vorbești cu fata președintelui țării, mârlanule, nu cu Geta de la colț, aia cu care te tragi de șireturi. Ba, ridici și tonul, spui vorbe aspre, dure, neadevărate la adresa mea. Dacă aude cineva, chiar crede că mă dau la tine. Mă bagi în pușcărie nevinovată. Păi, se poate, frumușelule de Jorj, ce-mi ești? Nu știi tu a cui fată sunt eu? Nu știi cum mă cheamă? Nu știi că eu sunt fata președintelui? Fata lui Ardil Escu?

– Să-ți fie de bine și la vară cald. Poți să fii și fiica lui Mihai Viteazul. Ceea ce, desigur, nu e cazul. Te rog să-ți ții, întotdeauna când sunt în prezența ta, mâinile și picioarele acasă. Și gura, da, să ți-o ții. Și să fii decentă. Măcar, pe cât ești de elegantă. Ești femeie în toată firea, nu vreo puștoaică de 11 ani, care așteaptă de la mine acadele și bomboane. Vreau să cred că nu ești vreo devoratoare de bărbați, ci ești o femeie cuviincioasă, care știe când și unde să se oprească, atunci când e în fața unui bărbat. Cu un statut, cum ai zis, cu un nume de rezonanță. Nu o... – Doamne, iartă-mă, dar o ceri, pe cuvânt, prin comportamentul tău și prin insistențele tale de prostituată – parașută, ca să nu folosesc, din decență, alt cuvânt, care așteaptă banii înainte.

Elena, se vede, e învârtită în dans de zambaluci mari, dar, la față, ca o veritabilă fiică a tatălui ei, e tot zâmbitoare:

– Parașută? Prostituată? Curvă? Auzi la e! Doar pentru că am vorbit frumos și apreciativ cu tine? Doar pentru că te-am tratat ca pe un om de aceeași condiție cu mine, deși nu ești așa, ești inferior? Doar pentru că te-am lăudat și ți-am făcut un compliment, mânăta doar de intenții omenești și de bun simț? Doar pentru că am vrut să avem, cât ești aici, o relație de prietenie, ca să nu te

simți exclus din ciorba noastră, a oamenilor cu ștaif? Eu am făcut-o spre binele tău. M-am gândit să-ți fac o bucurie. Așa-mi trebuie, dacă mă bag în troacă, printre porci. Ba, le mai arunc și diamante. Așa vorbești tu cu mine, măi, frumi? Îndrăznești să vorbești așa cu mine, măi, puiule? Cu mine?!? Măi, iubitel... Măi, Jorj... Măi, Gigi... Te joci cu praful de pușcă. Nu știi tu că îți dai foc la valiza cu izmene, dacă îmi vorbești așa? Mie... Măi, frumosule! Cine te crezi? Tu, în fața mea, nu trebuie să crâcnești. Dacă eu îți spun un lucru, tu trebuie să duci mâna la chipiu și să zici da, doamnă, așa e. Te vezi pe picior de egalitate cu mine, mă? Ne-am uitat lungul năsucului nostru și facem pe cornutul? Măi, frumușelule! Tu ești angajatul tatei, DECÂT angajatul tatei. Ești pe simbrie la tata. Nu ești vreun prinț de-ăla sau vreo dudă din familia regală. Ai uitat?

– Ai dreptate, doamnă...

– Așa... Vii de acasă, acuma...

– Ai dreptate. Sunt angajatul tatălui tău. Doar... DOAR angajatul tatălui tău. Nu jucăria ta. Nu un gigolo. Nu o păpușă. Nu un bun al tău, pe care să-l freci și să-l frichinești când și cum vrei. Nu o paiată cum, poate, ești obișnuită să ai. Și, ca angajat al tatălui tău, îți aduc aminte că dânsul te așteaptă la masă. M-a trimis să îți spun asta.

– Hm... Sigur ești bărbat, Gigi? Sigur ai ce-ți trebuie în pantaloni? Mă rog, ce are un bărbat. Sigur ai avut femei la viața ta? Sigur ai făcut ce trebuie, ca să le satisfaci? Sigur știi ce să faci cu ele? Sigur ți-a picat vreuna în brațe și la așternut? Căci, în viața mea nu mi s-a întâmplat să mă refuze unul. Un bărbat, adică. Niciodată! Păi, cum să se întâmple una ca asta? Și pentru mine, că sunt o femeie frumoasă, sexi și deșteaptă și pentru că am fost și sunt fata tatei, fata lui Ardil Escu. Cine n-a auzit de Ardil Escu? Cine nu-l iubește și cine nu-i stă în față? Sunt mândră de ambele lucruri, dragă Jorj. E un privilegiu să fii fiica lui Ardil Escu și să mai fii și frumoasă și deșteaptă, pe deasupra. Și n-am crezut niciodată că există specimene de genul tău care să refuze o femeie ca mine. Oameni care nu vor să vorbesc cu mine. Tâmpitule!

După ce l-a lovit furioasă, fără urmă de zâmbet pe chip, în pieptul pe care n-a putut să i-l pipăie, Elena a fugit spre locul unde, toți ai casei, inclusiv Victor, plecat mai devreme din biroul pe care îl măsuraseră împreună, de comun acord, o așteptau la masă. Unii mai iritați și mai porniți ca alții. Din prima, fără reluare, fără scharf

pe imagini, fără lupă măritoare, se vedea asta. Poftim, toată lumea stă după ea. Toată lumea crapă de foame, până are ea chef să se-adune cine știe de pe unde și să vină. Toată lumea trebuie să înghită nesimțirea ei.

Dar ea, Elena e mai furioasă ca toți de la masă. Nu-i e de faptul că, uite, ce să vezi, poate află sora ei, Luiza, de legătura pe care o are cu bărbate-său. Și să te ții mese trântite și farfurii sparte. Desigur, nu în capul ei, că nu are Luiza nas să facă așa. Nu-i e că pot afla, într-o fracțiune de secundă, și toți, ceilalți. Adică și soțul ei. Miluț e mototol și iertător, plânge nițel, dă nițel apă la șoareci, suflă nasul un pic, se vaită vreo două ore și-i trece. Adică și tatăl ei. Pentru care are, cât poate ea să aibă, ceva respect. Dar pe care îl știe destupat la creierul, nu bătut în cap, ca alți părinți, ca alți tați de fete. Și știe că nu trebuie să se jeneze de el, chiar dacă ar afla una ca asta. Mă rog, nu e prima dată – și, sigur, nici ultima – când familia află de aventurile ei, de escapadele ei, de ieșirile ei amoroase. Se vorbește nițel, se țipă nițel, se face nițel tapaj, se lamentează nițel, care mai de care. Vaaaaaaaai, cum, de ce, când, nu se poate așa ceva, ce rușine... Apoi, se tace. Se trece. Se uită. Nu se oprește lumea în loc pentru o astfel de cauză. Adică, vezi, dragă Doamne, e grav că are ea un iubit. Mai mulți. Altul. Sau alții. Fie el prieten de familie, naș, cumnat, angajat, milog de la capul străzii.

Nu, ei nu-i pasă de astea. Nimicuri. Banalități. Penibilități. Doar nu și-o bate capul cu așa ceva. Nici când s-a întâmplat prima dată, când a fost deconspirată prima dată, când toți ai ei au aflat, uluiți de ce face ea, nu a leșinat de rușine. Ori de muștrări de conștiință. Sau de dureri de cap și de inimă. Nici vorbă. S-a purtat firesc, ca de obicei, ca și cum n-ar fi fost nimic. De ce ar fi copleșită de așa ceva? Sunt chestiuni firești, omenești, naturale. A văzut asta și în familia ei, copil fiind. Câte amante a avut tatăl ei, Ardil, nu i-ar ajunge două agende să le înșire. Și nici mamă-sa, deși nu l-a egalat pe primul ei soț, adică fostul președinte, n-a fost Preacuvioasa Parascheva. Așa că, de ce ar avea acum, când precedentele au fost create, fâlfâit de inimă, din cauza asta?

Elena e furioasă din alt motiv. Un bărbat din lumea asta, pe care ea îl place, l-a plăcut, mă rog, din prima, a refuzat-o. A pus-o la punct. Și-a permis să îi spună ei nu. A îndrăznit să îi dea mâinile jos de pe trupul lui. A tratat-o cu flit. Pe ea! PE EA! Asta e problema. Ei i-a făcut asta. Ei i s-a întâmplat una ca asta. Ea a

pățit o așa rușine. Cum să te refuze un angajat de-al lui Ardil Escu, un biet angajat de la munca de jos, dacă nu te-au refuzat capii statului de drept sau ai statului paralel, procurori, judecători, miniștri, spioni, agenți, politicieni mari, care conduc o țară, nu ca ăsta...

Câteva minute mai târziu, când bucătăreasa pusese masa, ajută de menajeră, Ardil Escu s-a îndreptat, la fel de zâmbitor ca Elena, sau, mă rog, ca el, către Gigi:

– Am înțeles că ai fost colțos cu fiica mea. A venit harjată rău și mi-a zis să te dau afară. Măi, măi, Gigilică... Dacă s-a dat la tine, cum îi e felul, și nu i-ai căzut în mreje, ce să zic, felicitările mele, maitre Gigi. Ești mare. Inegalabil. Ești primul și singurul care-i rezistă, care n-ajunge cu ea în pat, pe podea, pe birou. Iar eu am înțeles.

Inima bărbatului din fața fostului președinte bate, cu siguranță, mai tare. A înțeles? Ce-a înțeles ăsta? La ce se referă? Doar nu a pus totul în pericol din cauza mâinilor destrăbulate ale Elenei. Doar nu a dat, desigur, altfel de cum spunea ea, foc geamantanului? Doar nu s-a aprins praful de pușcă și e pe cale să facă bum. Doar nu...

– Am înțeles, continuă la fel de zâmbitor, Ardil, eu am înțeles, că nu sunt fraier. Și nu sunt chiar fecior la mama, în viața asta. Am văzut multe. Dacă nu era criză mare, deci și eu sunt în criză, te treceam la o primă, că nu i-ai căzut fii-mii în brațe. I-ai rezistat eroid. Ești tare. Și eu am înțeles. Ce să facem? Asta e. Cu viața nu te pui. Oi avea și tu păcate grele, de-ai înlocuit fundul de muiere cu unul de bărbat... Am înțeles, dragul meu. Am înțeles. Nu-ți face probleme. Ești homo, da?

Garda lui de corp face ochii mari, mari cât sfeclele alea roșii de la aprozar. ăsta a înnebunit. A luat-o din loc. E mai ramolit decât îl arată fața. Auzi ce-i debitează creierul ăla făcut terci. Homo, cică! Dar, cu sfortare din rărunchi, cu mușcare de limbă, cu determinare pentru cauză, nu zice nimic. Nici nu infirmă, nici nu confirmă. Deși, spuma cerului albastru și-a făcut, brusc, loc printre dinții lui. Și tare ar vrea să irumpă afară. Să scuipe foc, ca balaurul din poveste, peste dementul ăsta și peste fii-sa. ăștia, prin toate ale lor, sunt mai nebuni ca ăia de la spitalul de nebuni, unde fu închis, până nu demult, Răducelu.

Și fostul președinte își duce ideea mai departe:

– Pe mine, băiatule, nu mă interesează asta. Adică orientarea ta sexuală. Ești liber să decizi cum îți place sexul. Tu-ți ții agenda. Tu-ți decizi pasivitatea sau activitatea. Ha, ha, ha... Eu nu sunt din ăia – mă știi de la televizor, că n-am avut astfel de luări de poziție, nici când am fost președinte, nici pe urmă – care țipă: în iad cu homosexualii! Pe roată cu ei! Trageți-i în țeapă! Nu îți spun, pentru asta, măi animalule. Nici împuștute. Nici găozarule. Nici altfel. Faci ce vrei tu și cu cine vrei tu. Nu e treaba mea să, ceva. Asta e. Nu putem să fim cu toții mari bărbați ai țării. Tot ce te rog e să nu te dai la cineva din casă ori din preajma mea. Niciodată, în timpul serviciului. Dacă nu faci asta, suntem prieteni pe mai departe, leafa e leafă și toată dragostea, pe cuvânt, o avem.

Bodyguardul și-a înghițit din nou multele cuvinte care i-au venit pe buze. Multe și grele, dacă le-ar rosti. Multe și acide. Multe și usturătoare. Or să-i facă rană în gât, de cât de grele, și acide, și dure, și usturătoare sunt. Or să i se verse, nestăvilite, în ficat. Or să-i facă explozie în creieri. Dar nu poate, chiar nu poate, să dea dracului tot ce-au făcut atâția oameni până acum, numai ca să-și apere demnitatea de bărbat. Nu acum. Există un timp pentru toate. Va veni și timpul acela. Trebuie să vină timpul ăla.

În clipa aia, bărbatul umilit și atins în mândria lui bărbătească nici nu știa cât de bine avea să îi prindă, nu peste multă vreme, postura aceea, pe care în gând, ca și pe cei care i-o atribuiseră senini, o hulise amarnic. Nici n-avea idee cum va întoarce asta în favoarea lui, și nu numai. Nici nu bănuia că, fără să știe, Ardil Escu îl făcuse mai prieten cu viața decât până și el sperase.

.....

Ai zice că, toată lumea de la masă e foarte educată. Și ține cont de principiul care spune că, toate ca toate, dar la masă nu se vorbește. Adică nu cu gura plină. Și nu în timp ce toți ceilalți se spetesc să ducă lingura la gură. În fapt, toți mesenii macină, în sinea proprie, gânduri ascunse. Nimeni nu tace din motive de bună creștere.

Emil, bunăoară, se gândește – asta a făcut și în timp ce mâna caili putere ai bărcii cu motor pe Lacul Siutghiol, răvășindu-l, cu simț de răspundere, de la un mal la altul – cum să facă rost de banii ăia pe care îi datorează de la ultima rundă de poker. Mulți

bani. O avere. Musai trebuie să ia din contul Elenei. Mă rog, e un cont comun, înțelegerea dintre ei e să ia fiecare când are nevoie, pentru cine știe ce trebuințe, cât are nevoie. Dar, una la mână, Elena nu are cunoștință de noua lui pasiune, jocul de cărți, iar a doua la mână e că suma nu e una de cheltuit, să zicem, la mall, pe cafele și pe băuturi. Cinci sute de mii de coco nu e, nici chiar pentru fiica lui Ardil Escu, una de lepădat. E drept, o țoală de-a ei, hai, două, o geantă, o noapte la un hotel exotic, că era să zică excentric, și-o pereche de pantofi dau fix suma asta. De nu cumva o și depășește. O bate, prietenos, la funduleț. Pe sumă. Dar, bine, ea are nelimitat la cașcaval, că e fii-sa lu' tac-său. Ea poate să facă orice îi trece prin cap, că nu stă nimeni să-i calculeze bănuții și să îi țină socoteala. Ardil n-o întrebă ce-a făcut cu banii, pe ce i-a dat, cum i-a firfirit. Dacă tot are balta pește, să cheltuiască. Pe ce o duce capul. Să-și facă toate plăcerile. Să nu jinduiască la nimic. La el, mai cu perdea, cu cheltuiul ăsta. E doar ginere, nu fiu. Nu că i-a lipsit ceva, de când a intrat în clanul Escu Ardil. Că nu i-a lipsit. Nu că nu și-a făcut și el toate poftele. Că, în linii mari, și le-a făcut. E drept, a încercat să fie mai modest, mai cu bun simț, mai calculat, ca Elena. Dar la poker, ca acum, n-a pierdut în halul ăsta. De fapt, în primă fază, când a început să fie atras de joc, adică mai multe mâini, în mai multe seri, a câștigat. Bani buni. Sume importante. De-aia a și săltat miza. De-aia a și plusat, mai mult, și mai mult. Deh... Norocul începătorului. Victoria l-a făcut să meargă mai departe, în luptă, să-i placă, să mai vrea. Să nu se oprească. Dacă, din prima, ar fi pierdut, ar fi fugit mâncând pământul. Nu că e chitros din fire, dar să piardă, aiurea, bani, nu prea s-a întâmplat. Și, poftim, când a devenit mai interesant jocul, când simțea că îl iubește norocul, fleoșc, a început și să piardă. Iar și iar. Mai mult. Tot mai mult. Până a ajuns la datoria asta. Acum, trebuie s-o ia cu plan pe Elena. Să-i arate, ei, care e atât de îndrăgostită de dragoste, întotdeauna, că o iubește. Că nu-i pasă de nimic. Că nu ia seama la zvonuri și la vorbe. Că doar pentru ea trăiește. Când o iei așa și o mai și pupi cu spor, înainte de o tăvălitură maximă, e victorie garantată. Așa va face. În seara asta, zilele astea. Că datoria aia trebuie plătită înainte să vină dobitocii ăia cu care a jucat, după el. Ori să se-apuce să sune pe la Ardil. De să rămână fără podoaba capilară în creștetul capului, de la așa frecare, din partea socrului.

Luiza e cătrănită. Fierbe pe scaunul ăla, mai ceva ca oala de la bucătărie, sub presiune. Pe cămașa lui Victor, undeva spre gât și umăr, se vede, de la prima ocheadă, o urmă de ruj. Ruj roșu. Cum are, uite, și știe toată lumea, că ea așa poartă mereu, culori tari, Elena. Și Luiza e chinuită pe dinăuntru de un spasm cumplit de plâns, dar și de o furie fără margini. Nici nu știe ce să facă mai degrabă, să se jelească de mama focului sau să-i ia pe ăștia, pe amândoi, la otânceală. Și într-un caz, și în celălalt, ei vor nega, vor spune că înșelatul e doar în mintea ei, vor țipa sau vor plânge la fel de mult ca ea. Apoi, Elena, mimând o inocență copilăroasă, va spune că-l iubește pe Victor, și pe Victor, adică, și de aia s-a întâmplat una ca asta. Ce vină are ea, dacă, pur și simplu, i s-au aprins călcâiele? Dacă s-a ndrăgostit? Dacă îi place un bărbat? Victor, spășit, o să-i pupe ei, soției, mâna, lăsând să se înțeleagă faptul că, într-un fel, el, familist convins, a fost atras în asta de Elena. Că i-a fost milă de ea. Că, na, sunt rude, nu putea să o refuze. Tatăl lor va țipa un pic la toți. La toți, de la un capăt la altul, deși, nu toți de la masă au vreo vină. Dar, mai ales, la ea, că s-a pus, ca o țuță, să facă scandal la masă, de-i tulbură digestia, va țipa.

Așa că, Luiza nu știe ce să facă. Și cum să reacționeze. Și cum să pună problema. Bărbatul ei cu sora ei! Cum vine asta? Desigur, știind-o pe Elena, era de așteptat să se întâmple așa ceva. Pesemne că se-ntâmplă mai de mult. Căci, nu o dată a mai avut ea impresia asta, că între cei doi ar fi ceva. Și nu neapărat un flirt nevinovat. S-a aprins, s-a oțărât, s-a jeluit, a aruncat cu piatra, a dat cu presupușii protagoniști de asphalt. Nimeni n-a luat-o în seamă. Toți au crezut și au zis că ea, Luiza, e închipuită. Sau, poate, cum îi vine în cap acum, n-a vrut niciunul să dea amploare unei astfel de chestii. Erau alte scandaluri în care era vârată familia, inclusiv din partea și din cauza Elenei, ce să mai punem paie – și-or fi zis – și pe focul proastei ăsteia. Dățile când ea s-a simțit înșelată, cu Elena sau cu altcineva, n-au fost puține. Dar, înțelegând că nu are dovezi – pe care, cinstit vorbind, nici n-a vrut să le caute sau să le găsească, pentru că, dacă le-ar fi avut, dacă bănuielile ei erau certitudini, nu mai era loc de-ntors, ajungea la divorț și ea nu știe dacă vrea să se despartă de Victor – cu stoicism, deși o măcina al naibii de tare, a tăcut. A tot tăcut. Și acum... Aproape că dă iama dovada afurisită în viața ei. Peste inima ei și-așa chinuită de-ndoieli. Urma de ruj de pe cămașă nu

e una făcută în joacă. Din lipsă de ocupație. Ca să-și umple și ei, Victor și Elena, timpul. Pentru că, în afară de Elena, pe altcineva, aici, în vila tatălui lor, nu bănuiește. Nu are cum. Și nu are pe cine. Ana a fost cu ea, tot timpul, pe șezlong. Nici nu ar face, de altfel, așa ceva. Magdalena a citit toată ziua rugăciuni, în cameră. Sau ce-a făcut ea. Nu s-a mișcat de-acolo. Alte femei, în afară de bucătăreasă și de menajeră, femei șterse și mai în vârstă, de la care, în veci, nu se așteaptă la așa ceva, nu mai sunt în vilă. De ieșit, din incintă, Victor nu a ieșit. Cum a făcut, de pildă, Emil, care a fost pe lac. A fost aici, tot timpul. Pe unde, nu are habar, dar a fost aici. Iar cămașa lui, de dimineață, era curată. Nu avea nicio urmă de ruj pe ea. Nu, cu certitudine, între Elena și Victor s-a întâmplat ceva. S-a întâmplat... Adică s-a-ntâmpnat ce teamea ea cel mai mult că se-ntâmplă. Bărbatul ei s-a culcat cu sora ei. Iar! Că, doar d-aia lipseau amândoi din raza ei de observație. Și, la așa gând, la așa concluzie, la așa certitudine, o ia cu friguri. Ce să facă? Între ei doi e ceva. Sub nasul ei, sub ochii ei de nevastă. Nici nu știe ce e asta, mai degrabă: nesimțire, tupeu, jigodism, nerușinare, nemernicie, ticăloșie. Între soțul ei și sora ei e ceva! E acel ceva. Ei doi sunt amanți. Chiar dacă Elena a venit furioasă și plângându-se de atitudinea bodyguardului. Că și-a permis, cică, să nu o bage în seamă, să nu-i dea importanța cuvenită, fapt pentru care i-a strigat tatălui lor să îl dea afară pe nepoliticos și pe necioplit. N-a băgat-o în seamă? Adică n-o fi făcut ce? Că doar nu l-o fi pus să frece podelele. S-o fi dat la el și el o fi spus nu? De fapt, chestiunea asta nici nu e importantă. Ce-i pasă ei de nea caisă ăla? Important este că Elena și Victor își bat joc de ea. Cum era melodia aia de mai demult? „După blocuri suntem noi, care te facem pe tine!” Da, ăștia doi o fac, în cel mai bicisnic mod, pe ea. Oare ce e mai bine să facă? Să explodeze și să dea cu amândoi de pământ, sau, diplomat, să stea în câmpul tactic și să îi prindă în faptul cel mai fapt?

Magdalena e și ea copleșită de gânduri. Multe. Și de regrete. De întrebări. De angoase. Cei din casa asta și de la masa asta, nu i le știu. Ei nu știu mai nimic din pleiada ei de frământări. Ei, toți, au fost mereu mai importanți decât ea. Problemele lor au fost mai mari, bucuriile lor așisderea, ei, întru totul, au contat întotdeauna mai mult decât ea. N-au ascultat-o, dacă avea și ea ceva de spus, n-au întrebat-o de-i e bine sau rău, vreodată, n-au pus-o pe picior de egalitate cu ei. Ei, toți, au considerat-o mereu

mai prostuță ca ei, mai naivă, mai ștearsă, mai neimportantă, mai fără însemnătate. Mai toantă și mai de rangul al doilea, ce s-o mai scaldăm aiurea... Poate, chiar al treilea. Ei sunt vilele de lux, ca asta, în care se lăfăie toți, ea e doar un apartamentuș, confort patru, de la mahala. Ea a-nțeles asta. Că proastă nu e. O fi moale, o fi urâțică, o fi inadaptată, dar proastă nu, clar nu e! Și, întâi, a durut-o. A suferit din această pricină. I s-au strecurat în suflet mii de gheare și mii de ghimpi. Cum, de ce, ce-a făcut să îi fie toți, sau să se creadă, superiori? E și ea fata lui Ardil Escu. Tot din el s-a născut. Apoi, a încercat să nu mai pună la suflet. Asta e, și-a zis. Nu pot să fie toți prinți și prințese în povestea vieții. Mai sunt și cenușărese, mai sunt și zmei, mai sunt și zgripturoaice, mai sunt și broscui. Oh, și câte personaje mai sunt... Și, în fond, chiar dacă o pun toți pe un plan secund, ea beneficiază, ca și ei, de toate facilitățile date de numele Escu.

Și, într-o zi, așa de ambigue stând lucrurile, viața a pus-o la răscruce. Iar ea, în clipa aia, n-a știut ce drum să aleagă, încotro s-o ia, ce cale e mai bună și mai dreaptă. Și a greșit. Apoi, a tot mers din greșeală în greșeală. A fost suficient să facă una, una singură, ca să nu se mai poată, pe urmă, opri. Adică, spus pe românește, lucrurile au stat, fix, așa: iubitul, fără jenă sau remușcări, a înșelat-o. Cum ar veni, cam cu ea de mână. Din prostie, din încredere totală în el, din încredere în cine e ea, o vreme, deși erau semne, n-a procesat prea bine Magdalena ce și cum. Când, în sfârșit, s-a prins și ea că fantele – mai tânăr cu vreo câțiva ani ca ea – cântă în mai multe orchestre, a fost sfârșitul lumii. S-a îmbătat, a făcut rău, s-a dat în stambă. Asta, cu toate că masculul și-a pus cenușă în cap, s-a rugat de iertăciune și a jurat cu mâna pe poza lui Ardil Escu, cea mai importantă icoană a fiicei sale, că nu mai face. A fost o scăpare, a fost o treabă neinspirată, a fost o eroare. Magdalena a plâns și-a băut. A băut și-a plâns. Și iar a plâns și iar a băut. Nu i-a zis nimic. Nu s-a certat cu el. Nu l-a dat afară. Doar a băut și-a plâns. Apoi, pe un principiu vechi, nu neapărat corect, fiica tatălui ei a decis: bine, pușor, m-ai înșelat, te-nșel. Mi-ai scos tu dintele, uite că ți-l scot și eu. Mi-ai crăpat tu mațele în mine de catranul supărării, nici ale tale nu scapă. M-ai lăsat fără un ochi, te las fără amândoi. Și, cu destulă ușurință, a găsit un hândrălau cu care să se încurce. Apoi, ca răzbunarea să fie și mai dulce, încă unul. Dar nici pe iubitul de dinainte, cel care o făcuse să umble beată zile în șir, nu l-a lăsat

de izbeliște. A fost pe mai departe cu el. Fată miloasă, inimă mare, suflet generos. A mers în paralel cu toți trei, o vreme. Nici nu bănuia că ea, fraiera neamului ei, poate să-i țină pe toți în buiestru. Dar, i-a ținut. Într-o zi, când ceva nu mai era cum fusese în organismul ei, și-a pus întrebări pe care, până atunci, nu și le mai pusese. Și, pentru răspunsuri, a fugit la medic să le afle. Era gravidă în aproape treiș'pe săptămâni. S-a îngrozit. Cum așa? Nu a știut, nu au fost semne, nu a pus-o nimic în gardă. Dar, mai pregnant ca astea, a avut altă mare dilemă: al cui e copilul? Cu care dintre cei trei crai de la București îl făcuse? Cine îl concepușe? Cine era tatăl? Dileală maximă! Atunci, abia atunci a realizat la ce-o dusesse conceptul aplicat și setea ei de răzbunare. Bun... Să păstreze copilul, și-a spus, în primă fază. E prima ei sarcină. Și e primul nepot al tatălui ei. Nici Elena, nici Luiza, nici Valentina, din diverse motive, nu au făcut și nu au copii. Ea, dacă ar face, ar fi prima care aduce în casa lui Ardil Escu un nepoțel. Copilul ei ar fi, nu doar răsfățat și binecuvântat cu de toate, dar și siguranța ei în viață. Altfel spus, și să se supere tată-său pe ea, din cine știe ce considerente, cu copilul nu ar avea nimic, de copil ar avea grijă, de copil s-ar îngriji să nu-i lipsească nimic. Asta e. Nu are habar cine e tatăl, dar e al ei, a venit acum și trebuie să-l primească așa cum se cuvine. Gândurile astea au asaltat-o la început, în prima clipă a aflării de sarcină. Apoi, acasă, între patru pereți, a pus altfel lucrurile cap la cap. Cum să țină și cum să crească un copil despre care nu știe cu cine l-a făcut? Pe care dintre cei trei bărbați să pice cu sarcina ei? Cui să-i ceară să fie tată pentru copilul ei? Și dacă alege greșit? Și, mai târziu, când copilul ar fi mare, ce să-i spună, dacă el o întreabă despre tată și despre alte chestii? Să se ducă să facă testul de paternitate? Oricâtă discreție ar ține ea, ajunsă acolo, la vreo clinică particulară, cineva tot s-ar găsi să ciripească oarece pe la presă. Și cum ar suna titlurile pe toate situri-le și pe toate burtierele de la tv: fiica președintelui Ardil Escu nu știe cu cine a conceput copilul din burta ei. Tocmai a fost să facă un test de paternitate, pentru a se edifica. Dacă apare o astfel de știre, tată-său îi pune pistolul la frunte. Nu că el e vreun monument de moralitate – sau că restul lumii ar fi – dar un test de paternitate include o legătură vinovată, multiplă, de, aproape, prostituție. Așa i-ar striga tatăl ei. Îl cunoaște. El, deși a schimbat multe femei, pe cele mai importante din viața lui le-a luat de neveste. Sigur că nu s-a limitat la cele

șapte, la viața lui, și știe toată lumea, dar pe seama alcovului nu s-au făcut bancuri pe seama lui. Adică a știut să direcționeze barca, nu s-a lăsat, ca ea, în voia curentului.

Așa că, după multe întrebări, despicări de fir de păr, dureri de cap, Magdalena a luat o hotărâre decisivă. Mai bine, cum ar veni, săracă și curată. Mai bine să facă întrerupere de sarcină. Din prea multe motive, nu poate să păstreze și, apoi, să crească un copil care i-ar aduce doar probleme. Și, deși avea aproape patru luni de sarcină, s-a dus și a făcut avort. Când a ieșit de acolo, fără copil și cu sufletul în chingi, a decis să facă pace, pentru păcatul ei, cu Dumnezeu. Să citească rugăciuni, să se ducă la biserică, să țină posturile, să îi spună unui om de-al bisericii toată tărașenia ei, să dea de pomană, să aprindă lumânări prin mai multe biserici, să scrie acatiste și tot așa. Cu Dumnezeu, cine știe, poate că s-a-mpăcat. Dar cu ea, cu ea, cea din adâncurile cele mai adânci, încă nu a făcut pace. Încă se luptă cu ea. Încă are coșmaruri. Și încă se întreabă dacă la răscrucea aia a ales bine. Mereu, mereu se chestionează dacă a făcut bine că a întrerupt din evoluție sarcina aceea. Mereu caută un răspuns la întrebarea dacă ea a comis o crimă sau a făcut ce trebuia. Nu știe. Încă nu știe, deși a trecut ceva timp, să se dumirească. Și acum se gândește cum ar fi fost să aibă copilul acela. Să îl poarte în pântec, la vedere, apoi, după ce se naște să îl țină în brațe, la masă, cu ei, toți, mai târziu... Citește și iar citește la rugăciuni, dar este încă departe de a se liniști și de a ști că, la răspântia aia a făcut ce trebuia să facă.

Victor nu e nici el în apele teritoriale. Parcă a intrat, fără voia lui, pe tărâmul Ucrainei. A naibii, Elena asta, domn'le! Muiere de muieră. Poate să facă orice bou de pe imaș, ca el, să se simtă, de-a dreptul, taur comunal. Știe ce vrea și are ce-și dorește. Desigur, nu e prima dată când între ei se întâmplă ce s-a întâmplat azi, în biroul lui Ardil. Au mai făcut-o și altă dată. De câteva ori bune, dacă stă să se gândească. Dar doar când Elena a fost inițiatorea. El nu a făcut niciodată primul pas către ea. Or'șcât, îi e cumnată. Un pic de respect se cuvine să aibă. Iar ea, dacă avea alte ținte și alte obiective de atins, o vreme, multă vreme, îl uita, nu-l mai băga în seamă. Desigur, n-a căzut în capcana să se îndrăgostească de ea, știe că ea, dincolo de orice, îl iubește, în felul ei, pe prostu' ăsta de bărbate-său, dar, de ce să nu fie sincer, un fâlfâit de aripă tot a simțit – și simte mereu, când o are – în inimă. Dă în damblageală cu așa femeie. Dacă ea vrea, îl vrea, el

de ce să refuze și să facă pe mironosița? Vai, cum să facă el așa ceva? El e familist, el e loial, el e... Nu e! Nu e deloc! E doar bărbat. Iar Elena e foc și pară. Nu ca nevastă-sa, o sfânta Sofia. Adică o fandosită și o pudibondă și o... Bleah... Elena e de comă, pur și simplu. E ceea ce vrea și visează orice bărbat. Cum să nu-ți placă, vorba reclamei de la televizor.

Da, de... hârjonit, ei doi s-au mai hârjonit. Dar nici vântul, nici pământul, cum zice poporul, nu i-a știut. Eh, de pe margini, poate că nevastă-sa, Luiza, a simțit ceva. A avut, probabil, câte o bănuială. Uneori, a și dat cu bâta în baltă, strigând sus și tare, de să audă toți, despre legătura dintre soră-sa și bărbate-său. Dar, cum mai toată lumea o știe de închipuită și de exagerată, nu a prea luat-o nimeni în seamă. Cel puțin Ardil Escu, socrul lui, n-a reacționat la toate mascaradele fii-sei. Ei, totul a fost bine și frumos. Numai că, acum, de data asta, l-a împins sarsailă pe tâmpitul ăla peste ei doi, Elena și el, în birou. A bătut la ușă, dar a intrat foarte repede din momentul în care a ciocănit. N-a așteptat să i se spună, în mod normal, intră. N-a luat și el, cum ar trebui, o marjă de siguranță, ca să nu dea peste altcineva dincolo de canaturile ușii. Ar trebui să se facă manuale de bună purtare și să se învețe la școală: nu intri imediat într-o încăpere, chiar dacă ai bătut la ușă. Nu se știe niciodată peste ce scheleți poți să dai. Măcar cameristele și bodyguardii ar trebui să învețe chestia asta.

Nu știe cine e omul ăsta. Dacă și cât de discret e. Dacă, nu cumva, pentru cele pe care le-a văzut – sau intuit, mai degrabă – nu cere bani. Sau, dacă nu cumva se apucă să trăncănească, fără preaviz, cum ar veni, pe la ăștia, pe aici. Elena a rămas cu el în birou. A zis, întâi, că l-o aduce ea pe calea cea bună, dar, după felul în care aceasta a venit și i-a spus lui Ardil să-l dea afară, de îndată, pe mârlanul de bodyguard, e clar că ăsta nu prea și-a cunoscut lungul nasului. Și, cine știe la ce amenințări o fi recurs. Acuma, dacă se află, lui nu-i e de Luiza. Nici de Emil, la urma urmei, nu-i e. Că el e hârșăit în ale escapadelor nevastei. Dar îi e, nici nu știe bine ce, rușine, teamă, târșă, de Ardil Escu. Nu e socrul lui ușă de biserică, dar cu el s-a purtat întotdeauna bine. Adică, mai bine zis, corect. Au coabitat, dacă nu decent, măcar cum se cade să fie între ginere și socru. Contul a fost cont, luxul a fost lux, via a fost vie, porcul a fost porc, vacanțele au fost vacanțe. N-a făcut Ardil tarantele și fițaraie cu el. Nici când pe el îl mânca limba și zicea că nu are partidul socrului la bojoci, acesta nu reacționa

urât. Adică, atât de urât, încât să rupă coabitarea. Să-l dea afară din casă. Să-l ducă în piața publică și să-l supună oprobriului public. Că de zis din gură, de dulce, da' de dulce rău, îi zicea destule.

Ei, dar acum, dacă tâmpitul ăla se apucă să dea din clanță, nu prea știe pe unde scoate cămașa. Desigur, Ardil are inima zburdalnică, iubește, are amante, se ține de cioace de astea sexuale, dar e mai bine ca el, Victor, să nu-i intre în colimator. S-a ținut mereu departe de toate intrigile și răutățile pe care le-a auzit. Adică, n-a sărit la bătaie să-i ia apărarea fostului președinte. S-a întins la peltea doar când Ardil Escu era laudat și el avea ceva de câștigat din acel fapt. E drept, a mai băgat bățul prin gard și a mai zis câte una, câte alta. Dar nici el n-a trecut la acțiune sau, și mai rău, la represalii, cum i s-a mai sugerat de unii, pentru a-l înfunda pe Ardil Escu. Îl înfundă. Și? Ce câștig are el din asta? Mai bine lasă-l în legea lui. Vorba lui Emil, odată, la o beție: pupă-l în bot și papă-i tot. În rest, mers pe burtă și ciocul mic.

Morții mă-sii de tâmpit! A intrat și ăsta în birou ca-n brânză. Nu, dar dacă se obrăznicește și cere bani, îi dă o mamă de bătaie, de îl ține minte. Nu cu mâinile lui, desigur, el e doar creierul. Tocmește niște haidamaci, mai puternici ca el, și-l bat ăia de-îndoai spinarea, i-o fac cum e semnul întrebării.

Și pe Elena o râcăie o mie de gânduri. De nu se duce dumicatul ca lumea, în stomac. Nici dacă dă, și tot dă pe gât câte un pahar cu vin. Vin bun, vechi, cu parfum, cu buchet și de marcă, primit de Ardil Escu de la cineva, adică direct de la o cramă renumită și apreciată. Nu orice poșircă, de la cine știe ce magazin sau birt.

E jenant. E teribil de jenant. Și frustrant. Al naibii de frustrant. Și cât se poate de aiurea. Se simte ca și cum, de Moș Nicolae, nu a primit în dar jucăria preferată. Și ea, mereu, a primit ce jucării a vrut. Nu doar în dar, ci, oricum. Dacă a tânjit după ceva, dacă a dorit ceva, dacă i-au căzut ochii pe ceva, a fost de îndată al ei. Nu i s-a opus nimeni. Nu a zis nimeni nu, nu se poate, n-are cum să fie al tău. Întotdeauna a fost astfel. Prin prisma tatălui ei, dar și printr-a ei, personal, toți i-au cântat în strună, au făcut ca ea, i-au îndeplinit rugămințile, ordinele, poftele. Dar, acum, s-a întâmplat un lucru nemaia întâmplat. Nemaiauzit. Nemaivăzut. La care nu s-ar fi gândit niciodată că se poate, că i se poate, întâmpla. Cineva, un bărbat, i s-a opus ei. A zis pas, când ea a spus start.

Când ea a ambalat motorul, el a pus, brusc, frână. Fără să țină seama și să ia în calcul că ea e unică, specială, valoroasă, născută dintr-un tată la fel de unic, de valoros, de special. De ce? De ce i s-ar opune un bărbat unei femei? Adică nu unei femei oarecare, de la colțul străzii, ei. De ce i s-ar opune ei, unul? Ea, fiică de președinte de țară. Adică, de departe, cineva. El, un țâști-bâști, un neica nimeni, un balast. Și atunci? De ce a refuzat-o? Cum de a refuzat-o? Și, în general, cum și de ce refuză un bărbat o femeie? În chestia aia cu fidelitatea și cu până când moartea ne va despărți, ea nu crede. Nu există așa ceva. Nu există bărbați care să nu-nșele. Așa cum nu există nici femei care să fie fidele. Astea sunt chestii pe care le vezi în filme și le citești în cărți. În viața reală, nu, nu există așa ceva. Bărbații și femeile sunt făcuți din sânge și din hormoni. Au nevoi. Au poftă. Au plăceri. Și, da, înșală. Fie doar și din curiozitate, dacă nu pentru că toți oamenii sunt păcătoși. Cei care se bat cu cărămida în pectorali că sunt fideli și dedicați unui singur om, Doamne ferește, mint. Ori vor să-i mintă pe ceilalți, ori se mint pe ei înșiși.

Deci, supoziționând că neica nimeni ăsta a respins-o din cauză că vrea să fie fidel unei alte femei, pică. Fără discuție, pică. Nu există nimeni în lumea asta care să fie al unei singure persoane. Chestia aia cu jumătatea din viață, cu sufletul pereche, cu iubirea fără limite, sunt doar floricele pe câmpii. Nimic altceva. Adică, ea, care e trecută prin viață, nu mușcă așa ceva. O chestie de-asta e pentru ciumeți lunatici și fără minte-n creieraș. Atunci? Gigi ăsta, pentru că nu mai rămân prea multe explicații, dacă o exclude pe cea a fidelității, să fie impotent? Sau să aibă înclinație către bărbați? Că, doar nu s-a pus tată-său cu amenințările pe el, că dacă se încurcă, vezi, Doamne, cu fii-sa, îl căsăpește?

Mare, mare rușine a pățit. Că-i vine și să se mute pe lună, direct, de așa rușine. Plus că, refuzul ăsta nu face decât să o incite și mai tare. Pe ea nu a refuzat-o nimeni, niciodată. Ea a avut mereu ce-a vrut, ce i-a plăcut, ce i-a făcut cu ochiul. Și garda de corp a tatălui ei îi place. O atrage, îi face cu ochiul – bine, nu la propriu – o tulbură. Și vrea, ca pe orice jucărie, ca pe orice trofeu, să-l aibă. Ei nu i se opune nimeni. Ei nu îi spune nimeni nu, dacă ea vrea să fie da. Ar fi o problemă să fie ambalajul așa de fătos și el să fie gay, de pildă. Dar cum de dă Dumnezeu așa masculinitate unuia care nu se uită la femei? Cum să-l faci ca bradul și să-l lași să se îndoie ca salcia, în fața altui bărbat? Hm... Este o

provocare. Niciodată nu s-a gândit să corupă un homo, să-l convertească la sex cu o femeie. Dar acum, dacă se dovedește că Gigi e gay, luptă să-l atragă în mrejele ei. Nu degeaba îi zice tată-său că ea e în stare să-l facă și pe dracu' să lase iadul și să convertească la rai. Sau, invers, că în clipa asta nu mai știe bine de nervi. Dumnezeu Tatăl să lase raiul și pe Sfântul Petru și să vină, cu tot, cu arhangheli și îngeri, în împărăția focului.

Se ridică de la masă, torpilată de aceleași gânduri.

– Elena, o apostrofează Ardil, după cum vezi, suntem la masă. Toți!

Abia atunci realizează fiică-sa acel lucru și se scuză:

– Mă-ntorc imediat. Nu plec. Iau un șervețel de la bucătărie și revin.

De ce a vrut ea un șervețel de la bucătărie, când erau multe șervețele pe masă, pesemne că nu s-a întrebat nimeni. Sau, poate că ăla dorit era unul special.

Când a trecut pe lângă Gigi, aflat, desigur, în post, i-a susurat:

– Vino până la bucătărie. Acum! Vreau să vorbim.

Tonul ei e autoritar, privirea fermă, dar garda de corp nu se mișcă.

– Nu sunt lup, să te mușc și să te las fără ceva prețios din corpul tău. Doar vreau să vorbim un pic. Vorbesc românește, da?

– Dacă nu îmi spune tatăl tău, al cărui angajat sunt, să fac ceva, nu fac. Deci, nici de vorbit cu tine, dacă nu zice dânsul, nu vorbesc. De la el iau leafă, pe el îl ascult.

– Eu zic să vii. Doar vreau să vorbim. Nimic altceva. Promit. Nu mă pune la-ncercare, că, dacă nu vii, strig imediat la tata. Și fac un circ pe aici, de s-aude până la Paris. Atunci să vezi tu cum e ceva cu voia, acceptul și asentimentul lui.

Gigi, nu știi dacă pentru că a fost amenințat ori din alte pricini – e bine să faci pact cu dracu' până treci de cealaltă parte a punții, căci, altminteri riști să te răstoarne de pe punte, care și-așa e vai de ea, de strâmtă și de betegită ce e – se îndreaptă către bucătărie.

– Ieșiți! Acum!

Elena li se adresa celor două femei care au grijă de vila de pe malul lacului. Și ele, desigur, învățate cu ordinele și cu indicațiile, s-au conformat de îndată.

– Gigi, stai în fața mea și privește-mă bine. Poate nu m-ai văzut cum trebuie. Așa, pe fugă, cum am vorbit noi doi, putea

să-ți scape câte ceva. Sunt frumoasă. Am de toate, am tot ce-i trebuie unei femei. Unde n-a vrut natura să fie prea generoasă, am adăugat prin priceperea unor doctori. Am dat bani, că am, și am rezolvat. Ai auzit de silicoane și implanturi, da?

– Auzi, da' acid d-ăsta hialuronic se bagă și-n țeastă? Întreb, că nu știu.

Elena nu-l bagă în seamă:

– Sunt, pe bune, dorită și râvnită de toți bărbații. Niciunul n-ar fi nepăsător la farmecul și la frumusețea mea. Și, nu uita, Ardil Escu e tatăl meu. Deci, sunt fată de neam bun. Știu că și asta contează, pentru cam toată lumea, foarte mult. Poți să mă reevaluezi, te-ntreb? Poți să-mi spui că sunt frumoasă?

Gigi o privește de sus până jos și știe că, oricare ar fi el, trebuie să dea un răspuns:

– Probabil că ești. O femeie frumoasă, adică. Oricum, nu genul meu. Nu pe gustul meu. Nu cum îmi place mie. O spun direct, pentru că nu-mi place să mă-nvârt, aiurea, pe lângă vreun corcoduș. Și, da, ești fata tatălui tău. Nu se poate nega. Numai că, îmi pare rău. Pentru mine nu ești.

– Cum adică nu exist? Cum adică? Vrei să mă scoți din pepeni? Ia-mi seama bine. Ai ce vedea la mine. Nu sunt multe la fel, în lume.

Bărbatul dă din umeri și face o grimasă ușoară:

– Bine. Cum zici tu...

– Nu cum zic eu, Gigi, nu cum zic eu. Așa e. Asta este evidența. Ai nevoie de ochelari. Ai nevoie de lupă. Ai nevoie de ochean. Îți trebuie binoclu. Cum să nu vezi că sunt de soi? Că sunt frumoasă? Dacă eu nu exist pentru tine, există altcineva în viața ta?

– Măi să fie! Sunt în fața plutonului de execuție? Ai readus inchișiția în societate?

– Vreau să-mi răspunzi!

– I-auzi! Și dacă vrei, ce? Și eu câte vreau în lumea asta... Nu merge așa, să bați cu piciorul în asfalt ori cu pumnul în masă și să aștepti răspunsuri. Nu de la mine.

– Există, Gigi? Zi-mi: există? Că-nnebunesc!

– Nu-nnebuni, drăguțo. Patria mai are nevoie de tine.

– Zi-mi serios, există? Că nu leșin dacă îmi spui.

– Doamne, fix la leșinul tău m-am gândit! Da. Există. Ca să nu mai ai curiozități și dureri la lingurică, din cauza asta. Și nu doar.

– Cine e?

El tace, liniștit. Ea fierbe, îndrăcit:

– Cine? Spune-mi imediat! Cine e?

Gigi o privește pe fiica lui Ardil și se gândește: Doamne, mare îți mai e grădina aia... N-ai mai pus și Tu stavile, n-ai mai rupt uluca, n-ai mai încuiat poarta... Ai lăsat toate arăturile slobode, pe acolo.

– Cine, zi? O femeie?

O femeie, normal că o femeie, cretinilor și dobitocilor care sunteți, tu și tac'tău, că doar nu trăiesc în Suedia. Că sunteți loviți de streche amândoi, și-ncă mult, mult mai mult decât prevede legea. Voi trăiți în balamuc, mai rău decât a trăit Răducelu. O femeie, desigur, există în viața mea. Cea mai frumoasă și cea mai bună și cea mai specială dintre toate. O femeie, javrelor ordinare. Femeia vieții mele pe viață.

– Zi, se agită Elena, cine e acest cineva? O femeie?

Bărbatul își amintește iar ce i-a zis tatăl nebunei, un nebun și-ăla, într-o clipă întoarce pe toate fețele zisele acelea și, fie și numai pentru a se feri de avansurile nerușinate și deșuchiate ale matracucii din fața lui, alege să dea un răspuns ambiguu:

– E suficient să știi că există cineva. Că doar nu-ți fac schemă cu intimitățile mele... De unde și până unde am ajuns să-ți fac confidențe?

– O femeie? Zi! O femeie?

Elena asta e nebună. Ca Dili de la balamuc. Cum se poartă și cum reacționează, cum zbiară și cum strânge pungă ochii ăia, cum dă din mâini, isterică, e în stare, Doamne ferește, să-i facă vreun rău nevastei lui. Familiei, în întregime. Noroc că, nu e nimic, nicio dată concretă și adevărată despre el în CV-ul folosit la angajarea aici, în acest ospiciu mai ospiciu ca ăla unde, clar și spus de-o mie de ori, a stat Radu Munteanu atâția ani. Dar și-așa și tot stă cu frica-n sân.

– Cum am zis, există cineva. Nu e treaba ta, însă, cine e acest cineva. Și cu asta, am pus punct. Nu vreau să-ți mai spun încă o dată. Că nu toc de o mie de ori, ca popa în altar, pentru babele surde. Te rog, pe parcursul șederii tale aici, fă un efort să avem o relație corectă, unul cu altul. Oficială, dacă vrei. Nimic, absolut

nimic personal. O relație așa cum eu am cu toată lumea din casa asta. Nu mă trag cu nimeni de brăcinari și îi respect pe toți. La rândul lor, și ei, că așa e legea firii, mă respectă. Insist să faci același lucru, în ce mă privește. Eu, poți să fii sigură, te respect, dacă o faci și tu. Și, repet: sper că nu vom mai avea niciodată o astfel de discuție.

El se depărtează. Destul de furios. Oarecum neliniștit. Va fi al naibii de greu în casa asta. Doamne, de nu s-ar întinde operațiunea aia până la calendele grecești!

Ea râiază. Cineva. Există cineva. Cine e acest cineva? După cum a vorbit prostul ăsta, nu e o femeie. N-a lăsat să se-nțeleagă nicio clipă că e o femeie. Cineva. Clar, e un bărbat. Țăsta, frumușelul ăsta e gay. Nu e bărbat. Nu e. Că, altminteri, ca să scape de gura ei, zicea că acel cineva e o femeie.

Cu pas și mai nervos ca la venirea la bucătărie, se întoarce la masă. Trage scaunul cu zgomot, se așază cu bâzdâci, o lovește, din greșală, pe Ana, care se străduia să mănânce liniștită, e gata să răstoarne masa. Ardil Escu își drege glasul cu subînțeleș și Elena pare că se scuză:

– Am venit. Gata, sunt cuminte.

Ana, lângă ea, o privește în ciudată: iar a deranjat asta o lume de la masă, pentru hachițele ei. S-a ridicat de aici, a plecat, s-a dus la bucătărie, s-a vânturat un pic și a venit. Desigur – și putea să jure că-i așa – fără șervețel. Dacă ar fi făcut oricine altcineva ca ea, ieșeau o mie de discuții. Ca să nu zică direct că se isca scandal. Ardil îi permite Elenei orice. Nu-i vorbă, nici alealalte nu sunt mai rezonabile cu mult ca ea, dar e un pic de ceva, acolo, în ele, care face diferența. Iar Ardil, deși vorbește uneori despre fiicele lui ca despre femeile vieții lui, numai cu Elena are slăbiciuni absolut vizibile. Celorlalte le mai taie macaroana. Dar nici ele, vorbind cinstit, nu se-ntind așa de tare la peltea. Oricum, ea nu-și dorește să aibă, când o veni vremea, niște copii ca fiicele soțului. Așa nu! Clar, așa nu! A mai iritat-o acum și Elena asta, cu atitudinea și comportamentul ei. Și-așa era ea adâncită în gânduri și în reflecții amare, tot mai amare. Toată ziua a fost. De fapt, e așa de mai mult timp. De când, brusc, și-a dat seama că a făcut o enormă greșală. E atât de tânără... Abia de intră-n viață și uite în ce hal s-a jucat cu soarta ei. Are 19 ani. Doar 19 ani. Voia să se ducă la școală, să facă o facultate, să aibă o carieră, să fie pe picioarele ei. Voia să se-nconjoare de prieteni și de lume, voia să

se plimbe, voia să fie liberă, voia să trăiască. Și, în loc de astea, iat-o măritată, cu nuntă, cu fostul președinte al țării. Și ținută lângă el. Numai lângă el. Dacă el vrea să se ducă la munte, se duce și ea. Dacă el vrea la mare, moț trebuie să fie și ea acolo. Și tot așa. Noroc la partidul ăla de doi bani și cu întâlnirile și întrunirile politice, la care se duce fără ea. Că își mai trage și ea sufletul și răsuflă ușurată. Vrea să fie singură. Are nevoie să fie singură. Mă rog, oricum, e singură. Bărbatul ăsta pe care l-a luat, e bătrân. Se apropie de 70 de ani. E deja foarte bătrân pentru ea. Și ea e smintit de tânără, lângă el. Cum de n-a-nțeles, mai demult, asta? Cum de s-a lăsat vrăjită și păcălită de vorbele lui mieroase? Cum de-a acceptat să-i devină soție? Ce-a fost în capul ei? Și de ce el a ales-o dintre toate, pe ea? Tocmai pe ea? Mai bine îi era doar amantă, ca altele. Nu se lega la cap fără să o doară, cu o căsătorie pe care o simte și o resimte din ce în ce mai groaznic. Atunci, când a cerut-o, când a scos-o în lume, când au făcut nunta, s-a simțit importantă. Mai importantă ca toate. Soția lui Ardil Escu, marele om... Ea era, nu altcineva. E drept, a șaptea. Nu prima. Nu a doua. Dar, și-a zis atunci, dacă nu a avut și el, săracul, noroc la femei... Așa credea: că ele au fost rele, că ele au greșit, că ele nu au știut să-l prețuiască pe el. Dar el e minunat. E desăvârșit. E angelic. E Dumnezeu pe pământ. Și ea e bună. Ea știe să se poarte cu el, ca să-l împlinească. Ea, doar ea îl va face fericit. Ea va fi totul pentru el. Ea va fi ultima lui nevestă. Ea îl va lega, definitiv, la gard. Așa a vrut să fie și așa a crezut, o vreme, că e. Până când au început să o macine gânduri. Alte gânduri. Multe gânduri. Ea e, fără urmă de tăgadă, singură. Mult prea singură. Nu are prieteni de vârsta ei. Nu are preocupări cum au tinerii ajunși la anii ăștia. Nu se duce, cum a vrut și cum el, înainte de nuntă, i-a promis, la facultate. Nici măcar la o pizza, ca toată lumea normală și liberă, nu poate să se ducă. Imediat se dă alerta. Vine mașina. Vin gărzile de corp. Se anunță prin stație și prin telefon că ea vrea să mănânce o pizza. Dacă se decide că e periculos, că nu e indicat să se ducă la pizzerie, că își asumă riscuri, nu se mai duce. I se aduce pizza acasă. Și ea, pe cuvânt, nu e amenințată de niciun om de pe planeta asta. N-are de cine și nici de ce să fie. N-a făcut niciun rău, nimănui. Nici măcar unei găze. Iar Ardil, de o grămadă de ani, nu mai e președinte. De ce așa grijă exagerată – ea crede că e exagerată – față de un fost șef de stat și de soția lui? Dacă pentru un fost, se precipită atâta suflare, își imaginează cum e în

cazul actualului. Bine, că Ardil vrea, anul viitor, să candideze din nou, la președinție. „Te fac prima doamnă. N-o să-ți mai încapi în piele”, i-a spus. Nu prea o-ncălzește un astfel de fapt. Ei îi stă mintea la alte lucruri. Vrea să fie liberă și neîncorsetată, ori, dacă el e reales, va fi și mai crunt ca până acum.

Da, e bine și necesar să fie păziți unii oameni. Cei mai mari din Stat. Să nu sară nebunii pe ei și să-i facă harcea-parcea. Că țara are nevoie de ei și au și ei rostul lor, acolo, în fruntea bucatelor. Dar ei, biată fătuță necoaptă la minte și la suflet, i se pare că se exagerează mult. Prea mult. Se cheltuie niște bani aiurea. Se dă ampoare unor chestii fanteziste. La noi, nu omoară nimeni pe nimeni. Cel mult, o călimară de cerneală pe post de vitriol ori o flegmă între ochi. Mai mult nu. Românii nu sunt făcuți să facă nesăbuite de astea. Și să se strecoare unul cu o flintă lângă un președinte, n-are timp să apese pe trăgaciul armei, că imediat sare puzderia de sepepiști și-l face terci. Apoi, nu mai vede lumina zilei multă vreme și gestul lui, cel puțin de opinia publică, e trecut sub uitare. Da, prea multă exagerare cu președinții ăștia, cu cei care au fost președinți.

Sepepiști, gărzi de corp... Nu vrea, chiar nu vrea, dar, când a văzut că unul dintre ăștia noi o cam privește cu coada ochiului, se uită și ea, discret, la el. Nu lasă deloc să li se întâlnească privirile, ar fi jale mare din toate punctele de vedere, dar nu se dă, câtuși de puțin, în lături, să-i ia seama tânărului care are grijă de Ardil. Pare la locul lui. Pare serios. Pare c-o place. Și nu pare, chiar e tânăr. Nu de 19 ani, dar tânăr. Nu ca soțul din dotare. Și ea e foarte singură. E atât de singură. Nu are pe nimeni. Nu face nimănui confidențe. Nu-și spune nimănui bucuriile sau neîmplinirile. Nu vorbește cu nimeni. Nu are nicio prietenă. În fiicele soțului nu are încredere. Nu e nici măcar amică, așa, pe departe, cu ele sau cu vreuna dintre ele. Se străduiește să aibă o relație corectă cu toate și nimic mai mult. Nu are așa de multă vechime în familia asta, ca să se dea la mărturisiri și confidențe cu cineva. A picat, după cum s-a tot gândit azi, cam ca musca-n lapte, în toată situația asta. Oricât s-ar gândi și oricât ar analiza, ea n-are nicio afinitate cu cei din casa asta, de la masa asta, din familia asta. Nu simte că e de-a lor, că e locul ei aici, că viața ei numai în jurul lor trebuie să curgă. Ea nu-i ca ei și, clar, ei nu sunt ca ea. E o lume între ei. Un univers. Și nu e numai tinerețea ei cea care o face să gândească și să simtă astfel. Și nici uităturile lui Fane – așa a înțeles că-l

cheamă – înspre ea, când crede că nu-l vede nimeni. E adevărul. E realitatea. E, naiba mai știe ce.

Of... Stă în casa, în casele lui Ardil Escu și atât. Nu face nimic, ca să-și umple timpul și viața. Nu e utilă în nimic. Nu e bună de nimic. Nu are nicio ocupație. De niciun fel. Toți tinerii de vârsta ei, și, în general, toți oamenii, au rostul lor și noima lor și viața lor. Ea trebuie doar să graviteze în jurul lui Ardil. Nu ia niciun fel de hotărâri, nu face nimic din ce și-ar dori, nu deschide gura, dacă nu simte că are voie. De fapt, așa a fost instruită: nu spune ce o taie capul, nu mănâncă ce vrea, nu se duce unde îi pofteste inimioara, nu râde aiurea, nu ține legătura cu vechile prietene, nu... nu... nu... De fapt, ea singură, din multă naivitate, și-a semnat sentința. Ea singură a ales pușcăria asta, din casa și din preajma lui Ardil. Credulă, fraieră, proastă! Cum să faci așa ceva? Cum? Că, doar n-a avut, faptic, pistolul la tâmplă. De fapt, s-a tot întreat azi, pe șezlongul ăla, ascunsă de ochelarii și de pălăria mare de soare: avea de ales? Putea să facă altfel? Putea să decidă altceva pentru ea? Să fim serioși, ce naiba. Aici, în povestea asta – e o poveste? – între ea și Ardil, nu e dragoste. El n-o iubește. Și nici ea, după ce i-a căzut vălul din primele zile de după căsătorie, pe el. Nu se iubesc. E o căsătorie aiurea. Împotriva naturii. El e bătrân. Ea e aproape un copil. El are fete cu mult mai în vârstă ca ea. Ea, dacă-ar fi avut părinți, cu siguranță că erau serios și considerabil mai tineri ca el. Unde i-a fost capul? Fi-i-ar mințile de răs! De ce a vrut să se mărite cu omul ăsta? De ce și-a stricat viața? De ce și-a semnat singură condamnarea la nefericire? Asta a visat ea, pentru ea? Asta și-a dorit, cu adevărat? Să aibă alături un moș? Desigur, Ardil se ține bine din multe puncte de vedere. Are grijă de el și se întreține cu tot felul de tratamente, naturale și alopate, cu tot felul de măști și masaje și nu mai știe ce, dar tot bătrân e. Odată, mai demult, a auzit pe cineva spunând o vorbă căreia atunci nu i-a dat crezare: oamenii bătrâni miros a bătrânețe. Dar, da. Așa e. Perfect adevărat. Nu că nu se spală sau că nu se chivernisesc. Că fac lucrurile astea și oamenii în vârstă. Însă, bătrânețea le dă alt iz, alt miros. Pot să folosească ei orice creme și pomezii și parfumuri doresc. Mirosul de bătrânețe nu se ascunde. Nu poate fi ascuns. Bunăoară, Ardil...

Ea, de zile bune, a tot privit în ea. Să vadă ce are. Pe ce se bazează. Ce-și dorește. Rezultatul a fost îngrijorător. Ca să nu zică devastator. Nu vrea să îmbătrânească lângă soțul ei. Nu se

vede. Și nici nu e, acum, după ce a văzut cum e el și ea a deschis ochii, dornică de asta. Nu-i e bine în căsnicia asta. Nici în viața asta. Nici cu familia asta. Nici cu lumea asta. Vrea să-și deschidă aripile și să zboare. Vrea să zburde prin viață. Vrea să trăiască. Dimpotrivă, nu-și dorește să stea în colivia asta. E drept, din aur masiv colivia, nu doar aurită. Dar tot colivie. Și-ncă, da, ce colivie.

Cât a fost de proastă! Și cât a greșit. I-au luat ochii vorbele lui, faptul că, dintotdeauna, a avut grijă de ea, că a pus ochii pe el, când a crescut. Au zăpăcit-o statutul lui de om puternic în stat, banii lui, mintea lui, felul lui de-a fi. Dar ea, atunci, era doar amețită și îmbuibată cu tranchilizante. Nu gândea limpede. Nu gândea cu capul ei. Nu știa nici cine e, nici ce vrea. S-a torpilat singură. Ce să facă ea, ce să facă, oare, ca să desfacă această căsătorie? Înainte de a se ofili de tot, lângă Ardil Escu. Înainte de a-i muri sufletul în ea. Înainte de a fi prea târziu. Și el pare că e, deja, plictisit de ea. Îl enervează, știe. Îl irită. N-o mai privește, dacă nu s-o fi înșelat, ca altă dată. Dacă pune ochii pe altcineva, dacă vrea mai mult lângă el pe altcineva, decât pe ea, se prea poate să vrea să bage divorț. Ei. Adică să fie o despărțire corectă. Legală. Admisă în orice justiție. Cum fac oamenii zdraveni la cap, când nu se mai înțeleg și nu mai există comuniune de idei. Măcar atât. Nu vrea s-ajungă, precum alte foste. Să dispară. Să se sinucidă. Ori, chiar, Doamne ferește, să fie ucisă. A mai auzit și ea, între timp, de când îi e soție, câte ceva. Înainte, când stătea la guvernanta pariziancă, avea impresia că viața e, mereu, doar lapte și miere, dacă ești în preajma lui Ardil Escu. Iar dacă îți pune Dumnezeu mâna în cap și ești aleasa lui, ai semnat, pe vecie, contract cu fericirea. Și, nu știe prea clar de ce, dar el, dintre alte multe fete frumoase, tinere și nurlii, o preferase pe ea. Numai că... Afurisita aia de fericire, la care râvnise, pe care o dorea, la care visa, n-a făcut deloc cuib la colțul casei ei. Poate că n-a avut din ce. Poate că nu era locul prielnic. Ea, la 19 ani, visează altfel de îmbrățișări, decât e în stare să-i ofere el, la cei aproape 70. Ea vrea o dragoste curată și totală. El are de dat doar niște firimituri răgâite. Ea îl vrea – pe bărbatul iubit, deși, tot mai mult, tot mai intens, e convinsă de faptul că nu Ardil Escu este acesta – numai pentru ea. El are multe capitole în viața-i plină, în care ea, nicidecum, nu încapă. Ea și el – și e atât de disperată că a înțeles destul de târziu – nu sunt un tot, nu sunt jumătățile aceluiași întreg, nu au nimic, sau aproape nimic, în comun. Ea vrea să trăiască. Nici vorbă, și el vrea același

lucru. Doar că, fiecare are un mod propriu pentru așa ceva. Și, din păcate, cum își dă seama cu fiecare clipă, modurile astea ale lor de a trăi, nu converg niciunde. Sunt, tot din păcate, amândoi într-o poveste. Dar, fiecare vede și știe altcumva povestea asta. Până și personajele poveștii sunt diferite, nu doar modul de percepție. Ei doi – și ăsta e cel mai bun gând, cea mai demnă idee de luat în seamă, de multă vreme, cea mai relevantă simțire – trebuie să-și separe drumurile. În mod legal și corect. Fără patimi, fără ură, fără, da, ranchiună. El, în cartea sfântă a destinului ei, nu figurează decât pasager.

Multe și diversele gânduri care colcăie, mai ceva ca viermii pe o mortăciune, în jurul mesei lui Ardil Escu se opresc, toate, ca la comanda unui general furios. Cineva sună, cu insistență, la ușa de la intrare. Aproape toți care sunt la masă știu, din prima, cine e musafirul. De atâta vreme de când trece pragul casei, i s-a-nvățat, chiar și de cei care n-au ținut neapărat să facă asta, stilul. În toți câți sunt aici, fâlfaie, răzleț, același gând. Altfel de gând, decât cele de mai adineauri: gata, a venit Michi. În Ardil Escu, el, gândul urlă mai tare, mai înțepat: „Iar vine greșosul de Michi... N-am văzut așa ceva, domn'le. Bou'-ăsta unsuros zici că dă cu bobii. Nu sare nicio masă. Nu pierde nicio firimitură moca, de la masa mea! Nu țin destui în cârcă. Trebuie să-l hrănesc și pe haladitu' ăsta!”

Și, când oaspetele se apropie, suflând greu și transpirat din plin, în Ardil gândul se arată iar ofuscăt: „Doamne, ce împutit! Mai trebuie, la ce gras și transpirat este, să îi bag un măr în gură și să-l adurc pe masă!” Dar, cu voce tare și cu același zâmbet despre care mulți zic că e amabil și cumsecade, glăsuiește:

– la, uite, cine era! Michiduță al nostru. Hai, bine c-ai venit. Că avem bucate alese. E adevărat, acum nu beluga, vită kobe sau trufe albe, dar alese. Era păcat să nu mănânci și tu o porție, măcar. Stai cu noi, la masă. Te iubește soacra...

Michi Sultan nu seamănă deloc cu Ardil Escu. N-are nimic din agilitatea lui, din suplețea lui, din manierele lui. E mic de statură, dolofan, robust, cu fălci de bulldog, asudat în permanență. Și, deși are o vârstă, se îmbracă mai degrabă copilărește, decât decent sau elegant, ca un bărbat de anii lui. Are tricou vernil cu broscuțe roz, dar, de firmă, că se vede eticheta pe afară, pantaloni albi cu multe buzunare – în față, în spate, pe fund, pe genunchi, pe gleznă, în care vâra absolut de toate, aproape că te-aștepți să dai p-acolo și de vreun borcan de zacuscă – telefonul – ultimul răcnet,

clar – agățat de gât, ochelarii – desigur, de soare – cocoțați pe frunte, părul lung, rar și slinos prins în coadă, la spate, vreo cinci, șase brățări pe o mână, tot atâtea și pe cealaltă, câteva ghiuluri pe degetele inelare, mari și arătătoare, manichiura dată cu lac rozaliu care-ntărește unghiile, pedichiura, care se vede din sandalele cu ațe și bretele, ojată cu un roșu-cărămiziu, de te-apucă de ochi, un lanț, aproape ca ăla de se leagă vaca în staul cu el, la gât, de care, cel mai adesea, are agățate cruci, mățanii, iconițe, iar pe deasupra hainelor un soi de pelerină, de manta, de halat, dintr-un material destul de ușor și fără mâneci, că-i vară, pe care Michi n-o lasă niciodată, chit că vine, ca acum, canicula.

Pe Ardil, toate aceste lucruri, dar mai ales vesta lălăie, (ca mai toate la Michi Sultan, în afară de bani și de serviciile făcute), îl enervează, îl irită, îi scot cele mai neaoșe înjurături din lăuntruri. Dar, cu stoicism, așa cum nu cu multă lume face, Ardil îl suportă. Ba, îi mai și suflă – adesea – în ciorbă. În gând zice ca acum: „Vedea-te-aș în zeghe adevărată, nu ca acest capot cu care te fâlfâi pe aici, băi, cleiosule și mânjitule de toți dracii!” Cu voce tare, îl îmbie:

– Așa, Michișor, mănâncă, băiate! Că este. Avem de toate. A dat viața să fie. Mănâncă. Nu era păcat să n-ajungi? Păi, cum? Să te duci să mănânci chimicale de-alea la vreun local? Păi, se poate?

Și Michi nu se dă în lături. Se uită, grijuliu, în toate oglinzile prin fața cărora trece, până ajunge la masă, își așază, cu degetul mijlociu, sprâncenele groase, ca să fie la fir, își mângâie, drăgăstos, obrajii buhăiți, apoi, dacă ajunge, trage scaunul cu zgomot, se trânteste ca pe sofa și pune tableta alături, lângă el, ca să-i fie, dacă e cazul – poate îi scrie vreo pițilină pe Facebook sau chiar îi dau like la textul pe care l-a postat mai adineauri, cum că râgâie de cinci sute de ori pe zi, mai multe gagici – la-ndemână, și-ncepe operațiunea băgarea la ghiozdan. Și Michi nu se-ncurcă. Mănâncă. Și plescăie. Și soarbe. Și râgâie. Și sughiță. Și mai dă mâncare și pe vesta aia a lui. Și-i mai curge câte o îmbucătură și din gură. Și mai suflă, peste toate, și nasul. În vreun șervețel, pe care-l trânteste pe masă, printre farfurii. Noroc că nu-l aruncă peste pâine, ca altă dată. Iar, apoi, șterge nările ude cu mâna, de la podul palmei, până spre cot, deh, unde n-a reușit hârtia. Așa, ce să mai, izbândește.

Ai casei, care au tot lungit masa, acum se ridică unul după altul, grabnic. Au fugit toate gândurile. Toate temerile. Toate angoasele. E bine să stea, oricare dintre ei, cât mai departe de Michi Sultan. De ce o fi așa, necioplit, nimeni nu înțelege. Că bani are. Educație pare să aibă și de asta. Că a fost pe la destule școli. Mâncarea – bună, pe cinste – nu-i lipsește niciodată. Țoale poate să-și ia de care vrea. În cercuri elitiste, de când îl știi, se-nvârte. Puterea nu-i lipsește, ba, chiar îi prisosește. Cum zice, adesea, Ardil Escu, are bani de să-i întoarcă, de pe o parte pe alta și-n curmeziș, cu furca. Așa cum întoarce țăranul în câmp, fânul cosit, ca să nu prindă mucegai de la umezeală. Dar clasa, ce să mai, nu-i e prietenă lui Michi. Și, după cum se vede, uneori, toate astea mai și prostesc creștinii. Nu-i vorbă, că Michi e mai laic, de felul său, chiar dacă are icoane pe el mai ceva ca biserica Maica Precista...

Vorba lu' Emil Escu, soțul Elenei: „Dă Dumnezeu avere și putere la toți proștii”. Pe el, om capabil și înzestrat, L-a lăsat de izbeliște. L-a sărit la numărătoare. Ce buni și de ce folos îi erau lui, acum, banii lui Michi. Plătea, naibii, datoria aia fără să mai stea cu frica-n sân că află socru-său.

În nevestă-sa, Elena, gândul a priticit altfel: „Uite pocitania de Michi... ce bărbați a fost în stare să aleagă!”

Ceilalți sunt toropiți de alte apăsări. Victor se tot gândește ce urmează și ce trebuie să facă, dacă prostu'ăla de Gigi dă din clanță, tranca, tranca, pe unde nu trebuie. Mai știi, poate c-ar trebui să se facă prieten cu dracu', până trece nașparleala asta. Măcar să nu spele ăsta varză cât e aici, în casa lui Ardil Escu. Dacă pleacă, nu mai e la fel de simplu să-i frece socrul ridichea, țelina și gulia. Și, la telefon, deh, câinele latră, ursul trece.

Luiza își tot scrântește mintea să înțeleagă ce-are Elena și ea n-are, de-i pune, mai mereu când se-ntâlnesc, bărbatul pe sârmă. Și, mai ales, dacă vrea sau nu să știe cu certitudine dacă între ei doi e ceva. Și, pesemne că e.

Magdalena a văzut crucile groase de la gâtul lui Michi și și-a adus, iar, aminte, de păcatele ei. A citit ea acatistul acela, dar cu halte pe diferite site-uri cu bărbați vânoși. Și, ce-i drept, nu pe sentimente.ro, a căscat gura. Ce de tristeți și ce de dureri și ce de neîmpliniri mai are și ea!

Iar Ana are o reflecție: „Dacă ăștia doi, Ardil și Michi, se întâlnesc, sigur pun ceva la cale. Numai să nu fie despre mine.

Numai să mă lase-n pace, până găsesc o soluție să rezolvăm totul cum trebuie!”

În câteva minute, la masa, adineauri plină, nu mai e nimeni. S-au cărat cu toții, ca alungați de monștri afurișiți. Rază de cinci kilometri, nu mai dai, și să vrei, de vreunul. Toți se țin, în atare situație, departe de Michi Sultan. Sau Scârban, cum îl porecesc, între ei, pe prietenul fostului președinte. Este momentul în care toți vorbesc, fără opreliști, cu toți. Grijile proprii zburătăcesc spre orizonturi ascunse, iar ei au un punct comun de discutat. Toți îl critică pe Michi, toți îl judecă, toți îl condamnă: „Doamne, așa ceva... Michi ăsta are multe calități, e băiat de zahăr, dar, câteodată, ar trebui să stea în coteț, nu la masă, cu oamenii!”

Pentru Ardil Escu, însă, dincolo de replicile acide pe care i le dă în gând – doar în gând – prietenului Michi, e limpede – mai ceva ca seninul de vară – că acesta are a-i comunica lucruri. Și-ncă unele importante. Esențiale. Ca să nu spună chiar vitale. Nu degeaba alege să se dea, așa, în stambă, în fața tuturor din casă. Ce au ei doi de vorbit, nu trebuie să fie ascultat de nicio ureche inoportună sau curioasă. Numai ei, în atari momente, fac și desfac noduri, nu doar țepene, ci și eficiente. Așa că, e foarte bine ca restul familiei să fie și să stea cât mai departe de ei doi și de ceea ce-și spun. Că, și-așa și de data asta au reușit să-l enerveze la maximum, să-l scoată din țâțâni și din pepeni, să-l păgubească de niscaiva ziceri. Ce să faci, rudele, că sunt ele frați – nu e cazul lui, că a fost fiu singur la mama lui, buna și sfânta lui mamă – fiice, nepoate, cumnați, gineri, nu ți le alegi.

După ce musafirul s-a ospătat sub privirile aparent extrem de binevoitoare ale amicului Ardil, s-au mutat amândoi, discret, în altă parte a sufrageriei imense, cu sticla de chivas – ei doi, dar mai ales fostul președinte, preferă whisky-ul dimineața, la prânz, seara, noaptea – și caseta cu trabucuri, după ei.

Cele două gărzi de corp, abia perceptibil, cum scrie, de altfel, în fișa postului, s-au mutat mai aproape de cei doi. Ardil Escu, în casa lui și aiurea, oriunde se află, se teme de atacuri. De atentate. De asedii. De dușmani. E convins că, din umbră, peste tot, e pândit de oameni răi. Care vor să-l doboare. Care vor să-l umilească. Și care, chiar, vor să-l omoare. Ba, acasă, în casa lui, oricare ar fi aceea dintre multele pe care le are, îi e frică mai rău ca în mulțime. Căci crede că un inamic veros nu acționează când face o baie de mulțime, când merge într-un loc sau altul, când

participă la un eveniment ori altul. Nu. Sunt oameni mulți în jur, e presă, e pază. N-apucă cineva să facă vreun pas spre el și sar o sută, pe atacator. Și ce-i pățește ăluia pielea apoi, mai bine să rămână fără cuvinte... Ei, dar un dușman adevărat, puternic, bazat, vine în casa lui, între pereții casei lui și-l atacă. Da, unul cu sânge-n instalație intră în bârlogul lui. În terenul lui. În mediul lui. Are, astfel, mult mai multe șanse de reușită. El, Ardil Escu, un geniu al punerilor în scenă, și nu numai, așa ar face. De departe! Fără urmă de îndoială. Cu tupeu. Căci, în casă, în casa lui, omul e relaxat, vulnerabil, neatent, fără griji, cu garda, adesea, jos. Nu-și imaginează că poate intra cineva peste el, în intimitatea lui, ca să-i facă rău. Și, deci, nu se apără. Nu e cu ochii țintă pe posibile pericole. Are un comportament lejer și neîngrădit. Și el, dușmanul veros, în astfel de cazuri acționează cel mai bine și cel mai eficient. Căci vigilența tuturor e, cel puțin, adormită, dacă nu cufundată bine în sforăituri. Atunci, în atare situație e greu să mai ai scăpare.

Ai casei, toți – nu familia, ci cei care lucrează pentru el – nu-i vorbă, sunt de încredere. Niciun angajat nu i-a stârnit vreodată vreo suspiciune, vreun dubiu, vreo neîncredere, vreo urmă de șovăială. Poate pentru că toți sunt aleși, minuțios, pe sprânceană, după multe analize, de Michi. Acesta face adevărate sesiuni de recrutare cu fiecare dintre cei chestionați. Dar, oricând și în orice fel, poate să vină cineva, să se strecoare, cu toate camerele de luat vederi, cu toată drona, care funcționează din când în când, cu toată aparatura întinsă peste tot, în vilă și să descarce, grabnic, în pieptul lui, nu neapărat un Kalașnicov, ci un TT. E suficient să-l pună jos pe ditamai omul care e el. Să-l facă terci. Și nu e cazul.

Mai are multe de făcut și de spus. Ce dracu', anul viitor sunt alegeri și el iese președinte. Știe el cum votaseu cetățenii data trecută, când a fost ales. Știe cum votează și acum. Plus că, așa cum s-a-nmuiat maioneza în salata de pe masă, de adineauri – a dat iar rasol și buleală bucătăreasa asta cu un preparat pe care i-l-a servit lui, o să trebuiască să ia măsuri împotriva ei, că nu e cazul să mănânce el ouă crude și să tacă – așa i s-a colesit și lui amorul pentru actuala soție. Ana, oricum, și-a cam luat nasul la purtare. S-a-nvățat cu binele și asta. A făcut cașcavalul coajă. Și, în lume, în lumea asta mare, sunt foarte multe femei care abia așteaptă ca el să le transforme în doamne serioase. Cu statut. De

soții. Ale lui, Ardil Escu. Ce poți să-ți dorești mai mult de-atât dacă ești femeie, tânără, frumoasă, deșteaptă, liberă?

Poate că ea, aceea ea pe care și-o dorește, nici nu-i atât de departe, pe cât crede. Doar ochii ăia verzi i-a văzut coala, la o aruncătură de băț, nu în Australia sau China. Numai să se descongestioneze nițel de treburi și de priorități, că trimite după ea. Mă rog, întâi, cum se cade, adună informații. Date. Chestii. Ca să știe. Desigur, nu el, personal, face aceste săpături. Doar are oameni la îndemână care pot și știu să facă asta bine, chiar perfect, pentru el. Pe unii, normal, îi plătește. Pe alții îi are la mână. Tot normală și treaba asta.

Marina Constantinescu... Nume, ai zice, comun. Dar reprezentând o fată atât de frumoasă, atât de... nu știu, altcumva decât toate femeile pe care le știe... Ha, ha, ha... Constantinescu... Tot Escu, la sfârșitul numelui. Aproape ca la el. Aproape, nu în totalitate. El e, cum se știe și cum recunosc toți, unic. Însă, escu din coada lui Constantinescu, dacă se gândește bine, poate să fie un semn. O premoniție. Un lucru bun. O potrivire. Cum ar fi fost s-o cheme Feraru? Sau Stan? Sau Pandele? Nume care nu au nimic din măreția lui Escu al lui. Una-i să spui că te cheamă Escu – sau, da, prin extensie Constantinescu, deși cam lung, după gustul lui – și alta e, nu știu, Canache. Incomparabil. Bună potriveală cu numele lor. La țanc. Da, cum de nu s-a gândit din prima clipă când a cunoscut-o pe Marina, că e un semn, că s-au aliniat planetele cum trebuie? Ce chestie... Poate d-aia n-a avut noroc în dragoste, la neveste, că pe celelalte nu le chema cu escu-n coadă. Sau le chema? Că habar nu mai are el cum le chema pe toate tutele alea.

Mda... Dușmanii se pot, cine știe cum, strecura în cuibul lui. La câtă invidie și la câtă răutate au unii pe el... Mă rog, nu sunt ei așa de deștepți, ca el, care știe că așa e cel mai bine, dacă vrei să-l răpui pe unul. Și nu îi duce capul să facă așa. Dacă e să-l atace vreun pițigoi, o face, proteste, în lume. Dar, mai bine să țină oala acoperită. Așa că, e bine ca, în orice moment să aibă oameni care să vadă și să audă pentru el și în locul lui. Treaba gărzilor lui de corp asta e: să vegheze. Lângă el, alături, în imediata vecinătate. Nu el în casă și ele afară. Nu el aici și ele la Constanța. Paza bună, după cum și proverbul o spune, trece primejdia rea. Și Michi Sultan a avut grijă să-i pună pază bună. Are încredere. Chiar are. În Michi și în tot ce face și decide și alege

el. În atâția ani, nu s-a înșelat niciodată. Nasul lui n-a dat rateuri. Târțița lui de bulldog a luat pulsul bine. Nu a găsit – adică n-a ales – niciun trădător, niciun neisprăvit, nicio jigodie, niciun ticălos. Toți angajații au fost oameni de calitate. Nimeni n-a turnat, nimeni n-a dat cu piatra, nimeni nu i-a ieșit din cuvânt. Are mână bună Michi. Are și experiență. E-n stare să strângă cele mai bune și cele mai eficace oști. Așa slinos și scârbos, cum e, pentru prietenul și președintele lui, Ardil Escu, Michi rupe lumea-n două.

Acum, beau amândoi și se lasă învăluți de vălătucii de trabuc. Alături, Gigi și Fane stau în cea mai impecabilă poziție de drepti. Stană de piatră. Cu spatele la Ardil și cu fața către toate unghiurile văzute și nevăzute. Că sunt uși, ferestre, trape ascunse în tavan, orice pe unde s-ar putea strecura și musca, nu doar picior de om. Nu li se clintește, celor doi păzitori, nici măcar un mușchi pe undeva. Dar, cu ochii și cu urechile stau, atenți și determinați, la pândă. Serviciul e serviciu. Cu paza unui președinte, fie el chiar fost, dar, oricum, în curând, și viitor, nu te joci.

– Să trăim bine, dragul meu Michi. Câte cuburi de gheață ai pus în pahar? Așa, patru. E bine. Ai pus până când plutește gheața, da? Să nu bem ca proștii, care nu știu să bea. Ca lichelele alea și chiulangii din celelalte partide, care beau whisky-ul ca pe must. Ia, bagă, Michiduță-al meu! Sunt curios cu ce-ai venit, de data asta, ce-ai mai... branconat. Că tu ești ca Moș Crăciun. Avem noutăți, nu?

Michi trage din trabuc cu foc, cu fum, cu sete, cu lăcomie, cu foame, cu patimă, cu de toate, și răspunde:

– Avem, prietene, avem. Noutăți noi avem.

– Te-ascult. Nu mă ține pe mărăcini. Ba, chiar pe cuie de zece.

– Bun trabucul ăsta. Fin. De calitate. Marfă scumpă, a-ntâia. Se vede că e de contrabandă, adus chiar de la mama și de la tatăl lui, nu vreo făcătură. Bine că ne ține vâna și suntem prieteni cu măicuța Cuba, ca să ne dedulcim și noi și ca să ne facem plăcerile. Mai o afacere, mai un tun. E bine. Că nu avem șapte vieți. Ehe, ascultă-mă pe mine, vin vremuri bune, prietene, vremuri foarte bune. Multe plăceri ne vom mai face în săptămânile care urmează. Nu că nu ni le-am fi făcut și înainte. Dar... Ne intră bani buni în buzunare. Și muuuuț! Morman! Ia, zi, nu te mănâncă, deja, palma?

– Așa, o senzație, parcă simt, de ce să zic... Aud că și Mercur ne e favorabil. Păi, să ne intre morman, să ne intre bani buni și mulți. Ce, noi suntem colegi cu Mihai Viteazul, ca să dăm și să cădem în gropi? Ha, ha, ha... Hai că deja m-ai binedispus. Deși nu mi-ai spus, încă, nimic. Dă cu veștile bune peste mine, Michișor, dă cu ele! Hai, cum dă popa cu agheasmă, când vine cu botezul, așa dă tu cu veștile bune în plexul meu. Știi că sunt curios, de ce mă perpelești ca pe pui, la rotisor?

– Întâi, dragul meu prieten, că am tras, după cum știi că mă pricep al naibii de bine, sfori. Sforile care trebuie. Ce zic eu sfori, odgoane am tras, parâme... Am mâinile butucite, uite.... Dar, cum ai zis și tu: noi suntem cineva, nu de-alde Mucea. Așa că, lucrăm cu sânge, cu drag, cu spor și facem să fie bine. Să ne fie bine. Ei, și nu mai departe de zilele astea, poate chiar mâine, poimâine, depinde cât de verde e unda pe care mi-o dai tu, ne pomenim aici cu spuma justiției noastre independente. DIICOT, Parchetul General, DNA, Înalta Curte, Ministerul Justiției, SRI, tot statul de drept. Sau paralel. I-am adunat sub steaguri pe toți, cum ai zis. Mi-a luat ceva, până i-am cuplat. Însă, îi avem pe toți procurorii, judecătorii, securiștii, oamenii pe care i-ai vrut, aici. Gherasim, Drăghici, Diaconescu, Roman, Calotă, Ciobanu, Stoica, Drăgănoiu... Toți, în păr... Așa cum mi-ai dat indicații să fac. Bem, mâncăm, mai facem un dart's, mai jucăm un pokeraș, tu le mai spui, ca tăticul lor ce ești, câte ceva despre vreun dosar, despre vreo numire, despre vreo lege. Ca să fie bine. Adică să fie super. Pentru noi și pentru Românică noastră. Că, ori suntem mafioți, ori nu mai suntem. Cum îți pare?

– Îmi pare cum trebuie, desigur, măi, dragă. Era și timpul să mai facem o adunare de-asta câmpenească. Dulăii, când sunt pe sârmă, aproape slobozi, adică, se-ntâmplă să-și mai uite stăpânul. Să se dea la cine nu trebuie, să lase curtea nesupravegheată, să muște mâna care îi hrănește. Așa că, e bine, din când în când, să-i mai băgăm pe toți în cuști și să le amintim de la masa cui mănâncă. Și nu doar oase și ciosvârte. Carne macră, carne macră – și multă, pe deasupra – mănâncă toți! Eu i-am creat. Eu i-am pus în funcții. Eu i-am făcut cine sunt azi. Eu le-am dat puterea. Fără mine, trăgeau, în continuare, mâța de coadă, prin câte un birouaș. Că, de pe acolo i-am săltat și i-am făcut oameni. Și e bine să le-amintim, din când în când, cine e stăpânul și cum trebuie ei, ca niște dulăi de soi ce sunt, să-i lingă, de să-i albească,

mănușițele astea două. Lesa nu trebuie slăbită mai mult decât e cazul. Și cazul e să fie mereu, cu sau fără știința lor, îndeajuns de strânsă pe capul și la gâtul dulăilor.

– Cât se poate de corect, prietene! Trebuie să faci și ei frumos, să dea din coadă, să amușineze, să miște din urechi, să aducă mingea pe care le-o arunci, să aibă grijă să latre și să muște, când e momentul... Că așa fac dulăii. Aia care nu sunt javre. Că, altminteri, uite așa ajung cu covrigii în partea dorsală.

Ardil Escu dă, aprobator, din cap. Deși Michi e doar un păduche unsuros, e în stare să scoată orice castane din foc, pentru el, prietenul și președintele său. Potaia asta își folosește, fără vreun regret, mâinile, spatele, limba, tot. Ba, se mai și arde, uneori, pentru el. Chiar în locul lui. De asta e peste toate fiicele și peste toți ginerii cu care s-a căpătuit. De asta, și pentru toți banii pe care i-i oferă, merită și el, măcar arar, niscaiva firimituri de la ospăț: ceva atenție, oarece participări pe la evenimente, datoria angajărilor și a racolărilor, o felie de pâine la masa prezidențială... Dar, acum, nu e numai întâlnirea asta, cu statul de drept și cu justiția independentă. Cu siguranță, mai e ceva. Cert, butoiul ăsta mai are ceva pentru el. Ceva bun, bun de tot... Dacă nu-l cunoaște el pe Michi, cine să-l cunoască... Așa că, i se adresează:

– Și am mirosit în tonul tău – că știi că am nas fin și bun, de copoi – și o contrabandă mișto și babană. Bag mâna-n foc că e așa. Ia, zi, despre care e vorba acum? Despre țigări? Sau despre petrol? Îm... Ia, zi...

– Nttttt... Rece. Înghețat. Nici, nici...

– Hm... Droguri... Îmi faci o bucurie mare. Bune, astea... Merg. E momentul lor. Tineretul o ia tot mai razna. Dar, grijă mare, Michi, prietene, cu astea...

– Nttttt... Nu sunt nici droguri. Adică, nu acum. Mai încolo. Că am luat și eu pulsul. Se vrea marfă bună, a-ntâia, de calitate, dar nu e bine acum. E vacanță. Elevii și studenții, cei mai tari clienți ai noștri, sunt și faliți, și plecați... Prea puțini sunt în găști și anturaje. Stai să treacă vara și acționăm și aici. Și nici pe medicamente nu ne băgăm acum. Că am făcut prospecție de piață. Și e agitație cu scumpirile și cu ieftinirile care ba se fac, ba se vorbesc. Guvernul e în alertă. Și e bine să nu tulburăm apele. Nu acum. Așa că... Nttttt...

– Nttttt... Atunci ce, Michi? Uite ce-ți mai place să mă fierbi! Nici nu zici că ești prietenul meu, ca să-mi faci o bucurie...

– Aceste cuvinte ne doare. Aici, mă lovești în plex, direct. Cum să nu-ți fiu prieten? Adică, na, ce zic eu prieten? Frate îți sunt, slugă credincioasă. Sclav pe viață. Știi că ești singurul meu Dumnezeu. Știi că de la tine iau lumină. Știi că nu cred că există alt om, alt prieten, alt politician mai bun ca tine. O să-ți spun. Ține-te bine. Scule. Scule bune. Scule multe. Cinci vapoare pline.

– Nu mă-nnebuni! Cinci... Ai găsit om pentru arme?

– Îhâm... Găsit...

– Bă, băiatule... Bă, băiatule... M-ai lăsat masca lu' Zorro. Arme, zici... Îți dai seama? Cum ai făcut? Ce mișcări? Cu cine? Când? Ce? Și cât?

– Cum am făcut? Greu, pe cuvânt. Nici nu știi pe câte cărări am tot apucat și câte am bătut. Dar știi cât te iubesc. Dacă dorea sufletețul tău niște pușcoace, cum să nu rezolve Michiduță? Cum să nu-ți fac eu bucuria asta, prietene? Am aranjat. Am bătut palma cu unul tare de tot. Un arab putred de bogat și foarte, foarte puternic. Cu relații și la noi, și în Irak, și în Libia, și în Turcia, și în Ucraina și cam prin toată lumea. A făcut școala în București, la noi. Doctor, deh... Varicos d-ăla... O să vină-ncoa', să punem toate detaliile la punct. Zilele astea, nu știu exact când. Mă anunță. Deja, văd peisajul ăla mirific din cala vapoarelor: sute, mii de lăzi cu armament din Taiwan, pe care le mărităm în Angola, pentru mișcarea Hezbollah. Și muniție antitanc. Descărcată în dană și mătrășită repede pe alte vase. Luăm ieftin armele, pe lucru de nimic, le dăm scump, pe bani grei. În acte scrie că trebuie să le distrugem. Noi le reîmpachetăm, le reambalăm, le ușuim repede. Am vorbit toate detaliile. Omu' e de încredere totală. Profesionist maxim. Profu' de la profesoru', i-am zis după ce am tot vorbit cu el. O să-l vezi. O să-ți placă. O să tot facem afaceri cu el. O să-ți vină să-l pupi, de cum îl vezi. Eh... Cum ți-am zis, miroase a morman. Vorbim, știi, despre zeci de milioane de euro. De data asta, luăm banii. Sifonul nu mai răsuflă pe nicăieri, ca data trecută, când s-au ambalat proștii ăia de la secu. Atunci, eram și noi mai începători, mai proști. Acum, avem totul. Iar interceptările și filajul sunt în vână. Afacere teroristă pe cinste. Bani, fără număr. Michi, bun și el de ceva. Vezi, prietene, că nu fac degeaba umbră pământului?

– Tare! Tare de tot! Mi-ai făcut ziua de catifea. De mătase. Te cred întru totul. De data asta nu mai trădează nimeni. Abia aștept să-ți zic prietenește: domnule, poftiți, aici sunt banii

dumneavoastră. Ha, ha, ha... Și să ne simțem, apoi, bine. Da' bine rău! Că, având toate structurile în mână, doar nu mai vine nimeni să ne numere ouăle. Ha, ha, ha... Minunat! Dă noroc cu mine, Michișor! Toamnă basamac de ăsta bun și să-l dăm pe gât. Până la fund. Că merită. Ne înarmăm, carevasăzică! Și facem o faptă bună, înarmăm și luptătorii teroriști ai popoarelor. Că, așa cum ți-am mai zis, și tu știi că am dreptate, suntem prea multe miliarde de oameni pe lume. Îl mai ajutăm pe Dumnezeu în muncușoară, în epurare, că nici El nu mai știe cum să hrănească atâtea guri. Mai scăpăm de urâții ăia din Siria, Egipt, Irak, Angola, Rusia, Ucraina, și de unde mai sunt. Chiar și de la marele licurici, dacă e cazul. Deși, tu știi politica mea: mai bine slugă la americani, decât la ruși. Armușoare! Le ducem la fix, unde avem cerere. Bea, prietene, bea! Dă pe gât. Bem aldămașul. Facem rost de un armăsar pur-sânge. Că, destul cât ne-am mișcat și cu mârțoagele. Ba, chiar gloabe. Se cerea un cal năzdrăvan, de înghite flăcări de jeratic, nu doar cenușă, din care poate se mai ițește vreo scânteie. Te ocupi, Michiduță, de toată afacerea. Mână liberă total. De vapoare, și alea de venit, și alea de plecat, de câmpul tactic, de arab, de cei din port, de hârtii, de contacte, de tot. De tot! Să fie treaba unsă bine. Să nu scârțâie nimic. Să n-aud că sunt sincope. Că își bagă vreun neavenit nasu'. Că zdrăngăne ceva. Să n-aud! Că mă supăr rău. Ne-am înțeles, da?

Michi dă și tot dă pe gât paharele. Aprobă doar din cap – da, normal că se ocupă pentru iubitul lui președinte și prieten – că n-are timp de vorbit. E de soi basamacul ăsta. Basamacul, da. Clar. Dar și mai de soi, gândește Ardil Escu, e afacerea asta cu armamentul. Mană cerească. Minune din cer. Morman. Bine rău!

Cei doi bodyguarzi, deși în colțuri diferite ale încăperii, se caută, când aud tot logosul, din priviri. E ok, par că-și spun. Vorba vorbeii ăleia, de o sută de ani: dormi liniștit! FNI lucrează pentru tine. Se urnește valul. Începem dansul. Poate punem de-o periniță. Cu Ardil Escu în centru, cu batista în mână. Că a stat destul și pe țambal. Batista. A palmat-o șmenarul ăsta al dracului de bine. Dar, poate că muzicile sunt pe cale să se dezlănțuie. Și Ardil Escu să ajungă la colegiu, cu cea mai bună regină a nopții. De departe, cea mai splendidă imagine a mileniului. Poate, mai știi, intrăm în linie dreaptă. Și ne apropiem de sosire. Poate, dacă vrea Domnul, îi schimbăm matrozului corabia. Poate facem treaba care trebuie, ba, chiar se impune.

– Asta da veste bună, continuă, cel puțin în al nouălea cer, Ardil Escu, asta da veste beton, după ce m-au tot chinuit copiii ăștia. Domnule, ce caractere au! Și ce personalități. Și ce idei! N-a semănat nicio fată de-a mea, cu mine. Numai cu fostele neveste. Niciuna n-a fost de soi. De-aia le-am tot lăsat și eu. Că, dacă n-am avut noroc... De gineri, ce să-mi mai răcesc fleanca. Vai de steaua lor! Noroc că, mă știi, sunt destupat la minte și bun la suflet și nu mă pun cu prostiile lor. Îți spun ca unui prieten ce-mi ești. E jale mare la noi, în familie. Ferice de tine, Michi, prietene! Că nu te-ai legat la cap cu nicio muiere, că nu ai făcut copii, că nu te-ai lăsat încălecat de nimeni... Bravo ție! Ai fost deștept. Nu ca mine. Eu, și de modă veche și naiv. Să nu le fac, domn'le, să roșească, să le iau de neveste, să le onorez cu numele meu, să le fac doamne. Dar tu, tu, prietene, stai în banca ta! Să nu te prind că te apucă însurătoarea acuma! Nu-ți trebuie stăpân! Nu-ți trebuie belea. Nu-ți trebuie frâu! Măcar tu să salvezi tagma bărbătească și să rămâi liber, neîncorsetat și puternic!

Și în gând: desigur, și cu bănet să rămâi. Cu morman, cum ai zis. Și mormanul tău trebuie să ajungă la mine. Să fie mormanul meu. Întotdeauna! Și cât ești viu, prin donații, sponsorizări, furt, și când, ca un moș ce ești, oi mierli-o și-mi lași tot, tot ce ai, nu doar mormanul de acum, prin testament.

La vreo două ore – aproape în faptul serii – de la auzul cuvintelor arme și morman, pe pontonul lacului, unde se odihnea, cuminte, barca lui Ardil Escu, una dintre gărzile de corp, scrutează, atent, locul. Apoi, ca și cum nu se întâmplă nimic, moșmondește ceva la un telefon. Are mișcări sigure. Nici nu clipește. Abia, când în aparat se aude o voce – cea mai dragă voce din lume – tresare, fericit.

– Iubirea mea...

De la celălalt capăt al firului, chiar dacă telefonul e, clar, fără fir, persoana sunată îi transmite bărbatului putere. Energie. Emoție. Dragoste. Suflu. Îl face să tresalte. Ca valurile mării, când le sărută aurora. Îi dă furnicături. În inimă. Și din vârful părului până-n călcâie. Îl împovărează și-l ferețește, deodată. De-l face cum nu a mai fost. Cum nu s-a văzut. Cum nu îl știe Ardil Escu, și nici fiică-sa, Elena. Îl umple, până la refuz, de dă pe din afară, cu senin.

– Mi-e dor de tine, susură el. Mi-e cumplit și teribil de dor de tine. Mi-e dor... Atât de dor îmi e! Habar n-ai cât de dor de tine îmi

e. De când sunt aici, mi-a dat în clocot dorul. Și în floare. Și în dor. În lumea asta nebună, cu oameni nebuni, mi-e și mai dor. Îmi vine să urlu de dorul tău. Sper doar, pentru că sunt semne, că funia se apropie de par. Și nu mor, pe aici, printre sonați, de dorul tău. Sunt mai nebuni ăștia de aici, decât nebunii pe care îi știi tu, îi bănuiești, îi afli. Dar, după cum știi, și imperiul roman, cât era el de imperiu roman, a căzut. Ba, și zidul Berlinului a fost dărâmat, la un moment dat. Cade și-al nostru. Îi dărâăm și ăștia postamentul. Te iubesc. Mi-e tare dor de tine. Și de puiul mic. Și de toți ceilalți. Mi-e dor de acasă. Dacă îți vine să crezi, de cele ce-am văzut și-am auzit aici, mi se face, uneori, dor și de dușmani. Mi-e dor de tine, dragostea mea. Nu știi cu câtă nerăbdare aștept să te strâng în brațe. Mi-e dor de ochii tăi. De sufletul tău. De dragostea ta. De trupul tău. De noi, amândoi. Doamne, cât îmi lipsești și ce dor îmi e și cât mă doare dorul ăsta! Zici că am acid sulfuric în suflet. Așa le-aș da dracului pe toate, câteodată! Nu pot, însă. Nu e timpul. Nu e cazul. Nu trebuie. Sunt bine. Suntem bine. În gardă. Atenți. Cu ochii sticlă și urechile pâlnie. Dar bine. Numai dorul ăsta, mai greu decât mi-am putut imagina, mă chinuie. Mi-e foarte dor de tine, iubirea mea. Toate zilele astea, scuturat de dor și de doruri, m-am întreat de fapt, ce e dorul, ce sunt dorurile astea. Ce definiție aș avea eu, îndoratul, îndoreratul – cum se zice – pentru ele. Am găsit vreo câteva răspunsuri, dar, din motive obiective, o să ți le spun altă dată. Între timp, mai caut altele. Pentru că, recunosc, nu sunt cele mai bune răspunsuri pe care acum le știu la întrebarea aia. Trebuie să fie și altele. Departe de tine, o să le tot aflu. Mi-e tare dor de tine. Mor de dorul tău. Mă rog să nu mor de dorul ăsta, s-apuc să mă întorc acasă. Și știu, chiar știu. Și tu mori, ca mine, de dor. Și ție ție-e dor de mine. O să mai sun. Când pot. Când nu mai pot, adică, de dorul tău. Că, dacă-aș putea să evadez aici în fiecare clipă din balamucul ăsta, aș suna mereu. Nu pot, însă. Totul are ochi și urechi, aici. Nici nu știi de unde răsar alte urechi, peste cele pe care deja le știai și le bănuiai. Lasă! Fruntea sus și genunchii de piatră. Trecem noi și peste asta. Toate trec întotdeauna. Ieșim, ca să zic așa, din spelunca asta și intrăm într-un local luxuriant. Trebuie să crezi asta. Trebuie să mă crezi. Știi că-ți faci griji. Că ai, cu treaba asta, frământări multe, dureri multe, doruri multe. Va fi bine! Vei vedea! Vom ieși învingători din asta. Și, poate nici n-o mai dura până la infinit. Sunt cu gândul la voi. Ce dor îmi e, iubire! De tot. Și ce cuvânt și simț și tunet

asurzitor e dorul ăsta! Să ai grijă de voi. Să-mi pupi mult dulcețica mică. Trimite-mi o poză cu ea. Că ajung să n-o mai fac din ochi. Una, doar una, ca să pot s-o șterg repede, apoi. Mi-e dor de tine! Mi-e tare dor de tine, dragostea mea!

În spatele bărbatului plin de dor și de doruri, ca o umbră beteagă, se strecoară ușor Elena. Are de gând să-l prindă în brațe, din spate, pe Gigi. Și să-l înlănțuie. Și să-l țină așa. Până cade bruma. Până fug cocorii. Până el o vrea pe ea. Căci, la un moment dat, dacă ea perseverează, trebuie să o vrea. Ea nu-i oricine, ea nu-i de lepădat. Și el e musai, cândva, undeva, să o vrea. Poate că-l place. Poate că e obsesie. Poate că se simte rănită de refuz și vrea să schimbe asta. Poate mai vrea să treacă unul, un bărbat, la catastif. Nici nu știe care e din astea toate. Cert e că nu-i pregătită și n-are de gând să refuze.

Lui nu-i știe dorurile. Dacă le are, dacă le duce, dacă le poartă, dacă le-ascunde. Dar, și să le știe, nu-i pasă de ele. Ce treabă are ea cu ele? Constituie ele motiv de durere de burtă pentru ea? Nici pomeneală. Tot ce contează este ea, Elena, fiica președintelui țării, Ardil Escu. Ce chestie! Ea e mereu la pachet, când se gândește, cu tatăl ei, președintele. Ea face, ea drege, ea sucește, dar ea e, în toate, fiica președintelui. Are nevoie de asta, să fie, adică, mereu, în orice ipostaze și în orice conjuncturi, fiica președintelui. Asta e bine. Asta îi face bine. Cine se mai poate lăuda, ca ea, cu treaba asta? Nimeni. Mă rog, proastele astea care-i sunt surori. Dar, ele sunt boambe și nu pare că s-au prins, în totalitate, ce înseamnă acest fapt, să fii fată de președinte descălecător de țară.

Da, ei de ea îi pasă, nu de Gigi. Nu de altcineva. De-ar avea rugi sau lave în sufletul lui, lor... Și, desigur, ce simte ea o interesează. Iar ea, acum, e nebună de nebunie – că îndrăgostită nu poate să spună că e, neapărat – după Gigi. După tot ce e și după tot ce reprezintă el: un bărbat bine și al naibii de chipeș. Că nu poți să spui despre un bărbat că e frumos. Frumoase sunt femeile, frumoasă e ea. El arată beton armat. E de-a dreptul mortal. Și e fructul oprit, interzis, nepermis. Nu de un Dumnezeu din ceruri, ca odată, ci de el. Doar de el. Nici măcar tatăl el, președintele, nu i-a pus prohibiție la Gigi. Și ea, da, îl vrea pe acest mascul îndărătnic și obraznic.

O să-i sară acum în spate, o să-l cuprindă cu brațele amândouă și n-o să-l mai slobozească din strâmtoarea asta. Din

strânsoarea asta. Din cleștele brațelor ei. Din menghina inimii sale. El o să-i simtă parfumul. Și corpul lângă al lui. Și tot sex appeal-ul. Și, categoric, o să fie amețit. Pierdut. Îmbătat de-a binelea. Să vedem dacă-i mai dă mâna, când și cum îl strânge ea, să mai fie gay.

Zici că sunt toți în catedrală, când ține popa slujba și a decretat, înainte, că nici musca nu trebuie să se audă, când zice el de cele sfinte. Nu mișcă niciunul. Nu vorbește niciunul. Nu crâcnește niciunul. Doar, din când în când, liniștea aia apăsătoare e tulburată de întoarcerea prea stridentă a vreunei pagini de carte. Gestul ăla mușcă drăcește, pentru o clipă, din liniștea aceea de cleștar. Parcă e plânsul rindelei pe o bucată de lemn de brad. Desigur, pentru o clipă. Dar, suficient ca acea clipă să-și ia, din oftatul paginii întoarse, tainul. Pentru mai multe clipe și pentru mai multe eternități și pentru mai multe pagini întoarse cândva, pe undeva.

Căci, ca un făcut, după ce Ardil Escu a țipat că în casa asta toată lumea umblă brambura și face doar ce-o taie capul, Ana, Luiza și Magdalena – trei sfinte aproape cu aură pe cap – s-au așezat în living, care unde a poftit, cu câte ceva de citit în mână. Luiza are o revistă de modă și pare extrem de preocupată de ce vede acolo, Ana dă de înțeles că se delectează cu un roman vechi de dragoste, iar Magdalena a înșfăcat o carte de rugăciuni și, de asemenea, conferă impresia că este furată de rândurile cărții.

Ardil Escu are un dosar pe genunchi și, în timp ce se delectează cu o țigară electronică – doar n-o trage din trabuc cu toate femeile astea aci – pare la fel de preocupat de lecturare. Ce familie elevată și erudită, ai zice. Uite cum stau câțiva membri ai ei și se dedau unui lucru așa de frumos și de fin, ca, da, cititul. Toți, împreună, adunați în jurul lecturii. Ce frumos! Un exemplu numai demn și bun de urmat. Se vede că e o familie ieșită-n lume. Doar vorbim, nu-i așa, despre Ardil Escu, fost și viitor președinte, și ai lui.

Aparențele sunt, însă, înșelătoare și acum, ca în cele mai multe cazuri și situații din lume. În fond, niciunul dintre cei din living nu face ceea ce dă impresia că face. Fiecare este cufundat în

gânduri tainice, mascate de coperte mai mult sau mai puțin colorate și stridente. De parcă întreg exercițiul gândirii din univers s-a instalat, nedibuit, în casa lui Ardil.

Luiza a găsit, după multe întoarceri pe toate fețele a tot mai certe certitudini că bărbatu-i o înșală cu soră-sa, soluția. A fost, aproape, ca o revelație. N-o să facă nimic din ce i-a venit în cap, în primele momente când a văzut rujul Elenei pe cămașa lui Victor. Nu, n-o să stârmească scandal. N-o să se dea în spectacol, făcând, încoace și-ncolo, reproșuri și circ. N-o să susure nimănui nicio vorbă acuzatoare. N-o să facă, în fond, nimic din ce se așteaptă ei să facă. Ei – parcă ea n-a văzut... – atât așteaptă, s-o vadă pe ea îndrăcită cum țipă și cum urlă și cum acuză pe aci. Un motiv în plus s-o facă iar nebună și închipuită. Nu. A făcut și așa și nu s-a ales cu nimic mai bun. N-a schimbat nimic. Nici Victor, nici Elena n-au dat în brânci de rușine să-și pună cenușă în cap și să nu mai facă. Ei, ce să facă? E aproape sută la sută sigură că fac ei doi ce fac un bărbat și o femeie care se plac. Sunt amanți. Sunt iubiți. Sunt nerușinați.

Nu. Trebuie să schimbe tactica. O să fie calmă și veselă și nepătrunsă de relația prohibitivă, în preajma lor. Și, nu numai atât. O să-i dispere pe amândoi, luându-și bărbatul în brațe și trăgându-i câte un pupat apăsător, ba, chiar și câte un sărut. Ei se joacă, o știe bine, de mai multă vreme, cu ea. Se culcă, probabil de când se cunosc, împreună. Ea s-a ambalat, a suferit, a făcut gălăgie, s-a dat în stambă. Și ce-a realizat? A luat-o cineva în seamă? I-a păsat cuiva de suferința ei? A zis cineva să-i dea un pahar cu apă, ca să-și înghită amarul? I-a pansat careva rănilor șiroinde din suflet? Nici măcar Ardil Escu, tatăl ei, n-a făcut nimic, n-a luat nicio măsură, nu le-a bătut obrazul celor doi, nu i-a pedepsit cu vreo interdicție. Iar ei, nici atât n-au simțit vreo apăsare. Când și când, profitând de neatenția ei, pac, cădeau iar amândoi la așternut.

Ei, de data asta o să le dea foc altcumva. O să-i pună ea pe jar pe amorezi. Nu numai că o să fie dulce și iubitoare cu prostul de Victor, dar o să le bage bine și morcovul în partea dorsală, când le va comunica, senină, cât de senină poate, că e însărcinată. Să vedem ce fac dobitocii naibii. Să vedem cum se simt. Să vedem cum reacționează. Căci, nu se mai poate. Soțul ei, în loc să stea cu ea, acum, a plecat cu Elena și pupleacă de Emil, în Constanța, cu mașina. Chipurile, pentru niște investiții imobiliare, pentru niște

aranjamente la primărie, pentru niște acte la notar. În realitate, știe ea, altul e planul. Elena și Victor sigur îl pierd sau îl expediază pe Emil pe undeva și ei se desfășoară în voie. E la mintea cocoșului. Ei, bine, se bucură – și nu ascunde asta – al naibii de tare de pățania coțofenei și vrăjitoarei de soră-sa. Așa-i trebuie! I-a făcut bine Gigi ăsta! Ce naiba căuta, furișată, în spatele omului să-i sară în cârcă? Așa se procedează? De unde așa familiarisme cu o gardă de corp? De când se trag ele, fetele lui Ardil Escu, nu știu, cu menajerele, cu grădinarii, cu paznicii, cu bodyguardii, de șireturi? De când își permit ele – și le permit și lor – asemenea apropieri? Cum să-i sari în spate unui care stă liniștit pe malul apei, cu propriile gânduri, și să-i prinzi brațele cu mâinile, de parcă vrei să-l imobilizezi? Normal, bietul om, luat, astfel, prin surprindere, ce să creadă? Nu că e atacat? Nu că se-ntâmplă ceva necurat? Nu că trebuie să se apere? Ha, ha, ha... Ce detentă a făcut Elena prin aer, până a aterizat, ca o parașută fleșcăită în apa lacului! Căci, ăsta, Gigi, are, iată, mișcări rezezi. Îndată a reacționat – de altfel, ca orice om care se trezește luat pe la spate de cineva – și a găsit cu cale să se apere, aruncând-o pe Nuțica – vorba lui Ardil – în apă. Ha, ha, ha... Om la apă! Mare păcat că n-a văzut și ea scena, pe viu. Să fi făcut și poze. Pe care, dacă nu le dădea cuiva de la presă, măcar le pune pe facebook și tot o făcea pe fufă de răs. Oricum, nu-i de colea să o imortalizezi măcar pe retină pe foapa asta care se dă la toți bărbații, în timp ce înghite apă, ca o vacă ce este! Bine, tare bine i-a mai făcut băiatu' ăsta! Ei, cel puțin, i-a mers la suflet s-o vadă ca pe-o mătă fleșcăită, după ce tot Gigi a scos-o pe mal. Căci, pesemne, s-a pierdut așa de tare cu firea, că n-a mai realizat că știe să înoate și ea. Nu! De fapt, nu. Asta a făcut special. A jucat totul. A făcut pe neajutorata și neștiutoarea într-ale înotului, ca s-o scoată Gigi din apă! Mare escroacă! Mare de tot! Ei, bine, dacă e pe jucatelea, hai să se joace și ea, Luiza, fată serioasă și la locul ei, cu ștoarfa de Elena și cu șmenarul de Victor. Să le vadă și ea fețele când le-o da marea veste. Marele fâs, desigur, că, nu are idee de ce, dar nu a rămas încă însărcinată. Poate or fi anticoncepționalele pe care le ia și le tot ia, de când și-a început, acum o mie de ani, viața sexuală, de vină. Poate stresul că Victor se tot dă la femei și la sora ei. Poate n-a venit clipa să rămână gravidă. Sau, poate soțul ei, așa mare crai cum e, nu poate, nu e-n stare să facă, precum bărbații adevărați, copii. Nu contează acum. Cert e că nu e

însărcinată. Dar să le bage și ea mortu'-n casă și să le răsucească, lor și, poate, și altora, cuțitul în măruntaie. Într-o parte și-ntr-alta! Hârști, hârști... Să aibă și ei, ca ea, palpații și durere la inimioară, la pipotă, la ficați. Răzbunarea nu, nu e arma prostului, e răsuflarea ușurată a unei femei înșelate de soț cu sora! E aerul curat pe care-l trage în piept, după ce a respirat gudron. Așa va face! Îi va pune pe cei doi ibovnici în frigare. E cea mai bună idee, deocamdată. Mai încolo, o mai vedea ce-o mai fi. S-o mai gândească la altceva. O mai plănuiești și altă răzbunare, mai cruntă și mai adecvată pentru cei doi.

Și, ca să nu pară că a rămas, ca analfabeții, doar cu ochii într-o pagină a revistei, uneori, când își aduce aminte, mai întoarce câte o foaie. În încăpere, liniștea apăsătoare țipă ștrangulată, de foșnet.

Magdalena și-a pus, căci ea e mioapă, și ochelarii pe nas, ca să pară credibilă că citește. Putea să-și pună lentilele de contact. Pe ele le folosește cel mai adesea, când trebuie să se dedea cititului. Dar, acum, dacă proceda astfel, nu o lua nimeni în serios. Cineva, oricine, se putea îndoi că ea este pătrunsă de litera acatistelor din cartea de rugăciuni. Și ea nu vrea, în momentul ăsta, introspecții ale celor din jur, în eul ei. Destul că face ea asta. N-ar mai vrea să facă. Dar atâtea întrebări îi roiesc în minte, că nu se poate nici eschiva, nici fugi de ele. Ce-ar fi fost dacă ar fi păstrat copilul? Ce-ar fi fost dacă nu se încurca, așa, cu mai mulți bărbați? Ce-ar fi fost, în fond, dacă el, iubitul ei, primul ei iubit, nu o înșela cu altcineva? Ce-ar fi fost dacă tatăl ei îi acorda atenție ca Valentinei, ca Luizei, ca – mai ales ca ăsteia – Elenei? Ce-ar fi fost dacă n-o țineau toți de fraiera șefă a neamului? Și ce-ar fi fost dacă era și ea un pic, măcar un pic, mai frumoasă? Ce-ar fi fost, la urma urmei, dacă se năștea în altă familie, în altă casă, din alți părinți? Cum ar fi fost viața ei, dacă ceva din toate astea, dacă nu toate, ar fi fost altfel? Poate că avea alt destin. Poate că acum, că are și ea o etate, avea bărbat și copii. Și un rost. Ce dacă n-ar fi mai fost fata lui Ardil Escu? Pagubă-n ciuperci, poftim! Ce beneficii a avut și are ea, de pe urma faptului că e fiica unei personalități ca tată-său? Bine... Să nu-l mânia pe Dumnezeu. Are bani. Și un trai bun, decent, fără griji. Nu duce dor și lipsă de nimic din ce e pragmatic și material în viață. Uneori, apare și ea, ce-i drept, mai rar ca, să zicem Elena, prin vreo știre în vreun ziar. Că s-a mprietenit cu Dumnezeu, că se gândește să facă un masterat în consiliere

pastorală – mă rog, la asta nu se gândise, fusese o știre inventată, dar nu e rău deloc s-o ia în calcul – că-i citește lui Ardil rugăciuni la ceas de seară, de astea apar, când apar, despre ea. Nu-i displace să se mai scrie, câteodată, despre persoana ei. Dar nici nu se dă în vânt după așa ceva. Trăiește fără asta liniștită. Bine, la drept vorbind, nici tatăl ei nu vrea să le vadă, toată ziua, bună ziua, pe fetele lui prin presă.

Or fi toate cum or fi. Nu zice că nu-i e bine, din destul de multe puncte de vedere. Dar are teribile lipsuri și goluri sufletești. Zici că s-a făcut o grotă – fără capăt – în ea. Cu ce s-o umple? Cu ce s-o astupe? Ce să bage acolo? Nici măcar unde se termină grota nu știe.

Păcat că nu e și ea atât de nepăsătoare și detașată, ca Elena. Asta n-are niciodată remușcări. Părerii de rău. Gânduri. De nimic. Pentru nimic. N-o sensibilizează și n-o sperie nimic. Nu-și face, indiferent ce greșește, niciodată, muștrări de conștiință. „Dar ce-am făcut? – se miră ea, angelic, de fiecare dată când e acuzată de ceva. Ce-am făcut? Eu cred că n-am făcut nimic rău sau greșit. Dimpotrivă, am făcut tot ce era mai bine, pentru toată lumea. Pentru binele vostru am făcut-o. Sunteți invidioși pe mine și răi și de aia mă acuzați”. Mda... Are tupeu și nesimțire. Și talent. Întoarce în favoarea ei orice situație care pare, la început, dezastruoasă pentru ea. Uite și acum, cu scăldatul în apa Siutghiului. N-a mai luat nimeni în seamă că ea s-a dat la bodyguard și de aia l-a încercuit cu brațele ei. Nu! Toți au zis: vai, săraca Elena... Ce smucitură și ce căzătură în apă a luat! Mai ales că era să se și înece! Dar cine a văzut drac îneacă? Vreo rață, vreo găscă, vreo lebădă, poate se mai îneacă, dar dracul ăsta de-i e soră de tată, nu! În niciun caz! Nu s-a descoperit apă pe planeta asta, care să facă suficiente ochiuri și s-o tragă între ele.

Nu-i creștinește să aibă așa gânduri. Mai ales că, da, s-a străduit cu cititul și însușirea atâtor rugăciuni și sentimente bune. Dar, frustrată, învinsă, doborâtă fiind de atât de multe ori, o roade, amaric, pizma. Desigur, toți ceilalți sunt în admirația ei – a ei, a surorii – totală și maximă. Elena în sus, Elena în jos... Elena face, Elena drege... Elena sucește, Elena învârtește... Elena, doar Elena mereu! Cel mai mult, Ardil îi dă nas, că ține la ea mai mult ca la oricare dintre surori. Asta și pentru că, dintre toate, Elena seamănă destul de bine cu el. Poate și la fizic, un pic, dar destul de mult la caracter. Însă, ea, Magdalena, rățușca cea urâtă a

familiei, nu e în extaz pentru Elena. Are, deși, uite, ține cartea de rugăciuni între degete, porniri păcătoase. O roade ciuda, ca să nu zică de-a dreptul dușmănia. E invidioasă. O răcăie, până la casa sufletului, tot felul de gânduri urâte. Chiar violente. Da, să poată, i-ar institui ea Elenei un tratament pe cinste. I-ar băga vreo doi ghionți în coaste, i-ar trage vreo câteva șuturi în dos, i-ar pălmui zâmbetele arogante, ar trage-o, până la malul mării, de părul ei blond. Închide, câteodată, ochii și vizualizează concret scena: Elena pe jos, târându-se la picioarele ei și implorând milă, ea, fermă, dreaptă, neînduplecată, în picioare, călcându-și sora, la propriu, cu ele.

A stat prea mult în umbră. Și la mâna Elenei. Uite și acum: a venit aici, la vila de la Mamaia a tatălui lor, cu mașina Elenei, în loc să se urce în propriul automobil și să conducă până aici. Căci, Elena i-a zis: mergi cu noi. Să fie clar! Ce să fac cu Emil singură-n mașină atâta drum? N-a-ntrebat-o, n-a rugat-o, i-a dat ordin.

Dacă a vrut să-și cumpere ceva, pentru sufletul ei, îi cerea, na, ca unei surori mai ieșite în lume, sfatul. Și, ehei, Elena mereu îi recomanda și-i arăta cele mai urâte și cele mai aiurea țoale. De-a ajuns să umble ca precupeța de la care cumpără brânză în București. În schimb, Elena niciodată nu s-ar fi îmbrăcat cu așa ceva. Niciodată! E stilul tău, îi spunea, nu al meu. Păi, da. Și-a bătut joc de ea mereu. Tot Elena a dat tonul s-o ia și ceilalți în târbacă. Ea a râs întâi pe seama ei, ea a făcut glume proaste, ea a supus-o oprobiului celorlalți.

Ce să mai, ea, Magdalena a fost prea umilă și n-a avut respect de sine, ca toți oamenii. O să se schimbe. O să întoarcă foaia. O să se ridice. O să-și facă altă viață. Numai să găsească pe cineva. Un bărbat bun, care să nu gândească precum Elena și care s-o ia de nevastă. Și numai să treacă ea peste avortul ăla. Nu și-a închipuit că o să fie așa de greu. Nu era, propriu zis, un om, o ființă, chestia din pânțele ei. Pe asta se bazase atunci. Nu s-a gândit că se va gândi că a făcut o crimă. Și numai să nu-și mai pună întrebări. De niciun fel! În fond, asta e. Nu mai poate să schimbe nimic. A făcut-o, a făcut-o. Și... Și e fiica lui Ardil Escu. E o evidență. Un fapt. N-are decât să profite. N-are decât să se simtă bine în pielea ei. N-are decât să îngroape tot trecutul și toate gândurile în lacul de afară și să meargă mai departe! Ar putea să ia învățătura de la Elena. Aia e experta familiei în de-astea. Și în

de-astea. Mai departe, mers mai departe, ăsta e cuvântul de ordine.

În alt unghi, pe un fotoliu, Ana are chinurile ei. N-a zis nimic când Ardil s-a luat de ea că face doar ce-o duce capul. Bine, de ea și de Luiza și de Magdalena s-a luat. Odorul lui, Elena, n-a picat în ciorba asta. S-a cărat repede în oraș. Vezi, Doamne, cu afaceri. Singura afacere e că se duc toți, ea și bărbate-său și cumnate-său, să se plimbe și să-și facă de cap. Parcă se-ndoieste cineva de asta. Parcă le crede cineva logosul. Ea, cel puțin, nu mușcă nimic din ce aruncă Elena. E hoată, tare hoată femeia asta. Nu e de încredere. Ba, chiar e periculoasă. Tot timpul, a observat ea, bagă intrigi, produce zăzanie, îi pune pe toți împotriva tuturor. Vorbește un lucru cu cineva, se duce și transmite mai departe. Află de toate, de la toți și folosește totul pentru ea, în scop propriu. N-ai zice că e rea, căci zâmbește tot timpul, pare că e drăguță și amabilă. Dar ea, nevasta lui Ardil, chiar dacă e mai tânără semnificativ decât Elena, are ochi să vadă, urechi să audă, minte să discearnă, suflet – un paradox, nu? – să judece. Și încă drept. Elena e prea răsfățată, prea plină de sine. S-a învățat să nu-i spună nimeni, niciodată, în niciun domeniu, nu se poate. Așa și acum, cu orașul. N-a zis nimeni să nu se ducă. Dar dacă ar fi fost vorba despre ea sau despre celelalte, ar fi sărit Ardil de cinci metri de la pământ. Așa e mereu. Aplică dubla măsură. Cu Elena e dulce ca un consilier de-al lui Dumnezeu din rai, cu ele, celelalte, acru și amar, ca un trimis de-al lui Aghiută din cealaltă parte a eșicherului biblicesc. Așa o veni corect formularea de la biblie?

Ea tot nu înțelege cum de-a ajuns Elena în lac. Și nici cum de nu s-a căpătuit de acolo, din adâncuri, dacă tot a luat apă la bord, măcar cu o broască râioasă în buzunare, dacă nu printre dinți. Fata asta a lui Ardil – e pornită, da, dar nu se-nșală – e destul de rea și de arogantă. Pe ea n-o minte și n-o păcălește cu zâmbetul ei amabil și drăgălaș.

Mă rog. A scos-o din minți femeia asta. Dacă stai să o iei ca în popor, fiica ei vitregă. Da, e culmea. Cum să fie ea mamă pentru fetele astea, ale lui Ardil, care sunt toate mai în vârstă bine decât ea? La drept vorbind, ele pot să-i fie mai degrabă, ei, mame. Presupunând că ar fi avut la momentul procreării ei, măcar cei 19 ani pe care-i are ea pe persoană fizică. Doamne! E cumplit și jalnic, în egală măsură. Cum să fie mama vitregă mai tânără semnificativ ca fiicele? Unde s-a mai pomenit una ca asta?

Se-ntoarce lumea cu fundu-n sus. Ba, dacă se gândește bine, chiar ea, prin ceea ce-a făcut, a întors-o. Nu s-a gândit niciodată așa. Îl iubise pe Ardil Escu, îl iubise! Și se măritase cu el din dragoste. Așa credea. Dar ce știa ea? Avea idee ce înseamnă dragostea asta, cu ce se mănâncă și ce implică? Plus că, ea, în permanență, a fost îmbuibată cu tranchilizante. A făcut totul amețită. Nici n-a știut pe ce pământ calcă și trăiește. A crezut că l-a apucat pe Dumnezeu de-un picior. Dar nu, nu a fost așa. Dimpotrivă, ea și-a luat de la viață un picior în fund.

Prioritatea ei, acum, nu e Elena. Ci Ardil. Doar Ardil. Trebuie să înceteze să se mai disipeze încoace și-ncolo, făcând remarci despre fiicele soțului ei. Ea nu poate și nu trebuie să rămână o viață lângă omul ăsta. Da, e diferență de vârstă. Mare! El e bătrân. Dar, la ce viață duce și la cum se bibilește și se îngrijește, Ardil trăiește două veacuri, de-l bagă și ăia în Cartea Recordurilor, ca pe cel mai longeviv om de pe pământ. Nu se stinge repede, ca să zici că rămâne în căsnicia asta și, la un moment dat, curând, el o lasă văduvă. Nu! Moare ea, înaintea lui. De moarte bună, de inimă rea, de mână criminală. O singură scăpare are: să se despartă de el în termeni amiabili. Să nu-i stârnească furia și răutatea. Să facă în așa fel, încât el s-o ignore, să nu-i mai pese de ea, s-o lase în plata Domnului. Dacă se pune cu el, se pune și el cu ea. Știe ce vorbește. Nu sunt plăsmuiri de fată tânără și netrecută prin viață. Unele dintre nevestele lui s-au pus cu el. Și, acum, ele nu mai sunt. Dispărute, sinucise, mă rog, duse din lumea asta. Ori, ea nu vrea să aibă soarta asta. E prea tânără ca să se ducă pe lumea cealaltă. Are prea multă poftă de viață. Vrea prea mult să cunoască pe cineva de vârsta ei cu care să ridice, cum ar veni, cotele apelor Dunării la mal. De ce nu, ar putea, în alte conjuncturi, să se uite mai îndeaproape, la Fane. Pare un băiat la locul lui. Nu e chiar Făt Frumos din lacrimă, dar e tânăr, dar e altfel, dar e altceva, în comparație cu Ardil Escu. Și se uită, și e tot mai clar, și el la ea. După ea. Îi urmărește pașii, mersul, vorbele, tăcerea, reacțiile, îi ia seama, o studiază, o măsoară de sus până jos. Nu poate să nu observe asta. Mai ales că, de multe ori, li se-ntâlnesc, ca și acum, uite, privirile. Dar, deocamdată, orice uitătură, orice otheadă nu e decât un fruct interzis. N-are voie să muște, n-are voie să savureze, n-are voie nici să miroasă fructul ăla.

Nu! Clar, tot mai clar, Ardil nu-i pentru ea. Ardil nu e sufletul ei pereche. Ardil nu poate să o facă fericită. Și ea visează, zi și

noapte, să moară de fericire. Cum să facă?... Ce taste sau butoane trebuie să apese ca totul să se desfășoare pașnic, la vedere, cu cărțile pe masă? Dacă Ardil, care e inimă zburdalnică, într-adevăr, ar pune ochii pe altcineva? Dacă i-ar pica altă femeie cu tronc? Dacă ar vrea să ia altă femeie de nevastă? Ar lăsa-o pe ea, în atari situații, să desfacă legal și corect căsătoria asta? Sau ar divorța chiar el? Îndrăznește să mizeze pe faptul că, la căsătoria lor, nu că s-a făcut vâlvă, că nu s-a făcut, dar un pic de discuții au fost prin presă. Lumea a vorbit, a comentat, și-a spus părerea. Ea păstrează, încă, tăieturile alea din ziare. Dar, și să nu le aibă, cu o simplă căutare, găsește tot pe net. Dacă i s-ar întâmpla ei ceva, n-ar vorbi tot așa lumea? N-ar face supoziții, n-ar emite judecăți, n-ar căuta-o? Oare ar avea șanse de izbândă? Oricum, în voia sorții nu poate să se lase. A făcut o greșală imensă, măritându-se. Fi-i-ar capul și mințile să-i fie! Nu trebuie și nu poate să mai stea cu mâinile în sân. Ea e o străină printre toți de aici. E o străină și lângă soțul ei. Trebuie să facă planuri. Să clocească soluții. Să viseze. Ce mai, să dea barca la apă. Însă, nu aiurea. Nu la-ntâmplare. Nu oricum. De data asta, ca la carte. Doar că, momentan, în cartea asta e unic personaj. N-are pe nimeni altcineva alături.

Ardil Escu privește cu coada ochiului femeile din încăpere, dar și dosarul de pe genunchi. La ele se gândește că, uite, le strunește bine, doar a zis să lase dracu' vânturatul pe afară și pe aiurea și ele au făcut întocmai – desigur, dacă Elena nu pleca împreună cu bărbatul și cu amantul, la oarece imobiliare din Constanța, nu se supunea, așa candidă, ca astea – iar la dosar se gândește că nu poate să se gândească acum. Elena... Ce și-a mai luat-o aseară cu Gigi! Era prea înfierbântată, prea în călduri, prea în focuri și cerea nițică apă rece spre înghețată. Bine că s-a răcorit, ca să nu crape rânza-n ea, de la atâta fierbințeală. Al dracu' Gigi! E aproape convins că ăsta, cu bună știință, a aruncat-o-n lac. Elena îl tot pândește și-l tot vânează. Iar el, dacă nu e iubitor de femei, normal că nu știe cum să mai scape de ea. I-a dat, aruncând-o în apă, ca pe un balast, o lecție. Mai bine ia-ți vibrator, fată, că la mine nu-i nădejde. Numai să fi-nțeles și fata asta, chestiunea, să nu mai bălească după... fata asta. Câteodată, se-ntreabă dacă nu cumva, mă-sa, când a crescut-o, n-a scăpat-o-n cap.

Hm... Elena... Toate femeile din casă... Dosarul... Chestiuni, absolut toate, fără importanță, acum. El are altele pe cap. Îi fuge gândul la treburi mai serioase, chiar esențiale. Cum ar fi mormanul ăla despre care i-a spus Michi. Abia așteaptă să se-ntâmpale. Să se pomenească, fleoșc, cu el. Să-l aibă, cum era vorba aia, frumos, elegant, cât de cât, la îndemână. În mână. Gândul îl înfioară, îi dă fâlfaiele pe șira spinării și în adâncurile cele mai tainice. Oare a simțit așa, vreodată, când a fost vorba despre vreo femeie? Orice femeie? Probabil că n-a simțit. Nici femeile din viața lui n-au știut să facă asta. Ar trebui să știe ele, nu-i așa, să-l înfioare. Că, doar, el e bărbat. Desigur, sensibil și cald, dar bărbat. Hm... Ar trebui să știe femeile să facă asta ori vine de la sine? Căci fata aia din bâlci, n-a făcut nimic conștient. Nu l-a căutat, n-a picat din picioare, când a realizat cu cine stă de vorbă, nu s-a băgat pe sub pielea lui, așa cum face mai toată lumea, când e față în față cu el, nu l-a periat cu nimic. Și, totuși, a stârnit – din prima clipă, numai ce s-a uitat în ochii ăia ai ei, verzi, ca pădurea – în el niscaiva furtuni. Mai multe. În lanț. Una după alta. Trebuie s-o cunoască mai bine pe fata aia. Trebuie să vadă ce e cu ea și de capul ei. Desigur, este foarte frumoasă, are ochi magnifici, l-a tulburat peste poate. Probabil, așa cum el a citit-o în străfunduri, este și inimoasă. Ba, chiar pe calapodul lui, din toate punctele de vedere. Dar trebuie să se convingă de asta. Trebuie să o vadă și să o audă mai mult și mai de aproape. Dacă e ce crede, ce i-a lăsat impresia că e, ce-i trebuie, în definitiv, lui, o ia. De nevastă. O face doamna Escu. Nu știe încă dacă e cineva în viața ei și dacă e vreo relație serioasă. Verighetă, parcă, n-avea. Nu i-a sărit în ochi. Și dacă, să zicem, ar fi fost căsătorită, ce să caute singură într-un bâlci? Ar fi fost cu bărbatul. Nici cu vreo prietenă nu era. Ceea ce ar putea să însemne că a plecat mai demult din satul ăla și acum nu mai cunoaște pe nimeni. A trecut și ea, prin bâlciul ăla, ca să simtă atmosfera, să vadă lumea, să se distreze. O relație poate că are. E prea tânără și prea frumoasă, ca să fie singură, în viața de zi cu zi. Dar, să fie cât de serioasă posibilă ei relație, cu siguranță îl va lăsa pe papeacă-ăla pentru el. Ce femeie din lumea asta nu vrea să fie nevasta lui Ardil Escu?

Numai că, problema asta trece, oarecum, acum, într-un plan secund. Desigur, și din cauza Anei. Încă nu a vorbit cu ea despre viața lor. Încă nu s-a decis, vorbind sincer, dacă e cazul s-o facă. Mai are un pic de răbdare cu ea. Uite, cu vârsta, deși el nu o arată,

devine omul mai înțelept, mai tolerant, mai răbdător. La ifosele Anei, trebuia s-o fi mătrășit, deja. Mă rog. Om trăi și-om vedea, ce-o mai fi. Da, Ana constituie încă un impediment în calea cunoașterii, și nu doar, Marinei. Dar nu singurul. Prioritatea prioritară, de departe, este mormanul. Așa ceva nu se lasă pe planul al doilea. Niciodată! Nu se scapă și nu se pierde din vedere. Nu se uită într-un colț, ca vreun roman învechit, din astea de care, uite, citește Ana. În cazul unui morman, se bate fierul bine. Nu doar să fie cald, ci să ajungă al naibii de fierbinte. Uite, Michi, așa butoi și grosomeg și nădușit și extravagant cum e, a găsit omul potrivit. A umblat, a tras sfori, a făcut ce trebuie. Și a găsit găina cu ouă de aur.

Ah, de-ar veni arabul ăla mai repede. El nu știe că nu trebuie să se lase așteptat? Că doar nu urmează să se arate în fața vreunui măcelar de la colțul străzii, ci are onoarea să facă afaceri chiar cu președintele țării. Fostul și viitorul, ca să fie foarte clar. În prezent, e altul, total neinspirat și insipid și inodor și vai mama lui, președinte. Dar doar pentru că el, Ardil Escu a stat deoparte zece ani. N-a vrut să mai candideze. S-a ținut la distanță. A zis să lase firmamentul, ca să nu dea cuiva idei să pună tunurile pe fundul lui. De-aia a fost ales altcineva, președinte. Doar de aia! Că trebuia să aibă și țara asta un președinte. E o țară, totuși, cu legi democratice, cu parlament, cu guvern, cu președinte, nu republică bananieră, unde e anarhie. Așa că, în lipsa lui, a avut și poporul ce-a rămas. Dar el, marele Ardil Escu, vine iar la poză. Și nu doar ca să bage capul, pentru vreun rânjet ori hăhăială, ci în centrul pozei, personaj principal. E momentul. A stat și pe tușă destul. S-a încălzit. A făcut joc de glezne. Și-a menținut condiția fizică, dând roată, de multe ori, terenului. Și acum, gata, intră-n teren. Galeria – ba chiar galeriile, și cea a adversarilor, adică, dezamagită de prestația actualului președinte, omul ei – îl cheamă la firul ierbii. Balonul stă la centru. E pregătit. Și el, Ardil Escu, e pregătit. Să joace. Să înscrie. Să dea gol. Să ridice tribunele-n picioare. Să iște admirația universului. Căci, la acest moment, ca în toate, de altfel, Românică are, cert, nevoie de el. El e omul. El e alesul. El e președintele de care e nevoie. Care trebuie. Și, dacă românașii au nevoie de el la butoane, de dragul lor, el se va alege președinte. Poate spune că face asta pentru țara lui. Pentru poporul – mă rog, populația, ca să vorbim deschis – lui. Cum e vorba aia: mănânci și un pui fript, de dragul cuiva. Prea greu, chiar

dacă nu a mai fost în prima linie de zece ani, n-are cum să fie. Ca să iasă, adică, președinte. Ha, ha, ha... El se pricepe. Are idee de ce și cum trebuie să facă. Știe rostul la toate. E uns și versat. Doar nu candidează prima dată și doar nu ar fi astea, de anul viitor, primele alegeri din istoria lui de om politic pe care le câștigă la viața lui. Mai ales că, da, n-a fost el primadona anii ăștia, dar la atât de multe chestii a dat tonul și a ținut hangul, că nici nu se pune problema să-l fi uitat electoratul și poporul și serviciile și binomul.

Ce poți să vrei mai mult de la viață? Mormanul vine. Președinția vine. Marina vine și ea. Mai vrea vreun bărbat altceva de la soartă? Dacă ai bani, ai putere, ai femeia potrivită, ce să mai vrei? Poți să fii fericit și împlinit. Desigur, nu e rău să crească – și să tot crească – și mormanul, și puterea, și femeile... Să fie! SĂ FIE! Fără număr! Să vină toate, toate la el, că nu se supără. Lăsați, nu-i așa, mormanul să vină la el! Și președinția! Și Marina!

În încăperea vastă, de palat împărătesc, mai sunt, unul într-o parte, celălalt în alta, și Fane și Gigi, oamenii care-l păzesc pe președinte. Fane este extrem de obosit și de plictisit. A tot făcut, ca și Gigi, de altfel, tură după tură. Și că ceilalți și-au mai luat liber, și că, la momentul ăsta, trebuie să fie mult timp lângă Escu. Nici lângă cea mai tare tipă pe care a avut-o, nu a stat așa.

Mda... L-a prins oboseala, mai ceva ca flama de la aparatul de sudat. A dormit pe sponci, a mâncat pe apucate, a fost întruna la datorie. Nici pe budă n-a stat cum trebuie, de grijă și de program încărcat. Ce dracu' opt ore de muncă, așa cum zice la drepturile omului... De unde... Aici se muncește pe termen nelimitat. Și azi, și mâine, și mereu. Vii azi și mai pleci când dă sfântu'. Dacă dă, că domnul președinte, ca un bombonel ce e, trebuie, domn'le, păzit. Pândar trebuie să-i fie! Iar el are nevoie de odihnă. Ah, să se așeze pe pat și să doarmă până la apocalipsă. Până la cutremurul de-l tot anunță ăștia la tv. Până la viața de apoi. Atât de obosit e. Hei, și de niște tărie întăritoare ar avea nevoie. Să bea o sticlă de orice, până la ultima picătură. La ce sete și la ce poftă are, ar da pe gât și o vadră de odicolon. Și de niște țigări fine. Un bax ar fuma într-o juma' de zi. Ah, și de-o haleală pe gustul lui. Că s-a săturat de mâncarea lu' Ardil Escu. Și, de ce să nu recunoască, la o gagică bună, rupere, nu alta, cam jinduieste. Cam îi lasă gura apă, ca să nu zică de-a dreptul că-i plouă-n gură. Cam îi sticlește calea sufletului. Una nouă, clar. Gagică, adică. Prospătură. Bunăciune. Oh... Cu Izabela, probabil că a încheiat

conturile. Nu s-au certat, nu s-au porcăit, nu s-au alergat cu șuşurile prin mall. Dar nici n-a mai fost nimic. S-a încheiat tot. Cum a-nceput. Salutare și-un praz verde. Și pagubă-n ciuperci. Sigur, el acum e pe aici, ea, cine știe pe unde. Nu are cum s-o sune și să-i spună ceva. Orice. Dar nici nu simte nevoia. Chiar nu se topește rânza-n el că nu poate, în niciun fel, să ia legătura cu ea. N-a fost vreo dragoste mare cu Izabela. N-a fost, de fapt, dragoste. Nici mai mititică, așa, darmita una mare. N-a fost nimic. Au pierdut și ei timpul împreună. S-au plictisit umăr lângă umăr. Au făcut pe cuplul obișnuit. Dar n-a fost nimic. Nici ea nu s-a topit după el, nici el nu și-a luat tunică și mantaua pe umeri, ca să plece pe front, să moară pentru ea.

Hm... A sunat-o, înainte să vină încoace, pe Felicia, prietena Că... Mă rog. Nici să gândească așa, cu nume, nu trebuie, cât e p-aici. A sunat-o pe fata aia cu tupeu și cu determinare și i-a spus, de la obraz, că o place și-i e dor de ea. Și să vină din Spania, unde e de ceva timp, să facă și ei doi un cuplu. Felicia, mirată, l-a luat de îndată la trei păzește: „Auzi, ai trecut pe lângă vreun balcon, în ultimele 24 de ore și ți-a căzut vreun ghiveci în cap, băi, tolmăcule? Ai băut vreo bastârcă otrăvită? Ia uite la el! S-a pus să facă mișto! De mine, gen... Proastă io că-ți răspund, măgarule! Să nu dea dracii să mă mai cauți vreodată! Să-ți fie rușine! Am crezut că suntem prieteni, da' tu te-ntinzi la peltea”. Și, uite așa elanul lui poetic și romantic a fost ucis din fașă. Felicia nu are, după cum se vede, bucurii la el. Asta e. Viața merge înainte. Mai e timp, mai are vreme. Până la 69 de ani, cât face Ardil Escu în curând, o întâlnește și el marea dragoste. Dacă moșu' ăsta cântă poate și are succes, el de ce să nu spere și să evite orice gând de eșec? Poate că a venit momentul să se-ndrăgostească și el. Poate a venit chiar acela care determină un om să se așeze, cum zice românul, la casa lui. Când a plecat aici, când a lăsat tot și-a plecat, n-a plâns nimeni după el. N-a lăsat pe nimeni acasă, de să-i ducă dorul. Ba, mai mult, nici nu știe nimeni unde e, de ce, cum, chestii de-astea pe care le împărtășești doar unui singur om.

Al dracu' Ardil Escu! E mult mai abil și mai tare decât bănuia, știa, avea idee. E, nu diabolic, cum ai zice, de la distanță, ci e, pe bune și fără mișto, dracul în persoană. Pesemne, Scaroschi, ca să-și salte și el nivelul, că a cam rămas de căruță, trebuie să ia meditații de la el. Dacă o da Ardil, că nici meditațiile astea nu sunt, așa, albăstrea la pălărie, să le dea oricine... Greu, greu al naibii,

cu nea caisă ăsta. Numai că, nici ei nu sunt făcuți ieri, cu drojdie de bere, în căpistere. Au ceva școală – mai ales el – și pregătire la viața asta. Fac și ei ce trebuie să facă. În vreun fel, îl prind pe copcă. Sigur, dracul nu face biserici. Dar nici Dumnezeu nu stă numai în concediu, exilat pe vreo insulă. Și, la vremea care trebuie, va scrie istoria care trebuie scrisă.

Moș, moș, Ardil Escu, dar nevastă tânără are. 19 ani, frate, doar 19 ani are fata asta. Ce-o fi fost în capul ei să se încurce cu un moșneag? Fie el și președinte de țară. Sau, poate tocmai d-ai-a nu trebuia să se bage în chestia asta. Nu-i de lepădat. Fata. Nevasta ardilului. E destul de bunuță. Da' nu, nu mai trebuie s-o scruteze așa. Că iar îi face partenerul lui, Gigi, capul baniță: „Mă, ești prost? Ce naiba te tot holbezi la nevasta ăstuia!” „A, nu mă holbez, frate. Dar ea e prea tânără, și bărbate-său prea bătrân! Zici că e bunică-său”, „Și străbunică-său, să fie, măi, și nu e treaba ta. Poate să fie și leat cu Mihai Viteazul. Ce treabă ai tu? Ce-ți pasă ție? D-ai-a ești aici, ca să ții evidența vârstelor celor doi? Să nu se mai repete!” Dar s-a repetat. Că l-a surprins Gigi pe când vorbea cu doamna, prima doamnă. Fleacuri. Nimicuri vorbeau. Și ăsta l-a băgat repede în ședință: „Mi se pare că tu ești cam greu de cap. Încă n-ai realizat de ce ești aici. Vrei să dinamitezi tot cu purtarea ta idioată? Ne zboară Ardil Escu de îndată. Pe noi și capetele noastre. Nici n-apuci tu să zici Ană, Ană, lugojană și ne-a căsăpit. Frână! Ține-ți bâzdâcii în frâu și nu ne da de bucluc pe toți”. Îl ginește bine Gigi, așa e. S-a cam învârtit pe lângă tânăra soție, dar credea că nu s-a prins nimeni de asta. Gigi, însă, e vigilant. Are spirit de observație. Nu-i scapă nimic.

În fine... Ce bine, la urma urmei, că a ajuns și el, aici, în coasta ardilului. Să fie, nu-i așa, parte la – și din – istorie. La început, se temea. Ba, la drept vorbind, avea niște spaime, de era, nici mai mult, nici mai puțin, să se scape, în plin serviciu, pe el... Tremurau grisinele în pantaloni. Ca la damblagii. Hâc încolo, hâc înapoi... Și sufletul în adâncuri. De să iasă, și mai multe nu, prin gura căscată, de cele ce le vedea și le auzea. Și dinții-i clănțăneau, de frică, și-i simțea, fără exagerare, prin esofag. Eh... A fost. A trecut. A-nvățat. S-a-mpiciorogit. E, acum, bine. Și, mai ales, gata de a scrie finalul. Presupunând că el, finalul se scrie cum cred și cum vor ei. Și, mai ales, cu cerneala care trebuie.

Ah, ce oboseala naibii! Când o mai termina și el tura asta, serviciul ăsta?

Gigi, în alt colț al sufrageriei, stă, fix, cu ochii pe Ardil Escu. Nici la dreapta, nici la stânga nu se uită, doar la personajul pe care îl are în pază. Și în cătare. Ai zice că e vigilant, mai mult decât vigilant. Și e atent să nu i se așeze marelui om vreun păduche în creștet, în frunte, pe ceafă. Că, doar, na, e președintele. Marele, inegalabilul, inestimabilul, neprețuitul președinte. În realitate, Gigi încearcă să-l citească, pe cât se poate de bine, pe Ardil. Bea la fel ca înainte. Trage din pipă sau din țigara electronică la fel ca înainte. Doar că, nu știe să spună ce anume, ceva nu mai e ca înainte. Ardil Escu e, la cum a învățat să-l deslușească, aproape de fibrilații. Coace, sigur, sigur, ceva! Așteaptă, la fel de sigur, ceva! Și, clar, nu este vorba doar despre afacerea mileniului. Mai e ceva. Deși, oricâte deducții face și tot face, nu bunghește ce. Dar nu se-nșală. A ajuns să cunoască bine marfa. Nici el nu știe cum, dar se descurcă să citească în alfabetul în care scrie Ardil Escu. Mai e ceva! Cu siguranță!

Ce chestie! Ai zice despre banditul ăsta că e un tată și un soț bun, un familist convins și de treabă, așa cum stă acum în living, înconjurat de femeile din viața lui. Ai zice că e o poză de familie absolut fericită, asta, cu ei patru în aceeași încăpere, el și cele trei grații. Ai zice că nu știe, n-a auzit Ardil Escu în viața lui, de vreun trafic – ca să vorbim doar despre trafic – de influență, de persoane, de țigări, de arme, de petrol, de câte și mai câte, așa cum stă, ca un bătrânel, cuminte, cu dosarul în mână și înconjurat de femei iubitoare de lectură. Mda... Atât de iubitoare, că ori dau paginile aiurea, fără să fi văzut vreun rând, ori stau cu ochii țintă, în aceeași foaie – e, pesemne, teribil de interesant subiectul – ori țin cartea invers, cu buchiile trântite cu cracii în sus, de le sună, bietelor buchii, și apa-n cap. Oh, dacă ar fi fost mai simplu cu justiția, la câte au văzut, auzit, aflat aici, Ardil Escu era deja cu priponul de picior. Iar ei cu șampania la rece și, cum ar veni, cu foaia de parcurs la semnat, ca să plece acasă. Hai, libi, mai urmau să strige. Dar, nu merge așa. O știe bine. Și o știa, din capul locului. Nu le trebuie mămăligă, lor. Să fie cât de bine amestecată ea. Fără pic de cocoloașe. Au nevoie de beton bun, cu proporții corecte de ciment, pietriș, nisip, sprijinit pe fier mult și trainic. Ca să nu se dărâme șandramaua, la vreo atingere de vânt. Căci, e absurd să creadă cineva că va fi doar soare, lumină, plăcut și vreme bună, la momentul oportun. Nicidecum! Se va isca vânt, se va cerni albastrul cerului, vor cădea ploii, de n-o veni, chiar, uragan puternic

și amarnic, de să-i zboare pe toți să nu se vadă. N-are cum să fie altfel. Ardilul nu se dă și nu se lasă prins, ca vreo potârniche beteagă, în plin câmp. Ardilul se va-mpotrivi. Ardilul va lupta. Ardilul va scoate tot armamentul de care dispune. Ardilul va juca, așa cum știe, și mârșăvește. Ardilul va mușca din tot, Ardilul va mânca pământ, Ardilul va clocoti ca smoala din hârdaiele dracilor. Cine se poate amăgi că va fi altfel? Va fi catran tot. Și, categoric, ei trebuie să lupte ardilește. Să vorbească ardilește, să se miște ardilește, să scuipe ardilește. Totul trebuie făcut pe limba și pe înțelegerea Ardilului. El trebuie învins cu armele lui. Armele... Da. A pus, din prima, bine botul la sculăraie. Dar e doar un pas. Primul pas. Și calea asta trebuie parcursă pas cu pas. Nu e deloc, cum ar putea să pară, facilă. Dimpotrivă. Are hârtoape și denivelări, ba, chiar și mine ascunse prin hățişuri. Iar ei... Ei trebuie să facă drumul ăsta cu prudență, cu grijă, cu atenție. Ca să ajungă, dacă vrea Domnul, curând și în siguranță, la capăt. Și ca să-și vadă, apoi, și ei de viața și de rostul lor. El de ochii mari și verzi care îi duc dorul. Și care îl așteaptă. Și care se roagă pentru el.

Zvon de glasuri bărbătești răzbate din hol. Adică, la drept vorbind, se vorbește prea tare, mult mai tare decât o cer uzanțele buneii creșteri și ale bunului simț. Femeile ridică ochii din cărțile și revistele din fața lor. Ardil Escu ascultă atent. Fane tresare. Gigi își spune doar, în sinea proprie, că era și timpul. În livingul imens, intră, însoțit de menajeră și de un bărbat necunoscut, Michi.

– Domnu’ președinte, a venit domnu’ Michi, iată! spune, mai mult decât încurcată – căci Michi nici n-a sunat la ușă, cum sună oamenii care vin la o casă cu oameni, nici n-a lăsat-o să întrebe dacă e primit, a dat buzna, direct, ca turcii la Rovine – menajera.

– E-n ordine, o oprește Ardil Escu, printr-o mișcare a mâinii. Du-te la treaba ta, măi, dragă. Vezi-ți de-ale tale. Suntem ai noștri...

Michi se îndreaptă către președinte, să-l îmbrățișeze și să-i strângă, prietenește, mâna. Așa cum face de fiecare dată când se întâlnesc. În urma lui, oarecum încurcat, necunoscutul se oprește cu pasul în aer. Ce de lume aici! Credea că e doar președintele. Dar, iată, sunt și femei. Câte sunt? Două... Ba nu, trei, căci, uite, mai e una și în partea cealaltă. Trebuie să fie fiicele. Și sunt, da, și bodyguardzii în încăpere. E bine.

Ardil Escu se strânge în brațe cu Michi, dar ochii-i de uliu îl proptesc bine pe străin. Cine e ăsta? Are un chip comun, nu e

vreun bărbat bine, vreo frumusețe masculină. Nu e nici prea înalt, ca el, nu e nici mic și bondoc, ca Michi. E potrivit de înălțime. Dar, Doamne, ce slab e! Zici că e scăpat din vreun lagăr de concentrare, de pe vremea nemților. E clar, așa are probleme cu propria cantină. Cine știe ce ulcer urât îl chinuie. Asta înseamnă că omul le are cu pileala, cu tutunul, cu prafurile, cu nesomnul. Așa e când dă bănetul peste tine. Faci de toate. Și bune, și rele. Adică, mai mult rele decât bune. Sau, cum zicea pe vremuri mama – eh, ce mamă bună și înțeleaptă a avut el – de cei care erau prea schilози și nu luau un miligram, nici dacă mâncau ca porcii, sunt soi rău. Adică, soiul dracului. Nu se lipește carnea pe oasele lui, de otrăvit ce e.

Michi știe că noul venit se simte un pic stingher și se grăbește să-l aducă în fața prietenului Ardil:

– Domnule președinte, am onoarea să vi-l prezint pe bunul meu prieten Tarik Birisiatikvar. Tarik, domnia sa este președintele nostru iubit.

Tarik Birisi... cum a zis... Asta înseamnă că, în fața lui e arabul. E mina de aur. E găina cu cele mai bune ouă. E prostul care îl va face om...

– A, domnule Tarik, ce încântare să vă cunosc! Mă bucur mult că sunteți aici. Și-i întinde mâna, ferm, arabului pricâjit. Deși, un gând malițios a săsăit în capul lui: mai ușor cu strânsul, că-l faci fărâme pe domnu' pașă...

– Puguroz ji eu, tomnu' brejedinte! Voarde puguroz. Michi mi-a bofezdid mulde la mine dezbre tumneavoasdre. Sis la mine gă ejdi mare, om mare. Mie puguroz și onorad de gunoșdinză.

Ce zice suriu' asta? Ce poceală e asta? Stă, cum a zis Michi, de atâta vreme în România și nu știe încă limba română? Cum se poate așa ceva? Parcă a făcut școala aici, medicina sau ceva. Și el încă vorbește aiurea? Zici că e Răducioiu după ce a fost și el nițel în Italia. Ar trebui făcută o lege ca toți care stau în țara asta să știe să vorbească bine limba țării. Dacă nu, să se ducă. Înapoi, de unde au venit, sau unde li se permite așa nesimțire. Dar, mă rog. Asta e. Ce, parcă e mai important ca harapu' să vorbească bine românește, decât mormanul pe care poate să i-l aducă? Vorbească așa cum poate și știe, banul să iasă.

– Și eu mă bucur, domnule Tarik, de cunoștință. Și eu mă bucur. Dar faceți-vă comod. Ocupați loc, vă rog!

Ochii mirați ai doamnelor îl sfredelesc, de ici, de colo, de pe unde se află, pe Ardil Escu. Și el decide, că se vede că arabul e sensibil și emoționat, să le facă și lor cunoștință cu Tarik.

– De fapt, stai... Pot să te tutuiesc, domnule Tarik?

– Zicur. Duduiejde la mine. Blace aja. Duduit. Darik eu. Tu Artil.

– Vino, Tarik, vino. Vreau să-ți prezint o parte dintre femeile din familia mea. Uite, ea este Luiza, una dintre fiicele mele.

– Luisa, repetă arabul, în vreme ce se apleacă, gentil, și sărută mâna respectivei, Luisa. Voarde vrumoaza ji blaguda. Ingândad la mine.

– Așa... Ea e o altă fiică de-a mea, Magdalena. Vino mai aproape, Magdalena. Ce stai acolo, ascunsă, ca o magdalenă?

– Eu Darik. Blace la dine. Minunada ejdi, Mactalena.

– Și tu ești minunat, Tarik, se pomenește fiica angoasată, până mai adineauri, a fostului președinte, că răspunde, toată un surâs.

El îi pupă, cu aceeași amabilitate, mâna dreaptă, apoi, îi prinde vreo trei degete între ale lui.

– Mactalena vrumoaza... Tulge vemeie, tulge... Be blagul meu.

– Ana...

La chemarea lui Ardil, și nevasta se apropie să facă, de asemenea, cunoștință cu prietenul lui Michi, ajuns, cine știe de ce, în vila lor.

– Tarik, vino aici. Hai că mai vorbești cu Magdalena. Că rămâne aici, nu pleacă nicăieri. Și vreau să cred că ne faci și tu onoarea să mai stai, o vreme, în preajma noastră. Uite, ea e Ana, soția mea.

Tarik mai sărută o dată mâna moale a celei de-a doua fiice a lui Ardil și se îndreaptă să-i cunoască și soția.

Ana întinde, oarecum distantă, mâna arabului. El face, zâmbitor, același gest. Numai că, nimeni nu știe de ce, mișcarea amândurora rămâne, parțial, în aer. Ca și cum în gestul ăla, firesc și clasic, de a te cunoaște cu cineva, a apărut o fisură. Chiar, dacă te uiți mai bine, o fractură. Ca și cum cei doi vor să-și întindă mâinile, dar nu mai pot. Ceva nu-i lasă. Ceva îi oprește. Ceva îi bulversează. Și Ana și Tarik au aceeași rețineră. Aceeași uluială. Drept care, se privesc mai atent unul pe celălalt. S-or cunoaște? S-or fi mai văzut pe undeva? S-or fi mai întâlnit? Nu. Se scrutează atent unul pe altul, dar nu se cunosc. Nu se știu. Nu s-au întâlnit. Nici nu se privesc ca un bărbat și o femeie care, din prima, se plac, se electrizează, se îndrăgostesc. Nu. Atunci? Hm... Cine e

bărbatul ăsta? Cine e femeia asta? De unde și de ce magnetismul ăsta? Sentimentul ăsta de deja-vu? Sunt doi străini. Nimic de la niciunul nu-i spune celuilalt ceva. Și, totuși... Totuși... Dar, după clipa de confuzie și trăire nefirească, amândoi, și Ana și Tarik, întind mâna, ca niște persoane civilizate, să se cunoască. Zâmbesc, în parte stingheriți, în parte serioși, în parte întrebători. Și Tarik nu mai are, ca la cele două fiice, nicio remarcă despre frumusețea femeii tinere din fața lui. Doar o privește, uluit și neștiutor. Nu știe să-și explice de ce. Nu înțelege ce e zbieretul ăsta din răunchii lui. În fine... Poate e gândul că Ardil Escu e un depravat bătrân și fata asta e doar o copilă, atât de copilă... Parcă e împotriva firii să-i vezi pe amândoi, la un loc. Ce dragoste poate să fie între doi oameni de vârste așa de diferite, ce poate să-i lege, ce poate să-i aducă împreună? În fine... Treaba lor. Dar femeia asta... Fata asta... Soția lui Ardil Escu... În fine... În fine... Asta e evidența, chiar dacă lui nu-i place.

Și nici Ana nu e conștientă de motivul tulburării, vizavi de bărbatul ăsta stafidit și subțiratic din fața ei. Nu îl privește, desigur, ca pe un Făt Frumos. Că nici nu e. Lăsând la o parte că nici cal alb n-are... Și nici nu-l cunoaște, cum a avut impresia. Habar n-are cine ar putea să fie. Dar, preț de câteva clipe, a ncercat-o o emoție nefirească și de neînțeles. Mă rog... Desigur, a fost blocată din cauza faptului că omul ăsta e slab, atât de slab... Sub limită de slab. Nici nu știe dacă a văzut pe cineva la fel de slab, vreodată. O fi ținând cură, cine știe... Bine că n-a observat nimic Ardil – că n-a observat – că, mai știi, îi găsea vreo vină în legătură cu fidelitatea ei și o expulza cine știe pe unde... De fapt, ce să observe? Doar s-au privit un moment, mai altcumva. Căci, da, și el a fost un pic întrebător, un pic mirat, un pic neelucidat, când li s-au întâlnit privirile. Însă, nu e vorba de nicio posibilitate ca ei doi să se fi privit ca un bărbat și o femeie. Ea, aproape că l-a compătimit, văzându-l așa slab. El, mai știi, o fi compătimit-o și el.

– Tarik, ia loc, dragă prietene. Hai, și voi, fetelor. Să-i ținem companie prietenului Tarik. Michi, spune tu să aducă niște băuturi și cafea. Cum bei cafeaua, Tarik?

– Gavea peau. Gu un gup de sahar. Tar ji geai peau. Pun geaiul... Blace la mine.

– Așa... Geai, zici. Ești băutor de ceai, deci. Și, adică acum ce bei? Ceai sau cafea?

– Ji, ji. Mulzuresc. Rezbegt la dine, brejetinde. Blace vamilia ta. Blage. Vede vrumoaze. Giugiuc. Barvum. Blage... Toar tou vede ai...

– Vede? Ce vede? Adică tu vezi, ne vezi pe noi, toți...

Arabul, ușor încurcat, dă din deget că nu e cum zice Ardil Escu, iar acesta din urmă, o drege cu talent:

– Stai să te înțeleg bine, Tarik. Că vorbești repede și nu te-nțeleg bine. Vrei să vorbim în engleză?

– Zice că ai doar două fete. Fete frumoase... găsește cu cale Michi să facă pe translatorul pentru Ardil.

– Nuuuu, se edifică acesta. Am patru. Patru fete. Uite, așa, pe degete: una, două, trei, patru. Acestea două sunt de față. Dar mai am două. Elena și Valentina. Elena e în oraș, cu soțul și Valentina nu e în țară, e departe, cu serviciul.

– Aha... Falendina zerfigiu. Elena zoz. Parpad, atiga.

– Prăpăd? Mie-mi spui cu ce ginere m-am pricopsit...

– Jtiu. Înzelec. Vamilie mare. Vrumos. Blace. Mey, eji verigit. Vedele mai pune. Ele zund libigioaze ji iupezc la tada lor. Daga gonzdruieji un imberiu, nu inzeamna nimic, taga nu ai vamilie. Paiezii buni, tar ji mai pune vedele.

– Nu știi bine limba română. Trebuie s-o înveți, că e frumoasă. Și necesară. Ești de multă vreme în țară la noi? Și ce faci tu, ce învărți? Familie ai?

– Am vamilie, am. Adica am trei paiezi. Ji be mama ji pe tada, iupizii mei. Nefazda nu. Nu am. Am afud. Vrumoaza. Balaie. Zubtire. Draza brin inel. A blegat gu aldul. Injelad la mine ea. Am frud za imbujg la ea. Bac, bac... Ga am bujca ji refolfer. Tar n-am mai imbujcad. Bacadul ei ga m-a dradat. O betebsejde Allah. Roada, ji batrata, dod ze-nfarte. Eu zund dogdor. Vac pine, nu rau. Dradez vemeile de varige. Adiga ji barpatii. Ga ji ei au. Varigele ztau frumoz, azguns bine in orcanizm, nu jdi de ele ji, bruzc, navalejde. Fage urad la bigior vrumoz de vemeie. Uide, la vrumoazele tale za nu vie nigiodata. Eu vacut vacultatea la Bugurejdi, la voi. Tezchiz cliniga la voi. Ztau mult la voi. Blace la mine la voi. Uameni buni, tara vrumoaza, mancare puna, rezurze te dod velul. Tar plec ji la noi, la Liban. Me tuc ji la Durgia, ga am agolo briedeni. Pe Jamal ji Ismet. La Jamal vurad majina la el. Lume rea! Hozii brojdi! Fine bolizia ji gergetat.

Tarik turuie întruna, ca băgat în priză. Femeile, toate, stau cu gura căscată la ce spune – se pare că n-au mai întâlnit alt arab

care să vorbească la fel – iar Ardil Escu se căznește să înțeleagă exact ce spune. Mare prost, își zice în gând. După ce că vorbește aiurea, mai e și repezit, deșiră la verzi și la uscate, pe repede înainte. Probabil, când o să rostească arme, o să rostească fix așa. Țsta nu e cuvânt să-l pocească. E prea mare. Adică nu cuvântul e mare, lung, că nu e, dimpotrivă, ci ce reprezintă el. Prea important. Arme... Și, clar cunoaște bine aspectul ăsta, căci tocmai ce-a pomenit despre pușcă și revolver. Omul e bazat. Știe ce face. Pe ce pune mâna. De unde ia armele și cui le dă. Ah, arme pentru popoare!

Deci, Tarik ăsta umblă mult. Azi aici, mâine-n Focșani. Mă rog, vorba vine. De aia nu s-a lipit româna noastră de el. Plus că, e și destul de grea limba asta, a noastră. Nu-i vorbă, că nici araba nu e î-n-g de-al bebelușilor. E afurisită și asta. Cum dracu' se înțelegeau valahii cu turcii, în vechime? Că se înțelegeau. Sau, cel puțin, așa zice istoria că se întâmpla. A zis că are familie. Părinți și trei băieți. Nevastă nu. Și nici de vreun harem n-a pomenit nimic. Dar, nu, nu e de ăla închistat, de modă veche, care să mai țină și-n ziua de azi trei, cinci, zece neveste. E ieșit în lume. A avut una, l-a lăsat – păi, da, că la cât de slab e, îl și pierdea biata femeie prin patul conjugal – e liber de contract, acum. I-a dat Dumnezeu – adică Allah, Allah – până și ăstuia băieți. Trei, auzi... Numai lui i-a dat fete. Mereu fete. Tot fete. Patru fete. Oh, și niciuna copie fidelă a lui, a personalității lui, a caracterului lui. Și, desigur, a mamei lui... Dacă printr-o minune mama lui nu i-ar fi fost mamă, ci doar o femeie din lumea asta mare, el ar fi fost iubitul ei, bărbatul ei, soțul ei. Mama lui a fost femeia cea mai femeie din toate timpurile. Ca ea, în următoarea perioadă, trebuie să găsească pe cineva și el. Ajunge cu surogatele, cu copiile, cu măciucile.

Deci, Tarik ăsta n-are nevastă. Poate pune ochii pe una dintre fiicele lui. Ca să se-nrudească, să devină neamuri. Că, la ce mână bună are la afaceri și la morman, e bine să facă parte din familie. Bătrân nu e. Are până în 50 de ani, așa slab și pipiriu cum e. Da, ofilit e. Destul de intens. Din cauza exceselor făcute, clar. Alea de i-au pus și stomacul în piuneze, de e așa de pricăjit și de aschilambic. Acuma a cerut cafea și ceai, dar cine știe ce a turnat el, o viață, în cisterna lui, de s-a – și l-a – coclit așa. Dar, după câte își dă seama, e tânăr, încă, în putere. Uite, de-aia e bine să fii, ca el, ponderat în toate și să ai grijă de tine, să nu faci abuz de nimic, cât de bun ar fi, că ajungi ca Tarik.

Sau, măcar un fiu de-al arabului să ia o fiică de-a lui, dacă nu poate să îl facă ginere chiar pe Tarik. Pe Magdalena, uite, s-o ia. El o dă. Ce dacă aștia, arabii, sunt mahomedani. I-o dă. Lui Tarik sau unui fiu de-al lui. Că și-așa îi plac ei tinereii. Căci, e clar: dacă Tarik are până în 50 de ani, băieții lui au vârste mai mici ca ale fetelor lui. Desigur, Magdalena nu e cea mai frumoasă dintre fiice. Așa că, din partea lui, e deschis și liber și la inima celorlalte fete ale sale. Pot să ia arabii, tată sau fii, nu contează, pe oricare. Uite, Elena, să zicem. Așa scapă de zdreanța de Emil. Om îl face Elena pe Tarik. De ce nu, și Luiza... Și ea poate să fie disponibilă. Și, așa îl ușuie și pe Victor, pune mâna și pe găina fermecată. Împușcă – mișto cuvânt ăsta, mișto – doi iepuri dintr-un foc. Bună, desigur, ar fi și Valentina. Că n-are bărbat. Adică n-are bărbat cu cununie, cu nuntă. Cine știe cu cine o fi încurcată și Valentina pe acolo și ce viață o duce... Singură, de capul ei, face tot ce-i trăsnește prin scăfârlie. Și nu dă socoteală nimănui. Ea e, nu-i așa, independenta familiei. Nu cere bani de la tată-său, nu stă cu mâna întinsă, nu așteaptă nimic, dar nici nu dă raport pentru ce face.

Ar trebui să mai calce și Valentina pe aici. Măcar când va începe campania electorală, de anul viitor. Că îi poate fi de ajutor. Votanții trebuie să aibă în față imaginea unei familii mari, fericite și unite, a unui tată devotat, care e sprijinit de ficele lui, a unui om care e stâlpul unei familii. Un asemenea om, poate să fie și stâlpul țărișoarei. Cum, de fapt, a mai fost. Ar trebui să apară fata asta, rebela asta, ingrata asta și la ziua lui, luna viitoare. Că porcul nu se îngrașă în ajun și campania electorală nu începe când zice la lege că începe. El e deja, de mai multă vreme, în campanie.

Ziua lui de naștere. Vine curând, foarte curând. Categorie, toate jurnalele tv vor începe cu știrea că e ziua lui. Are el grijă să fie așa. Dă niște indicații ferme, în acest sens. Cu siguranță, fanii lui vor fi fericiți să-i fie alături, să-i facă urări, să-i trimită cadouri, iar detractorii, că mai ține pământul în cârca lui și oameni răi, spurcați la vorbă și la apucături, vor avea prilej să clevească iar la adresa lui. Și, dacă el, Ardil Escu, tot apare pe toate canalele de televiziune, inclusiv pe alea unde nu este agreat, de ce să nu se vorbească despre familia unită, despre valorile pe care el le are, le apreciază, le propăvăduiește? Astea trei progenituri îi sunt, clar, alături. Însă, pe încăpățânata de Valentina – catărul e îngrășat pe lângă ea – n-o duci, așa, cu zăhărelul. Hai, tată, că îți dau pentru sufletelul tău, un regat! Nttttt.... Asta nu vrea regatul. Nu e

monarhistă. Nici cu amenințarea nu merge la ea. Treci încoace, că, de nu, vorba lu' Tarik, îmbujc la tine. Ori îți iau caii de la bicicletă. Asta face doar ce-o taie capul. N-o forțezi, n-o impresionezi, n-o emoționezi, n-o scoți din ale ei. Dacă ea vrea, dacă ea simte, dacă ea are chef, vine. Și de ziua lui, luna viitoare, și în campania electorală, de-i la anu'. Altminteri, nu... De s-ar dărâma și cerul. Acuma, dacă se gândește bine, Valentina s-ar potrivi cel mai bine cu Tarik. Și ea tot așa slabă e. Sau, mă rog, era. Că, de când n-a mai văzut-o, s-o fi schimbat. O mai fi luat niscaiva kilograme și ea. Nația dracului și fata asta. O poză nu trimite și ea lu' tac-său... Și nici pe rețelele de socializare nu pune.

Papițoi de om, arabul lui Michi. Adică, așa, la cum arată. La prestanță. Să plouă, în cazul lui, cât vrea, dar vântul să nu bată. Că-l ia cu totul, și cu zece kile de haine pe el. Ceea ce, desigur, nu e cazul, că ăsta nu e Michi să-și pună toate vestele pe el, de să atârne greu. Plus că, după câte a observat, are și un tic arabul ăsta. Vorbește, vorbește, zâmbește, zâmbește și, deodată, își duce mâna la gură. De fapt, nu în gestul de mirare, de uluire, pe care îl fac babele de la țară când aud că vreo jună face copil din flori, ci își pipăie repede, dar atent, dinții din față, ca și cum ei, din cine știe ce cauză, au zburat de acolo. Și iar mai spune ceva, și iar mai zâmbește către doamne, și iar, într-un gest reflex, își pipăie dantura. Mă rog... Dileală de arab bogat. Se vede că tot din cauza banilor și-a huzurului s-a căpătuit cu așa deprindere. Când ai prea mult bănet, o mai iei și pe arătură. Nu toată lumea e ca el, care a știut și a putut să-și păstreze bunul simț, onestitatea, omenia, neuitând de unde a plecat, deși a ajuns atât de departe. Da, ca el mai rar să se nască, pentru că și femeii ca mama lui tot așa, se nasc rar.

Pricăjit, pricăjit Tarik, ciudățel și cu biata limbă română mutilată și-n chinuri, dar uite că e priceput la ce trebuie. La ce îl face pe el, Ardil Escu, președintele iubit, cum a zis Michi, fericit. Păi, ce fericire mai mare să vrei? Să iei de la un transport de cinci vapoare de armușoare zeci de milioane de euro, e de colea? E de nefericire? E de lăsat? Merită Michi Sultan, pentru asta, dar și pentru altele, pe care le face pentru el și în numele lui, să îi bea băutura fină și să-i fumeze trabucurile cubaneze. Ba, și să-i umble prin farfurii.

Tarik dă din gură mereu. Spune banalități. Înșiră prostii. Audiența – vede el bine, chiar și Ardil Escu – e încântată. Cine

știe, de ce spune, de tonul lui, de accentul lui... Și el îi dă-nainte cu tupeu. Vorbește despre Libia, despre Turcia, despre Liban, despre Iran, despre Siria, despre Dubai, despre femeile arabe, despre bărbații lor, despre Burka și Jalabia, despre vitejii, despre luptătorii împotriva tiranilor, despre un milion de lucruri. Că, de pe margine, Gigi se și teme ca nu cumva, dacă e prea mult – și cam e – să strice. Dar nu are cum să-i spună ori să-i facă semn să se mai scoată nițel din priză. Căci privirile, ca un făcut, nu li se întâlnesc.

Și Tarik e, cu adevărat, o moară stricată. Zici că s-a defectat în timpul funcționării. Și a rămas așa, pe măcinat. Hodorogită. Bărbatul pipiriu se teme că, dacă ar tăcea, l-ar privi prea insistent, prea cu ură, prea înnegurat, pe Ardil Escu. Și, cine știe, poate că nu doar l-ar privi. Așa că, mai bine să turuie fără liman. De multe ori, de foarte multe ori, a visat să îl aibă în fața ochilor pe fostul președinte. Ah, și în câte ipostaze vizualiza scena! Câte nu tuna la adresa lui! Câte nu-i reproșa! Câte, la urma urmei, nu-i făcea. Lui și altor călăi, ca el. Mai direcți sau mai indirecti. Care i-au încurcat și deturnat drumul vieții. Care l-au condamnat la suferință și la durere. Care, spus neaoș, pe românește, l-au făcut la buzunare. Din păcate, nu alea în care pot să zornăie câțiva firfirei, ci acelea în care un om își ține, cât îi e cu putință, propria viață. Și, uite, acum, el și Ardil Escu sunt, prin voia Proniei, față în față. Nu poate nici să-l înjure, nici să-l jignească, nici să-l pocnească, nici să-i zică, la drept vorbind, dă-te mai încolo. Dimpotrivă. Trebuie să facă frumos. Să vorbească frumos. Să zâmbească atât cât poate de frumos. Nu credea că-i e cu putință, că e-n stare, la cât de mult îl ura pe individ. Dar, iacă că organismul omenesc are puteri – inclusiv de adaptare – nebănuite. Ca să treci puntea, n-ai încotro, te faci frate și cu tartorul dracilor. Și, da, știe că într-o zi totul va sta altfel. Va fi altfel. Și el, și Ardil Escu vor și altfel. Și altundeva, fiecare. În fond, în locul unde trebuie să fie fiecare. Dacă n-ar fi crezut asta cu tărie, nici n-ar fi fost aici. În ciuda a tot și a orice. Dar, dacă în univers, în lume, de la Dumnezeu, există o lege a compensației, atunci scadența este și pentru omul din fața lui – căruia, în treacăt fie spus, măcar un scuipat între felinare, și tot i-ar trage, chiar și în clipa asta de foc – aproape. Mult mai aproape decât ar putea crede cineva. Și, deși nu prea e cu putință, speră să-și ia, măcar, într-o oarecare măsură, viața înapoi. Altfel spus, nu fuge de vânt, ca să dea de furtună.

În timp ce Tarik se face plăcut în fața cuconetului din încăpere, Michi îl trage pe Ardil, discret, mai într-o parte:

– Cum e?

– E bine. E bine. Cam zbanghiu omu', cam ciudat, cam dus cu pluta pe Tamisa, dar e bine. Foarte sociabil și popular printre femei. E bun de luat și în campania electorală. Că, am impresia, convinge și câinii comunitari să mă voteze. Țsta ar fi primul pas.

– Ciudat sau nu, ce mai contează? Ne facem treaba cu el.

Ardil Escu aprobă ușor:

– Și-ncă ce treabă! Ditamai treaba, ca să nu zic că facem o treabă mare cu el. Hî, hî... De astfel de oameni avem nevoie.

– După vizită, vrea să plece înapoi, în București. Are și alte afaceri pe-acolo. Plus clinica, la care se duce frecvent. Căci are încă pacienții lui, pe care nu-i lasă celorlalți medici. Dar eu cred, din mai multe puncte de vedere, că e mai bine să rămână aici, loco. Să-l avem la îndemână. Să fie sub ochii noștri. Să nu-l scăpăm din cadru. Mai ales că, urmează să înceapă negocierile. E bine să vorbim cu el pe viu, direct, nu la telefon. Cine știe cine se găsește să pună timpanu' pe convorbirile noastre. Avem oameni peste tot, dar e mai bine să nu aibă ce asculta. Cred că ar fi indicat să-i propui să rămână în Mamaia, la unul dintre hotelurile amicilor tăi, sau chiar la noi, în vreun hotel de-al nostru. E mai bine să fie păsărica în mână, decât să alergăm după ea, pe gard și pe lângă gard.

– Sunt de acord. Să rămână aici, la mare. Aranjăm. În casă, nu. Căci, dacă vine statul de drept la noi, e mai bine să nu dea ochii cu el și nici el cu statul. Fiecare să stea, pentru liniștea noastră, în pătrățica lui. Tu știi că una-i una, și alta e alta. Auzi, cred că mi-o mărit pe Magdalena. A dat dracului psaltirile și ce mai citea ea pe acolo. E pătrunsă maximum de arab. Și, din câte văd, și urâtul de arap este dat pe spate de nurii Magdalenei. Hai, urât rău nu e. Dar, măi, Michiduță, e slab ca un țâr ăsta. Zici că e o hamsie prăjită. Cred că mănâncă numai la zi mare, de Paște și de Crăciun. Și atunci numai doi dumicați, ca să-i ajungă. Hî, hî, hî... Mă pun socru de maur. Și, Michiduță, ori îl convertim pe el la călții noștri, ori se face a noastră mahomedancă. E prietenă cu Dumnezeu, se face neam și cu Allah. Tot un drac, cum ar veni. Îți dai seama, o facem pe Magdalena dansatoare orientală!

– Tu glumești, dar rău nu e, să se întâmple așa. Ei sunt foarte atenți și omenoși cu neamurile. Ei țin și respectă foarte mult și

rudele prin alianță, cum ai fi tu, dacă o ia pe Magdalena. Nu le stă nimic în față, dacă e vorba despre familie, chiar extinsă ea, prin însurătoare. Așa că...

Așa că, ar fi bine să mai taci, dracului, Michi. Dacă se întâmplă asta, dacă Magdalena și pișpiriul se iau, tu, în ecuația asta, nu mai ai loc. Ieși din joc. Te pun pe liber. Poate că e și timpul. Că, destul cât te-am tot cărat în spate și cât te-am tot suportat, măscăriciule! De prea multă vreme, ești, grație mie, pe val. Te-am lăsat mai mult decât trebuie să faci cărțile. Trebuie să vină și clipa să te retragi la depou. Pentru, de exemplu, reparații capitale. Căci, s-ar putea să mă gândesc foarte bine și să găsesc cu cale, ca un bun prieten ce-ți sunt, că e cazul să faci nițel tratament. De întreținere mintală. Sau, cine mai știe ce boli ascunse mai ai și tu, păduche grețos! Și e bine să le ții în frâu. Că, unele, se întâmplă să fie contagioase, să se ia. De mai multă vreme, am gândul ăsta: că trebuie să te scot din scenă. Că nu mai ai loc în piesă. Că deja e prea mult și ce-i mult dăunează grav sănătății. Desigur, tot ce-i al tău va fi al meu. Tu n-ai familie, nevastă sau copii. Nici părinți ori alte rude de grad primar. Și nici vreo metresă stabilă, cu titlu de absolut sau permanentă. Nici prieteni mai buni, ca mine. Că n-ai fost în stare, suflet de slugă ce ești, să îți faci alt anturaj. Vine momentul debarcării. N-am ținut pe nimeni pe lângă mine, atât de mult, ca pe tine. Mai răuț, că-i mai drăguț. Câtă dreptate avea mama. Că, doar nu ești tu mama, Michișor! M-am și plictisit de moaca ta de ratat retardat. Peste tot, tu! În toate cele, tu! Mereu tu! Nu se-nvârte nimic fără tine. În toate ești băgat! Destul! Suficient! Poate că am nevoie de carne proaspătă, de sânge tânăr lângă mine... Pe tușă, pușor, cu tine! Siktir, cum ar spune Mohamed ăsta... Să spunem că trebuie să ieși la pensie. O să mă gândesc serios cum să mă descotorosesc de tine, gândacule.

– Ai dreptate, prietene! Ai dreptate, Michi al meu! Ce m-aș face fără tine, un prieten așa de credincios și devotat?

Trec clipele, trec minutele, trec orele și, ca mai niciodată, în sufrageria imensă în care se aud bubuind gânduri încâlcite, curge, ca o apă din munți, o discuție aproape fără sens. Ba încolo, ba încoace, ba pe partea cealaltă, ba dincolo, ba aici, Tarik poartă femeile pe mai multe planuri. Acum spune una, peste două minute, că primește sau nu răspuns, trece la alt subiect. Doar deschide gura cu o temă și o cotește iar. Iar ele, straniu, ai zice, sunt încântate de dialog, de tonusul musafirului, de verva lui, de

el. Nici Ardil Escu și nici Michi Sultan nu se arată plictisiți, deranjați, doritori să se încheie vizita. Lucru oarecum bizar, căci puține sunt momentele în care fostul președinte stă, așa, detașat, la taclale și nu dă semn de plecare către musafiri.

În colțul lui, Fane moțăie discret, în picioare, ca armăsarii care-și așteaptă stăpânii de la mândre. A naibii oboseala asta! De mult n-a mai fost așa frânt. De fapt, de când e aici, a tras întruna, ca la jug. Nu-i vorbă, că nu răstoarnă, ca plugul, pământul. Nici ca boii din jug nu poate să spună că a tras. Dar, zi după zi, în picioare, pentru președintele lu' pește, se adună oboseala. Să se mai termine turele astea, o dată, ca să se odihnească și el. Nu face nimic. Nici nu mănâncă, măcar. Nu se duce în oraș. Nu se întâlnește cu vreo gagică. Nu se uită la mare. Nimic din toate astea sau din altele pe care, în mod firesc, le-ar fi făcut altădată. Doarme și atât. Doarme trei zile și trei nopți, cât e liber. De nu s-o ivi iar ceva și, mort, copt, trebuie să fie pe baricade. Pușchea pe limbă! N-ar trebui să ardă. Căci marii și greii care sunt așteptați să vină la vilă, nu vin în liberul lor, al lui și al lui Gigi. După aia... Să vezi și atunci zăpăceala dracului! Că-i vine deja să suduie nițel. Adică, nițel mai mult. Dar, până atunci, e liber. Și va dormi. Ce mai, s-a-nhămat la treabă grea. Al naibii de grea. Ardile, Ardile! Ajunge-r-ai la beciul domnesc!

Ca și mai devreme, Gigi e, deși nu dă senzația asta, atent la tot ce se vorbește, chicotește, râde. E bine, chiar necesar, să nu-l lase pe Tarik din bătaia pleoapelor lui. E cazul să fie atent. Să țină geana pe tot. Să aibă, la o adică, timp să dreagă busuiocul. Să aibă, da, totul sub control. Musafirul s-a ambalat cam tare. A luat cam pieptiș valul. Trebuia să turuie, da, așa era planul, dar parcă a sărit nițel calul. Parcă ar fi cazul să încetinească un pic, înainte să o ia pe pantă, la vale. În astfel de situații, se respectă, la secundă și la milimetru, totul. Nu te abați, nici cu o centimă, de la plan. Nu încurci ițele. Nu îi pui pe ceilalți în poziții inoportune. Mergi pe sârmă. E obligatoriu. Numai dacă simți că ține, că merge, că e cazul, plusezi. Și delicat, fără să atragi atenția. Dar, pentru astfel de situații, e necesar să ai ceva experiență. Și spirit de observație. Musai și instinct. Acesta din urmă e, adesea, factorul principal și esențial într-o operațiune. Acum, lucrurile, după părerea lui, par să se fi precipitat mai mult decât era cazul. Era mai bine, poate, ca oaspetele arab s-o ia mai oblu. Din prima, de la prima mișcare, nu întinzi toate cărțile pe masă. Ești prudent.

Aștepți. Dai cu pipeta. Ești atent la cărțile celui lalt. Și, dacă trebuie, joci la cacialma. Scoți din mânecă, din pantof, din fund, de unde îți ții, al cincilea as. Ca să-l ai pe celălalt în bătaia puștii. Altminteri, cum ar veni, te face el. Toate treburile astea au cătarea lor. E ok, până acum, e, să zicem, în grafic. Forțat un pic, tunat mai mult decât trebuia, dar bine, încă. Desigur, era și mai bine fără atâta ambalare. Ce să facem... Le luăm pe toate așa cum vin. Stăm cu ochii pe toți, ca pe butelie, nu-i altă cale... Arta cere sacrificii. Iar el singur a vrut să fie artist... Nevasta avea și ea dreptatea ei. Singur s-a băgat în bârlogul lupului.

Cu coada ochiului, bodyguardul vigilent observă că mașina lui Emil intră în curtea vilei. Parchează lângă a lui Tarik și, o vreme, nu se vede nicio mișcare. Apoi, Elena coboară, bărbații – soțul și cumnatul – îi spun ceva prin geamurile lăsate și mașina pornește în grabă. Mare. Hm... Distracția, deci, nu s-a terminat. Cei doi gineri prelungesc, cu de la ei putere, biletul de voie. Au și supliment. Fiica lui Ardil își aranjează, o clipă, într-o oglinjoară, buclele bălaie, apoi, decolteul voluptuos, și se îndreaptă către casă. Doar câteva clipe mai târziu era lângă Gigi. De așteptat un astfel de fapt. Uimită, nevoie mare, de atmosfera degajată, ba, chiar veselă, din living.

– Ce-i asta, Gigi? Întreabă. Ce-i ciroul ăsta aici?

– Ce anume? La ce te referi?

– Ha... Ești interesant? Maimuțoiule... Nu te duce capul ăla deloc. Cine e la noi? Asta ziceam. Cine e cu tata și cu ceilalți?

– Nu știu. Habar n-am. A venit cineva în vizită. Dar nu am idee cine e.

– Cum n-ai idee? Păi, tu, de ce, mama dracilor, ești pus să stai aici? De lemn tănase, așa?

– În niciun caz ca să trag cu urechea sau ca să spionez. Nici măcar pentru tine. Fiica, nu-i așa, președintelui.

– Da' puteai s-o faci, așa, prietenește... Pentru mine.

– I-auzi, prietenește. Noi doi, după cum ți-am tot spus, nu suntem prieteni. Nu ne tragem de șireturi și nu ne facem confidențe. Nu se poate. E interzis. E contrar uzanțelor. Tu ești fata președintelui, eu sunt doar un angajat cu soldă al tatălui tău.

– Tâmpitul! Uیți mereu că eu sunt fata lui Ardil Escu. Îmi spui că sunt, adică știi să dai din clanță asta, dar nu te duce mintea și ai pierderi de memorie! Ia vezi că eu nu uit că m-ai aruncat în apă! Cu bună știință! În cunoștință de cauză. Adică aveai idee că sunt

eu! Am înghițit apă din Siutghiol din cauza ta. Mi-am udat și frumusețe de rochiță roz deschis, de firmă. Tu știi că am stricat-o acum? Tu știi cât a costat? Nici nu iei tu salariu într-un an, câți bani am dat pe ea. Prostule! Cum s-o arunci tu în apă, tocmai pe fata președintelui? Stau la cotitură și, când te prind, e vai de steaua ta!

Bărbatului îi vine, în străfunduri, să zâmbească a răs. Normal că o simțise, că o detectase, pășind ca o pisică, în spatele lui, tocmai când vorbea la telefon. Atâta școală are și el, să perceapă din care parte bate vântul. Evitase drona, camerele, microfoanele, tot, ca să poată vorbi cinci minute în voie și în liniște cu dragostea lui, și, hop și pacostea! Marte în post! Elena îi lipsea. Plus că, era absolut necesar să nu își dea ea seama ce face el și să-i strice, zbang, undercover-ul. Că are și el o etichetă... Și, cinstit, deși a învățat la școală și în familie că trebuie să te porți frumos cu o femeie, s-a simțit și bine, când a aruncat-o, cum ar veni, peste bord. Ce să facem, așa e el, mai necioplit... Cine știe dacă mai are alt prilej. Acum, absolut pe bune, a fost în legitimă apărare. Așa a părut și așa s-a consemnat în... procesul verbal.

– Spui prostii, i se adresează Elenei, cum să știi că ești tu? Ce, eu am ochi la spate? De unde să fi văzut? În plus, parcă zburai, nu pășeai ca un om. Călcai pisicește. De unde să văd, de unde s-aud... Așa că, n-o mai ține cu asta.

– Ești un troglodit. N-am văzut așa ceva. Faci gât cu mine, când era așa de ușor să mă ai. Toți bărbații din lume ar ucide și ar fi onorați să fie cu mine. Îți aduc aminte: eu sunt...

– Știu, știu. Ești fata președintelui. Nu te mai obosi, știu perfect cine ești. Îți fac pe dată cartea de vizită. Elena Escu, fiica lui Ardil Escu, măritată cu Emil Escu, aman... asta... cumnata lui Victor... cum îl cheamă. Că asta nu e Escu, la fel ca voi. Vrei să continui cu tot dosarul?

– Ești foarte obraznic și nesimțit. Știi că, dacă mă superi, pot să îi spun tatălui meu să îți facă brânci. Pe de altă parte, dacă vrei, dacă mă vrei, te îmbrac, cât ești de mare, în euro. Că eu bani am... Și...

– Doamnă, vă rog! Vă așteaptă tatăl dumneavoastră.

– Mârlan abject! Ia zi! Cine e barosanu' ăla din încăpere? Că nu-i știu mașina, și nici pe el, din spate, nu-l recunosc. A venit pe cal alb? Are buzduganul gros?

– Sunt convins că nu-l cunoști nici din față. Țsta cred că ți-a scăpat. Cel puțin, până acum. Dar, dacă te dai mai aproape de ei, sunt sigur că tatăl tău îți face cunoștință cu domnul. Ia-o blând, dacă i-ai pus gând rău! Să nu să sparie gândul.

– Ce tută de om ești, fată! Parcă ești o oaie capie. Moartea pasiunii! Bășică-n drum! Mă înfrunți tu, pe mine! Tu, pe mine! Plus că nu scot nimic de la tine. Nu vrei să bârfim și noi un pic, ca fetele. Fată! Să-ți fie rușine! Dar eu sunt fata președintelui!

Desigur, buzele bodyguardului sunt pecetluite. Dar câte, dacă n-ar cere-o situația, nu i-ar spune fiicei prezidențiale. Acum, tace. Tace și-nghite. O-nghite și pe asta, ca pe multe, altele, văzute, auzite, trăite aici. La un moment dat, gura lui se va desfereca și o va pune, omenește și în tihnă, la punct, pe Elena. Râvnește și pofteste după vremea aia, ca văduva după bărbat.

Deocamdată, ea, furioasă, îi trage un pumn în pieptul pe care nu poate să-l pipăie și se îndreaptă către ai casei, care sunt, după cum se vede, băgați în butoiul cu fericire. Ce atmosferă! Cu toate proastele astea în jur! Râd fără ea! Se distrează și dacă ea nu e de față. Își fac de cap. Și numai ea avea drept să facă aici glume și să-i îndemne pe toți, ceilalți, să râdă. Desigur, în afară de Ardil. El e primul cu dreptul ăsta și apoi ea. Ce hlizeală pe Luiza! Ia uite la tolomacă! Nu mai plânge-n pumni, ca proasta, după Victoraș. Lasă că-l mai ia ea o tură, ca să o-nvețe minte. Să mai verse niște lacrimi și să i se mai scrijelească sufletul nițel. Că prea râde cu poftă acuma.

A, iată mai ales pe dobitoaca de Magdalena ce chicoteală! Ia uite! Și-a scos nasul din cărțile sfinte și belește fasolea aci! Nu se mai jeluie, ca o curcă beată. Nu mai e sfârșită și terminată, ca până acum. Nu mai face mătăanii ca să dea norocul și peste ea. Ce proastă și asta! De ce râde? I-a cerut ei voie să-și arate dinții? Trebuie scuturată și asta. Și-a luat nasul la purtare. Trebuie să-i spună din nou că e grasă și urâtă și fără lipici și nici dracu' nu se uită la ea. Când îi spui așa, moare Magdalena. Bine. Să crape.

Cine o fi tipul ăsta sfrijit, ca vai de lume? Nu-l cunoaște. Nu l-a mai văzut pe aici. Și nici în altă parte, la partid sau prin altă casă de-a tatălui ei. Nu l-a întâlnit până acum. Ce sfarogit e! Zici că e o grisină. Sau o țigară.

Hm... De ce sunt toți așa de veseli? A dat râsu-n ei, ca râia-n nespălați? Vorbesc despre ea, oare? Ce se întâmplă?

– Bună ziua, familie. Ce veselie pe oamenii mei... Vă hliziți fără mine. Și eu care credeam că îmi duceți dorul și abia așteptați să mă întorc în sânul vostru. M-ați trădat...

– A, Elena... Te-ai întors. Vino. Vino să-ți prezint pe cineva.

– Chiar mă întrebam: cine e domnul ăsta șiștav și costeliv, de luați toți lumină de la el, ca de la candela din perete? Din ce urgie a scăpat, săracu'? L-a pierdut barza din cioc? L-a prins cutremurul din '77 sub dărâmături și a ieșit abia cum? Cine e? De unde a apărut? Că n-am avut onoarea...

– Elena! Ce-nseamnă asta? Vii de la clacă?

– Bine, bine. Rectific și reevaluez și reformulez. Cine e colosul ăsta? Uriașul ăsta? Gigantul ăsta? Ești mulțumit, taticule?

– Uite, prietenul meu Tarik Birisiatikvar. Și fiica mea, Elena, despre care ți-am spus deja, prietene.

– Elena? Puguroz, puguroz de gunoștinza...

Privirea oarecum tulburată a Magdalenei a pus-o pe Elena, într-o secundă, în gardă: proasta asta crede că e-n tandrețuri cu robustu' ăsta? De asta se uită așa chiorâș la mine? Crede că i-l iau? Crede că îl vreau? Perfect. Să-i dăm, atunci, restul la bancnota de cinci sute și să facem ce trebuie. Nimeni, cu atât mai puțin surorile ei proaste, nu are, nu au ceva ori pe cineva, dacă ea nu vrea. Și, oricum, după și dacă probează ea. Proastele să stea la coadă. La coada vacii, dacă e să fie malițioasă.

Și, când Tarik întinde mâna, decent și protocolar, pentru a face cunoștință cu fiica absentă, până acum, a fostului președinte, ea, mai familiar decât e cazul, se dă să-l pupe. Toată lumea a crezut că e un pupat nevinovat, pe obraz, cum procedează, mai ales, tinerii în ziua de azi, când sunt între prieteni. Numai că, în momentul în care s-a apropiat de Tarik, Elena și-a pus pecetea buzelor, cu rujul ei roșu, cu tot, nu pe vreun obraz, ori chiar pe amândoi, ci pe buzele bărbatului. Intens, apăsător, franțuzește. Toți câți erau de față, inclusiv Gigi și Fane, au văzut și receptat întocmai gestul. Nu fusese o întâmplare. Nu se produsese un accident. Elena nu-și apropiase buzele de ale oaspetelui din greșeală. Nu calculase eronat unghiul de atingere. Nu fusese o ciocnire anapoda. Nu venise vreun val, neprevăzut, ca s-o ia prin surprindere. Nu se întâmplase, pur și simplu. Nu! Fiica ardilului o făcuse voit. Special. Cu bună știință. Calculase corect și exact cum să fie interacțiunea și acționase, în consecință. Sărutul acela a fost pentru că așa a vrut ea. Pentru că așa a făcut ea jocul.

Pentru că a direcționat totul – buze, emoții, simț tactil, tot – înspre asta. Elena îl manipulasă pe Tarik. Și nu doar, după cum o cunosc cu toții din încăpere.

Luiza, uluită, blocată, depășită, și-a pus mâna la gură, fără să mai poată să scoată vreun sunet. Ana a făcut, dintr-o dată, într-un gest reflex de necontrolat, ochii mai mari ca ridichea uriașă, din poveste. Michi și-a mușcat – văzuse și știa el multe, dar la asta nu se aștepta – destul de tare, buza de jos. În sensul de: vaaaaaaaai... Ardil, cel mai liniștit dintre toți, a zâmbit, oarecum malefic, în barbă. Asta e fiica lui. Asta e Elena. Alta mă-sa nu mai face. Iar Magdalena, fără niciun gest, fără nicio vorbă, a zbughit-o, terminată, istovită, întristată, din încăpere. Cartea de rugăciuni cu care rămăsese în mână încă de la venirea lui Tarik, a căzut pe marmura grea, ca o lovitură de tun. Fane a tresărit, oarecum iritat, posibil chiar din moțăială. Că oboseala asta își spune cuvântul. Adică, ce îl spune... Îl urlă. Îl zbiară. Îl răcnește. Și mai cade și el, că-i om, nu mașină. Gigi s-a întrebat dacă să mai facă un pas în față ori să stea, pe mai departe, în locul unde era, fără să reacționeze și fără să dea senzația că a văzut ceva. În astfel de situații, nici nu știi cum e mai bine. În fond, calculând pașii care ar putea urma, nu are de ce să intervină. A fost un sărut. Între fiica fostului președinte și un arab. Doar n-o izbucni, din asta, al treilea război mondial. Nici măcar o daraveră diplomaticească nu e și nu ar putea fi. Toată lumea, undeva, cândva, se sărută. Să lăsăm, deci, talentele sexoase ale Elenei să se evidențieze.

Și Tarik, luat prin surprindere de sărutul Elenei, e încurcat. La așa ceva nu se aștepta, în veci. Orice putea să ia în calcul și orice putea să-l frământă, că s-ar putea întâmpla, dar asta nu. Câteva fracțiuni de secundă nu știe ce să facă. Nu se trage, nu ripostează, nu se opune. Îi răspunde, cu toate că este aproape convins că nu procedează bine, femeii la sărut. Poftim ce roată e viața asta. Uite ce învârteală nebună pe capul ei. Nu numai că el e acum în vila ardilului și vorbește cu el și cu familia lui, ba, chiar încearcă să intre tuturor în grații, dar se și sărută planturos cu Elena, loaza prezidențială. Și încă de față cu atâta lume. Înainte, nici nu concepea, un sărut pe bune, față de cineva, față de ai lui, față de altă lume, față de oricine. Ce face viața din om. Și acoperirea asta. E pe altă planetă, parcă. Posibil, pe Mercur. Că tot zice lumea că e retrograd. Și, nu, nu e viață pe suprafața lui. E foc și pară, doar. Nu, că ăla cu focul și para se poate să fie Marte.

Sărut cu Elena... La asta, nu, nu se aștepta. Multe se puteau întâmpla în timpul acestei prime vizite, multe. Bune sau mai puțin bune. Totul depindea de o grămadă de factori. Și pentru mai toate posibilitățile, existau și soluții. Reacții. Scheme. Rezolvări. Se muncise la ele. Se calculase. Se pusese pe tapet toate. Minți iscoditoare și deștepte făcuseră socoteli la milimetru. Ca să se iasă din orice întâmplare, izbitură, neprevăzut. Dar, la un sărut din partea fiicei nebune a lui Ardil Escu nu se gândise nimeni. NIMENI! O astfel de probabilitate, chiar și pentru o femeie ca Elena, era destul de greu de luat în calcul, de prevăzut, de ițit în creieri. Un om normal, niciunde în lume, nu sare din prima să-i bage limba-n gură altui om, pe care atunci abia îl cunoaște. Un om normal, da... Matracuca asta, se vede treaba, nu e printre normali. Eleno, Eleno, ce mi-ai făcut! Doamne, și cât s-a căznit el să plece de la nebuni! Cât s-a rugat să scape de acolo! Cât suflet și câți ani a pierdut ca să nu mai fie descreierat în ospiciu! Și acum unde naiba a nimerit? La – și în – alt balamuc? L-a schimbat pe unul cu altul?

Și, în timp ce toată asistența e mirată, indignată, copleșită, Elena zâmbește la fel de candid și de suav ca tatăl ei, când comandă, după cum cităm, belirea cuiva – face parte din fișa postului de tată și fiică, se vede treaba – și zice doar:

– Ups...

Tarik se apleacă, tot confuz, să ridice de pe jos cartea de rugăciuni a Magdalenei. De fapt, pentru liniștea lui, e bine să vadă cam cum sunt, în așa moment, fețele celor doi bodyguarzi. Le-au căzut și lor ochii de stupefacție? Ca să ridice obiectul, poate face nestingherit orice mișcare, fără să atragă atenția. Poate să arunce, ca din întâmplare, o otheadă spre colțul cu intrarea, unde tronează Gigi. Lucru pe care-l și face, rapid. Are nevoie de o confirmare, de un semn, de ceva de la el. Ochii negri ai acestuia sunt oarecum intrigați, dar liniștiți. Stai blând, par că-i spun, las-o așa, nu rostogoli nimic. Fă-te că nici n-ai băgat de seamă gestul nebunei. Data viitoare, trebuie preîntâmpinată și o astfel de situație. Era clar că dracul nu face lăcașe de cult.

– Bardon, se scuză arabul cu cartea în mână. Bare rău la mine. Brejedinte, zguse la mine. Eu nu vag rău la fetele dale. Eu om ginztit.

Ardil Escu depășește destul de repede momentul. Incidentul, s-ar putea spune. Pagubă-n pleurotus că arzoiaca de Nuțica i-a

dat, nu-i așa, un pup găinei lui cu ouă de aur. Și, de asemenea, că Magdalena a tăiat-o, mintenaș, să dea apă la șoareci, din cauza asta. Muieri fără nicio grijă și fără nicio ocupație. El are treburi cu arapu'. Nu poate să facă pe supăratul și să-și retragă ambasada, că, scârț, s-a exagerat nota diplomatică și prietenească, de până la venirea Elenei. El trebuie să se țină de cuvânt, așa cum a propus și promis pe parcursul întâlnirii, și anume ca Tarik să rămână în Mamaia, la un hotel bun, unde deja el a vorbit, pentru cazare. Pentru că el trebuie să-l aibă în cătare pe prăpăditul ăsta, în vederea încheierii mării afaceri. Nu poate să-l lase din mână, să plece în capitală și să nu supervizeze, atent, fiecare pas al omului lui. Doar n-o arunca în aer un trebălău de atâtea zeci, poate sute de milioane, un pupat de-al unei fiice nestrunită și nesăbuite. Nu se mai satură și Leanța asta de bărbați. Deși, el, Ardil, nu știe încă de ce a făcut-o Elena. Căci, nu de florile mărlui i-a sărutat pe scoveargă ăsta. Ca să-l pună pe jar pe Gigi, la care încă salivează – fructul oprit, deh – sau ca să-i dea peste bot, cine știe din ce cauze și considerente, Magdalenei? Una din două e. Elena face multe prostii, dar acum a avut ea un calcul, o socoteală, un rost. Ori, cine mai știe, că femeile sunt greu de înțeles, nu sunt perfecte ca mama lui, poate a făcut-o doar pentru ea, pentru sufletul ei. I-o fi pofțit sufletelul și la Mustafa ăsta, cum a zis că-l cheamă... Tarik... Hm... Întotdeauna, viermele se bagă în mărlul sănătos, să-i sugă seva. De aia zic și doctorii că mărlul cu vierme în el e cel mai bun de mâncat. Că era să zică de consumat. De parcă e licoare dumnezeiască, să fie consumat. Nu se mai sparge târgul ăsta, să tragă și el ceva consistent la molari... Elena a depășit, e adevărat, limitele. Nu se face așa. A întins coarda. Coardă ce e și asta! I-a venit de pupăceală cu armurierul lui. Nu găsea ea destui fraieri, i-a trebuit și ăsta? Of, să gândim la rece. Lenuța neichii Lenuța a comis-o, da. Urât. Nasol. Cam nesi, așa. Nesi, nu Messi. A pupat solul armelor. Ce sol, pașă... Și nici pașă, sultan. Ba, nici sultan, Mohamed însuși. Dar pupatul ăsta nu e motiv să stea lumea în loc. Pământul trebuie să se învârtească, pe mai departe. Niciun pupat, niciun scuipat, niciun oftat, nicio uitătură galeșă ori rea nu oprește asta. Toate armele alea – Doamne, ce minune! – așteaptă să vină la el. Nu le poate obtura drumul, din pricina unei așa insignifiante prostii. Viața merge mai departe. Mormanul e și el pe traseu. La el în poală și-n buzunare

și-n conturi face haltă. El îl așteaptă cu mare nerăbdare. Ca pe un oaspete de soi și de seamă. Sărut sau nu, asta e!

.....

– Te aștept mâine la Slobozia, la hotel. Îți trimit mesaj mai târziu cu numele hotelului și cu cel pe care se face rezervarea. De fapt, acest al doilea lucru, nu trebuie să-l știi neapărat. Urci, pur și simplu, scara, fără să întreb nimic la recepție. Nu ceri cheie, nu întreb de numele care va apărea în registre. Numărul camerei și etajul ți le spun eu în mesaj. Nu știu cum să zic să ajungi aici. Dacă să vii cu trenul sau să iei o mașină de la ai noștri. În orice caz, nu pleci la drum cu vreo mașină de-a noastră. Nu intri cu nimeni în vorbă, dacă, să zicem, vii cu trenul. Nu spui unde te duci și nici de ce. Deși, cred că e mai bine să vii cu mașina. Faci vreo două, trei halte până ajungi aici. La o benzinărie, chiar la două. La prima te duci la baie, la a doua faci plinul. Și, desigur, pui în funcțiune toată atenția de care ești în stare. Te uiți peste tot, peste tot, peste tot. Scrutezi bine colegii de trafic, reții numere și culori de mașină, te uiți la cei care fac depășiri aiurea, dar și la cei care trag de timp anapoda. Te mai oprești și la vreun magazinaș sătesc, pe unde treci, ca să-ți cumperi, nu știu, un suc și gumă de mestecat. Pe cât posibil, fă în așa fel să trebuiască să traversezi strada. În așa situație, poți să urmărești bine, fără să se prindă nimeni, ce se întâmplă în trafic. Dacă e ceva suspect. Dacă te urmărește cineva. Dacă îți atrage atenția ceva. Nu cred că va fi ceva din astea, dar e mai bine să fim prevăzători. Știi tu cum e cu mama prevederii. Sau înțelepciunii, dar nu contează, tot atenți trebuie să fim. Bei din suc, cum ai cumpărat ostentativ, te uiți în stânga, în dreapta, în față, în spate. Ca din întâmplare. Ca din plictiseală. Ca să treacă timpul și să termini suc. Poți, tot pentru control, să oprești și la Urziceni, la vreun bancomat în fața căruia e aglomerație. Ochii tăi mari și frumoși să fie în alertă. Știi cum se spune cu paza aia bună, de pune primejdia pe fugă. Nu parchezi la hotel, când ajungi la Slobozia. Duci mașina într-o parcare, pe la vreun bloc. Și, cum am zis, o dată ajunsă la hotel, intri direct, fără să dai nas în nas cu recepționera. E vară, nu atragi atenția dacă ai ochelari de soare la ochi. Și nu bagaj mult. Oricum, n-ai nevoie de mare lucru, în cameră. Stăm goi, amândoi, ca la facerea lumii. Eu te aștept în

cameră. A... Nici celor din familie nu le spui mare lucru despre plecarea asta. Evaziv, cât mai evaziv. Deșirat, așa. Cât să le răspunzi la întrebarea firească încotro o apuci, dar fără să spui mai nimic concret. Știi tu cum zic eu și cum vine asta: nu te da, nu te lăsa. Că am cea mai deșteaptă jumătate din lume... Abia aștept să-mi vii și să-mi fii, iubire. Abia aștept să mi te strâng în brațe. Abia aștept să fim amândoi, doar amândoi, în tot universul. Fără să mai existe nimeni! Fără să mai fie nimeni! Abia aștept. Până mâine, număr și socotesc orele, minutele, clipele. Ca la AMR: 23 de ore și 45 de minute, 22 de ore și 51 de minute, dar și 33 de secunde. Cumplit de dor îmi mai e de tine! În viața mea n-am crezut, până nu te-am avut, până nu te-am găsit, până n-ai fost a mea, că un om poate avea și poate duce, pentru alt om, așa dor. Mare și greu și istovitor dor!

.....

Din mașina cochetă, dar obișnuită, cu care merg, cel mai adesea, reprezentantele sexului frumos, coboară, ai zice ușor plictisită și indignată de vîpia nestăvilită, deși e doar un pic trecut de ora nouă dimineața, o femeie înaltă și subțire, cu o eleganță înăscută. Acest din urmă aspect este remarcat doar de privirile iscoditoare ale cuiva care o pîndește, discret, din spatele altor mașini. Altminteri, tânăra, unui ochi obișnuit, de pe margine, care nu are absolut nimic cu ea, nu-i atrage atenția. Nu-i stârnește curiozitatea. Nu-l pune în gardă. Căci, din toate punctele de vedere, este normală. Nu are nimic strident pe ea, e îmbrăcată ca multe femei, pe vremea asta, cu un pantalon subțire, de vară și o bluză răcoroasă și ușoară, are părul, cel mai probabil lung și bogat, prins sus, în creștetul capului cu niște clame, o geantă obișnuită pe umăr, niște ochelari de soare, la fel de obișnuiți ca tot restul, la ochi. Într-o mână are o sacoșă, pesemne cu nimicuri, cum au toate femeile, pe cealaltă un pulover, semn că a plecat de dimineață de acasă, când era mai răcoare, ori că e posibil s-o prindă noaptea prin oraș, când, de asemenea, nu mai e la fel de cald ca acum.

A parcat bine, corespunzător, nu a atentat la locul vreunui locatar din zonă, ca să se lase cu vreun scandal sau conflict. Dar tot se mai întoarce, din când în când, ca să privească în urmă, de

teamă, poate, să nu fi deranjat pe cineva cu mașina ei, care n-are număr de județul ăsta, cum au cele mai multe din parcare și din oraș. Pare că n-are nicio țintă tânăra asta. Că nu are o destinație anume. Nu se grăbește. Nu aleargă, ai zice, nici la serviciu, să semneze condica, pe ultima sută de metri, înainte s-o ia șeful și s-o pună la secret, nici la vreo întâlnire de dragoste, unde, cel mai adesea, femeile îndrăgostite se grăbesc, pun pasul mare și apăsat, ard de nerăbdare să ajungă.

Dimpotrivă, pașii tinerei sunt leneși, chiar apatici, parcă moleșiți de lipsa vreunei noime. Nu la fel s-ar putea spune că îi sunt privirile. Căci, chiar așa pe sub ochelarii meniți s-o protejeze de soare, ochii îi sunt vioi, atenți, jucăuși. Scruetează temeinic parcare de unde a plecat, străduța laterală pe care se află, împrejurimile. Și, totuși, nu observă că, din parcare aia, unde a lăsat mașina, persoana care-i observase mai adineauri clasa și eleganța, se pornește, încet, ca un cântec șoptit, în urma ei. Pe urmele ei. N-o scapă din vedere, ba, din contră, ai zice că îi ține sub severă și atentă observare orice mișcare, orice pas, orice privire.

Femeia iese de pe străduța lăturalnică, unde căutase și găsisese locul de parcare, la bulevard, și tot nu se grăbește. Se uită, din fața geamului, în niște vitrine, intră, curioasă, în vreo două magazine, cumpără de la o tarabă niște piersici, la un chioșc de ziare – desigur, mai mult fără ziare, decât cu – o întreabă ceva pe vânzătoare. Și pășește la fel de încet și de apatic. Pare spre niciunde. Și, clar, nu are oră fixă de ajuns undeva. Ca omul aflat în concediu, care nu vrea să mai știe de ceas și de lucruri statice și obișnuite, de-i umplu viața, în mod curent. Ori, și mai degrabă, ca omul fără niciun țel, fără nicio ocupație, care nu știe ce să facă, acum, cu timpul său, nu are niciun program stabilit și clar, nu contează când ajunge undeva, nu contează pe unde își poartă pașii. Nu contează, poate, pentru că acolo, în locul nețintit, nu așteaptă nimeni, nu-și face nimeni griji de întârziere, nu se-ntreabă nimeni pe unde umblă un om cu pas apatic și plictisit.

Umbra care i s-a lipit de spate n-o scapă din căutătură. Asta, deși merge destul de mult în urma ei și nu dă deloc, absolut deloc, impresia că se ține după ea. Femeia face trei pași, umbra se târăște jumătate dintr-unul. Dar de scăpat, cert, nu-i scapă nimic.

În față, tânăra, la o trecere de pietoni, cu același pas molatic și abătut, traversează strada, după ce a lăsat, apatic, să treacă

mai multe mașini. Umbra se mulțumește s-o țină în cătare de pe trotuarul de până atunci. De parcă știe că, la un moment dat, femeia va traversa din nou, înapoi, pe partea pe care s-a aflat prima dată. Lucru pe care, da, la următorul semafor, femeia l-a făcut. În spate, umbra se freacă, amuzată, în barbă și lasă un zâmbet fugar să-i împodobească obrazul. Din când în când, urmărita mută sacoșa în mâna ocupată până atunci cu ținutul puloverului și viceversa. Și așază mai bine geanta de pe umăr.

Când ajunge în fața hotelului cu șase etaje – ținta ei, în definitiv, din tot, să-i zicem, periplul – trage, cu nesăț, aer în plămâni și intră, cu fermitate și determinare, înăuntru. Nu privește nici în stânga, nici în dreapta, nici, acum, în spate. Doar înainte, spre locul unde se află lifturile. Pare că știe locul, pare că a mai fost pe aici, pare că nu are nevoie de ajutor, în ceea ce privește destinația ei. Când vine unul dintre lifturi, urcă, împreună cu alte câteva persoane – orașul, în general, și hotelul, în special, nu sunt aglomerate – care așteptau deja în fața ușii. Umbra care a însoțit-o până aici privește de la distanță, ia act, dar nu se grăbește să urce, nici cu liftul în care a intrat femeia, nici cu altul. La un moment dat, bătrânește, pornește către scara care duce sus. Chiar dacă, oarecum nefiresc pentru termenul bătrânește, urcă treptele câte două, trei, o dată.

La etajul al patrulea, femeia cu mers plictisit coboară și o pornește, de data asta, hotărâtă, spre unul dintre holuri. Nimeni dintre cei cu care urcase în lift nu coborâse la același etaj cu ea. Și, dintr-odată, pasul molcom, de până acum, devine ferm, apăsat, categoric. Ai zice chiar nerăbdător. Grăbit. Sprinten. În fața unei uși, femeia se oprește, pare, cu sufletu-n gât. Ochii îi ard, genunchii îi tremură, obrații i se fac ca bujorii. Când și-a căutat prima dată soțul la locul lui de muncă, era ca acum. Pierdută. Plină de dor și de dragoste în străfunduri. Dornică să se topească, mică, în brațele lui. Și avea aceleași stări. O încercau aceleași emoții. O gătuia aceeași bucurie a revederii. Singura diferență era că atunci nu erau căsătoriți. A, și că ea trăia în mijlocul unor evenimente crunte și neașteptate, iar el, lângă ea, încerca să o salveze. Să o tot salveze. Acum, nu mai are grijile alea, de atunci, acum nu i se mai întâmplă nimic rău, acum nu mai e în pericol. Acum, teme, mai mult ca orice pe lume, viața lui, a soțului ei, care a ales să trăiască, la propriu, periculos. Unde e riscul mai mare și mai iminent, hop și

el, nu lipsește neam. De zici că fără el, nu se poate. Fără el nu merge. Fără el nu se învâрте roata la bicicletă.

Și, deși, consemnul era să intre direct, fără să mai zăbovească în fața ușii, ea, emoționată, ciocănește ușor, o dată, de două, de trei ori, în miezul ei. De dincolo de canaturi nu vine niciun răspuns. Și nici nimeni nu se grăbește să-i deschidă. Este momentul în care, ușor temătoare – cu cazul ăsta afurisit, stă mereu cu frica-n sân pentru el, bărbatul ei – femeia apasă clanța și intră în camera unde i se spusese că trebuie să ajungă.

Din prima, să-i stea inima. Să pice din picioare. Să o ia leșinul. De fericire. Și de drag. Și de dor. De la intrare, până mai încolo, spre patul imens, cineva făcuse potecă haihuite din petale de trandafiri roșii. Aproape că îi e milă să calce pe ele, sunt încă vii, parfumate, vesele, dar vrea și trebuie să înainteze, să urmeze drumul petalelor. La pat, ele pier ca o ceață lăptoasă când soarele răzbate norii și, în locul lor, la vedere, pe cearșaful alb, tronează un buchet mare de flori. Tot trandafiri. Și tot roșii. De rușinează cu roșul lor albul lenjeriei de pe pat. Niciodată, la viața ei, n-a mai fost biata lenjerie așa de rușinată. Și de văzut, ce mai, a văzut destule, că e și ea în etate, nu e vreo novice, aflată prima dată în vreo cameră de hotel.

Inima femeii bubuie în piept, mai ceva decât clopotul de la Mitropolie, când anunță mare sărbătoare creștinilor. Ochii-i sclipesc fabulos, de nu știi de-n ei ard lacrimi sau stele. Dacă mai adineauri era – sau părea că e – o liniște totală, acum tânăra e, fără dubiu, larmă. Furtună. Vuiet. Zbânțuială. Vâltoare. Și zâmbeste, fericită, așa cum, o vreme, n-a mai făcut. Ia snopul de trandafiri în brațe și-și vâре fața în ei. Sunt parfum, sunt rană, sunt icoană, sunt amintiri. Ale ei, toate. Vrea să strige, vrea să caute, vrea să dea de cineva. De cine trebuie. De cine i-a fost dor. De cine are jale să nu i se-ntâmple ceva.

Dar, ușa de la intrarea în cameră se dă, în clipa următoare, fără preaviz, de perete și ea n-are timp să vadă ce-i sau cine-i. Căci, într-o fracțiune de secundă pașii umbrei de i-a stat pe urme, sunt lângă ea, în spatele ei. Și două brațe ferme și puternice o prind, așa, întoarsă cum e cu fața la pat și la trandafiri, între ele, gata s-o frângă, s-o rupă, s-o strivească. Femeia nu țipă, speriată, cum ai zice, nu se zbate, nici nu se ferește de strânsoarea aceea. Mai degrabă, ai zice, a așteptat, nebună, asta. Ține mai bine buchetul în brațe și surâde. Așa că, poate încurajată de astea,

poate pentru că a mai procedat astfel, umbra face și alte gesturi. Își apleacă, delicat, cum n-ai crede, capul spre gâtul femeii și, cu buze fierbinți, depune acolo peceți după peceți. De sărut. De dragoste. De un dor usturător, pe care, în fel și chip, de a putut, l-a strigat. Barba țepoasă și tare mângâie pielea diafană de pe gâtul femeii. Și mâinile umbrei strâng tare, tot mai tare, trupul subțire lipit încă de catifeaua trandafirilor. Întemnițată cu totul între cele două brațe, tână simte, ca și în alte dăți, cum ploi mănoase îi udă acum pământurile. Cât să-i crească, până la cer, holdele de grâu. Cât să-i aprindă, dintr-odată, toate luminile. Cât să-i inunde limanurile cu fericire. Plutește. Dar, la drept vorbind, nici umbra nu calcă tocmai pe covor de iarbă verde. Tot prin înalțuri zburdă și ea. Umbrele umbrei, cine știe de ce, au devenit sori. Blajini. Cu miez de comoară. Și aură de sfinți. O mână îi atinge, dulce, femeii obrazul, apoi îi ia ochelarii de soare de la ochi. Așa rămăsese cu ei. De emoție. De preaplin, deși intrase în hotel și, mai pe urmă, în cameră. Și, aceeași mână întoarce, în sfârșit, femeia cu fața către umbra care, de clipe bune, o sechestraseră.

– Iubita mea...

Guri se cată. Guri se găsesc. Guri se întretaie. Guri se spintecă. Și guri se încăleștează. Între ele și-ntr trupurile fierbinți și înlănțuite, trandafirii stau încă de strajă. Ca niște soldați, cu mâna pe baionetă, care apără cetatea. Roșul lor sângieru e mai pal ca obrații calzi, în care, bizar, colcăie vâpăi smintite. Printre cele două chipuri înlănțuite în sărut, la un moment dat, o lacrimă bezmetică și haihuie își face drum. Ca secera ce taie cocenii în urma culegătorilor de porumb...

Bărbatul dezleagă, deși cu oarece regret, nodurile strânsorii și-i pune femeii mâinile pe față, ștergând, ușor, lacrima nebună, ca o șoaptă nerostită:

– Ce e, iubita mea? Te-am speriat? Te-am strâns prea pe neașteptate și prea tare? De ce plângi?

– Nu m-ai speriat, Cris. Cum să mă sperii? Cine mă mai cuprinde pe mine în felul ăsta, în afară de tine, ca să mă apuce spaima? Nu m-ai speriat. Deși, mă așteptam să fii aici, în cameră, nu să vii de afară, după ce am intrat eu. Sunt fericită. De fericire, e lacrima. E doar o lacrimă, nu plâng.

– Puiul meu drag... Iubirea mea. Și eu sunt extrem de fericit că ești aici. Mi-ai lipsit atât de tare și atât de rău m-a chinuit dorul

de tine!... Credeam că nu mai vine o dată vremea să mi te strâng în brațe.

– Ce să facem, polițistule? Că te-a pus aghiută să te faci undercover... Un bucătar nu puteai să fii! Ori un șofer de autobasculantă. Sau la școală, un profesoraș... Acum, poftim, ne întâlnim în hoteluri, pe furiș, ca amanții.

– Dar ești amanta mea, frumusețe! Și amanta... Soție, iubită, prietenă, pui, sufletel, aer, viață, comoară, toate astea și multe altele, dar, da, și amantă. Ești singura amantă pe care o am și pe care o vreau. Mereu, în fiecare clipă...

– Șmecherule ce-mi ești! Ai început, deja, cu fitilele. Bine că mă asiguri că-ți sunt unică și iubită amantă, lucru pe care, la drept vorbind, îl știu, dar nu zici nimic de prostiile astea din meseria ta care ne țin, poftim, așa de departe, unul de altul. Și pe tine de toată familia ta. Ca să nu mai pomenim de toată primejdia care rezultă din plecările astea...

– Ai dreptate, dragostea mea. M-am gândit și eu, și chiar intens, la toate astea, și am luat o decizie pe care, în premieră, ți-o comunic, cum e normal, ție, nevastica mea. Îl punem în corset pe Ardil Escu și mă las, pe cuvânt, la vatră. Adică, nu că ies la pensie, că e departe clipa aia, nici n-o cârmesc spre autobază, pentru a fi șofer de bază al orașului, dar nu mă mai bag în de-astea. Serios! Muncesc ca un polițist corect, din birou și, când e cazul, de pe teren. Nu mai intru în chestii d-astea complicate. Gata! Suficient! Închid capitolul ăsta. Îmi văd de treaba mea, de familie, de tine.

– Am să fac un semn la grindă, să nu uiți! Căci, parcă te-aș crede, parcă nu. Că, doar să apară iar vreun caz tare la orizont și încep să-ți ardă ochișorii negri sub frunte. De patimă. De nebunia de-a rezolva tu cazul. Dacă nu știu eu asta, cine să știe? Of, iubire, și mie mi-a fost tare dor de tine! N-aș vrea să mai plec! Acum, n-aș mai vrea să te duci acolo, înapoi. Nu-mi vine să te mai las să te întorci! Te-aș lua, la plecare, cu mine, acasă!

– Știu, iubire, știu. Și eu aș pleca acasă cu tine, serios. Nu te-aș mai lăsa nicio clipă singură. Dar nu acum. Încă nu pot să fac asta. Mai ai răbdare. Mai ai putere. Și mai dă-mi timp. Încă un pic. Încă puțin. Și vom fi, pentru totdeauna, împreună. Căci, deși nu crezi, și, poate, în adâncurile mele, nici eu nu cred, în totalitate, nu mai plec altă dată. Nu mă mai bag în d-astea. Am obosit. Am îmbătrânit. Chiar stau acasă!

– Într-adevăr, ești un moș urât și ramolit! Mai ales cu barba asta care mă înțeapă, de fiecare dată, uite, când îți lipești obrazul de-al meu. Nu-mi place! De ce umbli așa și de ce nu te-ai bărbierit? Ți-ai schimbat look-ul? Așa cere undercover-ul?

– Nttttt. Așa mă place pă mine, p-acoloșa, fetili! Cică așa sunt mai sexos, mai frăguță, mai frumos. Așa zice fetili... Io zic ce zice ele...

– Iar eu, nevasta ta, care am, nu-i așa, toate drepturile rezervate, zic ca aicișa, să dai barba asta jos și să te faci cum ești, mereu, frumos. Frumosul meu... Deși fetili alea zice că ești sexos și frăgos, așa, mie nu-mi place. Prefer să-ți simt obrazul, când îl mângâie pe-al meu, depănușat de părul ăsta în dezorânduială. Am zis! Și, dacă nici măcar n-o cere acoperirea, chiar să faci bine să te bărbierești, dacă vrei să mă pupi zilele astea.

– Șefa! Raportez. Să trăiți, voi executa! Mă lipsesc de orice în lumea asta, las și fetele alea să plângă și să se jelească după mine, dar la buzele tale nu renunț. Deci, voi căuta un satâr și voi scăpa de barba asta. Da' înainte de asta, te mai giugiulesc un pic. Că așa vreau eu. Să te pup când sunt bărbos și când nu. Ai, da, toate drepturile rezervate, ca nevastă a mea. Dar și toate obligațiile care decurg de aici. Deci, printre altele, pe care, ca să nu stric clipa, nu le enumăr, să mă suportți și cu barbă. Te iubesc mult. Tu ești așa de frumoasă și eu sunt atât de bărbos! Tu ești proaspătă ca o crenguță de liliac, eu sunt ofilit, cu barba asta, căci, în rest sunt și eu la fel, știi, ca un fir de volbură uscată. Mi-ești tare dragă, nevestico. Sunt extrem de îndrăgostit de tine, ca la-nceputuri, de n-oi fi de un milion de ori mai mult. Te foarte iubesc. Și mi-a fost al naibii de dor de tine.

Când a lăsat-o să mai tragă o gură de aer, a trecut la lucruri mai pământești și mai pragmatice și a întrebat-o:

– la zi-mi: cum a fost drumul? A fost ok totul? Ai venit bine? Ai băjbăit după hotel sau după parcare a dintre blocuri, despre care ți-am spus?

– A fost în regulă, da, tot. N-au fost probleme. Nu s-a ținut nimeni, tot drumul, după mine, nu m-a întrebat nimeni unde mă duc, n-am avut, cum ziceți voi, nicio codiță. Găsit repede parcare și hotel. La ce scheme mi-ai făcut în mesaje, era și culmea să ratez... De altfel, subcomisare, știi și singur aceste ultime aspecte, parcare, hotel, adică. Și tot drumul dintre cele două. Căci, deși nu

mă așteptam, că ai zis verde că m-aștepți în cameră, sunt gata să bag mâna în foc, că aici, în oraș, ai fost fix pe urma mea.

– Ia, uite, domn'le, nevasta mea! Ce bună e! Începe să cunoască tehnici de filaj. Măine, poimăine mă depășește, pe mine, tăticul ei, și mă lasă, ca fraierul, de căruță.

– Păi, e normal ca ucenicul să-și depășească maestrul, nu? Doar n-am luat notițe degeaba. Răule! N-ai avut încredere în mine și m-ai urmărit!

– Nici vorbă! Am avut și am deplină încredere în tine. Ești bună! Și nu glumesc. Am văzut că ai fost foarte atentă. A, mi-a plăcut aia cu traversarea străzii pe la trecerea de pietoni și apoi înapoi, pe partea cu hotelul. Vigilenta mea! Generalul meu! Numai că, e foarte periculoasă toată ciorba asta cu Ardil și nu vreau să te expun, fie și un pic, la vreun risc, la vreun pericol, la ceva care să te supere și o secundă. De aceea, doar de aceea, am preferat să fiu lângă tine, să nu te las singură, să te observ de la distanță. Dar, am crezut că nu m-ai văzut.

– Nu te-am văzut. Ești mai bun ca mine. Îmi dai, deși bună și eu, clasă, la treburi de acest gen. Tu ai, trebuie să recunosc, școală! Adică școala făcută. Eu mai învăț. Acum iau lecții. Adică, meditații. M-am prins că ai fost pe urmele mele, doar când ai intrat după mine în cameră.

– Am înțeles. Deci, nu-mi pierd îndemânarea și dexteritatea...

– Totuși, Cristi, ai face bine să nu mai fii atât de protector și de protectiv cu mine, întruna. Pe cuvânt, sunt fată mare și mă descurc singură. Mai ales cu atâtea indicații și sfaturi din partea ta. Lasă-mă să-mi deschid aripile și să zbor. Singură. Știu zborul. Nu-mi rup nimic. Ai încredere că e cum zic.

– Știi că am încredere. Ți-am spus-o și ți-o spun mereu. Dar cum să fac să nu-ți mai duc grija? Cum să fiu detașat și liniștit ca o floare de iasomie, când pericolul rânjește printre noi?

– Pericolul ăsta a venit printre noi ispitit de tine, chemat de tine, adus de tine. Nu ne-a picat așa, din cer, la ceas de seară. În plus, știu, chiar știu să-mi port de grijă și singură. Stai, dacă nu cu un pas în urmă, măcar pe aceeași linie cu mine, nu o lua cu câțiva pași înainte.

– Mă străduiesc să nu-ți mai port grija, să nu te sufoc, să nu te fac să te simți îngrădită. Dar, cum să fac astea, când te iubesc atât de mult și numai la gândul că ai putea păți ceva, înnebunesc de-a binelea? Hai, nu mi te supăra acum!

– Normal că nu mă supăr, blegomanul meu. N-am venit până aici ca să stăm supărați și să facem tarantele unul cu altul. Mai ales că ne-am lipsit atâta și ne-am dus așa de rău dorul unul altuia. Doar am vrut să-ți spun asta.

– Am înțeles. Nu mai fac, mămico. Sunt băiat cuminte. Zi-mi ce face prichiuța noastră. Să-i pup gurița ei mică de dulcețică și scumpică. Mor de dorul ei.

– E bine. E și cumișnică acum. Nu mai plânge toată noaptea. Și, după cum știi, din zi în zi mai frumoasă. O să-ți arăt poze cu ea. Am în telefon. Acolo, desigur, nu puteam să-ți trimit așa ceva. Riscul, mi-am dat și eu seama, era imens. E bine, da, fiica ta. E bine. Dar, copleșită și ea, așa micuță cum e, de dor de tătucul ei. Toată ziua, toată noaptea, strigă prin casă după el: tata, tata, tata... Desigur, mai zice și alte cuvintele, unele întregi și clare, altele pe jumătate sau pocite, dar tata e la ordinea zilei.

– Iubirea mică a lu' tati! Scumpetea mea! Și lui tati, și știi, îi e teribil de dor de drăgostica mică. Încă puțintică răbdare, iubito. Încă un bob zăbavă. Am convingerea că vin, curând, acasă, la fetele mele. Că nu se mai lungește prea mult pelteaua asta. Nu poate să mai dureze foarte mult. Nu poate! Crede-mă că știu ce spun.

– Așa să fie! Să te-audă Dumnezeu, iubire! Mă rog mereu să te întorci cât mai grabnic și cât se poate de bine, acasă! Of, să se termine odată balamucul și stresul în care trăim! Stau cu inima cât un purice, în fiecare clipă. Mai ales că, din păcate, nu pot să iau legătura cu tine, Cristi. Nu de câte ori aș vrea, că aș vrea să fac asta în permanență, dar nici măcar din când în când. Iar tu ești destul de zgârcit cu veștile. Dai semn rar, foarte rar. Și doar câteva cuvinte. Opace, mai mereu. Iar eu nu știu, din ele, dacă ești, cum zici, bine, dacă mai ai treabă, dacă vii la mine. Mă strunesc singură să nu te sun, înapoi, cum îmi vine, după ce tu închizi. Sunt îngrijorată. De tot! Și terminată de dorul tău. Și încerc să mă asigur pe mine, mai mult ca pe ceilalți, că, în curând, se termină totul cu bine și vii acasă. Și, până la momentul revederii, aștept iar să sune. Să îmi spui, din nou, cele câteva cuvinte care, în fapt, nu spun mai nimic despre tine. Doar că ești viu, liber, nedibuit și încă poți să mă sune. Fie și numai pentru câteva clipe. Chestiuni esențiale, de fapt, în toată ecuația asta. Că ești întreg, că nu te-au legat, că nu te-ai dus pe copcă. Sigur, nici ardilul, dar nici tu. Am grijă de telefon ca de nu știu care comoară. Nu cumva să sune și telefonul

să aibă, din cine știe ce pricină, ceva și să nu meargă. De fiecare dată când sună, tresar. Mă bucur. Aștept să fii tu. Dar, desigur, nu ești mai niciodată. Din motive, știm amândoi, obiective, însă, nu ești tu, iubire. Nu suni tu. Nu dai tu semn. Nu încă... Și eu telefon de la tine aștept. Pe tine te vreau. Pe tine te doresc. Ție îți duc dorul și grija.

Bărbatul simte că discuția o cotește spre un unghi extrem de serios. Necesari, cu siguranță, vor discuta și despre toate câte sunt, tot sunt, de o bucată de vreme, pe acolo, pe unde l-a dus datoria – mă rog, Cătălina ar spune că s-a dus singur, de bună voie, nu l-a împins și nu l-a obligat nicio datorie – dar nu acum, nu în clipele de început, ale întâlnirii. E vreme. Au trei zile la dispoziție. Pentru confesiuni, pentru dialoguri, pentru pus țara la cale, pentru povestit, pentru întors, pe toate fețele, situația. Pentru dragoste. Și pentru dragoste au timp. Ori, mai bine zis, mai ales, pentru dragoste trebuie să aibă vreme. L-a ros, ca un câine turbat, dorul de femeia lui. Ca un câine a mușcat din el, încă de când a plecat de lângă ea. Era de așteptat. Lui îi e dor de ea și când sunt împreună, înlănțuiți. Dar mite să fie unul departe de celălalt! Trei zile n-o lasă din brațe. La un moment dat, vor și vorbi despre tot ce o face pe ea să fie temătoare. Parcă numai pe ea... Dar, la un moment dat. Mai încolo. Nu încă. De la prima strângere în brațe. Așa că, o luăm câținel. Toate la vremea lor. Și, întâi de toate cârmește barca spre alt liman:

– Deci, s-a mai cumițit pitica noastră. Mă bucur. Se face și ea mare. Și, cum ai zis, tot mai frumoasă. Și mai frumoasă! Dar, e și normal ca fata lu' tati să fie astfel. Tot mai frumoasă, adică, din ce în ce mai frumoasă. Păi, dacă seamănă, întru totul, cu mămica ei, cum să fie altfel? Căci mămica ei e cea mai frumoasă și cea mai dulce femeie din univers. Nu e alta ca ea. Ah, iubire, cât mă bucur că ai venit...

Bărbatul își prinde iar nevasta în brațe. I-a lipsit mult, la vila lui Ardil Escu, asta. Desigur, multe i-au lipsit, multora le-a dus dorul, după multe a tânjit. Dar, nimic din toate nu l-a copleșit și apăsător așa, ca dorul nebuin de ea. O lipește, uite, ca acum, de el, și simte că, fără aripi, zboară mai sus ca oricare ciocârlie. Îi simte parfumul, respirația, pulsul și e mai beat ca în cazul în care s-ar îneca în butoaie de alcool. Îi sărută buzele cu cel mai minunat gust din univers și, fără preaviz, intră în fibrilații de fericire. Ea e tot ce e mai frumos în lumea asta. Și e a lui. Doar a lui. E de la ursitori

să fie așa. Să fie împreună. Unul al altuia. De sute de ani, e scris să fie astfel. Desigur, unii din lumea asta meschină și rea, în care își duc și ei existența, ar putea să spună că povestea lor e siropoasă, că ei sunt învechiți, că dragostea e doar un cuvânt din poezii și din romane, că, în viața reală nu există, decât pasager, decât trecător, decât din când în când, iubire, că zisa aia cu sufletele pereche, pe care se tot bate monedă, e doar o scorneală de oameni naivi. Nu toți, fără îndoială, trăiesc ca ei. Și ce trăiesc ei. Poate, aceia n-au avut noroc. Poate, ei au fost privilegiați. Poate, ei au știut să simtă mai mult, total, de fapt, alții n-au vrut ori n-au putut să facă așa. Poate, poate, poate... Cert e, doar, că de la – aproape – Adam și Eva lor doi li s-au tot înșirat planetele, ca să fie împreună. În toate viețile pe care le-au avut și le au. Să se iubească. Au intrat, deopotrivă, în asta. Și intrați împreună, rămân. Cu toate pietrele de moară pe care, ca toată lumea, trebuie să le care amândoi în spate. La urcuș, dar, categoric, și la coborâre. Și, din păcate, deși el e bărbat și ar trebui să ducă mai mult, mai multe – căci, îl ține și poate – sunt dați când, orice ar face, nu e-n stare să-i ia ei, din spate, povara. E neputincios. Aproape legat de mâini și de picioare. Ca acum.

Fără Ardil Escu, n-ar fi plecat de lângă ea. Ar fi stat acasă, cu ea, în brațele ei. De când s-au căsătorit, n-a lipsit niciodată, atâta, de lângă ea. Drumurile i-au fost scurte, dar cu spor. Popasurile lungi și, mai ales, sublime. Bănuia că e greu fără ea, dar s-a dovedit a fi cumplit, de-a binelea. Dacă se sfârșește cu bine totul, clar, nu mai pleacă. Nu-și mai pune familia și dragostea în pericol. Căci, acum, tot ce are, și-o știe exact, e în primejdie. Numai să se strice mecanismul destul de bine, e drept, pus la punct, numai să se înțepenească vreo roțiță, numai să se blocheze ceva și gata, totul ia foc! Totul e scăpat de sub control. Totul se face arșice. Nu că e jale, e Apocalipsa. Apocalipsa după Ardil. Așa trebuie consemnată la cronici, dacă, din cine știe ce cauză, li se oprește magaoaia-n drum. Și, din nefericire, nu doar el, în așa context, trage ponoasele. Ardil Escu și-ai lui îi caută și-n oala cu ciorbă de lobodă. Ajung, categoric, dacă, Doamne ferește, se prăbușește șandramaua, că nu vrea să cobească, și la ai lui. La toți. Și la copil. Și la ea, femeia vieții lui pe viață.

Nici faptul că, împotriva regulilor clare, ei doi s-au întâlnit acum, aici, nu e lipsit de riscuri. Când lucrezi sub acoperire, nu te expui astfel. Și, mai ales, nu îi expui pe-ai tăi. Nu pleci, pe cât

posibil, din perimetru. Nu iei legătura cu cei dragi. Nu riști. Nu pui sabia deasupra capului tău și al persoanelor apropiate și importante din viața ta. Nu faci nimic care să-ți pună ogarii pe urme. Eviți să cazii pradă leilor din groapă. Știa asta. Doar nu e vreun novice. A mai mâncat, în timp, pâine de asta. Dar, acum, a ales să riște. Să sfideze regulile, primejdia, viața, pe Ardil Escu. Și să fie, pentru trei zile și trei nopți, doar trei zile și trei nopți – tot liberul, adică, tot liberul de acum – cu ea. Să se încarce, să se bucure, să se limpezească, să nu moară de dor, să trăiască. Acum! Mai încolo, cine mai știe... A ales să greșească. Să stea, în mai toate clipele, cu inima-n gât, la gândul că, naiba știe de unde sau cum, ar putea să fie descoperit. Aici, cu ea. Și cu adevărata lor identitate. El ca el, de ea îi e... A ales să încalce, ca mai niciodată din punct de vedere profesional, regulile. A ales, ca pentru trei zile, să se întoarcă la viața lui. Să fie Cristi Popa. A ales să fie bărbat, nu polițist. A ales, da, deși o tot spune, să trăiască. Trăitul ăsta începe când e cu ea. Și a ales să fie cu ea. Ar alege, mereu, dacă ar trebui să tot aleagă, să facă asta. Să facă, fix, la fel. Căci, fără pâine poate. Fără vin merge. Fără Dumnezeu, asta e, o duce. Dar fără ea, acum, altă dată, întotdeauna, n-are cum. Cade. E dărâmat. Se pierde. Moare.

Fie ce-o fi! Poate că totul decurge la milimetru. Poate că factorul neprevăzut, de data asta, nu intervine. Poate că gerurile și înghețurile nu vin, cum scrie, de altfel, și la carte, în plină vară. Așteaptă, cum e firesc, iarna să se dezlănțuie. Poate că nu e, chiar nu e, dracul chiar atât de-al dracului!

Își strânge și mai tare nevasta lângă el. O simte de sus până jos. El e foc și ea e apă. Apa lui, care-l stinge de fierbințeală. El e cer și ea e albastrul lui. Ea-i pământ blând, el plug arțăgos. Ea e ploaia care-i udă lui trandafirii. Și, mai ales, care îi spală, de peste tot, rugina. El e cuptorul, dar ea e pâinea. Ea e strugurele blând și dulce, el vinul înăsprit și sec. Ea e cafeaua și el ibricul turcesc. El e blestemul și ea binecuvântarea, dar numai împreună pot și ființea. Și tot împreună sunt luptă și victorie și triumf și artă și icoană și viață și aură de sfinți. Ea e regina, zeița, Dumnezeu, el, de când o are, o slujește. El e ea. Și ea, din fericire, tot el e.

Își apleacă iar capul s-o sărute. Vrea să-i strivească nu doar buzele sub ale lui, dar și răsuflarea, și cuvintele, și întrebările, și toate angoasele. Ea se strânge mai tare în el, iar mâinile îi cuprind, ca-n rugăciune, gâtul. Ce dor le-a fost. Ce greu le-a fost. Ce mult,

deși nu o eternitate, a trecut de când n-au mai stat așa. Se simt. Se respiră. Se au. Își sunt. Dragul le curge prin vene ca – și cu – sângele înfierbântat. Dragostea asta nu trece. Îi are în stăpânire. Îi sunt robi. De-o viață. De vieți. Și pentru cel puțin înc-o viață.

Ce frumoasă e, suspină sufletul din el, cât de frumoasă! Și-a lui. Numai a lui, din toată lumea asta. Ce poveste i-a fost scris să trăiască împreună cu ea! Ce file albe scriu și tot scriu amândoi! Iar el, acum, nu are voie, e interzis la propriu, să-l strecoare iar pe Ardil Escu între ei. Deși, îi e greu. Deși, gândul, face ce face și fuge iar la nenorocit. Să-l prindă cu ocaua mică și să-l bage la brutărie, unde-i e locul. Și să se așeze odată apele astea învolburate în matca lor, în locul lor.

O ia, ca-n noaptea nunții, în brațe, și-o duce în patul însângerat încă, de trandafirii roșii dăruți ei. I-ar putea, dacă ar vrea, transforma în scară către cer, dar preferă să îi împingă doar, cu mâna, de pe cearșaful alb, să-i spele acestuia, cum ar veni, rușinea, și să lase locul liber pentru ei. În clipa cu valoare de eternitate de acum, trandafirii nu încap aci, lângă ei. Și, de altfel, ar fi și păcat să-i rupă și să-i tăvălească pe sub ei. Au și trandafirii sângerii o viață.

Cu degete febrile, bărbatul descheie nasturi, mângâie, cuprinde, strânge, deschide fermoare, pipăie, înlănțuie, frământă, alintă, scoate haine. Ale ei și-ale lui. Fiindcă, în cer și pe pământ, și, foarte sigur și în ținutul lui Hades, totul s-a aliniat, acum, pentru ei. Nu mai contează nimic. Nu mai există nimic. Ardil Escu s-a topit ca lumânarea lăsată în vîpîie. Vălurile iubirii s-au lăsat, discret, peste frunțile lor. Ca să-i acopere și ca să-i împodobească. Dimineața viermuindă a tăcut, cuminte. Gândurile, toropite, s-au dus la culcare. Spaima nebună a zburat nebunește spre alte meleaguri. Lumea gălăgioasă a făcut, asurzitor, liniște. Ardil Escu nu, nu mai e. S-a disipat în eter. S-a volatilizat. A dispărut de pe traiectorie. Și, într-un chip magnific și fabulos, a venit veșnicia.

E timpul lor. Al celor care se iubesc. Și și-au dus dorul. Și au ars, pălălaie, până la cer. E cazul – și momentul, dar și locul – ca un bărbat și o femeie să se iubească. E vreme pentru dragoste. Pentru unirea întru Hristos. Pentru a fi stăpânii lumii. Să stingem lumina!

Mai târziu, Cătălina scotea din sacoșa pe care o avea în mână, la venire, câteva rochițe și schimburi de-ale ei – că, doar, trei zile și trei nopți aici, nu era să stea numai cu țoalele cu care a

venit – dar și câteva caserole cu bunătați aduse de acasă, făcute, special, pentru Cristi.

– M-am conformat, după câte ai observat, domnule subcomisar, și nu am avut cu mine bagaj care să atragă atenția. Nu tu troler, nu tu geantă de voiaj, nu tu geamantan ca pentru o doamnă care călătorește. Fie și până la Slobozia. Am venit cu sacoșa, ca la piață. Dacă spun cuiva că mi-am pus rochiile în sacoșa cu mâncare și acum s-ar putea să miros ca o cantină, își face cruce și cu stânga, nu doar cu dreapta, de prostia din capul meu. Și fuge, parol, mâncând pământul de așa nebună. Dar, vorba omului meu, ce mai, e sfântă! Nu mă abat nici cu o centimă de la ce-mi spune el! Sunt, deci, o soție model. Alta ca mine, mai va să se nască și să găsești tu. Ia aminte și ține minte!

– Așa fac. Notez în agendă, să nu uit. Soție model. Alta ca tine mai va să existe. Și chiar nu există. Serios vorbesc. Iau aminte și țin minte.

– Bine. Măcar atât, dacă tot miros a bucătărie. Dar, câte ceva, măi, Popa, din cele care îți plac ție, n-am putut să nu aduc. Să papi și tu acum, pe aici, ca la tine, acasă. Că cine știe ce mănânci tu, toată ziua, bună ziua, prin coasta lui Ardil, cum îmi ești! Hai, spală-te pe mâini încă o dată și pofteste la masă! Binecuvântează, părinte, mâncarea asta și pe mine, păcătoasa...

– Doamne miluiește, Doamne miluiește, Doamne miluiește! Acu' de ce râzi? N-ai vrut blagosloveală? Serios vorbesc acum: te-ai gândit bine cu păpica, iubire. Dacă îți miros rochițele a cantină, nu-i bai. Te mănânc cu ele, cu tot, nu mă mai omor să le dau jos. Chiar îmi era dor de mâncarea și de prăjiturile tale. Cele mai bune și cele mai gustoase din lume. Dacă mă premiază poliția română pentru niscaiva merite deosebite în muncă, îți deschid, pe cuvânt, un restaurant. La șosea, cum ar veni, să dea de el toată lumea. La loc cu vad și cu dever. Și cine nu vrea, tot să dea de el. Să vadă tot natul cum se mănâncă pe cinstre.

– Nesperios, pe cuvânt, bărbatul ăsta al meu! Întâi, a zis că-mi face editură, ca să-mi publice toate cărțile pe care le-am scris și, în șapte vieți, le voi mai scrie. Căci, dacă ai propria editură, și tocană să fii, tot ajungi celebru. Apoi, s-a lăudat că, dacă îi măresc șefii salariul – deșartă speranță, căci, mai degrabă, crește nivelul apei într-o baltă secată de o mie de ani, decât salariul celor din poliție, dar oriș'cât, am consemnat bunăvoința – îmi deschide parfumerie, ca să scape de cheltuielile asidue și costisitoare cu

parfumul. Pe urmă, a zis că ar fi bun la casa omului, în proprietatea lui, un magazin de jucării, ca să poată să-i dea omul orice zdrăngănică pișcoțicăi din dotare. Și, acum, poftim, mă face patroană de locantă.

– Râzi tu, nevastă, râzi, dar să fii șefă de tavernă, în ziua de azi, s-ar putea să fie mai profitabil ca în poliție și ca-n literatură, și ca-n alte vreo trei mii de domenii de-astea, la un loc. Dar, bine, dacă nu vrei restaurant, nu-ți mai fac, soțioara mea. Că nu mă rog de tine. Beau toți banii cu gagicile și cu marfușele, vorba lu' sfântu' Țeapă, fi-i-ar numele să-i fie.

– Bine, așa să faci. Să te-ncurci cu toate damele numite. Să te pună, adică, sfântul Țeapă – hmm, simt niscaiva cioburi de bec spart, pe care s-a călcat – să faci una ca asta! Că nici apa din toată Marea Neagră nu te mai albește, la cât noroi o să-ți trântesc în cap. Deocamdată, lasă marfușele și mănâncă bunătățile pe care, cum știi, le-am făcut cu mânuțele astea două.

– Pupă tati mânuțele alea două. Calde și blânde și pricepute și alintătoare. De știi și pot să țină-ntre ele, o lume. Mmmm... Cele mai bune bunătăți... De altfel, nevoind să apelăm la room service – pentru că e bine să știm doar noi, doi, că suntem aici – am făcut și eu aprovizionarea, când am venit, azi noapte. Avem, zic eu, de toate, în frigider. Dar, pentru că s-a văzut, confirmat, arătat, că nu prezentăm interes pentru nimeni, în orașul ăsta – nu știu oamenii de aici ce staruri suntem noi... – putem să mergem să mâncăm și în oraș. La un local, na... Și să ne plimbăm, dacă vrei. În asfințit, sub clar de lună, la nămiezi, dimineața, pe răcoare, cum îți pofteste inimioara. Ne plimbăm. Pe aici și prin împrejurimi. Ca niște îndrăgostiți, ce ne aflăm.

– Nu, nu vreau, iubire, să ieșim din cameră. Nici să mâncăm, nici să ne plimbăm, nici să facem altceva. Pe de o parte, pentru că nu știi cine, cum, poate să ne zărească pe undeva. Chiar fără ca noi să știm, să ne dăm seama, să fim conștienți de asta. N-are rost să ne batem cuie-n pantofi, degeaba. Călcăm și ne mișcăm mai bine, fără ele. Adică, loco, în cameră.

– Înveți, fata mea, înveți tot mai mult cum e cu acoperirea asta! Bravo! Promiți, serios! Ești bună și poți să fii și mai și!

– Știu. Îmi cunosc valoarea. De aceea, așa...

– De aceea... Gata, am înțeles. Vrei să mă devorezi, total, zilele astea. M-am prins. Caput! Până aici mi-a fost. Vai de mine! Acum nu mai am scăpare.

– Urma, da, să spun și asta. Cum ziceam, pe de-o parte... Și, pe de altă parte, nu vreau să mă dezlipesc de tine, zilele astea, orele astea, clipele astea. Câte sunt ele.... Ai anticipat perfect. Vreau să fiu numai cu tine, nu cu un oraș întreg, cu o lume întreagă, pe străzi, prin localuri sau pe-aiurea.

– Știam eu, frumusețe! Știam de mult că nu poți fără mine! Că mă vrei doar pe mine, de băiat drăguț – chiar cu barbă, dar, după cum ai observat, am scăpat de ea, că ordinu-i ordin, să trăiți, șefa – ce sunt, nu și tot poporul. Știam asta, chiar și când tu, demult, nu știai. Asta înseamnă, nu-i așa, să fii mafiot! Așa că, știind acest lucru, ca să evit fierbințeala inerentă, am băgat la rece și oarece... Niște prosecco, niște șampanie, niște chestii... Pe tine te-mbăt, clar, cu astea, eu, la rându-mi, mă-mbăt, cui, cu tine.

– Sună bine. Poate că e momentul să ne facem amândoi, ca niciodată, cui. Mă las pe mâinile tale de cunoscător fin. Dar, să știi că, atunci când zici că nu știam că știu că te vreau numai pe tine, în culise, de fapt, știam. Și știam că, deși nu spuneam la scenă deschisă, era foarte important că știam că te vreau, în culise. Înțelegi tu ce spun sau te-am pierdut?

– Nu mă pierzi niciodată, captivanta mea. De altfel, și eu băiat bun, care ține drumul, nu mă rătăcesc. Foarte bun tot ce mi-ai adus. Și sărmăluțele, și icrele, și budinca, și plăcinta, tot. Dar trebuie să mănânci cu mine. Un dumaticat nu mai înghit, singur. Căci, sunt aproape convins că nu prea mănânci singurică, pe-acasă. Nu că n-arăți beton, dar ești mai subțirică, decât la plecarea mea. Trag nădejde că ai noștri te pun, temeinic, la masă, ori de câte ori ești în greva foamei.

– Stai liniștit, din punctul ăsta de vedere. Știi că, și să vreau și să nu, mama și bunica, dar și restul, mă așază la masă, cu forța, și mă țin legată, lipită de scaun, până catadicsesc să ciugulesc ceva. Dacă ele consideră că trebuie, la nevoie, mă hrănesc cu lingurița și tot înghit ceva. Deci, nu fac foamea. E-n regulă.

– Aha, înțeleg, iubire. Din punctul ăsta de vedere, să stau liniștit. Și stau. Bine. Dar din care punct sau puncte ar trebui, totuși, să mă neliniștesc? Hai, spune-mi, te rog! Uită-te la mine! Și zi-mi!

– Nu-i nimic, iubire, ce să zic? Am vorbit și eu, așa, pur și simplu, nu am făcut, strict, referire la ceva, cu punctul ăla de vedere. Nu m-am gândit la ceva anume! Hai, nu mă mai privi așa, că nu-i nimic!

– Cătălina... Uită-te la mine. Te-ascunzi de soțul tău? Ai secrete? Spune-mi ce e. Ce ai pe suflet. Te rog, nu te mai codi. Că știu că e ceva. Și tu știi că știu...

– Desigur. Tu știi tot, soțiorul meu. Nu-i nimic. Nu am nimic. Doar că, nu știu cum să zic. Doar cu pâine, chiar dacă mănânci în fiecare zi, nu te sature. Mai trebuie ceva. Mai ai nevoie de ceva. Iar eu am nevoie de tine. Îmi trebuiești. Să fii cu mine. Mereu! Nu-mi place și mi-e greu să fiu singură. Te vreau cu mine. Fără tine, sunt sfâșiată și pierdută și distrusă. S-ar putea spune că nu sunt singură, că îi am alături pe cei mai buni oameni din lume, întreaga familie, adică. Numai că, mie nu-mi e suficient. Te vreau pe tine. Am imperioasă nevoie de tine. Îmi trebuiești, maximum, tu. Dar, uite, tu nu poți, acum, să fii cu mine. Așa că, tot mai mult cred asta, am nevoie să fiu eu cu tine.

– Iubire... Ce tot spui? Știi că, deși, fizic nu sunt cu tine, sunt de fapt. Cu tine, lângă tine, în tine. Sunt! Oricum, în toate felurile. Așa că... Să știi că nu cred că-nțeleg tot ce mi-ai spus.

– Ok. Dacă nu-nțelegi, sunt mai explicită. Nu-mi lipsește pâinea. Niciodată. Și nici altceva care, desigur, ostioiește foamea. Familia ta minunată, care e, desigur, și-a mea, are grijă, când eu, poate, nu am, de asta. Numai că, eu am altă nevoie. Am nevoie să fiu cu tine. Fizic. Total. Acolo.

– Ce spui, tu, dragostea mea? Cum adică să fii acolo, total, cu mine? Acum, acolo, cu mine, nu se poate. Știi asta. Nu sunt în vacanță, acolo.

– Știu. Și nu m-am gândit să fiu acolo, cu tine, în vacanță. Dimpotrivă.

– Dimpotrivă... I-auzi!

– Dimpotrivă, da! Am nevoie să fiu acolo, cu tine, cum am zis, total și fizic. Dar nu doar! Am nevoie să fiu acolo, cu tine, ca să te-ajut. Ca să fac ceva. Adică să fac ceea ce trebuie. Ca să reușești. Ca să învingi. Ca să câștigi. Ca să te întorci acasă, bine și sănătos. Tu și ceilalți. Cristi, am nevoie să calibrez, acolo, balanța.

– Adică...

– Sunt convinsă c-ai înțeles. Doar ești băiat deștept și ai prins șpilul din prima. Dar, dacă vrei să spun totul cu vorbe concrete, fie, o spun. Îți aduci aminte că m-am întâlnit cu Ardil Escu în bâlci...

– Da, îmi aduc. Și?

– Și... Ardil Escu, despre care bine știm că e un afemeiat, m-a plăcut. Stai, nu face fața asta, că n-am spus nimic. Încă n-am spus nimic. Ascultă-mă până la capăt! Planul poate să fie bun.

– Planul... Există, deja, un plan... Frumos, foarte frumos!

– Da, Cristi. Există un plan. Singură, între patru pereți, am făcut și eu – ce era să fi făcut altceva, dacă sunt singură? – un plan. Și el e cam așa... Nu, nu te eschiva! Vreau să m-ascuți! Poate să aibă sorți de izbândă acest plan.

– Refuz, chiar refuz, să ascult așa ceva! În primul rând, că nu-mi place asta cu știi că m-a plăcut Ardil Escu, afemeiatul. Nu vreau să te placă! Și, mai ales, nu vreau să pornești tu, în planul tău, oricare ar fi el, de la asta. Ești nevasta mea, iubita mea, draga mea. Nimeni din lumea asta să nu te atingă, nici măcar cu vreun gând spurcat, că dau, și știi, foc întregii lumi! Da, sunt gelos. Nebun de gelos. Dar...

– Într-o oarecare măsură, da, ești și gelos. Știu. Însă, știu și că ai încredere în mine. Totală. Așa cum și eu am în tine. Pentru că ne cunoaștem. Pentru că știm ce și cine suntem. Și toate câte ne leagă. Și știu și că, de multe ori, o bagi pe asta cu gelozia și așa, de amorul artei, nu neapărat că...

– M-ai întrerupt și-mi pierd șirul. Și e important ce spun. Revin. Continuu, adică. În al doilea rând, ca să fii acolo, total, fizic, cu mine, cum e în planul tău, adică nu în vacanță... Adică, zici să fii parte din operațiune... Adică... Adică, ce mai... Adică niciun adică! E foarte, foarte periculos. Și nu glumesc deloc, iubito, când afirm asta! E risc mare să fii acolo și să faci, nu știu, ce ai plănuit tu!

– Știu că e periculos. Știu. Nici n-am spus că ar fi ușor. Facil într-o chestie de-așa anvergură, nici n-are cum să fie. Dar și pentru tine, iubirea mea, e tot periculos, e la fel de periculos. Eu, ce vreau să fac, este să încerc să reduc timpul de pericol, să-l scurtez, să-l fac mai mic – căci, cred că aș putea să mănuiesc bine, în relația cu Ardil Escu, dinamita – dar și să sporesc șansele voastre de reușită.

– Relația cu Ardil Escu... Desigur, te referi la cea din planul tău, nu altminteri... Trec peste. Eu, draga mea, sunt polițist. E treaba mea să întâmpin pericole, să îmi asum riscuri. Și am făcut-o. În deplină cunoștință de cauză. Sunt, știi, un om asumat. În plus, eu, dar și ceilalți, am experiență. Am mai făcut asta. Am mai trecut prin asta. Am mai întâmpinat pericole. De-astea sau de alt fel.

– Tu, da. Ai, cum zici, experiență. Ai mai făcut asta și te-ai hârșit. Ai învățat, ai dat destule teste, le-ai luat. Chiar și Teapă, deși nu a mai fost undercover, poate face, dacă se concentrează maximum, față. Și sunt convinsă că face. Dar Radu Munteanu? El n-a făcut asta niciodată, Cristi. Și, totuși, e acolo. Cu tine, cu voi. Gata să învârtă roțile despre care i-ai spus să le învârtă.

– Răducelu n-a făcut asta, ca acum. Dar, ca ziarist de investigație, a mai făcut-o. A mai intrat în roluri. A mai jucat sus, pe scena asta. Nu e prima dată în luminile rampei. Serios...

– Minunat, Cristi! Și Răducelu poate, dar eu nu! În fond, ce naiba, eu nu sunt în stare, după tine, nici să pun o oală-n cui!

– Iubirea mea... Am spus eu asta? N-am spus. Dimpotrivă. Știu – și vorbesc serios – că poți să o faci. Că poți să intri în rolul ăla pe care l-ai priticit – singură, cum ai subliniat, și-ți dau dreptate că ești singură și n-ar trebui să fii – și pe care, vag, îl bughesc și eu, acum. Și știi și că ai putea să reușești. Ai putea să ne dai, la propriu, un vagon de ajutor. Cinci vapoare, poftim! Numai că...

– Numai că...

– Numai că, e infinit de periculos. Știu ce spun. Crede-mă, știu! Și eu, soțul tău, omul tău, bărbatul tău, nu sunt de acord cu așa ceva. Nu, categoric! Nu vreau să te expui, nu vreau să riști, nu vreau să pățești ceva.

– De ce să pățesc ceva? Tu ești acolo, cu mine. Suntem împreună, deși Ardil Escu n-o știe. Mă ții în cătare. Dacă se-ntâmplă să calc aiurea, mă tragi de mânecă. Și ai grijă, cu experiența, cu școala, cu forța ta, să fie bine totul.

– Teoretic, da. Poate să fie ca-n planul tău. Simplu, ușor, fără bătaie de cap, roz bombon. Practic, însă – și nu mă țin de cioace – se poate întâmpla orice. Aaaaaaaaabsolut orice! Chiar și să nu fii, din motive obiective, în stare să am grijă de tine. Trebuie să înțelegi asta, fata mea. Vorbesc cât se poate de serios. Nu glumesc. În așa ceva, nu e loc de glumă ori de mișto. Se prea poate să fii, din diverse motive, lipsit de forța asta, de a te apăra. Și a mă apăra. Și a ne apăra. Acolo, cu Ardil Escu, se poate întâmpla orice, oricând! Inclusiv chestii pe care refuzăm să le luăm în calcul și să ne gândim, fie și doar tangențial, la ele.

Cătălina știe toate astea. Tocmai pentru că știe că se poate întâmpla absolut orice, în orice moment, și că e periculos acolo, cu Ardil Escu, vrea să ajute. Vrea să-i fie alături soțului ei, pe care, mai mult ca orice pe lume, îl vrea acasă, lângă ea și lângă fetiță.

Tocmai pentru că știe cât e de mare primejdia, crede ea că ar putea să facă, de data asta, cărțile. Are niște atuuri. L-a văzut, atunci, la bălci, pe Ardil. Și, că vrea ori că nu vrea, intuiția ei funcționează. Bine. N-o înșală. Doar e femeie... Și și-a dat seama că fostul președinte a privit-o, atunci, într-un fel. Ca un bărbat care place, destul de mult, din prima clipă, o femeie. Și Ardil Escu este un mare iubitor de femei. Și de neveste. Planul ei ar fi ca... Ar putea să facă asta. Ar putea să îl atragă în capcană pe Ardil Escu. Și, apoi, cine trebuie, să-i dea la temelie.

Da, băieții ăștia sunt, ca ogarii nestruniți, pe urma vânatului. Și poate că se apropie. Și poate că e bine tot. Și poate că izbânda e colea, după colț. Dar, dacă nu merge? Dacă din construcția lor – poate solidă, dar mai există și, nu-i așa, ghinionul – se prăbușește ceva? Rămân descoperiți și se duc naibii atâta muncă, atâtea renunțări, atâtea sacrificii.

Planul B, al ei, ar putea să fie de ajutor. Ar putea să fie suplimentul luat la caz de nevoie. Subterfugiul adoptat ca să se împingă, mai departe, căruța. Potecuța pe care să se strecoare toți, spre linia de sosire a cursei. Așa crede. Chiar crede și chiar simte asta. Că poate să fie de ajutor. Că planul ei, chiar socotit fantezist de soț, poate să reușească. Femeile pot mereu ceva, dacă-și pun în cap. Determinarea, fermitatea, ambiția lor sunt mai puternice, dacă ele, într-adevăr, vor, ca ale bărbaților.

Însă, nu e cazul să insiste mai mult decât trebuie, acum, cu Cristi. Era clar ca clarul cel mai clar că el nu va fi niciodată de acord să intre ea în scenă și să joace un rol. Rolul ăla pe care îl gândește ea. Desigur, ar putea să fie și factorul gelozie, în refuzul lui. Căci el a-nțeles perfect ce ar fi vrut să facă ea. Dar, nu e numai asta. E, cu adevărat, spaima că acolo, acolo, în bârlogul fiarei, s-ar putea întâmpla ceva. Și, dacă ea deja se teme și avea frici întemeiate despre ce e pe acolo, acum, că soțul ei a exprimat și verbal asta – el, întotdeauna, ascunde pericolele, minimalizează tot, o dă în glumă, râde, ca ea să nu se sperie, să nu-și facă griji, să nu turbeze de frică – înțelege și mai bine ce e și ce-ar putea să fie acolo. Cu atât mai mult, trebuie să acționeze și ea. Repede, cât mai repede. O să vadă când și cum. O să facă totul ca la carte. N-o să dea rateuri. N-are voie. O să reușească! O să fie de ajutor! O să-i stopeze șederea pe uși străine soțului ei. O să-l întoarcă mai repede acasă, în patul conjugal. Dar, nu acum. Acum, nici

măcar nu mai trebuie să vorbească despre asta. Acum, e momentul să acționeze altcumva, să apese alte butoane:

– Bine, Cristi, înțeleg. O lăsăm baltă cu planul meu. Nu mai zic nimic. Dar, povestește-mi tu. Spune-mi cum merg lucrurile, acolo. În ce stadiu sunteți. Care e situația. Pe ce picior dansați și pe ce muzică.

Pe sub ochi, discret, Cristi Popa își studiază soția: așa să fie? Să fi-nțeleș? Să nu se mai gândească la ce se gândise? Să lase deoparte planul ei? Nu știe spre ce răspuns să încline balanța, da sau nu. Nu știe, deși o cunoaște bine, dacă e cum zice. Știe ce puteri nebănuite ascunde în ea. Știe că, dacă vrea, mută mai încolo Bucegii, doar într-o noapte, și doar cu roaba și cu găleata. De nu mai rămâne, cu toată harta care i-a încastrat în vena ei, nici urmă de bieții Bucegi. Dacă vrea. Dar, poate că, acum, Cătălina nu vrea. Nu ține morțiș să iasă la rampă. Nici nu contează dacă ar fi fost bun sau nu acel plan al ei, făcut, cum a zis, în singurătate. Asta îl doare. Groaznic. Ea e singură. El a lăsat-o singură. Și nu trebuie să mai facă asta. Trebuie să-i fie alături. Trebuie să pistoneze, pe cât poate, drăcia în care e prins. Cine știe, planul ei poate că era bun. Sau nu. Habar n-are. Ar fi fost, în schimb, al naibii de primejdios. Destul că mănâncă el pâinea asta. Măcar ea să stea acasă, ferită, și să aibă grijă de copilul lor și de ea. Ah! Să i se întâmple ceva femeii lui ori fetiței... Doamne! El moare, în așa situație. Întâi, face prăpăd în lume și lumea, apoi, cum, necum, se stinge și el. Și se duce lângă ea. Lângă ele. Ferească Dumnezeu! Lasă, poate a fugit gândul ăla al ei... Poate chiar a spus drept că lasă baltă planul acela.

– Eu aș zice că, măcar până acum, lucrurile merg bine. Conform desfășurătorului. Florin, ca avocat, își face treaba lui. Discret, atent, cu grijă. Țeapă și cu mine stăm în coasta ardilului și vedem și auzim ce nici cu gândul un om cu toate țiglele pe casă nu gândește că s-ar putea vedea și auzi. E băgat în foarte multe Ardii Escu. Comite infracțiuni și ilegalități pe bandă rulantă. Are mare putere și mare influență, deși, practic, nu mai ține frâiele țării. Mă ia uluiala, de-a dreptul, când realizez cât de bine trage toate sforile posibile. Nu mai e președinte de atâția ani, însă controlează tot. Știe tot. Are tot în mână. I se dă, în tot, raportul. Nimic nu mișcă fără el, fără să știe și fără să aibă vreo părere despre acel lucru sau fapt. Serios, așa ceva e greu și să gândești, darmită să realizezi. Nu știu, ori suntem cu toții o țară de corupți și de

nenorociți, ori Ardil Escu al nostru îi are pe toți, de prin toate domeniile și structurile, la mână, ori nu știi ce să mai zic. Am înnebunit cu toții. Am orbit cu toții. Și, știi, face totul firesc. El e convins că așa trebuie, cum face el. El chiar crede că e Dumnezeu pe pământ – nu trimisul lui Dumnezeu, Dumnezeu Însuși! – și împarte binele și dreptatea. N-are, de nimic, remușcări sau apăsări. Semnează, la propriu și la figurat, sentințe de tot felul. Sub ochii noștri dă ordin – dacă vreunul i-a călcat, sau i s-a părut lui că i-a călcat, rondul de trandafiri – să fie belit. Nu se ferește de noi, de mine și de Țeapă, adică, atunci când suntem de serviciu, să vorbească fățiș, fără ocolișuri, ce are de vorbit cu omul lui, unul Michi Sultan. În urechile noastre pune țara la cale. Dar, că vedem și că auzim noi toate astea, e vax albina crema puca. Nu înseamnă nimic și nu e de ajuns în fața instanței. Trebuie mai mult. Infinit mai mult și mai bun și mai beton! Avem nevoie de dovezi palpabile și viabile. De un flagrant. Așa că, acum, a intrat în scenă Răducelu. Îl cheamă Tarik Birisiatikvar și e, cum ți-ai dat seama, un arab. Unul bogat, cu putere și influență, deși, este doar un biet medic specialist în flebologie. Sper că zic bine. Adică se ocupă de varice.

– Am înțeles, iubire. Zi mai departe.

– Are, deci, puteri nebănuite. Așa știe Ardil Escu. Și că face rost, desigur, ilegal, dar, desigur, favorabil, de armament, mult armament. Pe care, ardilul vrea să îl vândă, pe bani grei, mai departe. Vorbim despre cinci vapoare încărcate cu muniție.

– Doamne, îmi vine rău!

– Să nu-ți vină. La boli grele, leacuri tari. Știi cum se spune. Și cum e, de fapt. Un trafic de influență, niște hârtii falsificate, vreo acuzație de crimă, vreo retrocedare dubioasă, vreo luare de mită, vreo calomnie ori instigare la rasisim, vreun trafic de medicamente, vreo spălare oarecare de bani și, în general, cam orice infrațiune comisă de fostul președinte – are o panoplie bogată, ai de unde alege, în cazul lui – nu ar fi însemnat nimic. Sau, mai nimic, în fața instanței. Totul, cu deplină ușurință și chiar rezeziune, putea fi demontat. Ardil Escu poate să facă asta. Poate să facă orice. Are mereu mâna pe butoanele care trebuie. Să fi riscat cu mizilicuri și să ratăm tot? Să ne facem de răs, ca niște gorobeți? E prea tare piatra asta, ca s-o freci cu șmirghelul, pentru a o sparge. Ar mai fi fost traficul de persoane, copii și femei, despre care se vorbește, cu certitudine, că-i e prieten lui Ardil. De

n-o fi Ardilul inițiatorul și fondatorul acestui trafic. Dar, la ce date aveam noi, era foarte greu să prinzi firul care să ducă la el.

– Aha, deci treaba asta cu copiii vânduți pentru organe, e reală. Nu era vreo balivernă. Ca și aceea despre care spunea odată Țeapă, că răpește, adică, fetițe mici, spre a le crește și a le avea la 18 ani, numai bune, pentru poftetele lui. Ce mai știi despre asta?

– Nu prea știu nimic. N-am mai vorbit despre astfel de chestii. Nici măcar cu Țeapă. Că Escu e băgat în traficul de persoane, e clar. Face bani, vânzând femeile și copiii, unora care au nevoie, fie de plăceri sexuale, fie de cine știe ce organe. Dar că se axează pe fetițe mici, ca să le crească, spre a-i deveni metrese ori neveste la majorat, nu-mi vine să cred. Mi se pare prea de tot! Chiar și pentru dracul ăsta gol, de Ardil. Câte brutării să tot mănânce el, până ce o fetiță răpită, furată de el, să facă 18 ani? Știi vorba aia: Ardilul la brutărie! Deci, cred că în cazul ăsta, Țeapă fabula.

– Și dacă are dreptate? Nu spui chiar tu că e dracul gol acest fost președinte al țării? Că e băgat în multe? Că poate să facă – și chiar face – absolut toate infracțiunile, fără vreun regret ori durere de cap? Dacă, într-adevăr, obsedat de dorința de puritate, sânge tânăr, inocență, chiar face asta?

– Nu știu. Chiar nu știu. Sau, cel puțin, nu vreau să cred așa ceva. Mi se pare nu doar grav, ci monstruos. Ce-i drept, nevastă tânără, acum, are. E de 19 ani fătuca. Și, de fapt, ultimele trei soții așa au fost, foarte tinere, în comparație cu el. Dar, îmi stă mintea-n loc, dacă accept ce zicea atunci Țeapă.

– Și cum e fata asta, nevasta lui?

– Pare o fată destul de cu capul pe umeri. Deși, nu-nțeleg ce i-a trebuit să se mărite cu Ardil Escu. Cum să te bagi în asta, dacă ai 19 ani? Pute pământul de bărbați tineri, frumoși și cu bani, de ce să-l iei pe moșul ăsta? E drept, ca să fac o paranteză, moșul are grijă de el. Se întreține cu tot ce aude și cu tot ce se inventează, pentru a-și ascunde bătrânețea și neputința. Dar anii mulți sunt tot acolo. Doar îi maschează, îi acoperă, le dă cu farduri, nu îi pune pe fugă. El vrea să pară fecior la mă-sa, dar nu e. Are, totuși, 69 de ani. E ușor adus de spate, e ușor cocârjat, părul și-l cănește săptămânal, căci, fără, e sur în cap, ca oamenii de vârstă lui, ia medicamente, și nu doar de întreținere, are caverne serioase pe față, cu toate cremele și pomezile pe care și le aplică. Asta e cu Ardil. E, cum ar veni, un tinerel moș. Din multe puncte

de vedere, dacă nu din toate, la 69 de ani nu mai ai cum să fii ca la 30. Așa cum se dă și se socoate el. Ce ziceam? A, nevastă-sa, Ana. E în banca ei. Și destul de tristă, de însingurată, de gânditoare. Nu prea par, ea și bărbate-său, deh, prinși în focurile dragostei. Au făcut nunta de curând. Ea e foarte tânără. Ai zice că ardilul ar trebui să fie topit după ea. Măcar el, căci, nu-i așa, se presupune că a luat-o din dragoste. Ea, poate, are, a avut, când a încheiat căsătoria cu el, vreun interes. Dar el? Dacă e afemeiat, cum ai zis și tu, și cum știe toată lumea, și îi mai place și prospătura, de ce nu pare atât de prins în mrejele dragostei, pe cât ar trebui? Nu știu, ceva îmi scapă, desigur, dar cuplul prezidențial, deși la puțină vreme de la nuntă, nu pare unul fericit. Mai aveți și alte curiozități, doamnă?

– Desigur, domnule. Aștept să-mi spui ce face Țeapă, dacă mai e cineva în casa ardilului, în afară de el și de nevastă-sa și, în general, cam care e atmosfera generală a locului în care, în vremea din urmă, te-nvârți. Dar, toate la timpul lor. Ziceai, până s-ajungem la Ana și la distinsul ei soț, ceva de armament, vapoare, Tarik.

– Da, Tarik a intrat în scenă ca unul cu imense puteri în matrapazlăcuri dragi ardilului. Traficul de arme, terorismul fiind printre acestea. Să-i dăm, deci, ardilului armament, să se joace cu el. Să-l cumpere, să-l vândă, să-l dea popoarelor lumii... Știi ce zice dobitocul ăsta? Că pământul are prea mulți locuitori și e bine ca cineva, recte el, să-i ușureze povara și să mai micșoreze numărul trăitorilor.

– Vorbim despre Ardil Escu. La ce te-așteptai? Chiar și eu, de când tu ai devenit doctor în el, știu că de la acest personaj nu trebuie să te mire nimic.

– Înțeleaptă mai sunteți, măi, doamnă! Oricum, cu armamentul am atins un punct nevralgic. Ardil Escu vrea banii din învârteala asta și se lăcomește serios la peltea. Plusează. Se bagă. Riscă. Vrea mai mult. Ba, chiar, vrea tot. Și noi suntem cu piciorul pe accelerație. Desigur, ponderat, nu băgăm într-a cincea. Tarik, să știi, joacă bine. Și tare. Toți, ceilalți, pe care nu-i cunoști, dar care participă la operațiunea asta, de asemenea. Totul, până acum, aș zice că merge uns. D-aia și spuneam mai devreme că sper să realizăm cât se poate de repede flagrantul, vorba știi tu cui – fără, nu se poate, ne zbatem și ne irosim degeaba – și să se

termine tot circul ăsta. Și noi toți, deci și soțul tău minunat, să ne adunăm pe la casele noastre. Să m-aștepți la portiță.

– Ca pe Ghiță? Nu, de fapt, ca pe Gigi, minunatul...

– Ca pe bărbatul tău. Al tău și al vieții tale pe viață. Singurul, unicul, minunatul, perfectul, desăvârșitul. Pe Gigi îl fac pierdut, când mă întorc acasă. Și pe oricare alt personaj de ăsta, fictiv. Ți-am spus. Să mă crezi.

– Te cred. Numai să se termine mai repede.

– Se va termina. Nu știi cât de repede, dacă pe-atât de repede pe cât vrei tu, dar vreau și eu, însă, da, se va termina.

– Cu bine? Se va termina totul cu bine?

– Ai încredere. Se va termina. Cu bine tot, da.

O umbră nechemată, nefirească, nebănuită, se proptește, brusc, în mintea bărbatului. S-așază acolo și pare să-și facă scorbură. Sau bârlog. Sau grotă. Oricum, ceva întunecat. Ca ea, ca umbra. Și, de niciunde, se aud, dintr-odată, focuri de arme. Multe. Iar după ele, șiroaie de sânge se scurg în apa mării. De-o fac din verde, deși i se spune, de-o veșnicie, neagră, roșie. Altă mare roșie? Ptui! Ce dracu' e asta? O presimțire? În viața lui n-a avut așa ceva. L-a ferit Dumnezeu. Căci, nu e tocmai parfum de iasomie să ai astfel de viziuni pe retină. Care să te sperie. Care să te bântuie. Care să-ți bage boala-n oase. Nu, sunt doar niște plămădeli de minte agitată. Doar niște gânduri aiurea, izvorâte din sporovăiala asta despre arme, despre armele lui Ardil Escu. Atât! Nimic mai mult. Intuiția lui, da, îi spune, când e cazul, câte ceva. Ce trebuie, de multe ori. Dar drăcia asta de o clipă, din mintea lui, nu vine de la intuiție. E o prostie. E doar o prostie. Prea mult stres, prea multă fierbințeală, prea multă tensiune. Astea duc la paranormalități de-astea!

– A, apropo, iubito, îi spune Cătălinei, încercând să-i schimbe – și să-și schimbe – starea de spirit... Apropo de faptul că noi nu facem treaba la plesneală, că nu suntem urechiști. Știi ce înseamnă în arabă Tarik Birisiatikvar?

– Nu știi, profesionistule. Habar n-am. Spune-mi tu.

– Stai, nu te supăra. Eu nu am zis despre tine că ai putea fi urechistă. Tu ești, cu adevărat, profi. Știi ce nevastă bună, inteligentă, frumoasă, specială am. Și...

– Și eu știu ce bărbat priceput într-ale îmbârligatului am! De aia nici nu mă supăr și nu-l alerg cu jordia pe aici. Dar zi cu numele acela, că m-ai făcut curioasă.

– Înseamnă cel care îți bate în ușă ca să-ți facă felul. Sau să-ți vină de hac. Tot aia. Tot un drac. Dacă i-ar trece cuiva prin cap să găsească o explicație a numelui lui Tarik, aproape că ar dinamita ceea ce ne căznim noi să facem acolo. Ar înțelege. Însă, deși numele e un pic cam lung, cam forțat, nu e cazul de înțeles. Ce ne pricepem noi, românii, la numele arabe și la descifrarea lor? Sunt sigur de asta, că nu e niciun pericol să se dea de cap acestui indiciu. Că nu-i trece, adică, nimănui prin cap să porceadă la o astfel de verificare. Ardil Escu nu are consilieri care să meargă atât de departe cu deducțiile. Iar el este, da, uns cu toate alifiile care s-au tot inventat. Însă, nu într-atât încât să priceapă din prima mesajul nostru subliminal, transmis, zicem noi, deștept.

– Da, poate că ai dreptate. Noi nu avem, ca arabii, deprinderea asta cu descifrarea numelor pe care le purtăm. La ei, mai toate au explicații, sensuri, aporouri. Îmi doresc din tot sufletul să vă iasă comedia. Și să fie doar o comedie, nimic mai mult. Iar tu, în timp ce ardilul se răcorește la beciul domnesc, să vii acasă, la mine, să mă-ncălzești, numaidecât, cu dragostea ta. Să-mi alungi ploile, crivățul, furtunile, avalanșele, tot. Și să mă iubești. Și să nu mai pleci. Și eu să nu mai fiu singură niciodată.

– Doamne ajută! Amin! Va fi cum zici, dragostea mea!

O ia, zgâlțâit de emoții, în brațe. O strânge. De să-i simtă toate rotunjimile. Și de să-și ascundă toate gândurile. Ce-au fost, oare, focurile alea de armă? Și de unde sângele ăla? De ce?... Pfoa, ce tâmpenie! O împresoară, ca un gard de cetate, cu brațele lui și își lipește obrazul fără barbă de gâtul ei. Miroase bine. Miroase frumos. Nu a sarmale și plăcintă, cum se temea ea. Special miroase. Întotdeauna e așa. Și are pielea fină, ca de copil. Între a ei și-a prințesicii mici nu e nicio diferență. Ar sta așa, îngropat la pieptul ei. O zi și-o noapte, fără să se miște. Ar sta pentru o eternitate, și încă pentru una, astfel. E bine. Îi place. Îl face fericit. Dar, în viață nu faci numai ce-ți place. De fapt, cui nu i-ar plăcea să-l înșurubeze pe Ardil Escu la mititica? În fond, dincolo de toate riscurile, ăsta e scopul. Asta e fericirea de după.

– Și cum se-nțelege Ardil cu Tarik? Sau Tarik cu Ardil. Vorbesc în engleză, ori cum?

– Ei, aici, e o adevărată poveste, răspunde polițistul, bucuros că a pus pe fugă acel fuior de gânduri. Ardil vorbește românește. Cu engleza, știi de la televizor, de când era președinte, nu se descurcă prea bine. Iar Tarik i se adresează în romarabă. Un fel

de linaneză, așa, dacă înțelegi ce vreau să spun. Vorbește, practic, o română arăbită. O ia cu de-alea: eş tejebd, brejetinde tu, eu puguroz la tine... Înțelegi ce vreau să spun? Adică, mai bine spus, ce îngaimă Tarik al nostru?

– Da, înțeleg, răspunde soția amuzată. Frumos. Numai să nu fie prea mult, în felul ăsta de a vorbi. Adică să nu bage strâmbături d-astea mai mult decât e cazul și să-i atragă atenția lui Ardil. În fond, Tarik stă, conform scenariului, de multă vreme în România. A făcut o facultate aici, are, probabil, o viață aici, intră în dialog cu mulți oameni de aici. Români. Învață de la ei, e influențat de ei, fură de la ei, lingvistic vorbind. Sigur, nu poți să-i ceri să vorbească la fel de bine ca Arafat, n-ar mai avea farmec toată acoperirea asta. Dar eu cred că nu trebuie să pocească foarte mult cuvintele. Să o ia central, nici prea, prea, nici foarte, foarte. Ca să nu dea cuiva de gândit. Știi tu, laptele, când se pune la fiert, se-ncearcă, întâi, ca să nu se brânzească.

– Mda... Și oala de teflon nu se freacă, neam, cu buretele de sârmă. Dar omul umblă destul de mult prin tot felul de țări arabe. Deci, vorbește și așa, și așa. În fine. Nu știu ce să zic. S-ar putea să ai dreptate, iubire. Căci, auzindu-l vorbind pe Ra... pe Tarik, parcă am avut impresia asta că, un pic, e cam forțat, cam prea mult. O să văd cum fac să îi comunic asta și el s-o lase mai moale. Ți-am spus că ești deșteaptă.

– Mi-ai spus, mi-ai spus. Și, ia zi. Țeapă cum e? Ce face?

– Neașteptat de cuminte și de pătruns de tot. E atent. Se străduiește. Își ține gura. Nu știi dacă asta cu greu, dar știi precis că i-a fost al naibii de greu să se dezbrace de obiceiul lui antic, de a mi se adresa mereu cu șefu'. Șefu'-n sus, șefu'-n jos...

– Nu-mi spune! A scăpat, te pomenești, și de deciu din dotare. Iată ce face acoperirea din om.

– Nu știi dacă-a scăpat. Ți-am zis că deschide gura foarte puțin, spre deloc. Și e mai bine așa. Căci, știi, dacă e închisă, nu mai intră musca-n ea. Doar dacă i se adresează Ardil, e musai să bâiguie un răspuns. În rest, e bine să nu vorbească prea multe. Cu nimeni! Nici măcar cu mine. Învață. Cerne. Acumulează...

– Aha, înțeleg. O tactică bună. În oala acoperită nu cad, se știe, gunoaie. Bravo lui.

– Bravo doar pe de-o parte. Căci, pe de alta, ce crezi că face Țeapă al nostru? Ghici pe cine a pus ochii. După cine pare că i s-au aprins călcâiele.

- Hm... I s-au aprins călcâiele? Hai că sună bine! După cine?
- După nevasta lui Ardil Escu.
- Ups... Nu prea e bine, în cazul ăsta.
- Sigur că nu e. Asta poate cauza probleme. Multe. Desigur, el n-ar recunoaște, în ruptu' capului, că e așa. Cică e doar surprins că e prea mare diferența de vârstă între Escu și nevastă-sa. Numai că, pe mine Țeapă nu mă duce de nas, ca pe vreun prost. O place pe tânăra primă doamnă. Deocamdată, o place de la distanță. Deși, ce crezi, și ea cam stă cu ocheadele pe el. Mă doare capul, numai la gândul că Ardil Escu se prinde de situație.
- Ce încurcătură, iubire! Dar, dacă doar o place, și ea pe el, la fel, dar nu acționează ca să fie mai apropiați, nu cred că se-ntâmplă nimic. La cum îl știu eu pe Țeapă, dată fiind importanța misiunii, nu face nimic ca să-și prindă, ca să vă prindă și vouă urechile.
- Sper. Chiar sper să fie așa. Deși, când se aprinde omul din dragoste, face și lucruri pe care nu le face de fel. Mă rog...
- Corect, își spune în gând Cătălina. Iată deja un motiv de îngrijorare. Iată că, deși calculat și plănuit totul, la milimetru, factorul neprevăzut se strecoară, ușurel, în ecuație. Hai să abatem discuția pe alte trasee.
- Hmmm... Mi-ai spus despre Ardil, iubire, mi-ai spus despre nevastă-sa, Ana... Ce-ar trebui să-mi mai spui?
- Brusc, lui Cristi Popa îi vine în minte Elena Escu. Ea și insistențele ei, în ce-l privește. O să-i spună Cătălinei. Nu pentru că, din tonul ei de acum părea că știe ceva, ci pentru că așa trebuie. Pentru că ei nu-și ascund nimic. Pentru că ei nu se mint, nici măcar prin omisiune. Și, pentru că, în fond, el n-a făcut nimic greșit.
- Au venit, de curând, în vila de la mare, fetele lui Ardil, cu bărbaiții lor. Adică Elena cu Emil, Luiza cu Victor, Magdalena singură, că n-are bărbat. A pus, însă, ochii pe Răducelu nostru. Și, ce să vezi, și el pe ea. Am stat cu geana pe ei. Pe toți, nu doar pe ăștia doi. Îți dai seama că era prima întâlnire a ardilului cu Tarik și trebuia să fie totul țâțâ de mătă. Și-am observat, deh, că nu am spiritul ăsta, al observației, plecat în vacanță-n Dubai, îl am cu mine.
- Hm... Ce chestie! Ce încurcată e viața! Ce cărări șerpuinde are! Cum ar fi ca Răducelu nostru să facă o pasiune nebună pentru fiica aceluia care l-a băgat, nevinovat, zece ani, la balamuc,

și să ajungă să se căsătorească, în timp, cu ea? Cum ar fi să devină ginerele lui Ardil Escu, omul care l-a nenorocit, care i-a furat viața, care l-a terminat? Să ajungă, desigur, conform uzanțelor tradiționale, să-i spună tata-socru lui Ardil Escu? Să stea la o masă, să se viziteze, să-i pună nepoții-n brațe, să cheltuie, de ce nu, banii lui Ardil? Vezi, tu, Cris, viața bate filmul! Și scenariile, și romanele, tot. E mai bună. Scrie mai bine. Are, deși n-ai crede, replici mai bune.

– Mda... Așa e. Ai dreptate. Nu m-am gândit la astea. Nu știi cum te duce viața. Acum, cel puțin, când noi avem o treabă aici, n-am venit în peșit, așa zice că nu se ajunge acolo, deși, cu ochiul liber, fără lupă, s-a văzut că e o chimie între ei. Sper să n-avem parte de agravante, de circumstanțe agravante. Nu știu cum să zic, întorcându-mă laăștia doi: le-a cam stricat Elena tandrețurile. S-a băgat peste ei. Când a descălecat din oraș, că nu era de față la venirea lui Tarik, l-a sărutat, din prima. Adică, tac-său a zis să-i prezinte, cum se face la de-astea, și ea, în clipa aia, a sărit pe al nostru cu sărutatul. Dar, știi ceva? Nici el n-a stat de lemn tănase. A participat la sărut. Chestiunea, deși știam că Elena are accese d-astea, ne-a luat prin surprindere pe toți. Mi-a fost destul de teamă să nu sărim, aiurea, în aer.

– Tare! la uite Răducelu'-Pătrunjelu' nostru... Le are cu flirtul și cu pupatul. Trei fiice zici că veniără în casa de la mare a ardilului. Eu băgam mâna în foc că știu că are patru. Probabil că m-am înșelat.

– Nu, nu te-ai înșelat. Ardil Escu are patru fete. În afara celor trei numite, mai există una, Valentina, dacă am înțeles bine. Dar nu e în țară, lucrează departe de România și, din câte am dedus, nici nu e în foarte bune relații cu tac-său. El nu pomenește mai deloc despre ea, nu vorbește cu ceilalți despre ea și nici nu l-am surprins vreodată sunând-o ori răspunzându-i ei la telefon. Pare un subiect tabu Valentina. Cred că nu se-nțeleg prea bine. Sigur, nu am date în acest sens și poate că mă-nșel. Dar așa simt eu, că nu prea merge relația lor de tată și de fiică.

– Aha, înțeleg... Cu toate celelalte Ardil Escu are o relație bună, nu?

– Nu știu ce să zic. Cordială și nu prea. Îmi transpare o răceală, totuși, între ei. O indiferență. Pare că, acolo, la masa aia la care se strâng toți, fiecare e doar el cu el și atât. Nu am observat sudura aia inerentă dintre membrii unei familii care țin unii la alții.

Și unii de alții. Pare că fiecare are lumea lui și e, chiar și când sunt cu toții, în lumea lui. Nu știu, așa o fi în familiile bogate, cu multă putere, cu un fost – și viitor – președinte de țară, în cadrul ei. N-am avut plăcerea, cu ghilimele sau fără, să trăiesc într-o așa familie. La noi, ai văzut. Mai simplu, mai drăguț, mai ca la țară.

– Mie, personal, îmi place așa, mai simplu, mai drăguț, mai ca la țară, cum zici. Dar nu are – Ardil, adică – o relație mai apropiată cu niciuna dintre fiice? Sau, poate cu ginerii e mai apropiat...

– Cred că e mai tolerant și mai răbdător cu Elena. Poate că e și mai apropiat de ea, nu știu. Dar Ardil Escu nu e omul care să intre în foc pentru cineva, chiar și un membru al familiei lui, adică unul foarte apropiat, fiind. Sigur, el zâmbește larg, cu toată dantura pusă de un dentist priceput, la vedere, pare amabil și bine intenționat, ai zice că e un bătrânel simpatic și de treabă. Totuși, că oi greși au ba, eu pe ăsta îl percep ca pe unul care, dacă situația o cere, o impune, o arată, ori doar ca să scape el cu fața curată, taie în carne vie. Calcă, fără remușcări, cu trabucul în gură și cu sticla de trăscau în mână, peste cadavre. Orice și oricât și oricui, doar ca să iasă el la liman. Deși, repet, e doar ceea ce cred eu. Îl privesc, așa cum stau în preajma lui și mi se pare că-i citesc în rărunchi. Și, zic eu, citesc bine. Am trecut de stadiul de a învăța buchiile, în ce-l privește.

– Sunt convinsă că-l citești bine. Și eu îl văd tot cam în felul ăsta. Hm... Cu Elena pare să fie mai apropiat. Ea îi e, mai mult, decât celelalte, în grații.

– O să-ți mai spun ceva despre Elena. Dar nu acum. Te mai pun în temă cu ai casei, că văd că ești curioasă și ai vrea să știi mai multe de la fața locului, apoi revin la ea.

– Despre Elena... Hm... I-auzi! Te pomenești că-ți place și ție de ea! Că te-a dat și pe tine pe spate cu nureii ei!

– Femeile astea, domn'le! Să n-aibă răbdare! Să nu lase omul să spună cum și când vrea el, ce vrea să spună. O iau ele înainte, mereu... Trag ele, întotdeauna, concluzii. Cred ele că dețin absolutul. Am zis doar că mai spun ceva despre Elena și gata, m-a găsit nevasta mea vajnic admirator al nurilor ăleia!

– Subcomisare Popa! Flerul meu de nevastă îmi spune că în sensul ăsta vrei să-mi spui ceva despre ea. Și, pe cuvânt, nu mă-nșală! Am deplină încredere în el. Așa că, aștept dezvăluiri, Popa. Sau să-ți pui cenușă în cap. Sau, nu știu, să mă lămurești de îndată!

– Poate că o dezvăluire, o fi, nu știu. Dar, categoric, cenușă în cap n-am de ce-mi pune! O să te lămuresc. Acum, dacă tu vrei acum, și nu mai încolo, așa cum aș fi vrut eu. Elena s-a dat, și nu o dată, și la mine.

– Hm... Ce înseamnă că s-a dat la tine și ce înseamnă că nu o dată?

– Înseamnă că, în mai multe rânduri mi-a spus, pe lângă faptul că ea e fii-sa lu' tac-său și să am grijă, să nu mă pun cu ea, și că mă place. Și că m-ar vrea. Și că mă îmbracă în bani, dacă o vreau și eu pe ea.

– I-auzi... Și tu? Ce-ai făcut?

– N-am făcut nimic.

Ochii verzi ai Cătălinei se tulbură. Ca marea în furtună. Dar Cristi continuă:

– I-am spus doar să mă lase în pace, să nu mă mai hărțuiască, să nu mă mai deranjeze, să nu mă vorbească altfel cu mine, decât vorbește cu orice angajat de-al tatălui ei.

– Și ea?

– Ea s-a dezlănțuit și m-a făcut cu ou și cu oțet. Face asta ori de câte ori ne întâlnim și nu răspund avansurilor ei. Iar tac-său, care își știe poama de fiică, și care, dincolo de asta, nu e deloc prost, s-a prins că am respins-o. Și a ajuns la concluzia că sunt gay. Căci, nimeni, nimeni, niciun bărbat, nu i-a rezistat, cică, vreodată, odraslei lui, loazei lui. Așa că...

– Așa că... Înțeleg. Dar nu știu, ar trebui să mă bucur? Tocmai mi-ai spus că tu, pe acolo, ești dorit de o femeie. De fiica, nici mai mult, nici mai puțin, fostului președinte al țării, Ardil Escu, pe care te pregătești să îl duci la pripon. Tu ești singur acolo, Cristi. Și eu singură, aici. Tu ești un bărbat chipeș, atent, deștept, frumos. Și, cum am zis, singur... Iar eu...

– Iar tu ești dragostea mea mare, Cătălina, acum și în veci. Nu are alta loc la mine în suflet. Ce, nu știi asta? Sunt convins că știi.

– Știu. Nu mă gândesc la dragoste. Dar, vreo aventură, pe acolo, la mal de mare, poți să ai cu Elena Escu. Nu te știe nici vântul, nici pământul. Ea e frumoasă, tu ești singur. Ea e fii-sa lu' tac-său, tu undercover. Ca să nu strici mustăria, cine știe, dacă ea te vrea atât, să n-ajungi să calci pe bec...

– Iubito, las-o-ncolo de treabă! Termină cu prostiile. Știi că n-aș face-o niciodată. Fie și pentru simplul fapt că flirt dă, nu cu nt, e drept, cu rt, dar tot încheie orice continuare. Serios, acum...

– Dacă m-ai înșela, iubire, cu fiică-sa lui Ardil Escu sau cu altcineva, chiar și cu Maica Precista, mi-ai spune?

– Nu! Nu te înșel niciodată! Nici cu fii-sa, nici cu mă-sa, nici cu cuscră-sa lui Ardil Escu și nici cu nimeni din lumea asta mare. N-am cum și de ce s-o fac. Te iubesc prea mult. Îmi ești tot, tot ce poate dori un bărbat să aibă și să țină în brațe: copil, femeie, soție, prietenă, iubită, mamă, afurisenie, binecuvântare, dragoste, împlinire, amețeală, poezie, cântec, sublim, Dumnezeu, vis, înalt, diafan, forță, aer, apă, mâncare, suflet, viață, durere, albastru – și verde – sărut, mângâiere, uimire, karmă, destin, tot! TOT! Nu suficient! Nu de ajuns! Nu mulțumitor! TOT!

– Mai puteți, domnule Popa? Aveți nevoie de ceva? Să vă dau ceva, că v-ați epuizat? Nu știu, niscaiva vitamine. Sau un calciu, un magneziu, un pahar cu apă...

– Asta e atac la persoană, doamnă, pe cuvânt! Se poate? Dă-mi un pahar cu nectar de-al buzelor tale, merge după un pic de venin pe care mi l-ai administrat. Dar, pentru că sunt perseverent și total nevinovat, am să continuu tirada, chiar dacă ai ținut să mă bruiezi, taman când eram mai abitir pe val! Îmi ești tot! De când te-am cunoscut și până ne vom stinge. Și tu știi asta. Știi, dar ai vrut să mă auzi înșirând toate astea. Pesemne, ca să mă pedepsești că nu sunt de acord să fii și tu undercover, cu Ardil Escu. Nu sunt! N-am cum să fiu. Nu-mi pot primejdui, de bună voie, toate acele comori pe care ți-am spus că le am, avându-te pe tine. Poate să se întâmple orice cu Ardil! Sau, dimpotrivă, să nu se-ntâmples! De s-ar duce tot, dar absolut tot, toată munca, toate sacrificiile, toate renunțările, toată sudoarea și toate durerile de cap, pe apa sâmbetei, eu pe tine nu te bag în așa ceva!

– Dragul meu soț... De ce te aprinzi ca iasca de la amnar? Am mai zis eu ceva de chestia aia cu undercover-ul? Mi-ai spus, am înțeles. Sau, tot discursul tău de acum e ca să ieși basma curată, din chestia cu Elena Escu?

– Ca să ies, frumusețe, înseamnă să fi intrat. Dar eu nu am intrat. Și nici n-o să intru vreodată. Nici cu asta, nici cu alte femei, oricine ar fi ele, din toată lumea. De-ar fi să fiu singurul bărbat din univers care nu înșală. Că știi, desigur, cum spun femeile: nu există bărbați fideli, bărbați care să nu înșele. Toți o iau pe arătură.

Ei, bine, eu merg doar pe drumul bun, că nu-mi place să mă mocirlesc prin locuri obscure. Ce-a fost înainte de tine, a fost. Aia e. Adică aia a fost. Știi că n-am citit psalmi la mănăstire, și nici n-am bătut mătânii la vreme de vecernie, așteptând să te găesc. Am trăit. Am fost tânăr. Adică mai tânăr. Și bărbat. Am avut relații cu femei. Am ciugulit destulă pâine – și albă, și neagră, și mai crescută, și mai lipie, și mai veche și mai proaspătă – și destul cozonac, cu umpluturile de rigoare. Știi! N-am făcut un secret de stat din asta. Ți-am pus pe tavă, la discreție, toată viața mea. Dar fuseră și se duseră toate cele despre care ți-am spus! Acum sunt, cum să-ți spun, aparent același bărbat, dar cu siguranță, altul. Acum sunt al tău. Numai al tău. Niciodată n-ar putea fi altfel. Ți-am spus despre parașuta de Elena, ca să știi. Și pentru că nu te mint și nu-ți ascund nimic, niciodată. Cum, de altfel, știu că nici tu nu mă minți și nu-mi ascunzi lucruri. Eu, dacă iubesc, iubesc! Și știi că TE iubesc. Pe tine te. Doar pe tine te! Te iubesc. Pe de altă parte, să înșel, m-aș înșela întâi pe mine și abia apoi, pe tine. Și tu știi, frumoasa mea, că nu fac asta. Nu vreau și nu fac nimic în viață, de mântuială. Ori e, ori nu mai e. Cu tine e. Doar cu tine e. În rest, ar însemna să mă screm ca să fie ceva. Să mă mint. Să suport ce nu e. Să blufez. Să joc, ca acum, cu Ardil, roluri. Cu dragostea mea, cu viața mea, cu femeia mea, cu familia mea nu mă joc. Of, iubirea mea, ce-mi faci tu mie! Mă pui pe sârmă și când nu e cazul. Te iubesc. Și nu am făcut, și nu fac, prostii, greșeli, tâmpenii, chestii care să te supere. Să te rănească. Să-ți producă durere. Să te facă să plângi. Să te-ndepărteze de mine. Căci, în așa situații, mor! Și, pe cuvânt! Îmi place viața. Vreau s-o trăiesc. Vreau să mi-o trăiesc cu tine.

– Undercover-ul meu! Ce s-a-nvolburat el... Și eu te iubesc, la fel de mult cum mă iubești tu. Știu tot ce mi-ai spus și am deplină încredere în tine. Și nici eu n-aș face vreodată ceva care să te rănească. Orice care să te ajute, să te ferească, să-ți fie de folos, să te binedispună, să-ți facă ochii negri să cânte, să te salte în înalturi, da! DA! Pe-astea le-aș face. De fapt, iubirea mea, aș face orice pentru tine ca să-ți fie bine. Ca să fii, din toate punctele de vedere, bine. Chiar dacă vreodată pare că am vrut să fac, din contră, rău. Să nu uiți asta, niciodată. Să o știi cum știi că te cheamă Cristi Popa. În toate clipele!

– Cătălina Popa, hoțomancă mică... Tu mă cam dai așa, huța, huța, teleguța. Pare că joci bâza cu mine. Într-o parte, într-alta...

Dincoace, dincolo... Și-o iau așa. Ca pe o declarație de dragoste. Ca pe vorbele unei femei îndrăgostite pentru bărbatul ei. Nu vreau să mă gândesc că îmi transmiți, prin ce mi-ai spus, ceva. Altceva, adică, decât o declarație de dragoste.

– Gândești prea mult, bărbate, și mă iubești prea puțin. Tipic pentru moși, ca Ardil, nu pentru bărbați tineri și frumoși, ca tine. Peste atât de puțin timp, pleci, iar, în umbra lui Ardil Escu și mă lași, poate pentru multă vreme, singurică. Plus că, tu, acolo, ești înconjurat de multe femei frumoase, în timp ce eu, acasă, sunt puțin cam abandonată. Eu te iubesc mult și tu mai ai puțină treabă. Mie îmi e dor mult de tine, tu, puțin ești ocupat. Pe mine mă sfâșie multe griji, ție puțin îți pasă. Uite, îmi veni să mă joc așa, cu puțin și cu mult ăsta. Și tu, polițistule, parcă voiai mult să mai facem un copil. De când cu nurele Elenei, în coasta ta, vrei mai puțin? Spre deloc?

– Doamnă! Femeie! Nevastă! Iubito! Să fie foarte clar! Nu că vreau mult, dar vreau și mulți. Copii! Cu tine, pe rând, puțin câte puțin, până facem un regiment. Nu că nu-mi lipsești mult, chiar mai mult decât poți să bănuiești, dar mai e puțin și mă-ntorc la tine. Nu că puțin îmi pasă, dar mult îmi doresc să reușim în aventura aia. Nu că nu-ți duc doruri multe, dar puțin trebuie să mă controlez. Se cenzurează el, Țeapă... Nu că sunt multe femei în preajma mea, ci știu mult că tu ești, nu doar multe, ci toate femeile din lume pentru mine. Puțin, adică până când plecăm, eu într-o parte și tu într-alta, aș vrea să te țin mult în brațe. Și mult din puțin aș vrea să nu mai ai dubii în privința mea. Vreau sărutări multe din partea ta și reproșuri puține, spre deloc. Știi, nu-i așa, că numai tu, din toată lumea, ai voie să mă cerți mult, să mă cicălești mult, să mă asuprești mult... Și eu să nu ripostez nimic, nu că puțin, cum zice la poezia noastră. Dar, tot numai tu ai, nu multe drepturi, ci pe toate, să mă iubești. Atât de mult pe cât te iubesc și eu. Și, hai mult la mine în brațe, că puțin mult m-am încurcat!

Mai târziu, în noaptea bolândă, când Cristi dormea, obosit, Cătălina, frichinindu-se în brațele lui, avea chef de vorbă. Sau, de ce-o fi fost:

- Iubire... Dormi?
- Îhâm... Așa zic...
- Eu mă tot gândesc. Și m-am tot gândit.
- Lasă, dormi și tu. E târziu.

– Nu, e momentul oportun. Acum trebuie. Mi-ai confirmat că e așa, că e timpul. Și o s-o fac. N-o să las să treacă asta pe lângă mine, fără să fac nimic. Numai eu, că vrei sau nu să crezi, pot să fac asta.

– Bine, culcă-te.

– O să fie ok, vorba ta. O să fie cum trebuie. O să bubuim tot lanțul Carpatic. Tu doar să ai încredere în mine. Dormi?

– Dacă mă lași...

– Și, așa cum numai tu poți, să mă ierți. O să joc la cacealma. O să joc cum n-am jucat niciodată. O să fac cum trebuie. După reguli. Am al cincilea as. Și, de fapt, și să n-am, să am doar cărți proaste, o să știu să le joc pe astea foarte bine! O să joc pe cinste! Vei fi mândru de mine!

– Bine... Îhâm... Ne jucăm. Dormi, acum. Să dormim, iubita mea.

– Va fi greu. Îmi va fi greu. N-am prea exersat mersul pe sârmă, fără plasă de siguranță jos. Darmită să mai calc pe sârma asta și cu pantofi cu tocuri. Cu tocuri de 12...

– Îhâm... De 12.

– Dar voi reuși. Vom reuși noi, amândoi. Știu asta. Te iubesc.

– Și eu. Dar să dormim.

Focurile alea de armă, de mai devreme, răsună iar, fără nicio noimă, în inima bărbatului. Până acolo au ajuns. Și purpuriul sângelui, ca o pecingine, se-ntinde tot mai mult. Nu știe ce e chestia asta, ce poate să fie, ce reprezintă. Nici de ce, ca umbra care se ține de stăpân, apar din nou. În vis. În gând. Nici nu știe să spună cum. Și unde. Doar că, dintr-o dată, ca mustul care fierbe, năvălesc. Și dau pe din afara înțelegerii lui.

Subcomisarul, neliniștit, se trezește. În brațe, soția îi doarme liniștită. Tocuri de 12... Ce-i asta? Și care al cincilea as? Cacealma? Care cacealma? Hmm... Ce naiba sunt astea?

A visat, clar. În somn, subconștientul omului o ia pe unde-i vine. Fără, de cele mai multe ori, vreo noimă.

Cătălina pare un înger, cum doarme, dezmiertată, fără griji și fără apăsări, în brațele lui. E, de altfel, îngerul lui. Îngerul lui păzitor. Ochii ei de pădure primăvărată îl omoară și-l învie, în egală măsură.

– Bă, să fiu al dracu'!

– Lasă, nu mai fi! Nu e nicio scofală să fii al dracu'. Crede-mă! Sau fii, dacă așa ai chef acum, dar fii în tăcere. Pe ășest. Frumos, în băncuța ta. Calm, băiatule, calm! Știi tu, mai bine un cântec vesel să cântăm.

– Da, să cântăm un cântec vesel! Eventual, la balalaică. Deci... Nu! Gata! Niciun deci! Nu! Dar, dacă e cazul și momentul să cântăm, mie de ce mi-o fi venind să urlu ca lupii, în loc să fac vocalize?

– Pentru că, la un moment dat, papagalii reușesc să facă și vulturii să-i imite. Fără, desigur, vreo legătură cu realitatea, așa se spune.

Fane și-a cam pierdut, pentru prima dată, de când e în misiune ultraspecială aici, în coasta lui Ardil Escu, busola. S-a ncruntat, a scrâșnit din măsele – inclusiv din aia de minte, care abia i-a răsărit, ca steaua de Crăciun, pe cerul gurii – și-a mușcat buzele, s-a uitat ca la Catedrala Neamului, în pragul apocalipsei, și a tăcut. De ore bune, tot așa. N-a crâcnit. A rezistat eroic. Deși, ba câte o doamnă simandicoasă, ba câte un domn arogant îl tot călcau – la propriu – pe bățături. Căci, din când în când, vreunul dintre invitații fostului președinte ieșea afară din sala imensă, de la demisol, în fapt, o sufragerie oarecum camuflată, amenajată special în vederea întâlnirii de azi, și-și înfigea tocurile sau bocancii cu ținte, desigur, metaforic vorbind despre ținte, în bielele picioare ale bodyguardului. Și asta pentru că stătea, cum primise ordin, mult prea aproape de ușa aia, pe unde se tot vânturau toți. Când oaspeții ieșeau din sală, nu știau că Fane e așezat taman acolo, taman în drum. Sau, uitau. Numai grija asta n-o mai aveau, să evite picioarele unui om, când ieșeau afară.

Și, mai ieșeau. Nu stăteau legați sau priponiți în încăpere. Ori se duceau să fumeze, căci în prezența lui Ardil Escu nu e voie să fumezi – el ține la sănătatea lui, nu trage în el orice fum și orice mahorcă, de la ceilalți, asta, deși, și el fumează, și încă destul de mult – ori se duceau la baie, ca oamenii cu nevoi fiziologice, ori, pur și simplu, mai ieșeau de acolo ca să vorbească în șoaptă, una, alta. Toate referitoare la cele ce, în interior, pe față ori mai voalat, se tot puneau la cale.

Ziceai că lumea prezentă se află la vreun congres extraordinar de-al vreunui partid. Așa dever e, de ore bune, pe holul ăsta. În realitate, toți câți erau acolo, vreo 14, 15 oameni,

veniseră sub steaguri la cererea expresă a fostului, și desigur, cum e convinsă toată lumea de față, viitorului președinte al țării. Acolo, în sala mare, unde sunt amenajate mesele de poker, cele de tenis de masă, cele de snooker, dart's-ul, se pun la cale lucruri. Țara, chiar, ca să vorbim obiectiv, se cam pune la cale. Păi, președintele al cui ar urma să fie? Al țării. Și binele care se pritocește aici, cu elan, al cui? Nu tot al țării? Și oamenii ăștia, de ocupă funcții, nu călduțe, ci fierbinți și arzânde, de-a dreptul, pe ce schemă sunt? A ciobanului de la stâna din Făgăraș? Păi, nu, a țării...

Se discută, se negociază, se amenință, se trasează sarcini, dar și indicații, se freacă ridichea, se dau lămuriri, poate chiar note explicative, se cade la pace. În atât de multe domenii. Și în atât de multe cazuri și situații, strict, la obiect. Prioritatea prioritară, urgentă, numărul unu, dincolo de toate directivele și obiectivele, trebuie să fie revenirea lui Ardil Escu pe scena principală a politicii și nu doar. Adică, la prim plan. La împărțirea bucatelor. Trebuie să țină, cu adevărat, prima pagină a cotidianului și a actualității. Asta neînsemnând că e, neapărat, să fie prezent în presă, oricum și oriunde. Adică, treburile astea se fac cu cap. Și capul, Ardil Escu însuși, știe cum și ce butoane să apese. Și, da, așa nu se mai poate, e musai ca fostul președinte să devină și viitor. E nevoie de putere. E nevoie de sevă nouă. E nevoie de câștigat redute oarecum abandonate.

Cei prezenți la... seminar, cum comenta, mai adineauri, un procuroraș – de vază, el așa – sunt oameni cu poziții, toți, cu funcții, cu responsabilități, cu influență. „La această masă, îi zisese el lui Ardil, la un moment dat, când taman se deschisese ușa, că se frăsuia oarecine pe ea, se află tot statul de drept. Domnule președinte, noi vă garantăm un al doilea mandat!” „Hm... îl luase pe Gigi, auzind una ca asta, cu amețeală, aici se petrec lucruri chiar mai grave decât îmi imaginam, decât putea concepe mintea mea! Colcăiala asta nu-i a bună. Era clar de la-nceput, când am auzit că se întretaie politicul cu justiția și cu gradele din servicii. E grav. Și, totuși, cum vom acționa?”

Gândurile bărbatului bușesc smintit obloanele minții. Unul după altul. Cu repeziciune. De fac obloanele alea țândări și fărâme. Prin ferestre, intră, buiacă, lumina. Ar putea să se termine acum? Ar putea să sară casa asta-n aer? Hm... Tot statul de drept, auzi. Adică, procurori, judecători, oameni care sunt chemați și

așteptați să împlinescă actul de justiție. Sunt aici pentru că vor, pentru că le place, pentru că au ales să fie – inclusiv la baricadă – aici, de această parte, în acest loc, cu acest om, recte Ardil Escu, dar, în cazul multora, și pentru că trebuie. Pentru că au datorii față de președinte – chiar dacă nu e valabilă titulatura și pentru clipa prezentă – pentru că sunt în cărți cu el, pentru că fac și au făcut jocuri împreună, pentru că numele le sunt, de destule ori, împreunate, la vreo chestiune. Și, că le mai priește ori nu, trebuie să rămână așa. Sunt legați toți. Sunt părtași toți. Sunt complici toți. Unii mai mult, unii mai puțin, dar nu e niciunul fără de păcat. Tot statul de drept. Și mulți din servicii... Hm... Numai că, e nevoie de o dovadă mai clară ca toate dovezile clare din lume, ca să se termine acum. Ce au ei la momentul ăsta, nu e într-atât de limpede.

Câte o șoaptă de-a ăstora, când ieșeau din încăpere, pentru vreo trebuință, răzbătea pe holul lung și larg, împestrițat cu agenți, cu sepepiști, cu tot felul de gorile, a căror menire era una singură: să fie ochi, urechi, inimă, orice organ simțitor, și să îl apere pe președinte. El, acum și întotdeauna, este atent la cine îi intră în casă. Și cere pază suplimentară. Și aprigă. Nici fluturele de la lampă să nu-i intre în casă, fără voie. Așa se face că, deși ar fi trebuit să aibă liber azi, sunt de față și Gigi, și Fane, bodyguardii președintelui, angajați săptămânile trecute de Michi Sultan. Gigi mai într-o parte, Fane, fix, în ușa aia afurisită. Că făcuserăm, deh, eu și personajele, vorbire despre ei și nu spusese clar, ce și cum. De parcă un cireș face poame dulci și bune, fără să fie dat, întâi, în floare.

Și toate – cu călcăturile și împingerile și lovirile cu ușa-n cap, de rigoare – bune și frumoase. Sau, mă rog, aproape. Sau deloc nu sunt bune și frumoase. Dar, spun ăia mai pricepuți, cheia e răbdarea. Înghiți, tolerezi, rabzi. Și ai răbdare. Și taci. Și ignori. Și înghiți iar. Și nu scoți nicio literă din vreo vorbuliță care-ți vine pe cerul gurii, pe gură. Așa că, Fane a tăcut. Mâlc. Ca și cum i-a mâncat pisica toate coardele vocale. Deși, pe vârful limbii i-au stat vorbe – și-ncă destule și grele – le-a aruncat, grabnic, pe marmura holului. De grele ce erau, da, au căzut cu zgomot și gata să facă prăpăd în lucrătura artistică a monturii. Dar a tăcut. Eroic. Vitejește. Răbdător. Numai că, adineauri, a ieșit din sală, judecătorul Roman, de la Înalta Curte. Beat, cum l-a catalogat Fane, care știe și el ce e aia beție, mucii. Atât de fără minți la

purtător, că nici nu și-a dat seama că, ajuns în hol, nu înseamnă c-a ajuns la baie. Și, relaxat, degajat, fără niciun stres, apăsare, pudoare, s-a apucat, înainte ca bietul Fane să se gândească să se ferească, să urineze pe picioarele bietului bodyguard. Acesta din urmă a dat să bâiguie, ușor, un pardon, vă rog. Ca să nu se pună rău cu angajatorul, Ardil Escu, adică, dar nici să nu supere statul de drept – prezent, cum s-a precizat, în corpore, aici – ori să strice ditamai castelul la care trudesb băieții buni... Dar replica judecătorului, scuipată printre dinți, ca semințele decojite, la peluză, l-a băgat în spume pe Fane:

– Mu... Mucles, bă, rahat cu perje!

Așa că, pe acest fond a venit – aproape instantaneu, dar suficient de târziu, pentru că judecătorul deja se făcuse nevăzut, înapoi, în văgăuna lor, plină, cum e vorba aia, cu penali – înjurătura lui Fane. S-a întâmplat să greșească. De multe ori. Să facă lucrurile aiurea, pripit, anapoda, de a trebuit să ștergă șefu' după el, cam cum va șterge biata menajeră după ăsta, marele bărbat al neamului. Ca să fie bine, ca să n-o pățească și ca să meargă, pe mai departe, pe drumul ales. Dar, acum, aici, n-a făcut și n-a spus nimic. N-a greșit. N-a călcat pe bec. Nici în această clipă, în acest loc, strict, nici în tot timpul de când a ajuns la vilă. A învățat. A progresat. S-a temperat. S-a cenzurat. Și-a testat limitele, puterea, nervii, obiceiurile. Și a reușit, nu doar să se acomodeze, dar și să fie ce și cum, aici, trebuie să fie. Știe asta. Și din faptul că n-a avut nimeni să-i reproșeze ceva, dar și din privirile încurajatoare ale șefului. N-a dezamăgit, n-a făcut pe nimeni să dorească să-i frece ridichea. Bine, în afară de chestiunea cu Ana, pentru care a mâncat papară bine. Și încă mănâncă. Dar, acum... Și acum... Limbricul ăla a urinat, realmente, ca un bou, în pantofii lui. Niciun infractor din cei cu care a avut de-a face, n-a fost într-atât de decăzut și de gioarsă, ca ăsta. Nimeni nu i-a făcut asta – ori altele, mai puțin grave, dar cam de aceeași factură – niciodată! La șmecherii după care a tot alergat, cine știe, poate te mai așteptai la vreo nefăcută de-asta. Dar la omul legii, la un judecător despre care ai zice că e perfecțiunea întruchipată, corectitudinea în persoană și legea la mama ei, cum să te gândești?

Nici acum, deși are pantalonii flească și pantofii plini, de parcă a călcat în bălțile săpate în mai toate străzile și drumurile patriei, tot nu-i vine, parcă, să creadă. Că a pățit una ca asta. Că javra aia

a făcut așa ceva. Nu demult, l-a văzut pe individ la televizor. Părea sobru, elegant în gândire și-n comportament, fair play în orice situație, maximum de corectitudine, dacă se poate spune astfel, luptătorul numărul unu împotriva mafiei și a corupției. Și, de altfel, și în alte apariții televizate, când a avut ceva de transmis, degaja către oricare cetățean al patriei acea siguranță aproape totală că el este apărătorul legii și ei, oamenii țării pot, dacă vor sau le vine, dormi liniștiți. El e acolo, în post, veghează, are grijă, stârpește nenorocii și îmbuibații, răpune corupția. Și, poftim...

Gândul lui Fane e scrijelit. Rău! Cu toate câte sunt aici și cu toate câte se întâmplă. Ce șleahtă și ce adunătură ăștia! Cu siguranță, și ceilalți, prezenți în sufrageria ardilului, sunt de aceeași teapă cu ăsta. Au, clar, jarteaua la vedere, ca niște târfe ce sunt, numai omul de rând, mânat de bune intenții, nu sesisează. Dacă n-ar avea aceleași crezuri, același fel de a vedea lucrurile, aceeași, în fond, temelie a realității și cotidianului ca Escu, n-ar fi aici. Niciunul! Dar, toți au conștiința – sau mâinile, sau și, și – pătate. Murdare. Și, din păcate, cu unsoare de-aia teribilă și urât mirositoare, de nu se mai curăță. Doar să tai mâinile, ca să scapi de ea. Ei sunt uneltele lui Ardil Escu, oamenii care îi fac sau îi desfac poftele, ordinele, indicațiile. Ei sunt cei care decid, care dau verdicte, care mișcă lumea, care-i pun, pe cei neaflați în grații, pe făraș, care umblă la dosare, care semnează, care nu permit, dacă așa e ordinul, să crâcnească vreunul în front. Ei sunt șleahta pe care se bazează justiția independentă. Dar, nu e nimeni naiv să creadă că ei, doar mecanic, robotic, fără o gândire prealabilă, fac toate astea. Nici vorbă! Le fac pentru că sunt de acord, pentru că sunt șantajați, pentru că le place, pentru că și ei gândesc aidoma, dar și pentru că și ei au beneficii, facilități, comisioane, sporuri, avantaje, bucurii. Ca și dementul de adineauri, și ăialalți par și transparent ca niște ființe ingenuie, corecte, morale, decente, legale. Ale naibii, aparențele astea, cum mai înșală ele...

– Nu mai sta așa, îi spune, vădit indignat și el, de întâmplare, dar și de cele pe care auzu-i fin le-a detectat mai devreme, Gigi, hai, du-te în cameră să te schimbi. Nu e cazul să stai ud, în halul ăsta. Și nici nu izul ăsta infect pe tine. De să-ți între și la fițați. Hai, du-te, că nu l-ai răstignit tu, cu mâinile tale pe Hristos! Sunt eu aici. Sunt și toți ceilalți. Nu se întâmplă nimic.

Fane ezită. Nici nu știe dacă să plece, să înjure, să plângă, să urle, să scape niscaiva vorbe de duh. Toate astea – dar și altele

– Îi vin cu rezeziune în simțiri și în gesturi. Câte ar face! Și câte ar zice! Gigi îi pune mâna pe umăr:

– O scoatem la capăt, prietene! O scoatem, crede-mă! Așa cum ne dorim și cum trebuie.

Chiar dacă sunt unii care urinează pe cetățeni, pe legi, pe lume, o scoatem! Construcția e caducă.

Și, ușor, dar perceptibil, vocea lui Gigi scade:

– I-ai auzit pe ăștia cum spuneau că asigură al doilea mandat de președinte pentru Ardil? Că o prindem pe asta din zbor, că mergem pe altele, băătorite, dar crede-mă că o scoatem la capăt. N-o lăsăm, pe ea, pe situație, în mijlocul tarlalei. Bușim de nu se văd toți.

Și iar, ca și cum și-a tras puterile, Gigi urcă tonalitatea spuselor lui:

– Fugi! Nu poți să stai cu lichidul ăla-n pantofi, că nu ești guru Bivolaru. A văzut toată lumea de aici ce s-a-ntâmpat. Hai, du-te, fă un duș, bea un pahar mare cu apă rece, ia-ți alte haine și revino. Și spune-i menajerei sau cui găsești pe acolo, să vină să ștergă aici. E o casă asta, nu un grajd. Haide... Ascultă-mă! Răspund eu. Și știi tu cum se zice: bună și zeama lungă, bună, la caz de nevoie, că doar n-oi face foamea! Dar, la un moment dat, nu doar că merg, dar se impun și niște friptane. Hai, du-te!

Elemente și evenimente neprevăzute, fulgeră gândul în mintea lui Gigi... Mult, mult neprevăzut. Chestia de acum, la această rubrică poate fi trecută. Ca și vorbăria gradațiilor din sufragerie. Ca, de altfel, și sărutul Elenei, când cu făcutul cunoștință cu Tarik. Încerci, când organizezi o așa operațiune, să te gândești la multe. Zici că iei în calcul o serie de aspecte, de probleme, de situații. Nu pe toate, că e imposibil, dar pe cele mai vădite, mai esențiale, mai care se-ntâmplă în lume, de când e lumea asta lume. Și, totuși, uite că realitatea e mai a dracului ca imaginația. Mult! Frichinește altminteri mersul treburilor. Te pune în niște ipostaze, de-ți stă mintea – și ai nițică, serios, nu ești chiar golaș cu duhul – în loc, atârnată câș, într-un cui...

Au tupeu jechoșii ăștia. Îi ține. Le merge. Își permit. Pentru că ei, nu doar că fac, metaforic sau cu adevărat, legea, dar ei sunt legea! Ei, de neînțeles pentru un cap nu tocmai sec, cum s-a ajuns la asta, fac legea! Oriunde. Peste tot. Cu oricine. Fără grețuri, conștiință, remușcări. Ei sunt statul. Au putere. Au averi impresionante, deși, cei mai mulți, ca bugetari ori slujbași ai

statului, nu și-ar permite într-o mie de vieți să le aibă. Au, fără urmă de dubiu, lumea la picioare. Și o calcă după bunul plac, în picioare. Gândul lui Gigi pârlește și frige. Și ce-ar mai răcni, să poată!

Acum, de fapt, de ore bune, toți mercenarii ăștia au fost chemați la ordine. La raport. Sub steaguri. O armată de oameni s-a pus în mișcare pentru ei. Întâi că, paza s-a securizat maximum. Agenți, sepepiști, securiști, bodyguarzi, au fost aduși la vilă, să aibă grijă. De toți, cei prezenți aici, desigur, dar, în principal, cum e lesne de-nțeles, pentru Ardil Escu. El are nevoie să se simtă, în permanență și în totalitate, în siguranță. Se știe cu păcate grele la activ, de e atât de temător. Plus, cu certitudine, că el, dacă ar fi cazul, așa ar proceda, cum se teme că procedează alții cu el, adică lovesc, dau atacul, îl iau ostatic, îl omoară...

În afară de cei de la pază, care sunt deși ca textura tifonului, în vilă se mai află, de ore bune, cei care au tot servit mâncăruri și băuturi oaspeților: chelneri, ospătari, picoli, barmani. Mă rog. Cel puțin jumătate dintre ăștia sunt sereiști. Se vede fără ochean sau lupă asta. Și tot trec și tot trec cu tăvile pline cu de toate. Nuntă să fi fost și nu se aduceau atâtea. Se mai făcea un pic de economie, se mai uitau oamenii la bani, mai înnodau la pungă, nu făceau așa risipă. Dar, bine, nunta unui om obișnuit nu e făcută din banii publici, din banii de la stat. Nici din învârteli. Nici din furăciuni. Nici din afaceri cu mafia. Ardil Escu nu se zgârcește. Vistieria lui, care are multe, foarte multe izvoare, nu seacă. Dimpotrivă. Ca în poveste, crește. Și tot crește. Dă pe din afară, mai ceva ca apele Dunării când vine ploaie mare peste ele.

De altfel, și ca să crească bugetul în trezorerie, s-au adunat toți aici. Fără îndoială, acolo mai sunt și reglări de conturi, și puneri în temă a anumitor dorințe, și amenințări, mai pe șest, mai pe direct, și raportări concrete ale situațiilor, tot felul de d-astea. Se știe! Dar și ca să crească, să se facă, nu, 'tâta mare bănetul... – nu... cum zicea Michi Sultan... mormanul... mormanul în vistierie – se adună la câte o agapă.

Gigi, băgat în gândurile de mai sus, a văzut, deși doar în treacăt, cum se desfășoară totul înăuntru. Unde, în treacăt fie spus, Fane și el nu au avut ce căuta, acum. La o așa desfășurare de forțe, era de la sine înțeles că vor fi de față sepepiștii cu patalama, trimiși pe filieră înaltă, și nu ei. Ardil Escu are încredere în ei, nu-i vorbă. Dar mult mai apropiați îi sunt sepepiștii cu state vechi în slujba lui. Și e bine, mai ales în așa context, ca el să fie,

dacă nu pe deplin, măcar destul de liniștit, că nu-l atacă, nu știu, careva. Liniștea asta pentru fostul președinte este, ca alte câteva lucruri, absolut vitală. Cu cât e mai bine păzit, cu atât poate să stea mai relaxat, unde se află și, mai ales, în casa lui. Teribilă spaimă are de dușmani, de oameni care îl urăsc, de unii care ar ține morțiș să-l facă, la propriu, harcea-parcea. Adică, nu ca ei, care au venit aici, cu gând și determinare să-l prindă de client pentru mititica. Nu! Îi e teamă de atacuri armate, de șisuri, de pumnale, de otravă, de de-astea. Acuma, deh, fiecare cu păsărica – sau cu stolul – lui.

Așa, cu desfășurarea întâlnirii: mesele sunt, acolo, înăuntru, pline cu de toate. Absolut cu de toate! Orice mâncare pe care o știi, dar și pe care n-o știi, care nici măcar nu ți-a trecut prin cap, se află pe masă. Și cu băuturile este aidoma. Se rup mesele sub greutatea lor. Ardil n-a legumit la dezământul ăsta. Ba, chiar s-a întrecut pe sine. Să fie, să aibă la discreție toți, ce doresc și ce le place. Căci, astfel, mai ușor, mai grabnic, mai cu spor curg toate învoielile și toate mânăriile. Omul, de când lumea, dacă are burta plină cu de toate, dacă s-a omenit cu bunătați, dacă s-a înfruptat din oarece scumpeturi, e mai amabil, mai flexibil, mai atent. Plus că stă în banca lui, nu cărtește, ca prostul. Căci, e clar, nu oricine are acces la așa minunății și nu oricine poate să fie în grații, ba, chiar pe picior de egalitate cu fostul și viitorul prim om în stat.

Și marii oameni mănâncă și beau. Cu nesaț. Cu lăcomie. Cu, aproape, abnegație. Vorbesc. Cu aplomb și grandoare. Țipă. Din plămâni. Se bat cu cărămida în pectorali: noi facem, noi spunem, noi suntem. Și, da, fac, spun, sunt. Știu ei ce știu. De altfel, mai știu și alții. E drept, deocamdată fără vreun folos. Și mai fac, unii un dart's, alții un poker, alții se bagă, chiar dacă sunt varză, pe snooker. Au în sala aia toate condițiile să facă toate astea. În plus, pentru că Ardil Escu se gândește la toate, mai sunt înăuntru și câteva animatoare care, cel mai probabil, nu doar că încing atmosfera, dar și sting vâlvătaia din inimile mari ale magistraților și sereiștilor. Au intrat, chiar – căci sunt și doamne în interior – și doi stripperi, a căror prezență e menită, desigur, să înveselească – și nu doar – asistența feminină. Cu siguranță, și ei, și animatoarele fac atmosferă fierbinte, încing, maximum, statul de drept, fiindcă, din când în când, de acolo se aud urlete extaziate, ropote de aplauze, râsete stridente. Semn că e bine, nu e rău înăuntru, și că lumea se distrează pe cinste. În plus, sufrageria lui

Ardil Escu nu e vie. Nici vreun loc unde să tai, cu toții, la tarla, porcul. E un loc discret și de căpătâi.

Și marii oameni mai beau iar. Și iar mai mănâncă. Și iar mai pun țara – la propriu, nu e doar un fel de-a spune – la cale. Și iar mai prezic și mai prooroesc niscaiva cătușe. Și iar mai pipăie sau mai mângâie ceva nuri. Și iar se mai încinge câte o partidă. De ceva. De orice. Acolo, în spațiul ăla, poate fi de orice. Și iarăși, și iarăși toate astea se fac din nou. Ca un ritual. Ca un automatism. Cum e vorba aia: să ne simtem bine. Doar de fumat, în interior, nu au voie. Fiecare, cum ar zice Ardil, să-nghită mahoarca lui. Nu trebuie să respire el, o finețe de om, îmbâcseala altora. Strict, venită de la tutun îmbâcseala asta. Căci, altminteri, în sala asta sunt, cu siguranță, tot felul de mirosuri, mai mult sau mai puțin dulci, mai mult sau mai puțin pestilențiale.

Și iar se mai dau, unii cu alții, toți cu toți, Ardil cu câte unul sau cu câte altul, la taclale și la luat decizii. E evident ca răsăritul – care e numai, categoric, în partea de răsărit – că aici se iau, în unele dosare, cel mai adesea adversari de-ai ardilului, dar nu doar, hotărârile care trebuie. Marii oameni pleacă de aici – când vor pleca, deocamdată bairamul e în toi – cu lecțiile învățate. Însușite. Bătute în cuie. Apoi, iar se învârt cărțile, iar se învârt bilele, iar se mănâncă, iar se bea, iar se hotărâsc deciziile de urmat, iar se coc, la foc îndestulător, planurile. Și, pe urmă – vine iar, nebun, gândul lui Gigi – ce să te mai miri, cetățean onest, cu taxele la zi, care crede în justiție și o respectă, de cum merg toate în țară. Judecătorii și procurorii sunt în cârdășie, prin angajamente scrise, cu cei de la SRI, aceștia din urmă mișcă, după bunul plac și cum li se comandă, sforile, toți au clinciuri cu oamenii prosperi de afaceri, chiar ei, fiind în multe cazuri și oameni de afaceri. Ei iau contracte, ei câștigă licitații, ei fac, din atât de multe puncte de vedere, cărțile. E o-ncrengătură, tot. Aproape de nedescălcit. Și, cert, fără să vrea cineva – cine, naiba, dacă așa e mersul? – să apuce vreun fir care să îl scoată, nu doar cu deducțiile, ci și cu vreo anchetă, la mal... Ei, toți, marii oameni ăștia, fac greșeli, cu intenție și fără, dar de răspuns pentru ceva, nu răspunde nimeni. Doar omul de rând, prostul, votantul, justițiabilul e vinovat. De tot și de toate. Și tot el, în diverse situații, trage – și nu sunt nici puține, nici insignifiante – ponoasele.

Surprinderea, dacă o fi bine spus așa, vine din faptul că Ardil Escu n-a mai fost în linia întâi, adică la butoane, adică președinte,

zece ani. Destul timp, ba, chiar mult, pentru schimbări. Orice fel de schimbări. În atâția ani, se întâmplă și se modifică multe. Se rup relații și prietenii, se înghebează altele, scad în importanță și intensitate priorități, vin altele, pământul se-nvârte, lumea se-așază pe alte principii și pe alte concepții. În mod, ai zice normal, legăturile lui Ardil cu toțiăștia și ale lor cu el, ar fi putut, ori chiar ar fi trebuit, să se destrame. Să cadă înțelegerile făcute în cei patru ani – la momentul ăla, mandatul era de patru ani, nu de cinci, ca acum – în care a fost președinte. Să se uite legămintele de atunci. Să nu mai aibă calitate de actualitate, deși, cinstit vorbind, dacă aproape toți sunt încă în funcțiile de acum zece ani, la ce să te aștepți? Ăștia toți, de sunt acum în vila lui Ardil, puteau să-și caute alți stăpâni, dacă nu rezistă să stea, să trăiască, să-și facă meseria – mă rog, e un fel de-a spune – fără jujău la gât. Dar n-au făcut-o. N-au rupt punțile. N-au ridicat ziduri între ei și fostul președinte. N-au mișcat nicio za din lanțul care îi ține în lesă. Și, zece ani au admis, spășiți, că sunt slugi ardiliste. Au fost și rămân. Ultrași. Talibani. Grei. Ardiliști până la moarte și chiar dincolo de ea. Dacă-i trezești peăștia în crucea nopții, pesemne că nu spun: Doamne, ce m-am speriat, ci să trăiască stăpânul și tătucul – sau tătelu' – nostru.

Se prea poate ca unii, care au nevoie să acorde altora mai mult pupat în partea dorsală, spre a se simți puternici, să muncească part time și pe alte tarlale. Sug, ca mielul și hoț și nesățul, la două oi, iau și de la un stăpân, și de la altul, ling acadelle de la amândoi și, dacă vine talazul, îi scuipe, deopotrivă, ca să-și scape blana de gibbon. Sau, poate că nu trădează. În cazul lui Ardil Escu, până acum, cel puțin, nu au sifonat. Nu a răsuflat nimic de genul ăsta. Nu s-au făcut valuri. Nu s-a ridicat vreo piatră, vreo cărămidă, vreun bolțar să se arunce. Dar, cinstit vorbind, nici n-a venit peste ei vreun uragan. Ce uragan, niciun vânticel nu le-a zburătăcit frunțile. Nu i-a deranjat nimeni. Nu i-a întrebat nimeni de sănătate. Nu i-a controlat nimeni la conturi, la averi, la tainele meseriilor pe care, cu succes, le practică, de atâția ani, nu le-a mișcat nimic jilțurile pe care s-au cocoțat, venind, cum zicea Ardil, din diverse birouașuri obscure, nu s-a atentat la niciun fir de păr de pe capetele lor prețioase. Nimeni nu s-a gândit să-i ia la puricat, nimeni nu a ținut să-i schimbe, nimeni nu le-a pus moralitatea și profesionalismul la îndoială. Nimeni! Asta, deși a curs multă apă pe Dunăre.

Cu siguranță, alții, dintreăștia de aici, nemaivoid să stea doar cu mâna întinsă la stăpân și dorindu-și pentru ei caimacul, au luat-o și pe cont propriu, în „afaceri”. Ei taie, cum ar veni, ei spânzură. Sunt bazați. Au, nu doar sânge în instalație, ci și butoane pe care le acționează deștept. Deh... Și totuși, drumul nu e, nici pe aici, drept și fără povârnișuri, cum pare. Mai sunt – trebuie să mai fie! – hârtoape, denivelări, piedici, accidente. Și magistrații pot sfârși, la o mișcare necalculată a volanului, prin porumb.

Desigur, asta – îmbârligătura creionată succint – e altă discuție, altă operațiune, altă anchetă. Altă gâscă-n altă traistă. Sunt în aceeași încrengătură, ei și ardilul, dar, deocamdată, sub reflectoare e Ardil Escu. El trebuie să cadă! Sigur, dacă împreună cu el mai pică și alții, e bine. Dar peștele mare e Ardil. Niciăștialalți nu sunt chiar plevușcă, e de la sine înțeleș, chiar dacă fac, cum nu doar că se vedește, ci e limpede, ca apa de izvor, sluj la greu, în fața altui rechin. Poate că și luând-o pe ocolite, cu popasuri, cu halte, pe la ei, s-ar ajunge tot la Ardil Escu. Poate că n-au atât de bine, pe cât pare, pus capacul pe oală. Poate că nu sunt într-atât de blindați cum reiese la o primă observație. Dar un ocol, față de un drum drept, necesită mai mult timp, mai multă răbdare, mai multă dedicație. Și Gigi, acum, nu vrea să aibă, mai mult decât trebuie, timp, dedicație, răbdare, pentru Ardil. Au toate pe lume o limită. În plus, lichele au fost, lichele-s, încă...

Doamne, cât de bine i-a făcut întâlnirea de zilele trecute cu Cătălina! Pur și simplu, de parcă s-a băgat, la propriu, în priză, l-a încărcat. Și l-a limpezit. Și i-a dat putere. Altfel ar fi văzut toate câte le vede acum, fără întâlnirea cu ea. Poate că l-ar fi apucat zambalucii, la toate câte le observă, intuiește, chiar știe, poate că ar fi izbucnit, mult mai mult și mai rău ca Țeapă, poate că, în chip lamentabil, ar fi clacat. Ce, parcă e de colea să le vezi, să le auzi, să le suportți pe astea toate, câte se tot întâmplă pe aici? Și să realizezi că viața e scurtă, iar tu, din cauze uneori greu de înțeleș, alegi să nu te bucuri, alături de-ai tăi, de toate clipele ei?

A vrut, când n-a mai putut, s-o vadă. Cu toată țăria de care e capabil. A dorit – e termenul cel mai adecvat în opinia lui și de aceea, doar de aceea îl folosește insistent – să trăiască și el. Căci, plecând acum de lângă ea, și-a scos viața de la cursuri intensive, unde era, și a pus-o, într-o mare măsură, în pauză. Și pe loc repaus. A-nghetăat, cum s-ar spune, până se termină daravera,

anul. Când toate fi-vor aranjate în sensul care trebuie, va da din nou play și, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, va reintra la ore. Ca să trăiască iar. Acum, când a decis să-și vadă soția, a luat în calcul absolut toate probabilitățile. Și a riscat. Destul de mult, ca să nu zică, de-a dreptul, că a riscat maximum. Inconștient, aproape, și-a asumat. Dorul de ea, dorința de-a o strânge în brațe, verdele ochilor ei au fost mai tentante și mai puternice ca toate regulile, deducțiile logice, temerile fondate. A fugit la ea, ca un adolescent îndrăgostit. De fapt, ca un bărbat care iubește. Nimic mai mult. Doar ca un bărbat, în deplinătatea puterilor și minților, care iubește. Orice bărbat, fie el ce-o fi, din punct de vedere profesional, dacă iubește, face la fel. Fuge spre ea. Evadează din tot ce, din pricini temeinice, e drept, îl îngrădește. Nu se privează de chipul drag, la o adică. Ce-ar fi viața fără o nebulie? Fără mai multe?

A procedat după dictare, și el. După dictarea inimii. S-a dus să și-o ia în brațe. Și s-a rugat să nu fie nimic, să nu deturneze nimic cele trei zile și trei nopți absolut minunate și feerice, să nu le dinamiteze ceva tihna și fericirea. E aproape sigur că a fost ok. Tot. În permanență. Pe lângă faptul că nu l-a chemat nimeni la baricade, nici nu crede că, acolo, unde a fost cu nevasta, l-a detectat cineva și acum i se pregătește vreo răstignire.

Asta e! Ce să faci? Uneori, e necesar să mai încalci și regulile, să riști, să furi vieții câteva clipe de fericire totală. Dacă ea, de bună voie, nu ți le dă, n-ai ce face, devii penal și le furi. Poate că, totuși, nu se consemnează furtul în vreun proces verbal, ca să tragi pentru el. Ar fi prea plat, prea opac, prea fără rost totul, dacă ai respecta mereu, și de la cap la coadă, reguli și legi și îndatoriri și principii. Ai fi doar un robot meticolos, rece și sobru, nu trăitor al propriei vieți. El, de când se știe, e pe contrasens cu regulile. Mereu le încalcă. Mai la vedere, mai pe șest... Nu-i vorbă, conștiincios și responsabil e – și a fost mereu – din toate punctele de vedere. E și motivul pentru care nu se vede, întotdeauna și de către toată lumea, că sfidează regulile. Pare că, mai niciodată, nu intră prin porumb. Pentru că scoate la capăt orice, face tot ce trebuie și se cere ca să fie dacă nu perfect, măcar foarte bine totul, se implică total, cu trup și suflet, își dedică unei cauze pe care n-o socoate pierdută, ultima picătură de vlagă. Desigur, vorba vine cu trupul și cu sufletul. Ale lui, în întregime, aparțin unei singure ființe. E mai bine spus că, dacă are de făcut ceva, se străduiește

să nu dea rateuri, să izbândească. Cum ar veni, vorba Magdalenei, parcă, să aibă succesuri. Dar, da, de riscat a riscat și riscă, în ce privește încălcarea de reguli.

Bietul Țeapă! Ce-i fu dat să i se întâmple și să întâmpine! Oare el, dacă pătea la fel, ar fi avut aceeași atitudine demnă a lui Țeapă ori le-ar fi rupt, de îndată, capul tuturor, de se ducea dracului toată daravera? Omul poate, dacă e cazul, să suporte și umilințe. Dar și suportarea asta are o limită. Totul, de fapt, în viață și în lume, are o limită. Probabil, ca însăși viața, nimic nu e nelimitat. Despre toțiăștia, de-i sunt oaspeți lui Ardil Escu de atâtea ore, se poate spune că dacă nu le-ajunge nesimțirea, le mai rămâne... Mă rog... Să-i lase, mai bine, în plata Domnului. Până le-o veni și lor timpul scadenței, să-i lase. De venit, le vine. Timpul... Nici ei nu pot sări pârleazul la infinit. Se șubrezește parul ăla de ține uluca și cad, în timpul săriturii, cu limba în țărână. O avea praful lăptos al drumului același gust ca stratul de miere din fundul lui Ardil, la care au lins și-au tot lins? Hm... Împărăția cerurilor, că se pocăiesc sau nuăștia, e aproape. Trebuie să fie aproape. Poate, colea, după colț. Lasă... Acum, mai important ca orice, este, ca ei toți, prinși în orbecăiala asta asiduă – deși, vrea să creadă că nu mai e chiar o orbecăială, că lucrurile au intrat pe fâgașul cel mai bun – să prindă firul ăla care să-i scoată la liman. Și să țină de el, să nu se rupă, să nu-l piardă, să nu-l scape. Arta, probabil, nu în a-l găsi, constă, ci în a reuși să-l țină bine în mâini.

Vrea, chiar vrea să se termine mai repede tot. Are nevoie să se întoarcă acasă. Nu e că, asta e, cum ar veni, mai obosește și mai îmbătrânește omul, nu. Este faptul că nevasta lui simte acut plecarea asta. A rămas singură. Este singură. I-a spus, cât se poate de clar și de concret, că este singură. Că are nevoie de el. Că el trebuie să fie alături de ea. În mod normal, așa și trebuie să fie. Bărbatul să doarmă în patul lui, lângă femeia lui. Să o apere și să o protejeze de orice și de tot. Să-i fie sprijin și stâlp. Să o iubească. Să fie umăr lângă umărul ei. Să stea amândoi la masă. Tot amândoi să-și bea cafeaua sau vinul. Și, tot așa, să facă și să crească o sută de copii, dacă așa decid să facă. Și curat tot împreună să facă. Și o oală cu ciorbă, de asemenea. Împreună să știe rostul casei, al banilor, al vieții, în general. Altfel spus, ei doi să făurească tot ce vor, alături, unul cu altul. Că de-aia au pornit amândoi pe drumul ăsta. Și să facă lucruri împreună. Orice să realizeze împreună! Nici măcar nu e vorba doar despre chestii

mărețe, să se și certe, dacă o cere cazul. Dar să fie împreună. Să fie amândoi.

Da, să nu o lase singură. Să n-o mai lase. Dintr-o astfel de singurătate decurg tot felul de chestii. Nici nu vrea să se gândească la unele de-a dreptul oripilante, ca înșelat, trădat, găsit pe altul. Știe că nu e cazul cu Cătălina. Nu doar pentru că ei doi se iubesc și au o dragoste mare, de dus, amândoi, împreună, pe umeri. Ci și pentru că o știe pe ea, îi știe felul și statornicia. Doar el și vântul – ăsta doar din când în când, nu mereu, ca el – îi saltă fusta. N-are îndoieli în privința asta. Absolut deloc! Nici n-a fost nevoie de cine știe ce teste sofisticate ca să știe asta. N-a pus-o la încercare, n-a ispitit-o cu ceva, n-a băgat-o în examen. Cătălina e genul de femeie deșteaptă și înțeleaptă care nu cade, la orice boare de alizeu, în brațe străine. Nu caută, nu face prospecții, nu vrea să încerce lucruri noi. Nici n-are, la drept vorbind, nevoie de toate astea. El i-a dat tot. Orice ar fi vrut ea. Cum, de altfel, și ea lui, de asemenea, i-a oferit orice ar fi poftit. S-au dat unul pe altul, la schimb, în dragostea lor. Sunt, mereu, ei, fiecare dintre ei, însă, clar, și celălalt.

Numai că, însingurarea duce la înstrăinare. Deveniți, tu și puil drag, doar niște oameni care, din cauze obiective, nu mai freamătă unul pentru altul, nu mai poartă dor, nu mai simt. Ba, ca să fie tacâmul complet, se poate să-și dorească să fie, mai mereu, departe unul de altul. Fizic și nu doar. Să intervină o liniște nefirească numai în situația în care nu sunt împreună. A aflat de astfel de chestii. Chiar niște colegi de-ai lui au ajuns într-un astfel de impas. Ea, preferă ca el să stea cât mai puțin pe acasă și, când pleacă, răsuflă ușurată și liniștită, el, ar face orice, chiar orice, s-ar duce oriunde, da' chiar oriunde, numai acasă, unde ar fi cu ea, nu. Găsesc scuze și justificări să nu mai doarmă nici în aceeași cameră, nici în același pat. Ba le e prea cald împreună, ba... Și nu, neapărat, pentru că nu se mai iubesc. Dar s-au însingurat. S-au înstrăinat, apoi. S-au învățat așa, pe urmă. Fiecare cu gândurile lui, cu pacea lui, cu tabieturile lui, cu, mai ales, singurătatea lui. Bărbații, poate și femeile, cine știe, greșesc când cred că totul e bine înșurubat, nu se surpă și nu se fisurează nimic, nici dacă nu pun osul, nu neapărat la zidit, ci la mai așezat o cărămidă în rastel. Dar, de florile mărilor, doar de florile mărilor, în virtutea inerției, nu ține nimic veșnic. Se ofilește, cade, moare, se duce.

Or, efectele astea, în veci, nu trebuie să se întâmple între ei doi. Și între ei doi. De asta, adică și de asta, a decis să termine, după finalizarea operațiunii de acum, cu toată acoperirea asta. Să se mai acopere, nu-i așa, și alții. Mai sunt, vorba Cătălinei, și alții care mănâncă o pâine prin poliția asta. Statuie în piața publică nu i se face. Și, la drept vorbind, nici nu are nevoie de vreuna. Are, în schimb, nevoie de femeia lui, de copilul lui, de familia lui, de casa lui, de toate astea. Are nevoie ca nici ea, pe acolo, nici el pe aici, să nu mai fie singuri. Adică, nu pe aici, el. Pe niciunde. Să se termine cu singurătățile astea.

Ce bine că Ardil Escu nu are în casă aparatură să-i citească și gândurile. Că, tot ce scoate pe gură e, oricum, știut și, pesemne, monitorizat, bifat, adunat pe lista neagră. De câte ori, în vreo discuție, nu a auzit cum le susura interlocutorilor ce au vorbit deunăzi, în lipsa lui. Ați zis-o pe aia, ați spus-o pe-aialaltă... Nici familia lui nu scapă de astea. Doar ce stau toți membrii ei la masă și, când Ardil simte că vreunul își ia nasul la purtare, mai mult decât e cazul, țac, mi țu-l taxează. În casă, peste tot, sunt microfoane, camere, fire, ecrane și pe dracu'. Despre ascultarea telefoanelor nici nu se mai pune problema. Faliții lui, unii dintreăștia din servicii, de sunt acum, aici, fac pentru el corvoada dracului. Desigur, nu numai cu ai casei sau cu angajații. Cu toată lumea. Și, din când în când, vuiesc televiziunile că au apărut niște stenograme. Despre cutărescu, rival declarat sau simțit de nasul fin al lui Ardil Escu. Apoi, ca la magia unei baghete, se ițește și câte un dosar. Nimeni nu e copil să creadă în coincidențe. Tocmai pentru că ei n-au crezut în coincidențe – ba au și văzut dincolo de vraiștea asta, ce trebuia văzut, că Ardil Escu, adică, face ilegalitate după ilegalitate – sunt aici. Nu pentru că nu le-au plăcut ochii fostului președinte. Și cu voia Domnului, să sperăm că nu mai e și viitor... Președinte. Și nici pentru că li se urăse pe la casele lor. Și nici pentru că nu le mai venea somnul, pe perna din patul lor. Și nici pentru că li se urăse cu binele. Ci, pentru că, în marea de oameni și de instituții, care se făceau că nu observă nimic, că, ce să vezi, plouă, și tot plouă, cineva trebuia, pentru că nimeni, în fond, nu e mai presus de lege, să pună mâna pe manivelă. Și să-nvârtă. Mai haotic, mai diplomat, mai precis... Oricum. Numai să-nvârtă. Și, deși mișcare extrem de grea, să nu se oprească din învârtit.

Acuma, pe astea cu ascultatul, și nu doar, le știau și ei, chiar înainte de venirea aici. Doar nu sunt niscaiva mucea, care abia ce s-au dat jos din salcie. S-au dat mai demult. A crescut și iarba pe unde salcia umbrea, atunci, cerul. Ba, chiar multe buruieni, de la descălecarea aia. Lucru pe care, bineînțeles, Ardil Escu nu-l știe. Cu toate urechile care ascultă pentru el, cu toți ochii care văd în locul lui, nu știe că e pe cale să cadă, curând, poate, foarte curând, în capcană.

Cu siguranță că, dacă specialiștii britanici ar inventa ceva pentru cititul gândurilor, Ardil Escu ar fi primul, de departe, care ar achiziționa drăcia aia. Căci, da, el trebuie să știe tot. Și ce fac, și ce spun, și ce gândesc, și ce visează cei din jurul lui. Poate că nici nu inventează până cade aici cortina.

Ce bine că, măcar din acest punct de vedere, al gândurilor proprii, ascunse în tainice depozite, Gigi e, ca să zică așa, mai lejereanu, poate să fie el cu el. Și cu femeia care îi face, în orice clipă, suflatul să zâmbească. Să danseze. Să tresalte. Să frigă. Dacă ăsta, Ardil, avea vreun device, de orice fel ar fi fost el, care să capteze gândurile, era mâncat deja. Despre alții nu știe. Dar el, sigur era scos la careu.

În lumina molatică a holului, o distinge, venind hotărâtă spre sala de... conferințe, pe Elena, cu trupul ei mlădiu. Mai mlădiu ca altădată. Face un pas, leagănă ostentativ din șolduri, își mai așază decolteul, ca să i se vadă mai bine și mai mult sânii bine siliconați, zâmbește. E pusă pe treabă, fata, clar! E... nebăgată în seamă, nu atât de bărbate-său, cât mai ales de amant. Și s-a-ncins rânza-n ea. Asta, clar, e vizită cu țintă, nu una de control. Lua-te-ar gaia, Eleno! Tu lipseai! Marte în postul Paștelui! Toată suflarea de pe aici – și nu numai, Doamne sfinte! – se ofilea de dorul tău!

De fapt, la drept vorbind, mirarea e nu că ai apărut acum, ca o divă ce te crezi, ci că nu te-ai ițit mai devreme la prim plan. Cum de-ai stat atâtea ore, de s-a așternut noaptea peste chermeza... muncitorească a ăstora, fără să te arăți la moa... la față? Cum te-a răbdat sfântul să nu-ți bagi irișii căprui în ciorba asta? Cum de s-a-nvârtit toată daravera aici, fără tine, în coasta ăstora?

Previzibil, Elena trece pe lângă ceilalți oameni care păzesc adunarea onorabilă din sală și se postează, oarecum lasciv, în fața lui Gigi. Își trage, ostentativ, bluza, mai jos, ca să i se observe bronzul de pe sânii, apoi își vâră mâna înăuntru, de ridică mai bine

breteaua sutienului și, implicit, sânul căzut. Și îl privește din cap până-n picioare, cu zâmbetul ei insinuant, pe Gigi. Țipă, urlă, zbiară surâsul ei: am venit, sunt aici, pot fi a ta, uite cât sunt de sexi. Bodyguardul pare că are vată-n urechi. Așa nu aude – sau astfel dă senzația – nimic din strigătele zâmbetului Elenei. Ea, câteva clipe, tace. Parcă așteaptă. Parcă stârmește mai rău. Parcă numără clipele. Apoi, cu mâinile-n sân – bine că nu și le-a pus în șolduri, ca o țață – i se adresează:

– Ia, zi! Cum e?

Gigi e pe cale să fie apucat de toți zambalucii:

– Să fie, ce?

– Mersul. Mersul pe aici, ce să fie?... Cum e? Ce crezi că te-ntreb? Dacă ai erecție când te uiți la dosul meu?

– Doamne, dă-mi răbdare!

– Să-ți dea! Că ai nevoie. Și bun simț să-ți dea. Desigur, dacă există Dumnezeu pe care îl clamezi. Ce, te doare gura să răspunzi ca un om? Adică, mai bine spus, ca un slujbaș ce ești, al tatălui fiicei celui care îți dă leafă.

– Bine ar fi dacă ai spune ce ai de spus, pe românește. Ca să-nțeleg și eu, și alții. Dar, lasă! Nu-i așa grav. Din avion nu se observă că nu ești tocmai prietenă cu limba română. Și sunt atâția care vorbesc la fel, că nu există riscul să nu fii înțeleasă din prima. Lasă, nu-ți bate căpșorul. Merge și așa. Pe cuvânt...

– Ia te uită! Faci tu gramatică, acum, cu mine! Eu am făcut școala în SUA, prostule, nu ca tine la școala de stat. Și am avut succesuri. Ești doar un imbecil arogant. Și eu sunt fata președintelui Ardil Escu. Mai bine mi-ai răspunde la ce te-am întrebat. Cum e mersul? CUM E MERSUL PE AICI? Ai priceput acum ce-am zis, că am vorbit în cea mai românească limbă. Prostule! Răspunde-mi, auzi?

– Sigur că răspund. Nu doar ca un slujbaș, cum zici, ci și ca un om care are, chiar are, cei șapte ani de acasă. Numai să am la ce să răspund. Întrebarea ta a fost, cum să zic, o dără neagră pe un șevalet roz.

– Nu mă-nnebuni, Gigi! Ești și poet, acuma, na! Mă ții în stihuri.

– Nu sunt poet. Dar voiai să-ți zic, franc, că a fost cam cretină întrebarea ta? Cu toată elucidarea pe care ai încercat-o. Bine, dacă nu-ți place poezia, și nici stropii căzuți din penel, o dăm în proză. Cum îi place fiicei președintelui meu...

- Maimuțoiule! Continui să mă enervezi.
- Eu? Păi, ce-am făcut, ca să supăr obrazul filial prezidențial? Așa se zice, nu? Am spus bine? Că tu le ai...
- Ești nesi, măgarule!... Îți permiți cam multe cu mine.
- Eu, dacă ai vorbi ca o doamnă, ți-aș vorbi ca un domn. E simplu. Legea echității. Nu echitației. Subliniez, ca să-nțelegi cum trebuie.
- O să vezi tu echitație și echitate. Dar, lasă. Treacă de la mine. Ce e-năuntru?
- Lume. Mai mulți prieteni, cred, de-ai tatălui tău.
- Hai, mă! Lasă, nu mă lua așa! Că știi și eu că e lume înăuntru. Dar ce se-ntâmplă acolo? Ce fac? Ce vorbesc? Ce pun la cale, de atâtea ore?
- Ei, uite că asta chiar nu vreau să ți-o spun! Știu, dar nu-mi vine să-ți spun! Așa, de-al dracului și de ambițios!... Elena! Fii un pic atentă. De unde naiba să știi eu ce fac oamenii acolo? Am fost înăuntru? E treaba mea să trag cu ochiul, să ascult la ușă, să mă fac fluture și să fiu acolo, cu ei, ca să știi?
- N-am spus asta. Ce să caute unul ca tine acolo?
- Asta spuneam și eu...
- Dar m-am gândit că, în vreun fel, știi. Că s-a auzit. Că a transpirat ceva. Că ai aflat.
- Așa e, mi-am făcut confidențe cu oamenii din sală. Și, cum am zis, țin pentru mine ce știi. Nu spun mai departe. Mai ales ție nu-ți spun.
- Bine, bine... Dar lasă asta. E o prostie. Dacă vreau, aflu, oricum, de la tata. Am treabă cu tine. Adică am o treabă pentru tine. Să fii bodyguardul meu. Că de-aia ești plătit. Vreau să mă însoțești pe malul mării. Acum! De îndată!
- Înham... Înțeleg. Un pui fript nu vrei?
- Nu, nu vreau. Vreau doar să mă duc pe malul mării.
- Păi, du-te. Cine te oprește?
- Ți-am zis că vreau să mergi cu mine! Să fii garda mea de corp. Să-ți meriți banii pe care îi câștigi de la tatăl meu, tatăl a cărei fiică sunt. Hai! Acum!
- Tonul imperativ al Elenei îl scoate și mai mult din minți pe Gigi:
- Ține-mă, Doamne, că mă ia capul! Sau mor direct, fără preaviz! Tu ești pe prafuri expirate? Ori sunt prea tari și halucinogene, mai mult decât prevede legea? Sau, Doamne sfinte, ți-a pus careva șoricioacă în malț? Cum să merg eu cu tine,

pe malul mării? Unu, după cum vezi, sunt în post! Nu pot să-l părăsesc. De aici, îmi câștig existența. Că tata n-a fost, și nici nu va fi, președintele țării, ca să-mi dea cincii lei de ciunga. Doi, pe malul mării nu e niciun pericol. Te asigur. Nu au debarcat rușii, nu au venit extratereștrii, nu a scăpat pe plajă vreun rechin, nu umblă nimeni cu șişul la şlapi, ca să te atace. Desigur, ca pe o persoană importantă ce ești! Și trei, ai bărbat, Elena. Ia-l pe el cu tine, dacă vrei companie. Ai și amant. Cere-i și lui ajutorul, dacă vrei să te apere de valurile mai învolburate. Sunt în vână amândoi, pot să facă asta, la o adică. Dar, serios, nu-i mare primejdie, nici dacă îți ajung – valurile, zic – până la glezna despre care spun unii că ți-e fină. Du-te cu cine vrei. Dar nu-mi mai pisa nervii ca pe grâul de colivă!

– A, așa deci... Ești gelos! M-am gândit eu... Am bănuț eu. Vă știu eu pe voi, bărbații aștia cu meclă de macho man. Faceți pe durii cu o femeie ca mine, care e deschisă, care e transparentă, care își pune sentimentele pe tavă, de slabă ce e, dar muriți după fundul ei. Și după sânii ei. Și după ea, în întregime. Că sunteți bărbați și sexul este singurul vostru neuron. Și singurul vostru Dumnezeu. Ziceți că nu, dar e da. Așa se spune despre femei că ar fi și ar zice, dar ce, bărbații sunt mai breji? E valabil și pentru ei. E valabil și pentru tine. Am bărbat, da. Adică soț. Am și amant. Pe cine am vrut, am avut. Nimeni n-a zis nu. Pe mine, nu m-a refuzat nimeni. Ce, te doare sufletul că-ți spun toate astea, nu? Am, Gigi, am pe cine vreau, că sunt cine sunt, nu o biată țărănoaie, vai de steaua ei. Și, dacă vrei, tu poți să fii tot. Eu, pe Emil, nu l-am lăsat niciodată. Suntem căsătoriți de zece ani. Indiferent de cele prin care am trecut, nu m-am despărțit de el. Dar pentru tine, pe cuvânt, îl las! Numai să zici. Și să vrei.

– Nu vreau! Și nu zic! Și, pe cuvânt, că nu-mi pasă. Și te-am rugat insistent să vorbim, dacă e să vorbim, doar lucruri legate de treaba mea, strict. Nimic altceva. Poți să-nțelegi? Nu mă interesezi. Nici ca femeie, nici ca fiica tatălui tău, în niciun fel. La fel cum nu mă interesează câți amanți ai avut sau ai, cu ce te-mbraci, unde te duci, ce mănânci...

– Dar eu, că-ți place, că nu, te iubesc, Gigi! Mi-ai căzut cu tronc rău! Te vreau. Vreau să fii cu mine. Vreau să fii al meu!

– Ți-am zis să nu mai pui mâna pe mine? Ți-am zis să nu mă mai atingi? Tu nu ești în stare să-nțelegi?

– Eu sunt în stare să te iubesc! Pricepi, tăntălăule, care ești?

- Aoleu, mamă! Cu ce-am greșit? Nu mai pot, mor!
- Ce să fac, măi, maimuțoiule, ce să fac? Ce pot să mai fac acum? Îmi placi. Te vreau. Și te iubesc!
- Cred că un duș rece, chiar înghețat, ar fi indicat și ți-ar prinde al naibii de bine. Și discuția asta s-a întins prea mult. Mult prea mult decât prevede legea. Eu mai am și treabă. La revedere.
- Eu nu mi-am imaginat că un bărbat – mă rog, dacă-oi fi! – poate să fugă așa, de mine. Zici că sunt bau-baul. Ce n-am, de nu mă vrei? Frumoasă sunt? Sunt! Deșteaptă sunt? Sunt! Bani am? Am! Fata lu' tata sunt? Sunt! Tu ești prost? Ești! Răspuns: ești rău de tot! Și mârlan mai mare ca tine n-am văzut! Mă faci să-i spun președintelui tău. Care e tatăl meu, prostule!
- Ok. Spunere lină.
- Aș putea să fiu și eu geloasă, știi! Uite, nu știi din care pricină, ți-ai dat zilele trecute barba jos. Nu știi dacă ai găsit lame, între timp, ori s-a-ntâmplat altceva. Îmi plăceai mai mult cu barbă. Erai mult mai sexy și mai incitant și mai matur. Chiar mai bărbat.
- Gigi nu zice nimic, doar îi vine să-și pună mâinile în cap. Așa că, Elena e tot la mantinelă:
- Îmi vine să cred că mă înșeli. Că ai pe altcineva. Că ești prins în vreo relație cu careva. Gigi... Băiatule... Tu nu știi că mie nu-mi rezistă nimeni? Dacă vreau, acum te sărut. Că-mi vine, serios...
- Serios, eu zic, din motive obiective, să nu-ți vină. E bine să-ți ții, pe mai departe, așa cum am convenit, așa cum te-am rugat insistent, așa cum am spus în românește, clar și răspicat, mâinile și orice părți ale organismului tău, acasă.
- Ce vrei să spui, că tu nu ești Tarik? Tarik pare mototol. Și băiat bun, așa... Dar sărută bine. Și cred că e un rău, un dur, o bestiuță. I-a plăcut când l-am sărutat. Deși, proasta de Magdalena era cu ochii pe el. Însă, să fim serioși. Cine se uită la Magdalena, dacă sunt și eu de față? Ce, Magdalena e frumoasă ca mine? Mă rog, ea e nițel simpățicuță, prin felul ei de-a fi. Dar frumoasă nu e! Și nici n-a fost! Lui Tarik i-au picat ochii, când m-a văzut pe mine. Compari o blondă frumoasă cu o broască râioasă? Hai că sunt rea, acum. Știu. Dar Magdalena o merită, că nu e frumoasă. De ce era să o sărute Tarik pe ea? Strică cineva orzul pe găște? He, he, he... Și tu acum vrei să spui că tu nu, tu nu cazi în brațele mele, tu nu mă săruți, tu nu ești Tarik...

– Vreau să spun doar ce am spus. Și atât. Poate ai și tu treabă și te rețin.

Și, în sinea proprie, Gigi e gata să facă niște cruci – o droaie – cu limba, pe cerul gurii. Parcă o are în fața ochilor pe Dili. Poate privirea Elenei nu e la fel de turbure ca a lui Dili. Poate fiica lui Ardil Escu n-a castrat, propriu zis, pe nimeni. Poate că, între cele două sunt destule diferențe. Dar, la țiglele de pe casă, adică, mai bine spus, la lipsa lor, se aseamănă. Sunt la fel. De n-o fi cu mansarda mai în vâlvătaia soarelui chiar, loaza unuia care a fost, un mandat, primul om în stat.

– N-am, răspunde Elena, uite că n-am nicio treabă. Adică, aș avea una cu tine. Ți-am spus. Și vreau să mă duc pe plajă. Cu tine! Acum!

– Chiar nu realizezi că nu te plac? Că ești agasantă și enervantă? Că te umilești? Că nu sunt genul care să fie violat? De-a ce te joci tu?

– Ia, zi-mi: tu de ce nu mă iubești?

– Pentru că nu te iubesc, punct.

– Pentru că ești mai tânăr ca mine? Și vrei pe cineva mai tânăr ca tine? Hai, nu da ochii peste cap și răspunde-mi!

– Nu! Nu de-aia.

– Pentru că sunt fiica președintelui?

– Nu.

– Pentru că am mult mai mulți bani ca tine?

– Nu.

– Pentru că îmi ești inferior.

– Nici măcar nu-ți sunt inferior. Asta e doar în capul tău. Nu mă dau, și vorbesc serios, pe trei mii, ca tine.

– Pentru că există altcineva? Zi, există, nu? Iubești pe altcineva?

– Serios, ce cauți aici, pe capul meu? Nu trebuia să dormi lângă bărbate-tău? Sau lângă cine vrei tu, lângă Victor, să zicem?... Uite, tipii ăia de colo, de la capătul culoarului, cred că te plac. Nu vrei să te duci să-i bați pe ei la scăfărlie? Nu vrei să le ții lor companie? Nu vrei să afle și ei, dacă n-or fi știind deja, că ești fata președintelui?

– Există altcineva, nu? Iubești pe altcineva, nu?

– De ce te-ncăpățânezi cu prostiile astea, Elena? Chiar vrei să te rănesc? Eu n-aș vrea. Aș vrea să fiu un domn. Dar o cauți. Am mai avut discuția asta. Și, dacă-ți amintești, ți-am spus și

atunci, și îți repet și acum. Cu toată fermitatea! Cu toată gura. Nu ascund asta. Da, există cineva. Care e foarte special pentru mine, care înseamnă totul pentru mine, pe care, da, îl iubesc.

– Un bărbat? E un bărbat? Sau e o femeie? Zi! Zi odată!

– Stau și mă gândesc: în fața inchiziției nu sunt, ca să zic tot. Prieten cu tine, ca să-ți fac confidențe, nu sunt. Chiar cu pistolul la frunte nu sunt, căci cred că tatăl tău, care e un om așa de minunat, nu te-a învățat să fii vreo tirană sau vreo dictatoare. De ce-aș răspunde, deci? Ce m-ar putea obliga? Din decență, doar din decență, îți spun pentru ultima oară, așa: e cineva, CINEVA! O persoană. La al cărei deget mic, tu, cât ești de fată de președinte, cu mulți bani, cu putere, nu ajungi niciodată! Și o spun pentru ultima dată. Să bagi la cap. Că eu, ca popa, duminica-n altar, nu mai repet.

– Dacă ți-am zis că ești nesi... Ești! Nu înțeleg de ce te-a angajat Michi, dacă ești cu șorici, în loc de obraz. Cum să-mi spui tu mie, astea? MIE, măi, Gigi?!? Uiți mereu că, da, am putere! Eu îi cunosc pe toți marii oameni ai zilei și ai țării. Fie ei din SRI, din justiție, din parchete, oameni de afaceri, golani, mânărarî, maneliști, șmenari, politicieni, escroci! Sunt prietenă cu ei. Cu mulți mi-am băut cafeaua. Am fost în biroul lor. Am belit, dacă așa am vrut, cu ei, pe vreunii. Îi am pe toți, din toate structurile, la degetul mic. Pentru că eu sunt fata președintelui. Bagă tu la cap, prostule!

Mda... O declarație corectă și utilă. E bine că a făcut-o. Pesemne că a luat-o gura pe dinainte și nu și-a dat seama. A scăpat porumbelul. Fiica lui Ardil Escu tocmai a spus că ea, EA, Elena Escu – în ce calitate? Cu ce drept? De ce? – are structurile statului la deștul mic. Și că, dacă a vrut, ea dacă a vrut – nu mai zici de tată-său, ea! – i-a belit pe unii. Asta ce înseamnă? Că a făcut dosare, că a dat cu unii de pereți, că s-a-nvârtit de chestii ilegale, că a deturnat sau stricat destine. Că Ardil Escu avea putere să facă asta, era de la sine înțeles. Nu se îndoia nimeni. Dar și că fiică-sa a belit, că a vrut ea... Că e fata lu' tata... Mișto, ce mai! Hm... O informație cel puțin interesantă. Să sperăm că au fost pe fază și-ai lui, că au înregistrat declarația, că au băgat, că tot s-a folosit expresia asta, la cap. E bine. Pare că barca se cere tot mai mult la apă. Că vâslele tânjesc după oglinda mării. Că la pupa, corsarul bătrân ține bine timona.

Elena e băgată, în continuare, în priză. A vrut să amenințe, a vrut să se dea mare, a vrut să epateze un biet bodyguard. Și, uite că tot mai vrea:

– Și uiți și că am bani, da! Nici n-ai idee câte conturi am! Și prin câte bănci, din câte orașe mari și din câte țări. Eu, personal, nu vorbesc de ce ar putea să rămână de la tatăl meu, care e președintele vostru, măi, păduchilor! Am bani mulți! Și mai fac, că banul la ban trage și păduchele la păduche! Poți să trăiești regește, băi, dășteptule care ești, că așa meriți să-ți spun, că eu te iubesc. Ți-am zis și că îl las pe Emil, nu că doar țaca-paca, cioca-boca, noi, amândoi... Ți-am zis! Și eu n-am mai zis niciodată că îl las! Da' tu uiți cine sunt eu! De prost ce ești, uiți! Cum să uiți așa ceva? Cum? Și ce om normal uită? Dar tu ești un urangutan fără minte multă la purtător. Am să-i spun tatălui meu să ștergă pe jos cu tine. Ești impertinent și nesimțit.

– Mi-ai mai spus. Știu. Spune-i.

– Mie nu-mi vorbește nimeni așa! După ce că te bag în seamă, ca pe un cretin ce ești... Că fără mine, nici dracu' nu se uita la tine... Stăteai, de prost, pe poziție și ți se usca și gura, de la atâta nevorbit. Și, pe de altă parte, din antipatii, cum pare că ai tu față de mine, s-au născut marile iubiri. Azi refuz drastic, mâine tatonare și tachinare, poimâine dragoste mare. Eu nu abandonez niciodată. Dacă vreau, am! Dacă-mi place, iau! Dacă-mi trebuie, nu renunț!

Poate, de fapt, cu certitudine, dialogul ăsta absurd nu s-ar fi oprit aici. Elena avea, încă mai avea, multe de spus, Gigi era hotărât s-o înfrunte și s-o ignore, în egală măsură, ceilalți păzitori își vedeau de treaba lor, ba, chiar îl invidiau pe cel cu care fiica președintelui pare că se trage de șireturi – adică, mai bine spus, el se trage de șireturi cu ea – noaptea era bolândă și, în camere, la etaj, toți ceilalți, din familie, dormeau liniștiți. Sau, cel puțin, nu bântuiau pe aici, cu – și ca – Elena, chiar dacă se perpeleau în așternuturi. Dar, din sala de protocol a ieșit, oarecum preocupat, oarecum îngândurat, oarecum agitat, Ardil Escu în persoană. Dacă aproape toți din încăpere se tot vânturaseră pe aici, el ieșise doar o dată, în cele câteva ore bune, de când cu... simpozionul. Ceea ce poate însemna și faptul că pe Ardil Escu nu-l supără prostata. Dar și că, probabil, nu băuse așa de mult... spirit medicinal, ca toată adunarea, și n-are grabnică nevoie la toaletă. El trebuie să fie, desigur, mai lucid ca toți. Și ar mai fi, privind la

rece, un motiv pentru care nu s-a frâsuit pe ușa aia. Cu unii dintre cei prezenți acolo, Ardil Escu a ținut, cu siguranță, să vorbească și altfel, decât cu toți, de față. Sunt lucruri și chestiuni pe care, numai câteva urechi – cât mai puține – trebuie să le știe. Chiar dacă sunt cu toții băgați în aceeași tocană, unii mai mult, alții mai puțin, e bine să existe, din unele puncte de vedere, și niscaiva discreție.

Și, acum, Ardil Escu ieșea preocupat din sală. Se observa asta, nu atât din faptul că era încruntat și cu privirea destul de înțepată – lucru, pe care, de regulă, îl controlează bine – ci, mai ales, din roșeața obrazilor și a pielii de pe gât. Nu era obișnuita îmbujorare de după niscaiva pahare date de dușcă. După ce bea destul de consistent – și bea mereu, aici nu prea face rabat – fostul președinte se aprinde altfel la moacă. Nici de la soare, chiar dacă a fost ieri, toată ziua, pe mare, nu e roșeața aia. Pe de altă parte, aflându-se de nițel timp în preajma lui, suficient cât să-și dea seama de anumite chestiuni, Gigi a observat alt tip de rumeneală pe pielea lui, mai ales pe cea din zona gâtului, când este preocupat de ceva. Sau iritat. Sau, din cine știe ce pricini, îndrăcit. Acum, un astfel de roșu te ia de ochi, când te uiți la Ardil Escu. De îndrăceală. Ce să fie, oare? Ce l-a impacientat sau hârâit? S-a întâmplat ceva în sală? A avut vreo discuție în contradictoriu cu cineva? A mârâit careva la stăpân? A îndrăznit vreunul dintre ăia să miște în front? A dat vreunul hamul jos? Ce să fie? Hm... Hm... Ce poate să fie? Lasă c-a ieșit din sala aia, dar de ce e împurpurat ca o cravată de pionier?

Ardil Escu o zărește pe Elena vorbind cu Gigi și se oprește lângă ei:

– Ce-i, Elena? S-a-ntâmplat ceva? Ai nevoie de ceva?

– Nu, tăticule, nu s-a-ntâmplat nimic. Dar vreau să-i salut și eu pe prietenii noștri din sală. Au venit de atâtea ore și eu, să-mi fie rușine, nu am apucat să vorbesc cu ei.

Hm... Îi cunoaște, carevasăzică, și Elena pe ăia toți de sunt și formează statul de drept. Ce-a zis mai devreme, n-a fost de goangă. N-a fost ca să-l sperie pe bodyguard. N-a zis la plesneală. Spunea, așa cum era de așteptat, adevărul.

– Bine. Îți saluți. Dar de îndată ce mă întorc eu, înapoi. Intri, atunci, cu mine. Ai puținică răbdare, nu? Acum, s-a ars un bec și sunt niște tipi simpatici care-l schimbă.

– Pleci undeva? Ai nevoie de ceva? Ți trebuie ceva de sus? Ori, din altă parte? Că pot, uite, să-l trimit pe Gigi după...

– Nu, stai cuminte. Lasă-l pe Gigi să-și facă treaba. Nu-l mai ține de vorbă și nu-l mai încurca în timpul serviciului. E ca și cum ar consuma alcool, când e în misiune. Nu plec nicăieri. Pe aci sunt. Vine cineva și am ieșit să-l întâmpin și să vorbesc un pic cu el.

Vine cineva... Ardil i-a ieșit în întâmpinare. Vorbește cu el, aici, pe hol, în birou, în altă încăpăre. Cu fereală. Nu în sală, unde sunt ăialalți, toți. Ceea ce înseamnă, la o simplă deducție, că noul vizitator ar cam fi altă găscă-n altă traistă. N-are treabă cu restul. Și ce are de vorbit Ardil Escu cu el, nu trebuie să audă și să știe clica. Și gâtul și obrajii ardilului ard ca frecați cu ardei iute. Hm... Cine să fie musafirul din crucea nopții?

Răspunsul, chiar dacă parțial, a venit repede: în capul holului, a apărut – și se îndreaptă cu pas aprig spre Ardil – un bărbat. Necunoscut. Adică, nu din cei din SRI sau justiție care au mai apărut pe la tv, făcând ceva declarații. Este un tip pe care, cel puțin la prima vedere, nu ți-l amintești a-l fi văzut pe undeva. Elegant, la costum, cu cravată, cu pantofi strălucitori, cam între două vârste.

– Iulică! I-a întâmpinat, chiar de la distanță, fostul președinte. Ai venit!

– Am venit, domnu' președinte. V-am spus la telefon că ajung repede. Că eram prin zonă. Și, iacătă-mă-s!

– Ce frumos ești, bă, băiatule! Ia, uite, la costum, la patru ace, la pantofi cu scârț... Nici n-ai zice că e vară și că suntem la mare.

Nou venitul salută spre Elena, dar și spre Gigi. Oarecum nedefinit. Nici sărut mâna, ca pentru o doamnă, nici salut, ca pentru un bărbat, nici bună seara, mai generic. Pur și simplu... Fiica lui Ardil zâmbește cu toată gura, dar nu pare să răspundă la salut. Ca și cum, nu e suficient doar că a zis ceva din gură. Era necesar să-i pupe, măcar, mâinile amândouă.

Ardil Escu îl prinde, ferm, de braț pe bărbatul în costum:

– Hai în birou, Iulică. Vorbim acolo. Să vedem ce vești îmi aduci...

– Vești bune, domnu' președinte! Vești pe care, sunt convins, le așteptați.

În urmă, Gigi se gândește: vești bune... Ce fel de vești bune? Alte vești decât cele pe care le așteaptă de la marii oameni cu care tot tăifăsuie – și ce mai face – încă de la amiază. Vești bune. Așteptate. Și Ardil e roșu tot. Hm...

– la stai un pic, mă, lulică. Am o vorbă cu băieții ăștia.

Și Ardil Escu se întoarce câțiva pași:

– Ce miroase aici?

Gigi nu ezită când dă răspunsul:

– Unul dintre domnii prezenți înăuntru n-a mai ajuns, să mă scuzați, domnule președinte, până la wc, când a ieșit din sală. A urinat aici. Pe jos. Și pe Fane. Destul de rău. I-am zis lu' Fane să se ducă să se schimbe de haine și de pantofi. Că mirosea îngrozitor. Și să cheme pe cineva să spele pe jos. Încă n-a venit. Nici Fane, de altfel. Dar a plecat doar de câteva minute. Trebuie să apară. Că știți cât de conștiincios este. Sper că n-am făcut rău. Căci eu l-am îndboldit să se ducă. El nu voia. Era bulversat, săracu'...

Elena râde, malițios:

– Ce să faci, așa e la scârbici! Și bine că ai scârbici, Gigele! Că, la cum atâta lume n-are... Eu zic că nu e bine să te plângi ori să faci pe nebulul. Dacă vrei să câștigi bani, ca să trăiești, iei la pachet și neajunsurile. În orice muncă există riscuri, primejdii, chestii nefavorabile. Și ar fi bine să nu-l mâniem pe Dumnezeu, când cineva ne întinde o mână de ajutor și ne dă o pâine de mâncat.

– Nttttt, nttttt, nttttt... Elena, acum nu e cazul să faci comentarii de acest gen. Fane n-are nicio vină. E muncitor și responsabil. Și foarte cuminte și la locul lui. Un băiat timid, l-am observat. Vina o poartă domnul cu urinatul. S-a scăpat, ce să mai... Ce oameni, domn'le, ce oameni! Asta e... Nu întotdeauna îți alegi bine prietenii care să te reprezinte cel mai bine, care să fie ca tine, de care să nu te rușinezi. Nici familia nu ți-o alegi. Ești frate cu cine, poate, n-ai vrea, te naști din părinți care îți pătează obrazul, din tine se nasc copii care, la rândul lor, te fac de râs. Vorbim generic, desigur. Așa e în viață, dragă Jijule. Nu, nu e nimeni vinovat, în cazul de față, în afară de acest prieten al nostru. Cu siguranță, nu e un tip rău. Doar că, în cazul de față, se cere un pic reșapat. Ce să facem, rob la turci, de să tragă la catargă trei ani, pentru ce-a făcut, nu putem să-l băgăm. Nu că are importanță, dar tare aș vrea să știu despre cine este vorba. Pentru cultura mea generală... Doar atât.

– Chiar nu știu să vă spun, domnule președinte. Eram ceva mai departe de locul faptei, plus că nu-i cunosc pe prietenii

domniei voastre. Îmi pare rău. Probabil am greșit, că am insistat ca Fane să se ducă să se schimbe.

– Nu, nu, n-ai făcut rău. Ai procedat cum trebuie. Doar nu era să stea așa, bietul Fane. Să vină menajera aia să șteargă. Adică să șteargă foarte bine. Apoi, să dea cu niște parfum pe aici. Să nu mai fie picătură de miros anapoda pe acest hol, că e jale! Fugi, Elena și spune-i că am zis eu să vină ACUM!

Din gura lui Ardil Escu, acumul ăsta sună ca dintr-a Elenei, mai adineauri. Cu tupeu. Dictatorial. Sictirit. Discreționar. Desigur, gândurile îi bubuie în felul propriu și, cel puțin în mare parte, dacă nu în totalitate, pe înțelesul lui Gigi: cine să fie nemernicul care îmi transformă vila în wc public? Acasă la mă-sa tot așa o face, nenorocitul? Prost eu că le dau să bea. Că dobitocii nu văd în fiecare zi atâtea bunătăți la o masă și se lăcomesc ca nesimțiții. Trebuie să mă uit pe panoul de comandă, să vedem ce arată camerele, să mă dumiresc despre cine este vorba. Și ziua de mâine nu doar că nu-l mai apucă în postul comod, unde l-am cocoțat eu, dar e și belit până la os. Cum e vorba aia: nu e bine, domnule chestor, nu e bine. Mă tem că eu v-am pus în funcție.

Cu siguranță, și la adresa lui și a lui Fane are niscaiva invective, dar ca să nu-și strice karma de tot – și-așa o are năpădită de umbre și de bălării, cu Elena pe capul lui – mai bine nu se gândește la astea. Și nici nu le lasă să se întrevadă prin vreun colțisor...

– Iulică, să mergem, prietene. Uite așa se întâmplă când e lume multă la un loc. E frumos, e minunat să petreci prietenește, cu oameni dragi, dar apar și chestii la care nu te gândești. Ca acum, poftim. Hai...

Iulică... Cine e tipul ăsta la costum, cravată, pantofi de lac, mirosind a mosc și mergând drept, cu spatele neînclinat? Până și Ardil Escu l-a înfruntat că e prea elegant pentru moment, pentru locație, pentru... Hm... Cine să fie? Nu l-a mai văzut prin peisaj. Elena o ști? O fi vreo cunoștință de familie? Vreun membru de partid? Vreun afacerist în vână? Ardil Escu a plecat cu el, l-a dus altundeva să discute, nu a intrat în sala unde colcăie șerpăraia cu statul de drept. Deci, clar, vorbim despre alt subiect, obiect, lucru. Să vedem ce zice fii-sa ardilului:

– A-ntârziat domnu', după câte văd. Că domnul președinte nici nu l-a poftit înăuntru.

– De cine zici? e bucuroasă Elena de conversația neașteptată. A, Iulică? Nu, nu a-ntârziat. El nu e din tagma celorlalți. A venit, probabil, să-l salute pe președinte. O fi la mare acum și a venit să își prezinte, ca un om cu bun simț, omagiile.

– Aha, înțeleg. Pare un tip rasat. Cu bun simț, cum zici și tu.

– Da, este. Așa e. Mă mir că a venit cu mâna goală. Altădată, aducea niște vin, niște bomboane, niște flori... Orice, dar nu cu mâna goală, ca acum. Nici mâna nu mi-a pupat-o, cum era de așteptat. Cred că era preocupat de ceva.

Aha... Iulică preocupat de ceva, Ardil Escu preocupat și el. Pielea roșie de pe gâtul lui stă zălog de asta. Pesemne, preocupaji amândoi de aceeași chestiune. Că nu doar de florile mărilor s-au retras departe de orice ochi și de orice urechi.

– Ei, la ora asta, era mai greu să găsească deschis undeva ca să vină cu ceva daruri. Altă dată, desigur... Că zici că e apropiat, de-al casei...

– Ei, nu chiar de-al casei, ca Michi, care zace la noi în casă, ca o mătă grasă pe vatră. Sau ca o găină ce stă cu săptămânile să clocească niște ouă. Cât clocește o cloșcă?

– Vreo trei săptămâni, cred.

– Nu, nu zic bine. Că Michi își face veacul la noi. Președintele greșește, că îi dă apă la moară mereu. Cică e prietenul lui, camaradul lui, n-ai ce să-i faci, nu poți să-l dai afară. Noi îi zicem Scârban. Adică, eu i-am zis așa, că pe ăialalți nu-i ducea capul, dar au adoptat zicerea mea.

– Îhâm... Interesant. Am crezut că Iulică e cunoștință bună. Mai ales dacă nu venea cu mâna goală, când mai venea.

– E de la partid. Din partidul domnului președinte, evident. E membru vechi. Îl știu și eu de multă vreme. Cred că e primar pe undeva. Sau a fost. Probabil, va fi din nou, dacă și tata iese la poză, anul viitor. Că el are mână bună. Îi scoate pe toți, pe care vrea, primari. Și se scoate și pe el, președinte. Dar lasă-l pe Iulică. E doar un tip de la partid. Nici măcar nu e politician de marcă. De top. Din prima linie...

Primar pe undeva... A fost sau este. Prin vreun oraș mare? Unde? Dacă are trecere la Ardil Escu, la ora asta din noapte, când el are invitat statul de drept, la el acasă, pentru discuții serioase, nu e fitecine. Clar, Iulică nu e orice membru de partid. Că nu toți membrii de partid își pot permite să vină în crucea nopții, la Ardil Escu, pentru a-i prezenta, cum a zis fii-sa ardilului, omagiile. Și nu

cu oricine, e de la sine înțeleles, Ardil Escu are o astfel de înțelegere și de deschidere. Ca să nu mai vorbim despre roșeața aia absolut nefirească a fostului președinte, dacă lulică a venit doar ca să-i prezinte omagiile. Dacă a trecut doar să salute. Dacă nu e nimic în neregulă cu ei doi. În Danemarca, fir-ar să fie, e ceva putred. Clar!

– Vai de mine! se sperie Elena. Doar nu... De ce te interesează lulică? E bărbat bine, așa e. Dar de ce îți pasă ție? Ce treabă ai tu cu el? Te interesează pentru sufletul tău, nu? Vrei să-l ai în brațe la tine? Mă, nenorocitul! Uite cum strici orzul pe găște! Nu știu, îți dau o veste proastă: s-ar putea să fie căsătorit. Cu o femeie! Și să nu-i placă bărbații. Adică să rămâi cu ochii în soare, ca un papagal ce ești! Nesimțitul! Asta e! Aveam, ca-ntotdeauna, dreptate. De aia eu tot pasez la mingi, către tine, în terenul tău, și tu le tot arunci, cu nesimțire, peste gard. De-aia nu șutezi în teren. De-aia nu te interesează să jucăm împreună. De-aia nu vrei, ca un prost ce ești, să dai gol. Deși, da, ești în teren! Și deși atât de mulți ar vrea să fie în locul tău. Ți-am dat și cel mai bun număr pe tricou. 1!

– Ntttt... Dacă-mi permiți...

– Îți ceri scuze, ca să-ți permit? Îmi spui că mă iubești? Îmi spui că te interesez? Îmi declari dragoste veșnică?

– Nu, nu fac nimic din toate câte le spui. Din motive pe care le-am mai discutat. Dar nu vreau să te las în crasă incultură fotbalistică, și nu numai. Desigur, numărul 1, în teren, e important. Nu se poate fără el. Dar, în opinia mea, ca unul care m-am mai uitat la câte un meci, primul pe podium ar cam fi numărul 10. Sau, măcar, 7... Chestie de pre...

– Nu mai pot eu de opinia ta! Bagă-ți-o în fund! Că așa ești tu învățat! Mă întrerupi cu prostii de doi bani, ca să nu-ți mai spun că ești un nemernic! Dar îți spun în continuare: ești! Cum să te intereseze lulică, un prost de primar, când mă ai în față pe mine, o femeie de nota 10, cu adevărat? Care mai sunt și fata lu' tata, pe deasupra! Bine vă fac ăia de manifestă împotriva voastră și vă jignesc și vă fac în toate felurile, poponarii dracului!

Doamne! Tu ești mare, dă-mi răbdare! Și putere! Și toleranță! Și rezonabilitate! Și calm! Că la ce revărsare de mizerii e, din gura ăsteia, mi-e că fac vreo nefăcută! Nu mă duce-n ispită! Nu mă tenta cu proasta asta! Doamne! Face inundație, pe aici, mai ceva ca procurorul lu' pește prăjit. Doar că de la ea ies valuri de venin.

Nici nu știi de care să te ferești mai mult: de ăla de urinează pe cetățeni și pe lege, ori de asta, care împrășcă râuri – adică, fluvii, nu râuri – de venin verde și cleios.

– Stai ca un prost ce ești, în post, și muncește! Ca să nu te plătească tata degeaba! Că și-așa plătește toți dobitocii, dă bani tuturor idiotilor! Eu îți suflu în ciorbă, de nu mai pot, ca nimănui pe lumea asta, și tu, al dracului ce ești, cu neamul tău, cu gândul la lulică! La lulică, nu la vreo lulica! Ți se scurg ochii după el, de nu mai rămâi cu nimic. Cine dracu' te-a făcut, ditamai malacul, și ți-a pus filetul pe invers? Auzi, el mă întreabă de lulică și eu, ca o femeie corectă și sinceră ce sunt, mă ofer lui cu totul! Uiți mereu cine sunt eu! Uiți mereu că eu sunt fiica președintelui. Fiica frumoasă a președintelui, nătântotule! Și uiți că eu am, nu numai mulți bani, ci și putere. Multă putere! Eu pot să fac orice vreau! Oricând! Nu mă oprește nimeni. Dimpotrivă, toți sunt la picioarele mele. Numai să susur ceva, și gata! Se grăbesc cu toții să mă servească. În orice domeniu! Și la orice moment! Dacă vreau să te las pe drumuri, te las, să știi! Că, vorba aia, o viață ai, de ce s-o muncești pe toată? Te las să ajungi la sapă de lemn. Nimeni, dacă eu nu vreau, nu te mai angajează în veci! Pot să te distrug așa, sau altfel. În multe feluri! În toate felurile posibile. Să tragi și să te târăști ca un șarpe nenorocit la picioarele ălor mai buni ca tine! Că tu nu ești bun! Să-ți iasă din cap asta, dacă, în multe momente, ți-ai inoculat-o! Atunci, poate lași aroganța și prostiile astea și te târăști la picioarele mele, ca o zdreanță ordinară ce ești! Țigan împutjit! Nenorocitul! Bădăranule! Vedea-te-aș mort, în chinuri! Să mă refuzi tu pe mine și să-l vrei pe rahatul de lulică! Domnișoara Cucu, uite așa, asta ești! Plec, până nu-mi vine să te fac pastramă, ca pe-un mare măgar ce ești!

Elena își sucește, cu ostentație, fundul, cam prea bombat pentru vârsta ei – umflat și ăsta, ca sânii și ca buzele, în mod artificial, pe la vreo clinică din străinătate, unde să nu se întâlnească pe holuri cu plebea de la noi – își mai așază nițel decolteul, în sensul că mai trage în jos de bluza și așa transparentă, și dă de perete, deși tată-său i-a spus verde că, numai la întoarcerea lui, ea poate să-i salute pe cei prezenți în sală, ușa păzită de atâta suflare de sepepiști și bodyguarzi.

la cu bicarbonat, nebuno! Că te lovește ulcerul în cantină, de atâta enervare. Ori cu apă rece, să nu-ți rămână veninul în gât, să mori otrăvită! Și să vină cine știe cine și să zică, Doamne... că

te-am omorât eu! Ce naiba să mai zici? oftează Gigi. Ce poți să mai zici? Și ce poți, la drept vorbind, să faci? La mintea ei, clar, nu poți și nu trebuie să te pui. Pe de-o parte, că, da, e femeie și n-ar trebui, bărbat cum ești, să o jignești ori să gândești rău despre ea. Pe de alta, pentru că nu ești aici ca să te cerți, ca o țuță, cu toate poalele-n cap, cu fata răsfățată și needucată a ardilului. Că e și răsfățată și needucată și... În fine... Să fie la ea, acolo, cum e. Mare, da' mare, mai e grădina Domnului și-n mare balamuc mai trăiesc ardilul și toți ai lui!... Ei nu duc, ca toată lumea, un trai normal. Ei, nebuni din pricina banilor și a puterii, pe care, în timp, le-au avut, le-au furat, le-au smuls, le-au sechestrat, trăiesc altfel, au alte reguli, adică reguli fără reguli. E mare lucru să rămâi om, să știi să pui frână, dacă viața, darnică, îți dă, pe ce căi vrea ea, bani și putere.

Răbdare, răbdare... Și calm, mult calm. Vine ea și ziua scadenței! Nu se poate să nu vină! Dacă există, cu adevărat, legea compensației în univers și în lume, se vor regla – ei, o mână de oameni vor regla, de fapt – conturile. Vom trăi, că suntem tineri și ne ține, și o zi de asta, neprețuită, nemaipomenită, de mai bine de 24 de karate, pur și simplu. Ziua în care se face, da, reglarea...

Din sala imensă unde paranghelia, după ieșirea lui Ardil Escu, pare să atingă vârfuri mai înalte, se aude „La Chilia-n port”, varianta statului de drept: „Bate-un vânt rece de baltă, la Chilia-n port, Să vezi stuful cum se-nalță, să-l mai tai, nu pot. La Chilia, la Tătaru, ah, ce dureros, Bate Mohamed cu paru', ah, ce dureros...”

Când, peste câteva minute, Fane a revenit, proaspăt îmbăiat și schimbat de haine, s-a dat, discret, ca din întâmplare, mai aproape de Gigi:

– Auzi, șe... Auzi, prietene? Cine e tipul care a urcat cu domnul președinte?

– Nu știu. Am înțeles că unul din partid. E – sau a fost – și, desigur, urmează, să fie primar. Habar n-am unde, în ce localitate. Și nici de alte amănunte nu am știință. Ia ascultă, ce se cântă înăuntru: „Vinde mamă, covoru', of, măicuța mea, mituiește procuroru', of, măicuța mea! Vinde, mamă, ce-oi avea, of, măicuța mea. Mituiește instanța!” Ai băgat la cap? Dar de ce întrebi de tipul ăla?

– Întreb și eu. Mi s-a părut că-l cunosc pe tip.

– Hm... la zi!... De unde, cum...

– Nu știu, chiar nu știu nimic. Doar am avut senzația când l-am văzut, că mi-e cunoscută figura lui. Și eleganța. Și prestația. Cravata. Dunga pantalonilor. Nu știu. Nu știu de ce am avut, dintr-o dată, senzația asta. Chiar nu știu. Mi s-o fi părut. Poate era lumina puțin difuză și am avut păreri. Eu nu m-am prea învârtit pe la partide. N-am fost bodyguard pe la niciunul. Și nici nu cunosc politicieni și membri de partid. Deci... Adică, așa că, se prea poate să mi se fi părut.

„Șase luni cu suspendare, of, măicuța mea, asta-i justiția, Doamne, of, măicuța mea!”

Gigi lasă melodia statului de drept să curgă, prin ușa crăcănată, după intrarea Elenei, cum vrea ea. Nu-i mai dă atenție. Nu mai trage cu urechea. Dacă tot s-a ars becul, cântă și oamenii ăia, ce să facă...

Interesant... Chiar, foarte interesant. Ce-avem noi, aici? Păi, avem un primar, membru vechi în partidul lui Escu Ardil, care are tupeul, ba, chiar permisiunea ardilului, să-i bată acestuia în poartă la două noaptea! Și, culmea, ardilul, nu că se supără, nu că-l întoarce din drum, nu că-i zice: mâine dimineață, vorbim, băi, lulică, nu! Ardilul îl ia de braț, prietenește, cu înțelegere, cu deschidere, după ce-i lasă pe magistrați, pe procurori, pe miniștri – pe care, să ne-nțelegem, el i-a chemat aici, el i-a adus, el i-a găzduit – singuri și pleacă, volens, nolens, cu el, cu lulică de la partid. Un neica nimeni, în comparație cu greii ăia. Ardilul era roșu ca ardilul... asta... ca ardeul roșu, usturat, tumefiat, copt bine, la soare. Și Ardilul, conform studiului de caz, nu se îmbujorează din orice, ca o fată mare și sfioasă. Pielea de pe gâtul lui nu se colorează prea repede cu pigment roșu, colțos, strident. E tăbăcită, de regulă. Trecută prin multe și, nu doar că nu disimulează, dar chiar nu se face purpurie la orice emoție, trăire, întâmplare. Cu atât mai puțin, când vine unul să-și prezinte omagiile. Doar omagiile. Roșeața și omagiile nu sunt din același film. Nu se pupă. Dar, după cum zise Nuțica, și primarul, fost sau prezent sau viitor, nici nu contează, probabil, asta, în toată ecuația de față, era preocupat, căci, altminteri, venea, cum a mai venit, cu rogodele și cu vinișor la domnul președinte și ei îi pupa, muoa, degețelele de divă.

Ce-i preocupă și-i îngrijorează pe ăștia doi? Pare-se, în egală măsură. În orice caz, știind deopotrivă, din capul locului, despre ce este vorba. Ei nu s-au întâlnit la plesneală, de pamplezir, pur și

simplic. Aveau ceva serios de discutat. Pesemne, Ardil transmitea și Iulică urma să execute. Ori, deja cel de-al doilea făcuse ceva și acum îi spunea rezultatul primului. Culmea, cei doi se întâlnesc și se retrag la secret, la ora asta – una total nepotrivită pentru orice fel de vizită, mai ales una de prezentat omagiile – când Ardil Escu era cu invitați de seamă, la vilă, pe care, atâtea ore, nu i-a părăsit și nu i-a lăsat singuri...

Ce-au în comun fostul președinte al țării și un fost primar, e drept, din partidul pe care îl conduce primul, de țin consiliu tainic, în birou, la ora două din noapte? Ce e așa de important? Ce arde? Ce nu suportă amânare? Ce e imperios necesar a se vorbi acum?

Hm... Și, uite că mai vine și Țeapă care zice, nici mai mult, nici mai puțin, că el parcă îl știe pe nea caisă ăsta de Iulică... De unde? Căci, așa cum și singur a spus, el, ei, de fapt, n-a prea, n-au prea avut treabă cu partidele și cu membrii lor. Aria infrațională i-a purtat, până să se năimească slujitori la Ardil Escu, prin alte unghiuri, colțuri și părți. Cu politicienii nu au prea semnat condica. Nu prea s-au călcat pe bătăături cu ei. Nici cu cei mari, grei, de top, cum a zis Elena, și nici cu ăștia mai mițitei, ca Iulică, de-i primar – sau a fost – pe undeva, prin țară. În atare situație, de unde naiba să-l știe Țeapă... asta... Fane... pe musafirul noptatic al ardilului?

Oricum, dincolo de orice nebuloase și îndoieli, un lucru e cert. Cel puțin în opinia lui Gigi. Și ăsta se traduce așa: vizita nocturnă a lui Iulică nu e deloc, dar deloc, lipsită de importanță. Nu e de curtoazie, nu e de control, nu e de plăcere, nu e de etichetă, nu e la întâmplare, nu e din absurd, nu e că ăștia doi nu aveau ce face la ora asta, și nici că nu mai puteau unul de dorul celuilalt. Întrevederea asta e importantă. Și e cu temeii. E cu noimă. E cu pricină. E justificată. ăștia doi discută și urzesc ceva cu adevărat notabil și substanțial. Greu, spre imposibil, de aflat ce. Nici Michi nu e de față, a rămas cu statul de drept, în sală. Și nici el nu a apucat să monteze în biroul personajului microfonul ăla fin și performant, pe care-l are de la șefi, căci Ardil Escu, temător de ascultări, asedii, atacuri, verifică periodic firăraia și căblăraia, peste tot, în casă, mai ales, desigur, în birou. Și nici vreun alt membru al familiei prezidențiale nu e, sigur, de față, la întrevedere, ca să tragi nădejde că răsuflă ceva. Nici măcar Elena, care umblă ca o pasăre de noapte pe aici și care, luată cum trebuie, spune tot. Confidențe adânci, cel mai probabil, Ardil Escu nu-i face ei,

deși, și o știu toți, are pentru ea o slăbiciune pe care nu o are pentru oricine. Și, nimănui altcuiva. Doar din întâmplare – și ce-ntâmplare! – să răsuflă și să se dezumfle balonul ăsta. Doar așa să poată dezlega ei misterul ăsta.

Desigur, dacă ai lor, ceilalți implicați în operațiunea asta, nu iau urma vânatului. Cine e primarul ăsta, adică? Și ce face? De unde vine? Ce învârte? În ce e băgat? Pe unde îi lucesc ochii? Ce șpiluri manevrează? S-a mai întâlnit, astfel, cu Ardil Escu? De câte ori? Unde? În ce condiții și conjuncturi? La primăria aia unde e sau a fost șef, are lucrurile veline, ca foaia de hârtie A4? De astea... Să sperăm că le trece și lor prin cap să facă niște testări serioase. Și să calculeze, să calculeze, să tot calculeze, până nu le mai dă, la rezultatul final, cu virgulă. Ca acum. Căci, acum, nici prin rotunjire, nu iese fără virgulă.

Of, cum zice cântecul, ce dor, ce chin, ce jale... Cu siguranță, sunt și alte fire – multe – în afară de cel ales de ei, care are punctul terminus la Ardil. Cloacă e omul ăsta! Cloacă!... Și, din păcate, deversează și pe alocuri. Adesea...

Și să vină cineva să șteargă și să spele pe aici, pe jos! Că zici că e wc-ul de la Gara de Nord holul ăsta. Elena era bună de asta. Că a văzut-o zilele trecute că știe și poate să dea cu mopul pe jos. Evident, voia să-i atragă atenția, lui să-i atragă atenția. Că, vezi Doamne, ce gospodină e ea. A și croșetat, serios, cu ochii la el, câteva rânduri la un pulover. Pe față, pe dos, ce-o fi făcut ea acolo, habar n-are. Dar a ținut să-i arate cât e de pricepută. Ba, determinată, a trecut și la împăturit sarmale, în bucătărie. Lua o foaie mare, imensă de varză, și se căznea să vâre în ea puțină carne. Ce nervuri scoase de la varză, ce bătut foaia să fie mai moale, ce...

Hm, când arde pielea pe Ardil Escu, la propriu, uite ce-i trece lui prin cap...

.....

Răpăie, de ore bune, ploaia pe acoperișul vilei. Peste lac. Peste mare. Peste lumea întreagă. E un fum și-o ceață tot, de la ce intense sunt picăturile alea. Niciun câine, pe vremea asta căinoasă, nu-ți vine să dai afară. A fost cald, prea cald, vipie cruntă destulă vreme, de s-a rarefiat și aerul de tras în coșul pieptului,

apoi, din seninul cel mai senin, a izbucnit ploaia. Nebună! Cu tunete, cu fulgere, cu bolboroci, cu bâzdâci, cu densitate. Ploaie de vară, în fond. Ploaie de la malul mării. Ploaie zăludă.

Ăstora, toți, le-a stricat planurile. Ea, ploaia. Niciunul nu zisese cu vorbe, de dimineață, că are de gând să adăsteze la vilă. Fiecare avea pe lista de... priorități, altceva decât șederea molcomă în sânul familiei. Asta, deși Ardil spusese de la obraz că, azi, ei, toți, trebuie să dea impresia de familie unită și iubitoare. Căci, vine iar Tarik în vizită și e indicat să nu reiasă din comportamentul lor că sunt care hăis, care cea, pe aici. Mai ales că Michi a tot subliniat că arabii, cei mai mulți dintre ei, nu săriții de pe fix, sunt familiști, iubitori de familii mari și unite, strânși unii într-alții, ca zalele unui lanț, la necaz și la bucurie. Și, dacă se ia acest aspect în serios, trebuie să facă și președintele impresie cu familia lui. E adevărat, aici, la noi, e altă cultură, sunt alte tradiții, e altă religie. Dar familia tot ar trebui să fie unită și iubitoare. Dacă de asta depinde mormanul, îi proțăpește Ardil colea pe toți, de nu mai mișcă unul. Ce dracu', doar nu ne încurcăm în detalii d-astea că are fiecare nu știu ce treabă. Vorbă să fie... Ce treabă să aibă ăștia? Nu că neapărat acum sunt în vacanță, pe relaxare și pe încărcare de baterii, că ei n-au treabă nici când ar trebui să aibă, să muncească oarece. Eh, bine că le-a dat ploia asta, temeinic și decisiv, planurile cu cracii-n sus.

Emil, de exemplu, trebuia să se întâlnească, după cum îi spunea Elenei, cu un om. O chestiune importantă, de afaceri. „Lasă, îi zisese, nu-ți face griji. O rezolv și vin la tine!” Nu știe câte griji își făcea soția lui, din pricina omului. Dar trebuia să i se adreseze astfel, ca și cum și-ar face sau și-ar fi făcut. Iar el, desigur, având o așa de mare datorie, pentru care urâții ăia de amici i-au tot bătut în geam și l-au tras de atenție, e musai să rezolve. Cumva... Cum o fi, numai să rezolve. Pe afurisita asta de nevastă-sa, o ștoarfă ordinară, n-a fost chip s-o aducă la plan. Doar ce rostea cuvântul bani, că o și apucau pandaliile și intra în roșu, ca la coridă. „Să n-aud de niciun ban, Emi, să n-aud! Degeaba am mulți, degeaba sunt în conturi, degeaba se spune că poți avea orice cu bani! Atâta vreme cât sunt fără rost, să nu-mi pomenești cuvântul ăsta! Că tu, doar nu stai cu mine pentru bani! Să nu mai aud! Să nu mai rostești cuvântul bani! Că mă înfurii și-i spun și tatei că vrei bani de la mine. Adică de la el!” Ce să fi apucat-o, nici el, soțul ei, nu înțelege. Cum să fie banii fără rost?

Cine a mai auzit una ca asta? Or fi multe fără rost în lume, dar nu banii. Elena era, în general, cooperantă și tolerantă. Până acum. Dacă o săruta, dacă o mângâia, dacă îi declara amor nebun, nu rămânea insensibilă și îi dădea oricâți bani voia el. Sau, îi dădea voie să scoată de pe vreun card. Dar, de zilele trecute, când fu vila plină de lume, lume bună, desigur, e arțăgoasă și plină de spume. Pesemne, cu vreun magistrat de-ăla îngâmfat și găunos s-a-ntâmpat ceva. Ce, parcă el nu știe că a plecat cu ăla, la trei dimineața, în Constanța, la un hotel? Știe din noaptea aia. Și știe, pentru că, unu, a simțit și el că nevasta, la un moment dat, nu mai e cu el în așternuturi, și doi, că i-au raportat ăia de la poliția rutieră, de-i sunt și lui în soldă, ca să zică așa, că nevasta-sa și sfânta instanță au mers cu viteză, au trecut pe roșu, au călcat linia continuă, au parcat sub semnul de interzis. Și asta de la vilă, de aici, din Mamaia, până în centrul Constanței, la hotel. Or fi mai făcut și alte infracțiuni. Și, clar, nu se gândește la trădare, înșelat, adulter.

El, degeaba i-a bătut ei apropouri, a ridicat mingea la fileu, a cârmuit-o către mărturisire, doar, doar ea o să-i spună că a avut o aventură... Alta. Încă una. Așa cum proceda și altădată, de ajungeau, pe urmă, după certuri, lacrimi și reproșuri, să se împace și să se-mbrățișeze și să facă dragoste și ea să-i dea, din prea plinul ei sufletesc, niscaiva mărunțiș. Desigur, material. Căci, iubire, iubire, dar azi nici să respiri nu poți, dacă nu ai și ceva euro prin buzunare. Nu mai zici să traversezi strada sau să te duci, dacă te apucă, la un wc public. Acuma, ea, naiba știe din ce cauză, e mai nasoală și mai nașpetă ca tac-său, când e în dracii ăia mari.

Iar el n-are nimic clar, nimic concret în minte, nu știe cum face cu datoria, de unde ia banii, cum scapă de cei la care e îndatorat. Voia numai să încerce marea cu degetul cu omul despre care i-a zis Elenei. Să vadă dacă se leagă ceva cu el, un tip din primărie, din Constanța. Dar n-avea nicio certitudine că ăla iese la interval cu atâția bani. Deși are! Și deși poate să și facă rost. Întotdeauna, cei care au bani, nu au griji în legătură cu cei de n-au. Nu le cred apăsările. Ce-i doare pe ei că el, uite, are dureri de piept din cauza datoriei ăleia. Sunt egoiști, n-ar da un cent unuia care are nevoie. Mai degrabă vezi un râgâit de la un mort, decât un leu de la ăia care au bani. Așa și omul de la primărie. Are, dar nu e sigur că i-ar da. Cu toate că știe că el e Emil Escu, ginerele lui Ardil Escu. De-aia nici n-a mai plecat, aiurea, pe vremea asta răpănoasă, ca

să se-ntâlnească în oraș, cu el. Nu că ar fi stat cu omu'-n ploaie, ca aulocii când își iau doza de bronz. Se duceau undeva, la o masă. Și serveau ceva... Adică, nu serveau. Că de servit, cică, servesc chelnerii. Așa a auzit-o pe... he, he, he... mama soacră, că se spune. Mama Ana... Fir-ar a dracului de treabă! El are o soacră mult mai tânără ca el, are, săraca, doar 19 ani! Mama lui, femeie respectabilă, e de-o vârstă cu socru-său. Soacra, în schimb, ar putea să-i fie fiică. El are de două ori și ceva etatea ei.

Încurcate chestii în familia asta. Mă rog, familia lui, că acum, adică mai demult, nu de acum, el a ales să fie Escu, să-l cheme ca pe socru și nevasta să nu-și schimbe numele după al lui. Nici măcar nu a păstrat, cum fac alții, și numele lui de familie. Putea s-o facă. Și ai lui și-ar fi dorit. Dar a vrut să dea bine, spre excelent, la naturelul lui Ardil.

Mama soacră Ana... Așa ar trebui să-i spună, să i se adreseze, să-i vorbească. Și de multe ori, măcar așa, la mișto, îi vine să facă asta. Însă, nu ridicolul situației îl oprește, ci posibila mânie a socrului. Când se înfurie Ardil Escu, întâi umblă la bănet. Rade tot. Oprește tot. Stopează tot. De zici că s-a-nfundat conducta și nu mai e chip de nicio scurgere. Și, pe seceta asta, nu e indicat să blochezi țeava. Măcar, dacă nu face tarantele și tapaje, pică dacă nu curg oareșce firfirei. Dar, da, pe soacra lui a auzit-o că, dacă se duce omul la un local, ospătarul îl servește, el doar mănâncă și bea, nu se apucă să ia și el tava și să ducă, nu știu, comenzile prin local.

Da, se omeneau, el și cu omul din primăria Constanței, dacă s-ar fi întâlnit. Undeva, la loc sigur, unde nu bătea ploaia și unde nu ajungea mâna lungă a lui Ardil. Lucru destul de greu, se știe. De ploaie, te mai adăpostești, te mai bagi sub vreo umbrelă, mai stai la vreo streășină, mai încropești de-o pelerină. Dar de Ardil Escu, mama lui de hoț, nu prea poți să scapi. El știe tot ce faci și tot ce-nvârți. Cu cine, unde, de la ce oră până la ce oră, cum, în ce fel. Nu-i scapă nimic. Și când nu ți-o spune că știe, când nu-ți reproșează că ai făcut una sau alta, când nu te avertizează că a stat cu ochii pe tine, tot știe. Treabă verificată. Nu ratează nimic despre nimeni.

Mda... S-ar fi dus acum, ar fi făcut-o pe barba lui, dar, dacă n-a avut nicio siguranță că prostu' ăla din primărie îi dă banii, nu s-a mai dus. La ce să fie drumul cu oameni, degeaba?

Poate îi vine altă idee. Poate găsește altă scăpare. Și, poate, revine țâfnoasa asta de Elena la sentimente mai bune. Dar, uite, de când stau cu toții în living – fiecare cu gândurile lui sau, mă rog, cu ce face ori se face a face fiecare – pare că are cinci arici sub fund ori trânci în... Tot în locul ăla. În fund. Așa nu stă locului, ca un om, ca toți ceilalți. Se plimbă dintr-un colț într-altul al sufrageriei, cu paharul cu vodcă în mână – nici nu mai știe al câtelea e, că el, pe margine, le-a cam pierdut numărul – se duce la un bodyguard, se proțâpește în fața lui, autoritară, apoi se mișcă până la celălalt, pare că vrea să le spună, și unuia, și celuilalt, ceva, se răsucesce pe călcâie, se întoarce, mai face câțiva pași, se oprește lângă fereastra prin care, de minute bune, Ana privește în neștire, ploaia, se încruntă, se stropșește în sinea ei, dă paharul pe gât, se mai lipește de colțul unde Magdalena și Tarik discută, vrea și aici să spună ceva, fără s-o facă, o ia, apoi, de la capăt. Și tot așa. Până în locul unde e el, pe canapea, nu vine. Parcă nici nu-l vede. Nici pe Victor, care a așipit lângă nevastă-sa, nu pare să-l remarce. Și nici cu Ardil, care joacă table cu Michi, nu are treabă. Traseul ei pare să fie, deși de neînțeles din afară, clar. Are o rută și niște halte bine stabilite. Cine știe pe ce criterii. Dar le respectă. Ca pe un ritual. Cel mai sigur, păgân. A băut prea mult. Și tot bea. Nu poate să se ducă la ea, să-i ia paharul din mână. Întâi, că ea nu suportă să îi atragă cineva atenția, de față cu atâta lume. Apoi că, la urma urmei, nu-i rău ca fii-sa lu' tac-său să se facă un pic de râs. Să se dea nițel în stambă. Să atragă, așa, cât de cât, dojana prezidențială. Și el să îi ia apărarea. Să îi țină partea. Să îl înfrunte pe Ardil Escu pentru ea. Poate că așa o convinge mai repede să îi scape niște bani. Bani de care are nevoie, ca să scape de cămătăria ăia. Că, așa, de vorbă bună, n-ai avut cu cine, domn'le. Pare, uite, că e îndrăcită. Posedată. Așa privește și face pași, pe aici, prin living. O chinuie pe ea ceva. Are ceva. I s-a pus pata pe ceva. Dar, el, Emil, soțul ei, oricât s-ar strofoca, nu bănuiește despre ce ar putea să fie vorba.

Uite, dacă ar sta și ea, frumos, lângă el, ca Luiza lângă Victor, alta ar fi situația. El ar mângâia-o pe și prin cosițele blonde, de cosânzeană – ce-i drept, vopsită, dar foarte puțină lume știe asta, aproape că a uitat și ea, de când blondă și tot blondă apare peste tot – ea s-ar detensiona și, pe urmă, până la banii ăia nenorociți n-ar mai fi decât un pas. Pentru el, o avere. Pentru ea, nimica toată. Dar ea, nu știe de ce, n-are stare. De nimic. Să stea lângă

el, nici atât. O leoaică în cușcă, ai cărei pui au fost luați de îngrijitor, e, cu siguranță, mai calmă decât ea.

Ce naiba o fi aruncat-o așa în clocot? De ce o fi așa de vraiște? De ce o fi arzând, așa, la foc mocrnit, pe dinăuntru? Nu s-a întâmpat nimic. Cel puțin, nu notabil. Nici măcar cu tac-său, cu care, adesea, se mai contreză – desigur, constructiv – nu s-a certat în ultima vreme. Care, să vorbim corect, dă dovadă, iată, acum, de multă stăpânire de sine și de maximă înțelegere, când o vede cum se vântură de colo, colo, pe lângă toți și în picioarele tuturor. Nu-i zice nimic, nu îi atrage atenția, nu se ia de ea că face praf și stârnește dracii din infern. Ce să mai, să vorbim obiectiv, face și Ardil Escu frumos în fața arabului... Pentru impresia artistică. Nu cu gura lui le-a spus să stea și ei, toți, în sufragerie, ca o familie unită și fericită, când vine Tarik? Să vadă arabul ce familie unită sunt ei – ca a lui, desigur, căăștia, arabii, așa sunt, se țin de neam până la a șaptezeci și șaptea spiță – ce oameni buni și calzi, ce legături strânse îi unesc... Canci... Din părți... Vise, taică, vise... Familie de familie, da, sunt ei. Ietete, fleoșc!

Hm... De unde prietenia asta a lui Ardil cu Tarik? De unde a apărut și ăsta? Ce-i drept, când a venit acasă, cu Michi Sultan – alt neisprăvit cu bănet greu și ăsta – el, Elena și Victor nici nu erau acasă. Atunci s-or fi făcut convenitele prezentări și precizări în privința arabului. Până atunci, el, Tarik, nu a fost în cărți. Și nici în casa lui Ardil. El, cel puțin, deși e însurat cu Elena de atâta vreme și a fost mereu în apropierea socrului, nu l-a văzut și nu l-a întâlnit niciodată pe arabul ăsta slăbănog. Căci Michi iar...

Aaaaaa... Cum de nu s-a gândit? Michi are bani, mulți bani. Nici nu le mai știe numărul. Dacă i-ar cere? Cu împrumut, desigur, că el e om serios și onest, dă înapoi, când poate, ce-a împrumutat... Îi spune, de exemplu, că investește în ceva, o surpriză pentru Elena... Știe toată lumea că Elenei îi plac surprizele și că trebuie să-i faci unele scumpuțe, nu așa, oricum. Că nu e fitecine, de pe marginea șanțului. Sau, poftim, că ai lui, părinții, rudele, cineva, au probleme grave de sănătate. Ba, chiar, sunt pe moarte. Mama soacră Ana zicea odată că, dacă spui că ai pe cineva bolnav, chiar se întâmplă ca respectivul să se îmbolnăvească, pentru că atragi răul. Multe mai știe și fetica asta, deh, soacra lui. Mare brânză. El, prin liceu, și-a tot îngropat mama și tata și tot neamul. Adică, nu așa, o dată, ca pe fiecare om care trece dincolo, ci de vreo patru, cinci ori. Mereu avea, ca să

chiulească și ca să aibă tot felul de facilități, câte un deces în familie. Se-nțelege, fictiv. Că nu murea nici dracu'. Până s-au prins fraierii ăia din conducere că el a mai spus minciuna asta și, ce să facă, s-a oprit cu morții. Că era și să fie exmatriculat din cauza asta. Da. Așa să-i spună buldogului ăstuia, că are pe cineva pe masa de operație. Ce mai, operație grea și riscantă. Și să păstreze Michi discreția, că el, om la locul lui, cu mult bun simț, nu vrea să îi sperie pe toți, ai casei, inclusiv pe soție și pe socru, care, desigur, au și alte probleme și să nu le mai facă și el altele. În plus, mai știi – și la Michi ține un astfel de argument, că e fricos și laș, cum nu e altcineva în lume – bolile de care suferă ai lui pot fi contagioase, se pot lua și la alții.

Haida de, Michi și discreția, baba și mitraliera. De unde discreție la scârbanul ăsta împuțit? El îl pupă pe Ardil în fund și live și-n reluare. Îi spune tot, îi raportează orice, nu uită nimic. Cum să dea la spate faptul că el, Emil Escu îi cere bani? Așa că, nu, Michi nu e de încredere. Și să afle Ardil Escu pe filiera Michi, că are nevoie imperioasă de toți banii ăia, trebuie să ceară azil în Congo, că scăpare nu mai are. Nu, Michi nu e de încredere. Deloc! Nu poți să pui bază-n el, ca-ntr-un om de etatea lui, la care te aștepți să fie bun, înțelept, milostiv cu ceilalți. Căci, nu-i așa, la o anumită vârstă, ar trebui să începi să faci acte caritabile. Să mai dai de pomană, că nu știi când se oprește ceasul din ticăit. Ca să ai pe lumea aialaltă, cum ai avut și pe asta. Nu! Cu certitudine! Oricât de amărât și de disperat ai fi, așa cum e el, acum, nu te poți încrede în greșosul ăsta de scârban.

Arabul! Da, arabul... ăsta are bani. Se vede după el. E îmbrăcat bine. Are mașină țaișt. Și, pe cuvânt, dacă nu e și de încredere! Pare finuț, așa, și blând, și molcom. De zici că-i de-al nostru, românaș. Chiar ardelean. Așa e de echilibrat. Desigur, e cam naiv, ca să nu zică fraier de-a dreptul. Și-a dat seama doar la o privire. Dar ăsta e și farmecul. Să fie amețit și aiurit. Că dacă ar fi unul plin de el și cu aroganțele de rigoare, cum naiba l-ar mai convinge că are și el o problemuță?

Trebuie să-l prindă pe Tarik pe interval. El e salvarea lui. E om cu frică de Dumnezeu, se vede. Adică de Allah al lui. Dar tot una e, ca să nu zică tot un drac și să spurce o posibilă colaborare benefică. Cine știe, arabul, la cum se prezintă, poate chiar are la el banii ăia de-i trebuie lui și, mai știi, i-i dă pe loc. Poate că ei, în țara lor, în cultura lor, în religia lor, nu au voie cu carduri și umblă

cu bani gheață la ei. Cum ar fi ca în gentuța lui Tarik – aia de stă, uite, aruncată aiurea pe un fotoliu – să fie bănet căcălău?

Ar fi bine, la cât de pupleacă e arabul ăsta, să și salte nițel suma. Ce mare brânză să ceară un milion... Acuma, na, ce mi-e juma' de milion, ce mi-e un milion întreg? Să fie suma rotundă, ca să nu se încurce la numărât. Pentru un bogătaș de ăsta – că așa e lumea asta, nedreaptă, unii au, de le pute, alții, bieții de ei, ca și el, abia pot să treacă strada, cu cei doi lei pe care îi au – e nimica toată un milionaș. Măruntș. Bani de buzunar. Nici nu se dă jos din pat pentru sumulița asta. Doar nu s-o propti ditamai milionarul în așa mică cifră? Dacă cerea un miliard, da, înțelegea să aibă obiectii. Dar un milion? Ce naiba... Banii ăștia, arabul sau nevastă-sa – ori o avea mai multe, că ăștia au haremuri, nu se încurcă doar cu o muiere, ca el – îi flituiesc la oarece shopping. Ha, ha, ha... Să vorbim, deci, cu arabul. Să-i spunem lui păsul nostru. Că așa e când nu mai găsești înțelegere la ai tăi, te faci frate cu arabul... Cum e vorba aia: nu e oaie ca macacul, nici român cum e arabul.

Pe o altă sofa, Victor, dacă tot a rămas în vilă, deși nu se gândea, pare că moțâie cu New York Times-ul în mână. Ca omul obosit. Sigur, la plug, n-a tras. Dar e bine să creadă lumea că tu, când nu ești în vilă, ai treabă. Te ocupi de chestii. Închei afaceri. Te omori. Te spetești. Te strofoci. Nu era și-o vorbă de demult: Mircea, fă-te că lucrezi!

Da, să moțâie. Abia nu-i mai vede pe ăștia, pe toți, dacă are ochii închiși. Căci, da, era visul vieții lui să stea azi, în plină vară, la pachet cu ei, toate neamurile nevestei, în loc să vegeteze pe o plajă retrasă sau chiar într-un club bun. Plus că, dacă nu se dă cam mort în păpușoi, prea multe nu poate să facă. Nici să spună. Luiza – ce-o fi apucat-o? – s-a lipit de el, mai ceva ca timbrul de scrisoare, când trimiți o recomandată la neamuri. L-a prins cu ambele mâini de brațul stâng, că așa e el, mai de stânga, îl ține strâns, să nu-l scape, și-a pus, pisicește, capul pe umărul lui, nu-i dă drumul, nema, nici aer să respire nu-i lasă! Pur și simplu l-a monopolizat. Și l-a scos, cum ar veni, din cursă. Unde, și-așa era doar copilot, că pilot trebuie să fie, în fața neamului ei, Luiza. Și poți să te opui, poți să zici ceva, poți să zici dă-te mai încolo, Luizo? Nu! Că e nevastă-sa. Și Ardil Escu taman asta a și precizat, mai devreme, până să vină Tarik: aveți-vă ca frații, măi, dragă! Ca iubiții. Ca amantii. Să vadă arabul cordialitate și dragălășenie și

prieteșug între voi, între noi, toți! Să vadă și să-i placă. Să ne placă pe toți, că e de bine.

Luiza a prins cel mai bine nada asta. A făcut, pur și simplu, gura mare și a înghițit tot. Nu-l mai slăbește. Nici să se miște nu poate. Nici să-și tragă sufletul. Nici la budă nu poate s-o taie. Și ar avea și el nevoie de nițel spațiu, ca un bărbat ce este. Nu-i vorbă, că de zilele trecute soția asta a lui tot așa se poartă, tot în coasta lui stă, tot de el lipită și tot după el petrecută. Ca un guler de blană, pe care îl sucești și-l petreci în jurul gâtului, după bunul plac. Zici că a venit, brusc, marea dragoste peste ei. Nici nu zici că i-a făcut, până deunăzi, tapaj serios, în legătură cu soră-sa sau cu oricare altă femeie, la care credea ea că s-a uitat – și s-a dat – el. Cel mai rău a făcut cu Elena. S-a stropșit, a țipat, a urlat, s-a dat cu fundul de asfalt. Că o înșală. Că soțul ei cu sora ei... Că ea-i o proastă. Și cam e. Că... De astea... Fetisme de astea, de 16 ani. Căci, de multe ori, Luiza nu zici că are mai mult. Dă impresia că a rămas adolescentă. La minte, cel puțin, nu s-a copt deloc. La înfățișare, da, s-a mai rumenit, s-a mai împlinit. Iar acum, hodoronc, tronc, nu-l mai lasă din pupat, din îmbrățișat, din pitulat la pieptul lui.

Faptul ăsta a și iritat-o, zilele astea, pe Elena. Maximum, serios, maximum a iritat-o! A înnebunit-o, de nu-și mai găsește locul. Ceea ce înseamnă că nu i-ar fi taman indiferent nici el ei. Adică, blondina asta nebună îl place. Dincolo de toată zărgheala din ea, că e mai zăludă, nu e normală ca oamenii normali, îl place. Și e, na, geloasă pe Luiza, că îl ține-n lesă, lângă ea. Practic, de data asta, nevasta și-a cam marcat teritoriul. A cam dat de înțeleș că pe aici nu se trece. E al meu. Și nu-l dau. Și nu-l las. Acuma, cinstit vorbind, el, Victor, la cum o cunoaște pe Elena, se aștepta ca ea să se așeze lângă el, de partea cealaltă, să-l țină și ea bine de brațul drept – că ea e mai de dreapta, desigur – și să nu-i mai dea drumul. Ba, chiar să-i tragă fără jenă, de să moară Luiza de inimă, un sărutat. Elena poate să facă așa ceva. Și chiar mai mult de atât. O ține. Are sânge în instalație, ca să facă asta. Nu leșină și nu are grețuri că, să vezi ce zice și ce face asistența... Ar fi fost mișto să se întâmple așa. Două femei, două surori – e drept doar de tată - înlănțuite lângă el. Și gata să se căsăpească pentru el. Cum era vorba aia: Doamne, să nu mă omori, că iubesc două surori. Dar și ele pe mine.

Mda... Elena, din cauza lui, e pe trei sferturi acum nebună. Adică, nu a lui, propriu zis. Că el n-a făcut nimic. A Luizei, că ea

face pe stăpâna cu el. Și Elena, deh, ce să facă... Au apucat-o drăcușorii. Ce-i drept, azi bea cam mult. Toarnă-n ea ca în cisternă. Să nu facă, naibii, vreun scandal. Să nu se-ncaiere cu careva pe aci. Să nu se pună-n furci cu cine mai știe cine.

Dar îl place, clar! Nici el, desigur, nu zice nu. O place și el. Nu că e focoasă, e fierbinte, de-a dreptul. Zici că ești pe plita încinsă, cu ea. Femeie adevărată, frățioare. Mișto treabă. A experimentat cu ea chestii fabuloase. Și acum îl apucă fiorii. Mai că s-ar duce cu ea și-n vie, unde l-a invitat un prieten. Ce-ar mai pune-o jos, printre strugurii îmbuibăți cu dulceață! Muiere de muier Elena. Dar acum, uite, a supărat-o Luiza asta, cu tupeul ei. De-asta se plimbă, nealintă și plină de draci, pe aici. I-ar zice ea ceva nevastei lui pisicite, i-ar zice, dacă n-ar fi arabul de față... Și pe bună dreptate. Ce-i asta să n-ai pic de rușine și să-ți ții bărbatul în lesă, așa? Dar, dacă Ardil a făcut apel la bunul lor simț, la candoarea lor, la clasa lor, la gentilețea lor... Se abține, asta e. Eroic! Se vede. Mai că ar merita o medalie.

Mda... Mda... Pentru Elena merită să faci acte de eroism. Cam cum e ăla de i-a venit lui în minte, azi noapte. Un bărbat, când e cu o femeie de femeie în pat, se gândește la amor, la făcut dragoste, la poziții. Un bărbat, când e cu o sclifosită, ca Luiza, se gândește la chestiuni tehnice și practice. De exemplu, să-și facă, domn'le, dacă tot permite legea, partid! Așa cum vrea el și cu chestiile în care el crede. Desigur, total opuse ideologiei lui Ardil Escu. Și că simte așa, și că vrea să facă pe Gică Contra, în relația cu socrul. Așa de tare îi place să-l contrazică și să facă lucruri care lui nu-i plac!... Dacă-l vede că e negru de enervare, el se simte roz bombon de fericire. Așa funcționează el, asta e...

Hm... Un partid. Un partiduleț propriu. Cu doctrină. Cu ideologie. Cu principii. Cu siglă. Cu imn. Cu conducere... Cu el, în fruntea lui... Un partid... Nu e deloc o idee rea. Dar deloc! A pus gând azi noapte – și tot pune, uite, și la lumina zilei – să încropească de-un partiduleț. Trei păduchi, dacă vor acum, își fac, gata, partid. Așa zice la lege. Și dacă toți își fac câte unul, el de ce n-ar face? Ha! Ce, el e mai prost? De trei mormoloci e nevoie. De trei, doar! El e unul dintre membrii fondatori, al doilea e Luiza, nevastă-sa, că doar nu l-o lăsa la greu, mai ales că, uite, zice că-l iubește, îl găsește el, repede, și pe-al treilea. ăla cu via. Prietenul de l-a chemat în vie. ăsta poa' să fie al treilea. Tare! Beton! Mișto! Ar fi râsu'plânsu', ca să nu zică altfel, să o bage pe

Luizica în opoziție cu tac-său! Că tot zicea ea, mai demult, că vrea să fie o deputăreasă ori o senatoreasă. Uite, acum se pune în partidul lui. Că o trece, serios, pe liste. Și-ncă pe un loc eligibil. Că, na, e nevasta lui. El se face președinte al partidului și pe ea o pune vicepreședinte, sub el, imediat. Dacă trebuie, o face prim-vice... Să crape, da' pe bune, rânza-n tac-său! Mamă, ce ca lumea! Ce detentă ar avea el, în așa situație! Păzea, Ardil Escu, că-mi fac partid! Mai stai și tu pe banca de rezerve, că vreau să-ți iau fața! Să vezi ce ape, ape face atunci căcăreaza asta de Ardil! La ochi și pe sub șale, în egală măsură. Poate îl ia inima, de oftică, și crapă! Bleah... Drac mort ai văzut? Hait! Președinte... Ia stai, mă, așa... Păi dacă s-ar face și el președinte? De țară, nu doar de partid. Că tot sunt alegeri anul viitor. Și dacă tot își face partid – că-și face, gata, nu mai e niciun dubiu! – de ce n-ar candida? Sunt alegeri libere, candidează oricine. Are și el dreptul să candideze. Ca oricare cetățean al țării. Iar dacă are partid, nu-l oprește nimeni. Cine știe ce ascensiune are? Adică, Ardil Escu are stea în frunte și poate să participe la alegeri și, cum speră, să le și câștige, și el, nu? Dar de ce nu? Întrunește, legal, odată posesor de partid, toate condițiile și cerințele. În plus, el, față de Ardil, e mai tânăr, e mai în putere, e mai bun, e mai curat, e mai neprihănit, n-are mâinile murdare. Mă rog. Atât de murdare. E și neuzat în lupta asta, politică. N-a fost pe firmament, ca socrul lui, ca să se tocească. Nu prea are nimeni de ce să-l apuce. E proaspăt. Carne proaspătă, sânge proaspăt, suflu proaspăt... Are și carismă. A văzut el cum se uită demoazelele la el, pe unde trece. Știe și să vorbească, de să capteze atenția maselor. E în stare să agațe bine în cârlig auditoriul. E și băiat deștept, poate sta la masă – la masa tratativelor – cu orice alt băiat deștept. E, în plus, plin de farmec. Parcă asta a mai pus-o la bilanț. Dar n-are nimic. Lumea l-ar vota. Că tot vor acum toți – a mai văzut și la teveu asta, a mai auzit și pe unde a fost – oameni noi, tineri, frumoși, liberi, nemurdăriți, pe scena politică. Schimbare, cum ar veni. Schimbare, dar să știm și noi. Mă rog, era altfel zicerea, cu trădare, dar, acum, în cazul lui, merge schimbare. A întregii clase politice. Că așa cere strada. Dar nu schimbare cu Ardil Escu, moșul ăsta, ramolitul ăsta, șmenarul ăsta, care, în plus, a mai și fost președinte un mandat! Și vrea iar! Îi place la președinție! Îi priește. Îl atrage. Nu se mai satură. Lasă! Mai stai o tură, moșnege! E rândul celor mai tineri, să iasă în față. Ne luăm țara înapoi și tu nu mai ai loc, acum, printre noi. Sau, și

mai grav, în locul nostru! Mai trecem și noi la butoane, mai mâncăm și noi cozonoc, mai arătăm și noi ce suntem în stare pentru țărișoară, nu doar tu! Ciocul mic, cum ar veni!

Dar-ar dracii! Trebuie s-o facă! Da, chiar trebuie s-o facă. Acum nu mai glumește. Nici n-a glumit. Dar, în clipa asta gândul nu doar că prinde contur, dar se creionează în întregime. Uite, așa, să fie el contracandidatul lui Ardil Escu! Să se întrecă, da, cu el. Să se lupte cu el. Și, pentru că e băiat deștept, îl învinge cu armele lui, cu armele ardilului. Și își face campanie electorală, strict, pe spezele și în numele și în numele socrului său. Nici nu trebuie să-l ponegrească prea tare. Cu el, în linii mari, Ardil Escu n-a fost jigodie. Au coabitat binișor. Și-l bate Dumnezeu să fie el, ginerele, prea nenorocit. Da, nu trebuie să-l înjure prea tare. Căci, s-o spunem pe-aia corectă: la țară, ca la țară, lumea nu e prea informată. Ziare nu ajung, adică, ce să mai ajungă, nici nu mai sunt, la televizor se uită la manele și la cretinătăți tabloidizate – că așa e românul, îi place să știe că și alții o duc rău, dar și să se uite cum trăiesc panaramele – nu știe ce și cum e cu politica asta. N-au idee despre finețuri și subterfugii politice. Mulți, dacă aud de ginerele lui Ardil Escu, nici nu bănuiesc că acesta e rivalul lui Ardil Escu, zic că sunt într-o barcă și îl votează pe el! Mamă, dar ăsta chiar e un lucru deștept. Și, cu adevărat, realizabil. În felul ăsta, fără investiții masive, ca Ardil, el poate să câștige. Plus că, mai sunt și ăia care nu îl suportă pe socrul lui. ăia nu-l votează și ei? Ce contează că votează împotriva lui Ardil Escu, atâta timp cât votul se duce la el și îl saltă și îl face să câștige? Mda... Ca să nu mai vorbim că, la țară, mulți nici nu știu să citească și se iau unul după altul, ca oile. E suficient să-i convingi pe câțiva de noblețea situației și toți fac la fel. Votează ce trebuie. Îl votează pe el. Sau, dacă are oameni – și trebuie să aibă – îi pune pe ei, în secțiile de votare să voteze în locul celor care nu știu carte sau nu văd sau nu au timp. Da, satul, cu lumea lui mai înapoiată e un sector care trebuie speculat, la alegeri. Dar nici cu orașul nu mi-e rușine. La ce abandon școlar e, la ce sărăcie e, și aici e un os bun de ros și trebuie să profite. Scoate voturi, dacă trebuie, și din piatră seacă. Pfoauu... Și mai e și diaspora. Când o vota diaspora, să te ții. Schimbă și mama schimbării. Mai ales când o vota la Paris... Și nici nu-i rău să se dea pe lângă cei care numără și care organizează alegerile. Chiar să facă o fuziune cu ei. Ce, e de colea

să i se spună și lui: Viorică, vino la noi, că avem toate datele, nu mai număra tu?

Fir-ar să fie! De ce nu s-o fi gândit el, mai devreme, mai din vreme, la asta? Acum era deja realizat și pe picioarele lui. În fond, niciodată n-a ascuns că are ceva talente la politică. Și niciodată nu s-a dat, deși știa că poate să aibă repercusiuni asupra sa, chestiunea, fan înfocat al lui Ardil Escu. N-a fost un pisicuț speriat, care îi caută în coarne jupânului. Dimpotrivă, el a fost corect și a arătat că ține cu opoziția, nu cu partidul socrului, că e de acord cu alte gândiri, cu alte principii, cu alte idei, cu alte măsuri. N-a fost, nu-i așa, vreun fals și vreun fariseu.

Așa că, n-ar fi o mirare pentru nimeni, dacă își face partid și dacă trece la baionetă, împotriva acestuia, a socrului. Asta e! La război, ca la război. La alegeri, ca la alegeri. Nu mai ține exact minte cum e zicerea în franceză, direct, cu războiul, deși la Paris, a fost și el, ca omul. Mai o cumpărătură, mai o lună de miere romantică, mai nițică școală... Că el n-a tras cu coasa pe deal, ca debilul de Emil. Și nici n-a băut cerneala, ca Luiza. Mă rog, ca fetele lui Ardil Escu. Of, cum era aia cu războiul? Ceva cu a la querre comme a la... dar nici nu contează asta, de ce-o fi rămas centrat pe ea? Sorți de izbândă are, asta, da, e important! Fără îndoială, are! Nu e sortită lupta lui eșecelor. Asta... Eșecului. Poate. Reușește. Întâmplător, doar așa, ca să aibă și el un gând, nu-i umbra gândul ăsta cu partidul și cu această candidatură prin cap. Și, taman acum, când se dospesc la foc moale și se coc la unul tare planuri pentru anul viitor, când sunt alegeri prezidențiale! Îl năpădea așa, fără rost! Îl lua la refec, fără motiv. I se bulucea în creier, aiurea-n tramvai. E, de departe, cel mai bun gând care i-a adăstat în cerebel, în ultima vreme. Și i-a venit ca o luminație, ca o revelație, ca o ceva... nu altceva.

El e băiat isteț, știe, are și discurs, are și aplomb, are și farmec. Nu-i rău să treci în revistă de mai multe ori chestiile astea. Se imprimă mai bine în minte și nu mai lasă loc de îndoieli. Poate să se aleagă președinte. Poate să fie pus președinte. Poate să fie președinte. Poate! Are de toate. Îi sunt prietene toate. E cum trebuie. Un singur lucru, din păcate, nu are. Și lucrul ăsta, o știe, e al naibii de necesar. Ba, chiar esențial și vital. Bani! Bani n-are și îi trebuie. Campanie electorală, bașca reușită, cu toată hâra către Ardil, cu tot bățul prin gard către acesta, nu merge fără bani. În veci! De unde să iei, partid nou, fără pile și fără relații la

contractele cu statul, bani? Și-ncă, vorbind cinstit, mulți bani, că toate costă: și gălețile, și gecile, și uleiul și peștele, și zahărul și umbrelele, și cântarele, și pixurile, și micii, și berea, și ce se mai dă, în campanie. Căci, desigur, se dau de toate. Depinde doar de imaginația consilierilor și de bugetul partidului, strâns, desigur, din sponsorizări, de la cei cu dare de mână și cu inimă – cu asta, mai ales – largă. Și de bunăvoința celui din fruntea partidului, cât de mână spartă e el. Că, dacă e vreun zgârciob, mai vrea și el să bage nițel în buzunăraș. Un nicușor... asta... un plicușor, acolo.... Nițel cu nițel se adună, se face mai mult, și mai mult, tot mai mult.

Deci, drăcii de dat lumii... Trebuie! Ba, încă și niscaiva plăți la întreținere, și ceva jucărele pentru copiii din familiile sărace, și ceva efectuări de analize medicale pentru bătrâni, sau, de ce nu, pentru toate cartierele muncitorești... Să fie! Că nu dă de la el, din banii lui de merdenele. Știe toate astea, și altele, de la Ardil. A învățat și el, stând prin preajma lui... meserie... Adică, nu meserie, artă. Artă a învățat de la Ardil Escu. Că e meseriaș bun. Artist bun, desigur. Dar și el e bun, că i-a furat șpilul. E nevoie, clar, de bani mulți. De unde să-i iei, nenică? De unde? Ce sponsori serioși să găsești, așa, la prima mână, la primele alegeri, în prima campanie electorală? În cine să te încrezi și cu banii ăștia, ca să nu te pună DNA-ul sub lupă? Că vrei s-ajungi la Cotroceni, în deal, președinte, nu în beciul domnesc, înhățat... Ferească Dumnezeu! Acolo nici foehn, să îți usuci părul spălat, ca omul, nu ai. Ca să nu mai vorbim că te duci la wc, nu-i așa, în văzul tuturor ochilor din celulă, că e unul de-ăla turcesc și vai de el. Deci, e nevoie de cineva serios în chestia asta cu banii pentru partid. Pentru partidul lui. Banii sunt acum foarte importanți. Ca să aducă voturi și ca să deschidă uși. Că, de restul, siglă, imn, program și toate celelalte, se ocupă el, în timp.

A naibii Elena asta, domn'le! Îl înfruntă, maximum, pe hândrălăul ăla de bodyguard. Ța de-i găsi, nu demult, în birou, pe amândoi, pe el și pe Elena. Că nici nu știe cum îl cheamă. Nu i-a stat mîntea la numele lui. Ia uite, se așază în fața lui, se încruntă la el, se abține să se screamă la el, cu niscaiva sudălmi. Elena... Țta o fi măcănit ceva? O fi amenințat-o pe ea, cu ceva? O fi zis că dă totul în vileag? Nu, probabil că nu, adică, sigur nu, căci, altminteri, fierbea lumea. Sărea în aer. Făcea explozie, poc, poc, cu totul. Și Luiza, de asemenea. Izbucnea ca Etna și Vezuviul, la un loc. Nu stătea agățată de brațul lui, așa, drăgăstos. Nu se lipea

de el ca lupul de ciută, și mai multe nu. Aoleu! Mai are un pic și-încalcă, de față cu ăștia, toți. Mai mare circul și mai mare jena. Ciudate creaturi mai sunt femeile astea și total, da' total, de neînțeles.

Se mai mișcă și el nițel, ca acum, doar, doar o pune-o pe fugă. Măcar să mai slăbească strânsimea. Măcar să mai lase un pic lesa. Și măcar să pară credibil că deschide și el ochii.

Dar soția, plină de dragoste, îl prinde mai bine de braț și îl și pupă zgomotos, de să audă toată lumea, pe obraz: „lubițel, așa de bine îmi e cu tine lângă mine... Să stăm așa, în permanență, până se sfârșește pământul!”

Na! Mișto! Noroc că Elena nu e cu ochii pe ei, doi. Căci, pe corecte, o apuca și mai rău strechea. Acuma se sfârșea pământul ăla. Cum adică se sfârșește pământul? Mă rog... Elena, de când a-nceput ploaia asta, n-are stare. N-are, domnule, n-are! Zici că a-nghițit o mie de bolduri și o râcăie toate la ramazan, cu partea ascuțită. Sau au năpădit-o hemoroizii pe sistem nervos și n-o lasă, neam, să stea jos, pe un scaun, ca toată lumea din încăperea. Se plimbă. Se agită. Bea. E-n fibrilații. E harjată. Nu-i convine nimic, nu-i place nimic, o agasează tot. Acum, cu soră-sa, Magdalena, și cu șuiul de arab ce-o mai avea, de s-a-nfipt în coasta lor? Nu, că de zis, nu le zice, pare-se, nimic. Doar se uită la ei, cum vorbesc, retrași, într-o parte, și nu le adresează nicio vorbuliță. Cu nimeni, de fapt, din toată încăperea, nu vorbește. Cam ciudat pentru Elena. Ea, dacă are de spus ceva, spune. Dacă a supărat-o ceva, nu ține în ea. Face gâlci, dacă nu zice cu voce tare. Râiază pe suflet. O dor toate. Nu rezistă. Acum, se poartă cam bizar. Parcă nu e ea. De fapt, ce-o fi cu femeile astea, de nu mai sunt azi cum erau ieri și de regulă? Și-a lui, și Elena... Acuma, cinstit vorbind, ar putea spune, fără urmă de echivoc, ale lui, amândouă... Că așa a vrut Pronia, ca bărbat bine ce e, să le aibă pe amândouă. Cu una înșurat, cu alta în amantlâc... Desigur, când și dacă vrea ea, a doua... Doar când și dacă vrea ea. Dacă are altceva la orizont, ceva prospătură, nu se uită la el. Dar, dacă n-are, arde și frige și n-are cine-o stinge! Pe bune! Îl pune sub obroc, mai ceva ca Luiza.

Hm... Să zicem că bodyguardul ăla o sâcăie pe Elena cu diverse, că soră-sa o râcăie, cu aerele ei răsuflete de Sfânta Fecioară, că Ana o hârâie cu tupeul și aroganța ei de a fi atât de tânără, cea mai tânără din tot neamul, și de aia se oprește, așa, amenințător, pe lângă ei. Dar arabul? Cu ăsta ce să aibă? ăsta ce

să-i fi făcut? E nou în peisaj. Plus că, pare atât de blând și de bun, că n-ar supăra nicio muscă, darmite pe Elena, fiica președintelui Ardil Escu. Mă rog, fost președinte și încă posibil viitor președinte, dar vine el, tare, din urmă, și schimbă cărțile! Îl face marț, ca la table. Mda... Tare ca melcul, cam așa se traduce... Căci, fără fonduri pentru campanie, e ca și cum te-ai duce la vânătoare de tigri cu paleta de bătut covoare sau cu pliciu de muște. Poate să fie și mama lu' anul electoral. Dacă nu ai cash din abundență, măcar din plin, că suficient iese din discuție, nu prinzi, ever, mașina de formula unu spre Cotroceni.

liiiiiiiiiii, mamă! Arabul! Arabul are bani. Arabul pare foarte cumsecade. Arabul trebuie să-l ajute cu partidul. Și cu campania electorală. Și cu președinția. Asta e! Cum de nu s-a gândit până acum? Arabul poate. Arabul are, se vede, vână financiară. Probabil, tot petrolul de prin toate țările arabe e al lui. Are și față de bogătan, serios. De ce să nu-l ajute? Îl ajută. Par cam de-o vârstă, amândoi. Sigur, pot fi mici diferențe de ani, dar sunt tot pe acolo. Un fel de paș'pa', cum ar veni. Mda... Asta e scăparea. Arabul. Nici nu se gândește să-l refuze. Îl ia cu pricepere, îl amețește, îl învârtește, trebuie să zică, într-un final, dacă nu vrea din prima, ca el. E băiat salon, uite, arabul. Se vede din cum vorbește și cum zâmbește și cum se mișcă. Din tot, se vede. E săritor, e altruist, e cumsecade.

O să vorbească nu mai departe de astăzi cu el. Numai să-l lase Magdalena să răsuflă pe bietul arab. Că și asta, uite, tot ca Luiza, se ține scai de bietul om. Ce i-o fi tot spunând acolo? Că par că nu se mai satură unul de altul. Țștia doar nu s-au îndrăgostit unul de altul... Că parcă stau prea mult împreună. De când e Magdalena atât de sociabilă? De când râde așa mult? Și Ardil nu scheaună deloc. Nimic nu zice. Altminteri, făcea el gât, pentru ceva, pentru orice, pe aci. Clar, îl place pe arab. Întrebare: place și chiar tolerează Ardil Escu pe cineva, dacă n-are vreun folos din asta?

Da, chiar astăzi o să vorbească! Ce să mai aștepte? Cu cât mai repede, cu-atât mai bine. Se prea poate ca Tarik ăsta să fi apărut în cadru, acum, taman acum, tot pentru campania electorală. A lui Ardil Escu. Foarte bine. Susține două. Campanii electorale. A socrului și-a ginereului. În familie. Că tot, cică, îi plac lui familiile mari și unite. Nu suntem, uite, o familie? Unită, apropiată, gata ca fiecare membru să sară în apă – scârț, el pentru

Ardil să dea dracii dacă sare! – pentru altul? Mă rog, socrul lui ar sări numai în alcool, că-n apă ruginește, dar tot lichid, lichiditate e... Lichidități... Arabul... Hai că începe să-i lase gura apă după lichiditățile arabului.

Familie minunată, nu? Luiza, ia uite, e și drăgăstoasă, e și pupăcioasă, e și unită. Cu el. Că stau ca lipiți cu prenandez. Uniți, ei, ai lui Ardil... În familie. Normal. La bine și la rău. La o campanie electorală și la alta. Gata! A decis. Nu mai dă înapoi. Candidează. Bani, fără echivoc, are arabul. Și, nu-i așa, unde se duce suta, se duce și mia. Habar n-are dacă vorba asta românească e valabilă și la ei. Ce contează? E important ca Tarik să fie coabitant... asta... cooperant. Mare brânză dacă e sponsor și pentru o campanie, și pentru alta. Țsta-i mersul. E bine, în viață, să le facem pe toate. Clar, vorbește cât mai repede cu arabul ăsta putred de bogat. Ce, ne jucăm de-a surda la horă, aici?

Luiza e, dincolo de drăgăleala afișată, serioasă. Foarte serioasă. Și extrem de lucidă. Așa cum, din păcate, n-a prea fost, în viața ei. Toate i-au venit, pur și simplu, cum a vrut. Pe tavă. Ce-a vrut să aibă, să fie sau să facă, tatăl ei i-a dat. Ca pe ceva absolut firesc. Doar e fata lui. Desigur, relațiile dintre ei nu sunt prea apropiate, ea n-a fost fata răsfățată a tatălui ei, care bate din picior și obține orice, dar Ardil a avut puterea să n-o refuze niciodată, de la nimic. Ce-a vrut, i-a dat sau a făcut pentru ea. Acum, se gândește că ăsta, de fapt, n-a fost un lucru bun. Cel mai bun lucru. Era, pesemne, mult mai indicat să o îndemne să pună osul la treabă și să se zbată, să se lupte singură, să obțină singură, dacă vrea ceva. În fine... Timpul nu-l mai poate da înapoi, ca să îndrepte ce-a fost, după părerea ei, greșit în viața ei. Dar, târziu nu e, să facă acum ce n-a făcut. Din toate punctele de vedere și pe toate planurile.

Un gând nebun – de-a dreptul – pe care, până nu demult, nici nu și-l imagina în mintea ei, începe tot mai mult să prindă teren. Dacă ar divorța? Dacă s-ar despărți de Victor? Între ei nu e dragoste. La ea a ajuns o obsesie, să-l păzească, să stea pe urma lui, să nu o ia el pe arătură. La el nu e nimic. Doar indiferență. Și, probabil, banii și statutul ei social. Nu-i chiar de colea să fii ginerele fostului și viitorului președinte al țării. Hm... Ei doi stau de atâta timp împreună și el, nici măcar o dată, nu a văzut că e frumoasă. Nu i-a spus asta. Nu i-a arătat asta. Nu s-a comportat în consecință. El, la drept vorbind, deși sunt de mult împreună, nici

măcar nu știe ce ochi are ea, ce culoare. Ca să nu mai vorbim că habar n-are despre ce îi place sau despre ce îi trebuie. Nici ce număr poartă la pantofi, nu știe. Darmită să-i mai fi și cumpărat vreodată vreo pereche, măcar de teniși, dacă nu de pantofi! Nimic din toate ale ei, el nu știe. Nici ce-o bucură, nici ce-i întristează existența, nici la ce și după ce tânjește. El e într-o lume, lumea lui, și ea într-o alta. Paralele ambele. Adică, fără puțință de întâlnire în vreun punct. Că, măcar asta și tot ține și ea minte de la algebră, că paralelele astea nu se-ntâlnesc niciodată. Sau o fi fost geometrie? În fine... E neimportant. El nu s-a întrebat niciodată – și nici pe ea n-a întrebat-o – dacă are vreo nevoie, dacă a mâncat, dacă e bine, dacă o doare ceva. Chestii de astea, normale într-o casă de om și într-un cuplu. Iar ea a fost prea ocupată să stea de gardă pe lângă fundul lui, să îi afle derapajele, să-i fie paznic mai mult decât nevastă, să îl țină priponit, lângă ea. Cu orice preț! Acum, nu mai are niciun gând. S-a convins. De înșelat, a înșelat-o. Poate și cu altele, dar sigur cu Elena, sora ei. Și cu Elena, cu siguranță, nu o dată! Numai ea de câte ori a avut senzația asta, că între cei doi se întâmplă ceva. S-a mințit mereu, că nu e nimic, că i se năzare ei, că are păreri, că e nebună. S-a lăsat mințită. A crezut, când el a negat orice legătură cu sora ei. A vrut să creadă. A vrut să fie așa. În fond, își spusese, ei doi sunt rude, sunt cumnați, cum să ajungă să se culce amândoi?

Va divorța. Zâmbind, candid. Spunând, ca acum, că își iubește soțul. Pupându-l. Și drăgălindu-l. Ei s-au jucat cu ea atâta vreme. E rândul ei, de data asta. Jucându-se, va divorța de Victor. Va duceacialmaua până la capăt. Dacă și-a propus că îi pune în frigare, pomenind despre o sarcină – a ei, clar, cu soțul, că ea nu e Elena să umble cu toată nația de masculi – așa va face. Le-o bagă pe aia cu copilul care trebuie să vină – din dragoste, că Victor o iubește și vrea copilul acesta mai mult ca orice pe lume – le vede fețele și reacțiile, apoi se duce la tribunal, să bage divorț. La notar, probabil, ea fiind cine este, nu se poate. Bine. Divorțează cum se divorțează. A fost o lecție Victor. Și viața ei cu el. Și-a înșușit-o. Mai departe, n-o va mai repeta. Nu mai admite și nu mai poate să se risipească. A făcut-o mereu, până acum. În ecuația vieții, n-a fost și n-a contat ea. A fost și a contat tatăl. A fost și a contat familia. A fost și a contat, mai ales, Victor. Cel mult, au fost și au contat el și ea, ei, amândoi. Niciodată ea, ea luată separat, ca o entitate proprie. Uneori, în viață, mai mult ca orice, e nevoie să pui

punct. Nu virgulă, nu punct și virgulă, nici măcar semnul exclamării, ci punct. Doar punct. A reținut asta de la Ana zilele trecute și i-a plăcut cum sună. Ba, i se și potrivește. Să pună punct. La ea a venit momentul. Și e bine că a înțeles. E drept, destul de târziu, dar mai bine mai târziu, decât deloc, decât niciodată. Trebuie să aleagă să nu se mai irosească lângă un bărbat care nici măcar n-o cunoaște, darmită s-o mai și merite și s-o mai și iubească.

O să vadă ce face, de ce se apucă. Pentru că, în mod cert trebuie să facă și ea ceva. Nu mai trebuie să rămână o femeie fadă și ștearsă, în umbra bărbatului și la mâna tatălui. Măcar din vânzări anterioare și tot trebuie să se descurce cumva.

Cât despre sora ei, Elena, prea multe, în afară de a rupe punțile cu ea, pe cât posibil, nu prea are ce face. Pe Elena n-o schimbă nimic. N-o mișcă nimic. N-o înmoaie nimic. Nu neapărat pentru că e puternică. Nu. Mai degrabă pentru că e egoistă. Pentru că vrea mereu să fie, orice, tot, ca ea, al ei, pentru ea. Valentina, dacă a decis să se îndepărteze de ei, de familie, probabil că a avut un motiv întemeiat. Cine știe, tot Elena o fi fost la mijloc și tot cu vreun bărbat. De răsuflat, ce și cum, n-a răsuflat nimic. Cel puțin, la urechile ei n-a ajuns cauza aia care a dus la ruptură. Știe doar că, atunci, înainte să plece, Valentina a avut o discuție nu tocmai amicală, cu tatăl lor. Ce-au vorbit, despre ce, cum s-a pus problema, nu știe.

În alt unghi al livingului, Ardil Escu și Michi Sultan joacă table. Chiar joacă. Nu se fac că joacă. Altă dată, se întâmpla, din cine știe ce motive, să mimeze. Ori unul, ori celălalt, ori amândoi. Acum, prinși în mrejele unei liniști interioare, chiar joacă amândoi. Cum trebuie. Fără să disimuleze. Fără să trișeze, fără să măsluiască zarul, deși, la ei doi, nu te-ai aștepta, parcă, să fie joc corect.

Din când în când, se mai aude, ori de la Ardil ori de la Michi câte un „șase, șase, poartă-n case”. Ori: „Gata, maitre, îmi pare rău, dar te-am făcut marț!”. E una dintre puținele dăți, când cei doi, așa cum se află, față-n față, nu fac planuri. Nu discută despre tot felul de chestii, fie ele politice, sociale, de afaceri, de orice fel. Nu pun, în cel mai concret și propriu mod, țara la cale. Și asta pentru că, peste Ardil Escu s-a revărsat, aparent fără motiv, o pace lăuntrică și adâncă. Pare un tată sau chiar un bunic – fără nepoți, e drept – liniștit. Mulțumit de el și de viața lui. Împăcat cu soarta și

cu lumea. Atent doar la ceaiul de gălbenele, care fierbe la foc mic, pe aragaz, și la spătarul patului, care trebuie, zilele astea, reparat. Și, pentru întregirea tabloului, atent să nu rateze poștașul care trebuie, azi, mâine, să vină cu pensia. Adică, fără urmă de dubiu, un bătrânel ca atâția, alții, la fel, aidoma. Un pensionar care, da, are ca plăcere și grijă jocul de table cu un vechi și bun prieten.

Intrigi, urzeli, plănuieli, răfuieli, amenințări și alte chestiuni de genul ăsta par a nu fi făcut niciodată casă bună cu Ardil Escu de acum și cu liniștea asta, a lui. Parcă el, omul care a fost președinte de țară și tinde să fie din nou, n-a fost, până de curând – și, cu siguranță, e și acum, și va mai fi, căci poate și vrea, pe de o parte, e în firea lui, pe de alta – lotru, la drumul mare. Și-ncă ce lotru!

Desigur, pentru cei din afară, e fără motiv, cauză și pricină, liniștea lui. Pentru el și pentru Michi, treaba e clară: le-a pus Dumnezeu – fie El și Dumnezeul arabilor – mâna în creștetul căpățânii. Și le-a dat binecuvântarea. Tarik a plăcut clanul Escu Ardil, mai ales, după cum arată evidența, pe Magdalena, vine și stă pe la ei, ca un apropiat, a bătut în cuie, poate chiar piroane, afacerea cu armament. Sigur, deocamdată la nivel teoretic, cu ei, dar nu se mai răzgândește și nu mai caută, clar, alți parteneri. Mai ales că, le-a și spus, când a venit, discret, cât de discret se poate într-o casă plină cu atâția oameni, că „a spurat bazarica la cuib, za gloceazca oo bune pentru noi. Forpit la mine cu jefu' la băzărigi și vacem oo mulde, mulde! Curând. Rapdare ji dudun. Dreaba e cum drebuie”. Și, dacă dreaba e cum drebuie, ce să mai vrei? Ce să-ți mai trebuiască? La ce să mai tânjești? Sigur, un mandat, încă un mandat, de președinte. Vine și ăsta, fără probleme. Ca mâine vine anul viitor și sunt alegeri. Și nu doar că sunt alegeri și el candidează, cum a pus de gând, dar, clar, și câștigă. El este un învingător. Are toate atuurile – și toate butoanele – să fie.

Deci, banii vin, palatul din Dealul Cotrocenilor îi redevine locuință și sediu... Ah, abia așteaptă. De rândul trecut, când a fost președinte, a pus ochii pe niște case de protocol. De data asta, n-o să mai fie modest deloc. O să se pună cu dărâmatul la etaj și-o să facă un dormitor mare, de 500 de metri pătrați, ca să moară de invidie și de oftică toți ceilalți care au fost –m sau au vrut să fie – președinți. Ba, și toată clasa politică.

Ce-ar mai fi, în afară de astea, ca să fii liniștit și fericit? O femeie. O femeie ar mai fi. O femeie de femeie, ca mama. Ca femeia cu ochii de pădure, din bălciul ăla. Nu, nu ca ea, ca acea

femeie. E impropriu spus. Nu e bine. Nu ca acea femeie. Ci chiar acea femeie! Va fi ea! Pentru el și pentru toate ale lui. Dumnezeu îl iubește. Doar e egalul Lui. Îi face toate voile. Îl ajută. Și, unde nu poate sau nu are capacitate sau nu vrea Dumnezeu, intervine el, cu forțele lui, cu oamenii lui, cu structurile lui. Adică, ei între ei, Dumnezeii. Uite că trece timpul și el se tot gândește la femeia aia, la fata aia, ce-o fi ea, din bălciul ăla. O s-o caute. O s-o aducă aici. Numai să se așeze lucrurile bine, cu Tarik, numai să se simtă mirosul ăla fin și plăcut și inegalabil de morman.

Așa că, toate stând bine, spre foarte bine, de n-o fi chiar perfect, un joc de table, ca între prieteni și camarazi vechi, vine de la sine. Aștia, pe aici, n-au decât să-și spargă țestele. Sigur, nu e niciun pericol. Toți sunt tăcuți. Mai tăcuți ca frunza-n plop – că era să zică-n frâsinel – când n-o mișcă nicio adiere de vânt. În afară de Magdalena, care nu știu ce discuție încropește și întetește cu Tarik, ceilalți sunt muți. Par că și-au înghițit limbile și, desigur, în așa situație, nu mai au cum să vorbească. Hai, lasă, că au fost destul și lătrăi. Au tot hămăit, pe aici și pe aiurea. Să mai și tacă! Nu e niciun bai! E, totuși, liniște sinistră, în casă. Nu se contreză nimeni, nu râde nimeni de nimeni, nu dă nimeni cu piatra în nimeni, nu se laudă nimeni, nu vrea nimeni, nimic. Niciun ban, nicio favoare... Domn'le, aștia au învățat, în sfârșit, bunele maniere. Că, doar n-o veni Apocalipsa aia, despre care se face vorbire la cele sfinte.

O fi de la ploaia asta, care răpăie și tot răpăie peste tot. Le-o produce așa, mai știi, un sictir de viață și de tot. Sau o fi din pricină că e Tarik aici și are, fără să știe, un astfel de efect asupra lor. E adevărat, le-a atras atenția să se poarte ca oamenii, ca o familie unită și frumoasă, dar să tacă, să nu scoată o vorbă, să stea mâlc, nu le-a zis.

Și ei tac toți. Unul mai apatic ca altul. Uite ce mutre au! Emil stă singur pe-o canapea. Cu gândurile cine știe pe unde. Și la ce. Sau cine. E praștie. E dus. Zici că e amărât rău, nu așa... Ce amăreală să aibă ăsta? Nu mai are bani pe card, precis. Oricum, nu participă la viața din living. Da' ce viață! Viață... Mă rog... La cum stau de pleoștiți toți, ce viață?

Victor și Luiza stau înlănțuiți, dar muți. Și aștia par tot cu corăbiile înecate și cu corăbierii dați la fund. Niciunul nu-și strigă marea dragoste care pare că i-a copleșit. (Ptiu, ptiu, să nu le fie de deochi! Că ce l-a mai suspectat Luizica pe Victoraș că se

tăvălește cu Nuțica...) Doar ea, din când în când, îl mai trage pe el, ostentativ, lângă ea și-i aplică, zgomotos, o ștampilă. Muoa, muoa... Adică, vine cam în felul ăsta: adjudecat, e al meu. Pofta-n cui la doritoare. Desigur, ca să vadă și ca să audă și ca să realizeze asta, Elena. Pentru ea e mesajul. Ce naiba, suntem țâști-bâști? Ardil Escu știe asta: Luiza a schimbat tactica și o înfruntă altfel pe Elena. Așa cum știe că are cel mai frumos și mai exotic nume din toate câte sunt pe pământ. Aaaaardil Escu... Ce poate fi mai frumos?

Adevărul e că, Dumnezeu și mama lui l-au făcut perfect. l-au dat de toate. l-au pus de toate în traista vieții. Numele îi trebuia pe măsură. Și slavă Domnului că l-a primit și pe ăsta, așa cum trebuie, și nu-l cheamă ca pe toți ghiolbanii, comun, tern, opac, prostește.

Luiza face, da, teatru, în fața soră-sii. Numai că, pe Elena chiar nu pare s-o intereseze. Nici nu se uită la cei doi, Victor și nevastă-sa. Și, dacă aruncă, din întâmplare, vreo privire, pare că se uită prin ei, mai degrabă, decât că-i vede. Are ea ceva... Și, după cum deduce el, tatăl ei, nu are legătură nici cu Victor, cu care, cu siguranță, s-a mai atins prin birou săptămânile trecute, dacă nu și orele trecute, nici cu Luiza, de care, cel puțin acum, nu îi pasă nici măcar cât negru sub unghie. Pot să se înghesuie cei doi cât vor, unul într-altul. Pot să se pupe, cât le place. Pot să și... Degeaba. Elenei nu-i stă mintea la ei.

Umblă-n doru' lelii, de colo, colo. Hm... Mai degrabă, dacă Ardil Escu se pricepe – și se pricepe, că are școală – ei îi e de Gigi. Se fâțâie încoace și-ncolo, ca îndrăcită, își umple, cu generozitate vădită – mai că dă pe din afară, când toarnă – paharul, face halte tăcute ici, colo, dar e clar, ca vodca aia clară din paharul din care tot soarbe, că punctul terminus al traseului ei e, cel mai adesea, la Gigi. Se postează în fața lui, zvâcnește din fund, pesemne și din limbă, se uită în ochii lui și, cum el nu schițează niciun gest și nici nu spune nimic, pleacă iar. Nu zice nimic.

Ar părea, totuși, că nu miroase a praf de pușcă, în încăpere. Încă! Și poate că va fi, dacă el tot le-a cerut imperios, tuturor, pace. Deși, nu se știe niciodată. Iar sticla aia de vodcă e tot mai goală, și mai goală... Doar Elena a turnat din ea.

Să sperăm că nu tulbură nimic apele teritoriale și el nu trebuie să privească problema cu atenție și îngrijorare. Să fie pace, pace

pe pământ! Desigur, mai puțin acolo unde va plasa el alea cinci vapoare cu oarece pușcoace. Să zâmbim. Căci, deși afară, uite, țacăne al naibii de tare ploaia, în casă pare să fie soare neîntinat.

În fine... De data asta, lui Ardil Escu nu-i arde de niciunul din casă. Fiecare să-și gestioneze crizele și problemele cum vrea, cum știe și cum poate. Sunt majori toți, sunt vaccinați – că, pe vremea lor nu se contestau, ca azi, vaccinurile și le erau, obligatoriu, făcute – sunt oameni în toată firea. Dacă fac ce n-ar trebui să facă, să tragă. Să-și asume. Să răspundă, să clarifice, să edifice cine ce face. Le-a tot scos castanele din foc. Gata! Să facă toți ce-i taie capul. Să se descurce. Sau nu! Tot una. Pentru el e mult prea însemnată și mai importantă perspectiva ajungerii în port a celor cinci vapoare cu... chestii minunate – căci, ajunse aici, înseamnă, curând, morman și ce poate fi mai minunat ca un morman? – ca să-și mai umple capul cu fleacurile alor lui.

Poftim și la doamna Ana! Asta pare impenetrabilă, frățică! Și-a luat mecla de artistă găjăită și așteaptă aplauze. Stă proțăpită lângă geamul ăla de când a început ploaia. Zici că e bătută în piroane acolo. Ori lipită, mai știi, cu pelicanol. Nu se mișcă, nu vorbește, nu se-ntoarce, nu vede, n-aude, nihihihihihi! A prins-o fascinația de bolborocii ploii. În loc să vină la el și să întrebe și ea ceva, orice, ca o nevastă cu bărbat ce se află, stă înfiptă lângă fereastra aia. N-are nicio treabă. Parcă s-a mutat în altă galaxie, așa nu participă cu nimic la viața, nu-i așa, cetății. Să fie sănătoasă. Fata ploii, poftim de unde sări! Dar foaia, mai acum sau mai încolo, trebuie întoarsă cu ea. Boală lungă, moarte sigură. Asta e! La ce s-o fi gândind, de atâta vreme, nemișcată, că îl și enervează, așa, statică și apatică și dusă, cum e? Asta ce apăsări o mai avea?

De fapt, Ana, în spatele perdelei, nu se prea gândea la nimic. Privea stropii mari de ploaie și, o vreme, nu știe de ce, îi venise să-i numere. Unu, doi... cinci... zece... o sută... două mii. Dar ei erau prea mulți și prea smuciți, ea prea singură și prea mâhnită. Așa că, se lăsase păgubașă, aproape că se abandonase în ploaie și permisesse picurilor grei de apă să-i intre în rărunchi. O răcoreau. O stingeau. Îi aduceau o stare de bine. O înfiorau. O copleșeau. O împăcau, în chip straniu, cu ea.

Nu se gândise niciodată că îi place ploaia. Mai ales asta, de-acuma, cu tunete, fulgere, urlete, nebunie, nesfârșit. Cade, și tot cade, de ore bune și nu se mai oprește. Parcă s-a spart cerul.

Parcă o conductă cu lacrimi de sfinți curge peste întreaga planetă. Parcă o măduvă rece se scurge din trupuri încinse. Toată lumea din lume, de frica ploii, a fugit. La adăpost. Sau, aiurea. Nu-i poți ține piept. Te face, mintenaș, ciuciulete, îți intră în piele, se duce la ficiți. Brrrrrrrrrr.... Cum să-ți placă ploaia asta? Și, totuși, ei îi place. Nu să fie afară, sub tunurile ei de apă. Dar s-o privească de la geam. S-o arunce în ea, tănuit. Și s-o țină, cine știe de ce, ferecată acolo. Pentru sufletul ei. Pentru lăuntrurile ei. Pentru ea. Să fie, ca niciodată, ploaia ei. S-o spele. S-o curețe. S-o încarce. S-o facă mai frumoasă. Poate că nu i-ar plăcea întru totul nici să fie afară, în toiul ploii, și s-o guste. S-o soarbă. S-o bea pe toată. Și să-și stingă, apoi, cu ea, toată vâlvătaia. Căci, de la un timp, limbi mari de foc o împresoară.

De unde sentimentul ăsta de contopire cu ploaia, nici ea nu știe. Nu l-a mai avut până acum. Când ploua, altă dată, fugea grabnic, cu umbrelă, cu tot, la adăpost. Nu s-a gândit, până acum, să meargă prin ploaie. Ori să alerge. Ori să stea. Ori să danseze. Ori să trăiască. Da. Cum ar fi să trăiască omul în ploaie, mereu? Cât de curat ar fi? Cât de senin? Cât de bun? Cât de imaculat? Poate, ar fi, în toate aceste feluri... Dar, de unde atâtea ploi, atâția picuri, atâta răpăială? Cât să plângă Dumnezeu și cerul și sfinții? Lacrimile sunt cumplit de sărate, cum să fie cuiva, vreodată, de ajutor? De ce i-ar plăcea acum, în clipa asta, să fie copiliță și să cânte în ploaie? Oare ar avea părinți care să vină, îngrijorați, să o ia în casă? Oare ei i-ar schimba hainele ude și i-ar șterge părul flească? Oare le-ar păsa ca nu cumva, de atâta ploaie, să nu se îmbolnăvească? I-ar face un ceai și i-ar da pastile? Ar băga-o în pat, să transpire și să-i treacă? Ar face noapte albă, pe lângă ea, dacă ar avea febră, de la toată ploaia, și i-ar fi rău? Așa fac, desigur, niște părinți. Adevărați. Și buni. Și dedicați. Ai ei, oare, ar fi făcut - dacă ea ar fi mică și ar avea părinți, desigur, e doar o ipoteză retorică, pentru că nici mică nu se mai face, nici părinți nu mai are - la fel? Or fi fost oameni buni, părinții ei? Căci, deși nu-și aduce nimic aminte, cu siguranță că și ea, ca toată lumea, s-a născut din niște părinți. Dintr-o femeie și dintr-un bărbat.

Oare de ce nu mai e ea cu ei? Oare de ce nu mai e a lor? Oare cum a ajuns să nu-i mai aibă? Oare au murit? Oare au dat-o de bună voie? Oare au bătut-o? Oare au iubit-o? Oare aveau grijă de ea? Oare au abandonat-o? Oare, dacă îi mai avea, o fereau, acum, de ploaie? Și de soare, și de vînt, și de ger? Oare,

atunci, îi citeau povești, când ploua, ca acum? Oare îi aduceau bunătați, când veneau acasă? Oare mai au și alți copii? Oare ea, dacă avea părinți, avea, totodată, și bunici? Oare ar fi fost mai fericită acum, dacă avea o mamă și un tată? Oare s-ar fi mai întâmplat ce s-a întâmplat? Oare ar mai fi fost, dacă era copil cu părinți, soția lui Ardil Escu? Oare e nebună? Și, totuși, din ce familie o fi venind ea? Din ce oameni s-o fi născut? Din ce femeie și din ce bărbat s-o fi trăgând?

Tarik, în alt colț al livingului, este, cu siguranță, în afară de Ardil și de Michi, care, din când în când, mai spun la tablele lor, câte două, trei cuvinte, singurul care vorbește. Mult. Și multe. Și de toate. Îi povestește Magdalenei, pe care cu greu a ridicat-o din hăuri – psihice, desigur, și morale, după întâmplarea cu Elena care sărise să-l sărute pe bărbatul care îi picase ei cu oarece tronc – tot ce-i trece prin cap. Și, deși nici el nu credea, avea chiar spaime că nu se va descurca, îi trec destule. Cu aplomb și cu vervă, o face pe Magdalena părtașa tuturor vorbelor pe care le aruncă pe tapet.

Îi e milă de ea. E tristă și singură. Și a fost – cine n-ar fi fost? – și supărată. Pe sora ei, pe Elena. Dar și pe el, pe Tarik. Bine, soră-sa venise, ca năluca, și sărise pe bărbat, luându-l prin surprindere. E stilul ei. E genul ei. Așa procedează ea. Așa face ea. Ca să-și scuipe veninul. Ca să rănească. Și ca să aibă de cine râde și pe cine umili. Și o mai face dacă îi place de cineva. Dar el, un străin, un bărbat care nu o văzuse până atunci, de ce o lăsase să-l sărute? Și nu numai că o lăsase, deși pistol la tâmplă nu se vedea pus, îi și răspunsese la sărut. Pe Magdalena, asta o mpinsese pe scări. N-avea, desigur, niciun drept să simtă și să se simtă astfel. Nu avea motiv întemeiat să se supere ori să se-nfurie. Tarik nu-i era nimic. Doar că făcuseră amândoi, ceva mai mult decât cu restul, conversație. Și chiar una plăcută. În rest, nimic. Dar ea, nu știe de ce, se supăraseră și se-nfuriase. N-avea niciun drept să-l tragă la socoteală pe arab. Absolut deloc! Însă, tare ar fi vrut să țipe la el, să-i facă observație, să-i reprozeze că-i dăduse Elenei apă la moară, să arunce cu farfuriile, ca Zorba grecul. Oare, așa din senin, îi vine unui om să facă d-astea? E nebun, ca să se manifeste astfel? Nu e. Magdalena îl plăcuse, clar, pe Tarik.

El, habar n-are dacă a plăcut-o. Dar faptul că, uite, o preferă în discuții – pe ea, nu pe Elena, nu pe altcineva – spune ceva. Arată că nici ea lui nu-i e tocmai indiferentă. Așa e de când lumea:

oamenii care au afinități, care se plac, care au ce vorbi, stau împreună, petrec timp împreună, sunt unul lângă altul. Așa, din nimic, se nasc sentimente mai complexe. Ori chiar totale și definitive.

Cât despre Tarik, el nu gândea în acest fel. Plăcut, atras, iubit... Lui, de Magdalena, i-a fost milă. Chiar i-a fost. El n-are inimă de piatră. O rănise. Și soră-sa, desigur, dar și el, un om care, în toată viața lui, a încercat să nu rănească alți oameni, deși el a fost rănit, adesea. Ori, cine mai știe, mereu. Iar Magdalenei îi făcuse rău, din prima. Nici nu se dezmeticise bine și se pomenise în vârtej cu Elena. Doamne, să fie pe post și pe abținere zece ani – desigur, exceptând episoadele neînsemnate cu Zgaiba, Dili ori alte asemenea personaje – și să ajungă, întâia oară după balamuc, să fie sărutat – și s-o sărute – de, pe, fiica lui Ardil Escu... O adevărată epopee cu femeia asta. Ea, însăși, o epopee. Măcar o trilogie. Oricum, musai de luat în seamă. Poți s-o placi pe Elena, poți să n-o placi, poți s-o înjuri, poți s-o admiri, orice, dar pe lângă ea, indiferent, nu poți să treci. N-ai cum. Fie și pentru simplul fapt că, dacă nu pui tu frână, te oprește ea.

Dar, revenind la Magdalena. Desigur, nu e doar mila, în tot calculul ăsta, de a sta cu ea. Nu știe dacă o și place. Probabil că nu. Nici nu e cazul, pentru că Magdalena nu e o femeie fatală, dar nici el nu-și permite să se arunce în vreo poveste de dragoste. Fără îndoială, până la dragoste mai e ceva cale de bătut cu pingeaua. Dacă o bate au ba, rămâne de văzut. Dar, cert, a ales, cu bună știință, să stea în preajma ei și să vorbească mai mult cu ea. E cea mai pașnică, dacă pe el nu-l înșală flerul lui de lup bătrân, din familie. E persoana cu care poate să vorbească pe îndelete, dând frâu liber tuturor gândurilor care-i trec prin cap. Cu ea poate să-și facă bine rolul. Lângă ea, poate să pună în practică tot ce-a învățat, ba și mai mult de atât. Și e cea mai naivă Magdalena. Ascultă, ia aminte, își însușește tot ce înșiră și deșiră el. Cu Ardil Escu, din motive absolut obiective, nu se putea întinde la peltea, cât e ziua de mare. Zi pe care, da, o petrece în vila lui. Plus că, indicațiile de la... șefi au venit clar: nada la o femeie, la una dintre cele din casă. E bine de procedat, astfel, din foarte multe motive. E necesar să se întindă punți, să aibă de ce veni mereu – sau foarte des – la vilă, să aibă, la caz de nevoie, în afară de ai lor, aliați, și încă unii prețioși. Or, femeile, e știut, sunt cele mai bune apărătoare ale unui bărbat, la ceas de restriște. Dacă

mai sunt și nedreptățite de alte femei, se fac luntre și punte să-l salveze pe mascul. Căci ele sunt victimele și trebuie să se răzbune, să echilibreze balanța. Dedesubturi de-astea. Finețuri de-astea. Chestiuni de-astea. El nu le știe rostul la toate, dar sunt oameni mai deștepți și mai pricepuți ca el, care știu. Și care au spus, verde, că așa trebuie făcut.

Cu Luiza, altă femeie din casa lui Ardil Escu, nu era cazul să se întindă la vorbă. E temătoare, reținută, retrasă, cu ochii pe bărbate-său, în permanență, și pe soră-sa, Elena. Și agitată. Și tensionată. Și cu sufletul la gât, mai mereu. Să fi făcut-o, să se dea, să zicem așa, la ea, era, fără urmă de dubiu, eșec. Luiza nu se prindea în mrejele lui. Grija ei e Victor, nu să se facă plăcută ea, de vreun bărbat. Așa că, această posibilitate pica.

Elena e mult prea periculoasă. Și dibace. Și de nedus prea mult cu preșul. Ea e altfel de animal și simte altfel totul. Inclusiv, o capcană. O detectează de la distanță. Nici nu pica, probabil, în ea. Ei îi plac bărbații, dar îi place să decidă ea cu cine să fie și ce să facă. Vrea să țină ea frâul. Vrea să aleagă ea. Vrea să agațe ea. Vrea să fie ea deasupra. Pe el, când a venit, ca nebuna, și l-a sărutat, nu l-a plăcut. Categorie nu! Dar a vrut să se joace. A ținut să arate că ea poate, oricând, orice, cu oricine. Că ei nu i se opune nimeni. Că nu-i rezistă nimeni. Și a mai vrut, nu prea clar pentru el de ce, s-o înșenuneze pe Magdalena. S-o facă să sufere. Să-i dea, într-un chip josnic, cu tifla. Asta a fost tot. L-a folosit. Pe urmă, l-a aruncat. Și-a făcut numărul atunci și, apoi, nici nu i-a mai păsă de el.

Desigur, nici lui nu-i pasă de ea. Deși, cinstit vorbind, cu sărutul ăla, neașteptat, nebănuț, l-a năucit. Câteva clipe, l-a zăpăcit de-a binelea. A făcut din el o torță. Un fluviu. Un munte. A fost teribil. S-a descurcat, totuși, fără pic de antrenament. E și sărutul ăsta ca mersul pe bicicletă. Nu-l mai practici, din motive obiective, multă vreme, dar nu uiți, când vine cazul, cum se face. N-a părut nici prost, nici neștiutor, nici timid, nici ultimul fleț. A părut bărbat. De fapt, a fost bărbat. Un bărbat față în față cu o femeie. Fie ea și Elena Escu, fiica lui Ardil Escu! Dar, să fi jucat pe mai departe rolul ăsta de pupător de serviciu, cu Elena, claca, nu reușea să-l ducă, așa cum trebuie, până la capăt. Din foarte multe motive. Și, dacă nu claca el, singur, îl aducea în stare ea, femeia asta care zâmbește la fel de malițios ca tată-său, să clacheze. Cu

Elena e mai greu. E nevoie de școală. Dacă ești novice, nu prea merge.

Deci, să fie Magdalena... E omul cel mai potrivit. Niciuna dintre fetele lui Ardil nu ar fi fost mai bună ca ea. A, în casă mai era și mai e și Ana. Ar fi putut să se îndrepte cu tirul atenției lui către ea. Ar fi putut să-și facă numărul și cu ea. Ar fi putut să aleagă să o vrăjească pe ea. Însă, habar n-are de ce, un lucru, o chestie, ceva nedefinit și neștiut, l-a împiedicat. L-a oprit. Nu s-a gândit să se aventureze cu Ana pe vreo cărăruie. N-a simțit. Poate pentru că e prea copilă. Toate celelalte, fiicele lui Ardil, sunt mai coapte. Sunt femei în toată firea. Știu ce e viața și cu ce se mănâncă o relație. Și poate pentru că e nevasta lui Ardil Escu. O avea logică, n-o avea, așa a gândit. Sau, de fapt, așa n-a gândit. N-a luat-o în calcul pe Ana. Așa că, orice statistică și orice bilanț ar face, ca să iasă în avantaj, ca să fie bine, trebuie să fie Magdalena. Trebuie să fie cu Magdalena. În fond, nici nu e așa de plictisitoare. Pe deasupra, ca și el, are o tristețe aparte. Nu știe din ce cauză. Desigur, la el e stigmatul celor zece ani de balamuc, al celor zece ani furați de Ardil Escu, al celor zece ani în care a trăit, fără să fi trăit, de fapt. A dus-o. Cum a putut. A supraviețuit. A existat. S-a târât. De multe ori, da, s-a târât, căci, lovit, distrus, terminat, n-a mai putut să meargă. Niciun pas n-a mai putut să facă. De fapt, câteodată, în balamucul ăla, în infernul ăla, nici nu mai știa să meargă.

Și, uite c-a ajuns aici! Dușmanul lui cel mai mare – el, personal, la-nceput, n-a avut nimic cu Ardil Escu, a scris un text, a făcut o anchetă, a efectuat niște cercetări și atât – dușmanul căruia, ca un învins și ca un răstignit ce-a fost, i-a dorit, inclusiv, moartea... Mă rog, de ce să se ascundă – e destul că-și ascunde, nu doar identitatea reală, dar și gândurile cele mai acide – i-a dorit răul lui Ardil Escu. Tot răul din lume. Cel mai mare rău. Și, da, să i-l facă, dacă e posibil, să i-l provoace, să i-l stârnească el. EL! Pentru tot! Pentru tot ce-a fost! Pentru tot ce e! Și pentru tot ce n-a fost și nu e.

Și va fi așa! Nu cum se gândise și cum planificase el, cu bătaie, cu scuipături, cu bătut în piroane, cu târât pe jos, cu... Altfel va fi. Mai deștept. Mai inteligent. Mai cu cap. Și el, să-i dea Domnul sănătate lu' văru', e parte aici, în plan. Ba, mai mult, are rol serios. El, într-un anumit fel, îi trage, chiar dacă doar teoretic, glonțul în țeastă lui Ardil Escu. Ardil Escu, dușmanul lui! Cel care l-a distrus,

I-a făcut să se târască, i-a furat viața. Și nu i-a dat, în tot timpul ăsta, nimic în loc. Nu i-a înlocuit și nu i-a umplut, în niciun fel, golurile din el. Uite că și le va umple, la momentul potrivit, el. Cum trebuie. Există Dumnezeu. Și răsplata, mai devreme sau mai târziu, mai vag sau mai intens, vine. Ardil Escu va afla că în viață, straniu pentru el, se plătesc toate.

Sigur, acum sunt parteneri de afaceri. Și par că se înțeleg. Ba, chiar se prețuiesc. Ca să nu zici că se iubesc. Dar, socoteala de final tot se va face. Faptă fără răplată, nu se poate. Așa cum nu se poate, în fața altarului, cununie fără popă.

Și nici habar n-are Ardil cât exercițiu a făcut el în toate oglinzile de la poliție ca să mimeze detașarea, ca să arate că e relaxat, ca să pară ceea ce zice că e. Desigur, se și pricepe un pic, a mai făcut de astea. Dar a contat, în mare măsură, și determinarea lui fantastică, nu doar să intre în joc, ci, mai ales, să joace impecabil. Ca să-l facă, la sfârșit, vorba lu' Țeapă, pe nemernicul care i-a deturnat viața, băgându-l zece ani, dar nu doar, pe contrasens. I-a fost mai dificil cu detașarea aia, decât cu limbajul, cu vocabularul pocit, cu limba împleticită. Eh, le-a prins, uite, pe toate.

Ușor, din niciun punct de vedere, n-a fost, când a decis să vină aici. Și a decis și pentru că vrea, simte o nevoie ne bună să pună și el o stinghie la coșciugul lui Ardil Escu, dar și pentru a-i ajuta pe văru' și pe Țeapă și pe ceilalți, în această maximă întreprindere și încercare a lor. Mai ales pe văru'. Că el i-a fost cel mai apropiat. Și el a făcut pentru un neica nimeni, ce era, ce nimeni altcineva, în lume, n-a făcut pentru el. Nici măcar nu e vorba doar că, prin căi pe care doar el le-a știut, l-a scos, când nu mai avea nicio nădejde, de la nebuni. A făcut atâtea pentru el! Toate importante. Toate esențiale. Dar, în principal, a avut încredere în el. A crezut, așa cum nici părinții lui n-au făcut-o, în el. Țasta e mare lucru în lume. Să fie cineva, venit nici nu contează de unde, care să creadă în tine! Care să te ridice și să te împingă la suprafață, când tu ești, clar, pe punctul de-a te îneca în mocirla vieții. Care să te ajute – așa zicea vărul, mereu, când venea la nebuni, după el – să treci afurisita aia de stradă, când tu știi că singur, printre mașini, nu poți și nu știi și nu ai putere s-o treci.

O vreme, el, capiu și nebun nenebun, nici nu știa de care parte a străzii e bine să te afli. Dacă să stea, unde era, sau să traverseze, împreună cu văru', pe partea cealaltă. Slavă Domnului

că a înțeles, la timp, cum e cu traversatul ăsta și care e partea pe care trebuie să mergă, pe mai departe. Să-i dea sfinții sănătate vărului și Cătălinei, soția lui. Oameni absolut minunați amândoi. Dacă ar fi mai mulți ca ei, ar fi mai puțini, sau chiar deloc, de ăștia, ca Ardil Escu, javra asta penală.

Când va fi la încheiatul socotelilor cu ardilul, el, fost ziarist, fost om normal, fost nebun nenebun, actualmente arab cu potențial și cu vână, dar și dornic răzbunător al onoarei lui nereperate, va trage o beție cruntă. De-ar fi să bea și rachiul de pufoaică pentru asta. Numai să meargă totul uns. Așa cum au plănuit. Și așa cum, el, cel puțin, s-a pregătit. A făcut dicție, s-a strâmbat, a zis-o pe aia cu șase sași în șase saci, dar și pe aia cu un vultur stă pe pisc cu-un pix în plisc... S-a fâțâit, s-a plimbat, s-a lăfăit. Și s-a obișnuit, a trebuit s-o facă, deși, nici asta nu a fost ușor, cu hainele bune, cu mașina scumpă, cu alura necesară de bogătaș arab, de emir. Nu era să vină în bârlogul lupului cu cămășile lui de poliester, cu pantofii din înlocuitor din piele și cu tălpile tocite, cu pantalonii cusuți pe la buzunare, ha, ha, ha... mirosind a apă de colonie de la mama, cu telefonul de la vărul... Toate au fost înlocuite. Experții și consilierii l-au învățat cum să le poarte – și cum să se poarte – ce să facă, pentru a fi identic cu un arab neaș. Ba, și mașină pe cinste, una deșteaptă, de ultimă generație i-au pus la dispoziție. Doar nu era să vină la Ardil Escu și să și epateze, pe deasupra, cu Loganul.

Ce-au mai căutat bieții polițiști pe la toate confiscatele din țară, ca să dea de un autoturism țais, numai bun pentru un nabab arab... Toate le-au făcut. La toate s-au gândit. Numai dinții nu și i-a pus. A rămas tot cu ăia lipiți, când a ieșit din ospiciu, cu picătura. Nici n-a spus despre dinții lui cuiva, de rușine, nici, probabil, nu avea timp un dentist, ca lumea, să-i lucreze atât de mult, în atât de puțin timp.

Asta e. Trebuie să aibă grijă să nu se pomenească, pe aci, cu dinții înghițiți, ca data trecută. Desigur, nu doar din înfulecat ceva mai tare, lucru pe care nu-l mai face, nici să-l pici cu ceară fierbinte prin zona intimă, ci chiar și la vorbit. Odată să o ia mai frontal cu vreo discuție și se poate trezi știrb, ca bebelușii. Sau ca moșii de o sută de ani, care nu mai au nici gingii în gură, darmită dantură. Sau ca știuletele de porumb, golit de boabe. Și cu pupatul trebuie să aibă grijă. Acuma, dacă s-o mai pupa pe aici... l-a cam țâțâit fundul – bașca toți dinții din față – când s-a sărutat, în prima zi a

venirii la vila lui Ardil, cu Elena. Cum, Doamne sfinte, ar fi fost să se pupe cu sclifosita de fii-să a ardilului și să se pomenească, brusc, cu dinții în gură? În gură... Adică pe limbă sau pe sub ea. Că în gură sunt. Sau cu ei în stomac și-n intestine, direct. Sau, și mai rău, să se trezească Elena cu molarii lui între buze... Doamne, păzește! Una ca asta nu trebuie să se-ntâmple!

De fapt, dacă Dumnezeu e bun, trebuie să meargă totul uns! Ca la carte! Ca la grafic. Altfel spus, cum e musai!

A învățat să se miște, a învățat să meargă, a învățat să vorbească, a învățat să aibă clasă, a învățat să fie. A învățat... Și acum învață cum să-l privească de sus pe Ardil când el, ca un infractor ce e, va fi învârtit în frigare. Abia așteaptă să se ducă, la el, la beciul domnesc, apoi la mititica, și să-i spună vreo două. De să-l usture pe Ardil până la ficați. Mă rog, până la pateu, căci, la cât și câte bea Ardil Escu, greu de crezut că mai are, încă, ficat, ca toți oamenii. De asemenea, și cu usturatul, în cazul lui, e o chestiune doar posibilă, nu musai realizabilă. Căci, nu vorbim despre orice om, despre un om normal, vorbim despre Ardil Escu și, la el, mai ușor cu usturatul, simțitul, durutul, de una sau de alta, chestii, în fond, absolut omenești. Dar și-așa, tot o să-i arunce niște chestii în față! Pur și simplu! Că are și el multe – de spus, altceva ce să mai facă? – pe suflet. S-au adunat. S-au făcut ciorchine și îl apasă. Și, din când în când, ca viermii, colcăie prin el. Urlă, strigă, mușcă. Apoi, amușină și se retrag, un timp. Dar nu de tot și nu pentru totdeauna. Trebuie să se descotorosească de astea, toate, ca să meargă mai departe. Cum altfel, decât strigându-i la un moment dat, la momentul potrivit, ardilului tot ce are pe suflet? Sigur, nu e răzbunarea pe care, ani în șir, a copt-o el, dar e foarte bine așa. Poate că e chiar mai bine, decât să dea, la propriu, cu piatra sau cu barda în el.

Magdalena îi povestește, de clipe bune, ceva. Banalități, că nu vorbesc altceva, ei doi. Și, de fapt, nici n-au vorbit în continuu, de când sunt acum, față în față, în acest colț de living, așa cum s-a înțeles din afară și cum au dat impresia. Au mai și tăcut, fiecare cu gândurile lui. Magdalena a fost și destul de supărată și, un timp, nici nu prea i-a răspuns. Apoi, a trecut și a început, nu doar să-i răspundă, dar și să-i povestească una, alta, despre ea și despre familia ei. Doar chestiuni fără substanță, nimic serios, nimic important, deși, cum i-a zis vărul, ar trebui să fie atent la detalii, la amănunte, la, tocmai, aceste chestii care par neimportante. Căci,

la un moment dat, ele pot face diferența. Și el, prins cu ale lui, a pierdut un pic firul celor relatate de Magdalena. Dar, doar un pic. Are exercițiu în a asculta, a vorbi, a gândi, deopotrivă. Se pregătește să-i răspundă interlocutoarei, când, lângă ei, ca și mai adineauri, se oprește Elena. E tot cu paharul ăla în mână și tot mai nervoasă, tot mai harțată:

– Mă pișcă o curiozitate. Ce naiba vorbiți voi, aici, de atâta vreme? N-aveți altă treabă? Ce șușotiți aici? la zi, sor-meo! Ce treabă ai tu cu Tarik, de atâtea ore? Nu mai citești acatiste?

Pe Magdalena, vorbele Elenei par că o lovesc în moalele capului. Nu atât tonul, aroganța, infatuarea pe care le surprinde în ele, fac asta. Ci, mai degrabă, faptul că îi cere socoteală, vrea să se impună, ține să i se dea raportul, vrea să fie luată de jupân, pare că, în cel mai mârțănesc mod, îl revendică pe Tarik. Și asta vine, la scurtă vreme după episodul cu sărutul. Desigur, Tarik a mai venit la vilă. Dar nici ea nu s-a dat prea mult la vorbă cu el, nici Elena nu a fost prin preajmă, când s-a întâmplat asta. Așa că, acum, nu știe ce să-i răspundă. Aproape că ar vrea să o ia la fugă din fața tornadei, tot mai tornadă, de soră-sa.

În apropiere, Gigi privește, oarecum pe sub ochi, scena. Tarik observă și, în clipa următoare știe că el e cel care trebuie să ia atitudine:

– Toamna Elena... Zerios... Forbim ji noi... Nu jujodit, nu! Forbim vrumoz. Bovezdid la Mactalena tezpre kandoora, tezpre kufeya, gamile, goran, ghezdi ajă. Vrumoz forbim noi!

– Despre cămile... Normal, doar nu era să vă faceți declarații de dragoste, tu și Magdalena. Așa mă gândeam și eu. Declarații de dragoste, faci, nu-i așa, Tarik, unei femei frumoase.

– Teclarazi, nu, nu toamna Elena. Eu zunt resbegdos cu vata. Eu zunt un tomn. Nu colan la mine! Eu om de ingredere. Be guvânt... Ji Mactalena ezde vromoza, voarte. Nu gă nu ezde. Dar eu nu zubăr la ea ji la brejedintele.

– Ești un domn, zici, nu? Atunci, ia spune tu, Tarik, care e mai frumoasă dintre mine și Magdalena? Uită-te bine și spune-mi. Nu te supăra, sor-meo, că întreb asta, dar tu nu ești, ca să vorbim obiectiv, o femeie frumoasă. Ai, poate, farmec. Poți să treci ca drăguță pentru șoferii de tir sau pentru cei de la autobază, dar o femeie frumoasă, care să facă toate capetele să se-ntoarcă după ea, nu ești. Să jucăm cu cărțile pe față.

Probabil, tunetele și fulgerele care au fost până adineauri, afară, sunt nimica toată, față de cele pe care e pe cale să le reverse în întreaga încăpere Elena. Orice ar răspunde, cu bună credință ori în urma unor calcule serioase, arabul, furtună mare tot se va dezlănțui. Ce să spui, ce să răspunzi, cum s-o dai, ca să nu superi pe nimeni, ca să n-o jignești pe niciuna dintre surori, ca să nu stârnești frustrările ori mânia niciuneia? Magdalena e, clar, în corzi. Încă nu s-a ridicat, pierdută și învinsă, să o taie la sănătoasa, ca rândul trecut, când cu sărutul. Dar e posibil să o facă. Pentru că e mai slabă. Pentru că nu poate s-o înfrunte pe blonda preferată a lu' tac-său. Elena se joacă, nestrunită, cu zăbala. Doamne, Doamne, și ce-i mai place! Faptul că o jignește pe soră-sa o face, chiar o face, fericită. Iar tu, biet oaspete în casa tatălui lor, prins iar la mijloc între ele, două surori, în fond, nu doar două femei, ce să zici și ce să faci, ca să nu jignești și mai tare susceptibilitățile uneia sau tupeul celeilalte?

– Nu! Nu e coregt aja. Ezde vrumoaze amântoo. Vemeile de la Romania ezde vrumoaze. Elena vrumoza în velul ei, Mactalena vrumoza în velul ei. Ejdi și tu, ezde ji ea. Amândoo. Be guvânt! Aja...

– Nu așa, Tarik, nu așa. Te eschivezi. Știi ce înseamnă că te eschivezi? Adică fugi de răspundere, nu ești în stare să-ți asumi. Așa fac bărbații la voi? Adică și la voi... Eu credeam că arabii aștia rup totul cu dinții, de corecți ce sunt. Eu mă gândeam că voi nu mințiți, că nu vă lasă Coranul. În sfârșit! Nici să beți, nu vă lasă, nici să trageți la ceafă de porc, nici să preacurviți... Și voi le faceți pe toate. Vă place și alcoolul, vă place și porcul. Mai aveți haremuri? Nici nu mă interesează. Nu te sili să-mi răspunzi. Nu stau să-mi bat capul cu voi. Faceți ce vă taie căpățâna. Tot o apă și-un pământ sunteți. Vă meritați. Tu numai oase, asta numai slănină. A... Tarik... Că vorbeam despre Coran... Ce faci cu Magdalena, că ea citește cărți de rugăciuni cu Dumnezeu, Maica Domnului, Sfântul Duh și alți o grămadă de sfinți... Eu nu-i știu, că nu sunt prietenă cu ei. Nasol de tine, Tarik. Pe cuvânt. Te pune Allah la gazeta de perete. Și tu, fată, ce te uiți așa? Eu spun toate astea pentru tine, pentru binele tău. Spre deosebire de tine, eu nu sunt egoistă și mă gândesc la toți, din familie.

Și-a aruncat otrava care-i stătea în gât, chiar la omușor, și a plecat. Zâmbind, ca mai mereu. Și cu paharul aproape gol, tot între

degete. Nicio secundă, una măcar, n-a întors capul în urmă, să vadă ce-a lăsat.

De fapt, nici nu era greu să înțelegi și să știi că niciunul dintre cei doi, Magdalena și Tarik, nu se simte prea bine ori măcar confortabil, după cele scuipate de Elena. Îi împoșcase cu venin și mizerie și se retrăsese, ca o divă, în glorie. Se simțea bine. Nu i-o dăduse peste bot doar soră-sii – care și-a cam luat nasul la plimbare – îl altoise bine și pe scheletul ăsta ambulant de Tarik, despre care, personal, nu știe prea bine ce învârte, de s-a pripășit, cu așa tupeu, în vila lui Ardil. Vine mereu! Când ți-e lumea mai dragă, hop, dai de el! De unde până unde atâta prieteșug? Ea a zis-o adesea, tatăl ei e prea bun, prea tolerant, prea om, le caută prea mult în coarne la prea mulți, îi pune pe prea mulți la masa lui... Prost de bun e... Ea, în locul lui, n-ar proceda astfel. Un pic de selecție, un pic de sortat, un pic de cernut. Nu te-apuci să strângi toți maidanezii de pe stradă la masa ta. Cine e Tarik, ca să aibă drept să se lăfăie pe aici? De unde a mai apărut și putoarea asta de om care, culmea, îi cântă în strune Magdalenei? Cum, Magdalenei? Ce, Magdalena e deșteapta și frumoasa familiei? Ea, Elena Escu e! Magdalena e doar un ciuruc, o tolerată, un nimeni. Cât să fii de prost ca să faci o așa alegere?

De fapt, oamenii sunt mai proști decât ai crede. Mereu fac alegeri greșite. Le spui, le arăți, îi obligi, chiar, să priceapă, și ei fac, pe mai departe, alegeri tâmpite. Țista, Gigi, nu tot așa? Ea i se dă pe tavă, dacă vrea – și s-o ai pe ea, nu e de colea – și el ce face? O vrea pe ea? NU! Îl interesează lulică. De lulică îi pasă! De el întreabă! Cum să nu te apuce toate spumele? Păi, e posibil așa ceva? Din păcate, e! A trăit s-o vadă și s-o audă și pe asta. De fapt, a trăit s-o trăiască și pe asta!

De nervi, poate și de la vodcă, o apucă mâncărimea. Peste tot! De-i vine să dea toate hainele de pe ea, jos, și să se scarpine. Oricum, nu sunt prea multe, că e vară, și e ușor să facă asta. Îi e doar de tată-său. Că le-a zis să se poarte toți, frumos, ca o familie, în prezența arabilui. Ce va să zică asta, nu știe. Adică de ce îi pasă lui de arab. O vrea s-o mărite pe sfânta Magdalena, să mai scape și el de-o povară, din cârcă. Și a pus ochii pe stafidit. Un flăcău ca lumea, de unde, pentru toanta asta?

Îi vine să dea cu tot ce are pe ea, de pământ. Așa a apucat-o mâncărimea asta. În plus, cu tot aerul condiționat din vilă, e și cald. Ei îi e foarte cald. Desigur, e și vodca. Are multe grade. Și pe toate

le-a transferat la ea, în trupul ei. De e, acum, încinsă de-a binelea. Dar, în obrazul lui Ardil, n-o s-o facă. N-o să dea nicio hanță jos. Suportă și tace. Că ea așa e, cu bun simț, cu omenie, corectă. Și ascultătoare de cuvântul unui părinte. Nu ca astea, Luiza ori Magdalena. De Valentina ce să mai vorbim...

Se proțăpește, în timp ce e asaltată de gânduri, în fața lui Gigi. A tăcut cât a tăcut, dar, acum, uite, are chef de vorbă. Să vedem ce mai zice dobitocul ăsta. Țăsta de e interesat de Iulică, un banal membru din partidul lui Ardil, și nu de ea, fiica lui Ardil.

– la zi, boss! Cum e?

– Cum e ce? Ce să fie? Dar dacă ai, după mâncărime, purici sau păduchi sau râie, stai, te rog, mai departe de mine! Că nu am asigurare medicală și nu vreau să ajung, dacă se ia de la tine, la mine, pe la vreun spital sau pe la vreun doctor, să dau cu subsemnatul!

– Ce?!? Ce păduchi și ce râie, prostule? Tu asta ai înțeles? Orice bărbat adevărat ar fi înțeles, din gesturile mele, cu siguranță, altceva! Cât poți să fii de dobitoc!

– Ok. Dacă sunt, nu mă mai bârâi, că nu mă mai deștept, la bătrânețe. Știi cum se spune, că nu mai înveți calul bătrân să tragă în buiestru. Și, pe de altă parte, iar ți-o bag... iar ți-o zic p-ai-a cu hărțuirea. Căci asta continui să faci! Deși te-am rugat să stai departe de mine, dacă nu poți să vorbești ca un om cu alt om!

– Păi doar p-asta știi s-o bagi, normal! Ce altceva? Și ce-am făcut? Vorbesc ca un om cu un prost. Vorbesc ca o femeie deșteaptă și frumoasă cu un prost. Vorbesc ca fata tatălui meu cu garda lui de corp. Ce fac mai mult?

– Hai, du-te, Elena, du-te și culcă-te! Ai băut prea mult. Și ar fi bine să și lași paharul ăla. Nu te da în spectacol. E prea multă lume de față. E și soțul tău. Ba, și amantul. Iar domnul președinte a zis...

– Stai, stai așa! Amantul... Bărbatul... Tu ești gelos? Ești gelos pe ăștia? Emi e un tântălău și un mototol. Victor e un prost și un pervers. Dar dacă vrei...

– Nu vreau. Pe cuvânt că nu vreau. Ți-am mai spus. Oricum, de remarcat că numai tu ești deșteaptă.

– Păi, sunt. Și cea mai deșteaptă, și cea mai frumoasă, și cea mai bună, și cea mai cu bani, și cea mai cu putere. Și fiica tatălui meu! Sunt!

– Ai băut prea mult. Du-te și stai jos, nu fi ridicolă mai mult decât prevede legea.

– Ți se pare ție că sunt beată? Că nu știu ce vorbesc? Că nu mă țin picioarele? Că pic pe jos? Nu! Sunt cea mai bună de aici... Și cea mai trează. Și cea mai lucidă. Să știi tu, de mine nu-și bate nimeni joc! Ceea ce, desigur, încerci să faci tu. Cu mine nu-ți merge, mă, băiețică. Nu ține cu mine!

– Bine. Fă ce vrei. Să te oprească altcineva, dacă poate. Chiar nu știi de ce mă leg eu la cap, fără să mă doară.

– Auzi... Sunt beată, nu? Dacă sunt beată, du-mă tu pe canapea. Sau în pat. Nu mă lăsa să pic pe aici, ca o ridicolă. Hai, ia-mă în brațe și du-mă în camera mea. Nu zice nimeni nimic. Tu ești angajatul tatei. Eu sunt fiica lui. Și sunt beată. Nu mă mai țin picioarele. Ia-mă și du-mă! Poți să mă și trănțești în pat, nu e nevoie să mă așezi ca pe un trofeu. Cu condiția să te arunci și tu peste mine. Știi că te iubesc. Du-mă tu în cameră! Hai, am să te înconjur cu amândouă brațele și am să te țin strâns. O să-ți placă. O să mai vrei. N-o să poți să îmi mai dai drumul. Pe mine, când mă ia unul în brațe, nu mă mai lasă. Pentru că sunt bună. Pentru că sunt foc și pară. Așa și tu. Doar să mă iei, și nu mă mai lași. Haide, Gigi! Sunt beată. Un om beat trebuie ajutat. Și atât. Hai, ia-mă în brațele tale puternice de statuie antică și du-mă în cameră, la mine!

– Îți reamintesc, Elena, că domnul președinte v-a rugat să aveți grijă la comportament. Toți! Dacă vrei să fii penibilă, treaba ta. Pesemne că ăsta ți-e scopul în viață: să fii penibilă. Mai mult, ce-i drept, nici nu poți. Dar nu mă târî și pe mine în asta. Mie nu-mi place rolul de penibil. În plus, eu de aici mănânc o pâine. Asta e slujba mea. N-am de gând să mi-o pierd din cauza ta. Și nici măcar să mi-o periclitez. Eu sunt în serviciul domnului președinte. Pe dânsul îl apăr și îl servesc. Cu tine chiar nu am nicio treabă. Sper că vorbesc clar și pe-nțeleș. Nu mă obliga să întorc foaia.

– S-o întorci? Păi mai mult de atât, ce să întorci?

– Crede-mă, dragă Elena, că am cum și pot s-o întorc mult mai mult de atât. Și, categoric, nu în sensul bun. Nu mă obliga să fac ce nu trebuie și ce nu vreau. Nu-mi forța mâna. Și, în general, nu te mai juca. Nici cu mine, dar nici cu alții pe care tu îi crezi mai slabi și mai fraieri decât tine. Și ți-o spun serios. Nu mă joc.

– Nici tu nu-mi forța mâna să te arunc pe drumuri. Ba și să-ți fac un rău mai mare. Pot! Pot să-ți fac orice rău îmi trece prin cap. Știi că am putere și puteri. Sunt fata lu' Ardil Escu. Prostule! Ești un prost! Și ai picat, de prost ce ești, toate examenele și toate testările. Te aștept în toamnă, la mărire.

– Crede-mă că n-am nevoie de mărire. Notele mele la examene sunt excelente. Mă mândresc cu ele. În schimb tu ai, cu siguranță, nevoie de transplant. Cam greu, serios. Că eu, unul, nu am prea auzit de transplant de nițică minte. Măcar nițică. Deși tu ai nevoie, serios, de mai multă. Să sperăm că fac cercetătorii britanici ceva în sensul ăsta. Și că te acceptă pe listă, ca pionier în domeniul ăsta, al transplantului de minte.

Elena se pregătea să contra-atace, să-i spună ceva de glumele lui nesărate, când în buzunarul lui Gigi s-a auzit sunând, destul de fără forță, un telefon. S-a oprit din dat vreun răspuns, pentru că, o fracțiune de secundă, i s-a părut că a surprins pe fața lui o oarecare tresărire. Mă rog... Suna pe neașteptate și telefonul ăla. În timp ce ei aveau o discuție. În timp ce ei își spuneau lucruri. De fapt, și ea a tresărit, chiar mai strident decât stăpânul telefonului, căci nu se aștepta să-l sune cineva pe ăsta. Și taman acum! Când avea un dialog cu ea! Cu ea, nu cu vreo fufă de la aprozar. În fine... Nu știa dacă i s-a năzărit sau așa e, a tresărit și el, dar a vrut, curioasă, să vadă cine sună. Și din telefoanele pe care le primește ori le dă un om, îți dai seama cine e el, ce hram poartă și pe ce picior dansează. Din felul în care vorbește, din tonul lui, din modul în care pune problema... Chestiuni psihologice... Desigur, trebuie să te și pricepi la astea. Ca ea. Ea chiar le are cu psihologicul ăsta. Și a tăcut, gata să înregistreze și ultimul firicel de discuție al bodyguardului cu cine îl suna.

De altfel, Elena, fiica deșteaptă și bună și cu bani a președintelui Ardil Escu, nu se înșela. Ochiul ei hârșit în mânăriile vieții văzuse bine. Gigi a fost, într-o oarecare măsură, uluit. Și nu uluit, mai degrabă furios. Pe el. Și nu furios, cât mai bine spus speriat. Pentru că, telefonul care țărâia în buzunar era cel de pe care o suna, din când în când, adică atunci când putea, pe Cătălina. Băgase cartela cu numărul acela, chiar înainte să înceapă ploaia asta turbată, cu gând să vorbească, două minute, cu ea. Îi era dor s-o audă. Voia să-i spună că o iubește. Simțea nevoia nebună să se curețe de toată mizeria de aici, vorbind cu ea. Avea nevoie să-și tragă seva din cuvintele ei, din sufletul ei,

din lăuntrurile ei. Fie și numai pentru câteva clipe, dacă apuca să-i vorbească. Numai că, Ardil Escu îl chemase de îndată la ordine și el nu a mai putut să sune în acel moment. Dar nici n-a mai scos cartela aceea. Pândeau, cinstit vorbind, un alt moment prielnic. Și se gândea, adică era sigur, că nu e niciun pericol. Cine să-l sune pe numărul ăla? Doar Cătălina ar putea să facă asta. Dar ea știe că nu e cazul să sune. Aflat în locul ăsta, cu oamenii ăștia, el nu poate, din motive absolut obiective, să-i răspundă. Iar ea nu sună. Așteaptă să dea el, când poate, semn. Și, acum, tocmai acum, poftim, telefonul ăsta blestemat s-a pus pe țârâit! Și, cu siguranță, nu poate să fie decât Cătălina, persoana care sună. Și, dacă sună ea, așa, pe nepusă masă, cert, s-a-ntâmplat ceva. Serios. Important. Grav, chiar. Altminteri, n-ar fi sunat niciodată. Știe consemnul. Știe că...

Și lângă el, acum, ca o hienă gata de atac, e Elena. Care, cu zâmbetul ei caracteristic, îl privește atentă. Parcă vrea să știe cu cine și ce vorbește. De parcă nu erau de ajuns toată aparatura din casa lui Ardil Escu, toate camerele, toate microfoanele, toate înregistrările...

Să nu răspundă? Nu se poate. Dacă sună Cătălina, e important. Să închidă și să sune el, de îndată ce poate, imediat ce scapă de ochii vulturești ai Elenei? Dar, poate că arde, poate că nu suportă amânare, poate că trebuie să afle chiar în clipa asta ce ține să-i comunice soția. Să se ducă mai încolo, ca să nu audă Elena, ori altcineva ce spune? Ce s-o fi întâmplat? Ce s-o fi putut întâmpla? De fapt, orice. Orice se poate întâmpla, oricând, la orice oră, cu oricine de acasă. Vreun accident. Vreo boală. Vreo nenorocire. Vreun, Doamne ferește, deces! Bunicii sunt în vârstă. Da, se țin ei bine încă, nu par să aibă probleme, dimpotrivă, ai zice că o mai duc destul, dar moartea, când și dacă i-a tunat să vină, nu stă să se gândească la faptul că nepotul muncește sub acoperire, la Ardil Escu. Dă buzna, fără preaviz. Și fără să bată, măcar, la ușă. Ce-o fi, Doamne? De ce sună Cătălina? Ce e, oare? Și e, clar, ceva! Căci telefonul sună, ca niciodată, îndrăcit. Absolut îndrăcit. Nu se oprește, nu se întrerupe, nu tace.

Aparent calm și detașat, Gigi apasă, fără să mai plece de lângă Elena – în fond, aia cu atacul e cea mai bună apărare, ori aia cu cine se scuză, se acuză, desigur, adaptate, sunt la obiect – pe butonul de răspuns:

– Da, vă rog...

– Bună ziua, se aude o voce de departe, vocea ei, vă rog să scuzați deranjul.

– Da, vă ascult. Zic că vă ascult. Ce doriți, domnule?

– Caut cabinetul doamnei doctor ginecolog Veronica Tălmăciu. Dumneavoastră, din întâmplare, sunteți?

Gigi se scutură, discret, de fiorii care îl cuprind:

– Cabinetul doamnei doctor ginecolog Tălmăciu?

Alături, pe Elena o umflă râsul. I-auzi, cabinet ginecologic! L-a brodit bine pe Gigi. Și dacă dădea cu banul, nu-l nimerea așa de bine. Dă de dușcă ultimele picături cu vodcă din pahar și așteaptă continuarea. Hai, că e interesant... Mai are să audă că băieții ăștia fac și anexită și, gata, le-a auzit pe toate.

– Nu, aici nu e niciun cabinet de genul celui pe care îl căutați. Îmi pare rău. Ați greșit numărul.

– Înțeleg, nu poți să vorbești. Dar eu trebuie neapărat să vorbesc cu tine. Și o iau oblu. Pentru că sper că ești cât de cât la adăpost de orice suspiciune și nici nu pot să mă întind foarte mult la vorbă. E important. Scoate-i pe ăia, pe toți, adică și pe-al nostru, de fapt, mai ales pe-al nostru, afară, într-un sfert de oră. E musai! O să fiu acolo și eu. Trebuie să fie și ei, adică și Ardil.

– Poftim?!? Nu înțeleg ce spuneți. Cred că unul dintre noi nu are semnal bun. Vreți să vă mișcați un pic? Ca să-nțeleg ceva.

– Bine că ai deschis telefonul. Că mă temeam că sun ca o proastă, cum s-a întâmplat în foarte multe rânduri, și e închis. Vin acolo. Ajung în 15 minute. Adică, în 15 minute, să-l scoți pe om afară. Și repet, e imperios necesar!

– Nu știu ce să vă spun. Nu înțeleg cum pot să vă ajut. Habar nu am pe unde ar fi cabinetul ăsta. Și nici altul, de fapt, ca să vă ghidez în altă parte. Desigur, cu altă programare. O secundă, să întreb pe cineva, poate știe mai bine ca mine. Elena, știi unde e cabinetul unei doctorițe numite Tălmăciu? Întreabă cineva.

Cum Elena, pătrunsă de moment, ridică din umeri, Gigi continuă:

– Nu știe nici persoana pe care am întrebat-o. Și nu vă aud prea bine. Iar nu vă aud. S-a pierdut semnalul iar. V-ați mișcat, cred.

– Elena, da? O să vezi tu ce Elenă îți dau eu, mintenaș! Asta pe de o parte. Pe de alta, înțeleg perfect primejdia semnalată. Vezi cum faci să îl scoți pe Ardil Escu în fața vilei. Cum am zis, într-un sfert de oră.

– Chiar nu știu cum să vă ajut. O fi în alt oraș, cabinetul ăsta... Un moment, vă rog... Elena, vrei să întrebi, te rog, pe aici? Poate știe altcineva.

– Dă-l dracului, cu cabinetul lui de ginecologie, cu tot! Îi acorzi prea multă importanță. Închide! Ce te doare pe tine unde îți duce el gagica? Să caute, dă-l încolo! Ce, tu ești birou de relații publice? Mai are și tupeu, prostul... După ce că e vai de capul lui și a pierdut numărul cabinetului, mai și insistă! Să-l bată aia, numai în cap, că e tont și merită! O fi vrând să vadă dacă e gravidă... Ce se mai înmulțește lumea asta... Ce se mai procrează... Ce se mai împuiește... Sau împuiază? De aia nu mai avem loc de proști...

– O secundă, vă rog, că nu vă înțeleg bine. Nu am înțeles ultima parte. N-aveți semnal bun. Sau poate eu nu am... Elena găsește cu cale, după aciditatea de mai adineauri, să fie îndatoritoare:

– Normal că nu se înțelege aici, unde ești tu. Ești ca în buncăr. De unde semnal brici? Chiar în casa președintelui, cum ești... Dă-te mai spre ușă, ca să poți să vorbești mai tare și să te înțelegi mai bine cu omul, fără să-l deranjezi pe președinte. E și semnal mai bun acolo. Și eu tot așa vorbesc. Hai, că nu se numește că părăsești postul. Sunt eu martoră. Stau cheazășie că vorbești cu unul care vrea să știe dacă are gagica împuiată.

Cu inima cât un purice, poate nici atât, Gigi îngaimă peste câteva clipe, în telefon:

– Tu ai înnebunit? Ce să cauți aici într-un sfert de oră? Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că trebuie să vin acolo. E pentru noi venirea asta. Și e, mai ales, pentru fetița noastră. O să-ți spun.

– Trebuie să vii? Nu mai spune! Tu știi cât riscăm noi acum? Ce înseamnă că vii aici? Și ultimatumul cu sfertul de oră ce e? Și ce-i prostia asta cu fetița? Nu vreau, pe cuvânt, să înțeleg nimic! Căci mă tem de tot ce înțeleg acum.

– Nu te teme! Ai încredere! Știu tot, absolut tot, și ce facem și ce riscăm. Trebuie să fiu acolo. Într-un sfert de oră. Și cu fetița... Cum să-ți spun... Nu-i nicio prostie. A dispărut. A răpit-o Ardil Escu al tău! De aceea trebuie să vin acolo!

– Ce?!? Ce tot spui tu acolo? Îți bați joc de mine? E o glumă? Suntem la camera ascunsă? E o cacialma, nu? Ce-i asta?

– Nu e nicio glumă! Trebuie să vin!

– Trebuie să vii... Înțeleg. Faci după capul tău. Conform planului tău. Dar, cum, Doamne sfinte, să răpească fetița? Cum? Tu unde ai fost? Ce-ai făcut? Ce s-a întâmplat? Asta e o goangă, nu? Refuz să cred așa ceva. Nu poate să fie adevărat!

– Ai răbdare! Ai și dreptate! Și ai încredere! Te iubesc. Va fi bine!

– Dacă e adevărat ce spui, fac moarte de om! Îl omor pe dement! Acum mă duc și îl omor pe nenorocit! Ascultă-mă bine! Dacă e serios și adevărat ce zici, dacă mi-a răpit copilul, dacă a îndrăznit să facă asta, dacă i-a atins un firicel dintr-un firicel de firicel de păr, acum îl prind pe nenorocit de gât și îl împușc. Mama lui de nemernic! Îi zbor creierii de țicnit! Îi rup capul! Sunt pe cale să îmi pierd mințile de toate câte mi le spui acum!

– Stai, să nu faci prostii! Nici măcar una! Nici măcar o câtime dintr-una! Ai încredere în mine! Știu ce fac! Nu merg la plesneală. Liniștește-te, iubire! Te rog! Nu-mi reacționez sub impulsul furiei! Facem totul ca la carte. Fără nervi! Fără ieșit din minți! Cum trebuie! Eu știu de la tine că unele lucruri trebuie făcute exact cum și când trebuie. Și acum așa trebuie. Așa! Nu altminteri! Tu știi. Tu înțelegi. O să-ți spun adevărul, tot adevărul, ca să nu faci prostii. Calmează-te! Fetița e în regulă. E acasă, cu ai noștri. Și e bine, vorbesc serios, acum. N-a pățit nimic. Ne gândiserăm că poate fi o nadă viabilă pentru tine. Tocmai ca să accepți mai ușor. Ca să fii calm și să nu faci prostii. Însă, tu dai statisticile și sfaturile unora care se pricep, peste cap. De fapt, direct în cap le arunci, de nu rămâne nimic de ele. Dar, eu, iubitul meu, trebuie să vin acolo. Trebuie să fiu cu tine. Trebuie să fac asta. Trebuie să mă crezi că acum, acolo, trebuie să fac asta. Și trebuie să-l scoți pe ăla, cu toată ploaia, afară din vilă.

– Nu, nu trebuie! Nici să fii aici, nici să faci ceva! Nu trebuie! Sunt eu aici și fac ce trebuie! Nu și tu! Nici acum, nici altă dată. Am vorbit clar și atunci, vorbesc și acum. Ce înseamnă toate astea? Vreau să știu ce înseamnă astea. De-a ce ne jucăm aici?

– O să-ți spun. Tot! Absolut tot! Ca întotdeauna! O să vorbim. O să-nțelegi. Ai încredere. Și răbdare. O să fie bine. Cel mai bine! Acum nu mai putem să vorbim. Peste un sfert de oră, din clipa în care închidem, îl scoți afară pe Ardil Escu. Vezi tu sub ce pretext. Știi. Nu trebuie să te învăț eu. Apoi, Dumnezeu să ne aibă în pază!

Gigi rămâne o secundă cu telefonul agățat de ureche, fără să știe bine cum trebuie să procedeze, mai departe. Fir-ar! De ce

s-a temut destul de tare, iată, asta se-ntâmplă. Cum naiba s-a ajuns aici? Cum de-au luat-o lucrurile într-atât de razna? Dumnezeu, a zis ea, să ne aibă-n pază! Păi, la ce urmează și la ce va fi, va tot fi, musai să ne aibă! În pază...

Imaginea aia bezmetică și aiurea, în care sângele roșu face marea neagră, care e verde, roșie, îi zburdă iar, nefiresc, pe retină. Așa, dintr-o dată! Asta de ce-o fi apărut acum, tocmai acum? Și de ce insistă să rămână, dacă el nici n-a chemat-o, nici n-o aștepta, nici n-o vrea?

Va fi prăpăd. E aproape limpede asta. Destinul se va scrie cum vrea el. Și cum știe. Și de data asta. Putință de împotrivire, se vede treaba, nu e. Nu mai e. Cărțile, la acest moment, nu mai sunt întinse de el. Altă mână, iată, le-a aruncat pe masă. Și lui nu-i rămâne decât să joace, așa cum poate, cu ce are. Și nu prea are. Credea că are. Cărți bune. Numai ași, dame și popi. Însă, acum, constată, nu are. De fapt, în atare condiții, nici măcar nu știe ce are. Cu ce joacă. Pe ce se bazează. Ce trebuie să dea și ce trebuie să oprească.

Bun. Dacă nu e supă, cum preconizase, ci e ostropel toată treaba, ne adaptăm din mers la gusturi, la textură, la miros. Altă soluție nu e! Din păcate, soția lui nu-i mai permite să găsească alte soluții. Nici măcar să le caute ori să se gândească, omenește, la ele.

Un sfert de oră. Trebuie să acționeze grabnic. Acum. Înainte de a observa Elena, sau altcineva, că măsluiește ceva. Că schimbă, de exemplu, telefoanele. Și cu cap trebuie să procedeze. Isteț. Cu cinci secunde în fața ăstora.

Pe de altă parte, cincisprezece minute înseamnă destul de mult. Dacă dă alarma acum și Ardil Escu iese, de îndată, din casă, poate că nici nu mai zăbovește pe urmă, pe afară. Plouă rău, mișcare nu se vede, cine știe dacă stă în fața vilei atâta vreme. Și, poftim, se strică mustăria. Trebuie, da, să acționeze cu cap. Cu toate mințile la purtător. La precizie. În așa fel, ca totul din plan, din operațiune, să se pupe. Să fie etanș. Să se-nfileteze la țanc. Nu știe încă despre ce este vorba. Ce s-a pus la cale, fără el. Fără ei, probabil. Doar bănuiește. Are, doar, o vagă idee. Doamne, parcă nu era și așa cât Casa Poporului, stresul de aici! Acum, cu ea în preajmă, cu ea aici, cu ea peste tot, va fi până la cer și înapoi. Cu adevărat, Dumnezeu să ne aibă în pază! Să nu intre și El, ca

stăpânii, în vreo ședință îndepărtată și să moțâie pe acolo, cu telefoanele închise ori fără semnal!

Mda... Telefoane... Să acționăm, deci!

Șmenărește, pe șest, îndemânat, schimbă repede telefoanele. Cu mișcări iuți, de profesionist, găsește un număr și apasă:

– Bombă la castel! Explodează în cin’șpe minute!

Doar atât a găsit cu cale să comunice. Pentru că, unu, persoana sunată știa, în atare condiții, ce are de făcut în următoarele clipe și, doi, dacă apelul era mai lung, aparatura performantă și deșteaptă a lui Ardil Escu înregistra, cu deplină precizie, cine a sunat, de pe ce număr, de la cine e apelul, cât a durat. Ba, cu puțină indulgență, și bătăile inimii, și zvâcnetul sângelui și fâlfâitul ficatului înregistra! Tot! Pentru că ardilul, hârșit și temător, nu se joacă la de-astea. Adică, nici la de-astea! Și, categoric, nu era cazul să reiasă câte zbateri de cord s-au pripășit în pieptul lui. Tehnica trebuie, când e musai – și acum chiar e! – păcălită și omul să demonstreze nu doar că nu e ageamiu, ci că e mai isteț și mai iscusit decât ea.

Apoi, Gigi, cu aceleași mișcări iutace, de prestidigitator care scoate iepuri și porumbei din joben și asistența nu se prinde de măsluială și de mânărie, a schimbat iar telefoanele. Și, cum Elena se îndrepta spre el, tot cu paharul aproape plin cu alcool, în mână, a continuat să se dea în stambă:

– Îmi pare rău, domnule! Nu pot să vă ajut. Nu știu unde e cabinetul ăla. Mergeți la altul și rezolvați ce aveți de rezolvat. Că mai am și eu treabă...

În altă parte a sufrageriei, mai imense decât Gara de Nord din București, ba, și cu ieșiri cu tot, la autobuze ori tramvaie, mai precis, spre o localizare corectă, la măsuța unde Ardil Escu și Michi Sultan jucau, liniștiți și, pesemne, inspirați de ploaie de un viitor morman, table, s-a petrecut un fapt, ai zice, straniu. Și, pentru cei mai mulți de acolo, chiar așa a fost: straniu. De neînțeles. Fără noimă. Telefonul lui Michi a sunat. Parcă, la întrecere cu răpăiala ploii. De câteva ori bune, până ce el, molcom și mototol cum e, a reușit să deschidă. Apoi, a fixat telefonul de ureche și nu a zis nimic. Ori n-a apucat, ori a așteptat, ori... Da, mai degrabă a rămas blocat. Uluit. Bulversat, cu telefonul în mână. Atât de blocat că, alături, Ardil Escu, văzându-l așa, s-a blocat, la rândul lui.

Michi s-a făcut întâi roșu la obraji, ca pălălaia focului, când cuprinde lemnele uscate, apoi, în câteva clipe doar, aproape s-a învinețit, ca plămânul sfârtecat de tabac, ca, în următoarele, să se înnegrească, mai ceva ca pământul reavăn, scos dintr-un mormânt. Părea că, brusc, a văzut în vila somtuosă, ursul. De fapt, ce urs, părea că a ajuns, cine știe cum, prin ce întâmplare nefericită, singur în junglă și acum e înconjurat de toate fiarele știute și neștiute, de pe planeta pământ și de pe lună. Iar el nu are nimic la-ndemână să le înfrunte, să se apere, să scape, să supraviețuiască.

Ardil Escu îl știe de multă vreme pe Michi. Și, amândoi sau separat, au trecut prin multe. Viața le-a dat multe. Ei s-au învățat prin multe. Bătăliile au fost multe. Primejdiile au fost, și ele, tot multe. Dar, ca acum, cu figura asta îngrozită, terifiantă și pierdută, nu l-a văzut pe prietenul lui. Nici când au pierdut cine știe ce alegeri. Că au mai pierdut, deși pentru votanți mesajul a fost că au câștigat mereu. Nici când s-a scremut DNA-ul către apropiați de-ai lor. În fond, o căutau respectivii. Iar el, președintele, i-a ajutat să găsească lucrurile căutate. Hm... Nici când... Ce mai... Niciodată. Michi, deși e mai fricos și mai pârâpâță din fire, și-a păstrat sângele rece și n-a făcut în pantaloni, de teamă. Cel puțin, a parat cu diplomație, n-a arătat, n-a lăsat să se întrevadă nimic. Ce-o fi acum? Ce veste a putut să primească, de să se scape pe el de groază? Că e înfricoșat, maximum! I-o fi murit pisica? Și-o fi pierdut sticluța cu lac de unghii? I-or fi furat hoții tricoul piersiciu? Sau o fi lăsat-o, presupunând că e în stare, pe vreuna din marele lui harem, borțoasă? Asta din urmă e cam gravă, dacă e să se fi întâmplat. Căci, un moștenitor de-al libidinosului ăstuia, e belea. Pușchea pe limbă. Să nu chemăm spiritele rele. Să nu gândim negativ. Hm... Ce să-l fi transfigurat așa pe cleiosul ăsta?

– Michișor, ce s-a-ntâmplat?

Cel întrebat nu răspunde. Pare că nu poate. Că are buzele pecetluite. Că privirea i s-a tulburat, brusc. Mâna îi e, pe mai departe, încleștată pe telefon și el nici nu vorbește, nici nu se mișcă. E, cum se spune în titlurile bombastice de la televizor, șocat. De-a binelea! Cu siguranță, se gândește Ardil, ăsta e gata să dea în damblageală. Ce să fie?

– Michi, măi, dragă! Mă auzi? Coane...

Dar Michi e departe să scape de uluiață și să lege două vorbe. A rămas înțepenit, ca un iglu, la Polul Nord. Nu se mișcă, nu

vorbește. Lemnul din gard tot mai face fețe, fețe, dar Michi e buștean. Cu privirea în gol, cu gura pungă, cu degetele încleștate pe telefon.

Intrigat, prietenul Ardil s-a gândit să vadă singur despre ce e vorba. Așa că, s-a ridicat și a vrut să se întindă până la mâna înlemnită a acestuia, care păstra între degete buclucașul de telefon. O să văd, și-a zis, cine a sunat. Și cu ce l-a șocat pe haladitu' ăsta așa, de mai are un pic și dă ortul popii. Eventual, o să-i și zică el câteva de dulce persoanei inoportune. Că el nu e Michi, să ia poziția unui nătăfleață. El e președintele. Cel puțin. Căci, la drept vorbind, el știe că e reprezentantul Domnului în teritoriu, cam la fel cum sunt prefectii exponenții guvernului în județe.

Dar, în clipa următoare, desigur, din pricina șocului cumplit, Michi Sultan a scăpat telefonul din mână. Degetele-i paralizate de spaimă n-au mai reușit să-l țină, ca până acum. Cât să reziste și ele, așa, încleștate? Ce-i drept, scăpatul ăsta a fost nu numai... cam prea brusc, ci și foarte apăsător. Ai zice mai degrabă că a fost un trântit serios, cu simț de răspundere. Un dat cu telefonul de pământ, de să-i meargă, măcar cât de cât, dacă nu în totalitate, fulgii. Dar, cine poate să știe, cu certitudine, cum reacționează un om, când îl lovește un astfel de șoc? Nici măcar cercetătorii britanici, cât sunt ei de cercetători britanici, nu au răspunsuri la așa ceva. Căci, așa cum un om nu seamănă cu altul la comportament, la fizic, la porniri, la principii, la caracter, nici la uluială nu există asemănare ori suprapunere. Altfel spus, nimeni nu reacționează la fel, unitar, standard, în baza vreunei legi ori măcar reguli, cu alți semenii. Aici, ca în multe alte domenii, nu sunt reguli. Nici scrise, nici nescrise. Nu pot fi respectate legi. Nici constituția nu zice vreo vorbă despre capitolul ăsta. Și nu e nimic unitar sau general valabil. Un om e, poate, mai uluit ca altul. Cu nervii mai proști ori, măcar, mai slabi. Cu mai puțină stăpânire de sine. Mai laș. Ori mai fricos. Și nici motivele bulversării nu sunt toate la fel. Aceleași. Iar capacitatea celui care e bulversat depinde și oscilează, de la caz la caz. Uneori, mai puțin, alteori, mai mult. Câteodată, vag, abia perceptibil, de puțin, dacă vrei, să maschezi. Altă dată, cu atâta intensitate, de rămâi, uite, ca Michi, fără suflu în tine. Plus că, dacă viața nu prea te-a uluit, încă din tinerețe, că a fost bună cu tine, dacă te lovește mai la bătrânețe, când ai naturelu' mai simțitor, pică mai greu. Ba, chiar, al naibii de greu. Cine, în fond, să dea și

să știe explicații în legătură cu uluiala care îl cuprinde, uneori și din senin, pe un om? Minte și inima omenească sunt, cum zice adânc Ardil Escu, în sinea proprie, niște caverne a căror cheie nu prea o are nimeni. Cert e doar că, pe jos, pe marmura neagră a livingului, zac acum, de la atâta bulversare, toate componentele smartphone-ului lui Michi. Una încolo, alta încoace... Praf s-a făcut bunătațe – și frumusețe – de telefon! De ultimă generație. Luat de la reprezentanță doar cu câteva zile în urmă. Nu din necesitate. Nu! De fiță. De sanchi. Sau, cum se spune în argou și lui Michi i se potrivește, mănușă, de chichi, de michi, de trei lei ridichi... Rațiune și simțire, neuron și corason. Mă rog... Ardil nu se hotărăște ce să fie. Oricum, bulitul de pe jos este unul dintre destulele telefoane cu care Michi, adesea, în conjuncturi oarecare, se fălește. E plin de fițe și de șmecherii șnițelul ăsta umplut. Are multe aroganțe și derapaje de astea. Nu e, ca el, omul providențial al unei națiuni, și nu doar – căci, contextul european și chiar mondial, nu trebuie deloc neglijat – modest, cuminte, în banca lui, cu bun simț și cu șapte ani de acasă. Da, dar nu toată lumea a avut o mamă ca a lui. Care să-l învețe. Care să-l formeze. Care să-i ghideze pașii. Femeie, mama lui, nu așa! Una la un secol odată se naște! Poate mai puțin. Căci, fata aia cu ochi de iarbă presărată haotic prin poieni s-ar putea – așa are el o presimțire, un simț, un gând – să-i semene. Să fie ca mama lui. Să aibă ceva din femeia care, până acum, la cei 69 de ani ai lui, în curând, îi e idol și Dumnezeu. Să se termine cu bine treaba cu armamentul și cu mormanul și face săpături consistente și temeinice, în ce-o privește pe fata din bălciul ăla prăfuit.

Acum, ăsta, telefonul ăsta al burtosului și nădușitului de Michi s-a făcut tăiței. Sensibile mai sunt și telefoanele astea. Cu cât sunt mai performante, cu atât se fac mai varză, dacă le scapi pe jos. Ca fetele fine: dacă le atingi cu urzica peste mâini, se căpătuiesc, maximum, cu bășici. Alea cu mâinile bătătorite rămân cam imune, nu le atinge urzica prea mult.

Probabil, cu greu, doar cu greu se mai poate recupera ori repara, la cum arată telefonul ăsta, împrăștiat pe jos, ca intestinele unui sinucigaș. Dar, trebuie că sunt și profesioniști care pot și sunt în stare să elucideze și apelul misterios care l-a șocat pe Michi. Desigur, dacă, mai știi, specialiștii din SRI, din cine știe ce motive, dar și aparatul lui, proprie și personală, nu au reușit să înregistreze tot ce trebuie într-o astfel de situație.

Ardil Escu privește ambiguu mățaraia telefonului și pe prietenul său încă șocat. Uite la asta că nu-și mai revine, dracului, odată! Adună cu mâinile lui componentele telefonului, una de colo, alta de dincolo – trebuie văzut, musai, ce apel a fost ăla și de la cine – și, dintr-o dată, simte că e ceva serios. Mult mai serios decât a crezut, în primă fază, că e. Și începe, deși nu vrea să arate, să se sperie și el. Parcă îl ia teroarea aia, de l-a îngrădit deja pe Michi, și pe el. Sigur, afară plouă. Dar frig, deși s-a zbătut vântul ca un animal închis în cușcă, până mai adineauri, nu e. Și, totuși, în adâncuri i se ițește un freamăt. Un ger. Un viscol. O spaimă.

– Michi! Spune-mi ce e! Acum!

De prin alte colțuri, ai casei, smulși de prin colcăiala și viermuiala lor de gânduri, unele mai întunecate și mai cenușii, chiar mai negre, ca altele, se gândesc, aproape la unison: ăștia nu mai ies la vopsea cu zarurile. I-a apucat. S-a-ncins tărăța-n ei. De băut, prea mult, parcă n-au băut. Care o fi trișat, de data asta? Căci, la ei, e pe bază de trișat, mereu. Nu joacă niciodată fair. I uite ce moace au!

Michi ridică, pentru prima oară de la bulversare, ochii spre Ardil. Întunecați. Înviforați. Ruginiți. De parcă au stat, fără umbrelă, în ploaia de afară și i-a prins cocleala. E încurcat, încă. Nu știe ce să spună. Cum, mai ales. Nu-i vin cuvintele pe buze. Parcă a amuțit. Sau și-a înghițit limba. Ca morții. Ardil Escu înțelege din privirea aceea că e crunt. Ceva. Totul. Acum. Doar n-a căzut, mama lui, guvernul! Ei, și dacă a căzut? Asta e de bine, că nu e guvernul meu. Să cadă! Să se ducă până-n fundul iadului, că doar nu plânge el după amărății ăia de miniștri. Vorba vine că amărăți. Vreo câțiva dintre guvernării ăștia sclifosiți au fost, mai demult, în partidul lui. Dar acum au uitat de unde au plecat. Nici nu-l mai bagă în seamă. Nici nu-i mai răspund la telefon. Lasă! Nu-i nimic. Se-ntoarce el – în anul douăzeci douăzeci e acolo, clar! – la Cotroceni, iar! Are grijă să le frece atunci ridichea și să le mănâncii ficații. Desigur, ar putea-o face și acum, dar nu sunt atât de importanți, ca să-și bată capul cu ei, ca să irosească timp prețios pe fundul lor, ca să-i bage în felul acesta în seamă. Niște biete unelte, niște biete scursuri, niște biete târături. Dar, de bătut, le bate și lor ceasul, într-o zi.

Hmmm... Ce naiba se întâmplă, de nu-și revine Michi? Poate ar fi bine să bea un pahar cu apă. Desigur, apă tare, ca să scape de sufocarea asta care-l chinuie. Doar nu apă chioară sau apă

neînchipuită... Hait! Doar nu vine DNA-ul! Ei, bravo! Să vină. Și dacă vine, vine în vizită. Să stea, prietenește și șmenărește, la o tacla și la un pahar de vorbă. ANAF-ul? Pardon! Ce să caute? Ce, îi dă guvernul ordin sau serviciile? Cum să acționeze, așa, bezmetic și de capul lui? Serviciile secrete... Doar nu s-au pus să întorcă armele împotriva lui! Haida, ha... Cum să-și permită să facă asta? Știe toată lumea cine e stăpânul. Și vai de jigodiile care, asmuțite de vreunii sau din proprie inițiativă, mușcă mâna care le aruncă ciozvăta! Să fim serioși. Nu sunt în stare de insurecție haidamacii lui. Oamenii lui. Slujile lui.

Aoleu! Armele! Arabul! N-o mai vrea slăbănogul ăla, de-i fluieră ulcerul prin abdomen, să facă afaceri cu ei. I-o fi scos din cărți. I-o fi trecut pe linie moartă. O fi pus gând să dea altcuiva mormanul. Să vedem cine moare din asta! Ha, ha, ha... Ce, s-a-ntâlinit, cumva, hoțul cu prostul? Armamentul... Asta treabă gravă, cu adevărat! Dar Tarik, garantul afacerii, e în vila lui, în sufrageria lui, cu fata lui. Magdalena îi e în coastă, de când sunt toți, laolaltă. I-a văzut pe amândoi. Ea a stat cu el. Și n-a sunat Tarik. N-a dat el vestea șocantă. Care, parcă, începe să-i dea și lui fiori pe șira spinării, de șocantă ce trebuie să fie. Cu toate că, încă, n-o știe. Căci, gura lui Michi – fi-i-ar a naibii să-i fie! – pare ferecată. Cu lacăte, cu zăvoare, cu yale, cu chei, cu dracu' mai știe ce. Deși, altă dată, alte dăți, ai vrea să tacă, dar descântă vrute și nevrute din ea. De-l scoate și din sărite, de cât dă din clanță. Și acum...

– Tu n-auzi? Te somez să vorbești! Zi, Michi!

– Am... am primit un telefon, îngaimă prietenul.

– Știu asta. Am văzut. Eram aci. Revino-ți! Și zi-mi. Ce telefon? Cine a sunat? Și ce-a vrut, ce ți-a spus? Te-a amenințat? Cine era?

– Nu știu, nu știu cine era. Chiar nu știu. A fost număr ascuns.

– Așa, carevasăzică... Număr ascuns. Și ce voia? Ce-a spus? Ce-a vrut? De ce te-a înspăimântat așa?

Michi pare că, ușor, ușor, își revine. Trage aer în piept. Cu nesaț. Cu patimă. Cu rost. În fond, vreo cinci minute, după aprecierea lui, au trecut deja. Poate chiar șase, spre șapte. Adică, a întins destul pelteaua. A mânuit circăraia cum și cât trebuie. E bine. Acum, poate să treacă și la obiect. Subiect. Ce-o fi. Trei, patru minuțele, tot o mai lălăie amândoi, așa. Plus, pe urmă, până se mobilizează toată gașca. Sunt mulți în casă. Diferiți. Cu

tabieturi și mișcări diverse. Nu sunt trași la xerox. Și să fie, și tot se mai întârzie un pic. Unii vor fi bulversați, alții se vor buluci spre ieșire, altă parte se prea poate să întârzie, în căutare de umbrele ori fulgarine, ca să nu le ia ploaia de afară luciul și vopseaua și emailul.

– E grav, maitre. Foarte grav! Pe cuvânt!

– Bun. Ce e grav? Ce poate să fie grav? Zi!

– Nu e bun, prietene. Nici bine. Nici măcar binișor. E grav. Și, tu știi, eu am proprietatea termenilor, nu spăl varză aci!

– Hai, dacă ai, adună-te și spune-mi! Trebuie să-mi spui! M-a înjurat cineva? A zis nasoale despre mine? Spune-mi și rezolvăm. Imediat îl băgăm, metaforic vorbind, în ședință și-n consiliu de administrație. Și-n aia a mă-sii. Mama și Dumnezeii lor de nemernici, că nu se mai satură să înjure omul! Să nu ne băgăm în țățisemele lor.

Michi își mușcă, tot îngrozit, că spaima asta nu fuge ca vara din calea vântoaselor de Bărăgan, buza de jos:

– Nu! Nu te-a-njurat. Știi că n-aș permite nimănui să-și ia nasul la purtare. Te-o înjura careva, dar nu în fața mea, nu în urechile mele, nu în văzul meu. E mai grav de-atât.

– Așa... Mai grav... Cât de grav? Spune, Michi! Că nu pot să-ți tot trag vorbele cu forcepsul din gură!

Ardil Escu e deja furios. Și scârbit. Din pricina papagalului ăstuia de Michi. Parcă e lovit cu leuca în moalele capului. Parcă s-a tâmpit de tot. Cum să ajungi în halul ăsta, doar pentru că ai primit un telefon mai nu știu cum? Mai are un pic și se urcă în plop de frică. Și, se prea poate să se fi și scăpat pe el de spaimă. Urât mai îmbătrânesc unii, frate! Urât... Cum o face spurcăciunea asta față la atâtea păsăruici, câte are în serai? Moși ramoliți și pârliti! Vai de mama lor de cioflingari!

– O bombă...

– O bombă. Ce bombă? Zi-mi bomba! Știi că îmi place să-mi dai bombe. Doar n-ai făcut rost de alt morman.

– Nu! Ce bine ar fi fost! Și ce simplu ar fi fost! Și de ce bătaie de cap scăpam! Dar nu e bombă de asta. Nu e morman. E o bombă. Serios. E o bombă, aici, în casă.

Ardil Escu înlemnește, acum, și el. Mai ceva ca Michi. Poftim?!? Bombă! De ce-i e teamă omului, de-aia nu scapă!

– În casă?!? În casa mea?!? Cum așa?

Michi aprobă, doar, din cap. Mai multe nu e cazul să spună. A aruncat suficiente paie pe foc, ca să se dezlănțuie pălălaia.

– Stai puțin... la, stai, așa. Anunțul ăsta poate fi credibil? Persoana care a sunat ți s-a părut demnă de luat în seamă? Dacă e o farsă? Dacă îți bate careva joc de noi? Dacă ni se face o cacialma? Binevoitori de ăștia sunt mulți pe lume.

– Nu știu, nu știu dacă e o farsă ori o cacialma. Nu știu dacă e totul la „șto”. Nu știu! Tonul era foarte serios. Și ferm. Nu părea că se ține de glume sau că are chef de circăraie. Era un bărbat la telefon. Și mi-a spus, textual, că în vilă e o bombă. Și că va exploda în următoarele minute. Atât! Nimic mai mult.

– Păi, cum așa, domn'le? Cum așa? Cine să pună bombe în casa mea? Cine a intrat la mine în vilă? Când? Și cum? Ce păzesc bodyguarzii? Că îi plătesc din banii mei, nu din banii statului. Salariu bun le dau, nu minimum pe economie. Casa e păzită, Michi. Cum să pună cineva o bombă? Monitoarele, dacă e ceva, cu siguranță, au înregistrat. Hai să mergem să aruncăm o privire pe ele. Ca să vedem cine e animalul care a pus o bombă în casa MEA! Cine să îndrăznească? Cine să aibă tupeul ăsta jegos? Ei, Michi, Michi, prietene... Mereu am zis că un dușman veritabil și deștept te atacă din interior. Te mușcă din lăuntruul tău. Numai de acolo are putere și îl țin molarii. Știi tu, calul ăla troian... Așa a fost și pe vremea lui Ulise, așa e și acum. Hai să vedem despre cine e vorba și cine a pus o bombă în casa mea. Că am chef să belesc pe cineva. Și să înjur, de să-l spurc.

– Nu, nu e timp, maitre. N-ai înțeles. Nu avem timp. Nu ne permitem popasuri. Dacă boul ăla care a sunat spune adevărul, bomba trebuie să explodeze. Acum! În minutele care urmează. N-avem când să ne uităm pe înregistrări. Sărim în aer cu totul. Vedem pe urmă ce și cum. Desigur, dacă nu explodează vila! Poate că nu e nicio bombă. Nu știu. De unde să știu? Dar poate că e! Poate că nu e glumă. Poate că un nebun chiar a făcut asta. A reușit să facă asta. Habar n-am cum! Dar...

– la, stai, așa. A cerut ceva dementul care a sunat? A vrut ceva, în schimbul anunțului? A zis de bani? Ți-a spus că eu sunt cel vizat? A mai zis și altceva? Dacă se joacă, pur și simplu, cu nervii noștri? Sunt mulți nebuni în lume. Care, din păcate, umblă liberi, nu sunt închiși, cum ar trebui, la balamuc.

– N-a spus nimic în plus, decât ce ți-am spus. Că în casă e o bombă și explodează curând, foarte curând. Da, sunt mulți nebuni,

în lume, așa cum spui. Dar, tocmai pentru că sunt mulți nebuni, trebuie să luăm de bun ce a zis ăla de-a sunat. Poate că e adevărat ce a afirmat. De unde să știm? Tu ești un om important și ai mulți opozanți, mulți dușmani. Eu zic să sunăm și să cerem niște geniști. Și, fără să facem panică și zarvă, îi anunțăm pe toți ieșim, ușurel, afară, să așteptăm controlul și verdictul geniștilor. Să nu riscăm aiurea. E părerea mea. Și cred că e cea mai bună, în așa context. Eu sun după geniști, tu anunță copiii. Mi-e teamă că e o bombă chiar lângă noi. Și mi-e al naibii de frică să nu facem vreun pocinog. Dacă face bum acum, chiar acum? Hai, noi toți din casă, na, ca noi toți. Asta e, dacă se întâmplă să o mierlim. Nu dă vodă cu tunul de noi. Că nu suntem cine știe ce și cine. Dar tu ești PREȘEDINTELE, prietene, PREȘEDINTELE! Trebuie să fim prudenți. Pentru tine. Pentru siguranța ta. Pentru viața ta. Pentru valoarea ta.

Suprem argument! PREȘEDINTELE! I-a mers la inimă lui Ardiil Escu. Bun Michi ăsta, așa ardei umplut și pițiponc cum e, la casa omului. Cine n-are unul, un Michi, să-și cumpere. Deși, e cam greu. Că nu găsești fraieri de-ăștia la tot pasul. Că nu e lăsat mersul să dai de mulți și peste tot. E ediție limitată și el. PREȘEDINTELE! Accentuat. Subliniat. Punctat. Așa a pronunțat prostul ăsta de Michi. Cum să nu-ți crească inima între pectorali și să se facă, rapid, cât roata carului? Parcă nu i-a mai spus niciodată așa, cu accent, cu aplomb, cu fală, cu mândrie, cu plecăciune... Așa e, el e PREȘEDINTELE! Să fie, da, prudenți. Are dreptate slinosul ăsta de Michi. Dacă e o bombă în casă, în casa lui, trebuie luate, apoi, măsuri. Întâi, să fie ei, toți, mai ales el, în siguranță. În afara pericolului. Departe de un posibil risc. Pe urmă, ne elucidăm ce e și cu bomba asta. Cine a pus-o și cum.

Să sperăm că nu sare în aer frumusețe de vilă. Căci, alta, la mare, nu mai are. Și a băgat bani buni în ea. Sigur, nu din borseta ori din portofelul lui. Dar, ce contează... Cum e vorba aia, dacă e-n grădina mea, asta e... Putea să aibă încă vreo două, trei vile, la mare, dacă voia. Îi era ușor, la îndemână, să facă asta. Dar el e modest. E la locul lui. Cu bun simț. Nu se lăcomește, mai mult decât e cazul. Are o limită. Nu fură mai mult decât trebuie. Că el nu e toți politicienii ăștia, de pute pământul sub ei, de proști ce sunt, la cum fură și la cum se poartă. Dacă e bombă între pereții casei ăsteia, n-are decât, de-acum încolo, pentru lunile de vară, să profite, ca și alți foști președinți, de vilele de protocol. Că, doar,

drept are. Și poate să profite și el, ca toți ăialalți. De ce să fie mereu, mereu corect și simțit? Desigur, ar fi simplu și să se ducă la hotelurile lui de la mare. Poate să stea oricât, să se ducă, dacă vrea, cu o armată, să beneficieze de tot confortul și de toată relaxarea. Sunt hotelurile lui. E stăpân peste ele. Dar, mai bine să nu se afișeze prin niciunul. Întâi, ca să nu pună copoii pe urma lui și să se iște niscaiva anchete și cercetări, de să iasă la lumină toate întunecimile grație cărora a devenit proprietar de hotel, și apoi că el e cineva, nu se poate amesteca, așa, la tarla, cu plebea. Că uite cum se găsesc nebuni pe lume și vrea câte unul să-i facă felul.

Sigur, dacă rămâne acum, cu bomba asta anunțată, așa, brusc, fără vilișoara lui, poate și trebuie să ia în calcul alte variante. Căci, ar prefera, totuși, să nu atârne la mâna statului, ca un pomanagiu și nici să nu-și facă veacul prin hoteluri, ca prostimea. Sigur, până ridică altă vilă, alt castel, altă împărăție la mare. Mult nu durează, că un meșter Manole, cu nouă meșteri mari, calfe și zidari, îi construiește repede altă reședință de vară, la mare. Și, de data asta, se bagă chiar pe țârm, să-i vină pescărușii la fereastră și să simtă briza din vârful patului.

Să le spună ăstora. Despre bombă. Da, zice bine Michi. Să nu mai tragă de timp. Să aibă vreme să iasă afară, fără să se întâmple nimic.

– Toată lumea urechile la mine, bate el din palme, ca să se facă auzit de către toți, am a vă spune ceva important. Emilică, poate zbârnâi și tu o dată. Victoraș, adormitul, nu mai moțâi în front! Ana! Fetelor! Eu zic să m-ascultați și uite cum urlați toți! Parcă a dat strechea în voi. Bă, liniște! Ce dracu! Vreți să trag o fluierătură? Voi n-auziți? Ce mama dracului... Vreți să zbier, să mă aud până la Cotroceni? Hai, toți, mai aproape de mine! Vreau să vă comunic ceva. Repede, repede, hai, mișcați-vă, că vă prinde...

– Ploaia, râde, oarecum ironic și cu gândul la campania lui prezidențială, ce va să vină, dar și la discuția pe care, musai, trebuie s-o aibă cu Tarik, curând, despre fonduri, Victor. Ne prinde și ne-apucă ploaia. Intră în casă, ploaia asta. În ditamai viloiul! Căci, ploile care vin de la ruși, nu sunt și ele pro occidentale, cum s-ar conveni, așa fac!

Ardil se enervează: ăsta, puștulache ăsta imatur, necopt și aproape imberb, de spân ce e, nu că e neapărat cu mustața nedată, din cauza tinereții excesive, îl întărâtă, uite. Pe el! Îi bagă

bățul printre scândurile gardului. Zdrang, zdrang! Așa se-ntâmplă, dacă te-mpinge necuratul și îi dai nas lu' Ivan, cum a făcut el cu Victor, se urcă pe divan! Așa că, o ia frontal, fără altă pregătire prealabilă, nu mai spune, cum se gândise, daravera asta, oblu:

– Nu, nu v-apucă ploaia, cum zice dottore Victoraș. El ce să știe? E vai de capul lui. Face glume de doi bani. Atât poate! Un piscic amărât. Bomba! V-apucă bomba, băieți! Vă prinde bomba. Trebuie să ne grăbim. Și să ieșim din vilă. Am fost anunțați că aici, în interior, e amplasată o bombă. Poate să explodeze în orice moment. Tic, tac... Așa face. Deși, poate că nu. Cel care a pus-o, vrea, cu siguranță, ceva. Evident, de la mine. Cu mine are ce are, că eu sunt președintele aici și stăpânul casei. Și, după cum știți, fiind un om corect, necorupt, ca alții, și implicat în binele poporului, mi-am făcut mulți dușmani. Toți adversarii mei politici mi-ar da foc, dacă-ar putea. M-ar băga, pentru mult timp, la brutărie. M-ar îngropa, fără vreo remușcare creștinească, de viu. Mi-ar pune și o bombă. Ce mare lucru... Așa că, fără să ne purtăm ca descrierații, s-aude, da... ieșim frumos afară, pentru zece, 20 de minute și așteptăm. Până vin specialiștii, e bine să ne depărtăm de casă. Ieșim afară cu toții și tragem nădejde că e totul în regulă. Că nu explodează căsuța noastră de la mare. Că vă mai duceți la dracu' în praznic, pe timpul verii, dacă explodează. Aici, păpica e păpică, liniștea liniște, cazarea cazare, potolul potol. În altă parte, trebuie să umblați la cont, ca să stați o săptămână la mare. Vă dați seama, dacă s-a pus o bombă aici, în casa mea, e foarte grav...

Ardil Escu încă vorbește, copleșit de tonalitatea din vocea sa. Adevărul e că are vila asta, pe lângă multe chestii minunate, o acustică!... Ce mai, o acustică de invidiat. Perfectă! Uite ce frumos i se aude vocea! Parcă e un cânt de mandolină. Și nici n-are microfon – mă rog, în fața lui, în dreptul gurii, că în casa asta sunt destule – să vorbească în el.

Bine, asta cu plătitul pentru păpică și dormit, e bine să le-o amintească din când în când. Ca să bage și ei de seamă cum e cu nuanțele, în viață. În plus, nu e cazul să le strige, în gura mare, că el – dar și Michi – are niscaiva hoteluri pe aici și prin alte colțuri de lume, unde este mare, lac sau ocean. Ciocul mic și joc de glezne, cum ar veni. E bine ca un om să mai aibă și secrete, să nu-și dea, chiar așa, sufletul celorlalți, pe tavă. De Ana, poate se desparte. Nu e musai să-i știe ea toate conturile, toată averea, toate proprietățile. Fiicele lui sunt așa cum sunt, niciuna cu destul

sânge-n instalație, ca el, ca să-i urmeze calea și să ducă mai departe toate afacerile – și tot ce are – familiei. În plus, mai sunt și măritate, Luiza și Elena, cu niște fătălăi, pe care, personal, nici după atâția ani și nici cu triferment la fiecare masă, nu-i înghite. Iar Magdalena, tot la fel, nu e prea de soi. Cum să-i dai mură-n gură toate averea? Pe Valentina, care nu dă un telefon, mama ei de tembelă, nici atât nu e cazul să o ia în calcul la toate cele ale familiei, ale casei, ale lui. La împărțea, nici atât. Să-și pună pofta-n cui ori în scoaba casei.

Mda... Mișto tare se mai aude vocea lui, așa cum e impregnată cu invective și duritate și forță. Totul e perfect și minunat la el. Atât de mult și atât de bine l-a înzestrat Dumnezeu... Nimic nu-i lipsește. Are de toate. El e pe deplin perfect. De aia e superior celorlalți, că el chiar e perfect! Știa că și vocea îi e mirifică, dar, uite că acum i se confirmă. Ar fi păcat de vila asta, chiar ar fi, dacă e o bombă aici și o aruncă-n aer...

Prins cu admirația proprie, deși el ar nega oricând, cu mâna pe inimă și pe biblie, că e narcisist, aproape că nici n-a realizat ce vuiet, ce rumoare, ce larmă s-a produs în casă. Și ce țipete, din toate părțile, s-au iscat. Ca pe Titanic, când a-nceput să se strecoare apa-n cală. Fiecare vrea să iasă afară mai repede. Fiecare vrea să scape primul dintre pereții casei. Fiecare se gândește, în primul rând, la pielea lui. Se tem toți. În fond, spaima e întemeiată. O bombă într-o incintă e de belea. Mai bine să eviți prietenia și contactul cu ea... Deși, i-ar fi plăcut ca măcar unul dintreăștia, toți – și nu e vorba despre gărzile de corp, căăștia sunt plătiți pentru ce fac – să vină la el și să aibă grijă să-l scoată întâi și să-l protejeze și să-l apere cu trupul lor. Întâi pe el! Pe el, pe EL! Președintele! PREȘEDINTELE, cum a zis unsurosul ăla. Fie și de bomba bombelor din lume, să-l ferească și să-l apere. Că și el i-a făcut oameni pe toți. Le-a dat de toate, ce le-a pofcit sufletelul le-a dat. Fără el, toți erau nimic. Niște biete gunoaie. Niște bieți rahați în ploaie. Dar, asta e. În viață, nu-ți alegi rudele. Și binele făcut se uită. E dat la spate. E luat ca și cum li se cuvine tuturor. Așa că, e un spectacol să îi vezi pe toți cum dau din coate să scape de bombă. Iși păzesc pielea proprie, răpciugoșii... Unii se înghesuie la umbrele, alții ar vrea să ia ceva, ca pe vreun trofeu, de prin casă, Elena își strânge mai bine poșeta în brațe – și ai fi zis, din afară, că e beată, dar, uite că la poșetă nici în starea asta nu renunță – Michi îl ține de braț și-l trage spre exterior. Mda...

Slinosul îi e, cum știa deja, de multă vreme, credincios. Cel mai credincios. Ca un câine căruia i-ai aruncat, la ceas de foame, un boț de mămăligă. Numai Gigi, în apropiere de ușă – și asta nu s-a mai întâmplat, el, de regulă, e foarte atent, cel mai atent, la tot ce mișcă și la tot ce ține de președintele lui – pare acum căzut de pe altă planetă, așa e cu totul rupt de realitate:

– Vă repet, nu știu unde e cabinetul acela. Aș fi vrut să vă ajut, dar nu am cum. Părerea mea este să căutați în altă parte... Dar, dacă ziceți că e soția acolo și trebuie s-o recuperați, nu știu ce să mai zic... Dacă ar fi să fac o glumă, aș zice să căutați alta. Altă soție.

– Tu și acuma ești cu ăla la telefon? țișă Elena la el. Haide, lasă-l încolo de dobitoc. E o bombă în vilă.

– Insistă, pentru că a lăsat-o pe nevastă-sa acolo și s-a dus să cumpere merdenele. Numai că, așa zice, a amețit, a avut o pierdere de memorie, a fost aproape să leșine și, când și-a revenit, nu și-a mai adus aminte nici adresa cabinetului, nici numărul de telefon al doctoriței, nici, din păcate, cum o cheamă pe nevastă-sa, ca să o sune și să o recupereze de acolo. A crezut că numărul meu e cel de la cabinet. Ori, nu știu, al nevestii. Păcat, săracul. Avea nevoie de ajutor. Ceeeeeee? Bombă ai zis? Ce bombă?

Ploaia cade, la fel de avană, ca acum câteva ore, când a început. Resurse nelimitate, pare să spună Dumnezeu, cel care, cum spune poporul, trimite potopul ăsta peste lume. (Căci, dacă vorbești cu un specialist în meteorologie, are, desigur, altă explicație pentru ploaia asta care nu se mai oprește). Mai bine să fie, decât să nu ajungă. Un fum, o ceață, o negură parcă e tot, din cauza stropilor mari și deși și denși. La câțiva pași doar, de așa intensitate și densitate, nu vezi! Și stropii, aiurea și nefiresc, par că țâșnesc și de jos, din pământ, din asfalt, din dalele de piatră, așa nu mai știi de unde și cum cade ploaia asta. Bine că, măcar, nu mai tună și nu mai fulgeră, cum a făcut o vreme. De ziceai că Sfântul Ilie a încălecat pe mârțoagă și biciuiește, fără milă, cerul. Chiar dacă vântul ăsta – vânt zburdalnic, misterios, de la mare, venit de peste alte mări și țări – mai chinuie picăturile de ploaie, pe care le ia, le prinde-n chingi, le înfoaie, le aruncă peste lume. Întarcă și el, trebuie, că n-o mai avea mult aer în foale. Sufală, adică mugește, de destulă vreme. Pe stradă – și cu siguranță, pe malul mării, la fel – nu e țipenie de om. Cine să spintece ploaia asta,

prinsă în amantlâc cu vântul, încoace sau încolo, pentru oarece? Numai Doina Badea zicea în cântecul ăla, cum se numea, că ploaia dansa, împreună cu noi... mă rog, cu lumea. Se-nveeeselea, când rââââdeam amândoi. De data asta, cum bine se observă, ploaia asta nu râde, nu e veselă, nu e nici măcar binevoitoare. Căci, de atâtea ore se încăpățânează să cearnă hai-hui, peste acest colț de lume, stropi cât oul de porumbel. Pesemne că multe păcate mai are de spălat pe aici, de nici nu-i trece prin cap să pună frână.

Cei din vilă, scoși afară din liniștea și din confortul de acolo, sunt un pic buimaci și buimăciți. O bombă! Nu prea știu ce să facă și încotro s-o apuce. Niciodată nu s-au mai confruntat, nici măcar ipotetic, în timpul vreunui exercițiu de simulare, cu posibilitatea amplasării unei bombe în vecinătatea lor. Și plouă așa de tare...

Victor, cordial, le îmbie pe Elena și pe Luiza – în ordinea asta, de au apucat-o iar zambalucii pe cea din urmă – să se urce în mașină și să plece de acolo. Să se depărteze de pericol. Pot merge să bea o cafea într-un club. Pot merge oriunde. Ardil Escu nu le-a dat indicații dacă să plece ori să rămână aici, musai. Deci, pot, dacă le vine și vor și îi ține, să plece. Nu e nicio problemă. În fond, dacă e o bombă și dacă și explodează, cum s-a spus la telefon, e jale aici. Nu mai rămâne piatră pe piatră. Sau, mă rog, din ce-o fi făcută vila. Ei, Victor, n-a fost de față la construcția ei, ca să știe exact dacă e piatră, cărămidă, paiantă – hi, hi, hi, merită Ardil una d-asta – sau altceva. Din materiale ecologice nu prea e. Nu le are socrul lui cu treburile astea bio. Nici nu contează din ce e făcută casa. Dacă e o bombă pusă, undeva, între cei patru pereți, prăpăd e aici. Totul zboară în aer ca fulgii de potârniche. Poate să-i rănească și să-i atingă cine știe ce schije de la ea. Poate să le ia maul în doi timpi și trei mișcări. Poate să-i lase lați, pe bordurile astea, de sunt mândria lui Ardil. Mai bine să ai oala acoperită. Să pleci. Să te depărtezi. Să aștepți să treacă primejdia. Și Victor chiar asta le spune celor două femei, pe care le-a invitat să plece în lume – desigur, păstrând proporțiile – cu el. Hai, ca să fie bine, să nu fie rău.

Luiza, încă cerber atent și vigilent pentru brațul și inima lui Victor, aprobă, aproape încântată. Da. E o idee bună. Să plece de aici. Să se ducă departe. Cât mai departe. Ei doi. Poate mai e ceva de salvat. Poate mai salvează ceva. Poate mai e cazul să dea o șansă. Ei și lui. Lor. Poate nu trebuie să inventeze un copil, e mai

bine să-l planifice și să-l plăsmuiască, pe bune. Ar putea să facă asta. Căci, uite cât de ușor se poate pune o bombă și termina, în felul ăsta, tot. Măcar să rămână ceva în urmă. Un copil. Nu mai au 20 de ani, nici ea, nici Victor, dar, cu certitudine, un copil pot să facă. N-au vrut până acum. Nu le-a trebuit. N-au crezut că e cazul să se lege la cap, fără să-i doară. Au fost tineri. Sunt. Și viața e frumoasă. Și are atâtea de oferit, mai ales dacă te tragi din – sau ești neam cu – Ardil Escu. Să facă, da, un copil. E târzior, dar, în mod sigur, nu poate fi așa de greu. Ce, e rachetă de zburat pe Marte? Toată lumea face copii. Să plece, da, de la vila asta, unde a avut o tonă de neplăceri. Numai ei. El și cu ea. Fără matracuca de Elena! Asta ce să caute cu ei și între ei? Ce, n-are bărbat? Să plece cu prăpăditul ăla de Emil, dacă vrea să plece. Ei, Victor și cu ea, să lase aici toată nebunia și pe toți nebunii. Chiar nu-i pasă de nimeni din familia asta. Și să înceapă, dacă tot pleacă, o nouă viață, un nou capitol, o nouă rundă. Pagina, din când în când, se întoarce.

Dar Elena, plecată afară fără pahar, doar cu o umbrelă luată, grabnic, de la ușa vilei, e pornită, când i se adresează, vitejește, lui Victor. Mai ales că, deși i-a șoptit lui Gigi să fugă amândoi, că acum e cazul, cu toată zăpăceala de aici, el n-a băgat-o în seamă și s-a poziționat, regulamentar, lângă Ardil Escu. Poate nici n-a auzit. Poate – adică, sigur, că a tot arătat asta – nu-i pasă de ea. Nu vrea să fie cu ea. Nu vrea să fugă, uite, cu ea. Cum să-l dea pe brazdă pe catârul ăsta? Ei nimeni, nimeni, nu i s-a opus. Așa că, oferta lui Victor, mai ales că vine la pachet cu mototoala și bleaga de Luiza, nu e demnă de luat în seamă. Mai bine să se rățoiască un pic la el, că nu stă să-și mai bată capul și cu așa ceva:

– Numai șobolanii, mă, animalule – cum ar spune tăticu' – părăsesc corabia, când și dacă se scufundă! Dacă se duce la fund... Dacă, am zis. Îi vezi cum colcăie spre ieșire. Ați vegetat aici, la vila tatei, ca niște lichele, ați avut de toate, nu v-a lipsit nimic, v-ați lăfăit și a fost bine. V-a fost bine. Ați dus-o ca-n sânul lui Avraam. Dar, acum, dacă e de pericol, dacă e de bombă, fugiți! Vă puneți fundurile mârșave la adăpost. Că vă țâțâie groaznic. ȚȚȚȚȚȚ, ȚȚȚȚȚȚ, așa fac. Fricșilor și lașilor care sunteți! Rușine să vă fie! Eu nu-l părăsesc niciodată pe președintele meu! Niciodată! Putorilor ce sunteți! Pot să pună toți nebunii câte bombe vor, în casă, în barcă, pe iaht, oriunde ar fi. Eu sunt un om puternic, chiar dacă au zis unii că sunt femeie.

Și se dă, convingător, mai aproape de tatăl ei. Ba, îl și prinde iute de braț, ca să-i arate solidaritatea ei cu el. De altfel, asta dă bine. Mai ales că, da, Gigi e chiar aici, în coasta lui Ardil. Și a văzut ea, din telefonul ăla de mai devreme, cât de îndatoritor și de uman e, cât se căzuște să ajute niște oameni, câtă răbdare are cu toți tăntălăii. Adică, e un om bun și săritor și cumsecade. Iar ei îi plac, chiar dacă nu-i înțelege mereu, adică, mai niciodată, oamenii buni și demni. I se par prostovani ăia care îi lasă pe alții să li se urce pe grumaz, ca niște grași în spatele unor slabi. Gigi ăsta are suflet bun. Să stea el atâta în telefon cu un cretin care și-a pierdut – auzi! – nevasta! Ca să-l ajute. Ca să-l lumineze. Ca să-i facă un bine. Cine mai face un bine în ziua de azi? Așa, dezinteresat, fără să primești nimic, fără să ai niciun beneficiu... Bine, să fie și ea așa. Bună, adică. Bunuță, bunicică, nu tocmai bună, că realizează și singură că nu îi iese prea bine. Oricum, e o amenințare falsă, nu e nici mama vreunei bombe în casa asta. Dar, e bine să pui, în comparație cu celelalte fiice, care nu o fac, o cărămidă la temelia șandramalei. Așa, pentru efectul artistic.

Desigur, printre... evacuații de prim rang, vreo trei voci au susurat, la auzul vorbelor Elenei și la gestul ei, la fel de repede, în gând: „Așa, Nuți, spaima... constituții, ia-l de braț, de brațul drept, pe tăticu’... Sigur, el e de dreapta, mai nou. Ține-te bine de el, că, la cât ești de beată și de căzută, explodezi și fără bombă... Să sperăm că el nu te flituie, că nu te dă la o parte, că nu se dezice de tine și te ține pe lângă el, te apără de bombă, și de bombe, nu te lasă din mână! Că mai știm și noi marfa asta...”

Ardil Escu nu schițează, la gestul fiicei, niciun altul. Nici de sprijin, nici de respingere. Nu-i stă capul, acum, la asta. E bine că nu pleacă și ea, dar unde să se ducă, la cât e de beată? Are școala paharului și Elena. Ca el. Nu i se flencăne grisinele, oricât ar bea. Și limba... Limba-i e aliată și prietenă. Taie și spintecă, mai ceva ca iataganul turcesc, dar nu se împiedică nici în cuvinte, nici în formulări. Vorbește coerent Leanța, deși a lăsat nudă și vidă sticla aia cu vodcă. Să facă și să decidă ce-o vrea. Și Elena, și altcineva. Pe el îl chinuie spume imense pentru că, fără nicio logică – a se citi raport, explicație, atenție, miză, interes, și în alte câteva feluri – cineva i s-a strecurat în casă și a pus o bombă. La propriu. Așa suna amenințarea. Adică, nu vreun act, nu vreo poză, nu vreo înregistrare de cine știe ce fel, toate compromițătoare, dar altfel de bombă. O bombă bombă! Când a pus-o? Cum? Pe ce cale? Pe

unde? De ce nu a văzut nimeni, de ce nu știe nimeni, de ce nu l-a anunțat nimeni? Are atâția oameni lângă el, în subordinea lui, la cheremul lui, care ar fi trebuit să știe, să afle, să-l înștiințeze! Cum s-a strecurat cineva în casă și a reușit să plaseze o bombă? Cine? Cine să facă asta? L-a ajutat cineva din interior? I-a deschis drumul? I-a asigurat securitatea? I-a păzit spatele? A trădat cineva? Și cum de nu știe nimeni, nimeni, de una ca asta? Cum de a rămas un astfel de fapt neștiut? El trebuia să știe! Doar de-aia ține o armată de oameni în mână. Doar de aia îi frânează și le cântă în strună. Ca să știe. Tot! Să nu se miște nici ramura unui copac, fără știința lui! Oare, la întâlnirea cu statul de drept să fi... mișcat cineva în front, să fi făcut vreunul rebeliune? Să fi trădat atunci sau chiar el, posibilul trădător, să fi pus bomba, în noaptea aia? Oare, când el a ieșit din sală pentru 20 de minute cu lulică, să se fi petrecut una ca asta? Și dacă a pus careva o bombă, de ce-a pus-o? Ce vrea, în schimb? Ce-a vrut? Este o amenințare pentru faptul că, pe diferite căi, el a afirmat că vrea să candideze anul viitor la prezidențiale? Cine se teme de el? Cine nu-l vrea? Cui i-ar putea călca bombeul? Dar e dreptul lui să fie iar președinte. Ba, chiar obligația lui. Căci, țara îl vrea. Țara îl așteaptă. Țara îl votează. Iar legea îi dă voie să facă asta, nu-l împiedică. Vrea bani de la el, ăla care a amplasat în casa lui bomba aia? Bun, dar dacă vrea, de ce nu i-a cerut, de ce nu s-a exprimat în sensul ăsta? Copilul, până nu se smiorcăie, mă-sa nu-i dă să sugă. Țăla care a sunat n-a zis nimic în sensul ăsta. Doar că e bomba și face bum. N-a cerut nimic ăla de l-a sunat pe Michi. Și, în fond, de ce l-a sunat pe Michi, și nu pe el? Aici este o singură explicație: cel care a făcut asta știa că Michi e lângă el, e cu el. Clar, deci, unul care îi cunoaște pe amândoi, care știe că Michi își face veacul pe lângă el și, numai arar, nu-i e în preajmă.

Dar, dacă e o farsă? Dacă se joacă vreun prost la telefon? Dacă, pur și simplu, n-a avut ce face și-a zis să o bage și el pe aia cu bomba, ca să se amuze pe seama lui, pe seama președintelui celui mai bun al țării? Mai ales că, uite, plouă ca pe vremea potopului lui Noe. Așa, cu siguranță, a fost și atunci. Numai bulbuci și bolboroci. Noroc că ține Michi umbrela aia bine, de nu-l face ciuciulete, ca pe ăștia de-au ieșit, ca la promenadă, în negura asta de ploaie. Pe cuvânt, dacă el ar fi acum Noe, pe unii dintre ăștia de-i sunt acum alături – alături, în sensul că face întâmplarea să stea sub aceeași picuri de ploaie, nu altfel, căci, bunăoară, Victor

tocmai se screea pe aci că e musai s-o taie – nu i-ar mai încărca în barca lui, pe yahtul lui, pe flota lui. Mă rog, asta cu flota așa vine vorba. Că flota fuse și se duse. Se făcu, dacă se poate spune astfel despre ea, oale și ulcele pe la alți stăpâni. Dar, clar, nu ar mai urca, spre salvare și supraviețuire, poate și reproducere și înmulțire, toate speciemenele astea. Pe unii din ăștia aci de față i-ar tăia de pe lista de priorități. Fără niciun regret. Să-i ia apa. Adică potopul lui Noe. Și să-i ducă... Unde a-nțarcat mutu' iapa, cel puțin.

Uite așa se mai cunoaște omul. Uite așa mai vezi cu cine bei o cafea și pe cine pui la masă și pe cine trimiți în Bora-Bora...

Hm... Bombă... În casa lui... Și la atât de scurtă vreme după ce a dospit aluatul ăla, cu armamentul, cu Tarik. Oare nu e mai mult, prin amplasarea bombei acasă la el, decât un simplu incident, o simplă glumă, o banală farsă? De ce acum? Cine mai știa de discuția lor? Îi ascultă careva discuțiile private? Cineva i-a pus lui microfoane în casă? E posibil așa ceva? Cine să facă asta? Cine ce interes să aibă? Dintre ăștia de aci, nimeni, clar, nu ar face asta. Sunt ei într-o mie de feluri, îl enervează, îi urăște, îi judecă, nu-i plac, le zice câte și mai câte, în gând și live și-n reluare. Dar niciunul, chiar niciunul nu ar face asta. Unu, pentru că, în felul lor, îi sunt, totuși, loiali. Fie și din frică teribilă de el și de serviciile care-i sunt în mână, la mână, ba, chiar la picioare. Ce dracu', mai bine rumegi la Ardil, decât să pățești vreo nasoală. Mai bine, cum e vorba aia, cu rău, decât fără rău. Și doi, nu-i duce capul să facă așa ceva. Să se bage într-o chestie de asta. Să facă jocuri și să încurce ițe. Fir-ar să fie! Ce și cine? Vaaaai... Dar e foarte simplu. Serviciile pregătesc un puci. O lovitură de stat, aproape. O marțe neagră, că marți e azi. Normal, asta e. Numai ei pot să facă una ca asta. Numai ei pot să intre în casa lui, fără să știe cineva. Numai ei au gânduri și reacții de astea. Dar la ce, reacții? Ce mesaj îi transmit? Încalcă omerta? Întorc armele? Îi spun că-l lasă din mână? Îi sugerează că trec la alt stăpân? Au vreo supărare? Îi mână-n luptă vreun neajuns? Îi transmit că vor alte reguli? Ce-i doare? Că, până acum, n-au crâcnit. Și el, și ei și-au respectat partea de înțelegere. Fiecare a bățut tactul cum trebuia. Ei pentru el, dar și el pentru ei. Și acum... Aici e ceva. Aici pute ceva. Aici se încurcă, fără discuție, ceva.

Pe lângă Ardil Escu, Michi Sultan se învârte ca un titirez. Nu știe cum să stea mai bine, mai convenabil, cum să țină umbrela

mai tactic, ca să nu-l plouă pe președinte. Căci, acesta, ca în lanțuri, la bâlci, se învârte hai-hui, de colo, colo. E, clar, măcinat și rupt de gânduri. Poate și de temeri. Cine n-ar fi, după așa anunț? Și el e. Numai să iasă bine. Numai să nu explodeze, aproape la propriu, o bombă, dacă se încurcă vreun fir, vreo iță, vreo ață, orice. Habar n-are ce va fi. Ce urmează să fie. Ce șpil e aici. Ce ghișeft. Ce drăcie. E, fără îndoială, o chestie de ultimă oră. Altminteri, se găsea o cale de punere în temă. Sau, cine mai știe, poate că nu. Oricum, nu pare să știe nimeni. Chiar nimeni. Oricum, ce trebuie să fie, va fi repede, căci, foarte repede trebuie să apară și geniștii. Acum trebuie să aterizeze, să pice, să se ițască în coasta lor și să scotocească toată vila. Treaba merge ca pe roate, căci au aparatură de găsește și țânțarul prins în plasa ferestrei. Măcar să meargă la fel de ca pe roate și chestia cu telefonul. Deocamdată, tot ce-a fost, până adineauri, un telefon bun, e la Ardil. Inclusiv cartela. Sigur, la ce detentă a făcut cu telefonul e foarte probabil să nu mai meargă. Să se fi dus, de tot, dracului. Dar cartela e în mâna cui nu trebuie. Desigur, aparatele lui n-au reușit să înregistreze de unde s-a sunat. A fost mult prea scurt apelul, pentru identificare. Cinci secunde, poate. Sau trei. Însă, dacă se bagă afurisita de cartelă în alt telefon, Ardil Escu e în temă despre tot, în tot atâtea secunde. Să vedem cum și ce e de făcut, ca să nu mai fie cartela bună și citibilă și lucrurile să meargă așa cum trebuie, adică șnur. E suficient dacă ea, cartela, pică, dintr-o regretabilă eroare, în paharul cu niscaiva tărie.

Aproape uzi flească – acum au umbrelă și ei, că bărbatul s-a dus fuga după una în casă, dar câteva clipe i-a lovit bestia de ploaie în moalele capului – Magdalena și Tarik privesc, alături, oarecum prostiți. Ea, pentru că, într-un mod aproape de necrezut, are prilejul, fără ca măcar să fi plănuit asta, să stea atât de aproape de Tarik. Îl ține de braț și se lipește, cât poate, de el, de corpul lui. Poate că nu se potrivesc, cum zice Elena. Ea e mai rotofee și el e atât de slab. Ea nici vreo frumusețe nu e, el, pesemne, e vreun prinț arab, cel puțin. Ea e creștină, el musulman. Cum să se potrivească ei, doi? Însă, ce senzație să stea, așa, apropiată și lipită de el. E un sentiment despre care nu credea că o mai încearcă, după toate cele prin care a trecut. Și, iată ce întâmplare: soarele ei a ieșit – sau e pe cale să iasă – tocmai când afară plouă de rupe, la propriu, toate zăgazarile din lume. Poate că nu sunt, într-adevăr, cel mai indicat și potrivit cuplu

din lume. Poate că nu se va concretiza nimic, din atât de multe considerente. Poate că acum e o întâmplare și, mai încolo, drumurile lor nu se mai întâlnesc în veci. Dar, zică Elena ce-o vrea. Nu deține ea absolutul. Nu are dreptate în toate și întotdeauna. Și e, cine știe din ce pricini, și foarte invidioasă, de foarte multe ori. A remarcat ce priviri și ce vorbe îi aruncă. Mai ascuțite ca șișul de interlop, când lovește între omoplați. Să mai tacă! Să-și mai muște și limba aia veninoasă când vorbește. Acum, ea simte să stea cu Tarik și lângă Tarik și altceva pe lume nu mai are importanță. Ea e o femeie singură. El e un bărbat fără nimeni. A spus că e despărțit de nevastă. Sunt liberi de contract și single. Deci, unde e păcatul? Cu ce greșesc, dacă se înfiripă ceva, dacă fac pas cu pas într-o relație, dacă ajung undeva, dacă ajung departe? Tatăl ei o fi spus drept cu bomba aia? Că parcă a spus asta după sufletul ei. Nici dacă se ruga nouă vineri, nici dacă ținea post tot atâtea zile, nici dacă, în crucea nopții, citea nouă rugăciuni, nu se alegeau apele așa de bine. Pentru ea, parcă, s-a anunțat bomba asta. Uite cât de bine a ieșit toată treaba. Cum se strânge în brațul și în trupul lui Tarik. Și nimeni din lume nu ar putea să zică nimic – presupunând că mai stă cineva cu atenția pe ei – pentru că sunt doar doi oameni care stau în ploaie, sub aceeași umbrelă.

Tarik se uită prost în jur din altă pricină: oare, ce se întâmplă? Alt element și alt eveniment neprevăzut? Ce înseamnă asta? Ce primejdie e pe cale să se declanșeze? De unde vine... bomba asta? E o bombă? Oare, piesele lor, cărțile lor, așii lor sunt pe cale să strângă juvățul? Oare, a venit, așa de repede, clipa? Oare Ardil Escu nu mai doarme, dacă e o bombă, diseară pe perna lui? I se face, din punct de vedere politic și social, coliva și i se cântă Veșnica pomenire, la cap? Ce poate să fie? Ce se poate întâmpla? Căci, fără discuție, de – și pentru – bucuria de-a țopăi prin ploaie, care mai de care, nu s-a anunțat bomba. E ceva! Palpitant, ce mai! În ce-l privește, măcar, dacă nu știe despre ce e vorba, să nu piardă șirul și rostul faptelor și să uite că el e Tarik, nu Radu. În rest, să facă ei, ai lui, cum știu mai bine și cum, la urma urmei, trebuie. Trepidantă meserie mai fac și oamenii ăștia. Multă acțiune și multă diversitate mai are și vârul, în viața lui. Are, iată, și nevastă-sa dreptate să-i ducă, în fiecare clipă, grija, să stea cu gândul la el, să-i sară inima din piept. Oricând, poate apărea un element neprevăzut. Oricând, poate să explodeze – sau doar să fie anunțată – o bombă. Doamne, dacă ar mai avea el o tribună

de la care să se adreseze, adică un ziar în care să scrie, ce reportaj, ce anchetă, ce interviuri, ce dezvăluiri ar mai ieși de aici! Ar fi rupe, pur și simplu. Ba, de ce să fim modești, ce roman trăznet s-ar scrie singur din așa experiență și din așa peripeții! Mucles ar sta toți în fața lui! Și el ce-ar mai râde, ca un emir, de toți. Inclusiv de miștocarul ăla, cu Tibetul lui. A naibii ploaie, ce rece pică peste lume și peste tot! Și e crucea verii! Îl udă până la calea sufletului. Până la ramazan, ca să fim, nu-i așa, în ton...

Emil, sub o pelerină, s-a făcut mic. Mic de tot. El, și-așa, e mic. Că, uneori, cum zice Victor, care, da, e înalt și fâlos, dar prostovan, trebuie să-l cauți cu lupa, ca să dai de el. Prin casă, pe stradă, prin pat. Să fie de capul lui, de lătrău și fariseu ce e! Că s-a urcat în mașină, ca un laș și dus ce e, și, ce mai, dus e. Nici nu s-a uitat în urmă. S-a pus la adăpost, în caz că bomba aia chiar face poc. Adică, nu. Că bomba nu face poc. Și nici pac. Cum o fi făcând? N-a văzut niciuna cum face, în caz de explozie, că el n-a făcut armata. În fine. Cum o face ea... Ar pleca, ce-i drept, și el. Acum, ar lua startul într-un mare fel și ar pleca. Dar, nu se poate. Nu poate să facă asta. Adică, nu trebuie să facă asta, că de putut, nu e mare brânză. Oricine poate. Pe de-o parte, rămâne pentru că Elena a rămas. Trebuie să rămână și el, ca să fie, în dansul ăsta, pe-un picior, amândoi, el cu nevasta. Nevastă care, se știe, e fics și egzact – cum scrie el pe Facebook, când vorbește cu câte o piți și arată fătucelor ălora poze cu Victor, susținând că e el – fiica lui Ardil Escu. Și încă cea mai apreciată și iubită. Acuma, poate vede și tată-său cum Victor și-a luat jucăriile – și Luiza tot o jucărie e – și-a plecat. Iar el, poftim, ca un curajos și hotărât și viteaz ce e, a rămas. Asta, da, pe de-o parte, îi indică obligativitatea statului pe loc, și nu dejugarea prin altă parte, cum i-ar plăcea, mai ales acum. Pe de alta, nu poate să ia singur o așa decizie. E grea. Implică repercusiuni. Atrage tot felul de comentarii ori situații. E o răspundere. E, din păcate, o responsabilitate și să pleci. El nu poate să-și asume. Adică, nu că nu poate. Poate, ce naiba... Dar nu se face să facă așa. Așteaptă, pentru atât de multe motive, indicații de la Ardil. El știe mai bine ce e de făcut. El știe mai bine cum să cârmească nava, de s-o aducă la cheu. A făcut-o mereu, indiferent câți oameni a avut pe punte. O face și acum, cu siguranță. Că e dracul gol, socrul lui! Iese neprihănit din orice încrângătură. Și de ce să riște el, acum, să facă de capul lui, să înoate singur printre valuri, ba, chiar împotriva curentului? Ce, el

e Victor – vagabondu' dracu'! – să se pună la cuțițe cu Ardil Escu? Dacă acum stă, îi cresc acțiunile. Are un plus de imagine. Dă bine la... nu-i așa, CV-ul de familie. Se consemnează în cartea vieții: la ceas de restriște, ca un brav oștean, Emil Escu i-a stat alături lui Ardil Escu! Nu a fugit! Nu a zis pas. A stat. Cum sună asta? Plus că, nici Tarik nu pleacă, uite. E el speriat maximum, se vede, dar nu pleacă. La ăsta, cât e de slab, bomba, dacă pică, nici nu face ravagii mari. Că n-are ce și cum. Ce să-mprăștie de la ăsta, dacă e doar un pachet de oase și o mână de piele? Asta, ca să nu mai zică lumea despre el mereu, că e mic, că e pitic, că e doi la metru, că-i trebuie un ziar pe care să se cocoațe, ca să fie și el mai înalt și mai falnic și mai viteaz. Să zică și de Tarik, care e atât de slab... Zici că a fost în lagărul de concentrare. Mai bine mic ca el, decât costeliv ca arabul.

Bine că rămâne și Tarik. Iar el, cum, necum, absolut musai, trebuie să vorbească mintenaș cu arabul ăsta, ca să scoată niște bani, niște foloase, niște beneficii, niște chestii de la el. De ce să nu-și rezolve problema și să nu profite, dacă merge? Poate că, acum, pe amenințarea asta cu bomba, e cel mai prielnic și propice moment. Poate că îl impresionează pe Tarik. Poate că e milos. Poate că acum scoate tășcălaul de bani și îi dă. Fără să precizeze sau să creadă că e un împrumut. În fond, de ce nu i s-ar cuveni și lui, atâta lucru? De ani de zile e ca un tonomat pe lângă Ardil, băgând, mereu, discul și refrenul care trebuie. Și cu el, și cu fiică-sa, Elena, de-i e soție cu cununie.

Ana are sentimente încurcate. Ar trebui, așa cum stă ascunsă sub umbrelă, să se teamă de bomba anunțată. E, ce mai, o bombă. Ceva serios și, mai ales, periculos. Ceva care poate face rău. Care poate ucide. Care poate arunca tot în aer. Dar, nu știe de ce, nu se teme. Nu prea se teme. Ce-o fi, o fi. Dacă ceilalți nu se tem, ea de ce s-ar lăsa copleșită de spaima și de griji, mai mult ca ei? Dacă ei nu se urcă în mașini să fugă departe de o posibilă bombă și de ce implică ea – căci ar putea foarte bine să facă asta toți, inclusiv soțul ei – ea de ce ar face-o? Nu pleacă și nu se teme. Nu mai mult decât ceilalți. Rămâne. Stă aici, în bătaia la ce-o fi. Deocamdată, doar în raza de acțiune a ploii ăsteia nemiloase și perseverente. Nu e de loialitate. Nu e de fidelitate. Nu e de bună credință. Nimic din astea n-o mână în luptă. Adică, n-o reține aici. Pesemne că e din inerție. Dintr-un soi de împăcare cu natura și cu ea. Dintr-o întoarcere a ei, la ea. Căci, ploaia asta cade, de atât

de multe ore, deși enervant de insistent, atât de interesant... Aproape frumos. Aproape magic. Sau chiar magnific. Natura e, prin tot ce face și prin tot ce dezlănțuie ori provoacă, un miracol. E în atât de multe feluri. Are așa de multe chipuri. Și nimeni nu zice, ca în cazul vreunui om, ca în cazul lui Ardil, de exemplu, că e cameleonică. Și Ardil, de când a deschis ea ochii, cel puțin, și vede lucruri, așa e. Are, deși nu dă, strict, din prima, impresia asta, o mie de fețe. În orice om se spune că zac mai multe persoane. Ori personalități. Ori eu-uri. O fi, n-o fi așa. Discutabil. Dar soțul ei, sigur, are multe chipuri și multe laturi pe care ea a reușit să le descopere, să le întrevadă, să le identifice. Cât de copilă a fost! Asta ca să nu fie pe deplin obiectivă și să-și spună iar că a fost o mare proastă. Dar cine să-i fi spus, cine să fi învățat-o că nu face bine, dacă nu știa pe nimeni, decât pe fetele asemenea ei, pe guvernanta bătrână, pe profesoarele cu care făcea lecții particulare și pe el, pe Ardil? Cine să-i fi deschis ochii, dintre toți? Atât de puțini, în fond...

Plouă de atât de mult timp și, parcă, ea, cel puțin, vrea să mai plouă. Să plouă așa până în clipa de apoi. Și plouă. Spală, așa cum pică bezmetică și îndârjită, toată planeta, tot pământul, toată lumea, ploaia asta. Parcă purifică, prin apa ei, orice. Vieți, destine, drumuri, visuri. Și gândurile ei, parcă, se mai curăță de atâta praf, de atâta usturime, de atâta gri. Nu pe deplin, nu în totalitate, nu pe cât ar vrea. Dar, oricât de puțin ar fi, e, clar, mai mult, mult mai mult decât nimic. Și, apoi, nu se spune așa? Că după ploaie și furtună vine, la un moment dat, și vreme bună? Ba, iese și curcubeul. Și după aceasta, strictă și aevea, de face flească suflete de om și după cealaltă, care tot răpăie, la fel de consistent, pe acoperișul gândurilor și frământărilor ei. Să plouă. Și să cadă bombe. Ori să plouă cu bombe. Ori să bombe cu ploaie. Și să facă ele, dacă trebuie, ce trebuie. Cu ea, dar și cu ceilalți. Inclusiv cu Ardil Escu, soțul ei. Cum ar fi... Nu, nu-i dorește răul, nu vrea nimic rău pentru el, e un om bătrân și, măcar pentru asta, trebuie respectat. Dar – e doar un gând răzleț și nefondat, născut din spuma ploii, nu vrea asta cu adevărat – cum ar fi să cadă bomba aia și să-l lovească, să-l facă harcea-parcea, strict, pe Ardil? Ce ușoară ar fi, astfel, despărțirea. Ar scăpa. Ea ar scăpa. S-ar întoarce la viața ei. Și ar trăi. Nu, nu așa! Să scape, să-i fie bine și ei, dar nici lui să nu i se întâmple ceva rău. Nu pentru că-l iubește. Azi nu e deloc convinsă că e asta. Dar nu dorește nimănui lucruri

rele. În lume există și înțelegere, și acord, și promisiuni, și, cum ar veni, liber de contract, pe cale amiabilă. Trebuie să creadă în așa ceva. Trebuie să spere. Trebuie să aștepte o astfel de rezolvare. Și, în cel mai inexplicabil mod, având în vedere cel puțin conjunctura de față, ochii îi fug, aiurea, prin ploaie, să-l vadă pe Fane. S-a adăpostit și el de picuria grei, a fugit din calea bombeii, e la loc sigur... Bineînțeles, chestiuni omenești și, la urma urmei, firești. Îți pasă, la ceas de nevoie, și de un câine. Darmită de un om.

Pitulat – oarecum, pentru că nu poate să plece din perimetru, nu poate să-l lase nesupravegheat pe... domnul președinte, pe ploaia asta, pe amenințarea asta cu bombă – sub umbrela de soare, de pe terasa vilei, Fane caută și tot caută să dea ochii cu Gigi. Să-i explice, din priviri, el, ce și cum, despre tot, despre frășuiala asta, despre vânzoleala asta, despre șederea asta, uite, în ploaia asta. El, probabil, știe ceva. Măcar, vag, are o idee. Adică, așa ar trebui să fie. Și el să aibă, la toată abulia asta, că nu găsește alt termen pentru ce se întâmplă, niște răspunsuri. Ha! Te pomenești că rămâne ardilul fără gerovitalul Anei Aslan. Și fără masaj și fără viagra și fără măștile cu miere și bicarbonat și fără toate cele pe care le folosește pentru întreținere, pentru întinerire, pentru putință. Și fără... În fine! Rămâne fără multe. Deci, cum ar veni și cum s-ar traduce în limbaj de specialitate, trece pe flotant la beciul domnesc. Apoi, pentru că așa spune la lege, trebuie să aibă domiciliu stabil și el, ca tot omul, undeva, și se face, în consecință, mutația la Rahova. Sau la Jilava. Nici nu contează unde. Poate să fie, la urma urmei, și Bastilia. Sau Edicule. Numai, pentru toate cele făcute de el, să fie. Acolo, cine dracu' îi mai caută lui în coarne și-l cremuiește pe tot organismul, la ceas de seară și de auroră? Cine îi mai face lui injecții de întărire, și cine îl mai vopsește și cine îl mai masează și cine... Nu... Bine ar fi, cum nu. Dar, dragă Doamne, n-avem noi norocul ăsta! Nu pică din cerul ăsta siniliu, așa plocon. Ori pară mălăiață. Pică doar apă, uite, apă multă. Neeee... Nu rămâne ardilul neferchezuit și netratat. Cum nu rămâne, din păcate, nici fără beuturica de tot felul pe care o toarnă, cu titlu de obligativitate și constanță, în maț... Maț gros, ce mai... Dacă el ar turna pe sfertul sfertului sfertului în pântecele lui – și nu e deloc vreun abstinent în ale băutului cu paharul, cu sticla, cu vadra, cu ce poate – din cât bagă ardilul, ar da, de-a binelea, strechea, în tot abdomenul lui. Și nu numai. Ar umbla pe vreo zece

cărări, cel puțin. L-ar lăsa și mințile, și inima, și colonul, tot. Dar Ardil Escu poate. Duce. Are multă, mare și desăvârșită stagiatură făcută. Are activitate și experiență mare. E uns – adică, udat, dar e și uns – și cu mama băuturilor. E tăticul lor. Știe toate trucurile, toate gramajele, toate combinațiile, toate mărcile. Hm... Ce să fie cu bomba asta? De unde, oare, cade? Măcar să fie o bombă cum se cade. Nu cumsecade. Să nu fie vreuna de mămăligă. Pentru că, deși e greu de crezut, expandează și mămăliga asta. Da' greu. Șef... Gigi l-ar putea, dacă ar vrea, lămuri și pe el. Vine bomba sau nu vine. Pică sau nu pică. Face ravagii sau nu face.

Numai că, Gigi, ca jurat, nu privește, neam, spre el. Nici spre Elena, care nu mai știe cum să intre în raza lui vizuală. Nici spre altcineva. Nici, măcar, spre Ardil Escu, obiectivul neprețuit – și protejat – al lor și al tuturor. Stă, drept și impasibil, ca un stâlp de telegraf, în ploaie. A încercat să-i facă semn ca, barem, de ploaie să se ferească și să vină lângă el, la adăpost. Obiectivul nu rămâne neprotejat. Acuma e și problema naibii, că nu știu nici ei ce să facă. Ardil Escu nu dă niciun ordin, nicio indicație, nicio directivă, în privința posibilității amplasării unei bombe în vilă. Parcă ar crede, parcă n-ar crede. Parcă ar pleca, parcă vrea să vadă cum se face casa bucăți. Stă, cum nu face prea des, dincolo de piscină, aproape de stradă. Ageamiu Ardil, ce dracu', nu e. Coace el ceva. Frământă și dospește. Sau, cum o fi, în ce ordine. Că el nu se pricepe. Habar nu are cum se plămădește un aluat de ăsta. Oricum, omul întoarce pe toate părțile coptura și brânza lui. Sau coptura lui cu brânză. Dracu' mai știe! Ce bine ar fi dacă ar ști și el, acum, în clipa asta, ce e cu bomba aia. Adică e bombă sau ce e. Face bum sau face fâs. Dacă Gigi i-ar arunca o privire, aproape că bagă mâna în foc că ar înțelege. Se cunosc bine. Lucrează împreună de mai mulți ani. Au trecut multe peste ei. Ei au trecut prin – și de – multe. Dincolo de asta, sunt și prieteni. Șefu'... asta... Gigi îl onorează cu prietenia lui. Deci, nu e de colea. Chiar ar pricepe, dacă ar catadicsi să îi bage o otheadă d-aia, de-a lui. Au limbajul lor. Codul lor. Înțelegerea lor. Dar, din pricini pe care, deocamdată, nu le deduce, Gigi stă cu ochii ținți, mai degrabă, spre stradă, spre poartă, spre cer, spre oriunde, numai spre el, nu. Pe față nu i se citește nimic, nu-i tresare și nu-i tresaltă, nici măcar din cauza ploii ăsteia afurisite, niciun mușchi. Nu-l deciptezi, oricât te uiți la el. Nu știi ce ascunde. Ce e în mintea ori în sufletul lui. Nu-l citești. Analfabet, pe bune, nu ești. Dar nu-l

citești. Când nu vrea el să transmită ceva, își scrie mimica și trupul într-un idiom pe care nu ai cum să-l înțelegi. Nu pricepi la ce se gândește, ce-l frământă, ce ascunde, ce urmează să facă. Mai ales, în momentele cheie. Și, acum, clar, e unul dintre momentele alea. Cu deplină certitudine, e ceva. E! Dar Fane, deși trece în revistă oarece posibilități, oarece probabilități, nu știe, și nici nu bănuiește, despre ce ar putea fi vorba. Măcar să se facă mai repede edificările alea. Că, uite, pe el deja l-a murat, al naibii de tare – și stă la adăpost – ploaia.

Ce face Gigi ăsta? De ce stă ca o stană de piatră sub stropii grei de ploaie? Toți, în fel și chip, se adăpostesc, mai bine sau mai puțin bine, de hoardele de apă. Așa și trebuie, că te pomenești, chiar dacă e vară, că faci vreo pneumonie. Numai el, Gigi, parcă e imun la picăturile grele și reci. Parcă nu-i curg pe piele. Parcă, la urma urmei, nu i se duc până în adâncuri. O fi având pedeapsă de la Divinitate? O fi jucat cărți și are poruncă de îndeplinit? E aiurea! Cum să stai, așa – și atâta – în ploaia asta? Că e rece, nenică – și udă – și răcești mintenaș. Dar, parcă lui nu-i pasă. Parcă nu simte picurii reci. Parcă nu i-a trecut dincolo de ficați și de bojogi, deja. Brrrrr... ăsta vrea să ajungă la spital, pe antibiotice. Nu, dar aici – și acum – e un dedesubt. E, fără discuție, ceva! E! Naiba știe ce. Numai să fie, vorba aia, mă rog, un pic adaptată, de bine, să nu fie de rău.

Pe stradă, nici țipenie de om. Plouă prea rău și prea de mult timp, ca să mai bântuie lumea, încolo și-ncoace, așa cum, de obicei – și de regulă, ce mai, că e vară și lumea s-a mutat la mare... – face. Aha, uite, dacă zicea acum cu voce tare asta, dacă folosea exprimarea asta, șe.... Gigi i-ar fi aruncat o căutătură, de îngheța pipota în el. Și i-ar fi strigat: „Bă, zăpăugule, învață și tu limba română, că nu ești chinez. Și un chinez probabil că o vorbește mai bine ca tine”. Doar mașinile, ale căror ștergătoare de parbriz freamătă surescitate, sus, jos, iar sus, trec, destul de des, ai zice neafectate de ploaia asta, pe stradă. Mă rog, pe bulevard. Că ăsta din fața vilei lui Ardil Escu e bulevard. A văzut cu ochii lui, el, Fane, chiar deunăzi – înainte, deși mai fusese pe aici, nu luase seama la de astea – că așa scrie: bulevard. Și e. Bulevard. Că e mare. Întins. Vast. Larg. Și nu după criteriile astea de mărime – iată că mărimea contează; până și-aici... – se departajează un bulevard de o stradă? Mai că-i venise să zică autostradă.

Dar, din motive obiective, n-a mai apucat să zică. S-o zică și pe asta. Adică, așa cum i-ar spune Gigi dacă ar vorbi cu el, încă o dudă. A se citi prostie.

Aproape în fața vilei ardilului, o idee mai în spate, o mașină neagră, cu girofar albastru – Fane e sensibil la astfel de autoturisme; ce să faci, are și el damblaua, oful și vulnerabilitatea lui – e gata, gata să se răstoarne. Așa se mișcă, așa se curbează, așa se întoarce, așa trepidează. Parcă e la raliu. La formula unu. Mai rău! Sau, parcă e o coajă de nucă, prinsă pe coama valului uriaș. Că tot suntem la mare și că tot e, aproape, furtună. Mă rog, un vânt mai aprig, dar, oriș'cât.

Hmmm... Mașina asta se răstoarnă. E pe muchie. Face prea multe fandări. Scrâșnește prea tare din roți. Frânele se agită prea tare. N-are șanse. E pierdută. Ea, ca ea, că e formată, în fond, din fiare lipsite de suflet și de viață, dar cine e în ea, văleu, a rasolit-o și nasolit-o. Rău! De altfel, s-a auzit – și s-a auzit destul de persistent și de consistent și de insistent, ceea ce, fără îndoială, nu e de bine – o bubuitură. Cel mai probabil, dacă el nu se înșală – și e gata să bage mâna în foc că nu se înșală – a explodat un cauciuc. Nașpa, ce mai... Cu greu, se vede cu ochiul liber, stăpânește șoferul volanul. Din toate rotațiile și din toate învârtelile astea, nu reise nimic roz. Ba, e chiar căcănie, de n-o fi neagră de-a binelea, situația. Ce-i de făcut? Cum să fii de ajutor, la așa ceva? Cum să te poziționezi și să oprești dezmațul mașinii? Viteză, dacă el a văzut bine, nu avea. Hm... Să vezi belea. Ei fug de bomba din vilă și explodează mașina asta chiar lângă ei.

Prima doamnă unde naiba e? Să stea mai ascunsă și ea, să nu fie chiar așa, în prima linie. Nimeni nu pare să aibă grija ei acum. Soțul din dotare nici atât. Ce i-o fi trebuit fetei ăsteia moșul ăsta libidinos?

Of... Dar în stradă... Fane devine și mai atent. Fie și pentru că, din motive obiective, intuiește că mașina aia e în misiune. Cu treabă. Cu scop. Sigur, ocupanții ei. O să se răstoarne! Nu e scăpare. Mare păcat, mare!

– Frățiewear! – comentează, așa, ca pentru el. Ția se duc în nas! Vai de viețișoara lor!

Se oprește, oarecum, neliniștit. Și în alertă. Vorbește prea mult cu voce tare. Fără să gândească. Și cu riscul să spună prostii. Și asta, atenția la ce, cum, când, unde, cu cine scoate ceva pe gură, a fost una dintre primele indicații pe care le-a primit – și a zis

el adaptat – la venirea încoace, la mare, la vila lui Ardil. Din această atenție decurg, apoi, firesc, toate celelalte. A zis că e cocoțat pe situație, ca un stăpân, că nu bagă divorț de atenția asta, dar, uite, cum, din prea multă emoție, calcă pe bec.

Atunci observă că, mai sunt și alți ochi, inclusiv ai ardilului extrem de preocupat, îndreptați spre stradă. Poate pentru că, peste răpăiala ploii – arhicunoscută și înregistrată azi de toate urechile – se succed, de câteva clipe, zgomotele alea, dintr-acolo. Și mișcările absolut spectaculoase pe care le face șoferul, care nu au cum să scape, chiar și celor care nu iau, neapărat și dinadins, aminte la ce se întâmplă pe stradă. Ce-i drept, nu în fiecare zi – și e bine că e așa – e pe cale să se facă fărăme o mașină pe stradă. În plus, să asști, ca un biet cetățean ce ești, la așa ceva. Și fără să poți, chiar dacă urlă spiritul civic în tine, să faci ceva. Să oprești desfrâul ăla al mașinii. Să salvezi oamenii din interior. Ce mai... E urgie. Mare, mare minune, dacă nu sunt pe năsălie toți câți sunt în autoturismul ăsta. Ar trebui să pună și viața o inscripție la vedere cum se pune la tv, de aia cu atenție, urmează scene care vă pot afecta emoțional. Sau cu un uriaș impact negativ. Căci, cam asta simți, dacă te uiți acum și vezi ce se întâmplă în stradă, la doar câțiva pași de tine.

Și, totuși, după ce face piruiete mai ceva ca o balerină din Rusia aflată pe luciul gheții, în dansul ăla nebunesc al ploii, mașina, cu scrâșnete, cu hurducuieli și cu frâne infernale, de zgârie și mama lu' timpan, se oprește. Pe roțile ei. Întreagă. În bună stare, pare. Din spate, de la o roată, iese fum negru și înecăcios. Ba, parcă, și de pe la motor iese. Fir-ar să fie! Acum, mai știi, te pomenești că ia foc de tot. Oamenii din ea ar trebui să coboare. Să se îndepărteze un pic și să nu stea în fața ei. Cu de astea nu te joci. Presupunând că toți sunt în regulă, cel puțin cum e și mașina.

Parcă l-au auzit pe Fane ocupanții mașinii. Căci, în clipa următoare, trei bărbați și o femeie coboară, care pe ce ușă poate, din interior. Unul tușește, înecat, pesemne de fumul greu, altul se ține cu mâna de piept, căci, fără urmă de dubiu, emoțiile, chiar frica, erau îndreptățite, un altul – șoferul, după locul de unde a coborât – își face, mai ca la țară, cruci mari, semn că nici el nu mai credea că o scoate la capăt. Femeia, subțirică și înaltă, stă dreaptă, cam prea dreaptă, între cei doi bărbați care s-au dat jos din spate, odată cu ea. Ploaia rece îi udă părul negru și rochia

verde și pantofii roșii și pe ea, peste tot. Câte o pală de vânt îi înfoaie costițele bogate și le împrăștie, aiurea, peste frunte, peste ochi, peste față. Ai zice, e o tentație firească și banală, ca ea, la un astfel de moment, să le înlătore, să se scuture de ele, cum poate, căci îi bruiază privirea, îi intră în gură, o încurcă. Dar femeia aceea nu face acest gest de normalitate. Și, pe Fane, asta îl miră. Ciudat. Continuă să stea, ca plopul, dreptă, neîndoită de picurii ploii. Nici de palele vântului. Da, îi zburătăcește și rochia, dar cel mai rău îi înfoaie părul. De ce îl lasă, așa, să-i șfichiue ochii și obrazul? În clipa următoare, Fane, cu o oarecare tristețe, s-a elucidat. Nu poate. Femeia aia, dreptă trestie, n-are cum să facă un astfel de gest firesc. Măinile îi sunt – oh!... – în cătușe. Ele o strâng, o îngrădesc, o apasă. Și părul îi acoperă, la orice rafală mai obraznică de vânt, față. Și ochii. Și fruntea. Și, pentru că nimeni din mașină nu se aștepta, desigur, la un astfel de incident cu mașina cu girofar albastru, adică plouă, nu e nimeni în jur, presa nu transmite o imagine cu un om în cătușe, femeia are mâinile la vedere, neacoperite, așa cum se practică și cum se procedează, cu nimic.

Mda... El, Fane era convins că e o mașină în misiune, asta cu pațania. Poftim, așa e. Cătușe. Oameni ai legii. Infrațiune. Misiune. Mda... Asta e. În niciun caz, nu se poate vorbi aici de, nu știu, vată pe băț, albă, ușoară, plăcută, râvnită, pufoasă, numai bună de înfipt, ca la bâlciul ăla de acum câteva săptămâni, dinții în ea.

Ardil Escu, dar și ceilalți – cum să facă vreunul dintre cei prezenți altcumva decât domnul președinte? Gărzile lui de corp trebuie să fie, musai, lângă el, Michi, ca un bun camarad, nu-l lasă singur, Emil îl urmează, chiar dacă mai cărcotește, până la moarte, Tarik nu poate să facă, din mai multe motive, notă discordantă, iar Magdalena, băgată sub aceeași umbrelă cu el, nu poate să rupă ori să facă franjuri apropierea aceea atât de caldă și de plăcută – mai puțin Ana, care stă, pasivă, sub umbrela ei, și Elena care, pur și simplu, refuză să înțeleagă ceva (bomba aia nu mai face bum, tată-său s-a smucit cam brusc de lângă ea, Gigi – duce-s-ar unde a înțărcat mutu' iapa – a călcat iute accelerația – se îndreaptă grăbiți spre stradă. Să vadă, normal, despre ce este vorba și, dacă e cazul, să dea o mână de ajutor. Cine a zis că din curiozitate? Nuuuuuuuuu... Bărbații sunt altă plămădă, nu-i așa, decât femeile și nu se pretează la așa ceva. Oameni suntem,

desigur, și dacă se poate ajuta un alt om, la situație de nevoie, cu ceva, orice, e bine să nu stăm pe gânduri și să facem gestul creștinesc. Mai ales că, nu-i așa, vine și anul electoral, mâine, poimâine. De fapt, când vrei să redevii președinte, ești în campanie cu mult înainte de aia oficială. Gândul, clar, vine așa opintit, de la fostul și, totodată, viitorul președinte al țărișoarei. Ceilalți, dacă Victor a fugit cu Luiza în lume, nu se gândesc, nici măcar în așa clipă, la voturi, electorat, mase. Ardil Escu, da. Și, cine începe campania electorală când zice legea că trebuie să înceapă, și nu considerabil mai devreme, adică mereu, în fiecare zi și în fiecare clipă, când se cere, e cazul și o impune situația, degeaba o mai începe. Eșec total! Rateu maximum. Vai de capul lui! Să stea, în așa context, pe vatră, cu vinul fiert în mână, să-și dea cu nițică naftalină și să aștepte, că altă cale nu e, următoarea campanie. În politică, ori te miști cum și când trebuie, ori te duci să bați cuie de zece în construcții. Grijă cu deștele, că, dacă ești începător, le bulești și pe astea. Și clape de pian nu mai atingi, în veci!

Bărbații ieșiți din mașină abia de încep să realizeze ce și cum. Unul o ține de braț, ceva deasupra cotului, pe femeia dreaptă, cu mâinile încătușate. Probabil, își zice Ardil Escu, în sinea proprie, ca să nu fugă. Deși, ea nu dă semne. Nu pare genul care fuge. Poate că, dacă voia, cu toată buluceala, până se repliau bărbații, o lua la sănătoasa. Hm... N-ar tăia-o. Dar, cu siguranță, și pentru că așa este procedura, o ține înlănțuită. Clar nu pentru că l-a văzut pe el și vrea să facă impresie, că, deh, respectă legea. Căci, sigur, sigur, nu l-a văzut niciunul dintre cei patru ieșiți din mașină. La cât sunt de zăpăciți și de năuci toți, nu le mai stă capul la vecinătăți ori altceva. Ca să nu mai vorbim că nu știe toată lumea din lume unde are el vila din Mamaia. Mda... Nu-i ușor să vezi moartea cu ochii, în mașina care se scâlămbăia, pur și simplu, pe șosea și, apoi, să te vezi cu picioarele pe pământ, ca un om. Când mori brusc, aia e, toți suntem datori cu o moarte, dar când îți vezi viața deșirată, fir cu fir, e greu. Te lasă nervii. Nu mai ești om. Nu mai raționezi bine. O iei cu capul.

Alt bărbat, dintre cei trei, se vede treaba, ori mai lucid și mai stăpân pe situație, ori șef între – și peste – ceilalți, îl caută din ochi pe șofer, care stă sprijit pe capota mașinii, de parcă vrea să crape și el, din solidaritate, dacă mașina bubuie, și îl ia, ferm, la întrebări:

– Băi, Traiane, ce plângi lângă motor, acolo? Zburăm în aer? Ne facem îngerași?

– Eu zic că nu există pericolul ăsta, domn' procuror. Nu miroase a carburant. Ferească Dumnezeu! Că am copii acasă.

– Bine. Atunci lămurește-mă și pe mine ce s-a-ntâmplat! Că eu n-am înțeles nimic din toate sucelele tale. N-am avut vreme să mă dumiresc. Ce-a avut mașina asta? De la ce s-a declanșat nebunia? Ce dracu', ai dat, ca novicei, în vreo groapă de-aia de e pe toate drumurile, la tot pasul? Era ceva pe asfalt? Ai dat peste ceva? Ai lovit vreo bordură? N-ai fost atent? N-ai văzut acel ceva, de ploaie, din cauza ploii? Nu mai vezi? Ai nevoie de ochelari cu dioptrii de fund de borcan? Ce s-a întâmplat?

Șoferul pare că dă, neputincios, din umeri. Nu are nici el răspunsuri. Așa că, tot celălalt continuă:

– Slavă Domnului că suntem bine toți. Că am scăpat teferi. Că, în afară de zguduială, vreo vânătaie, vreo zgaibă, vreun cucui, destulă frică, nu avem niciunul nimic. Dar dacă ne răsturnam, Traiane? Ia zi! Dacă ne trezeam cu roțile în sus? Dacă intram în ceva? Dacă ne loveam cu alt autovehicul? Dacă pățeam mai rău? Dacă o îmbulinam cu toții și, mai ales, ea, pe care trebuie s-o transportăm în siguranță, în arest? Dacă dădeam de dracu', toți? Pe unde scoteai cămașa, mă? Zi!

– Nu știu, domnu' procuror. Chiar nu știu ce s-a întâmplat. Pe cuvântul meu. N-am dat în nicio groapă. N-am lovit nimic. N-am intrat în nicio bordură. Știți că nu conduc cu picioarele, ca ăia de se filmează și se pun pe ăla, cum îi zice... pe net. Ce, parcă ne știm de ieri, de alaltăieri, dumneavoastră și cu mine? De văzut, văd bine. Am făcut de curând toate examinările, deci și alea oculare. Și nici ploaia n-a fost de vină. Ce, n-am mai condus eu și pe vremuri chiar cu mult mai crâncene, ca asta? Pur și simplu s-a întâmplat. Am simțit doar că nu mai pot să țin covrigul. Din senin. A explodat un cauciuc. Pur și simplu. Nu știu de ce. Pe stânga, spate, cum ați văzut și dumneavoastră.

– Da, am văzut. Bine că n-a fost pe față. Că atunci era mai grav. Nici nu vreau să mă gândesc ce ar fi putut fi. Am avut noroc. Fie și pentru faptul că, din cauza ploii, nu e chiar așa mare dever pe drum. Pune mașina pe avarii și vezi ce facem mai departe. Îi schimbă tu cauciucul și janta, chemăm pe cineva să ne ajute ori să ne ia de aici... Hai, mișcă-te! Repede, că avem treabă!

– Eu cred că o rezolvăm noi, și chiar repede, domnu' procuror. Am tot ce-mi trebuie în portbagaj. Pun roata de rezervă cât pot de iute. Asta, sperând că e vorba doar despre cauciuc, nu sunt și alte probleme la mașină. Și eu zic să nu fie.

– Nu zice. Verifică. Nu vorbi, dacă nu ești sigur.

– Eu zic că e în regulă. Am aruncat câte o privire, ici, colo. De ajuns, ajungem cu bine. Apoi, mă ocup eu cum trebuie de ea. Văd dacă e cazul s-o duc în service și să i se facă niscaiva intervenții.

– Bine, atunci fă ce ai de făcut, ca să plecăm repede. Nu vezi că toarnă cu găleata? Ba, chiar cu butoiul. Ne face flească ploaia asta. Auzi... Mă gândesc acuma. Da' presiunea, Traiane, ai verificat-o, la cauciucuri? A fost în regulă? Sunt unele noi, schimbate de curând, sunt ale mașinii, din fabrică, sunt reșapate? Vreau să înțeleg de ce a făcut explozie un cauciuc, în timpul mersului. A fost presiunea, a fost defect de fabricație, a fost faptul că ai trecut peste ceva ascuțit?

Celălalt bărbat, probabil tot procuror și el, însă mai încruntat și mai taciturn ca primul, se adresează aceluiași Traian, în timp ce continuă să țină femeia, pe mai departe, de braț:

– Vreo pelerină, vreo țoală, vreo umbrelă n-ai și tu pe la mașină? Că-i căinoasă rău ploaia asta, frate!

– Nu știu, nu prea cred, domnu' procuror. Dacă a fost cald tot timpul din urmă, nu m-am gândit la astea. Ce să fi făcut cu țoale și cu pelerine? Mai mă-ncurcam și de ele, pe aici. Dar, nu știu, poate o fi ceva. O să mă uit acuma. Oricum, pun repede roata și vă urcați în mașină. Aș zice să vă urcați deja, dar...

– Hai, uită-te de ce te-am rugat și zi-mi! Nu mai pierde timpul

Femeia pare că se zgribulește sub picurii reci, care cad în vara caldă, ba, chiar, fierbinte. Și de vântul care, din când în când, îi mai zburătăcește rochia verde și părul negru. Așa se scutură, cuprinsă de fiori. Măinile încătușate îi stau atârinate în jos, pe lângă trup. Aproape ai zice că, fără vlagă. Și răpuse de încorsetarea, desigur, nedorită. Dar spatele e drept și capul, cu tot potopul de ploaie, neplecat. Pare mândră și puternică, deși, în clipa asta, mai e un pic și tremură ca varga. Ploaia e rece, ea udă până în lăuntruri, frigurile se cam îngheșuie s-o scuture. Pesemne că, procurorul care o ține strâns de braț – e om și el – simte fiorii care o tot potopesc, de-aia a întrebat șoferul dacă are ceva pe la mașină, cu care să fie acoperit, cel, mai probabil, capul femeii.

Ardil Escu, sub umbrela pe care Michi, cu aceeași fervoare – inimă de slugă, după cum îl cataloghează mereu în gând prietenul lui, chiar dacă acesta se arată grijuliu sau atent cu el, ca și în acest moment – continuă să i-o țină deasupra capului, se oprește lângă mașina din care, parcă, mai iese, încă, fum. De fapt, nici nu mai știi dacă e negură de la ploaie sau fum de la explozia de adineauri.

– Măi, oameni buni, le zice fostul președinte, ce faceți voi aici? Ce-ați pățit? Aveți nevoie de ajutor?

Șoferul, care cotrobăia prin portbagaj după o haină, ceva, ridică, mirat, capul. Parcă știe vocea asta. Parcă o cunoaște. De la televizor, desigur. Că n-a avut onoarea față-n față. Procurorul care ține femeia cu cătușe de braț face ochii mari și mâna i se încătușează de-a dreptul pe brațul ostatic. Cel care se interesa de cauciucuri se întoarce, oarecum îndârjit, cu gând să spună celui care își caută de vorbă cu ei, să circule, să-i lase în pace, să nu se bage în treaba lor. Doar sunt în misiune. Doar sunt în slujba statului. Nu se pot amesteca pe unde trec cu oricine se întâlnesc și le adresează vreo vorbă.

– Domnilor, circulați, vă rog! Nu mai zăboviți pe lângă noi. Haide! Vedeți girofarul, este o chestiune oficială.

Celălalt procuror își drege glasul și ar vrea să spună ceva, dar pare că nu-și găsește cuvintele. Mai în formă, mai pe felie, intervine șoferul:

– Domnu' procuror, stați așa, e domnu' președinte! Să trăiți!

Salutul îi era adresat lui Ardil Escu, spre care, umil, când și-a dat seama cine e, s-a și înclinat sfielnic și cuviincios. Lucru care, fără urmă de dubiu, acestuia i-a plăcut. Dar nesimțirea procurorului care n-a fost în stare să-l recunoască, l-a rănit. Și nu că l-a rănit. L-a mâhnit. De fapt, nu despre mâhnire este vorba. L-a înfuriat, de nu l-o fi ostracizat, de-a dreptul. Vorbim noi, procurorașule... Cine te crezi tu, să nu-ți recunoști președintele? Poate că eu te-am numit și tu... Cum e vorba aia, rușine, Dinu Patriciu!

Procurorul se uită mai bine și pare că rămâne perplex:

– Bună ziua, domnule președinte Ardil Escu! Dumneavoaștră erați? Să trăiți! Avem, din păcate, o problemă. Imediat ce o rezolvăm, plecăm. Sper că nu v-am făcut și nu vă facem vreun deranj. Sper că nu cauzăm cu staționarea aici vreun inconvenient. Nu stăm mult. Vă rog să ne scuzați.

Femeia, la auzul celor spuse de procuror, tresare, parcă bucuoroasă. Ca și cum e plăcut surprinsă de cele ce aude. Capul i se sumețește și mai mult. Părul negru i s-a învolburat peste față și peste ochi și, grăbită, acum, ar vrea să-l înlăture. Cu tot brațul amputat de strângerea bărbatului de lângă ea, își ridică, într-un gest curajos, mâinile văduvite de libertate. Ca să îndepărteze părul bezmetic și răvășit de vânt și de ploaie, de pe chip. Un surâs dulce și trist se ițește, în urma acestei mișcări. Și doi ochi mari, verzi și frumoși, cum arar îi e dat muritorului să vadă, apar din umbra părului.

În următoarea clipă, mai mulți bărbați dintre cei de față, amuțiră, mai mult decât torpilați de chipul femeii. Tarik și-a dus, instinctiv, mâna la inimă, de stupoare, că Magdalena, alături, a tresărit, la rândul ei: Doamne, Dumnezeule – bine că n-a zis cu voce tare, căci, Dumnezeu e, totuși, diferit de Allah, chiar dacă are cam aceleași atribuțiuni și el e, nu-i așa, un arab respectabil și veritabil – asta e Cătălina lu' văru'! Ce caută aici? Și ce s-o fi întâmplat, de e cu cătușe la mâini? În ce-o fi intrat? În ce s-o fi băgat, în lipsa de acasă a bărbatului? I s-o fi înscenat ceva. Da, mai degrabă asta, căci fata aceasta nu poate să fie băgată în nicio coțcărie. El bagă mâna-n foc pentru ea. Se pricepe la oameni. Desigur, și-a luat bușiturile lui, de la toți marțafoii și de la toate marțafoaicele. Dar, a învățat, în timp, să vadă bine. Chiar dincolo de ambalaj. Și, da, pentru Cătălina se pune el gaj. Își lasă pielea zălog în labele nesătule ale ardilului. Bagă toată mâna dreaptă – ba, se lipsește și de stânga – în flăcări. Și, pe cuvânt, nu se arde! Nu! Chiar nu! Cătălina e plămădită altfel, decât ca o infractoare. Ce i-or fi făcut nenorociții naibii? Ce-or fi pus la cale? Sunt în stare. Ce, pe el nu l-au băgat la nebuni, fără să fie nebun? L-au băgat... Vorba vine cu acest plural. L-a băgat. Ardil Escu nenorocitul l-a băgat. Zece ani! Zece ani atât de lungi și așa de grei! Brrrrrrr! Nici nu vrea să-și mai aducă aminte de perioada aia. Vrea doar să zică despre ea că fuse și se duse. Înscenare pentru Cătălina... Or fi știind, nenorociții dracului, ceva de soțul ei? Și au acționat lovind în soția lui? Adică Ardil Escu să știe ceva? Să bănuiască oarece? Să se fi făcut pe undeva vreo fisură? Dar asta e o chestiune gravă. Cătușe, Doamne! Are mâinile-n cătușe Cătălina! Și gândul bubuie nebun pe mai departe: „vai de viața noastră, și de sufletul nostru, și de, la urma urmei, fundul nostru! Să vezi acum belele! Văru' cred că e mort pe jumătate. Nici nu știu dacă mai raționează bine.

Numai în pielea lui să nu fii. Nici nu pot să mă uit la el. Mă seacă la suflet situația asta. Dacă era el în cătușe, nu era la fel de grav și de dureros, ca acum, când îi e nevasta. El e bărbat. E hârșit. E polițist. Știe ce să facă și cum să ducă tot. Deci, și cătușele. Dar să-și vadă nevasta în ipostaza asta umilitoare, e de la sine înțeles că, nu doar că nu-i pică bine, ci, de-a dreptul, e jale și jelanie! Mare! Doamne... Ce năpastă a lovit în oamenii ăștia? De ce? Va fi sfârșitul lumii. Mi-e al naibii de frică și de frig! În ordinea asta. Multă frică îmi e. Nu credeam că mai simt vreodată frică de asta, apăsătoare și groaznică. Frig... Și frig îmi e. Căci, așa stând lucrurile, că vrem, că nu, se declanșează apocalipsa. Vărul nu poate, n-are cum, să stea cu mâinile în sân și să scuipe semințe. Eventual, în primul rând, după ce s-au pus bilete în vânzare. Spectacol? Circ? Țigăneală? Nebunie? Apocalipsă! Da! Și nu! Vărul nu va lăsa lucrurile așa. Nu va cădea și nu va sta în letargie, ca o babă cu suta de ani pe umăr, pe care n-o mai ajută nici fizicul, nici psihicul. Va pune mâna pe furci și pe topoare. Înarmare, taică! Biata Cătălina... Ce poate să fie în cazul ăsta? Nu mai pot. Tremură carnea – câtă e, deși Elena cică nu-i – pe mine. De teamă. De indignare. De iritare. De focuri. De friguri. De... Doamne, vai de viața mea... Nu mai știu de mine. Și nu-mi revin deloc”.

Fane, cu ochii bulbucați, aproape să iasă din orbite, nici nu știe, în prima clipă a impactului să mai gândească lin, și clar, și logic, ca un om. Niște rotițe, în cap, brusc, s-au oprit. Au intrat, dintr-o dată, una într-alta și s-au blocat. Creierul nu i se mai oxigenează. „Muamă... Leșin! Mor! Adică, moooooor!” Abia după ce răsuflă adânc și trage aer, mult aer, ca la un posibil înec, în piept, poate să învârtă un pic de cerebel: „Ce-i asta? Ce caută Cătălina aici? Și de ce cu cătușe? De ce o ține zălogită omu’ ăla? Ce e la mijloc? Că e ceva! De asta, șefu’ stătea impasibil, ca farul de la Sulina, când îl bat valurile și vânturile. Focusat spre stradă. Și, totuși, mi-e greu să cred că știa ceva. Orice, în legătură cu acest fapt!” Da, i-ar fi spus, dacă avea cunoștință. L-ar fi pus în temă. L-ar fi avertizat. Ei trag, de câțiva ani buni, împreună, la aceeași căruță. Nu unul hăis și celălalt cea, nu. Trag la fel. Pun osul în același mod. Plus că, sunt prieteni. Se știu. I-ar fi spus, dacă ar fi știut. Sau nu? El și acum, uite, nu pare surprins de așa apariție. Are memeca lui de polițist sub acoperire. Impasibilă. Nu-l citești. Nu-l pătrunzi. Nu știi ce are în cap. Nu ghicești ce

simte. Fața lui e implacabilă. Nicio urmă, nicio cută, nicio tresărire. Doar pumnii – dar, dacă n-ai școală, nu observi asta – și i-a strâns în ciudat. Furios. Îndrăcit. Știa de Cătălina? Dar de unde știa? Cum a aflat? Și, pe bune, ce caută ea aici și cum de nu i-a atras el și lui atenția despre așa ceva? Cătălina cu cătușe la mâini... Aici e o chestie, un dedesubt, un parandărăt. Scena se umple de actori. Câți vor fi chemați la rampă? Cine regizează piesa? Și, mai ales, ce-o fi în spatele cortinei? Acolo, în spate, dincolo de scenă, trebuie că e ceva extrem de interesant. Ce urmează? Sfinte Sisoie, din cer, sau de pe pământ, sau de pe unde vei fi fiind tu! Sper să nu dăm, dracului, de dracu'! Căci, tare se poate, hai, să nu facem pe cioclii după șefu', care va intra ca buldozerul, în tot, dar să adunăm ce mai rămâne din Ardil Escu și să ducem la spital, să coasă ăia, frumos, clar, da! Doamne, poate că deja ar trebui să sune la 112, ca să trimită ăia o ambulanță. Pentru Ardil Escu. Pentru... Pfuua...

Michi Sultan este unul dintre cei care nu pare – și nu e – răvășit la vederea femeii. El n-o cunoaște. N-a văzut-o niciodată. N-a avut onoarea. Și plăcerea. A învățat destule chestii, a făcut multe mișculații, a tras sumedenie de sfori, a complotat și a cârcotit cu oamenii ăștia. Trebuia să facă așa. A venit momentul. În viață, se plătesc toate. Și el a adunat destule polițe. Vremea scadenței a sosit. Începe să facă niște plăți. Chiar dacă nu cu moneda pe care o voia el. Însă, orice plată se cere și se cuvine a fi, de îndată, efectuată. Mda... Sforar șef se poate numi, dacă vrea. Dar, pe femeia asta n-o știe. Și nu e surprins nici că o vede, nici că are cătușe la mâini, nici că ploaia și vântul au udat-o și-au tulburat-o. Nu! E, însă, oarecum surprins de reacțiile celor de lângă el. Desigur, sunt bărbați, chiar tineri, dacă nu îl pune la socoteală pe moșneagul de Ardil – ăsta se crede în puloverul roșu, de acu' aproape 30 de ani, când strigau femeile de la Apaca chestia aia cu nu vrem kent, nu vrem valută, Ardil Escu să... mă rog... – și așa reacționează niște bărbați, mai ales tineri, la vederea unei femei frumoase. Căci, dincolo de ploaie și de vânt, de cătușe și de situație, se vede că este o femeie frumoasă. Are chip frumos, are corp frumos, are ochi frumoși. Plouă de rupe peste ea, peste ochii ei, și parcă ei sunt luminați de soare. Sau de foc. Hm... Par că ard. Adică, lui, simplu privitor de pe margine, neextaziat ca restu', rămas lucid, cu mâna pe cârmă, așa îi par ochii acelei femei. Și,

da, ca să ajungă ea aici, acum, probabil că a dat, chiar el, alarma cu bomba din vila lui Ardil Escu.

Emil nu se prea gândește la cele întâmplare în fața lui. De ce ar face-o? Accidente, din mii de motive, se întâmplă mereu. Așa că, de ce ar fi acum un eveniment? Niște unii erau s-o mierlească, pentru că le-a explodat cauciucul. Așa, și? Treaba lor. Doar n-o face semn la grindă pentru asta. Și norocul lor este că nu au pățit nimic. Bine. În schimb, el, dacă putoarea asta de Tarik nu-i dă niște coco, mai fără oprire și fără număr, așa, e chiar fără noroc în viață și o încurcă teribil. Vin recuperatorii după el, iau cămătarii legătura cu Ardil Escu, îl termină călăii. E un om mort. Îi cântă popa veșnica pomenire lângă țeastă. Dacă nu fizic, în alte multe feluri e. Mort... Trebuie să vorbească, și-ncă destul de repede, cu arabul ăsta pipiriu. Nu e drept. El trage mâța de coadă, cu atâtea griji pe cap și, sigur, afurisitul ăsta de Tarik se lăfăie în bani. Se joacă, fără griji ori remușcări, cu ei. Îi învârte cum îi e voia. Îi cheltuie fără noimă. Îi întoarce cu furca, să nu prindă mucegai. Păi, îl ține să facă toate astea, că are. Bani. Așa e omul, când se ajunge. Țasta cum o fi făcut bani? El și neamul lui... Că nu-i ia urma DNA-ul și lui, să-l mai scuture un pic... Da, când păduchele ajunge în frunte, uită de ceilalți și n-are habar și milă de problemele lor. Arabul e o vacă mai bună de muls, decât Elena. Cu ea, trebuie să inventeze, să meargă pe sârmă, să aibă grijă, să fie atent. Țasta face săpături, cercetează, se prinde. E isteț, la de-astea. O duce capul. Știe, de fapt, prin ce chestii s-a mai băgat el, de-a lungul timpului și ce nevoi a mai avut. Îl suspectează și fără să fie ceva. Dar cu sfrijitul și slăbănogul ăsta e mai simplu. Țasta nu știe, cum ar veni, cazierul lui. Și nu poate să-l refuze. Doar nu îi cere vreun miliard de euro. Doar un milion. Sigur că e mai mică datoria. Însă, trebuie să mai aibă și el pentru oarecare trebuințe. Dacă, după ce scapă de suma datorată, îi vine să joace iar? Nu că ar vrea, nu că e împătimit, dar poți să știi cum cade omul – că om e, din sânge și inimă plămădit – în păcat? E omenesc păcatul. Și popa la biserică zice la fel. Azi, trebuie să aducă vorba de niște probleme serioase în fața lui Tarik. Unele care să-l bage în boale, de impresionat ce trebuie să fie. Să nu dea Allah să zică, precum un mișel, că nu. Că nu-l ajută. Că nu știe cum face să-i bage mințile în țeastă. Derbedeul dracului!

Gigi, doar la un pas în urma lui Ardil Escu – un bodyguard nu stă altundeva, decât lângă cel pe care îl apără și îl protejează – este, spre deosebire de toți ceilalți, cel mai în temă. Și cel mai

calm. Dacă, bineînțeles, calm se pot numi apele clocotitoare care îi invadează, din toate părțile, sufletul. Sau relaxat? Dă senzația că e, dar ochii verzi care îl sfredelesc, de-o clipă bună, fățiș, știi că, în adâncuri, el e maximum ros de frământări și de neliniști și de nervi. Și că, din cauze întemeiate, granițele sufletului și minții lui sunt pe cale să fie invadate de furie, de griji, de neputință. De dor. Da. Și de dor. De dor nebun și nebunesc. Posesoarea ochilor de mare în furtună știe că și de dor. Și de drag, în egală măsură. Indiferent ce îl macină și îl râcăie acum – și, clar, îl râcăie și îl macină destul ca să se iște un scandal, neînțelegeri, probleme, discuții – dragul și dorul rămân. Uneori, câte o colegă, câte o prietenă se uită buimacă la siguranța cu care ea afirmă asta: că se iubesc, că sunt și există unul pentru altul, că doar împreună le e scris să fie, că dorul și dragul unuia de altul va ființa veșnic. Ele se miră. Și nu cred. O consideră lăudăroasă. Ori fără simțul măsurii. Exagerată. Pe altă lume. Cu capul în nori. Neancorată în viața reală. Cine știe, chiar penibilă. Dar ea știe că e așa cum afirmă în egală măsură amândoi, și el, și ea. Că, da, ea și bărbatul puternic, de-l apără acum pe Ardil Escu, se iubesc, dincolo de înțelegerea și de priceperea umană. Pur și simplu. Nu din vorbele frumoase și dulci pe care și le spun, știe. Nu din declarațiile pe care și le fac. Nu din laude sau promisiuni. Nici măcar din faptul că, da, au, așa cum trebuie, și o viață sexuală bună. Știe din alte considerente. Știe din adâncuri de suflet. Știe cu tăria minții. Știe, poate, dincolo de orice motivații omenești și de înțeles. Știe. Ea știe. Nici ea nu știe de ce știe, că școală, sau, măcar cursuri în sensul ăsta, n-a făcut. A venit de la sine să știe. Viața – sau Dumnezeu – i-a susurat asta pe la ureche. I-a imprimat rărunchii cu știutul ăsta. Unele lucruri nu se explică. Nu pot fi explicate. Se știi și atât. Se simt. Se intuiesc. Se percep. Cine știe... Pentru că sunt. Și nimic mai mult.

El, acum, pare o insulă singuratică în largul mării. Pustie ori pustiită. Și liniștită. Dar taifasul cu diavolul, care va fi și va urma, nu e pentru nimeni rugăciune aducătoare de pace. Pentru el, nici atât. Pe insula care pare că e, se va stârni taifunul. Cutremurul. Sfârșitul lumii. Știe. Și pe asta o știe.

El, Gigi – ca să ne întoarcem de unde am plecat cu divagația – privește, oarecum, pe sub sprâncene la femeia încătușată. Ea i-a făcut-o. Și lui i-a fost dor. De ea. De ochii ei. De toate ale ei. I-a lipsit. O vede acum și, într-un fel, îi e bine c-o vede. Căci dorul,

chiar și așa, mai indirect, se mai ostioiește. Se mai ogoiește. Se mai potolește. Într-altul... Ar da foc, pe dată, cu un singur băț de chibrit, întregii lumi. A venit aici! Da, au pus, trebuie să admită, bine totul la cale. Au pritocit bine factorii, elemente, întâmplări, sensuri, conjucturi. N-au acționat la plesneală. Au dat, pentru tot, nota care trebuia. Au zugrăvit totul în nuanța cea mai potrivită. Nu stridentă, nu extravagantă, nu țipătoare, doar evidentă, relevantă, la obiect. Exact cât să sară în ochi. Să nu treacă neobservată. Să atragă atenția. Nuanța, desigur. Șpilul pică la marele fix pentru ce e și, mai ales, pentru ce va mai fi. Și va fi! Va tot fi! S-a analizat, s-a calculat, s-a pus în valoare. Sunt, în fond, profesioniști, cei cu care ea a complotat. Nu s-au dat acum, ca niște neinițiați, jos din salcie. Au cusut bine cadrul, trebuie, dincolo de fierberea și răscoacerea din el, să recunoască asta. Deși, ar fi preferat ca ea să nu completeze cu nimeni și să nu ajungă aici. Nu pentru că o subestimează. Nici pentru că e misogin. Nici pentru că n-are încredere în capacitățile ei de a se adapta și de a se descurca în hățșurile astea. Ci, pentru că, mai devreme sau mai târziu, într-un mod categoric, se va crăpa, ca la cutremur, tot pământul. Ba, fără discuție, și cerul. Scorburii, nici într-unul, nici într-altul, nu vor putea face, ca să se ascundă și să lase primejdia să treacă. Și ar fi vrut-o, din motive lesne de înțeles, departe de tot. Ea e, aici, mda, o victimă. Cu siguranță. O greșeală, o farsă, o cacialma... Nu poate să fie, cu adevărat, vinovată, de ceva, așa cum indică acele cătușe. Căci are – deși la asta, când a sunat și a spus că vine încoace, nu s-ar fi gândit – cătușe pe mâini. Habar n-are de ce. Care e cauza. Care e motivul. Nu intuiește. Nu-l duce atât de departe, mai ales în clipa asta, mintea. Poate fi orice. Bineînțeles, ceva plauzibil. Și ceva care să-l miște, emoțional ori altcumva pe Ardiil Escu. Deci, victimă. Dar e, trecând peste... brățările reci și grele, pe care el, la drept vorbind, dacă ar fi regizat cazul, ar fi preferat să le scoată din peisaj – și peste rol, categoric, trecând – o femeie frumoasă. Și dreptă. Care nu se-ndoaie. Nici măcar sub greutatea cătușelor. Adică e demnă, puternică, onestă, corectă, fermă, caldă, minunată. Asta transmite, cu siguranță, întreaga ei statură. Altminteri, de la ploaie, de la cătușe, de la explozia cauciucului, era curbată, gârbovită, plecată, înțelenită. Și nu e. Rolul nu e al unei femei umile, care, mai știi, s-ar putea milogi de fostul președinte, pentru ceva. Nu! E dreptă, deci tâlcuit bine tot. Aici, de fapt, nici nu a fost nevoie de trucaj, se lucrează cu

materialul propriu. Ea e așa. Dreaptă. Onestă. Minunată. Caldă. Puternică. Sublimă. Fabuloasă. Și încă în mii de feluri, pe care, cel mai bine din toată lumea, el le știe. Și care, da, chiar și acum, când îi vine să facă moarte de om, el le iubește. Pe toate. Pe toate ale ei. Pentru că ea nu e ca nimeni. Adică, nimeni nu e ca ea. Ea e cea mai cea. Ea e tot. Ea e a lui. Ea a venit în bârlogul lupului turbat. Hm... Și e îmbrăcată într-o splendidă rochiță verde. Care, musai, dacă ea nu atrăsese, deja, atenția prin toate ale ei, trebuie să atragă. Să pice pe retina celui din față, de alături, de peste tot. Să mângâie. Să incite. Să îndemne la atenție. Mai ceva decât cătușele de la mâini. Îi stă bine în verde. Și cu pantofi roșii. De fapt, ei îi stă bine oricum. Cu orice s-ar îmbrăca și orice culoare i-ar fi hainele. Când ai ce băga într-o rochie – și nu doar – îți stă la fel de bine și dacă intri într-un sac de pânză. Nu e vorba doar despre a avea un corp magnific, ci și despre faptul că știi să porți, da, și pânza aia de sac. Îi dai tu, cu prestația ta, cu clasa ta, cu simplitatea ta, valoare, eleganță, stil, noblețe. Poate că pare un pleonasm, dar nu e. Ce mai, la impresia artistică, nota 10. O dă. Trebuie s-o dea.

Și, peste toate, a picat, iată, și ploaia asta. Desigur, pe asta n-au plănut-o, nici ea, nici complicii ei. A venit de capul ei. Nechemată. A fost bonus. Ori, cireașa de pe tort. Căci, oricât de pornit ar fi el acum – pe ea, în primul rând, că l-a pus în fața faptului împlinit, deși el a zis nu, când ea a zis da, dar și pe ceilalți care au intrat în jocul ăsta fără să-l întrebe și pe el, că doar nu e de decor, nici acasă la el, nici la serviciu – este de acord, desigur, doar în sinea proprie, că e o bună punere în scenă și că ploaia a venit cu un strop important de farmec, de real, de benefic, de sex appeal. De ăsta, vorbind deschis, se puteau lipsi cu toții de aici. Nu trebuie să-i vadă toată lumea din lume formele trupului. Nu ăsta a fost scopul, dar dacă a venit, ploaia a dat și tenta asta.

Bun și șoferul, cascador, cu siguranță, buni și procurorii care, pesemne, sunt tot oameni de-ai lor, de la ei, pe care încă nu i-a cunoscut. Bun scenariul. Bună intrarea în scenă. Bună ridicarea cortinei. Buni, în fond, toți actorii. Bună, cu precădere, ea. Care va duce greul și va face toate cărțile. Sau, pe cele mai multe. Va trebui să dea dovadă de toată tenacitatea de care poate să dispună un om, de toată energia, de toată ambiția, de toată forța interioară, de toată înțelepciunea, de toată viclenia, de toată istețimea, ca să fie, nu-i așa, bine, să nu fie rău. Pentru toți.

Pentru ce-or fi cătușele? Care-i vina? Pe ce s-a marșat? Ce șpil e dincolo de ele? Care e nada? Cum va fi îngrădită curtea și cât de mare e ea? Sunt și dulăi prin preajmă? Și, dacă sunt, latră doar sau mușcă bine? Cum, spunând-o p-a dreaptă, va fi agățat, prin prisma și prin optica ei, Ardil Escu?

Hmmm... De ce și-o pune întrebările astea? E limpede ca apa de izvor cum va fi. Pe ce se mizează. Cum se va acționa. Va fi, dincolo de tot și de orice, greu. Tot! Pentru toți. Ei, în special. Dar, lui, dacă se gândește bine, și mai mult îi va fi greu. Căci, peste toate celelalte, inerente acțiunii, va fi nevoit și să vadă vânatul cum băloșește și cum poștește la ea, făcând pe vânătorul. Cum i se scurg ochii, cum o vrea, cum îi vorbește și cine știe câte cum-uri de-astea vor mai fi. Anafură și apă sfințită îi trebuie, ca să treacă peste toate. Și, încă ar fi simplu, atât de simplu, doar cu astea. Pentru că, nici slujbe la nouă popi, nici tratament de la 99 de medici, nici lapte și miere căzute din cer nu vor fi de ajuns pentru ce va fi. Și va fi teribil. Va fi, printre multe altele, un exercițiu crunt de rezistență. Când a cunoscut-o, pe ea, care îi e acum soție, a fost un moment greu, când i-a promis că ei doi or să fie, cât vrea ea, doar prieteni, buni prieteni, cei mai buni prieteni, nu iubiți. Atât cât ea nu vrea, nu se vor iubi. Nu va fi nimic. Doar o prietenie frumoasă. Desigur, lucrurile au venit într-o zi, de la sine. Pentru că erau clare. Și evidente. Și vizibile și pentru orbi. Că lor, adică, le era scris să fie, pentru oricâte vieți ar mai avea, împreună. Doar împreună. Mereu împreună. Dar a fost, cât a fost, al naibii de greu. Și, dacă atunci a fost greu, lucrurile și dragostea lor evoluând firesc, cum va fi acum, când nu s-au inventat nici vorbe, nici gânduri, nici tăceri, nici răbdare, nici putere, pe măsura a ceea ce va fi?

Acum, ochii ei dansează, când îl privesc. Îl cuprind, cum ar veni, cu toată forța... brațelor lor. Și-l țin strâns. Pentru veșnicie. Îi dau săruturi fierbinți, așa cum numai ei, ochii aștia de mătase verde, știu și pot să facă. Tresaltă, când i se uită lui în ochi. Zvâcnesc de dragoste mare și fierbinte. Și el știe toate astea. Simte. Vede. Cum putea, de altfel, să-i scape îmbrățișarea dintre ochii lor, când, cu tot sufletul, cu toate trăirile, cu toată mintea, cu tot eul lui, participase la asta? Da, îmbrățișarea dintre ochii lor. Chiar așa e. Poate să fie el cât de supărat, cât de cătrănit, cât de turbat de hotărârea asta nebună și disperată a ei, de a veni aici. Poate să ardă cămașa pe el, de grijă. Poate să fie chiar el, cu totul,

o tortă în flăcările iadului. Poate să crape, în definitiv, lumea, de la un capăt la altul. Poate să facă el, fățiș, direct, la întâmplare, în adâncuri, oricum, pe nebunul, mai ceva ca toți nebunii din toate balamucurile. Grijă, drag, dor, n-are cum să nu-i poarte. Întotdeauna! Indiferent de situație, considerente, consecințe, tot. Și ochii lor, într-un fel nedefinit, neștiut și neintuit de nimeni, se îmbrățișează, se sărută, se iubesc, nu se lasă. Oricând și în orice ipostază. De s-ar rupe, ca acum, cerul în multe bucăți. Și, clar, nu de ploaie e ruptura asta. Cerul se va face, din alte motive, bucăți. În curând. De fapt, de când a sunat și a spus că vine încoace, a început să se fisureze. Cât va sta aici, departe și, în același timp, atât de aproape de el, va fi, cu toate îmbrățișările dintre ochii lor, pârjol. Și încă, fir-ar, ce pârjol!... Probabil, nu doar acțiunea asta periculoasă, în care s-a băgat, din drag de el, și ea, va fi codată. Toate atingerile, toate îmbrățișările, toate vorbele lor vor fi, de asemenea, codate. În toate codurile posibile și imposibile din lume. Pe care, cu siguranță, numai ei doi vor ști și vor putea, pe moment sau în ceva timp, să le descâlcească. Au, deși nu au exersat dinadins în sensul ăsta, alfabetul lor. Semnele lor. Înțelegerea lor. Nimeni, din afară nu le percepe. Nici măcar cei mai apropiați, care le știu iubirea.

Acum, el va tuna și va fulgera, pentru că, oricâtă grijă i-ar purta ea, nu trebuia să se arunce în așa chestiune primejdioasă. Mai ales, nu fără acordul lui. Nu fără știința lui. Nu fără ca el, măcar parțial, să aprobe. Da, când vor fi între patru ochi – cine știe când, cu atâtea microfoane și camere care le sunt în jur aici – el va fi nu numai ferm, dar și cât se poate de aspru. Știe asta. Pentru că, lângă Ardil Escu, la un moment dat, dacă nu în permanență, cum vrea să creadă, va fi urgie. Și-ncă ce urgie! Iar el, pe ea, mai mult ca orice pe lume, o voia în siguranță. Ferită de tot ce va fi aici. La adăpost de intemperiiile care, că vor, că nu, se vor declanșa, la un moment dat. Nu pentru că este egoist și vrea să guste doar el – ipotetic, desigur, vorbind – din coliva ardilului. Când va să vie, bineînțeles, vremea. Nu! Ci pentru că drumul până la a pune coliva pe foc și a o potrivi de gust, e nu doar lung, e și cu foarte multe sincope, denivelări, hârtoape. Orice, dar absolut orice se poate întâmpla pe drumul ăsta! Doar să fii naiv sau chiar prostovan de-a binelea, ca să crezi că totul va merge șnur. Ca la carte. Ca la plan. Nici vorbă! Nu au de-a face cu vreun mielușel nevinovat, cu vreo căprioară pură și candidă, cu vreun animăluț nu tocmai

înzestrat psihic și mental. Dimpotrivă! Toate animalele fioroase și toate hienele veroase din junglă și toți șacalii pe care și-i poate imagina careva zac în omul pe care ei vor și speră să-l încolțească bine. Și ca toate fiarele astea, ba, și ca toți dracii, se va dezlănțui, când se va simți încercuit, ardilul. Va fi în stare de absolut orice, ca să scape. Ca să amâne momentul. Ca să nu i se găurească barca. Nu erau ei destul, trei muschetari aici? (Desigur, la vedere. În ciorba asta mai sunt și alții, chiar dacă nu în linia întâi). Mai trebuia să vină și ea și să fie, nici mai mult, nici mai puțin, decât D'Artagnan care lipsea. Lupta la metereze va fi grea. Ca să nu folosească alt cuvânt, care să descrie, în fond, mult mai bine, cum va fi lupta aia.

Of, of, of... Cherchez la femme, ce mai... Dar, da, cerurile le vor fi mereu, indiferent de ce e și ce se întâmplă, lor, doi, pline de senin, de sori și de stele. Într-un mod aparte. Așa cum, probabil, numai cerurile celor care știu să se iubească, sunt.

Hm... Au fost mirați bărbații care au descoperit-o pe nevasta lui Cristi Popa, alături, aproape de ei, cu mâinile în cătușe? Au fost, cu siguranță. Parcă a picat din înalturi, împreună cu ploaia. Dar niciunul atât de mult și atât de intens, ca însuși Ardil Escu. De fapt, nici toți, împreună, punând umăr lângă umăr, nu egalează surprinderea maximă a fostului președinte. Când femeia din fața lui și-a dat părul de pe frunte, de pe față, de pe ochi, Ardil Escu, la vederea chipului după care, adesea, în tăcere, tânjise, a rămas perplex. Stană de piatră. Bloc de beton. Și aproape că l-a lăsat – are, oricât se dă el cocoș tânăr, o vârstă... – inima. E ea! E chiar ea! Marina... La orice s-ar fi așteptat, la absolut orice, de când cu anunțul bombeii, dar să fie pus, acum, în clipa asta de foc, față în față cu ea, NU! Țasta e destinul! Asta nu e o întâmplare. Asta e mâna sorții. Uite cum i-a așezat, taman când el era hotărât să o caute și să se intereseze de ea, alături. Unul lângă altul. Ochi în ochi, uite! Drace, dar ce ochi are! Ce ochi! L-a topit, din cap până-n picioare, ca soarele primăvărat, aisbergul nordului. Cum de putuse uita de ochii ei? Nu, de uitat, n-a uitat. Să fim serioși, că i-au fost în minte. Dar cum de nu s-a gândit cu deplină insistență și determinare la ei? Cum de-a dormit pe el? Căci, la drept vorbind, pe cămașa Anei, n-a prea mai dormit. Cum de nu i-au fost în gând, în fiecare clipă, ochii ei, și zâmbetul ei, și trupul ei și... Doamne, însă, deși el a pus mai presus de ea mormanul și afacerea cu armament – e om și, da, a greșit, punând potolul mai presus de o

femeie frumoasă – uite, a venit ea la el. Muntele a venit la Mohamed! Asta nu e simplă întâmplare. Asta nu e coincidență. Asta nu e o treabă hai-huie, ca multe altele, din viață. E o lecție. E, pur și simplu, karma. Care îi spune direct, fără ocolișuri: a venit, e aici, n-o mai lăsa nici să plece, nici să scape. Mai ales că, în momentul în care ăsta, procurorașul care nu l-a recunoscut din prima, de fraier prost ce e, i-a rostit numele, ea a fost, nu doar fericită de întâlnire, ci extaziată, de-a dreptul. Deci, din asta nu se înțelege decât un singur lucru: că și ea, ca el, a rămas cu gândul la întâlnirea din bălci și a dorit o reeditare a aceluia moment. Mai știi, poate chiar i-a dus dorul. Poate s-a gândit în fiecare zi, în fiecare moment, la el. Doar e bărbat. Bărbat bine, pentru deplină concordanță cu adevărul. Și ea femeie. Firesc să fie astfel. Să fie atras unul de altul. Să se gândească unul la altul. Să se bucure și unul și celălalt de o revedere. Și-ncă ce revedere asta de acum! Alpii cu Himalaya de se găseau, prin absurd, față în față, și-și făceau reverențe, ca niște domni politicoși, nu era surpriza la fel. Marina! Splendidă și specială femeie! Și bucuroasă la vederea lui și la aflarea numelui său glorios, și nu numai. Nu, categoric, el nu e bătrân. El nu e tataie, așa cum, poate, unii, știindu-i vârsta, ar putea să creadă. El nu e moș libidinos. A avut grijă să nu fie astfel. A investit în el, în ținuta lui, în imaginea lui, în tinerețea lui, în sănătatea lui. El arată bine. El e bărbat. Lui nu i se poate spune, cum mai zice, hâtru, poporul, fost-ai lele, cât ai fost! Pentru el nu miroase a zeamă de clopot și a colivă cu lămâie și rom. El, în fond, nu e Michi. Pfua... ăsta, da, deși e mai tânăr ca el, e vai de steaua lui, vai de fundul lui, vai de viața lui. Cine – ce femeie, adică, să se vadă cu el în tandrețuri și în cioca-boca, așa sultan cum i se spune și cum îi place, al naibii, să i se spună? Michi e doar un gușter ramolit, transpirat, insipid, cu pretenție de puști excentric. De n-ar fi așa de bogat și n-ar avea așa, o inimă de slugă, nici vorbă să-l tot țină pe lângă el, că se face și de râs, într-o adunare, în prezența lui. Că zice lumea, mai știi: ia, uite, și președintele cu ce sfaiog mai umblă! Da, Michi e doar o târătoare insignifiantă. Dar el, el e bărbat. Pe cine. Are grijă de el. Se respectă. Nu doar cu ceea ce bagă-n gură. Și, da, e respectat. Nu știut de frică, așa cum cârcotesc unii, respectat. La partid, în servicii, în justiție, în armată, în parchete, peste tot, în țară și peste tot, în afara ei. Oricui, oricui din lumea asta, i-ar fugi gândul și inima la el. Așa că, nu e deloc o iluzie că o femeie frumoasă și deșteaptă și dreaptă ca ea, ca

Marina, îl poate dori. Se gândește la el. Îl vrea și... de ce nu, îl iubește. Cu timpul, dacă nu din prima. Că, poate, nu-i chiar dragoste la prima vedere. Uite ce emoționată a fost, când i-a auzit numele. Și când l-a văzut, când l-a descoperit, când l-a remarcat, s-a pierdut, de-a binelea. De bucurie. De plăcere. De drag. Nu e ca și cum, din întâmplare, întâlnești undeva, unde nu te aștepti, o persoană cunoscută. E mai mult. E mai important. E altceva. Domn'le, ce-nseamnă telepatia asta! El s-a gândit la ea! Chiar s-a gândit la ea! La mama lui și la ea s-a gândit în vremea din urmă. Două femei – poate dă sfântu' și nu se-nșală în privința ei – pe care poate să le venereze în viața asta. Dar, ce caută aici? Și ce-a făcut, de își permite nesimțitul și găozarul ăla, care a îndrăznit să nu-l recunoască – pe el, ditamai președintele, știut și răs-știut, ieri și azi și mereu, de-o lume întreagă – să o țină în cătușe? Cu mâinile delicate prinse în fiarele alea scârboase... E inadmisibil ca o femeie ca ea... Nu, nu ca ea, mai bine spus, ea, în persoană, să fie astfel tratată. Adică, maltrată. De un biet procuroraș sau ce-o fi el. Adică de amândoi, ăștia de lângă ea. Că șoferul, deh, ce să-i ceri? E doar șofer. Mănâncă și el o coajă de pâine. Țara are nevoie și de șoferi, și de ospătari, și de vopsitori auto. Că, și așa sistemul românesc de învățământ scoate, în ultima vreme, numai tâmpiți. Ca procurorii lu' pește. Unul a îndrăznit să nu îl recunoască pe el, cel mai mare președinte din toate timpurile – și nu doar, să fim serioși, român – celălalt o ține pe ea strâns de braț, deși e încătușată, adică o umilește. ăștia de sunt cu ea n-au auzit de drepturile omului? Și de faptul că el e marele Ardiel Escu? Mari lipsuri mai au japițele și jagardelele astea. Dacă se joacă, uite, cu focul, azi, mâine îi pune pe liber. Căci poate! Să știe proștii că s-au întâlnit cu el și de la ce li se trage. Cheile, desigur, sunt încă la el. A știut să le țină bine pe stativ. Doar să vrea, doar să zică, și lunetiștii iau, grabnic, în bătaie, victimele pe care le indică el. Așa a fost să fie. Sau, spus altfel, așa e când își lasă omul loc de bună ziua. Și el chiar și-a lăsat, că le-a dat și făcut celor din structuri atâta putere și atâtea facilități... E normal să țină de el și să îi asculte ordinele. Chiar dacă au trecut, ca secundele, zece ani de când nu mai e, fățiș, la cârmă.

– Marina?!?... se pomenește că exclamă și întreabă, ambele la un loc, chiar mai repede decât își propusese.

Tarik și Fane se caută, complice, pe sub picurii de ploaie și se uită, când se găsesc, unul la altul, prostiți: Marina? Cum

Marina? O încurcă ardilul? O confundă cu cineva pe soția lui Cristi Popa? De la Cătălina la Marina, mănânci, cum e vorba aia, trei pâini cât roata carului, plus cam jumătate de alfabet, deși Marina și Cătălina pot fi, da, la o adică, ușor încurcate. I-o fi zis careva că o cheamă Cătălina și Ardil Escu, moș cum e, n-a-nțeles bine.

Deci, cum Marina? Că prea a strigat-o cu foc. În plus, dacă nu se înșală asupra prenumelui, dacă pe-ăsta îl știe și-l zice cum știe, Ardil o cunoaște? Și, dacă o cunoaște, de unde? Cum s-au întâlnit ei doi, în ce conjuncturi? Când? În ce situație? Doamne... Și, dacă o cunoaște, cu adevărat, sub alt nume, ce înseamnă asta? Care-i șpilul? Un singur răspuns ar putea fi la asta: că punerea în scenă e deja, dacă se mai poate spune astfel, pusă. Adică, Ardil Escu a fost momit, cine știe cum, când, prin ce metode și, mai ales, din ce pricini, de Cătălina. E afemeiat, o știe toată lumea. Iar Cătălina e, de departe, o femeie care e și știe să se facă plăcută. E, cum zicea Fane mereu, în civilie, adică atunci când era descoperit, specială, deosebită, aparte. Femeie de femeie, cum ar veni. Hm... Aici se lasă cu deranj. Mare! Ce ramuri verzi de măslin? Ce porumbei ai păcii între popoarele lumii? Nu e de întins covorul roșu, pentru o bună prietenă, și nici de întâmpinat cu pâine și sare. Căci nu e, nici pe departe, o simplă nerozie, aici. Săbiile sunt pe cale să iasă din teci. Deja ascuțite! Una după alta. Muuuuuuic! Și cum de-a acceptat Cristi Popa să-și lase nevasta să intre în cloaca asta, care numai, să vorbim deschis, a iasomie nu miroase? Dar a acceptat? Știe despre ce e vorba? Știa din vreme, că... Marina lui intră în scenă, în ropote de aplauze? Căci, clar, inima ardilului e cât toți aplaudacii din lume. Valea plângerii își face culcuș pe aici, cu ei. Scapă, fără discuție, cine poate.

Încurcate sunt căile Domnului, ale lui Allah, ale acoperirii... Mama lor... Și Gigi, deși cei doi caută la el vreo tresărire, vreo înclinare, vreun zvâcnet de privire, nu se mișcă. Nici el, nici vreun mușchi pe figura lui împietrită. A naibii nație de om, ce stăpânire de sine are și afișează în orice moment, chiar și într-unul de foc, cum e ăsta de acum! Pe chipurile celor mai mulți dintre oameni se citește, dacă ai experiența acestui exercițiu, o lume, cu toate poveștile, istoriile, fațetele ei. Pe-al ăstuia, nimic! Niciun semn, nicio literă din limbajul obișnuit al trăsăturilor fețelor. A închis toate ferestrele, a tras și storurile, nu lasă niciun intrus și nicio privire indiscretă să se strecoare de cealaltă parte. Doar ploaia îi șiiroiește hai-huie pe față, pe ochi, pe trup, în suflet.

– Domnule președinte...

Vocea femeii, când răspunde, e gravă. Preocupată. Îngândurată. Îneacă în angoase. Ca strada, acum, în bulucii ploii. (Păi, cum altminteri, când știe, înainte de orice, că bărbatul ei fierbe la foc mocnit, încă la foc mocnit, și așteaptă momentul prielnic pentru lămuriri, adică să dea, cum nu a mai dat, în clocot? Desigur, și rolul o impune, căci ea trebuie să transpară și să apară ca o femeie mândră și demnă, neîntinată și hotărâtă, care știe ce face, ce spune, ce vrea, însă, nu se apleacă). Dar nu înlăcrimată. Nu rugătoare. Nu temătoare. E, dincolo de tot ce se întâmplă, fermă.

– Marina! Ce faci aici? Ce e cu porcăriile alea pe mâinile tale?

Îhâm... Pe mâinile tale... Îi vorbește la per tu. Apropiat. Prietenește. Nici urmă de protocol. Sigur, fostul președinte, dintr-o superioritate pe care și-o atribuie singur, vorbește, adesea, astfel, cu mulți dintre interlocutorii lui. Nu e din cauza vârstei sale, nici dintr-o amicitie, care reglează, în felul ăsta, interacțiunea dintre doi oameni. Nu! Dacă el vorbește așa, mai lejer, cu cei de lângă el, toți ceilalți trebuie, chiar trebuie, să i se adreseze cu dumneavoastră. Puțini, foarte puțini sunt cei care își permit – și căroră le permite – să vorbească la per tu cu el. Cum ar veni, Ardil Escu nu se trage de brăcinari cu toată lumea. Și per-tu-ul e numai unilateral, într-o discuție, nu vine, ca-ntr-o prietenie corect percepută și acceptată, din ambele părți. Acum, în adresarea pentru femeia din fața lui e, cu siguranță, ceva mai mult de atât, de obișnuința asta. Chestiunea aceasta n-are cum să scape ochiului vigilent al lui Gigi. Ea avusese dreptate. Ardil Escu o privește ca pe o femeie pe care, cel puțin, dacă n-o fi mai mult, o place. Laptele a dat, deja, în foc, la fierbere. Numai să nu se opărească, în afara ardilului, și altcineva.

Și cum Marina tace, la fel de trestie nebătută de vânturi, nu-i dă niciun răspuns la toate întrebările zvârcolite, fostul președinte se adresează bărbatilor care o însoțesc. Cei doi procurori, bașca șoferul care i-a pus femeii o haină pe umeri și s-a alăturat, fără vreo reținere, celorlalți. De fapt, e mai mult o chestionare, decât o adresare, o abordare, o întrebare:

– Ce se întâmplă aici? Cu cine vorbesc eu? Vreau să îmi spuneți chiar acum!

– Domnule președinte, ia cuvântul vorbărețul de adineauri, o cunoașteți pe...? De unde?

– Poftim? Mie îmi pui tu întrebări? Mie?!? Am schimbat rolurile? Cum îndrăznești? Mai e puțin și mă pui să semnez și vreo declarație ori să jur pe biblie, colea, pe capota mașinii, una sau alta. Mă tem că eu te-am numit, domnule procuror.

– Vă rog să mă iertați, domnu' președinte! N-am intenționat să vă chestionez sau altceva. Dar mi s-a părut ciudat să o cunoașteți pe femeia care...

– Care ce? Tocmai asta am întrebat și eu. Ce s-a întâmplat? Și de ce domnișoara e dusă, nu știu unde, cu cătușele? De ce a fost nevoie de așa ceva? Adică, mai bine spus, chiar era nevoie de cătușe?

– Respectăm legea, nimic mai mult, domnu' președinte. Vă dați seama că e suspectă de o infracțiune, dacă o transportăm astfel la București, în fața șefilor noștri de acolo...

– A, vă bazați pe suspiciuni rezonabile, nu pe indicii temeinice? De data asta, trebuia să aveți indicii temeinice, ca s-o încătușați. Eu, pe domnișoara o cunosc. Contează asta, da? Sunt președintele țării. Am un cuvânt de spus. Am și eu o prestanță, o cinste, un obraz. Sigur, nu președinte în funcție, nu te mai oripila, domnule procuroraș care nu ești informat și nu m-ai recunoscut, că nu uzurpez nimic, dar fost și, categoric, viitor. Știi că anul viitor candidez din nou? Acum, nu sunt, pentru că, pur și simplu, eu nu am vrut să mai fiu. Și trebuia să aleagă și oamenii pe cineva, ca țara să fie condusă și să nu intre-n haos. Dar anul viitor, gata, sunt, pentru că vreau! Și pentru că pot! Reține asta, dacă se poate și dacă ești în stare. Și ne mai întâlnim noi, pe ici, pe colo. Știi cum se spune: se întâlnește munte cu munte, darmito om cu om. Dacă înțelegi ce vreau să spun... Și, pentru că sunteți băieți deștepți, știți că acum eu nu fac trafic de influență. Doar vorbim. Cum ziceam, de la om la om. De la președintele țării, la statul de drept. Președinte ales, prin scrutin popular. De multă lume. Știți câți mă ovaționează și mă iubesc încă? Știți câți sunt în stare să iasă în stradă pentru mine? Știți câte umbrele cu chipul meu zăriți încă pe stradă, acum, pe o ploaie d-asta? Și câte plase de alea de cincizeci de bani, pe care e trecut numele meu și faptul că sunt președinte, pot să vă treacă, numa'-ntr-o oră, prin fața ochilor? Oare de ce? Nu pentru că sunt iubit, nu pentru că sunt o forță, nu pentru că lupt mereu pentru popor, nu pentru că sunt președintele României lucrului bine făcut? Voi, mă, băieți, sunteți doar numiți. Nu votați. Numiți, cei mai mulți dintre voi, de mine, președintele în

funcție și în exercițiu. Deci, voi de unde mâncați o pâine? Mai bine spus, un cozonac. Aud? Garantez că domnișoara nu a făcut nimic rău. Eu sunt garantul că e o greșeală. Așa cum sunt garantul statului de drept. Tânăra de față nu poate să facă nicio infracțiune de care s-o suspicionați. Aveți cuvântul meu. Cuvântul președintelui! Spune, Marina, spune că nu ai făcut nimic!

– Eu nu mă scuz în fața nimănui, domnule președinte. Nici a lor, nici a altcuiva. E treaba lor să aibă dovezi, dacă mă acuză. Voi da, când va veni momentul, declarația cuvenită. Toată lumea va înțelege. Sper să se facă atunci gestul reparatoriu. Și vă mulțumesc că aveți încredere în mine!

Ce le zice a noastră, frațiweor! – fuge, apreciativ și uimit, gândul lui Fane, prin eter. Ce le zice! M-a dat cu roțile-n sus. Tupeu de borfași. Atitudine. Finețe. Tact. Diplomație. Mândrie. De unde s-o bănuiești de așa ceva, când făcea plăcinte și sarmale, și nu doar, așa de bune? Ete cum se-mbucă astea toate! Joacă tare! la uite la Cătălina noastră... Știam eu că are potențial, dar nici chiar așa. Prea de tot, să mor io... Dacă scăpăm zdraveni de aici – dar-ar Domnul Dumnezeu, drăguțul! – să vezi bazaconii ce avem de povestit la un grătar și la o beută, acasă la, desigur, Marina și Cristi... Gazde mai bune ca ei, nu să egzistă, să fiu al naibii. Pe mine, gata, m-a câștigat de fan Cătălina noastă. Asta... Marina... Sunt gata să fac galerie pentru ea. Indiferent ce măști se ascund și se pun aici, în această chestiune. Și indiferent de ce flăcări va scoate șef... Gigi pe nas și pe gură. Ce mai, balaurii din poveste sunt la grupa mică pe lângă ce vâlvătaie va fi în stare să iște bărbatul Marinei. Ori va fi încurcătura – și încercătura – dracilor aici, ori, din senin se vor descâlci toate ițele.

– Ce-a făcut, măi, băieți? insistă Ardil Escu. Ziceți, hai! De ce e suspectă cunoștința mea? Că am devoalat faptul că ne cunoaștem, poftim. Nu mi-e prietenă sau neam, nu am băut nici măcar o cafea împreună, dar o cunosc și spun asta fățiș. Ce putea, mă rog, să facă? Trafic de frumusețe și voi de deșteptăciune? Vă-nțeleg, atunci. Trebuie să puneți și voi nația la adăpost. A fluierat în biserică, adică în catedrala neamului? P-asta n-o cred, de ce să zic... A scuipat – pardon de expresie, Marina – în bătaia vântului la intonarea imnului național? Să fim serioși, mă, băieți. A pus drapelul tricolor la cotețul cu găini? Pardon... A zis ceva despre cel mai tare președinte din toate timpurile, adică despre mine? Bine, să zică, îmi asum eu. Nu fac plângere ori reclamație.

Și vă recomand să îi desfaceți, DE ÎNDATĂ, cătușele alea oribile de la mâini! Vă recomand, am zis! Nu că vă dau ordin sau indicații. Cum să țineți trei bărbați, ca brazii, o femeie firavă în halul ăsta? Ce face? Vă dă în cap? Vă lovește cu levierul? Scoate pumnalele din teci? Să fim rezonabili. Nu face nimic. E atât de decentă... Dați-i drumul! Hai, ne înțelegem noi, că oameni suntem... Drepturile omului chiar există, nu sunt un lux, așa cum cred și afirmă unii. Știți cum se spune treaba aia cu roata care se învârte, nu? Voi vedeți și ascultați acum, luați act de cele ce vă spun, mai încolo văd, aud, iau act și eu de toate ale voastre. Că, poate aveți și voi, ca procurori, doleanțe, visuri, dorințe, necesități. Eu pot să aud și să văd. În calitate de șef al statului, cum am zis...

Cei doi procurori se uită unul la altul, oarecum încurcați, și nu răspunde niciunul. Par deranjați, intrigați, sâcâiți de intervenția fostului președinte. Par și un pic temători. Dau de înțeles că știu care e mersul, cu ce se mănâncă viitoarea calitate de președinte, în relație, oarecum directă, cu job-ul lor, dar că ei sunt pe poziție, nu cad, nu se îndoiesc, nu se lasă influențați, nu pică la pace. Își fac treaba, cum trebuie, și atât. Șoferul, mai cu spirit uman, revoluționar, popular sau cum o fi, se dă mai aproape:

– Domnu' președinte, să trăiți! Vă spun io. Că mie nu mi-e frică. Și nu sunt procuror. V-am votat mereu, că îmi place dă dumneavoastră, om din popor, cu fes ca al meu la inundații, cu geacă roșie la protest, cu palton la Paris, și vă votez și data viitoare, dacă ziceți că o să candidați. La anu', că, da, atunci sunt alegeri la președinte. Io cu toată familia, cu tot neamul, cu toți prietenii, vă votez. Ba, mai conving, că sunt bun de gură, și pe alții. N-ați anunțat oficial că vreți să candidați și eu nu știam, dar ne-ați spus acum și mi s-a luat o piatră de pe inimă că o faceți. Chiar mă gândeam ca prostu', când aveam timp să mă gândesc: eu cu cine să votez, nenică, dacă nu candidează domnul președinte Ardil Escu? Cel mai bun președinte. Și singurul pe care l-aș vota. Dar, uite că dă norocul peste noi, peste țară, și candidați. Am băgat la cap. Am reținut. Nu așa cum e dânsa, din păcate, sărăcuța de ea, reținută. Glumesc și eu, domnu' președinte, zău! Nu mă mai întind. Că dumneavoastră sunteți om fin și vă udă ploaia asta nesimțită, ca pensiile unora. Și trebuie să fiți sănătos și în forță, ca să conduceți țara. Dar, nu mai zic nimic, că nu vreau să-mi sară nimeni în spate. Știți dumneavoastră cum e, când ești, așa, mai mic și mai prost. Domn'le, domnișoara Marina este bănuită a fi

implicată în trafic de persoane. Vânzare, adică. Înțelegeți dumneavoastră. Femei și copii. De aceea, am ridicat-o, pe nepusă masă, când se afla și dansa la mare, în vacanță, ca omul. Săraca, i-a rămas și bagajul la hotel. Cum era singură, nici n-am avut pe cine anunța. Ca să știe vreun suflet de ea. Sper să nu-i fure și hăinuțele matracucile alea de cameriste, de la hotel. Hotel de trei stele, domnu' președinte. Păi, dacă era traficantă de ce zice acuzația, mai stătea la trei stele, când venea la mare? Întreb și io, na... Și mai venea la mare, la noi? Nu se ducea și ea, că avea bani, nu, unde se duc corupții? Că am văzut eu la televizor cam pe unde își fac ăia concediile de lux. Numai în locuri de-alea de nici n-ai auzit de ele. Nici nu știi să le pronunți! Ca ăla, Seișel sau cum i-o zice. Sau Disnilend. Sau... Mă rog. Io v-am spus tot ce știam, zău, domnu' președinte. Mai mult ce să mai spun? Păcat... E păcat de fată. Asta e.

Mutrele celor doi procurori s-au înverzit. Ca otrava. Vorbărețul l-a și apostrofat, mintenaș, pe șofer, de indiscreția, chiar gafa comisă: „Traiane! Ai mâncat limbariță? Stai în pătrățica ta! Tontule!” Cum și-a permis, adică, să dea din casă așa informații? Astea sunt lucruri să le scuipe el, așa, în fața oricui? Chiar și a președintelui țării? Ei vorbesc degajat în mașină, ca între niște prieteni. Și, dacă nu ca niște prieteni, ca unii care trag în – și la – jugul aceleași căruțe. Cum să te mănânce limba și să trădezi astfel? Rolul tău e să conduci mașina aia, cât se poate de bine și de corect, nu să te activezi pe chestii care nu te privesc, nu ai treabă cu ele, nu ești îndreptățit să emiți păreri, teze, opinii. Vorbim noi, Traiane, spune răspicat degetul arătător al celui care pare, dintre toți, șeful.

Da, dar fețele verzi ale anchetatorilor – care nu sunt extratereștri – nu au fost nimic, pe lângă celelalte, din imediata apropiere, care s-au făcut, rapid, în toate culorile curcubeului. Ba, pe deasupra s-au și învinețit sau chiar înnegrit – rău! – culori pe care, desigur, curcubeul, cel puțin deocamdată, nu le conține. Ca să nu mai vorbim despre ochii care, dacă ar fi fost priviți de un cunoscător, așa gogonați cum erau, nu duceau decât la concluzia că, în Danemarca e ceva putred! Dar, pe ploaia aia și în așa context, cine să belească ochii la ceilalți, din jur? Fiecare era preocupat să-și trăiască propria surpriză.

Fane a simțit, brusc, că reclama de la televizor, în care o tipă se lăläie că pune vată peste absorbant, de data asta i se potrivește

și lui. Mănușă! Căci, i se pare că, pe toate căile, inclusiv pe aia, etern feminină – și-n viața lui n-a avut așa senzație! – fugе sângele din el. Și se duuuuuuuuce... Adică se scurge. Adică... Trafic... Ce trafic? Cătălina s-a uitat la prea multe filme de acțiune? Parcă ar vrea, din cauza sângelui care i se scurge din vene, să nu fi auzit bine. Să fi zis altceva omul ăla și el, care nu e chiar în sufletul lui, să nu fi înțeles exact. Căci, altminteri...

Tarik are nevoie, pe nepusă masă, deși zicea că încearcă, pas cu pas, să se lase de tutun, de niște piparoase. Multe. Să tragă, mai ceva ca în cei zece ani când era la nebuni, în el, focul ăla înecăcios. Căci, altminteri, picioarele-i cad pradă unei teribile sfârșeli, izvorâte, taman din adâncurile lui. Dar nu doar picioarele. Toate par că-i cedează. Ce poate să facă o singură vorbă dintr-un om! Să fie adevărat? Să fie băgată nevasta vărului în așa ceva? Să fie înscenarea aia de care el se tot teme? Cu ăștia și de la ăștia te aștepți la orice. Și dacă li se năzare că apa nu mai e udă și cerul nu mai e albastru, acțiunează în consecință și-și învinuiesc faliții de așa... fapte. Ar fuma. Ar fuma tare. De unde să ia o țigară? Chiar și una de aia făcută din ziar merge. Ce-ar trage un fum! Ce-ar pufăi un pic! Nici nu mai contează că dau ăștia lege antifumat și nu mai ai voie să fumezi în spațiul public. În fond, e pe stradă. O țigară. Are nevoie de una. Măcar de una. Deși, acum, ar linge repede un pachet întreg. Una de la alta și una după alta ar aprinde. Gravă și nasoală treabă!

Michi își face, mirat, cruci mari, cu mâna în care nu ține umbrela. Cu stânga, adică. Deși el e cam de dreapta, așa, ca structură. Și deși nu se prea declară creștin practicant. Căci nici nu e. Nici ateu, că mai face câteodată semnul crucii. Vânzare de copii și de femei? Ce înseamnă asta, că e un fel de dealer, așa? Un fel de matroană? Și ce frumușică și serioasă părea tânăra asta, așa cum e încadrată între cei trei bărbați! Cu șofer, cu tot. Dar, ce, șoferul nu-i tot bărbat? E reptilian? Mai ales că, el a avut curajul și deschiderea să spună lucrurilor pe nume. Șialați stau cu fundul pe situație, cred ei, cu succes, și se scarpină între dinți. Mda... Azi, toată lumea, după cât se vede, face matrapazlăcuri. Mai mici sau mai mari. Mai multe sau mai puține. Mai aproape de lege și mult mai departe. Nu se poate altfel. Politicienii care fură, unii mai mult ca alții, împing populația, cu gesturile lor, cu caracterul lor, cu nesimțirea lor, la gesturi de astea. Mai rar, bibicule, unul să nu pună botul la ciolan. Și, dacă nu pune la vedere, facilități tot are

el! Multe! Că ăsta e mersul, ce mai... Păcat. Păcat de fata asta. Își mănâncă viitorul prin anchete și pușcării, acuma și de-acuma încolo. Trebuie să se schimbe ceva, în țara asta. Nu că e el acum lup moralist, că nu e, nu-l ține să fie, dar, dacă Ardil iese iar președinte anul viitor, lumea nu se mai oprește din gălgâitul păcatelor. Multe și grele. Să te ții, frățică! Pe bandă curg din nou, toate. Nu că nu ar curge și dacă nu e... Întâi, că și ăialaltă fură și sunt pătați, mai ceva ca dalmațienii, apoi că, deși nu a mai fost la fațadă, să ia grosul, Ardil Escu a continuat să tragă sforile cum i-a pofțit pipoțica. Dacă nici el nu mai știe... Dar fata asta... A cam pus-o de mămăligă. Păcat. Mare păcat, cum a zis și șoferul. Sau... Sau e... Că, nu-i așa, nu degeaba o fi fost nevoie de anunțul cu bomba... Hm... Tare.

Emil Escu, auzind de trafic de persoane, se scarpină în barbă: i-auzi, nene! Fir-aș al naibii! Și 'tui mama ei de scârnăvie de viață! Până și o muiere ca asta e-n stare să facă bani buni dintr-o afacere care lui, deși e băiat isteț, bașca ginere de președinte, nu i-a trecut prin minte. Trafic de persoane. El cum de nu s-a gândit niciodată la asta? A fost fraier, de asta. A fost bun și corect, cu bun simț și bună creștere. Cu o vânzare de asta, nici nu mai are nevoie de arabul lu' pește, ca să scape de datorii. Și, desigur, nu doar. Dacă aranjează una pe an, își scoate toate cheltuielile. Adicătelea, vorbind deschis, își scoate părleala și pentru momentele astea de milogeală și mână întinsă, pe la unul și pe la altul. Dar cum să găsești copii de vânzare? Sunt firme specializate în așa ceva? Sunt site-uri unde poți găsi o astfel de... marfă? Și clienții, cumpărătorii, adică, în ce fel îi contactezi? Faci acte pe o așa vânzare? Te duci la notar, ca pentru vânzarea unei case? Cum alegi copiii ăia, trebuie să fie vreun criteriu? A, a zis și de femei. Trafic de femei. Păi, asta înseamnă prostituție, nu? Și el, dacă s-ar ocupa de așa ceva, ar fi un fel de pește? Treabă nasoală și necurată. Care pute al naibii. Clar, însă, din așa ceva ies bani de bani. Dacă nu riști, nu câștigi. Nu sună așa o vorbă din popor? Cine riscă, întâmpină, da, pericole, dar își face și viața confortabilă. În fine. Vede el cum e și stă treaba, când s-o apuca de asta, dacă se apucă. Uite o idee la care să se gândească pe viitor. După ce, se-nțelege, face convenitele săpături și prospecții în domeniu. Că, acum, e novice. Dar, la vreme de nevoie și nu doar, de luat în calcul o astfel de afacere. În fond, o afacere ca toate afacerile din lume. Nici mai curată, nici mai murdară.

Magdalena, aproape că e lovită de plâns. Dar ce plâns, unul ca trenul accelerat de Brașov, care din motive obiective, e nevoit să oprească în gară la Buftea sau la Chitila. S-a tras semnalul de alarmă. Și trenul se bățăie caraghios pe roți. În forul ei lăuntric, plânsul se zburlește la fel. Trafic de copii? Ce-i ăla trafic? Adică să-ți vinzi copilul? Unul pe care îl faci tu, din carnea ta, din sângele tău? Pe care îl pui la pieptul tău, pe care îl ții la sân, pe care îl iubești? Ce pot să facă oamenii, în lumea asta... Să vândă copii! Și aici intră și părinții, cei care ajung să recurgă la așa ceva, dar și cei care intermediază vânzarea, dar, la urma urmei și aceia care scot bani din teșcherea ca să plătească pentru un copil! E ireal așa ceva! N-a auzit până acum de o astfel de infracțiune. Atâta răutate... Atâta inconștiență... Atâta lăcomie... Atâta... Nici n-are cuvinte. Și ea are muștrări de conștiință că a făcut, da, un avort. E adevărat, neinspirat, chiar dacă nu știa cine e tatăl și, cu atât mai puțin, dacă el dorește copilul. Dar doar un avort. N-a luat bani pe acel copil, nu a avut alte beneficii... Dimpotrivă, a dat. Căci, a trebuit nu numai să plătească intervenția chirurgicală la care a fost supusă în clinica aceea particulară, ci și tăcerea personalului medical, ca să nu anunțe presa și să afle lumea – și, implicit, tatăl ei – de ceea ce a făcut ea. În plus, copilul ucis de ea prin avort, nici nu era format, nici nu era om, în adevăratul sens al cuvântului, era doar o chestie, ceva... Asta față de copiii care sunt copii, când sunt, uite, vânduți. Nu, ea nu e atât de vinovată, ca toți acești criminali. Doar a greșit un pic, pentru că era confuză și speriată. Și, la fel ca ea, câte femei n-au greșit așa, ba, mult mai mult? Adică, au făcut mai multe întreruperi de sarcină, ca ea. Le-a auzit pe unele care ziceau că nici fire de păr în cap n-au câte avorturi au făcut. Sigur, nu era convinsă că ea poate crește un copil, o pacoste de copil. Căci, să ai unul de-ăsta mic, de-ți mănâncă ficații, nu e taman la îndemâna oricui. Mai ales a unei femei de lume, ca ea, care are niște obiceiuri bine definite – se uită, chiar dacă nu știe nimeni, nu doar pe site-uri pentru adulți, dar și la filme indiene, pline de sensibilitate – care, cât de cât, se respectă, nu poate să stea toată ziua cu plodul în brațe, care, în fond, e fată de președinte. Și această ultimă chestiune nu-i așa, apă de ploaie, de ploaie de asta care, uite, a inundat și cerul, de când toarnă, nu doar pământul. Adică să fii fiică de prim om în stat. Nu că începe acum ca Elena, că ea nu e ca încrezuta și reaua asta. Dar așa e. Țasta e adevărul, de le place sau nu unora. Ea, și ea, e obraz

prezidențial. Asta nu se mai schimbă. E bătută în cuie. Bun. A greșit și ea. Plătește acum. Se roagă. Citește acatiste și paraclise. O să se ducă, a decis, să facă un master în consiliere pastorală, ca să ajute oamenii. O să dea și pomană săracilor. Ca să fie iertată și să nu fie negată de Dumnezeu, la masa Lui. Dar trafic de femei și de copii?

Ana se dă, intrigată de parcursul filmului de la stradă, care nu se mai termină, mai aproape. Are acțiune multă și diversă. Personaje colorate și pitorești. Și interacționează, printr-o proiecție specială, cu privitorii. Filmul... Și ea, după cum se știe, a... deschis televizorul mai târziu. Era ocupată cu ploaia asta care-a stigmatizat cerul. Și cu ea. Și cu viața ei. A crezut că toată desfășurarea de forțe se încheie repede. Nu s-a grăbit să pornească aparatul ăla. Din cauza asta, a racordării mai târzii, nu înțelege bine și nici tot. Ce se întâmplă aici, e cel puțin bizar. Din punctul ei de vedere. Trei bărbați și o femeie, cobârâți din mașina al cărei cauciuc a explodat, ăștia toți, ai casei, strânși ciorchine pe lângă ei, Ardil Escu înfipt ca un cocoș în coasta lor, a tuturor, tipa cu mâinile încătușate, toți cu gurile căscate... Bine, chiar la toți nu s-a uitat, dar l-a văzut pe Fane cu ea astfel și a-nțeleș. De n-ar fi timp vitreg, le-ar intra musca în gură, tuturor, fără excepție. Poate, mai puțin fiicei ei vitrege, Elena, care stă cu mâinile în sân și se stropșește la ea însăși, în timp ce vegetează pe lângă Ardil și pe lângă Gigi. Ana simte nevoia de răutăți. La adresa tuturor din casa asta. Pentru că, din motive întemeiate, simte că nu mai e locul ei în apropierea lor. Și ploaia care cade nestăvilă peste toți. E ciudat. Tot. Asta, din cauza ori datorită mai multor factori. Care ei îi scapă. Dacă se conecta mai repede, se elucida. Nici pe careva de aici, care a văzut tot filmul, nu are de gând să întrebe. Pe cine, în fond? Cine dintre toți ăștia îi e sau poate să-i fie ei prieten, ca să facă schimb de impresii? Cei din familie, nici nu se pune problema. Cei care îi păzesc bărbatul, de asemenea, nu sunt de încredere. Nu sunt. Nici măcar Fane, cu tot cu uitătura lui galeșă spre ea. Căci ei sunt, în fond, slujbașii lui Ardil. Poate doar arabil ăsta să fie un pic altfel și să o lămurească, fără malițiozitate, și pe ea despre ce se întâmplă aici. Căci, de întâmplat, clar se-ntâmplă! Și nu orice mizilic, așa... E important și ciudat ce se petrece. Asta pentru că Ardil e mai agitat și mai tulburat și mai turbat ca niciodată. De când îl știe, nu prea l-a văzut astfel. Și de la ploaie nu e! Bine, în vremea din urmă nici n-a mai privit prea atent la el.

N-a mai interesat-o. A fost supărată. I s-au deschis ochii. Mai mult spre bodyguard, decât... Le-a avut, și le are, pe-ale ei. Însă, acum Ardil are ceva. Nu știe să spună dacă de bine sau de rău, de moment sau de veșnicie, dar cert are ceva.

Brusc, Gigi are senzația că îl strâng pantofii. De la degete la călcâie și invers. Și nu doar că îl strâng și nu îi mai încap tălpile în ei, deși până în acel moment nu avusese problema asta, ci că are, de-a dreptul, tot o băătăură pe talpă și pe degete, ba și printre ele. Unele, bășici în toată regula, care, la fel ca impresia de strâns, s-au pus, subit, să se spargă. Și în jur nu e deloc iarbă verde, ca să-și aline bătăturile, sunt doar, din belșug, asfalt, beton, ciment, bitum. Și ploaie. Care, parcă, nu mai cade cu apă peste lume. Parcă are picurii aștia reci din petrosin. Îl strâng toate. Nu-l mai încape nimic. Nici el pe el nu se mai încape. Cum de-a intrat totul la apă, așa? Acum, dacă ar fi s-o ia din loc, n-ar putea să meargă. De bășici și de usturime. Nici măcar șchiopătat, n-ar putea să se deplaseze. S-ar târî. Pe coate și pe genunchi. Ca la armată. Când se făcea. De parcă nu era de ajuns câte bătături simte, o gâtuială teribilă îl sâcăie la coardele vocale. Să nu se înece. Să nu-l apuce tusea. E ca și cum o mână s-a jucat cu ghemul din larige și l-a ncurcat, de l-a făcut, pe dată, franjuri. De la curent, nu e. Că nu l-a tras. Totul e dureros de real. N-a luat opiu, nici hașiș. N-a băut, cum zice Țeapă, rachiul de pufoaică. Nu se află în miezul vreunui coșmar. Dacă ar fi, din întâmplare, Batman, ar înfige mâna, categoric, în ea, apoi ar tura motoarele și ar zbura de aici. Duși ar fi! Oriunde! Numai în locul ăsta, cu oamenii aștia, de fapt cu Ardil, nu! Niciun fund de iad nu e la fel de înfierbântat ca atmosfera de aici. Ca toată situația. Ca rărunchii lui. Ca, și asta cu siguranță, ea. Ce-a făcut fata asta? În ce s-a băgat? Ce drac a împins-o în nebunia asta? Începe sevrăjul. Și, mai direct, mai indirect, el e complice la tot. Cum de a permis una ca asta? Cum de n-a mătrășit, din fașă, mugurii acestei demențe? Căci, încă de acasă, ea voia să-l ajute. Să facă asta pentru el. Știe că pentru el o face. Iar mai apoi, când s-au întâlnit la Slobozia, a spus-o aproape cu vorbe. Și destul de categoric. El, însă, n-a fost ferm. N-a pus piciorul în prag. N-a țipat ca apucații: femeie, stai în pătrățica ta, că asta nu e țintar ori leapșa! Doar a bânguit o opoziție. Doar a zis două vorbe din gură. Trebuia să bănuiască faptul că ea nu va ceda așa de ușor, dacă tot și-a pus în cap să facă un lucru. Trebuia să reteze și să toace tot atunci! Haști, haști! Să nu lase

loc nici de interpretări, nici de idei, nici de acțiune. I-a permis, mai pe față, mai nu, să fie cine e acum, aici. Asta a făcut! Viețile și destinele le-au rămas prinse în catapeteasmă. Acum, ce alegeri mai poți să faci? Și, mai ales, ce poți să mai schimbi? Grămada e ordonată, ca la rugby. Apele au fost deja alese. Ori le-a ales ea, ori s-au ales singure, printr-un procedeu care lui, deși vigilant și atent mai mereu, i-a scăpat. Trafic de persoane... Femei și copii... Dintre toate infracțiunile în care e băgat Ardil Escu, a trebuit s-o aleagă taman p-asta. A trebuit să forțeze nota chiar în halul ăsta. A trebuit să se arunce în flăcări strict în modul ăsta. He, he, he... Ce mai dans și ce mai tam-tam o să fie! Ce-o să mai țopăie toți pe jar, pe cuie ruginite, pe țepi de arici. Scamatorii – ăia calificați și specialiști, cu mii de spectacole la activ – vor fi mici copii, chiar sugari, pe lângă ei! Ce de gargară și ce de gargariseli vor trebui să mai facă! Oricum, și fără venirea ei, făceau, dar cu ea aici, cu vânzarea de copii și de femei, cu tot scenariul transformat în maioneză cleioasă, pe care nu știi de unde s-o iei și cum s-o-ntinzi, să te ții, frățică, spectacol! Păcat că publicul spectator nu e format din simpli gură cască. Din păcate, al lor e foarte avizat la de-astea, indiferent de ce arsenal vor folosi și ei. Bairam mare, mare va fi! Va fi, de fapt, ce n-a mai fost! Va fi ce n-au bănuțit că va fi! Va fi... Hm... Flăcări vor ieși din frapiere. Și crocodili din cutiile de conserve. Ce scânteii, ici, colo? Foc intens de artificii. Hm... Să fie de toate! Să fie bucluc! Să fie acțiune! Să fie suspans! Să fie încurcături! Să fie tango. Numai să fie bine. Să iasă bine. Să scape amândoi – și toți – cu bine, din asta. Dacă, Doamne sfinte, bucluc se poate traduce prin a fi bine. Dacă între cele două se poate pune vreodată semnul egal. Dacă, nu-i așa, la parastas popa viersuiește ca la nuntă. În fine. Ce mai... Nu le-o fi ghinionul mai cu moț ca șansa la care, cu tărie, speră. Să nu fie dezastru! Să facă Dumnezeu cuib și berzei lor chioare! Să scape toți cu zile de aici! Să plece pe picioarele lor! Și cu toate aflate în posesie, întregi și la locul lor firesc! Căci, deși nu vrea, deși n-o cheamă, deși n-o așteaptă, imaginea aia cu sângele buluc colcăind în marea cu frunza de dud, tot îi apare în minte, tot vine, tot se ițește, în întregul lui. Habar n-are ce poate să fie. Dacă își aduce bine aminte din... profețiile bunicii, când visezi sânge, înseamnă veste. De la cineva, de mai de departe. Bună sau rea, nu spunea naratorul. Numai că, el nu visează sângele ăla, ca să aibă, strict, sensul ăsta. El îl vede șiroind dunăre, când e treaz, când nu e în brațele lui

Morfeu – poftim, și ăsta tot masculul! Bine că nu-i citește Elena sau tată-său gândurile, că și-așa l-au încadrat, pe barba lor, la categoria gay – când are o altă îndeletnicire, decât cea de somn. Așa că, nu poate, cu tot tam-tam-ul care va fi, să fie liniștit. Dimpotrivă, seninul de le-a fost, până acum, în vieți, se grăbește, siluit, să apună.

Da, Elena ar vrea acum să fie în gândurile lui Gigi. Chiar ar vrea. Mai mult, în clipa asta, ca orice pe lume. Sigur, poate că e o toană. Poate nu-i. Dar tare și-ar dori să știe ce gândește idiotul ăsta, în timp ce stă – plop – lângă tatăl ei și cu ochii la toți ăștia cu mașina și cu circul lor. Al naibii cauciuc, aici trebuia să explodeze. Bomba, iacătă, n-a mai explodat, dar el da. Păi, da. I-a văzut pe geniști când au venit și au intrat în casă, pentru a face cuvenitele cercetări. A fost singura care i-a văzut. Toată adunarea asta de inutili n-a observat. Aia au venit cu mașina și cu toată aparatura, dar niciun imbecil dintre ai casei nu s-a sesizat. Putea să explodeze bomba aceea! Doar de aia au ieșit în ploaie, afară. Că în casă a fost anunțată o bombă! Cum de nimeni nu se mai gândește la asta? Cum de s-au luat toți cu cătușele ăleia și cu explozia cauciucului și cu statul de drept? Nația dracului, bărbații ăștia! Lighioane de neînțeles și de necontrolat! Doar au văzut o muiere frumoasă – hm... se poate spune și așa despre asta încătușata, dar ea, clar, e mai frumoasă – și s-au și învârtoșat pe lângă ea. Ăstora, dacă le fluturi prin față un sân, i-ai pierdut cu totul. Poate să vină și apocalipsa, nu doar bomba! Și se mai spune că pe copiii mici poți să-i păcălești cu o acadea. Ei, bine, pe bărbați poți să-i duci cu mai puțin de atât. Acuma, pe ea, pe Elena, fiica lui Ardil Escu, puțin o interesează de cătușe, de vânzări... cum le-a zis?... vânzări anterioare... de tânăra asta, de orice. Nu că ar fi, din fire, chitroasă cu sentimentele umane. Nu e! Știe și poate să emită, mai ales dacă e campanie electorală și tac-său i-o cere, compasiune, milă, frământări. Poate, dacă se duce în vreo comună uitată de lume, să și arunce din mașină, ciocolată și pantofi cu toc, în gloată. Adică, n-o doare mâna. Funcția prezidențială cere sacrificii. Poate să și dea gol, dacă are chef, pe un teren în pantă. Ca să impresioneze și ca să obțină voturi pentru Ardil. Poate și să se urce pe o scenă și să cânte, ca o profesionistă, deși ea e pafaristă total: „Râd și plâng și te strig tremurând, e soare, e ploaie, e cald și e vânt...”. Poate orice. Poate de toate. Dar acuma ce-i pasă ei? Pe ea o bântuie grija de cauza

asta pierdută, zisă în culcare și-n trezire, ca să nu zică de-a dreptul sculare, Gigi. Alt nume nu putea să-i dea și mă-sa aia de l-a crescut! Gigi, auzi, ca pe fraieri și ca pe ciobani, l-a numit. Ea ca ăsta n-a mai întâlnit. Stă lângă el, dar nici n-o vede. Îi spune că-l place și că-l vrea, și lui, mai ceva ca stindardului din vârful redutei, i se fâlfâie de plăcutul ei. Bine, e prins cu grija președintelui. Dar nu-l amenință nimic la fundul din ce în ce mai mare, nici pe ăsta! Bomba, uite, nu e nici măcar detonată de geniști. Că nu e nicio bombă. Ce, parcă bombele astea stau, așa, pe cracă, precum un stol de guguștiuci și pică dacă se rupe coaja crengii? Chiar așa? Chiar să nu-i pese lui, idiotului și prostului de Gigi, deloc de ea? Aoleu! Cum de nu s-a gândit? Dobitocului îi fug ochii la cei trei bărbați coborâți din mașină. Vreunul dintre ei, precis, i-a căzut cu tronc. Vreunul. Dar care? Sunt trei, ca ăia trei crai de la răsărit. Mă rog, vorba vine, că la răsărit e doar Putin. Pe altul nu-l mai încape harta și pământul. Acuma, chiar că o apucă toate damblalele și toate spumele. Ce fundu' Marioarei au bărbații ăștia și nu are ea? Ea, care e fiica președintelui, și nu orice președinte, de CAP, sau de scară de bloc... Ea care are de toate, chiar de toate, pe plan personal, dar și familial... Mare putoare Gigi ăsta, mare putoare! Da, el stă cu ochii țintă la rânđașii ăștia! Cum de nu s-a gândit din prima? Cap sec... El, desigur, nu ea. Și, știe sigur, în toată vila asta nu e nici măcar o lamă, ca să-i taie prostului venele. Sau altceva.

Ardil se confruntă, tot așa, pe nepusă masă, cu stări pe care nu prea știe să le definească. Întâi că, pare – inexplicabil – că o mie de bărzăuni i s-au agățat de inimă și, într-un mod zurliu, i-o zgâlțâie, de i-o bagă, nu în tahicardie, cum s-ar crede la o primă impresie, ci în gips, direct. Apoi că, are vaga senzație că, nici el nu știe de ce și, mai ales, cum, a înghițit ditamai coada de sapă. Și, odată înghițită, coada asta se zbânțuie nemilos prin rărunchii lui, de-i face, la tot pasul, tot o rană. Se poate să fie, la cât de lungă e, chiar de coasă, coada asta. Posibil, să fie, pe lângă drăguța de coadă, și coasa însăși, în stomacul lui. Și, încă, nu-i nimic cele descrise, din cele pe care Ardil Escu le încearcă. Un claxon, ba chiar o sirenă – ca alea de la pompieri – îi sună-n cap. Parcă cere drum liber, parcă vrea prioritate, parcă impune alertă și urgență. Drace! Ia-o p-asta! Ia, cum ar veni la parafrază, de la Marina! Vânzări de copii și de femei! Cât de adânci sunt apele liniștite! Iată, pe lângă plăcuta surprindere că s-au întâlnit, reîntâlnit, adică, încă

o asemănare între ei. Încă un punct comun. Încă o coincidență. Dar există coincidențe? Nu, nu există, aici e mâna destinului. El a lucrat pentru ei. El trebăluiește, ca un mare meșter Manole, încă. Deci, fata asta nu e doar suavă și fină, dreaptă și mândră, candidă și deșteaptă, poate să fie și un foarte bun partener de afaceri. Sigur, și partener de viață. Se înțelege asta. E trimisa specială a lui Dumnezeu, chiar dacă el n-a crezut în puterea Lui, în viața-i, din punct de vedere sentimental, searbădă. Ea e calea, adevărul și viața. Numai să scape de Ana și se va lega să-i fie partener pe viață Marinei. Păi, da, pe viață. A venit timpul să fie pe viață. Cu dragoste și cu afaceri. Chiar și cu vânzări de copii. Ce, sunt copiii lor? Plus că, le fac un bine acelor copii. Îi dau și-i duc la mai bine. Scapă de sărăcie și de viața mizeră și ticăloasă de la mă-sa și de la tată-său. Marina... Parteneriat... Cu care dintre nevestele lui – ba, și dintre toate femeile care i-au trecut, mai mult sau mai puțin prin viață – s-a simțit așa? A mai avut el cozi de... greblă, că era să zică de topor, în – și între – ficați? S-a mai ițit în el, așa de apretat, suflețelul? I s-a mai scorțoșit, în halul ăsta, ego-ul și masculinitatea? I s-au mai hăisit așa luminile, și umbrele, și – chiar – pâinea cea de toate zilele? Acum e chestie unică și unicată. Ce mai contează că nu se spune astfel. El spune cum vrea. Și cum îi vine. El e președintele. Nu s-a-nșelat. A mirosit bine. Ca un copoi urma prăzii. Fata asta îi place. Ba nu, nu îi place. S-a îndrăgostit de ea. Și nu doar atât. Clar, din seninul cel mai senin, deși acum haina și năpârca de ploaie a furat soarele, o iubește. Nu doar, iată, că ea arată, și cu mâinile în cătușe, beeeeeeeeeestial, ci pentru că e mult mai mult decât arată. E ceea ce voia el să fie o femeie. Blestem și binecuvântare. Nici nu are cuvinte. E tot! E ca mama lui! A sperat mereu că dă, în viața asta, de una ca aceea care l-a fericit, dându-i zile. Și, uite, a așteptat, a căutat, a găsit. Nici, măcar, n-a căutat. A venit singură în calea lui. La casa lui. În soarta lui. Trebuie, cum, necum, să scoată sapa din burtă și să vorbească limpede pe limba procurorilor, ca să se rezolve treaba asta. Nu poate și nu are de ce să rămână așa. Și să glăsuiască înainte să-l apuce, de atâta preaplin, sughitul:

– Așa e, domnilor? Așa e cum spune șoferul?

– Așa e. Dânsa, care vă e cunoștiință – am reținut bine – este suspectă într-un dosar de trafic de carne vie. Facem, desigur, cercetări.

– Nu mai bine făceați cercetările înainte, domnule procurorăș care nu-ți cunoști președintele, și apoi, dacă era cazul, îi puneai cătușele?

– Știți că așa e procedura, domnule președinte. Noi nu facem decât să o respectăm.

– Mă, băieți... Chiar trebuie să procedați astfel? Domnișoara nu e politician, ca să o duceți cu turle și trâmbițe la parchet. Pe aici, pe ploaia asta, nu e picior de ziarist, ca să facă tapaj că nu e în cătușe. Cercetările sunt în curs. Nu e, deci, nimic sigur în ce o privește. Adică, se poate face o cercetare și în stare de libertate. Că nu fuge fata în Brazilia, unde aud că au unii afaceri și acareturi. Și nici nu dă în cap cuiva, cu coada de la sapă. Nu e, pe cuvânt, un pericol public. Oamenii mei sunt toți unul și unul. De încredere. Bag mâna în foc pentru toți. Așa că, zic... Pe baza a ce ați ridicat-o? Ce probatoriu aveți?

– Cineva a făcut un denunț. Știți că acum, legea permite și...

– Lasă, lasă... Pe baza a ce-a debeat un denunțator ați ridicat fata? Alte probe mai aveți? Documente, acte, nu știu, mărturii ale unor persoane? Măcar niște interceptări de telefoane? Adică dosar beton, cum ar trebui. Și eu pot să mă duc să spun că voi mi-ați cerut mită două milioane de euro, fără nicio dovadă, dar sunt decis să fac denunțul. Repet, altceva, în afara denunțului, mai aveți?

Cei doi procurori se uită unul la altul:

– Nu, încă nu avem nimic din toate astea. Acum, adică după ce o ducem la sediu, la noi, urmează să punem cap la cap alte date.

– Alte date, dacă le găsiți, nu? Dacă există. Dacă le fabricați voi. Dacă denunțatorul nu a mințit, pur și simplu, ca să scape el. Avem certitudinea că tânăra asta face acel lucru oribil despre care a turnat un nemernic, ca să-și scape pielea de pârleală? Avem?

– Nu. N-avem. Cercetăm. Căutăm. Vedem.

– Asta ziceam și eu. Consider incorect spectacolul ăsta care umilește un om, înainte să fie condamnat. E incorect ca cineva să fie catalogat drept vinovat, înainte să fie judecat și condamnat. Asta nu e o soluție într-un stat de drept. Vedem, ziceți. Vedem, după ce ați pus stigmatul de vinovat. Vedem. În cazul de față, nu e bine să vedem altfel? Cum trebuie. Frumos. Elegant. Cât de cât. Anul viitor, conform datelor pe care le am, conform sondajelor noastre, de la partid, conform profesionalismului consilierilor mei

veniți pentru victorie tocmai din țara unchiului Sam, conform legăturilor cu marele licurici și nu numai, indiferent de contracandidații mei, eu câștig alegerile. EU, băieți! Ce ziceți de asta? Eu numesc șefii de parchete, eu numesc șefii de la DIICOT, de la DNA, procurorul general al României, tot! Nu e bun și călduț un post de ăsta? Nu surâde unora ca voi? Nu vreți putere și respect și bani? Salba cu chei e la mine. Și nu uit niciodată mâna celor care s-a întins spre mine, când am avut nevoie. De data asta, ați înțeles ce nevoie am. Cum vedeți voi lucrurile astea, deci?

Cei doi, ba, chiar cei trei, căci șoferul, care nu se considera vinovat de ce trâmbișase către Ardil Escu, se dăduse și el mai aproape, se uită introspectiv unul la altul și fiecare în el. Șușotesc șters și ambiguu. Ce să facă? Ce trebuie să facă, în așa situație? Fostul președinte – ba, chiar următorul președinte, după cum spunea adineauri, în conformitate cu datele relevate de sondaje și de evidențe – vorbise cât se poate de clar. Ei o fac pierdută pe fătuca asta, el are grijă cu numirile. Un troc excelent, dacă stai să te gândești. Nu în orice moment al vieții în Ministerul Public îți poate cădea așa plească în brațe. Cui îi strică, la drept vorbind, o oblăduire de asta? Unii plătesc gras pentru așa ceva. Lor, dacă stai să gândești la rece, nu li se cere mare brânză. Fata asta. Cine e ea, să le pese lor? Și doar nu sunt ei generalul Eremia Grigorescu, de să strige din toți rărunchii: pe aici nu se trece! letete, să se treacă. Pe de altă parte, e bine să te ai bine cu stăpânirea. Știu ei perfect chestiunea asta, de la alți colegi de-ai lor, care s-au băgat, mai cu nașu-n suflet, mai pe alături, oameni de casă la câte un prim om în stat. Bă, rău nu le-a mers. Ba, dimpotrivă! S-au căpătuit, cărpănoșii. Pe românește, au pus-o. Lor le-ar strica un naș în baierele corason-ului? Normal că nu le-ar dăuna, le-ar fi mult mai mult benefic. Ar fi un nărav bun să ajungă să bea, din când în când, ca niște mari granguri, cafeaua cu președintele, de să facă toți, ăialalți colegi ai lor, atac cerebral. În fond, instinctele primitive ale omenirii s-au transpus, prin ani, până în ziua de azi. Unde ar greși, domn'le? Nu, nu au probe în ce-o privește pe tânăra pe care unul dintre ei o ține încă de braț. Aici, are dreptate maximă președintele. A fost doar un denunț. Oricare dintre ei știe că poate să fie întemeiat sau nu, acel denunț. Pupăzoii care a pârât poate să fabuleze, să mintă, să se răzbune, să vrea, pur și simplu, să facă rău. Au două posibilități, se știe: ori bat palma cu președintele și pun de-o căpătuială, ori duc fata unde

trebuie și, cu asta, basta! Tradus, ar fi cam așa: aleg să fie lipitori ori papagali. Atât de simplu e! Nimic mai mult. O mie de vorbe, un ban nu fac. Pe când, o mică acțiune poate să aducă o avere.

Vorbărețul îi face, discret, cu capul, un semn celuiilalt coleg. Acesta, pe repede înainte, deschide cătușele de pe mâinile Marinei, le vără în buzunar și-i face, la rându-i, un semn identic șoferului. Acesta, însă, ori pentru că era prea prins cu evenimentele, ori că ordinele le aștepta întotdeauna de la celălalt, nu s-a mișcat. Așa că, șeful – chiar părea un șef impunător și oarecum dictatorial – a zis cu vorbe, formula magică:

– Traiane, bice, hai! Plecăm!

Într-o fracțiune de secundă, bărbații s-au urcat în mașina la cărei cauciuc explodase mai devreme, dar șoferul rezolvase problema și-l înlocuise cu altul, și, cu viteza luminii, duși au fost. Așa de repede au dispărut.

În urmă, toți ceilalți, inclusiv femeia descătușată, rămân care mai de care mai perplex. Așa ceva nu se întâmplă în fiecare zi. Atât de zgreptănați au fost de situație, că nici n-au observat că ploaia nebună se cumintișe, își luase jucăriile și o întinsese. În Ardil Escu a dat în floare cimitirul de până acuma. Pe toate mormintele din el și ale lui au înflorit tufe de liliac. Alb și violet. Marina... Marina, femeia care seamănă, picătură ruptă, cu mama lui, a rămas aici. Liberă. Fără brățări. Cu el. De aici, din acest loc și din acest moment, începe raiul. Poarta lui e deschisă pentru el. Restul, nici nu-i pasă dacă are loc aici. Și de ce-ar avea? Ce-au făcut ăștia, ca să-și câștige, ca el, dreptul la eden? O să fie bine. O să fie mișto. O să fie super. Cu Marina aici, cum să fie altfel? Ce ochi verzi de vis, care te bagă în negre coșmaruri, are!

Totuși, o întrebare – e drept, în fugă – îi zburătăcește fruntea: dar pe găozarii ăștia de procurori cum îi cheamă? Cine sunt? Unde lucrează? La care parchet? Din ce oraș? Lasă... Ce mai contează? Ce importanță mai are? Dacă o să fie cazul, o să afle tot ce trebuie și tot ce-l interesează. Mai bine să pună lăcata pe alte gânduri. Să stea, acolo, în ladă, stivuite și cuminți. Acum nu au niciun rost să bântuie prin lume. Marina e aici. Fără cătușe. Dreaptă. Frumoasă. Cu el. Taman cu el. Așa cum, de când a văzut-o în bălciul ăla, a visat. Și ce mai are importanță restu'?

Doamne, au gândit aproape instantaneu Gigi și Fane, ce bine ar fi fost să fie simplu tot balamucul ăsta. Acum, ca și în alte dăți, Ardil Escu a comis infracțiune după infracțiune. A făcut, în stilu-i

caracteristic, mârșăvie după mârșăvie. S-a adăpat, cum tot face și tot face și nu i se impută nimic, de nimeni, din ilegalitate după ilegalitate. Poate că, dacă ar fi fost un caz ușor, ceea ce s-a întâmplat acum și aici, era mai mult decât suficient, ca să bage personajul în hainele vărgate ale statului. Erau acoperiți, tevatura în totalitate constituia o probă veridică și serioasă, nimeni nu contesta înregistrarea, declarațiile lor, probatoriul în sine. Dar cu Ardil Escu nu merge așa. Nu se poate. E prea puțin. E nimic, pentru ce trebuie să fie, ca să-l apuce bine instanța și să nu-l mai lase. E prea uns ardilul cu de toate, ca să fie atât de simplă și de simplistă o astfel de probă. Le trebuie mai mult. Le trebuie mai multe. Mai mari și mai grele, mai apăsătoare probe.

Anevoiasă le e pe mai departe truda de a-l prinde în corzi. Ca urcușul pe sloată și pe polei. Dar, poate că satana, în chip dumnezeesc, a întors armele în infern și acum le e camarad, nu potrivnic, nu adversar, nu dușman. Căci, pe de o parte strategia lor, pe de alta cea cu care a venit aici Cătălina, pot avea sorții de izbândă scontati, stârniți, ațâțați, așteptați. Și, ce mai, ardilului să-i fugă pământul de sub călcăie. Căci, dacă plăcile tectonice de sub el se mișcă de cutremur, nici tălpile lui nu mai rămân înfipite în țărâna lăptoasă. Numai să nu se lungească așteptarea asta până la sfântul așteaptă ori până în ziua de apoi!

.....

– Acesta este dulapul meu cu haine. Adică ce am aici, la mare. La București, am altele. Vă stă la dispoziție tot ce e aici. Vă rog să alegeți și să luați tot ce vă doriți, tot ce vă place, tot ce vă trebuie, în atare situație.

– Mulțumesc frumos. O să iau doar ceva pentru acum, ca să schimb rochia asta udă. Am la hotel bagajul necesar șederii la mare. Numai că, s-a-ntâmplat acel lucru despre care știe deja toată lumea din casă și a trebuit să plec doar cu ce era pe mine.

– Vă rog! Insist să alegeți de aici ce vă place. Sunt convinsă că vă vin hainele mele. În afară de faptul că sunteți mai înaltă, cred că măsurile se potrivesc. Vă rog să nu ezitați. Sunt onorată să vă fiu de folos.

În timp ce ia, fără să caute prea mult sau să sorteze pe anumite criterii – are mii de alte gânduri și priorități, nu-i stă mintea

la vreo paradă de modă în ce-o privește – de pe un umerăș un pantalon scurt și o bluză, Marina i se adresează interlocutoarei sale:

– Ana, aș zice, dacă și tu vrei, să ne tutuim. Să nu ne mai vorbim așa de protocolar, ca la sediul CAP-ului, pe vremuri. Sigur, tu ești soția președintelui, iar eu ar trebui să fiu respectuoasă. Însă, te asigur că sunt și fără să-l folosesc mereu, în vorbirea curentă, pe distantul și recele dumneavoastră. Ce spui? Ești de acord?

– Sigur. Nu e nicio problemă. Eu nu țin la astfel de exprimări pompoase. S-a întâmplat să fiu eu soția lui Ardil. Nimic mai mult. În plus, suntem cam de aceeași vârstă.

– Ei, chiar de aceeași vârstă, nu. Eu sunt mai coaptă. Au curs mai mulți ani peste mine. În timp ce tu ai 19, eu am 30. Deci, tu ești, simplu, Ana, și nu doamna Escu, iar eu sunt Marina. Așa, da? Nu mai revenim asupra convenției noastre de acum. Să nu avem, cum se spune, vorbe la proces.

Cum se spune... Sigur că mai spun și alții, că doar nu e monopol, dar asta e vorba lui Cristi. El o folosește destul de frecvent, în vreo situație sau alta. Poate e deformație profesională, poate nu. Iar ea, și când nu recunoaște sau nu-și dă seama, din prima, a copiat, și-a însușit, a luat de la el, mii de gesturi, ziceri, vorbe, ocheade, zâmbete, ironii. Așa-i când trăiești sub același acoperiș cu un om. Când vă contopiți din toate punctele de vedere. Când ce-i al tău, ajunge la el și ce-i al lui, devine al tău. Sigur că nu o deranjează asta, că vorbește ori se poartă, adesea, ca el, dimpotrivă. Doar observă. Doar concluzionează. Doar își spune. Acum, în preceas de ceas de scărmanat și de luat la întrebări. Știe că așa va fi. Și așa, în fond și la urma urmei, trebuie să fie. El să-i ceară explicații, chiar socoteală – are dreptul să facă asta, e singurul om din lume care are toate drepturile rezervate, deci, și pe asta, mai ales că l-a cam pus în fața faptului împlinit – ea să-i explice. Să vorbească amândoi. Să se pună la curent cu tot. Să se racordeze unul la păsul și la problemele și la șpilul și la scenariul celuilalt. Vor fi împreună. Vor lucra împreună. Sigur, nu vor vorbi, nu vor fi apropiați, nu se vor săruta. Dar se vor privi cum știu ei doi, cu toate înțeleșurile din lume, vor respira același aer, vor înfrunta aceleași pericole, vor fi, măcar la figurat, dacă nu la propriu, umăr lângă umăr. Lui, categoric, nu-i va plăcea. Nu pentru că are ceva de ascuns aici, în casa și în viața ardilului, ci pentru

că îi duce grija, se teme pentru ea, știe că va fi greu. Va fi, așa e, foarte greu. Însă, nici ea nu mai putea să stea neputincioasă, ca o legumă, ca o plantă, acasă, la Ploiești, fără să facă nimic, fără să știe nimic de el, fără să încerce să-i fie de folos și să-i vină în ajutor. O omorau depărtarea, și tăcerile lui lungi, și faptul că se condamnase la neputință, în ce-l privește. Nu știa nimic despre el zile întregi și, când suna, vorbea două vorbe, trei cuvinte, fără să spună mare lucru. Ea nici nu apuca să zică oarece, că el și se grăbea să închidă. Și mai revenea cu vreun telefon, la fel de scurt, la fel de lapidar, peste alte destule, ca să nu zică multe, zile. Timp în care ea se perpelea de grijă, se frâsua pustiită dintr-o parte într-alta a casei, plângea, la propriu și la întrecere cu fetița lor, neostoită și nealinată. El îi lipsea mult. Mai mult decât poate crede cineva că-i lipsește cel de lângă el. Poți să ai orice, poți să îți alături copii, părinți, frați, tot neamul. Și e bine să fie toți lângă tine. Te ajută, te ridică, îți spun o vorbă bună, îți dau o farfurie de ciorbă, când tu nu mai ai puterea nici să faci, nici să mănânci. Dar nimeni, nimeni, oricât de apropiat ți-ar fi, nu îl suplinește pe el, omul drag și special din viața ta. Omul tău. De-ar face orice și de ți-ar spune orice! De când sunt împreună, și sunt vreo trei ani – deși, așa cum spune el mereu, ei doi se știu și sunt alături, ehei, de la Adam și Eva încoace – n-a fost niciodată astfel. Nici atâta stres, nici atâta tensiune, nici atâta secretomanie, nici atâta tăcere, nici atâtea lacrimi, nici atâta agitație, nici atâta lipsă din partea lui. A fost bine. Le-a fost bine. Din toate punctele de vedere. Și acum, de bună voie, au antamat în viața lor infernul. Dar, la drept vorbind, nu din cauză că el îi lipsește așa de mult, a venit aici. Nu din pricină că nu mai putea de dorul și de grija lui. Cum, necum, mai greu, mai lesne, ar fi mers, adică s-ar fi târât, înainte, fără să se plângă și fără să prejudicieze nimic din ce au împreună, construit cu temeinicie, cu drag și cu sânge. Numai că, știa – a știut din prima clipă – că Ardil Escu a pus, atunci, în bălci, ochii pe ea. A plăcut-o. Ca pe o femeie, nu ca pe o susținătoare. Ca pe o posibilă iubită, nu ca pe o votantă. N-a privit-o cu jind ca să-i dea autograf ori ca să se tragă în poză cu ea. Nu! Clar nu! A vrut-o din alte, lesne de-nțeles, considerente. Știa și că, la un moment dat, mai devreme sau mai târziu, el o va căuta. Lăsând la o parte faptul că ea îl mințise, în privința numelui ei și nu doar – ceea ce, desigur, când dădea de ea, putea isca probleme – a intuit, a simțit, a-nțeles că poate folosi acel plăcut în cauza lor, a lui Cristi, a celorlalți

colegi ai lui, înregimentați, ca și el, în cauza asta infernal de grea, dar și a ei, în fond. A devenit și-a ei. La cât s-a vorbit despre Ardil Escu în fața ei, la cât s-a plănuțit totul, la cât de complice a fost și ea, nu putea fi altfel. Și s-a gândit să tragă focul pe spuza ei. A lor. Să profite. Să tragă ce sfori trebuie și poate – în limita decenței, bunului simț, onoarei și responsabilității – ca să ajute. Ca să-l dărâme mai repede și mai ușor pe fostul președinte. Ca să-l sprijine pe soțul ei. În toate felurile posibile. Ca să răzbune toți oamenii care au suferit din cauza ardilului, inclusiv Răducelu, vârat de el zece ani la balamuc, fără să fi fost, nicio clipă, nebun, ca restul celor internați acolo. Ca să se termine odată calvarul ăsta. Căci, nu se mai putea: Ardil Escu era, în casa lor, în viața lor, în patul lor, în toate ale lor. În permanență, de când au plănuțit, în urma intrării în posesia unor acte, să îl priponească. Mă rog, să încerce. Că ușor să faci asta, nu e! Mai degrabă întorci, la asfințit, soarele spre răsărit, decât să-l prinzi pe ăsta din vreo parte, ca să poți să-l pui în frigare. Ardil Escu în sus, Ardil Escu în jos, Ardil Escu pe lateral, Ardil Escu în dungă, așa era în casa lor. Nu era masă fără să-i fie pomenit numele, nici somn fără să le pătrundă în vise, nici întâlnire unde să nu apară și el, popândău. Hm... Și, o mână de oameni s-a pus, pentru că trebuia să facă asta cineva, să declanșeze apocalipsa. Chiar să se străduiască să-i pună intangibilului foc la fund. Și sub. Ea poate, dacă nu să-l dărâme pe ardilul vieții, măcar să-l zdruncine bine. Sigur, împreună cu băieții. Punând fiecare, în baza rolului, umărul la detonarea lui. Care mai de care așteaptă să facă bum! În plus, pe lângă sentimentele ei, pe lângă certitudinea ei, ițită din mai multe lucruri, pe lângă faptul că Ardil Escu, se știe, este inimă zburdalnică, bunica i-a tot ghicit și i-a tot spus cu vorbe că ea poate face și desface chestii și treburi. Sigur, mulți s-ar înghesui să spună că e o prostie asta cu ghicitul. Ba, chiar și ea ar spune, în altă conjunctură, la fel. Doar că, de data asta, erau prea multe informații în cafeaua și-n cărțile bunicii. Prea multe semne. Prea multe lucruri care se pupau cu gândurile ei. Și ea, în coincidențe, nu mai crede. A învățat că nu e nimic în lume întâmplător. Ca să nu mai vorbim că, atunci, când cu începutul poveștii lor de dragoste, a lui Cristi și-a ei, când cu angoasele și cu frământările ei, când cu tot ce i-a legat indestructibil pe ei, doi, bunica a fost singura persoană care, în simplitatea ei, a știut să decodeze toate acele trăiri și întâmplări și simțăminte. Atunci, a crezut-o. Avea – parcă a fost ieri, cu așa

claritate revede cu ochii minții totul – mare nevoie, în haosul ăla, să creadă. Și a crezut. De ce n-ar crede și acum? Poate e o prostie. Poate, vorba lui Cristi, bălmăjește și bunica vorbele ca să capteze atenția lumii. Poate scoate de la ea, din imaginația ei, ce zice că vede și descifrează în cărți și în cafea. Da, poate. Însă, în cazul de față, cumulate astea cu ce simte ea, cu ce îi spune intuiția ei, cu speranța de a merge totul strună, chiar asta înseamnă, că totul va fi cum trebuie, va fi bine, va fi aducător de izbândă. Și crede! Ea crede. Are tăria să facă, în ciuda multelor dificultăți, asta.

Numai după ce a copt și răscopt toate miile de gânduri și de frământări la foc mic, sau, dimpotrivă, de câteva ori au dat și în clocot, s-a dus la șefii lui Cristi, despre care avea știință că sunt implicați în cazul lui Ardiel Escu, și a expus, cum a putut mai bine, tot ce-o măcina și tot ce-o râcăia. Cu voia lor, cu acordul lor, cu deschiderea lor, cu sprijinul lor a ajuns aici. Au pritocit împreună planuri, detalii, fapte, personaje. Și, la un moment dat, au stârnit, voit, desigur, avalanșa asta. Hm, nu e încă o avalanșă. E doar un bulgăre pe care l-au pus în vârful muntelui și, apoi, l-au împins ca, încet, încet, să se rostogolească. S-o ia la vale și să absoarbă în goana lui și altă zăpadă. Și alți nămeți. Depinde, clar, mult, totul de priceperea ei. De dexteritatea ei. De abilitatea ei. Și de agilitatea ei. Depinde, sigur, de mulți factori. Dar știe că, în toată povestea asta are și ea un rol. Important. Cel puțin important, dacă nu esențial. Nu poate să fie modestă acum. Nu poate să se prefacă – s-ar amăgi pe ea și atât – că nu știe. Nu e cazul să-și minimalizeze rolul.

Acum, așteaptă să vină clipa clarificărilor cu omul ei. N-ar fi vrut să fie așa. N-ar fi vrut să-l ia prin surprindere. N-ar fi vrut să-l pună în așa ipostază. Dimpotrivă. Era minunat să se fi sfătuit amândoi, să fie și el de acord, să îi dea undă verde în toată acțiunea asta ne bună. Însă, în ce secol și în ce viață și-ar fi dat el, chiar și cu kalașnicov-ul la tâmplă, acceptul? A trebuit să facă totul pe șest. Se vor lămurii, se vor edifica, va trece și asta. Și, până atunci, intră, din mers, în pielea personajului pe care, nesilită de nimeni, a ales să-l întrupeze.

– Ei, ce proces? Nu avem nicio vorbă. Nici la el, nici altminteri. Eu sunt Ana și tu ești Marina.

– Bravo! Îmi place că nu ești încrezută. Că nu ai, deși ai fi îndreptățită, fițe. Că ești, în pofida calității tale de soție a

președintelui, umană, populară, bună, modestă, caldă. Părinții tăi pot fi mândri de tine. Te-au crescut și educat bine.

Ana, care de la apariția inedită a Marinei în casa lor, zâmbise absolut senină și relaxată – în sfârșit, în viața ei se întâmpla ceva notabil, în sfârșit, cineva din afară, neprieten și chiar necunoscut, se inocula, plăcut, în existența ei, în sfârșit, rutina aia bolnăvicioasă și bolovănoasă se destrăma, ba, chiar prin voia soțului ei, Ardil Escu, deși, el, înainte, se opusese ferm oricărei încercări de împrietenire cu cineva – s-a înnegurat, brusc. Părinții ei... Cine știe cine or fi și unde or fi părinții ei, acum... Ciudat e că, uite, remarca tinerei pică tocmai pe frământările ei, de mai devreme. Poate că ar trebui, la un moment dat, să se descătușeze și să caute, nu doar să-și amintească de unde vine ea și cine e, dar și să încerce să scotocească lumea, după ei. Nu-i rău să-și știe omul rădăcinile. Să aibă idee din ce mamă și din ce tată s-a născut. Cum or fi ei. Și, mai ales, cum de s-a ajuns, la o vârstă fragedă, să n-o mai crească, să n-o mai aibă alături, să o dea altcuiva. Au dat-o de bună voie? Au fost nevoiți?

Da, s-a tulburat fără să vrea. Pe lângă neliniștea tot mai pregnantă cu privire la viața ei, la alegerea ei – mă rog, la acceptarea ei, că nu ea îl alesese pe soțul ei, ci el, prin niște conjuncturi, pe ea – acum își dă seama că și chestiunea părinților o macină. O apasă. O copleșește. O scoate de pe orbita ei, aparent liniștită și fără probleme. Și atât de multă vreme nu s-a întrebat asta. Nu a simțit nevoia să se edifice în privința lor. Nici măcar nu s-a întrebat dacă e născută din doi oameni sau au izgonit-o extratereștrii din lumea lor, direct la Paris.

– S-a ntâmplat ceva, Ana? Am spus ceva greșit? Am făcut vreo gafă?

Marina privește chipul adumbrit al Anei și nu înțelege. Știe, însă, că, fără să vrea, a atins o coardă sensibilă. Intuiția-i adormită și latentă multă vreme, uite, i se reactivează. Parcă s-a încărcat cu duracel, ușor, dar temeinic și acum dă, abundent, în clocot.

– Nu, nu s-a întâmplat nimic. Ce gafă? Nici vorbă de vreo gafă. Doar că, spunându-mi despre părinții mei, m-a prins, așa, o întristare. Nu-i am lângă mine, din păcate.

– Am înțeles. Sunt departe. În alt oraș. În altă țară. Vine ea, clipa, și vă veți revedea.

– Ar fi așa de simplu, să fie cum spui. Numai că, nu prea e cale să se întâmple asta. Nici vorbă!

Marina o prinde, cu gesturi afectuoase, pe soția președintelui de umeri:

– Îmi pare tare rău! N-am știut că s-a întâmplat ceva rău cu ei. Regret. Nu am știut. Nu am vorbit cu intenția de-a te răni sau supăra. Eu și gura mea cea mare...

– Ei, Marina, fii serioasă! Nici vorbă să-ți faci muștrări și reproșuri. Nu e nimic din ce-ți închipui tu, acum.

Ana se oprește o clipă din spovedanie. Din vorbărie. Din căutările disperate de a găsi un suflet s-o asculte. Sau, ce-o fi fost pornirea aceea atât de sinceră și atât de deschisă. Nu pentru că avea ezitări să o facă în fața unei persoane absolut necunoscute. Despre a cărei existență nici nu știa până acum. Ci, pentru că a realizat că, în trei cuvinte pe care le-a rostit, a spus de zece ori nici vorbă. Ca o toantă! De să creadă interlocutoarea ei că nu are decât cuvintele astea în vocabular. Și nu-i așa! Ea e, știe asta, o fată cultă. Citită. Chiar deșteaptă. Educația primită de la profesori de top, la Paris, unde a locuit ultimii ani din viața ei, în afară, desigur, de cele câteva luni de când s-a căsătorit cu Ardil și a venit în țară, e încă prezentă. Își spune cuvântul. Și n-o lasă, uite, să facă, absolut gratuit, o repetiție inestetică. O să fie mai atentă, când – și dacă – deschide gura. Trebuie! De fapt, tot contopindu-se, de vreme bună, în și cu tăcerile ei molcome, a uitat și să vorbească, precum un om. Cu soțul ei, nu vorbește prea mult. Mai ales, în ultimul timp. Ce să vorbească ei doi? Îi desparte – și simte asta tot mai mult – o lume. Întreg universul. Nu au nimic, dar nimic, în comun. Care să-i lege. Care să-i racordeze la aceeași secundă. Care să-i facă indestructibili. Cu fiicele lui, de asemenea, nu se omoară să comunice. Nu prea au ce să-și spună. Ce să le lege pe ele, ca să înjghebeze un dialog? Chiar dacă se întâmplă să stea alături, pe șezlonguri, în bătaia soarelui, fiecare e adâncită în tăcerea ei. Și așa de tare țipă tăcerea celeilalte, dar nimeni nu aude. Situația e, din multe puncte de vedere, aiurea. Ea are 19 ani, dar se numește că e mamă vitregă pentru niște femei în toată firea. N-a vrut-o niciuna. Și niciuna nu s-a bucurat că a ajuns aici, ca soție a tatălui lor. Dar, au tolerat-o. Au ignorat-o. Au lăsat-o, cum se spune, în banii ei. Și nici ea nu a simțit nevoia să le intre pe sub piele, să le cucerească, să fie prietenă cu ele, să le facă, măcar în parte, s-o placă. Nici măcar să le cunoască mai bine. Să știe lucruri despre ele. Să le pătrundă în suflete. O vreme, a fost mândră de statutul ei. În fond, chiar mai în vârstă fiind ele, ea le

era superioară. Apoi, când s-a trezit, când a văzut grozăvia pe care a făcut-o, cu alți ochi, nu i-a mai părut deloc de fiicele lui Ardil. Ce poți să vorbești, în atare situație, unele cu altele? Cu bărbații lor, nici atât nu se pune pe tăifăsuire. Sunt niște ciudați. Unul mai mult ca altul. Unul mai șmecher și mai hoț și mai javră ca altul. Dacă ar fi după ea, nici nu i-ar ține pe lângă, nu-i așa, casa omului. S-ar feri de ei mai ceva ca dracul de tămâie. Sau, invers, căci în cazul ăsta ea e tămâia. Și nici cu personalul vilei, fie că e vorba despre menajeră, bucătăreasă, grădinar, paznici, șofer, bodyguarzi, nu-și face confidențe. Adică, nu schimbă două vorbe, de unde confidențe... Nu și-a prea permis, de când e soție de președinte, să dea ordine și indicații. Nici măcar dacă are poftă de vreo mâncare, nu îndrăznește să-și spună dorința. Poate pentru că, atât de brutal, a deschis ochii și a înțeles că nu e locul ei aici, cu acești oameni. De uitat, da, se mai uită la Fane. Dar doar uneori și, doar când simte că o privește el. Nici vorbă – ah, iar nici vorbă? – să comunice, să vorbească, să pună sufletu-n palme.

Cu Michi, care vine des în vila lui Ardil, nu are nimic în comun, ba, cinstit vorbind, se ferește, nu știe nici ea de ce, din calea lui. Poate au influențat-o și remarcile răutăcioase ale celor din casă, la adresa lui, poate chiar felul în care el arată și se poartă. E un moș – are bine peste 50 de ani și ei, la 19, i se pare, pe bune, că e moș – și el, dar dă impresia că nu știe câți ani are, căci se poartă și se îmbracă precum un puștan nonconformist și rebel. E bun prieten cu Ardil, deși pe acesta din urmă l-a surprins de vreo două ori cum îl beșteleşte. Desigur, când Michi nu era de față. Și nici altcineva. Ceea ce i-a dat de gândit și mai mult în privința caracterului soțului ei. Căci, de față cu persoana bârfită și ponegrită e numai lapte și miere. Iar dacă aceasta lipsește, are numai venin și otravă pe limbă. Că are, din multe puncte de vedere, un comportament duplicitar, și nu numai, ea, soția lui, știe. Acum știe. Dar, poate că a făcut astfel, cu Michi, tocmai pentru că el n-are pic de minte și de bun simț. Adică, la vârsta lui, dacă nu se plimbă cu nepoții prin parc, cum ar fi mai firesc, măcar să aibă un pic de frână la cum apare în fața lumii. Rău al naibii și când nu are omul, deși te-ai aștepta să aibă, simțul ridicolului.

Și cam atât intră în casa asta. Nici bărzăunii care zboară pe malul lacului nu au acces în interior. Casa e păzită și supravegheată strict. Sau, ei singuri nu vor să intre. Căci, nici lor nu le place atmosfera apăsătoare de aici. Și pe ei, ca pe ea, îi

agasează și îi plictisește și îi asuprește. A crezut, o vreme îndelungată, că e minunat să ai casa ta, bărbatul tău, viața ta. Să ai, da. Însă, ea are ceva din astea? Ce casă, ce bărbat, ce viață? Nu are nimic. Nici astea, nici multe altele, pe care le visa și le dorea, înainte să devină soție de președinte. Nici măcar umbra lui Mircea la Cozia nu ar veni să bântuie vreuna dintre casele și vilele peste care, teoretic, e și ea stăpână. De aici să fugi! Nu să vii încoace!

A, ar mai fi bărbatul ăla, arabul, care își face, în vremea din urmă, veacul pe aici... Nici nu mai știe cum îl cheamă. În ultima perioadă, și el vine destul de des, ca să nu zică zilnic, acasă, la ei. Hodoronc, tronc, apare. E prietenul soțului ei. Și ăsta. De unde până unde, habar n-are. Poate e prieten vechi, de demult, dar nu l-a știut ea până de curând. Poate acum, cine știe în ce conjunctură, s-au împrietenit. Dacă Ardil hotărăște să-și facă, cine știe pe ce criterii și considerente, prieteni, atunci așa e. Nimeni nu-i zice nimic. Că el e șeful. El poate și-l ține. El are dreptul. El are toate drepturile. Nu se întâmplă la fel și dacă vrea ea să fie înconjurată de amici. Mai ales, de unii de vârsta ei. Nu are voie. Nu poate. Nu i se cuvine. Nu, ea nu are prieteni. Nu are pe nimeni. Nici de încredere, nici de vorbit mărunțișuri, nici de răs, cum i-ar veni să facă, la cei 19 ani ai ei, împreună cu cineva. Ar vrea să râdă și să vorbească și să fie prietenă măcar cu Fane. Mă rog, nu e prototipul de bărbat, de prieten, de iubit pe care îl dorește. Dar el, doar el e aproape, atât de aproape de ea. Și o privește. Și îi aruncă ocheade. Și, uneori, pare că se gândește profund la ea.

Și, nu, nici părinți nu are. Nu știe să aibă. Cu atât mai puțin, cine sunt ei și ce hram poartă, dacă mai poartă și nu s-or fi făcut, de multă vreme, pământ. Cât despre frați și surori, cum s-ar cuveni să fie într-o familie, iarăși nu are idei. Hm... La frați și surori, chiar nu s-a gândit vreodată. Dacă are sau nu. Dacă a fost copil unic la mama și la tatăl ei. Într-o zi, ar trebui să înțeleagă și ea cine e. De unde vine. Care îi sunt rădăcinile.

– Nu-mi cunosc părinții, a continuat, deși scuturată de gânduri, Ana, habar nu am cine sunt ei. Nici unde locuiesc, nici ce fac, nici dacă, la urma urmei, mai sunt în viață n-am idei. Nu știu nimic din ce, în mod normal, știe un om despre cei care i-au dat viață.

– Cum așa? Dar ce s-a întâmplat? De ce nu știi nimic despre ei?

– Uite că nici asta nu știu. Știu doar că nu știu. Nu știu nimic. Habar n-am de ce nu știu nimic. Dar nu știu. M-am tot întrebat și eu în vremea din urmă de unde m-oi fi trăgând. N-am rsăpunsuri. E ciudat, nu? Îți par nebună, poate, când îți spun, cu așa nonșalanță, că nu știu cine sunt mama și tata...

– A, deloc. Nu m-am gândit nicio secundă, astfel. Sunt tot felul de situații în viață. Tot felul de probleme. Se-ntâmplă, că vrem sau nu, multe.

– De când îmi aduc aminte, de când mă știu, adică, de pe la nouă, zece ani, nu știu să am părinți. Ei n-au fost în existența mea. Nu doar că nu am stat cu ei, dar nu m-am intersectat, cel puțin cu știința mea, cu ei. Am stat cu o doamnă, care, clar, nu era mama mea, era doar o bună, o guvernantă, o mătușă, nu știu cum să-i zic, o femeie care avea grijă de mine și de alți copii, la fel ca mine. De fapt, de alte fetițe ca mine. Care nu erau cu părinții lor și care nu știau de unde vin. Că eram doar fete în casa aceea, în casa acelei doamne. Mai mari sau mai mici. Mai frumoase ori mai urâte. De fapt, nu prea erau urâte. Erau, în general, fete drăguțe. Măcar drăguțe, dacă nu frumoase. În peisaj, o mamă și un tată, nici ai mei, nici ai acelor fete, nu au fost.

Marina a făcut, brusc, ochii mari. Nu că Ana ar fi spus ceva aiurea sau anapoda sau fără sens. Dar, și-a adus aminte de cele ce-i povestea, în nopțile de dinainte de plecarea aici, bărbatul ei, citându-l pe Țeapă: a înnebunit diliul ăsta. Zice că ardilul răpește fetițe mici, de un an, doi, ca să le crească și să le păstreze pentru el, când se fac majore. Ca să le aibă, ca să fie amantele lui, ca să... Acum, cele spuse de soția lui Ardil Escu, a șaptea lui soție, o fetișcană de doar 19 ani, concordă, parcă – măcar așa, pe departe, până la proba contrarie – cu cele pe care le susținea atunci Țeapă. Undeva, cineva creștea și se ocupa de fete care nu știau cine le sunt părinții și de unde vin... Mai mult decât interesant.

– Hm... De când îți aduci aminte, zici... Adică, de pe la nouă, zece ani... Bine, și înainte de asta? De vârsta asta vreau să zic. Nu-ți apar pe retină părinții, înainte de cei nouă, zece ani? Sau locuri. Sau lucruri. Sau alte chipuri, decât cele ale părinților. Copiii au, fără discuție, amintiri și de dinainte de vârsta asta. Rețin lucruri, fapte, fețe, întâmplări, mirosuri, visuri, chestii aparent fără sens și fără importanță. La vârsta aceea, sunt deja mărișori. Au capacitatea să discearnă, au memorie, au amintiri. Nici înainte de asta nu știai nimic de părinții tăi, de casa ta, de familia ta?

– Nu știam și nu știu nimic! O repet, deși e bizar ce spun: nu știu nimic. Înainte de vârsta aia, nu am nicio amintire. Nu simt nimic. Nu rețin nimic. Nu îmi inundă nimic nici creierul, nici sufletul. Nu știu de ce. Habar n-am. Parcă am fost în butoiul cu amnezie. Parcă am fost pe altă planetă. Parcă m-au adurcat atunci extraterestrii în locul acela, în casa aceea. Nu știu. Aș vrea să știu. Însă, nu știu. Parcă n-a fost nimic. Parcă n-am trăit. Parcă n-am existat. Doar că, înainte de cei nouă, zece ani, e nimic, nimic, asta știu. Doar un gol. Doar un vid. Doar o gaură neagră. Doar nimic. Sună ciudat, nu, doar nimicul ăsta?... Oamenii știu și au amintiri. Realizez. Tot. Dar e adevărat ce-ți spun. Nu-mi amintesc cine eram, unde eram, ce făceam înainte să fiu acolo, în casa aia, la Paris...

Fata asta are multe temeri. Multe întrebări. Multe angoase. Multă nesiguranță. Multe frământări. Multă, în fond, nefericire. S-ar putea să nu fie un om rău. S-ar putea să fie o victimă. S-ar putea să-i fie aliată în toată întreprinderea asta în desfășurare.

– La Paris... I-auzi! Norocoaso! Cine n-ar vrea să stea la Paris?

Marina pare că vibrează la așa veste frumoasă: să crești și să trăiești la Paris... Nu-i de colea. E minunat. E nemaipomenit. E, desigur, un noroc. O șansă. O binecuvântare. În fapt, gândurile ei se leagă, cu repeziciunea vântului turbat, ciorchine, unul de altul. La Paris. Într-o casă. Mai multe fetițe. O doamnă care avea grijă de ele. În jur și alături nu sunt părinți. Fetele astea nu au amintiri. Dar, ceea ce nu s-a spus, e cine era în spatele femeii care avea grijă de mai multe fetițe. Sigur era cineva. Nu se ocupa ea, de capul ei, de ele. Sigur era altcineva. Sigur era un bărbat. Nu era o grădiniță, o școală, un așezământ de binefacere, o casă de copii, nimic de genul ăsta. Ceva fără firmă la intrare era. Fără fast. Fără pretenție. Ascuns. Retras. Nu în bătaia privirilor curioase. Sigur asta! Simte asta. Aproape că știe asta. E mai mult în povestea aceasta. E, clar, altceva. Aproape că e gata să bage mâna în foc, după cum curg spusele și faptele – e intuiție, e claritate, e știință, e rugăciune? – că persoana aia care superviza din umbră tot, care se ocupa de casa aceea cu fete în ea, doar cu fete, era un bărbat. Și, nu, nu orice bărbat. Un om, un bărbat normal nu adună, la un loc, mai multe fete și le ține acolo, ascunse, sechestrare, lipsite de libertate, cum ar spune Cristi. Nu! În toată această situație, e vorba despre unul cu gânduri urâte și necurate. Hm... Chiar Ardil Escu

trebuie că era! Fostul președinte. Omul pentru care ei s-au băgat în mlaștina asta. Sau din cauza căruia. Sau... Lucrurile se leagă. Da. Numai de s-ar lega – și l-ar lega și pe dilescu – și pe mai departe. Astâmpără-te, inimă, ce naiba! Nu mai bubui să asurzești un oraș! Nu mai trage de clopot, ca la slujba de la mânăstire! Nu mai vui, ca nebuna. Oprește-te din chiuit, că încă nu e cazul s-o faci. Pune lacăte la toate porțile tale și taci! Stai cuminte și liniștită, cum ai mai stat și altă dată, cum trebuie, mai ales, acum, să stai. Nu da în clocot, ca laptele la fiert. Și nu-ți lăsa, încă, lanul de trandafiri să înnebunească în roșu, și galben, și roz. Mai încolo. Mai încolo să urla și să sari, inimă, într-un picior de fericire. O să fie, indiscutabil, bine. Poate că nu cel mai bine și nu foarte bine. Dar bine. Și e, în așa încercare, aproape perfect. Trebuie să fie! Nu-i altă cărăruie pe care să mergi ca să ieși la liman. Floare la ureche, n-o fi, dar nici din cale afară de greu. Aha, Ana continuă cu povestitul:

– Da, poate că am fost norocoasă, nu știi, să trăiesc la Paris. N-am termen de comparație cu altceva. Nu știi niciun alt loc din țară sau din lume, unde mi-ar fi plăcut să fiu și să trăiesc. Ce pot să-ți spun e că, da, mi-a fost bine acolo, la Paris, foarte bine. Nu mi-a lipsit nimic. Am avut tot și de toate. Femeia aia era foarte grijulie. Se ocupa foarte mult de noi. Cred că era și foarte bine plătită. Pe cât era de discretă. Totul era, de fapt, foarte discret. Casa, care era situată într-o zonă liniștită și mărginașă. Bucătăreasa, care nu vorbea niciodată, nimic. Credeam că e mută. Dar nu era. Căci, într-o zi, a plâns și a rostit, de disperare, câteva cuvinte. Era doar foarte mohorâtă și taciturnă și tăcută. Și noi, care nu ne duceam la școală, ca toți copiii, tot așa discrete eram. Nu prea aveam voie să hoinărim prin jur. Adică, nu aveam voie deloc, nu că nu prea. Veneau profesorii acasă, la noi, să ne predea materia. Tot discreți și ei. Ca niște umbre pășeau. Și mereu șterși, insipizi, tăcuți. În tot. Nu vorbeau niciodată mai mult decât era cazul. Nu se remarcă prin nimic. Îți vine să crezi că am învățat acasă tot ce știi, tot ce copiii ceilalți învață la școală? Multă vreme n-am știut de ce atâta discreție. De ce, practic, stăteam ascunși cu toții. Și retrași. Fără prieteni. Fără cineva din afară, cu excepția, cum am zis, dascălilor noștri. Deși, să știi... Ne era bine așa. Nu ne întrebam prea des, de ce e așa și nu altminteri. Vârsta întrebărilor a venit mai târziu. Atunci, așa credeam că trebuie să fie. Am aflat, după destul timp, când am crescut, de ce eram așa

de retrași și de pustnici. Noi, toți, eram români. Vorbeam românește, gândeam românește, visam românește, trăiam românește. Cu excepția limbilor străine învățate și a limbii franceze, în mod deosebit. Și locuiam într-o țară străină. Cu alte reguli. Cu alte legi. Cu altă limbă. Cu altă ordine. Era bine să nu facem tam-tam. Să nu atragem atenția. Să nu îi facem pe francezi să ne expulzeze, ca pe cetățenii de etnie romă, despre care auzeam mereu că sunt scoși din țară. Nici nu știu dacă România era, atunci, în UE. Dacă aveam drepturi sau nu, acolo. Dacă erau niscaiva acorduri în vigoare. Dar noi domiciliam acolo. Trebuia să avem grijă și să ne purtăm în consecință. Eram și cam plâpânde toate. Mai mereu era nevoie să ni se facă tratament injectabil. Venea o asistentă acasă, uneori, dacă era cazul, și un medic. Mereu aceiași, mereu cu aceleași medicamente asupra lor. Mereu tăcuți și ei. Și aplicau pentru toate aceleași medicație. Fără osebite. Câteodată, ni se năzărea că avem nu știu ce boli rușinoase, noi, fetele din casa aceea. Așa stând toate acestea, nu era cazul să ne dăm în stambă. Vai de mine! Ce mult m-am întins! Mă mir și eu de mine cât de vorbăreață am devenit. Să revin de la ce-am plecat. În perimetrul ăla și în locul ăla, nu era niciun părinte. Nici de-al meu, nici de-al fetelor cu care eram acolo. Și n-a fost niciodată, aproape zece ani, cât am stat acolo. Așa că, nu știu, mă repet, cine sunt mama și tatăl meu. Nici de unde și cum am ajuns eu acolo, la Paris. Nici ce am făcut înainte de asta. Nici altceva. Nu știu. Chiar nu știu. Și uite că, fără să vreau, m-am întins foarte mult la vorbă.

Inima Cătălinei... asta... Marinei hauie. De vânturi năpraznice. De furtuni teribile. De potop de ploi. O casă. Cu fete, numai cu fete. Discreție maximă, acolo, în ea. Nu intra nimeni, era strict consemnul, din afară. Nu socializa nimeni cu nimeni. Se luau lecții între pereții casei. Și o asistentă venea să facă tuturor fetelor injecții. Aceleași injecții. Mereu, când era cazul, aceleași injecții. Pentru toate. De plâpânde ce erau toate. Nu alt tratament, nu altă medicație. Doar injecțiile alea. Care, cel mai probabil, dădeau liniște fetelor, ca să nu mai pună întrebări, și uitare, ca să nu mai știe nimic din viața de dinainte de Paris și de casa aia. Totală și cruntă uitare. Ah, Doamne... A avut dreptate. A mizat pe ce trebuia. A ales bine. A intuit la marele fix. Asta nu poate să însemne decât că, în scurt timp... Da, vor curge boabele de pe ciocălău. Numai ea să se descurce. Numai bărbatului ei să-i

treacă, repede, bâzâdăcii. Numai... Of, acum, musai, să se miște pe lângă – și la – cârmă. Din val în val, să ajungă la liman.

– Îmi pare rău, fată frumoasă, de cele pe care mi le-ai spus! Nu știu ce să zic. Nu sunt psiholog, ca să deslușesc acel nu știu al tău. Și, ca să fiu sinceră, nici nu cred foarte mult în capacitatea multora dintre ei de a decripta sensuri ori lipsuri ori temeri. Dar, dincolo de asta, te-am ascultat cu plăcere, cu interes, cu atenție. Cine știe, poate că într-o zi, într-o bună zi, o să-ți aduci aminte tot. Măcar partea care te interesează. Sau – e posibil – o să afli de la alte persoane ce nu știi acum și ai vrea să știi. Poate că o să ridici storuri grele de pe amintirile tale și faci lumină în acest capitol de viață.

– Da, poate că într-o zi o să mă apuc să caut și să fac cercetări în sensul ăsta. Habar n-am. Cine știe... Nu ai idee ce faci peste o oră, tu, om, darmite mai încolo. Cine știe cum vor curge apele în aval...

– Dacă simți că trebuie, așa să faci. Oricum, nu retractez ce am spus la începutul discuției noastre. Ești o fată deșteaptă, fără fițe, fără hachițe, fără aroganțe, fără mofturi. În plus, vezi tu, tot există o compensație și dacă nu știi nimic despre părinții tăi, știi că președintele Ardil Escu te iubește. Țsta e, nu-i așa, un privilegiu, o binecuvântare...

E? Un privilegiu, o binecuvântare? Așa se zbate între pereții cerebelului, gândul Anei. Și, în fond, el o iubește? Ea vrea să o iubească el? Mai vrea așa ceva? Mai are nevoie de așa ceva? Îi mai trebuie iubirea lui? Mai tânjește după ea? Acum, în vorbe, pare totul roz și frumos. De-o minunăție rară. Desprins, parcă, din romanele franțuzești de dragoste. Dar, în realitate, parcă ar vorbi limba crocobaureză unul cu altul. Nu se înțeleg. Nu se tolerează. Nu se plac. Nu se vor. Momentul lor de dragoste, presupunând că a fost, s-a epuizat. Nu mai e nimic din el. I-au pus, amândoi, cruce la căpătâi. Și, ca Lazăr, din morți, nu se mai ridică. E ea tânără, inocentă, naivă, fraieră, dar vede. Și simte. Și la ea, și la el. Deopotrivă. Niciunul nu-l mai agreează pe celălalt. Fiecare caută soluții să scape din căsnicia asta. Căci, în mod categoric, pământul nu-i mai rabdă la un loc. Ea e pe cont propriu. El are lumea la picioare. Hm... E atât de încurcată, acum, toată situația, că nimic nu mai e bătut în cuie. Și nici, nu știe dacă din păcate sau din fericire, roz. Când a luat-o de nevastă, da, era convinsă că e un privilegiu, o binecuvântare – și mai mult de-atât – să fie aleasa

lui. Ea. Nu altcineva. Nu altă femeie. Nu altă fată din casa aceea. Nici de altundeva. Nimeni! Acum... Acum, din contră, crede că e o greșeală. Un fiasco. Un blestem.

– Știi și eu ce să zic, Marina? Poate că, din afară, așa pare. Că mă iubește. Că ne iubim. Nu știu. Vezi, multe, atât de multe nu știu. Puștoaica de 19 ani are așa de multe lipsuri și neștiințe și lacune.

– Ana... Să nu spui asta. Sigur nu e așa. În plus, ai, cum ai zis, doar 19 ani. Ai timp să le înveți și să le știi pe toate. În mine, să știi că poți avea încredere. Pentru orice. Și în orice moment. Fără ezitare. Să știi asta. Și să-ți aduci, când e nevoie, aminte. Aveți o poveste frumoasă, tu și președintele, nu? Desigur, nici n-ar putea fi altfel, chiar dacă tu parezi, discret. Cum v-ați cunoscut? Cum v-ați întâlnit? Cum a început totul între voi? Îmi plac tare mult poveștile de dragoste. Modul deosebit în care ele se scriu. Mă scot din orice apatie și îmi umplu sufletul de senin. Ptiii... Cât e ceasul... Ne-am dat la vorbă, ca fetele, și am uitat că suntem așteptate. Trece așa de repede timpul, când ne apucăm noi să tăifăsuim... Asta mai vorbim și ne pregătim să mergem jos, ca să nu intre lumea la bănuieli că, mai știi, eu, o femeie încătușată până adineauri, acuzată de lucruri grave și incalificabile, i-am făcut ceva primei doamne...

Ana remarcă două lucruri din spusele interlocutoarei: povestea de dragoste, care nu putea să fie, în opinia ei, decât frumoasă, și cum sunase acel primei doamne. Nu că se bat cap în cap cele două, dar sunt, oarecum, antagonice. De ce, n-ar putea să spună clar. Dar, într-o destul de mare măsură, nu se îmbină cum trebuie. Nu se pupă. Nu sunt din același film.

– Și... dacă ți-aș spune că n-a fost chiar așa, o poveste de speriat sau de impresionat?

Hm... Niciodată, dar absolut niciodată, nu vorbise cu cineva despre povestea ei de dragoste cu Ardil. Ei, poveste de dragoste! Vorbă să fie! Nici despre alte povești de genul ăsta. Unde și când și cu cine să le fi trăit, dacă a fost mereu închisă între patru pereți și n-a cunoscut și n-a știut pe nimeni, din niciun punct de vedere, în afară de Ardil? De fapt, nici cu el, măcar cu el, n-a vorbit despre o poveste de dragoste. A lor...

– Te miri, Marina? Ce să zic, poate că nu tuturor le e dat să aibă parte de o așa poveste. Și, probabil, astea sunt mai mult în imaginația scriitorilor și poezilor. În viața reală, lucrurile sunt mai

pragmatice. Mai din topor. Mai aiurea. Fără poezie. Neartistice. Și oamenii, cel puțin, în ziua de azi, de asemenea.

Poate că e și așa, se gândește cealaltă. Cu atât mai mult ea trebuie să mulțumească Proniei cerești pentru ce are și pentru ce trăiește alături de soțul ei. O fi greu de crezut și de înțeles, dar între ei doi chiar a fost și e o dragoste mare. Nu știe cum, dar s-a dăltuit în ei, mai ceva ca poarta sărutului și rămâne acolo, în ei, neclintită și măreață. Și de-o fi să scârțâie dragostea asta vreodată, tot trebuie să există ceva s-o ungă și să meargă din nou. Ei doi au fost, cum le tot spune bunica, aleși. Să se afle, să se găsească, să rămână împreună, să trăiască una dintre cele mai mirifice povești de dragoste din lume. Știe asta. Și o știe și el, omul ei, așa înviforat de zambaluci, cum e acum, cu venirea nevastei aici, în tabăra ardilului. De altfel, o știu, cu mare precizie, toți cei care îi cunosc.

– Poate că ai dreptate. O mare dragoste e o iluzie și un vis care, numai arareori, pot fi atinse. Deși, ca să devii soția președintelui, mi se pare, de departe, ceva fabulos. Chiar dacă tu ești modestă. Dar, zi-mi. Cum v-ați întâlnit și cum i-ai sucit mințile? Că eu cred că, el, domnia sa, domnul președinte, adică, bărbat fiind, s-a ales din întâlnirea cu tine cu mințile puse bine pe bigudiuri, ca să te facă nevasta sa.

– Crezi?

Marina dă din cap. În fond, așa ar fi normal, nu? Mai ales că el e destul de în vârstă și ea e atât de tânără. De regulă, așa stau lucrurile în cuplurile cu diferență mare de vârstă între parteneri. Cel mai în etate e mai prins, iubește mai mult, îl vrea mai aprig pe celălalt. Dar, desigur, nu poate să fie o regulă. Și Ana se grăbește să continue:

– Ar fi putut fi cum zici. Știu că așa ar fi ideal să se întâmple. Însă, eu cred că, în cazul nostru, nu a fost. Ne-am întâlnit în casa aceea, unde ți-am zis că am trăit. Adică, ne-am întâlnit... E, așa zice, impropriu spus. El venea, adesea, acolo. De când mă știu, și mă știu, după cum ți-am spus, de pe la nouă, zece ani, el ajungea destul de des acolo. Am înțeles de la alte fete că venea chiar și când era președinte. Eu nu l-am mai prins președinte. Și... așa. Venea, vorbea de noi, ne întreba despre toate cele, se interesa de ce facem și cum o ducem, se îndeletnicea să nu ne lipsească nimic. Azi așa, mâine așa, noi, fetele l-am îndrăgit foarte tare. Era glumeț, râdea mult, spunea bancuri, chiar și mai puțin academice,

era foarte apropiat de noi, era, de asemenea, singura prezență – căci bodyguardii lui nu se pun – cu care intram în contact, în afară de profesori și de asistenta aceea, eventual, doctorul. Era bărbat. Era ce visam toate. Era fructul interzis. Toate fetele, la un moment dat, prin prisma felului lui de a fi, ne-am îndrăgostit de el. Și el, într-o zi, mi-a spus mie că ar vrea să-i fiu soție. Iar eu, bucuroasă de alegere, am spus, fără să ezit, da. Atunci a început să mă ducă în parc, în oraș, la cafenea, în parcul de distracții, oriunde îmi doream eu și nu ajunsesem niciodată. Și, apoi, am venit în țară și am făcut căsătoria. N-am mai avut nimic de-a face cu locul de până atunci. N-am mai ajuns niciodată acolo, să revăd persoanele cu care am conviețuit. Atât. Nimic mai mult. Niciun freamăt, niciun zbucium, cum ar zice poetul. Adică, ai înțeles. Nici nu mi-a spus că mă iubește. Nu ne-am spus niciodată așa ceva. Nu e tocmai interesant, nu?

– Ba da, e foarte interesant. Să nu te îndoiești de asta.

Și Marina chiar nu blufează acum. Era extrem de important ce îi spusese... prima doamnă. Mă rog, dacă Ardil Escu mai câștigă alegerile prezidențiale de anul viitor și dacă Ana mai e, atunci, soția lui. Extrem de interesant! 'mnezeule mare și puternic! Ce spune Ana confirmă, clar, nu doar ce bălmejea Țeapă, când erau acasă, ci și misiunea ei aici, venirea ei aici, jocul ei aici. E pe drumul cel bun. N-a apucat-o spre nicio fundătură. Are, așa stând lucrurile, sorți de izbândă. A folosit, oarecum la plesneală, oarecum cu mare credință că nu se înșală, informația că Ardil Escu răpește fetițe pe care le crește spre a-i deveni metrese ori neveste. Certitudine nu a avut niciodată. Dar iată că face pașii care trebuie pe calea asta. Intuiția ei a funcționat bine. Abia așteaptă să-i spună lui Cristi. Nu că drumul pe care merg ei nu ar fi benefic, util, ducător la victorie, dar și ea a avut dreptate să punteze pe traficul de persoane, femei și copii. A fost inspirată. A ales cartea câștigătoare. Și va fi bine. Așa va fi! Va avea grijă să fie astfel. Nu poate să piardă în jocul ăsta. Doar dacă, Doamne ferește, se ivește ceva care să-i strice – și să le strice – ploile.

– Și tu? Întreabă soția tânără a lui Ardil, cu o undă de nefiresc în voce. Tu cum l-ai cunoscut pe președinte? Căci, am înțeles, vă cunoașteți.

– Da, ne cunoaștem. A fost o întâlnire la fel de ștearsă, probabil, ca și a ta. Spun asta doar pentru că tu ai punctat în felul ăsta. La un bâlci, de lângă Buzău, ne-am cunoscut. Ne-am ciocnit,

mai mult sau mai puțin la propriu, în bălciul acela. Dânsul era cu o delegație de la partid. Știi tu, baie de mulțime. Eu luam o gură de aer pe acolo. Eram singură și preocupată. Am vorbit apoi, am făcut cunoștință, mi-a spus să îl caut dacă vreodată am nevoie de ceva, că mă ajută și, cam atât. Și, ca să vezi ce mică e lumea, deși eu nu l-am căutat strict, când am avut o problemă, când am fost victima unei crase înscenări, m-a adus aici chiar nevoia. Și domnia sa, așa cum a zis, m-a ajutat. S-a ținut de cuvânt. Soțul tău e un om parolist. Pe lângă, desigur, alte multe calități. Dar tu știi cel mai bine. De aceea, pentru ce e, îl și iubește lumea atât de mult. Eu cred că are mari șanse ca anul viitor să fie reales președine. Votul meu îl are, cu siguranță. Poți să îi spui asta. Se poate baza și bizui pe mine și pe toți apropiații mei, care nu știu alt președinte mai bun, decât Ardil Escu.

– Și... atât?

– Atât? La ce te referi?

– Atât, adică nu v-ați mai întâlnit și altă dată?

– Nu, sigur că nu ne-am mai întâlnit. Și eu am o viață. Domnul președinte, nici nu mai vorbesc. Astăzi, după cum ai observat, grație întâmplării – și ce întâmplare – ne-am revăzut. Atât. Doar atât. Nu mai e altceva.

– Frumoasă revedere, trebuie să recunosc. Spectaculoasă. Și, mai ales, palpitantă. Știi, dacă eu, soția, aș fi geloasă, te-aș întreba: dacă a fost doar o întâlnire între voi, cum de te-a reținut Ardil așa de bine? El intră în dialog, și nu numai, cu multă, foarte multă lume. Nu cred că le reține tuturor protagoniștilor de dialog figura. Clar, nici numele. Ba, uneori, le mai încurcă. Chip cu chip și nume cu nume. Și nici nu cred că s-ar pune în furci cu autoritățile pentru orice simplă cunoștință – că doar asta zici că ați făcut, cunoștință – din lumea asta.

– Chiar dacă nu ești geloasă, trebuie să știi, dragă Ana, ba și să crezi că, doar atunci, în bălci, ne-am întâlnit. Și doar, da, ne-am cunoscut, schimbând câteva cuvinte. La restul întrebărilor, nu știu să-ți răspund. Domnul președinte ar putea-o face. Probabil, pentru că a intuit și-a simțit că mi se face o nedreptate, că sunt nevinovată, că nu am făcut nimic și că denunțul ăla era un fals grosolan. Pe de altă parte, memoria mai joacă și feste omului. Acum reține perfect niște lucruri, mai încolo nimic, e în blanc tot. Sau...

– Sau, poate te-a reținut pentru că a văzut în tine o femeie frumoasă, caldă, specială. Lui Ardil îi plac, dacă nu știi, femeile. Este motivul pentru care a avut atâtea neveste și amante. Și eu te pot asigura că n-am nicio certitudine că voi fi ultima lui soție. Să nu-nțelegi că te chestionez sau că te acuz de ceva. Am, în privința lui și a relației noastre, întrebările mele. Doar concluzionez și realizez că Ardil Escu nu e omul care să facă vreun lucru, oricare ar fi el, gratuit. Și, în legătură cu o femeie frumoasă, pe care n-a văzut-o decât o dată, care nu e băgată în mocirla politicii, care nu e membru în partidul lui, despre care nu știe mai nimic, ce poți crede?

Ce mult a vorbit! Se miră chiar ea, de câte debitase, așa, cu viteza luminii, într-un timp așa de scurt și în prezența unei persoane pe care o vede întâia oară. Ar putea părea penibil și ridicol de gelosă. Dar nu e. Dimpotrivă, s-ar bucura ca bărbatul al cărui nume îl poartă să aibă ochi pentru altcineva, pentru fata asta, din fața ei, uite. I s-ar simplifica, mult, ei, de-ar fi așa, nu doar problema legată de o iminentă despărțire, ci și existența. Propria viață. Ar fi ușurată și fericită să scape din colivia în care, singură, de bună voie, ca o proastă, ca vita la tăiere, se vârâse. În condiții decente și legale să scape. Și, apoi, în felul propriu, despre care nu știe care poate fi, să înceapă să trăiască. Dar vrea să se ducă la universitate, să devină profesoară de franceză, vrea să aibă prieteni de vârsta ei, vrea să-și câștige singură pâinea, vrea să-și ia în propriile mâini, frâiele vieții. Vrea, dacă se poate, să-l cunoască mai bine pe Fane. Ori pe altul. Și, apoi, să fie cum o fi.

– Hm... Nu-mi pari tocmai a femeie fericită, Ana. A femeie căsătorită doar de câteva luni. Care tresaltă de și din iubire, când vorbește despre soțul ei. Nu e treaba mea să știu ce se întâmplă și ce e cu tine. Dacă vrei tu, vreodată, să îmi povestești, să mă faci părtașă ori confidentă, poți s-o faci, fără probleme. Nu mă cunoști, dar poți avea în mine o prietenă. Adică, vreau să spun că poți avea încredere în mine. Sigur, tu ai multe persoane în care să ai încredere, dar adaugă-mă și pe mine pe lista ta. A, și vreau să știi că eu nu sunt și nu voi fi niciodată amantă. A nimănui. Nici a președintelui Ardil Escu. N-am fason de amantă. Din acest punct de vedere, nu sunt, categoric, o amenințare pentru tine. Nici acum, nici altă dată. Și nu mă încurc cu vreun bărbat, dacă nu-l iubesc. Ceea ce, în cazul de față, nu e cazul. Precizez asta, și ca să te liniștești, în privința mea. Dar și pentru că m-am săturat să aud

peste tot, să citesc peste tot, să văd peste tot cum se propovăduiește că e trendy, că e cool, că e mișto, că e super, ca toată lumea să se culce cu toată lumea. Că orice femeie care se respectă, care e în ton cu moda, să aibă amanți. Să nu fie statornică, să nu fie fidelă, să nu fie morală. Ci, să fie amantă! Nu e cazul meu! De asta, poți să fii sigură! Eu nu sunt făcută pentru o astfel de calitate. Mă rog, dacă și asta e calitate...

– Am înțeles. Dar cine știe, Marina... Potecile vieții sunt încâlcite. Poate, vreodată, vom vorbi mai multe. Poate, vreodată, vei decide că Ardil e bărbatul alături de care să pleci în viață. Și nu ca amantă. Altfel. Altcumva. Poate înțelegeți ce vreau să spun. Știu, știu, acum e o utopie. Tot! Și eu par țicnită. Grav! Lasă! Nu spune nimic acum. Nu are rost și m-aș simți prost. Vom trăi și vom vedea.

Mda, vine frontal gândul Marinei... E așa cum, în rărunchi, a simțit. Ana, fetica asta extrem de tânără pentru un moș ca Ardil Escu – vorbim, totuși, despre o diferență de 50 de ani între cei doi și, oricâtă amabilitate și decentă ai avea în comentarii, el e un moș răpciugos, pe lângă ea, boboc de fată – pare prizonieră în relația asta, în căsnicia asta, în viața asta. Și pare că ar vrea să evadeze. Să fugă. Să dispară din asocierea cu el. Ba, parcă, își caută o înlocuitoare. Parcă pețește altă femeie pentru soțul ei. Parcă vrea să-l lase pe alte mâini. Pare, uite, că toate se așază. Pare că toate sunt simple. Pare că, deși are griji și spaime, totul va fi ușor. Și va merge bine. Ah, dacă Dumnezeu ar fi acum cu ea! Cu ei. Cu legea. Cu dreptatea. Dacă n-ar căsca, așa cum mai face El, gura prin altă parte! Dacă le-ar vedea și simți acum frământările și spaimele și nevoile! Dacă ar sta cu geana pe ei, zi, noapte, clipă de clipă...

Poate că faptul că Ana reacționează astfel, face lucrurile mai simple. Și mai simple. Poate că nu va fi chiar așa de greu cum a crezut și cum, mai ales, crede Cristi. Poate că totul se va aranja mult mai repede și mai bine. Și, poate că toate astea se vor isprăvi mai grabnic decât poate ea să tragă nădejde. Mai greu s-ar putea să fie cu el, cu bărbatul ei. Cu el, nu e, nicidecum, loc de minciună, de teatru, de furișat, de dat la-ntors. Și el, clar, nu e în cea mai bună stare că ea a venit aici, fără acceptul lui. Ba, chiar e căpcaun de-a binelea. Va scoate, el, desigur, toate tunurile din dotare. Și nu e prea sărăcăcios la d-astea. Are divizii, batalioane și cum s-or mai numi, că ea armata n-a făcut-o, ca să știe. Și să vezi tragere de la creneluri. Și să vezi cetate asediată. Și să vezi cum

stindardul păcii se lasă așteptat. Și să vezi muncă de lămurire. Și să vezi încercări de convingere. Dar, vorba Anei, fătuca asta ajunsă nevastă de ardil fără să-și fi dat bine seama ce înseamnă asta: vom trăi și vom vedea. Va fi ce și cum trebuie. Nu pentru că e adepta, neapărat, a gândirii pozitive, deși și asta trebuie că ajută – o spun mulți, nu doar cercetătorii britanici – dar, ca și altă dată, intuiția ei nu se zbate, spasmodic, ca s-o avertizeze și să-i atragă atenția. Că e ceva în neregulă. Că e pericol. Că e primejdie. Desigur, a mai înșelat-o. Intuiția asta. Beleaua asta de intuiție. A mai tras semnale false de alarmă. Sau, n-a tras deloc, când a fost cazul și a impus situația. Însă, acum, de data asta, cu sau fără intuiție, premoniție, semne, e musai, dar musai, să fie bine!

.....

Când au intrat în sufrageria imensă, toate privirile s-au întors, brusc, de parcă le ordonase careva asta, spre ele. Ca la comanda unui general dibaci care își coordonează ostașii doar cu un gest, doar cu o mișcare, doar cu o privire. Mă rog, e impropriu spus că toți de acolo s-au uitat, pierduți, la ele, două femei tinere și frumoase. Nu. Mulțimea de ochi, fără excepție, s-a agățat de ea. A pătruns-o. A scanat-o. A cernut-o. A etichetat-o. A observat-o. A catalogat-o. A prețuit-o. Ca la piață. Ca pe maidan. Ca la meci. Pe ea. Doar pe ea. Pe nevasta președintelui Ardil Escu, deja, o știu toți. S-au obișnuit cu ea. Nu mai prezintă interes. Nu-i mai iau seama. Cu siguranță, a avut și ea momentul ei de grație și de glorie, când a intrat în familia ardilului. Ce de priviri or fi iscodit-o și pe ea, și ce de zămbre or fi făcut toți cunoscătorii aștia, și ce de vorbe acide s-or fi revărsat asupra fetei, și ce i-o fi mai ticăit, săraca, și ei inima... Acum, nu mai constituie o noutate, nu mai e o prezență căreia să-i acorzi mai multă atenție decât e necesar. S-au învățat cu ea, o acceptă, o tolerează, o lasă în pace, prin prisma minunatului ei soț. Poate că, de-nghițit, mai ales fiicele ardilului, n-o înghit prea bine. Și nici prea mult. Nici cu tone de triferment sau de lămâi. Sigur, însă, o ignoră și n-o bagă-n seamă. Din motiv ardilesc. Cel puțin, asta lasă să se întrevadă la o primă vedere.

Dar ea, o străină, o necunoscută, o încătușată, o aia, stârmește, în clipa asta, cel puțin curiozitate. Dar și indignare. Și

frustrare. Poate, chiar revoltă. Poate și altfel de sentimente. Adineauri, poftim, era în cătușe, ca o vinovată, între procurori, acum, e în casă, imaculată, cu toată această lume bună.

Care mai de care o proptește cu privirea. Care mai de care îi ia seama bine, de sus până jos. Care mai de care o pune sub lupă. Foc, cuțite, venin, abisuri, nici ea nu mai știe ce simte din ochii – mulți vituperanți – îndreptați spre ea. O supraveghează – și nu e o exagerare – toți. Știe asta. Și știa de la bun început. Și-a asumat să fie, să rămână calmă, fermă, dreaptă, pe poziție, în fața lor, în fața privirilor lor iscoditoare. Dar, tot o ia cu friguri, tot are emoții, tot simte că se pierde, cel puțin într-o oarecare măsură. De parcă e o actriță debutantă și are trac la intrarea în scenă. E ea și publicul din fața ei. Despre care nu știe dacă o place sau nu, dacă îi apreciază ori nu eforturile, dacă, la finalul vreunui act, o va aplauda, la scenă deschisă. Se prea poate s-o huiduie. S-o scuipe. Să-i facă vânt de pe scenă. Omul, în general, are mișcări și reacții imprevizibile. Și strădaniile ei, în toată hardughia ardilului și pe de lături, să-i fie zadarnice și să fie nevoită, și nu doar ea, să salute din mers, cum ar veni, incinta.

E încălțată încă în sandalele ei cu toc înalt, care aproape i s-au uscat în picioare. Nu s-a gândit, preocupată de un milion de gânduri, să-i ceară altceva de încălțat Anei. Și nici ea n-a pomenit nimic de vreo botină din cea mai fină, că se potriveau sau nu la picior. Așa că, deși nu mai fac pleosc, pleosc, ca la venirea aici, sandalele mai sunt, într-o oarecare măsură, ude. Dar, nu din cauza lor simte că se mișcă totul în jur. Că pământul are trepidații nefirești. Că marmura de sub ea pare o masă imundă și cleioasă. Ca o piftie. Nu. Îi pâlpaie sufletul pentru că, așa cum a vrut, așa cum a ținut morțiș să fie, începe jocul. Sigur, destui dintre cei de față îi sunt prieteni. Sunt în barca ei. Sunt apropiați. Sunt cu ea. Ca să nu mai vorbim despre privirile negre și arzătoare ale bărbatului ei – da, ard și acum ca la-nceput, când s-au cunoscut și, de vreme bună, ea știe că ard din drag și de dragoste de ea – care, deși supărat pe ea, o sprijină, o îmbărbătează, o ridică, o înalță, o salvează mereu, deci, și acum. Îi întind văluri de mătase, ca să pășească nestingherită, îi îndepărtează, unul câte unul, spinii care pot să-i intre în tălpi, îi așază, așa cum numai ele știu, apele fluviilor răvășite din suflet. Calm, par că spun ochii lui. Calm, fata mea! Detașat. Atent. Cu grijă. E bine. E ok. Totul e-n grafic. Totul e sub control. Ei, toți, sunt așezați. Tu ești în picioare. Îi

domini. Îți ții sub papuc. Adică sub talpa sandalelor tale. Ei nu se ridică la înălțimea ta. Sunt doar niște pigmei. Și tu poți orice. Poți și asta. Poți, Cătălina mea, poți!

Da, dar sunt și din ceilalți, aici, în living-ul ăsta, care chiar pot să-i fie ostili, dușmănoși de-a dreptul. Despre Ardil Escu preferă să nu se pronunțe. Dacă ea joacă bine în piesa asta, despre care nu știe bine dacă e dramă sau comedie, Ardil poate fi aliatul ei. Dar dacă ea ratează, prostește, din penalti, dacă nu trage pe poartă, dacă nu bagă mingea în plasă, nu că e jale, e nenorocire maximă. Ardil Escu va deveni cel mai mare dușman al ei. Și pe ea, și pe ceilalți, dacă ei se – sau ea îi – deconspiră, îi hăcuiește mărunț, cu temeinicie, cu aplomb. Și-i bagă, la propriu și la figurat, în valiză. După ce le dă câteva rânduri de sare. Ca să nu se strice și să se conserve bine. Cel puțin, e bine că ea nu e la pachet cu ei. Dacă ea pică, ei pot să rămână pe metereze. Ba, chiar și s-o salveze pe ea. O să ia de la Cristi, soțul ei, tona de curaj pe care i-o transmite în clipa asta, din priviri, și forța lui, și răbdarea lui și puterea lui și speranța lui și tactul lui și tot de la el. Toate aceste caracteristici sunt, poate nu în totalitate învingătoare, dar cert mari bătăioase și luptătoare și... o veni și victoria aia. Păi de la el să ia toate astea, de la cine altcineva? Nu degeaba spune Hugo, într-una dintre scrierile sale, că ochii îți sunt unde îți e sufletul. Sau invers. Dar ce contează cum e zicerea corectă? Contează doar să-și joace bine cărțile. Deci, să tragă aer în piept, mult aer în piept și, la atac. Da, la atac. Nu altfel. Nu în defensivă. Nu în retragere. Nu în apărare. La atac!

Ce figură are Țeapă! Doamne, dacă n-ar fi – aproape – de plâns, în sensul că aici e treabă serioasă, nu bambilici, ar fi al naibii de tare de râs. Zici că a-nghițit o caracatiță și se aștepta să fie tort diplomat. Deci, gustul îi displace total. Normal, dacă pe Cristi, cât de cât, l-a înștiințat cu un sfert de oră înainte că vine, Țeapă a picat în canal, de-a dreptul, când a văzut-o aici. Se aștepta, probabil, la orice, dar nu s-o vadă pe ea în fieful ardilului.

Nici Răducelu nu stă mai bine cu fizionomia. De fapt, parcă e și mai rău la el. Deși ai zice că impactul a trecut, oarecum, el are, pe mai departe, ochii bulbucați, de să-i iasă din orbite, privirile întrebătoare, băltind în ceață, gura pungă și împietrită. De spaimă, ai zice. Poate și de năuceală. Dacă vreunul din cei de față – sau vreun ochi lucid și obiectiv, din afară – ar avea ideea să scruteze bine chipurile celor doi, aproape că ar înțelege. Mai știi, dacă ar fi

un bun cititor ar putea și să pericliteze operațiunea. Hm... Noroc că toți sunt prea curioși în ce-o privește pe ea. Și îi iau seama, o măsoară, o analizează, o pun, pe față, sub lupă. Pesemne că, după cum îi decriptează privirile, cea mai rea și mai pornită împotriva ei, e Elena. Sigur, poate o influențează ce știe despre loaza prezidențială din presă. Dar, mai ales, faptul că soțul ei, Cristi Popa, i-a spus, când s-au întâlnit ultima dată, că asta, cucuveaua asta, scorpia asta, otrava asta, se dă la el. Îl vrea. Pe bărbatul ei. Și, să spună acum sau altă dată, că e ca o floriceică și nu e geloasă și n-o atinge deloc ce face fiica lui Ardil Escu, ar minți crunt. E geloasă. Și-o doare și o privire nelalocul ei, care-i atinge bărbatul. Poate și de-asta, într-o oarecare măsură, a decis să intre și ea în scenă. Sigur că nu e un motiv principal. Sigur că n-ar recunoaște-o deschis. Sigur că e, știindu-și omul, o prostie. El are, acum și mereu, ochi doar pentru ea. O iubește. Scrie cu ea, și scrie bine, cum trebuie, o minunată poveste de dragoste. De viață. De eternități. Dar, da, și asta, adică faptul că o răcăie pe la calea sufletului pârdaľnica de gelozie, poate că o face pe Elena să pară în fața ei mai a naibii de cât e, în realitate. În relația cu ea și cu ceilalți, deopotrivă.

Hai, fără emoții, fără teamă, fără spaime. Fruntea sus, genunchii tari. Fie ce-o fi! Că dracul va fi al dracului de negru și de-al dracului, rămâne de văzut. Cum ar veni, avionul, cu ea, pe scaun, a decolat. Și să vrea, și să mai vrea, acum nu mai poate să sară din el. N-are parașută, n-are antrenament, nu e Icar. Dacă sare din zbor, e pierdută. În schimb, dacă pornește de la premiza că avionul are șanse să nu se prăbușească, din diverse cauze, poate să ajungă, în bună regulă, acolo unde și-a propus să ajungă, adică, spus concret, la destinație. Frâiele în mâini, Cătălina, ăsta nu e moment să te pierzi! Hei, ce faci, te cocoșezi sub povara clipei? Ai vrut să vii aici, să fii aici, să lupti – cu armele tale – aici. Asta ai vrut, asta ai. Cum am mai zis, Cătălina: spatele drept, fără curburi, pieptul în față, ca la ora de sport, fruntea sus, către cer, ochii deschiși larg, să se vadă irisul în profunzimea lui, zâmbetul dulceag la vedere! Poți, i-au spus adineaori, când li s-au întâlnit privirile, cele negre, de noapte bolândă, ale bărbatului ei. Poți, și-a spus și ea, când a venit încoace. Și, da, și-o spune, cu forță și determinare, și acum: poți, fetișo, poți! POȚI! La atac! Cum ar spune Cristi, pe ei și pe mama lor!

Parcă spre a o scoate din impas, Ardil Escu a reacționat:

– Haideți, fetelor! Haideți, doamnelor! Vă așteptăm.

Ba, mai mult, ca un adevărat gentilom – ce se dă sau chiar e – Ardil s-a ridicat, precipitat, de pe sofa și s-a îndreptat spre cele două femei. Să le iasă Ardil în întâmpinare? s-a mirat Ana. De când e el așa de galant? Pentru ea, doar pentru ea, n-a făcut niciodată un astfel de gest. Nici măcar când a adus-o prima dată în casa asta. Și nici pentru altcineva n-a făcut-o. Nici, o știe bine, pentru fetele lui. Și acum... Poftim cultură! Ce-o însemna asta?

Pe Elena, văzând brusca gentilețe a tatălui ei, au apucat-o, cum și-a spus în gând, spumele. Ce face pațachinu' ăsta? Iar intră-n călduri pentru vreo matracucă? Iar i se aprind călcăiele pentru o măciucă? Abia de ea, Elena, cea mai dotată intelectual și cea mai iubită fiică, dar și restul se obișnuiseră cu tolmaca și mototoala de Ana. Abia de se opriseră toți din cărcoteală și răstignit. Căci, la-nceput, normal, au dat toți din clanță. Asta? Fetița asta? Minora asta? Proasta asta? Unde-ai găsit-o și de ce ai adus-o aici? Ai înfiat-o? Ne-ai adus-o jucărie în casă? Comentarii absolut normale. Și, poftim, acum apare altă catindată la titlul de mamă vitregă. Tot tânără, tot frumoasă, tot nurlie. Gusturi nu s-ar putea spune că nu are președintele. Are, trebuie să recunoască.

Păcat că mama ei, cea care i-a dat ei viață, e atât de retrasă, de neimplicată, de molâe și nu se bagă în seamă cu dilescu ăsta de i-a fost soț cu cununie, o vreme, în tinerețe. Nu că ar mai putea să fie ceva între ei, că sunt cam de-o vârstă și, lui, ce să vezi, îi place doar prospătura. Marfă a-ntâia. Nereșapate de-astea. Dar, măcar să-l mai tragă de atenție, când o ia pe arătură. Numai că, ei doi, părinții ei, nu mai au nicio treabă, dar niciuna, împreună. De mult, mult timp. Căci ea, mama, e demnă, e corectă, e onorabilă, e cu coloană. Desigur, verticală. Și vorbind metaforic. Căci, la propriu, are sciatică și scolioză și... Mă rog. Să fie la ea, acolo. Dar nu dă și ea semn, nu se interesează de Ardil, nu îi pasă. Nici dacă moare, nici dacă trăiește. Și nici cu cine. Deși, ea e și acum tot singură și părăsită și fără bani. Și bătrână, de-acuma. Demnă... Draci! E fraieră, asta e. Ca să nu zică de-a dreptul cum îi vine să zică. Adică prostovană, cu crăci. Păi, cum să lași găina cu ouă de aur să-ți scape din mână doar pentru că te chinuie demnitatea pe la rădăcina conștiinței? Foamea te chinuie, foamea!

Fătuca asta, încătușata, interlopa... Ce-o mai fi și de capul ei? De ce-o fi pus ochii pe ea ditamai ardilul?

Dacă pe ceilalți din casă nici nu i-a surprins, nici nu i-a iritat gestul fostului președinte, lui Gigi el a venit să-i confirme un fapt: diliul e, cu adevărat, prins în mrejele Cătălinei. Marinei, mă rog. Atitudinea de-acum, de a-i ieși în întâmpinare, vine firesc după ce, mai adineauri, își făcea freza implantată – ardilul se respectă, și-a făcut implant dentar, implant de păr, cine mai știe ce implant – prin toate vitrinele, prin toate mobilele din casă. Ca un puștan la prima întâlnire se tot aranja, ca să dea bine în fața musafirei. Plus că, după ce-a ieșit din baie, arăta ferchezuit și pomădat și machiat bine. Sigur, și machit. La fel de bine. Dar, asta e, în mare parte, starea lui naturală. Și, nu mai vorbim că, nu doar că-și îmborsădase, cu simț de răspundere, parfumul, ci se scăldase bine, dar bine de tot, în vreun recipient mai acătării. Cel mai probabil, se băgase în cadă și vărsase vedre de parfum pe mecla lui. Puțea lângă el și dinspre el ca la distilerie. Inclusiv gura și-o bălăcise într-o tonă de apă de gură, spray, gumă de mestecat, ca să se ducă duhoarea – la Ardil Escu e duhoare, nu e ca la toți fumătorii și ca la toți bețivii – de la tutun și de la alcool.

Multă răbdare și înțelepciune mai trebuie să aibă el, Cristi Popa, zis, conform rolului, Gigi, când vede și când aude cum se dă ăsta, libidosul ăsta, viermele ăsta în stambă pe lângă nevasta lui! Deja simte cum îi vine, la modul serios, să-i trosnească vreo câteva, de să-i stârcească ardilului moaca. Și e doar începutul. Și nu s-a întâmplat, încă, nimic. Și, dacă scenariul Cătălinei e montat pe inima zburdalnică a ardilului – și așa e – va fi jale. El, da, cu toată încrederea, cu tot respectul, cu tot montajul ăsta, e gelos. Chestia asta o supără pe doamna lui. Dar e. E gelos! Ca să nu mai vorbim despre spaimile care îl încearcă la gândul că ea, aici, ar putea păți ceva, orice, la vreun moment dat.

Ardil Escu se îndreaptă, ca un adolescent la prima găseală, către cele două femei și oferă, binevoitor, fiecăreia câte un braț. Ca să le-nsoțească până la careul de canapele și de fotolii, unde sunt, în așteptare, ceilalți. În timp ce Ana, ușor nedumerită, se prinde de unul, Marina, discret și diplomat, se face că nu observă și se eschivează, aranjându-și, dintr-o dată, baretele la sandale. Hm, suie gândul lui Gigi până la temelia frunții... Ce bine și insistent și cu temei le aranjează. De la ploaie, de la emoții, de la mers mult și opintit, s-au deranjat, s-au lărgit, nu mai stau lipite de picior. Bună eschiva, bun trucul. Ce-i drept, ei doi, poate și Țeapă, știu bine că, la un moment dat, baretele de la sandale – de la alte

sandale – i-au salvat ei, la propriu, viața. Dacă nu și le-ar fi aranjat, ca acum, câteva secunde, se prea poate ca nimic din scenariul de față să nu fi mai existat. Ea să fi căzut răpusă de barosul ăla, care îi viza suflul, el să fi fost secerat de moartea ei și decis să aleagă aceeași cale. Da, niște barete de sandale și câteva secunde, în care s-a oprit din drum, au făcut ca azi ei doi să fie aici. Și în viață. Și împreună. Lucruri și chestiuni atât de insignifiante fac, în general, diferența. Și acum, când îi vine în minte clipa aia, alte clipe ca ea, ba chiar și mai năpraznice, se cutremură și înțelege în egală măsură că, da, atunci, în momentele alea, au avut noroc. Dumnezeu le-a vegheat destinul. Hm... Lasă, o să fie bine. Au mai trecut ei de pericole și de primejdii. O să treacă și de astea de acum. Poate că ea, cu gestul ăsta de prins baretele pe picior, chiar asta îi transmite lui.

Ardil Escu nu insistă ca ea să se prindă de brațul lui, deși, oarecum, pe moment, gestul de flituială îl mânănește.

Cei doi soți ajung, spus popular, la brațetă, la locul scontat, pe sofa, musafira, ezitând, mai în urmă, pășește delicat. Atitudinea ei, ușor refractară, ușor șmecheră, nu a fost remarcată decât de doi bărbați din încăperea: de Ardil Escu și de Gigi. Primul a rămas, fără exagerare, după ce a analizat nițel, în extaz. E cuminte fata asta, și-a spus. E inocentă. E specială. Îl place, dar știe că e înșurat și ea, deocamdată, lui nu-i e nimic. N-are nicio calitate. Nu se încurcă, deci, cu bărbați înșurați. De fapt, candoarea ei se citește pe față, de la prima aruncare de privire asupra ei.

Al doilea, deși cu capsă pusă bine pe nevastă, a remarcat și-a apreciat că ea a ales să nu se lase atinsă de mâinile scârboase ale ardilului. Destul că, în gândurile lui, ăsta o murdărește maximum.

– Să luăm loc, haideți!

Ana s-a așezat, nici ea nu știa dacă din obligație sau din dorința nesăbuită de a-și marca teritoriul, lângă soț, Marina pe canapeaua din față, lângă Magdalena și Tarik. E mai bine, pentru cea din urmă, așa. Pe lângă faptul că aici simte mai multă siguranță și prietenie – Tarik îi e, oricum ar fi stat treaba, înainte de venirea bărbaților aici, prieten, iar fiica ardilului de lângă el e, spre deosebire de Elena, inofensivă – îl și poate studia, fără probleme și fără să bată la ochi, pe Ardil Escu. E hotărâtă să-i depisteze, să-i remarce, să-i observe și, clar, să speculeze, toate slăbiciunile și vulnerabilitățile. Are destule. Numai priceperea ei de

a mânuî cheia cum trebuie, o poate face să fie la înălțime. În fond, să deschidă ușa aia pe care n-a vrut nimeni, în afară de mâna asta de oameni, s-o deschidă. De ea, de ochiul ei atent, de spiritul ei de observație, de puterea și de talentul ei de a juca un rol, depinde totul, inclusiv să se termine mai repede bălciul ăsta și ea, împreună cu bărbatul iubit, să se întoarcă acasă, la fetița lor, la familia lor, la rostul lor. Au atâta nevoie de asta... Și nu pot să piardă, aiurea, timpul. Fiecare minut, fiecare clipă trebuie exploatate.

Desigur, dacă în țara asta funcționau, fir-ar să fie, legile cum trebuie, dacă nu era corupție, dacă instituțiile statului își făceau treaba, dacă ardilul putea fi apucat legal, pentru toate fărădelegile făcute, ei – soțul ei, Țeapă, Răducelu, Florin, toți ceilalți și chiar și ea – n-ar mai fi fost aici, încropind, legând fire, făcând delimitări, cocând planuri, punând țara la cale, riscându-și pielea și nu doar. Dar, pentru că, așa cum s-a tot văzut și se tot vede, nimeni dintre cei care ar trebui să facă ceva, nu face nimic, a fost nevoie de toată punerea asta în scenă. Toți din justiție, din parchete, de peste tot, par să fie la mâna, la degetul mic al lui Ardil. El învârte totul pe acest deget. El are la picioare orice. Și, ce mai, așa nu s-a mai putut... Cineva trebuia să rupă, naibii, coada pisicii. De aia, uite, sunt ei, toți, adunați 'cișa, în poiana asta ad hoc, a lui locan, așteptând momentul prielnic ca să bage în balonul umflat maximum al ardilului, un milion de ace. De fapt, la drept vorbind, ca balonul să se facă fărâme, e suficient un singur ac, care să se-nfigă în cauciucul ăla. Înfige-l cine l-o înfige!

– Te-ai mai liniștit, Marina? Întreabă minunatul personaj, pentru care s-au urnit până aici armile. Ești mai bine?

– Sunt liniștită, domnule președinte. Am fost, în permanență, liniștită. Știam că e o greșală, un denunț fals și neîntemeiat, o răutate gratuită, și am avut încredere că se va face, în cele din urmă, lumină. Desigur, nu bănuiam că lucrurile iau o așa turnură, într-un timp relativ scurt. Adică, nu-mi trecea prin cap că ne întâlnim și că beneficiex de sprijinul nețărmit al domniei voastre.

– Ei, să nu exagerăm, Marina. Era corect și necesar să intervin. Nu se făcea ca trei haidamaci să țină în cătușe o biată femeie. Nevinovată. Trebuie să avem mai multă grijă la aspecte din astea. Când o să ies președinte, anul viitor, o să propun și o să dau indicații ca să nu se mai facă toată parada asta cu dusul oamenilor în cătușe la arest sau la vreo instituție a statului. Trebuie

să se pronunțe, nu-i așa, justiția, pentru încătușare. Trebuie să avem grijă, să nu ne mai batem joc de oamenii care ne votează și de prezumția de nevinovăție. Ești bine, da? Nu ești rănită, nu ești disperată, nu ești pierdută... Că, dintr-un bucluc de asta, rămâi cu sechele. Te apucă ba una, ba alta. E corect, tu ai stat dreptă tot timpul și ai zâmbit tot timpul. Nu te-ai plecat, nu ai plâns, nu ai cerut milă și îndurare. Bravo ție! Ești o fată curajoasă. Dar urme, la o treabă de-asta anapoda, rămân.

– Vă mulțumesc, domnule președinte! Pentru tot. Știți dumneavoastră. Și sunt, da, bine. A fost un moment greu și umilitor, dar a trecut. Nu cad eu la pământ așa de ușor și așa de repede. Stau bine pe picioare. Vânturile bicisnice nu mă trântesc în țărână. Repet, știam că se limpezesc apele, pentru că sunt nevinovată.

Chestia cu nevinovăția trece, oarecum, perpendicular pe lângă toate urechile. Desigur, s-a reținut de prima dată asta. E nevinovată. Și din faptul că președintele intervenise pentru ea, să o scape, de asemenea. Dar, tuturor le-a zgândărit bine auzul afirmația cu mulțumesc, știți dumneavoastră. Știți dumneavoastră... Asta ce vrea să însemne? Că ei doi, fata asta scoasă din cătușe și președintele, au lucruri în comun la activ? Ascund împreună lucruri? Știu amândoi, doar amândoi, anumite chestiuni? Îi leagă ceva despre care doar ei au știință? Cum adică, știți dumneavoastră? Și cum de o făcută adunată de pe stradă poate să-i spună așa președintelui? Adică ei doi se cam trag de șireturi ori chiar de brăcinari? Mai bine zis, ea se trage de șireturi sau de brăcinari cu președintele? Știți dumneavoastră... Asta, clar, înseamnă ceva. Îi unește o taină. O situație. Ceva.

Chiar și Ardil Escu, vulpe bătrână, e uimit. Știți dumneavoastră... La ce se referă? Doar la ceea ce s-a-ntâmpat azi? Nu. Pentru asta, nu era nevoie de precizarea asta. Era suficient să spună mulțumesc. Atât. Nimic mai mult. Probabil se referă la faptul că s-au întâlnit în bălciul ăla. Că el, marele președinte și marele om, a remarcat-o și i-a acordat atenție. Că a reținut-o. Nu. Nu a reținut-o. Vorbim despre funie în casa spânzuratului. Și nu se face. Că a ținut-o minte, e mai bine spus decât reținut.

Tânăra femeie știe, din privirile celorlalți, din gesturile lor, care spun mai multe ca o mie de cuvinte, că a stărnit, așa cum a intenționat, zavistia. Doar n-a venit aici ca să stea ca o mobilă.

Trebuie să agite, pe cât poate, apele. Să le-nvoldureze, să le stârnească, să facă valuri. Din asta – adică, pe sistemul întărită-i, drace – pot ieși lucruri benefice, poate chiar remarcabile, pentru demersul lor. Trebuie, uneori, să dai ușa de perete, ca să lași ploaia să intre-n casă.

– Ei, se repliază Ardil Escu, dacă te ții pe picioare, dacă rămâi în picioare, e bine. Ești o fată puternică. Nu ești căsătorită, nu? Și eu să greșesc, să te tratez ca pe o domnișoară și să te privez de cuvântul doamnă.

Mai mulți din livingul ăla cât o hală fac, dintr-o dată, fețe, fețe. Nu sunt pe plajă, dar sub picioare li s-au cuibărit, haotic, tone de nisip. Marmura maiestooasă a vilei ardilului s-a spart, s-a stricat, s-a topit.

– Vai, domnule președinte... Ce m-ați nimerit! Se vede pe fața mea, nu? Până acum, doar mama mă bătea la cap cu însurătoarea. Asta... Cu măritișul. Am un frate care, tot așa, nu e însurat. Și m-am încurcat. Aveți un pretendent pentru mine?

Pe Gigi, aflat, cum altfel, în picioare și în coasta jupânului pe care, cu nețărmită dragoste, îl slujește, îl încearcă mai multe stări. Ar da-o în mustăceală de zâmbet, căci numai mama lui – Cătălina nu mai are de multă vreme, nici mamă, nici tată, nici pe altcineva – îl bârâia, până să se însoare cu femeia vieții lui pe viață, să facă, da, ce-o face, și să-și facă un rost, o familie, un viitor, lângă o nevestă. Dar, parcă și un junghi anapoda i se vâra sub coaste. Deși n-a spus-o cu vorbe clare și fățiș, Cătălina lui, chiar așa, pe departe, pare că se dezice de el, de căsnicia cu el, de viața cu el. Sigur, patria o cere, el știe asta, cel mai bine o știe, dar, și așa, tot are un ghemotoc în stomac, în gât, în laringe. E prima dată când simte asta, când e pus în fața unei astfel de situații. Nici prin cap nu i-a trecut vreodată că poate să treacă prin asta. De fapt, s-ar fi gândit în viața lui că nevasta îi e parteneră de, cum ar veni, acoperire? Și, vorba cântecului: sfârșitul nu-i aici! Ah, cum ar mai curge acum, că tot s-a descoperit meloman, muzica de la Chilia-n port! Dar nu varianta pentru statul de drept. Și pentru el, de inimă albastră, cum simte până-n tenebre că are în piept, și ca o proorocie, Doamne sfinte, pentru Ardil, de-a ajunge mai repede pușcăriaș. Of, mă ucide ea! – suspină gândul bezmetic.

– Găsim, dacă trebuie, și un pretendent, ba chiar un soț, răspunde fostul președinte, cu gura până la urechi, de plăcere și

de mulțumire. O așa fată frumoasă... Trebuie să-i găsim, neapărat, jumătatea.

Dintre cei de față, doar Elena se agită, iritată, în fotoliu. Ba, se ridică de aici și se înghesuie lângă alții, pe canapea. Uite cum spală și ăsta varză și cum rânjește fasolea și cum o ține-n doru' lelii, cu măciuca asta! Pe cine interesează dacă e ea bine, dacă are vreun derbedeu drept iubit, dacă vrea să se mărite ori să devină cadână, în haremul grețosului de Michi. Parcă nu e suficient că a scos-o dintre oamenii legii, că a adus-o în casă – și a ei, în fond – că, uite, Ana, toanta, i-a dat haine, că stă, cu tupeu, în același spațiu cu ei, ba, mai și respiră același aer cu ei. Bine, măcar, că nu e minoră, că nu are sub 18 ani, că apăsarea tatăl ei ca un abuzator și un violator de codane. Mă rog, defect de fabricație, la tatăl ei, asta cu codanele. Nu s-ar uita, nici să-l pici cu ceară, la vreuna mai coaptă. Numai de astea, mai tinere ca ele, fetele lui, găsește. Numai la de-astea tânjește. La cele mai tomnatice are alergii. Face urticarie. Îl năpădește râia. O să ajungă la o sută de ani, ele, fiicele, dau bine în pârg, ca să nu zică pe șleau că devin babe, și el tot de astea de au lapte printre dinți caută și găsește. Dar, ce poți să faci, pâinea și cuțitul sunt la el. Încă sunt.

– Tăticule... Zău! Tu ești președintele...

– Păsărică, s-a-ntâmpat ceva, măi dragă? De ce te frichinești fără să obosești? Las-o mai moale. Făniță, băiete, că era să zic Lolek, da' nu știu care-i Bolek, du-te la bucătărie și spune hoardei ăleia de femei de acolo să aducă niște gustări, niște aperitive, niște ceva. Că e cazul să băgăm doi dumicați în gură. Și trebuia să se gândească ele. Nu să le atrag eu atenția. Că le plătesc să-și facă treaba, nu să se apere, pe ici, pe colo, de muște. Spune-le să-și scrie demisia. Ca să nu le dau eu afară și să nu se mai angajeze, neam, câte zile mai au!

Ardil Escu se stropșea acum de-a binelea. Și pentru că remarca Elenei îl iritase, și pentru că, simțise să se cocoșească în fața Marinei, care, uite, așa cum a bănuț, nu e măritată. Da, nu are verighetă pe deget. Doar un inel cu piatră verde, cel mai probabil un smarald. Are nevoie de un pretendent. De un iubit. De un soț. El... El trebuie să fie acesta. El trebuie să fie alesul. El trebuie să-i dea inelul cu diamant. Cel mai mare și cel mai scump diamant pe care poate să-l procure. Numai că, el, încă, o are legată pe Ana de el. Cu lanțuri grele, ca la Alcatraz. Ca o piatră de moară. Iar fata asta a lui, Elena, are limba mai lungă chiar decât a

crezut. Îi bagă, poftim, bețe în roate cu posibila nouă achiziție a lui. Vorbește în dodii, când ar fi atât de simplu să tacă, să nu mai deschidă gura aia.

Nu, ceilalți nu au nicio vină și nicio implicare. Tac toți, oarecum pierduți, oarecum încă sub imperiul anunțului cu bomba, oarecum terciuți de statul în ploaie. Michi – bulldogul ăsta chitros, că ar fi putut să-i treacă lui toată averea, nu să-i dea cu lingurița – mai are un pic și moțăie ca, odinioară, ceferiștii, așa, în fund, cum stă. Magdalena e, se vede bine, în totala admirație a Marinei. Probabil că, apreciază la ea, nu doar frumusețea, delicatețea, inteligența, ci și forța ei. Nu oricine poate să stea în cătușe, drept, neînfricat, fără să se plece, ba și cu zâmbetul pe buze. Zoe, adică Magdaleno, fii bărbată! Nu-i calci pe urme, dar e bine să te gândești la asta. Emil pare la mii de leghe – cum zicea scriitorul ăla, cum îl chema... Cărtărăscu nu e, că pe ăsta îl mai știe și el... – distanță de pământ, unde se află ei toți, ceilalți. Mereu, sau adesea, a crezut că Elena e cel mai deștept copil al lui. Dar, când îl vede pe golanul și pe tonomatul ăsta de Emil, reevaluează și-i vine să spună că e cel mai prost. Copil al lui. Elena. Că Emil, oricum, e! Asta, deși și-a însușit numele lui magnific. Cine are dubii? Luiza și Victor nu s-au întors încă. Unde s-au dus, când cu bomba și cu spartul cerului, numai Dumnezeu știe. Nu i-a sunat, să-i întrebe. N-ar fi făcut-o nici dacă nu era Marina aici, darmita, uite, că e. Sunt majori, vaccinați, duși – sau nu – la biserică. Poate nu, că Victoraș nu e de dreapta. Și, la stânga, Dumnezeu nu prea are întins covorul roșu. Și ăsta, cu nevastă, cu tot, așteaptă, deh, catedrala neamului. Mântuirii neamului? Nu mai știe exact. Trebuie să se informeze, că dacă îl întreabă presa, de ziua lui, în curând, adică, să știe, să fie în temă, să nu bâiguie răspunsuri, să fie ferm. ăsta și e farmecul lui. Știe și poate să răspundă la orice. Uneori, cu umor, alteori cu venin, în funcție de caz și de situație. Să vină când i-o chema el. ăștia doi, nu presa. Asta, care-i e, oricum, aproape în totalitate, aservită, să vină. Și să-l laude. Și să-l pună în valoare. Și să influențeze electoratul. El, ca un păpușar desăvârșit, trage, cum știe mai bine, de ațe. Mare laș și fricos, Victorașul mă-sii. Va fi mereu, dar mereu, un tip de mâna a doua. Second hand.

Ana stă, cum n-a mai stat demult, docilă, lângă el. Ca și cum chiar ar fi o nevastă iubitoare. Cam târziu, Ană, fată, cam tardiv. Te simți amenințată, deh... Cum zicea la cântecul ăla? Ană, zorile

se varsă... Și, în curând, vine asfințitul. Uite, ce minune de tânără, Marina. Simte că-i bagă, doar când se uită la ea, boală grea în oase. Și nu e arterită, reumatism și alte chestii pe care unii ar putea crede că le are din pricina vârstei. Nu. E lavă încinsă, de-a binelea. Sigur, el s-a mai aprins așa, după câte o femeie. Adică, s-a mai aprins, dar nu în halul ăsta. Cum altfel, când are niște ochi, șerpoaica, de te pune jos. I se împleticesc și picioarele, și limba, și inima. Lui. Și nu e, chiar nu e, de la trotilul pe care l-a tot dat pe gât, toată ziua. Și toată noaptea, dar nu se pune și ăla. E de-a dreptul splendidă Marina. E gata, dacă ar fi cazul și ar cere-o situația, să se facă, pentru ochii ei, gladiator, în arenă. Să moară sau să-nvingă.

Tarik... Mă rog, el nu prea contează în ecuația asta. N-are el habar de toate care sunt pe aici, de ce gânduri îi trec lui prin cap, de faptul că place altă femeie decât cea care îi poartă, încă îi poartă, numele. Lui Tarik nu poate să-i pese decât de arme și de morman. Și, în ultimă instanță, de Magdalena. Că, uite, tot alături se așază de ea. Nu a înțeles el, arabul, prea multe, în legătură cu cătușele, cu statul de drept, cu lupta anticorupție de la noi. Pe lângă faptul că vorbește și pricepe alambicat româna, e și extrem de amețit. Nu pricepe din prima, ce și cum. Nu știe el ce e cu perdelele de fum de pe la noi. Și, da, cam atâția sunt în încăpere. A, mai sunt Gigi și Fane – al doilea nu s-a-ntors încă de la bucătărie – dar ei nu sunt de luat în seamă. Ei sunt doar niște bodyguarzi. Ce treabă au ei aici? Spus altfel, ce legătură e între coada vacii și ștampila primăriei? Elena, doar Elena... Pe ea o mănâncă pielea. Și limba. Și partea dorsală. Bună era, la timpul ei, o bătaie bună. E în fibrilații, căci, uite, Victor, plecat cu nevastă-sa, nu mai apare. Și în ea dau în clocot cazanele cu draci.

– Tată, nu ne-ai spus, uite, pare că se înmoaie cea care îi stătea pe buze ardilului, cum ai cunoscut-o pe musafira noastră? E de la partid? E de la concurență? Are vreo funcție? E judecător sau procuror? O pui candidată la ceva?

– Măi, dragă, mi-ar plăcea mie să fie în partidul nostru. Și s-o punem, coala, o primăriță sau o senatoare, că noi, la partid, promovăm femeile. Sau chiar un premier, când voi fi eu președinte și voi avea guvernul meu. Dar Marina nu e în partid. În niciun partid, cred. Și nici, după câte îmi dau seama, n-ar vrea să intre. Din păcate, pentru politichia din România.

Tânăra numită intervine:

– Deocamdată, domnule președinte, nu mă atrage politica. E, la momentul ăsta, doar o cloacă. Nu mă refer la domnia voastră și la partidul pe care îl conduceți. Se-nțelege că faceți excepție. Și nu neapărat pe principiul că persoanele de față, nu-i așa, se exclud. În nume personal vorbesc, desigur, că nu mă ispitește, încă, acest domeniu. Dar, asta nu înseamnă că nu i-aș putea fi alături unui bărbat care ar face, la nivel macro, politică. Bună, pentru oameni, pentru țară. Cum ar fi, de exemplu, soțul meu. Lui i-aș sta și i-aș fi alături, indiferent de tot și de orice. Asta e una. O parte a răspunsului, dragă Elena, vreau să zic. Despre cum ne-am cunoscut, domnul președinte și eu, e simplu, nespectaculos și mai nimic de comentat: într-un bâlci, printre comedii și tarabe cu plasticuri ieftine, dar și cu gherete unde sfârâie micii mari și curge berea, din pet, șuvoi. Știi ce e bâlciul, nu, Elena? Un loc care e copie fidelă a societății în care trăim. Doar că, acela, se numește chiar așa, bâlci, în timp ce aceasta are, cum știi, alt nume.

Lui Gigi îi bate în poarta buzelor un surâs. Cătălina lui are, cum știa, vorbele la ea. Uite că n-o încurcă deloc grandoarea și grandomania ăstora, nici aroganța lor, nici luxul în care trăiesc, nici fițele excesive, nici prostia pe măsură. Poate – și știe – să le facă față tuturor. Uite că nu ne fușerim pe aci. Și, dacă trebuie, și, mai mult ca sigur, va trebui, se vor pune spate în spate, el și ea, și vor trage, cu simț de răspundere, în inamic. Toate gloanțele. Fiecare cu arma din dotare. Luptă, da, cu arme diferite, însă, pe același front, împotriva aceluiași inamic. Hm... La replica de adineauri, parcă îi vine să-i spună el loazei prezidențiale: Elena, dragă, ia-o p-asta, fată! Cu pită și cu slană, să nu ți se oprească-n gât. Și la urmă cu nițică lămâie.

– Eu și soția mea, intervine Ardil, mulțumit, peste poate, de replicile Marinei, ne-am gândit de multe ori, într-o viață anterioară, am dorit să ne ducem într-un astfel de loc, numit el bâlci, parc de distracție sau altcumva. Să ne simțim bine. Adică, soția mea a vrut. Ana, dragostea mea... Și eu i-am făcut, vorba aceea, pohta ce-a pohtit. Că femeile așa fac, vor să se plimbe, vor să refacă perdelele și canapelele, vor să modifice dormitorul conjugal, adică să-l facă mai mare, de vreo 500 de metri pătrați, așa...

Pe Gigi, nu știu de ce, l-a bușit, ascultându-l pe Ardil Escu, un gând: și, totuși, mortu' respiră. Nici nu e nevoie de oglindă pusă la gură, ca s-o aburească suflul lui. Acum, de data asta, mai mult și

mai pregnant ca oricând, ardilul e incoerent, vorbește pe alături, o ia pe arătură, e illogic. Ori că bagi pikamer-ul în funcțiune peste o bordură de cristal, ori că rage Ardil, tot un drac. Viața-i greu, ce mai... Să luăm lumină. Hm... E prima oară, de când e aici, când fostul președinte nu e atent, în alertă, cu mâna pe tocul pistolului – la figurat, desigur – nu face, să zicem așa, buba celorlalți, nu lovește, ardilește, la operația neînchisă încă. Mda... Cătălina are intuiție bună. Nu s-a înșelat în privința nenorocitului. A pus ochii pe ea. Ba, mai mult, s-a îndrăgostit de ea. De nevasta lui. Nu poate, el, omul, polițistul, bărbatul integru să se bucure că ea a prins bine șpilul. Să-i fâlfâie sufletul de fericire că, da, ea a avut dreptate și, în felul ăsta, ei îl pot buși, să nu se vadă, pe nemernic. Ba, chiar el, singur, în felul acesta, își dă cu tesla-n gioale și în locul ăla, de-i e greu voinicului. Nu poate să tresalte de elan și de bucurie. Din multe puncte de vedere. Inclusiv pentru că e gelos. Pentru că-l doare. Pentru că pe iubirea vieții lui n-o vrea o momeală pentru hodorogul ăsta cu pretenții de june prim. Pentru că ar fi preferat să fie în ringul ăsta doar el, el și ceilalți, desigur, care știu ce trebuie să facă și care sunt hârșiți în tangouri de astea. Pe ea, n-ar fi vrut-o aici. Ar fi fost mult mai fericit să o știe departe de clocotul ăsta, și de cocina asta, și de colcăiala asta, și de șerpăria asta. O să se stropșească la ea, când vor putea ei, doi, doar ei, doi, fără alte urechi, să poarte un dialog. Dar o să se stropșească degeaba. Nevasta lui nu e doar inteligentă și cu intuiție, e și foarte hotărâtă. Când îi intră în cap că trebuie să facă un lucru, apăi, Doamne sfinte, îl face. Nu cedează. Nu se dă în lături. Nu abandonează. Desigur, lui nici nu i-ar fi trebuit o legumă în loc de o femeie, în loc de ea. I-a plăcut – și îi place – tot la ea. N-ar da-o, n-ar lăsa-o, n-ar schimba-o pentru nimeni și pentru nimic. Dar, de data asta, era bine să nu se bage în ciorba asta. Când va vorbi cu ea, va încerca, prin orice mijloc și orice metodă, să o convingă să plece. Să se întoarcă acasă. Și să elibereze, pe cale amiabilă, diplomatică, șmenărească, ardilească, oricum o fi, ringul ăsta afurisit. Nu-i de ea.

– Mai stai la mare, nu-i așa, Marina?

Ardil Escu stă cu nevasta în coastă și e curios dacă altă femeie îi mai stă în preajmă, în viitorul apropiat.

– Da, mai stau, domnule președinte. Mai am câteva zile de vacanță. Marea, în orice moment, îmi e dragă. Am învățat, în anii din urmă, să o iubesc. Și, indiferent de vreme sau de vremuri, să

fug la ea, în orice moment pot. Sigur, să fiu alături de omul drag, când vin la ea. Căci, marea e mai frumoasă când o privești în doi.

Pe Gigi, din nou, îl încearcă un surâs. Asta, cu marea, cu dragostea pentru mare, Cătălina o are de la el. Când s-au cunoscut ei doi, printre alte multe chestii pe care i le-a destăinuit, pe care i le-a dăruit, pe care i le-a oferit, a fost și marea. Acum, el o știe, ea vorbește oarecum codat. Pentru el. Pentru ce e între ei. Pentru a-i alunga lui supărarea și tensiunea. Nicidecum pentru urechile, clăpăuge de-a dreptul, de atâta ciulit la ce spune ea, ale ardilului.

– Minunat, Marina, minunat! Și mie îmi place foarte mult marea. Dovadă că mi-am făcut o casă la mare și stau aici, cu familia, o bună parte din timp, din an. Există, la hotelul unde ai bagajul, un om drag, alături de care să privești marea?

– La acel hotel? Domnule președinte... Dacă ar fi fost, mai stăteam eu, acum, la discuții și la confidențe? Nu eram acolo, cu el? Să admir marea în noapte și pe zi, împreună cu el?

– Ai dreptate, ai dreptate. Nu există acel om drag, am înțeles.

Mai multe priviri din încăpere sunt în dezacord cu ce spune ardilul. Ele știu, cu siguranță, nu numai că există un om drag, dar și că el, acel om, e atât de aproape. Mai aproape, mult mai aproape, decât își imaginează ramolitul ăsta. Numai ce se privesc Marina și omul ei drag și, se vede cu ochiul liber, tot soarele din lume se mută în privirea lor. Deși, chior să fii și tot vezi acum că ei doi stau, din păcate, în buza unei prăpastii. În povești, apare pe calul alb, prințul minunat, care salvează fata și bogăția împăratului, de la toate cele. Acum, aici, datele poveștii s-au încâlcit, nu doar schimbat sau încurcat. Cal alb n-avem, prințul a picat, frumoasa trebuind să învingă, nu să convingă, bestia. Luptă dreaptă? Dreaptă, doar pentru că așa trebuie, așa se cade, așa zice legea. În rest, ce mai, s-auzim numai de la foarte bine-n sus.

– Uite ce zic eu, Marina. De ce să stai singură la hotel? Nu e bine. Nu e nici frumos. Poți, după așa întâmplări, ca alea de azi, să intri în depresie. Poate să-ți fie teamă. Poate să te copleșească roiul de gânduri. În plus, pot răpciugile alea de azi să vină iar pe capul tău. Cu denunțuri, cu vorbe, cu plângeri... Știi că așa e lumea la noi. Rea! Cârcoțoasă! Perfidă. Gata să lovească în celălalt. Când eu o să ajung iar președinte, o să interzic fala asta cu cătușele, prin fața lumii, atâta vreme cât nu s-a pronunțat sfânta instanță. De aia zic: nu e păcat să stai singură și neliniștită, la hotelul ăla –

de trei stele, parcă, așa a zis nea șoferul de la Parchet – când poți, bine, merci, să vii încoace, la noi. Vila e mare, are multe, multe camere. Nu te deranjează nimeni. Bucătăreasa gătește bine. Nu excelent, că eu am mâncat și mai bine la viața mea, dar bine. Uite, nici n-o mai dau afară, dacă vii. Fiicele mele pot să-ți fie alături, ca niște surori. Sunt fete bune, dragele de ele. Ana, soția mea, are nevoie de companie și i-ar prinde bine să stai la noi. Mai schimbă și ea o vorbă, mai schimbă, uite, și o haină, mai învață și ceva în materie de comportament...

Cele numite au schimbat, în câteva clipe, fețe, fețe. Magdalena n-a fost prea încântată ca musafira de la ceas de seară să le adăsteze în casă. Pur și simplu. I s-a părut că Tarik, când o vede, se face așa, mai stacojiu la obrazul pierdut. Dacă stă mai mult în casa lor, poate el își întoarce toată atenția spre fata asta scoasă din cătușe. Ana are sentimente încurcate. Ardil o vrea pe străina asta în casă. În casa ei. E, desigur, bine, pentru toate gândurile care o tot bat de zile bune. Căci, asta înseamnă că ea și Ardil se pot despărți omenește. Și, mai ales, ea nu e în pericol să pățească vreo nepățită, ca alte neveste d-ale lui. Dar, pe de altă parte, se simte marginalizată. Umilită. Înfrântă. Cel care îi e soț îi face pe față curte străinei. Cu ea de mână. În prezența ei. Nu se ferește. Nu se ascunde. Nu pune opreliști de niciun fel. Oare fata asta, Marina, pricepe? Știe? E de acord cu ce face și ce gândește președintele?

Și, totuși, cea mai deranjată de vorbele lui Ardil Escu a fost Elena. Ea, când a văzut și auzit cum flirtează tatăl ei cu noua venită, s-a ridicat, ca împunsă în partea dorsală de cine știe ce mecanism, din locul unde stătea comod. Un taur care vede roșu la coridă nu e la fel de înfuriat ca ea. Fierbe. Scoate, ca balaurul din basm, flăcări pe nas. Și pe gură. Ba, și prin alte părți ale corpului. Cum se poate? Cum de îi acordă obsedatul ăsta bătrân atâta importanță unei...? A intrat, poftim, în casa lor, s-a instalat bine, face pe mironosița și vrea să fie și să rămână în grațiile președintelui. Și cică s-au întâlnit în bălci, doar în bălci... Păi, ce, nătăflează ăsta de-i e tată, pofteste, așa, volens, nolens, pe toată lumea să stea în casa lui? Adună el toți auolacii de pe stradă și îi invită să stea la masa lui? Cu toți cei cu care se întâlnește și vorbește undeva, fie și la bălci, ține legătura și îi vrea acasă, la el, în imediata lui apropiere? E clar. Se aprinde iar moș tăgârță ăsta. Parcă acum era momentul... Taman acum... Când, uite, Gigi nici

nu se uită la ea, nici ca la un rahat, Victor nu mai apare de unde a plecat cu mototoala aia de Luiza, Emil pare pierdut în reverii tainice. Și nimeni, nimeni nu-i cântă ei în strună. Nimeni n-o bagă în seamă. Nimeni nu are nevoie de ea și de opinia ei. Și ea, mereu, mereu, a fost prima vioară. În fața tatălui ei, în comparație cu celelalte fiice ale lui. În fața tuturor bărbaților din lume, pe care i-a dorit, la care a tânjit, cu care a vrut să fie. În prezența tuturor femeilor din lume și a tuturor bărbaților de pe mapamond. Și acum... Nașpa moment. E de izbeliște total.

Răspunsul Marinei ar trebui să liniștească partea feminină din living:

– Mulțumesc pentru invitație, domnule președinte. Sunt onorată. Însă, din motive lesne de înțeles, nu pot să accept. Stau foarte bine la hotel. Sunt și aproape de mare, am toate condițiile, e bine și plăcut acolo.

– Nu se poate! Nu poți să stai într-un hotel, când aici avem atâta spațiu. Excedentar, serios. Nu deranjezi pe nimeni. Și te invit eu.

– Apreciez, domnule președinte. Dar, vă rog, nu insistați. E un hotel bun, am bilet acolo, rămân, pentru cele câteva zile pe care le mai am din vacanță, acolo. Vă rog să nu luați refuzul meu ca pe o ofensă. Nu mi-aș permite să fac asta. Numai că, din toate punctele de vedere, e cel mai indicat așa.

– Bine. Uite cum facem. Stai la hotel. Dar la un alt hotel. Unul mai bun, de cinci stele. Unde nu iese nimeni din vorba ta. Și unde poți să stai ca acasă. Și unde, serios, te vor păzi și te vor ține sub observație niște oameni de-ai mei.

– Domnule președinte... Să nu exagerăm. De ce să mă păzească? Eu nu sunt obiectiv de patrimoniu național. Nu trebuie. Chiar nu trebuie. Nici să mă duc în alt hotel, nici, mai ales, să fie cazul să mă păzească niște oameni de-ai domniei voastre.

– Marina! Am decis. Nu accept un refuz și în atare situație. Nu pot să stau liniștit, dacă te știu singură, acolo, într-un loc dubios. Adică, dubios... Din cauza faptului că de acolo te-au luat ciumeții ăia pentru o vină închipuită, spun dubios. N-aș vrea să mai treci prin ce-ai trecut. Nu e corect și drept. Și dacă, Doamne ferește, mai vin iar după tine, nici nu mai știu de unde să te ia. Plus că, oamenii mei sunt cu geana lipită de tine și nu se întâmplă nimic, chiar nimic nu poate să se-ntâmple.

Cum genele lungi ale lui Gigi par să aprobe planul ardilului, Marina, deși ar fi preferat să aibă libertate de mișcare – desigur, atâta câtă poate fi în așa situație – dă înapoi:

– Un alt hotel... Nu știu ce să zic. Mie mi-e bine și unde sunt cazată acum. Desigur, nu se ascultă Wagner sau Bach sau Mozart acolo, ca să vorbesc doar despre acest aspect, dar e curat, e plăcut, e bine. Însă, nici să vă contrazic nu-mi permit. Dar n-aș vrea să credeți sau să creadă cineva că profit de amabilitatea domniei voastre. N-aș vrea să se interpreteze. N-aș vrea să fac probleme.

– Nicio problemă, dragă Marina! Te asigur. E foarte bine așa. Ai la dispoziție un apartament prezidențial.

– A, nu! Nici vorbă de apartament! Nu accept așa ceva. Nu e cazul. O cameră, să zicem, e ok. Însă, un apartament, niciodată!

– Bine. Fie. O cameră, atunci, deși... Serios, era mai bine un apartament. Dar nu mai zic nimic. O cameră. E hotelul prietenului Michi, aici de față. O să fii tratată acolo, cum trebuie. Și cum meriți. Ca o regină.

Mai bine să stea la Michi, la hotel, și nu la el. Din multe puncte de vedere. Unul, și nu lipsit de importanță, este acela că e bine, ba, chiar indicat, să nu știe chiar așa, oricine, pe unde și cum mai are el proprietăți. Indiferent de ce fel sunt ele. S-a căznit și s-a strofocat atâta, ca să nu apară el ca acționar, ca deținător, ca proprietar și se dă acum, pentru ochii verzi ai unei femei, singur, în gât?

La vreo doi pași mai încolo, Elena e cuprinsă de râie. Așa se foiește și se mișcă și n-are stare. Nu s-a uitat la ea nicio clipă, nu i-a cerut părerea, nu a întrebat-o ceva. Cum făcea, dacă nu adesea, măcar alte dăți. Tatăl ei, desigur. Se poartă, poftim, ca un fraier de 16 ani. S-a aprins ficatul în el, îi bolborosește rânza în creier, i s-au bulbucat ochii, mai ceva decât cartofii de pireu.

Prea multe bușeli de la viață și de la cei de la care nu se aștepta, ia, poftim, și ea. Mormolocul de Gigi parcă n-o vede, iar ea, pe cuvânt, nu e invizibilă. Și nu a fost niciodată. Dimpotrivă. E o apariție. E cineva. E fiica lui Ardil Escu. Proslu și nătântotul de Victor a intrat, parcă, în pământ, nu se mai ițește de niciunde, împreună cu proasta lui, sau, și mai bine, fără ea... Și, acum, și tatăl ei o, cum să zică, traduce, pentru o... pentru o... pentru asta! Viața asta nu fuge cu covrigii în coadă, precum câinii din zicerea populară. Și altădată, pentru ea, fugea. Cu covrigii în coadă.

Ah, de ce îi vine în minte melodia aia, pe care, la ceas de restriște, a mai cântat-o? „Curând va fi o noapte grea și fără tine-mi va fi greu...”

Sucită e mintea pe bigudiuri a femeilor. În clipa următoare, Elena a șocat, brusc, asistența, prin ce a însăilat, fără vreo opreliște ori reținere:

– Gigi, vino să mă închei la sutien, că mi s-a desfăcut, de când vegetez aici.

Toți ochii din living s-au făcut mari, cât trei bucăți de păstârnac și țelină la un loc. Toate chipurile, dintr-o dată, s-au înverzit. Ori s-au străvezit, că nici nu mai puteai, de pe margine, să-ți dai seama ce și cum. Chiar și Michi, care nu doar că e învățat cu replicile Elenei, dar era și prins cu... distinsa și eleganta ocupație de scobit în nas – un mârlan și un necioplit, cum îl cataloghează, în sinea proprie, prietenul lui, Ardil Escu, mă face de râs în fața fetei ăsteia – se oprește, ușor confuz, ușor siderat, din așa îndeletnicire. Sutienu. A zis sutienu. Nu i s-a părut. Nu i s-a năzărit. Nu a avut auzenii.

Magdalena, gureșă, până atunci, ca o cintează, rămâne fără glas. Nu că ar fi vrut și ar fi putut să spună ceva, în așa context, dar e, fără urmă de dubiu, mai șocată ca niciodată. Și, desigur, Elena a mai avut derapaje de astea. Adică, spus pe românește, a mai șocat. Cum naiba să strige bodyguardul să o încheie la sutien? De față cu toată adunarea asta peștriță și, mai ales, cu bărbatul ei? Asta cum să se numească? Nesimțire? Tupeu? Lipsă de rușine? Numai el, tatăl lor, i-a dat panaramiei ăsteia nas, să facă orice, să vrea orice, să emită orice pretenții, răutăți, ifose!

Tarik și Fane s-au uitat, nici ei nu mai știu dacă instinctiv sau altcumva, unul la altul. Asta ce mai e? Ne-am țicnit cu toții? Sutienu. Cum sutienu? Al putregaiului de Elena, fiica prezidențială. Să-i închidă – sau să-i deschidă, ce mai contează – sutienu. Taman Gigi! Taman acum! Taman aici! Taman cu nevastă-sa de față! La ghișeu următor nu putea să încerce? Și să-ntrebe? Și să ceară ajutor? Vorba lu' Vanghelie: soarta ne-o scrie acum destinul. Muuuuuuuică! Se ascut, și, încă al naibii de rău, pumnalele. Brici se fac. Ba, la un moment dat, vor și sări, singure, singurele, din teacă. Poate se duce dracului, pe cancerul ăsta, toată acoperirea lor. În doar doi timpi și trei mișcări! Ptiu, ptiu, să scuipăm în sân de așa deznodământ.

Emil Escu, ginerele de ardil, care a luat, nu în derâdere, numele socrului său, e, dacă te uiți bine, ușor consternat. Nu atât din cauza limbii slobode a nevastei – așa e ea, s-a-nvățat cu toate pe care le face și le spune, are toleranță la tot, ignoră, nu bagă în seamă; ca să-i fie bine, ca să meargă mai departe trăsura asta coșcovită în care s-a urcat – ci pentru că, în așa situație, Tarik, care vine dintr-o altă cultură și dintr-o altă educație și dintr-o altă civilizație, poate să înțeleagă altceva și să nu vrea, să nu mai vrea, când o să deschidă discuția, să-l mai ajute cu niscaiva mărunțiș. Un milionaș de coco. Nu e mare lucru, pentru desaga plină cu cașcaval a arabului. Nici nu bagă de seamă că nu mai are niștei parai. Nici nu simte lipsa la așa firfirei. Și-i strică tuta asta ploile.

Lui Ardil Escu vorbele Elenei i se opresc, burdușite, la lingurică. În capul pieptului. La osul sternului. În alte ipostaze asemănătoare, s-ar fi amuzat. Ar fi râs. Ar fi făcut mișto. Mereu a fost așa. Pe de o parte, pentru că fata asta, în mare parte, îi seamănă, bucățică ruptă, pe de alta pentru că nimeni, soțul ei, nici atât, nu îndrăznește să crâcnească în fața ei și a poftelor ei. Și e, oarecum, o chestie hilară. Dar, acum, situația e diferită. Marina, o fată cuminte, fără iubit, e rușinoasă. E pudică. Nu se dedă la de astea. Nu le gustă. Nu le înghite. Chiar glume nesărate fiind ele. Căci, și la d-astea e musai să nu faci exces. Și aroganța Elenei o încurcă. O irită. O sâcâie. În plus, și pe el, chiar și pe el, îl face să roșească. Nu că leșină, dar, măcar el, dacă nu toată familia, trebuie să dea dovadă de bun simț și de bună creștere, în fața unui asemenea splendid exemplar feminin, ca Marina. Elena, cel puțin din când în când, trebuie să-și mai înghită limba aia. S-o mai priponească. Să n-o lase, uite, să umble brambura, prin păpușoi.

Ana se uită și, pentru că, până și ea s-a învățat cu ieșirile loazei, nu-i mai vine să se-nchine. Chiar să bată cruci mari, cum i-ar veni să facă, în primă fază. Neam de depravați, se gândește. Așa tată, așa fiică. Ea e mai directă și sare pe bietul bodyguard. Dar Ardil ce face de când a venit fata asta în casă? Cochetează, flirtează, stă cu ochii pe ea, ar face orice ca să-i intre în grații. Hm... Cum de s-a putut înșela ea atât de mult? Cum de-a crezut că iubește un astfel de om? Și, mai ales, cum să creadă că el o iubește și e pentru totdeauna bărbatul și soțul ei? Nu e geloasă. E doar lucidă. Are, în sfârșit, ochii deschiși.

Gigi, ce-i drept, a fost năuc și n-a fost. De la fiica dezământată a ardilului se aștepta la orice. Îi arătase că poate, că o duce capul,

că n-are grețuri cu niciun gest deșuchiat și cu nicio vorbă deșănțată. Pe Cătălina a avertizat-o că e nebună și că se dă la el. I-a spus adevărul. Acum, poftim, a văzut cu ochii ei. Desigur, era mai bine să nu asiste la astfel de scenă. Nu din cauză că se pot isca, de aici, furtuni. El știe și poate să se apere singur de asemenea hărțuie. Numai să vrea el, pică în astfel de capcane. Și el nu vrea. Nu are nevastă de trădat, de lăsat, de înșelat, de orice chestii d-astea. Și o iubește atât de mult! E marea lui comoară. Neprețuita lui avere. Imensa lui iubire. Însă, dacă ea, femeia vieții lui pe viață, nu ar fi fost de față la așa penibilitate, era mai bine. Implicațiile, așa e-n viață, aduc, mai totdeauna, complicații. Și-ncă, Doamne sfinte, ce complicații... Of, alelei, oștenii mei!

Din motive neînțelese pe deplin de fostul președinte, obrajii Marinei se fac, mintenaș, stacojii. Racul fiert parcă nu are aceeași intensitate de roșu. Nici cravata de pionier de pe vremuri. Nici vinul pe care, din când în când, că lui îi place tăria, îl dă de dușcă, nu are aceeași culoare profundă. S-a rușinat, își spune Ardil. S-a fâstăcit. S-a-nroșit, că e inocentă. În fapt, Marina simte, deși nu e, de regulă, agresivă ori violentă, că ar lua-o pe nesimțita de Elena la palme. Cel puțin, la palme. Dacă nu cumva ar târnosi-o un pic, de tot părul, prin toată casa. Ori chiar prin toată stațiunea Mamaia. De să rămână cheală și șifonată. Ce nerușinată! Auzi, s-o încheie la sutien! Ca pe o divă. Ca pe o stricată. Ca pe o lepădătură. Ca pe o lipitoare ce e. Chiar soțul ei! Din câți oameni sunt aici, tocmai la el a aruncat pisica. Păi, cum, Elena asta n-are bărbat? De ce n-o încheie el? Sau soră-sa. Ori, și mai bine, să-și rezolve, dacă are o așa problemă, singură daravera. Orice femeie, de regulă, așa face. E discretă. Ține la intimitatea ei. Nu-și pune dedesubturile pe masă. Ori la vedere. Lasă că – a văzut ea, dar și alții de aici – și-a tot tras bretelele la sutien, pe tot parcursul acestei întâlniri, și-a tot așezat sânii, s-a tot fofit, în felul ăsta. Dar, să-i pună bărbatul în așa ipostază? Ea n-are rușine? N-are educație? N-are bun simț? Suntem pe maidan? Suntem la bordel? E vreun felinar roșu la intrarea în casa asta somptuoasă și ea nu l-a văzut? Ei, drăcie... Dacă mai scoate un sunet, mare minune dacă nu-i vine s-o zidească, precum Manole, pe Ana lui.

– N-auzi, Gigi? Treci și mă închide la sutien. Mi s-a deschis. Mi s-a desfăcut. Ce, vrei să fac parada modei pe aici, cu sânii în vânt, de să mă vadă toată lumea?

Când e omul prost, insistă. Persistă. Se dă în stambă.

– Gigi, intervine Ardil, oarecum în bășcălie, căci, ce să facă, n-a rezistat, nu-i faci, măi, dragă, voia Elenei noastre? Nu vezi că e-n nevoie și-n trebuințe?

Ce-ți mai place, dilescule! susură molcom gândul lui Fane.

Iar Gigi răspunde ferm:

– Domnule președinte, vă rog să mă iertați. Dar, cu permisiunea domniei voastre, nu o să fac asta. În fișa postului nu scrie că trebuie să fac așa ceva. Nu scrie nici că e bine și că e cazul să fiu umilit, fie și de fiica dumneavoastră. Din câte știu, m-ați angajat bodyguard, al dumneavoastră, nu închizător de sutiene pentru vreo femeie. Pentru asta sunt pregătit, pentru asta mă plătiți. Ca să vă păzesc și ca să vă apăr. Sunt convins că nu mă înșel. Am citit contractul de angajare. Deci, refuz cu tărie să mă cobor la așa ceva și să mă dau în spectacol.

Ardil Escu îi șoptește, aproape conspirativ, Marinei:

– N-o face. Știam. Doar l-am încercat. l-am dat un mic test, să văd dacă îl trece. E... E ușor dereglat. Deși, știu, nu pare. Altminteri, băiat foarte bun. Lasă, dacă nu-nțelegi! O să-ți povestesc eu. Altă dată.

Marina își mușcă, brusc, buza de jos. l-ar zice ea vreo două acestui țopârlan! Dar nu poate. Nu e cazul. Altă dată. Nu intră zilele-n sac și nu se aruncă pe fundul mării, cu o piatră de gât. Emil se ridică, oarecum plin de draci și își prinde nevasta de braț.

– Potolește-te! Ai înnebunit?

Ea se smulge și vrea, pe mai departe, să fie ținta privirilor din living. Nici nu contează că toate sunt dezaprobatoare. Că niciuna nu se uită la ea cu admirație. Că în niciuna nu are susținere. E important că toți ochii sunt ațintiți spre ea. E suficient de piatră tare, ca să reziste. Ca să ducă. Și ca să nu crape în zece, doar dintr-atâta.

– De ce-am înnebunit? Mi s-a desfăcut, uite, sutienul. Idiotul ăla e o slugă, nu? E plătit din banii noștri. Dacă îl solicit la ceva, e cazul să facă ceva-ul ăla. Că nu e pe plantația lu' mă-sa, aici. Ai fi vrut să te deranjez pe tine, iubi?

Toate privirile aruncă pumnale. Iritarea dă, sacadat, în clocot. Sfinții din înalțuri se ițesc, pe ici, pe colo, chemați de limbi desferecate de păcat. A praf de pușcă miroase în încăpere. Fictiv, unii pun deja mâna pe furci și pe topoare. Răscoala de la 1907 pare să fie acuarela albastră, pe lângă ce ar putea să urmeze,

dacă Elena asta persistă. Furtuni nebănuite par să fi fugit din închisorile cerului. La rând, la coadă, să se-ajungă, nu-i așa, la toată lumea...

Dar, răzmerița se sufocă în fașă, căci în încăperea vastă își fac apariția, ca două lalele de aprilie, Luiza și Victor.

– Ce faceți, fraților? Ați explodat? V-a sărit bomba în nas? Ați dansat pe aci ca surda la horă?

– Trădătorule, se declanșează Elena, turnătorule, turnesolule! Ești bine, da? Ai fugit ca un șobolan. Ca un vierme. Ca o bacterie. Suntem bine. Ne vezi, nu? Papițoiule ce ești! Piscic ce dai din coadă, pe lângă noi. Ai dat bir cu fugiții, la prima anunțare de val. Nici măcar val, în bună regulă. Doar un vălușor. Ai fost la spa? Dacă nu, îți recomand să te duci. Să nu mai pierzi vremea pe aici.

Atenția majorității din casă s-a mutat spre punctul în care are loc noua acțiune. E acțiune, nu dialog. Se dă din mâini, se fac gesturi, se țipă. Elena și Victor se împung cu foc. Și cu spor. Și cu determinare. Mai mult ea. Dar nici cu el nu-i e cuiva rușine. Este momentul în care Ardil se dă aproape de musafira lui, adică pe celălalt divan:

– O să te duci cu Gigi să-ți iei bagajul de la hotelul ăla și te muți unde zic eu. O să trimit doi oameni să te păzească. Să aibă grijă de tine. Nici pasărea cerului nu se strecoară până la tine. Darmite găliganii de la Parchet. Stai liniștită. Avem totul sub control. Nu e cazul să-ți faci griji și să fii neliniștită.

– Domnule președinte... Trebuie să vă spun ceva. Numai dumneavoastră. Între patru ochi și între patru urechi.

– Te ascult, dragă Marina. Zi, fără probleme, că ăștia sunt prinși cu cirul făcut de Elena și întreținut de Victor. Nu ne aud. Putem, dacă vrem, să ne facem și declarații, că ei nu ne aud.

Declarații? – s-a înfierbântat în mintea tinerei un gând. Declarații să dai tu, infractorule, la poliție. Și la DNA. Și în instanță. Și unde se mai dau. Eu nu știu bine lucrul ăsta. Dar are grijă bărbatul meu să le dai acolo unde trebuie. Numai să vină clipa!

– Domnule președinte... Eu... Trebuie să știți asta. Eu nu sunt nevinovată. Eu chiar am fost băgată în ciorba aia. Sunt... Cum să zic? Denunțul nu a fost fals. Nici aiurea. Nici răutăcios. Nici la-ntâmplare. Nici lipsit de fundament. A fost întemeiat. Vreau să știți. Sunteți singurul om în care am deplină încredere. Sunteți

singurul om căruia îi spun și-i recunosc verde că nu sunt nevinovată. Eu...

Ardil Escu se uită, plin de teamă, prin încăpere, să nu fi captat vreunul vreo undă din ce spusese femeia de lângă el și îi pune, grijuliu, dar și extrem de mulțumit, musafirei mâna pe gură:

– Sssstttt... Lasă. Nu mai spune nimic. Nu acum. Și nimănui. Nicio vorbuliță nimănui din lume. Vorbim noi, doi, când putem. Avem multe de vorbit, căci avem multe în comun. Taci, acum. Bine că ai încredere în mine. O rezolvăm. Le rezolvăm pe toate. Să nu spui nimănui ce mi-ai spus mie. Mormânt să fii! Să nu ieși din vorba mea.

Hm, a mugit gândul lui Gigi. Avem multe în comun, noi, doi. Așa a hârâit nenorocitul, când Cătălina i-a spus că nu e nevinovată, în ancheta aia cu vânzarea de copii. Adică, infectul ăsta recunoaște din prima, în fața femeii de care îi place, că și el, ca ea, e băgat în treburile necurate. Sigur, asta se știe. Știu și ei, toți, care sunt aici. Însă, nu e suficient. Deși a spus-o cu vorbe, clar, deschis, pe față, nu înseamnă nimic. Pentru proțâpăit nemernicul, e nevoie de mai mult. De mult mai mult. Oricum, nu de vorbe. Chiar spuse ele din suflet, tuflii cum e acum de aburii amorului. Avem multe în comun. Te pomenești că e băgată, cu adevărat, jigodia asta și în vânzarea de copii. Hm... Se joacă – și joacă și ea – tare. Nici măcar nu e finala. Dar ea o ia, cu schepsis, frontal. Îl face, din prima, complice pe Ardil Escu. Îl pune în temă. Îi spune, chipurile, adevărul. Îl face confidentul ei. Îl copleșește cu încrederea ei. Îi arată nețârmurita-i sinceritate. Îl atrage în horă. Sigur nevasta asta a lui n-a mai fost vreodată, în viața ei, în viețile ei, sub acoperire? A fost, categoric! Și, acuma, pe bune, vorbind. În hora asta, că s-o lăsa cu învârtită sau cu bătută sau cu amețită sau cu pușcărită – că n-are altă rimă – numai Ai de Sus mai știe acum. Bulgărele de omăt a fost aruncat la vale. O mână firavă l-a pus în bătaia destinului. Fără vreo exagerare! Depinde de viteză, de temperatură, de larmă și de alți mulți factori, ca bulgărele ăla insignifiant să se transforme – sau nu – în avalanșă. Se prea poate – probabilitatea asta nu trebuie deloc, dar deloc, exclusă – și să eșueze lamentabil, fără să provoace risc ori bătăi de cap. Bulgărele ăla. Naiba să-l ia. Să se topească. Să se sfârâme. Să se blocheze, să nu acumuleze altă zăpadă, pe lângă aia din care e el format. Sau, dimpotrivă. Orice, aici, oricât de hilar sau imposibil ar părea, se poate întâmpla și poate fi. Nici pământul, în

locul ăsta nu mai e rotund. Și nici timpul nu mai curge cadențat, ca acasă. O lespede imensă, dacă nu l-a acoperit încă bine, stă pe cale s-o facă. Iar ei, cei de acum câteva săptămâni, nu mai sunt una cu ăștia de acum. De azi. De aici. Poate și de altă dată. Nu se cade, nu e cea mai potrivită formulare, dar acum doar atât îi vine să zică: pam, pam... Și, ce mai, focul la ei, la ceilalți...

Noaptea de vară și-a pus, nici ea nu știe dacă discret ori haotic, vălurile de mătase gri în vârtelniță. Și le sucește, și le întoarce, și le toarce, și le învârte, după bunul plac. N-are scenariu scris din vreme, nici regie pritocită pe îndelete. Ea singură, cu de la sine putere, face și desface. Și desface și face iar.

Mamaia e, în crucea nopții, vie. Trează. Pulsează. Inima îi bate, încă, ferm și cu rapiditate. Bătăile-i de pe minut sfidează orice aroganță. De parcă, aici, lumea nu vrea și nu poate – și, clar, nici nu știe – să doarmă omenește, când tronează, uite, peste tot, întunericul. Mă rog, în Mamaia, când e miezul verii, e doar un fel de a spune că, în plină noapte, se lasă întunericul. E doar o formulă uzuală și uzitată. E doar o realitate valabilă în alte colțuri de țară. Prin cine știe ce comune și pe ce coclauri. Căci, aici, într-un fel aparte, față de orice alt loc, de la mare sau de aiurea, e mereu lumină. De la soare ori de la sistemul de iluminare al stațiunii. Sigur, e exagerat să spui că e un fel de Las Vegas, dar păstrând proporțiile, poți defini și astfel cea mai mare și cea mai importantă stațiune românească de la malul mării. Și unii turiști, cu așa luminație, par că nu au – și așa e noapte de noapte, nu e ceva stingher și întâmplător – somn. Se duc, se-ntorc, se plimbă, e un du-te-vino continuu. Și nu e vorba despre cei cu bani mulți și care petrec, în fel și chip, prin cluburi. Aceia sunt acolo, răpuși de farmecele animatoarelor și de tăria gradelor din pahare. Ceilalți bat bulevardul, faleza, plaja și în crucea nopții.

De-acum juma' de oră, de când a ajuns în camera asta de hotel – hotel bun, ce-i drept, select, avându-l proprietar pe Michi și vedere directă și neobturată la mare – tânăra cu șuvoaie de noapte bolândă în păr se plimbă, agitată și îngrijorată, prin toată camera. Parcă face, în modul cel mai serios, planton. Acum e la geam, o clipă mai târziu ascultă, cu urechea ciulită, dincolo de

canaturile uşii, apoi, trage, cu gesturi repezi, perdeaua şi draperia şi iese în balcon. Se uită într-o parte, într-alta, scrutează, cercetează, aruncă ocheadă. Parcă aşteaptă ceva. Pe cineva. Parcă, şi asta pare posibil, caută ceva. Sau pe cineva.

În ochi i se simte plumb greu. De oboseală. De tensiunea zilei. De emoţiile inerente ajungerii pe, nu-i așa, tărâm străin. De dorul – deja, şi e, fir-ar, doar prima zi departe de ea – de iubirea mică, de acasă. Plumb are, parcă, şi în sandale. Roşii. Cu toc înalt. Pe care, nici ea nu ştie de ce nu le-a scos încă din picioare. Poate pentru că, inexplicabil, se simte conectată, prin ele, la milioane de senzori, de la ceilalţi. De la ai ei, de la ai lor. E una cu ei. Trebuie să fie așa. A ales să fie astfel. Poate e o prostie, asta cu conectarea sandalelor. Dar trebuie să-şi fixeze de ceva tălpile picioarelor, prin acest teribil de mişcător nisip, unde a decis să facă preumblări.

Şi, mai ales, o țin, pesemne, conectată sandalele astea la inima şi la trăirile lui Cristi. Indubitabil! El i le-a cumpărat, într-o zi, fără niciun motiv. Fără nicio nevoie. Fără niciun temei. Pur şi simplu. Dar cu drag. Din inimă. Cu gândul la ea. Ca să-i facă o surpriză. Ca s-o bucure. Ca să aibă. Așa cum, de când sunt împreună, fără alte justificări, îi cumpără atâtea lucruri. De care ea are sau n-are nevoie. E cel mai bun şi cel mai minunat soţ şi bărbat din lume. Alături de el a învăţat să se bucure, să viseze, să trăiască, să fie. Pentru că ştie cât e de zbuciumat din cauza ardilului – şi ea nu-l vrea astfel, nu poate să stea cu mâinile în sân şi să-i privească frământările – a ales să facă un joc de care nu e nici mândră, nici fericită, dar despre care ştie, sigur, că e necesar.

A adus-o, el a adus-o, așa cum a hotărât Ardil Escu, la hotel. Însă, nu au schimbat nicio vorbă. Nu se putea. Cu toată căblăria pe ei, îşi dădeau foc la geamantane. Ea a încercat, într-o doară, pe tăcutelea, să-i sărute obrazul. Să-i mângâie mâna. Să-şi lase, în timp ce el conducea, capul pe umărul lui. Așa cum făcea – putea să facă – atunci când trăiau fericiţi, ca nişte oameni, nebăgaţi în ghiveciul ăsta, al acoperirii. Dar el, tot muteşte, a îndepărtat-o şi i-a făcut semn cu degetul că nu, nu se poate să facă nimic din toate astea sau din altele care îi vin să le facă. De atunci, parcă i s-au cimentat, de-a binelea, sandalele alea în picioare. Hm... Cu siguranţă, așa e la război. Asemenea stări şi astfel de trăiri trebuie că împânzesc sufletele. Numai că, ea, nici prima luptă nu se numeşte că a dat-o. Abia de şi-a făcut încălzirea. Abia de a văzut,

de la distanță, ca pe cocorii care pleacă spre zări mai calde, artileria și muniția. Abia de a observat – sau, mai mult a intuit – pe unde ar trebui să fie tranșeele. Bătăliile, cel puțin așa pare, nu au început. Cât de grele vor fi ele, rămâne de văzut. Dar, unde naiba s-a pomenit ca luptele, de orice fel ar fi ele, să semene cu bobocii de crin?

A adus-o, el, omul ei, până în fața camerei somptuoase și, pentru urechile care sunt, categoric, pe fază, i-a spus, rece, detașat și indiferent: „Aici e, doamnă. Colegii mei vor fi în permanență la ușă. Să nu vă temeți!” Nu se teme. De nimic. E, chiar dacă nu direct și din plin, cu el. Cum ar putea să se teamă? Lângă el, nu i se poate întâmpla nimic rău, nu poate păți nimic. Doar sentimentul că el ar putea să nu înțeleagă demersul ei, o chinuie. L-a văzut. L-a privit. În ochi și în suflet. Lui nu i-a convenit. Deloc! Că e aici, nu că l-a privit. Nu-i place, neam, că a intrat și ea, cam volens-nolens, cam hodoronc-tronc, în bârlogul lupului celui rău. Ba, chiar e negru de supărare, din cauza asta.

Acum, ea se perpelește. Ca puilul în frigare. Pe o parte, pe cealaltă... Trebuie să vorbească. Ei doi trebuie să vorbească. Să se lămurească. Să le lămurească pe toate. Și, fără urmă de dubiu, le vor lămuri. La cum îl știe pe bărbatul ei, e convinsă că apare de undeva. Că escaladează etajele. Că sare pe geam. Că țâșnește din podea. Că bate paznicii de la ușă. Că, într-un fel, oricare, vine la ea. Acum, în noaptea asta, în minutele care urmează. Așa a făcut mereu. Așa a fost mereu. N-a lăsat-o niciodată singură. Și îndoită. Și tristă. Și nefericită. Și să se perpelească. A venit. A apărut. A picat. S-a ițit. Sau s-a năpustit. Din cer. Din pământ. Din iarbă verde. Pe geam. De aiurea.

Brusc, lumina din încăpere se stinge. Femeia aruncă, din cameră, priviri neliniștite în jur. Pe stradă sunt becuri aprinse. La fel și la celelalte hoteluri din jur. Deci, nu e pană de curent, în Mamaia. Numai aici, în hotelul lui Michi, prietenul lui Ardil Escu, pare să fie întuneric. „Ce naiba... Țștia n-au plătit factura la curent electric? Ditamai patronii, ditamai mahării...”

În ușă, discret, dar ferm, se aude un ciocănit. Inima femeii tresare ca valul mării, când pupă orizontul: o fi Cristi? Însă, imediat, valul se retrage și se sparge de țârm: n-are cum. Nu e el. În fața ușii sunt cerberii. Doi. Mari. Lați. Veroși. Fani de Ardil Escu. Și vocea unuia dintre cei doi, mari, lați, spintecă, imediat, amorțeala nopții:

– Doamnă! M-auziți? Doamnă!

Cătălina se îndreaptă, aproape bâjbâind, spre ușă. Să vedem ce vrea omul ăsta. Doar nu e iar vreo bombă...

– Bună seara, zice omul ardilului, noi suntem, nu vă speriați. S-a întrerupt curentul.

– Da, am văzut. În tot hotelul? Sau și în alte părți ale stațiunii?

– În tot hotelul, sigur. În restul stațiunii, pare că nu.

– Se-ntâmplă frecvent un astfel de fapt, aici? Pe la alte hoteluri, pe unde am mai fost, nu am pățit așa ceva. Adică, în plin sezon să rămâi fără electricitate...

– Din câte știm, nu s-a mai întâmplat. E, cu siguranță, o defecțiune care poate fi remediată ușor, în câteva minute. Vă dați seama că n-are nimeni interesul să țină turiștii în beznă. Totul o să fie în regulă. Am vrut să ne asigurăm că sunteți bine. Și să vă spunem că e totul sub control. Adică, situația...

– Ok. Am înțeles. Serviciu ușor.

– Mulțumim. Și să nu vă speriați. Să nu vă fie teamă, că noi suntem aici.

Ce-or avea ăștia toți, cu teama, cu spaima, cu fricile? De ce atâtea avertismente și liniștiri? E într-un hotel de cinci stele, nu într-un cotet de găini, unde, poate, vine vulpea și dă iama prin orătânie. Și fără paza de la ușă, ea știe bine că n-are de ce se teme. Nu vine nimeni nici s-o bată, nici s-o răpească, nici s-o violeze, nici s-o ducă pe Marte. E un om obișnuit. Doar un om ca toți oamenii. Chiar băgat, acum, în tocana asta cu Ardil Escu. Numai Cristi i-ar putea spune să nu aibă teamă și spaima și frici. Și numai pe el îl ascultă.

Simte că pașii îi umblă, brambura, pe poteci tănuite de munte. Bolovănoase. Cu hopuri. Și cu hârtoape. Și ea-i în sandale. Cu toc subțire. Și înalt. Pe deasupra, roșii. Cărarea se-ngustează. Se rupe. Intră în peretele muntelui. Și ea nu știe cum și pe unde să mai calce, în atare situație. E vai de ea, într-un loc străin, într-o cameră de hotel scump, dar singură și, deși nu vrea s-o spună, abandonată.

Of, bine că răzbat de-afară câteva fâșii de lumină, că dădea cu picioarele în toate colțurile mobilei de cinci stele din hotelul lui Michi. Bezna asta îi mai trebuia după toate cele petrecute în cursul zilei. Nu îi e teamă de întuneric. Nu. Nici de alte lucruri. Însă, are nevoie de decantări. De liniște. De pus tot sub lupă. De vorbit cu omul ei. Dar el, uite, supărat cum e, nu apare. De nicăieri. Ecranul

telefonului indică o oră târzie de-a binelea. 2.22. Mult mai mult dimineață, decât noapte. Și, dacă ea mai poate să socotească bine, după atâtea emoții și după atâta stres, e mai bine de-o oră de când a lăsat-o la hotel și a plecat. Timpul zboară, deși ea se perpelește îngrijorată, cu viteza luminii. Și, da, uite că soțu-i n-a mai venit. Acum, i-ar spune tot ce vrea el să audă: că ține cu Nadal, și nu cu Federer, că Real Madrid e mai bun ca FC Barcelona... Sau, invers. Nu știe precis care e mai bună, căci ea, mereu, ca să-l enerveze pe el, se lega de opusa celei cu care ținea el. Acum... Nu vine. Uite că nu vine! Îl așteaptă, totuși. Îl așteaptă, încă. Sigur vine! Musai apare. N-o lasă. Îi pasă de ea. Și din lanțuri, de-ar fi să fie, tot scapă și vine.

Din seninul cel mai senin, două brațe o înlănțuie, brusc, între ele. Ca la blues. Ori dansul mirilor. Și, diplomat, palma unuia îi acoperă, delicat și ferm, gura. Ca nu cumva, în focul sperieturii, să țipe. Și să pună câinii pe sârmă în toată Mamaia asta. Nu doar cerberii de la ușă, nu doar ai lor, care stau cu urechea pâlnie, ci chiar tartorul cel mare s-ar activa, subit, la vreun țipăt de ăsta.

E prizoniera brațelor. E încătușată-ntre ele, mai ceva ca azi, adică ieri, între procurori. E lipsită de libertatea de acțiune. Și nu-i displace. Nu țipă. Nu se zvârcolește. Și, așa cum i s-a tot spus, de când e aici, nu se teme. Știe că n-are de ce. Acum, mai puțin ca oricând. Dimpotrivă, e moment de liniștire. Între brațele astea își dorește să fie de când le-a aflat și le-a descoperit în lume. Ba, mai mult, cât e lumea lume, vrea ca ele să o țină astfel. Să n-o scape. Să n-o lase. Să nu-i dea drumul. Știe, fără vreun avertisment, fără vreun anunț, fără vreo știre la ora cincii, ale cui sunt brațele astea. Moare de drag, când ele o cuprind și o strâng așa. Îi place, mai mult ca orice, între ele. Îmbrățișarea lor e șipot de apă vie. Și cât le-a așteptat! Mai ales, în clipa asta.

Și ele, când se asigură că e totul în ordine, că prizoniera e pașnică și nu țipă, se desprind încet de pe trupul înfiorat, ca niște maci, de atingerea vântului și încep, înainte de toate și de orice, să desfacă și să... anihileze fire, sârme, cabluri, de pe unde erau ele vârâte pe sub rochița verde. (Fiindcă i se uscaseră rochia, îi mulțumise Anei pentru amabilitate și-i înapoiase hainele). Ea stă cuminte și tăcută, ca marea îmbuibată cu senin, care continuă să se lăfăie la soare. Nu e doar de cei care ar putea să asculte, de mai de departe – de fapt, care, sigur, ascultă, că sunt ai lor, că sunt serviciile, că sunt ai lui Ardil Escu (de fapt, serviciile ale cui

sunt, dacă nu ale ăstuia?) – dar, la ușă stau, ca la intrarea în rai – sau în infern, cine mai știe, doi paznici. Lași în spate și devotați, maximum, ardilului. Să le spui că sunt ardiliști, e dezideratul suprem pentru ei. Nu mai au nevoie de altceva în viață.

Când operațiunea de decablare a luat sfârșit, brațele prind iar între ele trupul subțire al femeii. Stăpânul lor știe că fiecare bucată din pielea albă și catifelată e a lui. Doar a lui. Așa că, altfel strâng, de data asta, brațele. Cu dragoste. Cu potop de simțuri. Cu dor. Cu mare și nesfârșit dor. Cum nu au mai strâns de ceva timp. Buzele bărbatului le caută și le sfârtecă, apoi, pe ale femeii. Se-mpărtășește fiecare cu ale celuilalt. Se-mbată cu dulceața lor. Se alină. Se mângâie. Se râzgâie. Se umplu. De să le fie suficient și de să le-ajungă. Pentru cine știe cât timp de acum înainte. Căci, cum se știe și cum se preconizează, apele sunt tulburi, departe de-a se alege, învolburate, de-a binelea. Și, spunând-o p-a dreaptă, ploile abia de-ncep să cadă. De unde și cum să se liniștească apele astea?

Când lasă gura Cătălinei, Cristi îi șoptește, discret:

– Trebuie să vorbim.

– Clar! Așa ziceam și așa speram și eu. Să vorbim cât mai repede. Am rămas cu gândul la tine. Și te așteptam. Iar tu nu mai veneai odată!

– Mda... Am întârziat un pic, știu. N-am vrut. Dar, a trebuit să sting, cumva, feștila în toată coșmelia asta, a lui Michi. Că era o luminație ca-n Paris. Și mă vedea boborul care colcăie pe stradă și pe faleză, cum escaladam etajele. Sigur, de la așa distanță, nu vedeau decât o momâie care bâjbâie pe aici. Dar, suficient să se dea sfară-n țară. Atâta mai trebuia, să vină poliția sau, și mai rău, să ajungă treb'șoara asta la stăpânul serviciilor. Urlau lupii din el, ca să nu zic dracii, cum îmi vine să zic, de speriau și frumusețe de lună.

Cătălina zâmbește: trebuia să-și dea seama. Trebuia să se gândească. El, numai el, putea să aibă ideea asta mirifică, de a întrerupe furnizarea de electricitate, ca să vină, uite, nestingherit, la ea. A căutat și-a dat de soluția potrivită. Știa că vine. Și supărat, și cătrănit, și negru de nervi, tot vine.

– Bine că ai stins cu bine feștila. Că nu te-a văzut și nu te-a depistat nimeni pe la contoare sau pe la fire. Cerberii de la ușă se prea poate să facă săpături, să vadă ce-i. Mă bucur mult că ești aici.

– Nu pot să spun același lucru despre tine. Despre venirea ta aici. Sincer, și tu știi, nu mă bucur deloc că ești aici, în conjunctura asta. Era ultimul lucru la care mă așteptam. Dar, s-o luăm câținel. Ce fac ăia la ușă? Cum sunt? De ce te-au strigat, că nu mai terminai de povestit cu ei?

– Se ascut săbiile, deci. Le ascuți, mai precis. Bine. Sunt pe poziție. Pun scutul și casca și sunt gata. Când vrei să-ncepi atacul, aci sunt. Nu fug, nu dispar, nu te las cu ochii-n soare și cu săbiile sărite din teacă. Să vorbim, Cristi!

– O să vorbim. De-asta sunt aici. Ca să vorbim. Dar nu mi-ai răspuns la-ntrebare.

– Întrebarea... Sunt cum trebuie să fie, în așa context, niște paznici. Își fac treaba. Și datoria. Nu mi-au părut foarte zeloși, dar nici lipsiți de interes pentru stăpânul lor. Clar, sunt, până-n tenebre, ardiliști. Și consideră că e de bine asta. Cel mai de bine. Cei care nu sunt, n-au, în opinia lor, minte, luciditate, bun simț. Și, cert, sunt proști și nenorociți. Cred asta ca toți cei care îl divinizează pe Ardiil Escu. Știi și tu.

– Am înțeles. Și tu ce aveai de hlizit cu ei? Că nu mai veneai de la ușă.

– Eu mă hlizeam cu ei? Sigur te-ai uitat la filmul care trebuie, iubirea mea? Dar, înțeleg. Trebuie să faci pe durul. Gigi, nu-i așa, durul... Oamenii au fost absolut la locul lor, cu mine. Iar eu vorbeam cu ei, pentru că m-au strigat ca să se-asigure că sunt ok, că nu m-am speriat de întuneric. Nu cred că s-au gândit că îmi intră bărbatul pe geam și trebuie să ia măsuri. Doar nu era să le dau în cap cu reteveiul, ca să fii tu mulțumit. Hm... Câținel, zici s-o luăm? Eu cred că e musai s-o pornim mintenaș. Spre repejor. Tu, deja, ai pornit-o. Și în linie dreaptă s-o luăm, fără ocol pe după cais ori cireș, ba, aș zice pe scurtătură. Să nu mai lungim pelteaua. Că ne perpelim și ne consumăm amândoi, de ore bune. Și e moment de stat la sfat. De lămuriri. De elucidat. De pus, pe mai departe, țara la cale.

– De pus țara la cale, pe mai departe? Ce vorbești tu, Cătălina? Nu punem nimic la cale, țara cu atât mai puțin. Pentru că nu e cazul. Pentru că nu e aici locul tău. Nici acum, nici în altă conjunctură. Acum, nu știu cum să zic, avem țări diferite. Suntem sub arme și sub armii diferite. Stindarde diferite ne fâlfăie peste creștete. Trebuie să fie astfel! Doar astfel! Ca să ne fie nouă și la tot ce-i al nostru bine. Da, să n-o mai lungim. Pe pelteaua asta.

Mama și paștele și dumnezeii mamei ei de situație! Mă faci, uite, păgân și nenorocit fără să vreau.

– Da, înjuri ca un vagabond. Răcnești de apucat. Să-ți fie rușine! Liniștește-te, ca să vorbim. Și ca să ne-nțelegem. Eu cred că noi, acum, nu ne certăm. Vorbim! Nu suntem pe tăpșan. Și, oricum, țipă-ncet, că știi că la ușă sunt oamenii ardilului!

– Ok. Să ne liniștim. Adică, să-ncercăm. Să lăsăm răcnitul și urlatul în grija haitei. Și tăpșanul într-a cornutelor. Deci... Aș putea să te-ntreb asta în mii de feluri. M-am gândit, am decantat, am analizat. Dar, te-ntreb în cel mai direct mod pe care îl știi: ce cauți aici? De ce ai venit aici, Cătălina? De ce? Spune-mi!

– Și eu care m-așteptam să-mi spui, întâi, că ți-a fost dor de mine! Că ți-am lipsit. Că e bine că ne revedem, fie și în condiții nepotrivite și de stres...

– Una-i una, alta-i alta! N-are nicio legătură coada vacii cu ștampila primăriei!

– Și care, mă rog, e coada vacii, Cristi, dintre cele două? Zi, să aud și eu!

– Cătălina... Te legi de amănunte ne semnificative, pentru că nu ai răspunsuri plauzibile la întrebări de bun simț.

– Ok, iubire. Ești chitit pe răfuială cu mine. Ai toate hergheliile cu armăsari nărăvași în voia vânturilor turbate. Nu vrei să vezi și să ascuți nimic, orice-aș zice și orice-aș face, fiindcă mintea și sufletul tău coc altceva. Facem cum vrei tu. Ne certăm. Ne oțărâm unul la altul. De ce-am venit, zici? Dar știi de ce-am venit! Nu ca să mă plimb. Nu ca să mă aflui în treabă. Nu ca să te-ncurc. Nu ca să-ți fac probleme. Nu ca să te enervez. Nu ca să-ți pun creierul pe moațe. Știi! Știi foarte bine! Ca să te ajut, Cristi, am venit. Ca să-ți fiu de folos. Ca să termini mai repede cu beleaua asta-n care ai intrat, de bună voie, și să te-ntorci acasă!

– Așa, deci... Să fii de ajutor, să m-ajuti... Eu ți-am cerut ajutorul? Am zis să vii tu, musai, ca să rezolvi ce nu sunt eu în stare? M-am plâns că nu pot, că nu mă pricep, că nu sunt capabil să-mi fac treaba și am nevoie de tine ca să faci asta? Din câte îmi aduc aminte, nu am făcut așa ceva. Nu am spus nimic, în sensul ăsta. Nu te-am chemat, nu te-am rugat, nu te-am implorat, nu ți-am cerut ajutorul! Dimpotrivă! Când ai adus posibilitatea intrării tale în război, în discuție, am spus categoric că nu, nu vreau și nu trebuie să vii, sub nicio formă, aici! Așa am spus, Cătălina! Mereu

am spus asta! Și, poftim, tu ai făcut cum ai vrut și m-ai pus în fața faptului împlinit.

– E adevărat, am picat aici, cam anapoda. Pe neașteptate. Dintr-odată. Dar, în fața faptului împlinit, nu te-am pus, Cristi. Am vorbit despre asta. Am spus, ți-am spus, că o să vin. Că o să iau taurul ăsta de coarne. Că e, musai, pentru noi, pentru tot ce-i bine pentru noi, să fac, neîndoios, asta.

– Nu, nu mi-ai spus asta, Cătălina. Nu mi-ai spus. Și m-ai pus într-o ipostază de tot rahatul. Cum m-am simțit eu, în fața celorlalți, când ai apărut la vila ardilului? Ei nu știau nimic, le-au picat fețele, dar, știi ceva, nu știam nici eu, care sunt bărbatul tău, că vii... Și eu trebuia să știu! Și, mai ales, nu trebuia să vii! Nu așa! Nu acum! Nu aici! Nu fără acordul meu!

– Nu acum și nu aici, da? Atunci cum? Și unde? Și-n care clipă, ca să fie benefică venirea mea? Și când ți-ai fi dat tu acordul, să vin? În care viață?

– În nicio viață! Trebuia să stai acasă, cu copilul. Și să m-aștepți, că veneam eu, înapoi, la un moment dat!

– A, deci ești misogin, Cristi! Ai ajuns în felul ăsta! Și, ascultă-mă bine, dacă tu ai plămâni buni, să țiți, fii convins că am și eu. Mă țin și pe mine! Pot să urlu la fel de tare, ca tine! Ba, și mai tare, dacă mă străduiesc un pic!

– Nu, Cătălina, nu sunt misogin. Și nici în alt fel de felul ăsta, dacă pot să spun astfel. Am pretenția că știi astfel de lucruri. Tu mai bine ca oricine! Doar că nu sunt popa prostu'! Și nici Popa prostul. Ai venit aici fără să mă consulți, fără să fiu de acord, fără să am idee. M-ai pus față în față cu, să zic așa, reacțiunea. Nu mi-ai lăsat loc de-ntors. Nu mi-ai dat drept de veto. Nu am mai avut cum să fac sau să zic ceva. Zarurile le-ai aruncat singură. Ai suflat în ele și le-ai dat drumul pe masă. Și, da, mi-ai impus prezența ta. M-ai pus, cum zic, în fața faptului împlinit. Nu e nicio exagerare aici. S-a-nvârtit pământul cu mine, când ai zis că vii și, mai ales, când ai apărut.

– Ei, pământul se-nvârte mereu. Numai acum ai vrut tu să-i simți trepidațiile.

– Vreau să vorbim serios! Știi, suntem două pietre tari, doi oameni cu personalități puternice. Dar tu realizezi cum m-am simțit eu, când ai apărut din neant? Pe bune, Cătălina...

– Tu, tu, tu... Tu contezi aici, tu ești important, tu simți, tu ești pus în situații, tu ai obrazul crăpat, tu! Numai tu, doar tu! Altcineva,

uite, nu mai contează. Doar tu! Eu nu contez, că stau mereu singură, între patru pereți și te aștept ca Penelopa, pe Ulise. Căci, tu, mereu, ai treabă. Tu mereu ești important, în toate complicațiile în care te bagi. Tu mereu ai altele mai importante, ca mine, drept priorități. Eu nu...

– Asta e o prostie! Nu e nimic mai important ca tine. Tocmai pentru că ești cea mai importantă, avem discuția asta. Altminteri, o lăsam baltă. Și nu ești singură, Cătălina, nu ești! Nici n-ai fost vreodată. Toată familia mea, știi bine, îți e alături. Mereu a fost așa. Acum, te râzgâi!

– Pe cuvânt? Mă râzgâi? Mie mi se pare că tu ești cu capsă pusă, mult mai mult decât prevede legea. Bun! Atunci, să ne lămurim, ca la carte, Cristi. Unu: familia ta, băiatule, e, fără urmă de dubiu, și a mea. N-am alta, în afară de asta, despre care clamezi tu, acum, că e a ta. Sigur, biologic vorbind, de fapt, de drept, e a ta. Tu te-ai născut în mijlocul acelor oameni minunați, pe mine doar m-au adoptat. Și, da, familia asta a fost mereu alături de mine. Nu există cuvinte de mulțumire, sunt prea sărace, prea insignifiante sau, poate, eu nu le știu, ca să le spun. Nici dacă erau ai mei, de sânge, cei din familie nu-mi puteau fi mai apropiați. Dar, ce să fac, trec la punctul al doilea: știi ceva, Cristi? De multe, de foarte multe ori, eu nu de familia noastră am și aveam nevoie. Ci de tine. De tine, soțul și bărbatul meu. Omul cu care am făcut casă și am pornit la drum. Pe tine te voiam. De prezența ta aveam imperioasă nevoie. Să fii acolo. Cu mine. Lângă mine. Căci, sunt lucruri pe care nu poți să le faci cu familia, fie ea și cea mai minunată din lume, ci cu omul drag, numai cu el. Numai de el ai nevoie și numai el îți trebuie. Doar el poate să-ți moșească sufletul. Despre asta e vorba. Dar, după cum văd, e greu de înțeles ce spun și ce vreau eu. Tu, desigur, ești bărbat. Nu te încurci cu treburi de astea, muiereshi.

Lui, i se inundă, subit, inima. De apele alea tulburi și învolburate pe care le tot simte între ei. Și, din păcate, în cantitate mare, și în ei. Ce bine ar fi dacă toate astea ar fi într-un film! Ce bine dacă ar putea să oprească derularea lui dintr-un buton. Ce bine dacă, tot ce se întâmplă acum ar fi un promo al filmului și ei ar pune pe toate paginile de facebook următorul anunț: în curând, pe ecrane...

– Ești nedreaptă, Cătălina. Știi că nu e așa. Știi că nu sunt așa.

– Oare, sunt nedreaptă? Și tu ești drept, când îmi spui toate astea? Ești drept când ridici tonul la mine, ești drept când îmi spui lucruri dureroase, ești drept când n-ai încredere în mine?

– Dar nu e vorba de avut încredere, aici! Nici vorbă! Na, c-am zis-o! În tine, normal, am încredere. Totală. Deplină. În orice moment. N-am, însă, în Ardil Escu. E cea mai versatilă, jigodioasă și parșivă ființă pe care o știu. Are cei mai ascuțiți colți în mandibulă. Nu știu cum și cine l-a tâmplărit, dar l-a făcut un monument de mizerie. Nu e altul ca el. Și nici în viața asta nu am mereu încredere. În ea colcăie, adesea, mulțime de șerpi veninoși. Nu știi și nu poți să te ferești de toți. Și, nu, nici în toți ăia care zburdă prin preajma lui, a ardilului, ca mieii pe câmpii, n-am încredere. Și, mai știi ceva? Și de mine mă tem că pot să fac greșeli crase și crunte. O să fie al naibii de greu.

– Eu am zis, cumva, că e facil tot bâlciul ăsta? N-am zis. Dacă era așa, ce rost mai avea să vin încoace?

– Nu trebuia să vii, Cătălina! Nu trebuia! Când isprăveam treaba, veneam și eu acasă. Mai devreme sau mai târziu, se lăsa cu izbândă. Și mă întorceam la tine, la voi, că nu mă duceam în lumea mare.

– Pot să-nțeleg multe lucruri. Pot să admit la fel de multe. Dar de ce ești așa de pornit împotriva mea, acum, nu pricep și pace!

– Ai fost, zici, singură, acasă. Dar ce voiai să fac, dacă am un serviciu? Să iau chitara și să zdrăngănesc din ea, prin parc, ca să fiu, mai mereu, dacă nu mereu, cu tine?

– Nu! În niciun caz, nu voiam așa ceva. Vezi? Începi să nu mai știi, cu plecările astea și cu ardilul pe cap, ce vreau și ce-mi trebuie. Doar să fii cum ai fost, voiam. Și să vezi. Și să auzi. Și să ascuți. Și să simți. Și să știi. E mare lucru ce voiam?

Crezi că nu știu și nu simt – susură gândul lui – și nu sunt? Mai mult ca oricând, știu și sunt și simt. De asta îți spun toate astea. De asta avem discuția asta. De asta se frăsuie inima-n pieptul meu! Pentru că simt. Și pentru că știu.

Ea nu aude susurul ăla și continuă:

– În plus, ți-am spus, Cristi, chiar ți-am spus că o să fac asta. Că doar eu pot să fac asta. Și tu, ce să vezi, ai zis, bine, bine, așa să faci...

– Eu?!? Am zis eu una ca asta? M-a lovit asteroidu-n moalele capului, mi-a făcut bubă mare și eu nu știu? Fugi de-aici, că nici în vis nu aș fi spus așa ceva!

– Eram la Slobozia, când ți-am spus, cu toată seriozitatea, acest lucru. Nu e vina mea că n-ai auzit sau că nu m-ai crezut. Eu, aici, nu te-am luat prin surprindere. Nu te-am pus în fața faptului împlinit. Degeaba te zburlești la mine, mai ceva ca Zdreanță la cotețul cu găini.

– Dacă mi-oi fi spus când dormeam, cum să știu că mi-ai spus? Oricum, dacă, fără să știu, am fost de acord, acum, că știu, poftim, nu mai sunt. Nu mai vreau să fii aici, în jungla asta, în iadul ăsta. Ai venit, ți-ai făcut hatârul, ai văzut, ai luat act de balamucul ardilesc, bine. Acum, trebuie să pleci. Să dispari din acest peisaj infect și insalubru, în care nu aveai ce căuta de la început.

– Nici tu nu crezi ce spui, Cristi. Știi că nu pot să plec. Știi că n-am cum să plec. Și să vreau să fac asta, nu pot! În primul rând, pentru că, intrând în infernul ăsta, cum spui tu, am intrat în vizorul, în perimetrul, în câmpul tactic al ardilului. Și știi că el ar răscoli, cu toți acoliții și cățeii lui, lumea, după mine. Riscul e imens. Adică, poate să afle, în doi timpi și trei mișcări cine sunt, ce fac, de ce am venit aici. Se duc naibii toate! Toată munca. Toate eforturile. Tot timpul pierdut – al vostru – în preajma lui. E bine așa, putem să riscăm în felul ăsta? Spune tu, că tu ești profesionistul aici.

– Sigur că eu sunt profesionistul. Și știu ce fac și ce trebuie făcut. Îl prindem. Noi, ăștia care suntem îndrituiți să facem asta. Mai greu, poate, ca în cazul în care ești și tu la mantinelă, dar nu e imposibil. Cum, necum, îl răstignim. De undeva, îl apucăm! Ce nu-nțelegi? Nu te vreau momeală pentru nenorocitul ăsta. Nu te vreau pusă în pericol aici. Și, trebuie să recunoști, aici sunt, cu adevărat, tot felul de pericole.

– Am venit, sunt aici, nu plec, rămân! Cert! Și știi de ce? Pentru că n-am de gând să te las singur, dacă tot am venit. Și pentru că, îți place sau nu, am sorți mari de izbândă. Știu asta! Ba, și tu știi! Și vreau să-mi joc, cum pot mai bine, fie și la cacealma, cărțile.

– Nu zic că nu ai chintă roială, în cazul ăsta. Ai! A noastră e mai spartă, așa. Că avem, deși nu pare, și noi. Dar nu sunt de acord să faci asta. Nu pot să te las să te expui. Nu pot să văd cum te pui în pericol.

– Eu mă pun în pericol? Și tu ce faci? Pentru tine nu e periculos? Îți amintesc că te-ai băgat singur în asta, de bună voie, nesilit de nimeni. De parcă nu mai are patria alți vajnici apărători, în afară de tine.

– Asta e treaba mea, Cătălina. De aia o fac. Pentru că e treaba mea.

– Nu, Cristi, nu e treaba ta! Treaba ta e să te duci la serviciu, ca un om, apoi să vii acasă și să plimbi copilul prin parc, cu căruciorul. Și să alergi după el, cu iaurtul de la ora cinci. Și să dormi acasă, pe perna ta. Și să fii lângă noi, că eu și prințesica suntem ale tale. Suntem, ce să vezi, în responsabilitatea ta.

Sufletul îi fâlfâie iar. Mai ceva ca stindardul de pe creasta Everestului. L-a atins iar. La coarda cea mai sensibilă din harfa care-i e sufletul ăsta. Foșnește și foșgăie bezmetic acum. Doamne, ce de tremurături vor mai urma!

– Știi, Cătălina, că după cazul ăsta nebunesc, nu mă mai bag în belele de astea cu acoperirea. Doar ți-am spus asta. Acum, de data asta, ultima, și mă retrag apoi, ți-am spus. În nimic nu mă mai bag! Sunt cuminte și bun ca o icoană făcătoare de minuni. Exact soțul pe care l-ai visat, pe care îl meriți, care, la urma urmei, trebuie să fiu. Și vorbesc serios! Numai că, e musai să fac, de data asta, treaba la care m-am înhămat.

– De ce tu, Cristi, de ce tu mereu? Nu ești super erou din filmele la care te uiți. Nu ești captain America. Ești doar un om, ca toți oamenii. Ca Ardil Escu. Și ca mine. De ce crezi că doar tu reușești să-l priponești pe nemernic? De ce nu iei în calcul că și eu pot să fac asta?

– Eu n-am spus că nu reușești o așa operațiune. Nicio clipă! Eu spun doar că ai venit aici, fără acordul meu. Nu am spus da, îmi dau acceptul, ca soț al tău, să vii în coasta ardilului. Să înfrunți primejdii și să riști mult, să riști tot. Să intri în ringul ăsta dement cu mănuși de catifea ori mătase, că sunt eu și ceilalți pe margine și rezolvăm. Nu am spus. Și nici nu te-am împins ori forțat în asta. Tu ai făcut de capul tău. Și nu doar că nu-mi place asta, dar era ultimul lucru, ultimul pe care trebuia să-l faci. Adică, mă deranjează maximum. Atât cât poate deranja și irita ceva pe cineva. Dincolo de limita asta nu mai e nimic. Și o tot repet. Nu trebuia să vii. Nu trebuia să fii aici. Nu trebuia să mă pui în fața faptului împlinit, complotând cu alții prin spatele meu. Bun, ei sunt profesioniști, nu neg, își fac treaba foarte bine și sunt dedicați acestei cauze. Da, dar nevestele lor stau acasă, își văd, cumiți, de viața și de rostul lor, nu apar pe interval la operațiuni de-ale bărbaților. Nu ei stau cu sufletul la gură, nu lor li se poate întâmpla ceva, nu ei sunt luați de proști, nu ei riscă tot ce au și tot ce sunt

în chestia asta. E ușor să fie de acord să-și pună altcineva pielea la bătaie și o lume să ia laurii. Nu trebuia să vii! Nu trebuia să faci asta fără să vorbești cu mine. O spun de un miliard de ori. Ai greșit. Ai plusat mult, prea mult. Adversarul e uns cu toate, toate alifiile. Una singură nu-i e necunoscută. Și am mai spus și spun că e extrem de riscant și de periculos. Și ce facem noi, dar mai ales, ce faci tu.

– Gata, ajunge! Mai scoate-te din priză, ca să pot să zic și eu două vorbe. Deconectează-te de la toată tensiunea asta! Pe asta cu pericolul în care sunt eu nu mai vreau s-o aud! M-am îmbuibat de refrenul ăsta. Mi-a ajuns. Și, cum să zic... Riscăm și ne punem în pericol deopotrivă. Tu și eu. Cred că în ordinea asta. La bine și la rău, Cristi, așa a zis popa la biserică, atunci când ne-a cununat. Cât despre cum am făcut eu, dragă Doamne, de capul meu... Mă tot întrebi, îți tot repet. Nu, de capul meu n-am făcut, dragostea mea. N-am picat aici, pentru că așa am visat noaptea trecută. Întâi că, în primă fază, ți-am spus ție.

– Mie!...

– Ție. Chiar ție, da. Conștiința mi-e împăcată, din acest punct de vedere. Nici nu contează când și cum am spus-o. Ești super-erou, nu, poți tot, știi tot, ești tot, nu trebuia să-ți scape când și cum ți-o spun. Pe urmă, am tot discutat cu ea, conștiința asta a mea, dacă tot am invocat-o și-am adus-o pe tapet... Eu povesteam, ea mă întreba, ea răspundea, eu întrebam, și tot așa. Aparent, un haos total. Apoi, în timp ce ezitam și mă gândeam și analizam și puneam fel de fel de elemente cap la cap, am vorbit cu șefii și cu prietenii și cu aliații tăi. Am luat legătura cu ei și, împreună, am decis ce și cum. Am pritocit un plan. Zicem noi, bun. Poate, cel mai bun pentru a-l încartirui pe nemernic. De la tine știu că, întotdeauna, la boli grele, aplici leacuri tari, nu mergi pe efectul placebo. Acuma să nu-nțelegi că afirm asta despre acțiunea voastră, care e tot a noastră.

– Măi, să fie... A noastră... Deja ești pe felie. Deja ești parte importantă a acțiunii. Deja o revendici.

– Eu te-am ascultat, Cristi, cu răbdare și calm. N-am intervenit, nu te-am întrerupt, nu te-am bruiat, deși nu eram întru totul de acord cu ce spuneai și cu ce spui. Poți să faci, te rog, același lucru? Poți să ascuți? Poți să înțelegi?

– Nu, nu pot să înțeleg! Nu pot să admit. Nu pot să ascult. Nu pot să pricep. Nu pot nimic din toate astea! Nu pot! N-am cum să

pot! Mie și ție, nouă, ne țâțâie fundul aici, în prima linie, nu ălora cu care ai făcut tu cel mai bun plan din istoria conspirativă a lumii. Cum, necum, ei dorm acasă la ei, pe perna lor. Nu-nțelegi? Ei sunt în spatele cortinei. Nu sunt expuși direct. Nu primesc ouă în cap, dacă, Doamne ferește, nu știi, se prăbușește lumea... Căci, cum să-ți spun, Cătălina, lumea asta se poate prăbuși, se poate nărui, poate pica, se poate duce dracului! La ei, ăștia, consultantii tăi, nu se ajunge prea ușor și prea repede. Dar tu, după cum bine ai observat, ai urcat deja pe scenă. Ești sub lupă. Ești monitorizată atent.

– Acum, dă-mi voie să nu înțeleg eu. Și nici să nu admit tonul și acuzele tale. Cei cu care am vorbit și am făcut planuri eu, sunt tot ăia cu care ai vorbit și ai făcut planuri tu.

– Nu, Cătălina. Nu! E diferit. E altceva. E altă gâscă-n altă traistă. Eu am făcut planuri cu ei, pentru că așa trebuie. Lucrăm împreună. Trebuie să facem strategii împreună. Dar tu te joci. Tu nu trebuia, nu avea niciun rost să te bagi în beleaua asta!

– Bun, m-am băgat în asta, dar nu mă joc. M-am băgat pentru că eu cred în ce crezi tu, doar pentru că tu crezi în asta. Nu mai puteam eu de ardilul lu' pește, dacă nu-ți pica ție pe chelie să-i dai o lecție. Eu cred, pentru că tu crezi. Eu fac, pentru că tu faci. Eu zic, pentru că tu zici. Lumea ta e lumea mea. Grija ta e grija mea. Oful tău e oful meu. Clipele tale sunt clipele mele. Eternitatea ta e eternitatea mea. Începuturile tale sunt începuturile mele. Finalurile tale sunt finalurile mele. Rănile tale sunt rănile mele. Sfâșierile tale sunt sfâșierile mele. Dumnezeuul tău e Dumnezeuul meu. Viața ta e viața mea. Tu ești, necondiționat, al meu. Și cum să-ți zic, nu vreau să mai vreau, să tot vreau să fii eliberat de povara ardilului. Vreau să fii eliberat de-a binelea și, în marș triumfal, să revii la mine. La noi. Acasă. E o crimă că vreau să ne înflorească iar toate grădinile cu trandafiri? Greșesc dacă mi te doresc părtaș la admirat și mirosit trandafirii? Te vreau liber și al meu. Și nu ești. Nu mai ești. Iar eu asta vreau. Doar atât. Și punct. Pentru totdeauna vreau să scapi de poveri și de angoase și să revii în viața mea! Mă rog, și ntr-a ta. Că ești pe pilot automat acum, nu mai trăiești, ca un om, ca toți oamenii, cu gândul la Ardil, cum ești. Îmi vreau și ne vreau viețile înapoi. Simple, liniștite, armonioase, cum erau înainte. Ne vreau pe noi, noi, amândoi, cei care eram înainte de Ardil Escu, înapoi, la noi. De-asta, doar de-asta m-am băgat în această belea. Însă, fii convins: iau totul și fac totul serios.

– Nu trebuia să faci nimic! Nimic! Nimic însemnând nimic! Trebuia doar să mă aștepți acasă, că veneam eu, când terminam aici.

– Hai să ne liniștim, Cristi. Hai să vorbim cu obiectivitate și calm. Hai să pornim de la faptul că, da, acum sunt aici și de-acum încolo trebuie să mișcăm căruța cum trebuie și cum e mai bine. Împreună. Și cu mine, alături de voi, la butoane. Acceptă asta. Înțelege. Sunt aici. Și aici rămân.

– Nu cred. Asta nu poate să rămână așa.

– Iubire, hai să nu mai exagerăm și să nu mai dramatizăm. Uite...

– Cătuși de puțin, nu exagerez, Cătălina. Ba, dimpotrivă. Sunt doar evaziv. Și dacă tu nu știi asta, că primejdiile sunt mai mari și mai multe și, aproape, inerente, decât le spun eu, atunci e grav.

– Vezi, am plecat de la faptul că mi-ai zis că am făcut de capul meu și am ajuns la primejdiile inerente. Uite, îți mai spun ceva: am vorbit, pe departe, cât de departe s-a putut, și cu ai noștri. Iar bunica, trebuie să recunosc, a fost edificatoare în luarea deciziei de a veni aici, cu cele pe care mi le-a spus.

– A, dacă și bunica a fost de acord, ce mai, m-am liniștit! Mi s-a luat un cataroi de pe inimă! O lespede mi s-a luat! Bine că a fost de acord bunica! Ea, care e Dumnezeu Tatăl, pe pământ! Doamne sfinte, ce s-ar fi întâmplat, dacă nu era bunica de acord? Se prăbușea cerul peste Marea Neagră! Nici nu vreau să mă gândesc ce se întâmpla, dacă mamaie zicea nu.

– Poți să fii ironic și să faci bășcălie, cât vrei. Dar, să știi că eu cred în ce spune ea. Nu minte și le zice pe drept, întotdeauna.

– Îmi place mult, mult de tot, asta. Sunt fan. Și bunica e idolul meu. Când mă fac mare, vreau să mă fac ca bunica. Adică, nu ca, bunica direct vreau să mă fac și să fiu! Of, Cătălina! Tu vezi unde am ajuns? A ghicit bunica în cafea și-n tarot, și-n ce mama mă-sii o fi mai ghicit, când n-avea ce face și pe cine prosti, că pică ardilul lu' pește, dacă intri tu în zeama asta și, gata, noi, toți, o luăm de bună. Mergem pe sârmă. Așa e! Ce bine că există bunica! Și ce bine că le zice ea așa de drept și de bine! Nu, da', gata, acumă sunt liniștit.

– Intuiția mea îmi spune exact același lucru pe care mi l-a spus bunica din cărțile ei. Eu pot, eu pot să ajut la prinderea și detronarea și mutarea ardilului în alt domiciliu! Știi că nu mă înșală intuiția asta, a mea.

– Nici ghicitul bunicii și nici intuiția ta n-au, în cazul de față, nicio relevanță! În treburi de astea, ca prinderea ardilului, nu se lucrează cu bagatele de acest fel. Țsta nu e un joc, Cătălina! Nu e bambilici! Nu e comedie. Nu schimbăm finalul și acțiunea din mers, după cum ne vine inspirația. Nu tragem duble, până ne iese bine filmul. Pare că suntem pe plajă, la plimbare. Însă, de fapt, suntem în mijlocul oceanului, înconjurați de rechini. Rechini am zis, nu delfini. Țștia nu lasă nimic. Nu iartă nimic. Nu pierd nimic. Cer sânge și când n-o cere situația, darmitte când o cere și o impune! Și tu îmi spui... Cum naiba, pentru mine și în locul meu hotărâsc mama, tata și bunica? Ce familie fericită și minunată suntem noi! Dar Reta? Mătușă Reta n-a zis nimic? Ea nu și-a dat acordul? Ea n-a auzit la vreo slujbă că e bine și minunat ce facem noi? Mama mă-sii de situație! Așa am ajuns? În plus, o urlu cu țarie: era treaba mea, Cătălina. A mea! De câte ori m-am băgat eu în chestii de-ale tale?

– De multe ori! Ai făcut de capul tău, pentru mine, de multe ori. Fără să mă-ntrebi. Fără să îți dau acceptul. Fără să te consulți cu mine. Că era bine așa cum ai crezut și cum ai vrut tu, de aia ai făcut. Sau că așa bănuiai, că e bine cum ai făcut tu. Nu-mi amintesc ca eu să te fi răsucit atât la rotisor, cum faci tu acum, cu mine.

– Erau chestii personale, Cătălina, nu profesionale, nu de anvergura asta, nu de calibrul ășta, nu cu riscurile astea.

– Cristi, iubitele, crede-mă! E bine așa! E bine cum o facem. Eu pot să-l arunc pe nemernic de pe coama calului. Eu, împreună cu voi. Suntem cea mai tare echipă. Suntem cei mai buni. Ai încredere. Știu ce spun. Știu că va fi așa.

– Nu, nu va fi așa deloc! Nu va fi! Pentru simplul fapt că tu vei pleca acasă. Acum! Nu mai rămâi aici nicio secundă.

– Pe cuvânt că exagerezi! Și tot pe cuvânt că nu știu de ce. Bine, poate că trebuia să vorbesc serios și la obiect cu tine, întâi, mai ales, în special și în orice fel. Ești soțul meu și, da, așa se cădea. Să ne sfățuim amândoi, să luăm toate hotărârile împreună, deci, și p-asta care e foarte importantă. Dar de unde să te iau? Nu mi-ai venit acasă, în fiecare seară, ca toți bărbații normali din lume. Cum să vorbesc cu tine, când sunai atât de rar și stăteai doar trei secunde-n telefon? Pe Facebook nu intri, nici pe whatsapp, mail nu pot să-ți trimit. Și nici, din păcate, porumbei voiajori nu pot să folosesc, ca să vorbesc cu tine, ca o nevastă cu bărbatul ei. Cum

să fac, Cristi? Cum să fi făcut? În plus, așa cum ți-am spus, am cugetul destul de curat, pentru că, mai mult sau mai puțin, mai direct, mai ascuns, mai pe față, mai prin spate, eu te-am avertizat de ce aveam de gând. Nu doar că te-am lăsat să înțelegi asta. Am afirmat-o.

– N-ai jucat corect! Ai trișat. Ai furat startul. N-ai pus cărțile pe față, cum trebuie. Ai îmbârligat lucrurile și ai lovit pe ascuns. N-ai spus verde, când eram amândoi față în față și-n deplinătatea facultăților mintale, că faci asta. Iar eu, o repet, nu am fost niciodată, dar niciodată, de acord cu așa ceva. Și nici n-o să fiu în vecii vecilor! Mi-ai înfipt cuțitu-ntre spete. Și e acolo. Și doare.

– Eu aș zice că am venit să smulg grenada aia care aproape e în mâna ta, cu cuiul scos, gata să bubuie. Și s-o arunc departe, cât mai departe. Dar, oricum ar fi, amin! Hai, calmează-te un pic. Sunt aici. Cu sau fără acceptul și voia ta. Acum, eu zic să încetăm cu toate astea și să vorbim despre ce urmează să facem, pe mai departe. Tu realizezi că ne certăm, cum n-am făcut-o niciodată? Tu îți dai seama că nu din cauza problemelor noastre, ci din pricina ardilului, ne punem în furci? În continuare, el stă, moț, între noi. Aproape că ne asmute unul împotriva celuilalt. Bine, sunt de acord, nu direct mi-a zis el să vin încoace și nu direct tu ai admis asta. Numai că, uite, de-asta am făcut-o. El ne-a furat liniștea căminului, armonia familiei, clipele noastre bune. Mi te-a furat pe tine infectul ăsta! Mi te-a luat de lângă noi și mi te-a aruncat în abisurile lui mizerabile. Mi te-a schimbat radical. Mi te-a transformat într-un alt om. Un om pe care nu-l cunosc și nu-l vreau lângă mine și lângă fiica mea. Am venit aici, cu sau fără acordul tău, cu sau fără acordul șefilor tăi, cu sau fără acordul familiei tale și al bunicii, ca să mi te gădesc. Ca să mi te recuperez. Ca să mi te iau acasă. Ca să fii al nostru. Ca să fii cel care erai înainte de nenorocitul ăsta. Ca să ne recuperăm viața împreună. Ca Ardil Escu să nu mai fie între noi, moț! Ca să plătească odată. Ca să se facă dreptate. Crezi că mie îmi e sau mi-a fost ușor? Crezi că dau pe din afară de fericire că am intrat în rolul ăsta? Crezi că nu aștept să se termine mai repede tot? Crezi că nu știu ce implică toate astea? Crezi că nu-mi era bine acasă, lângă fetița noastră? Crezi că am sufletul ușor, când mă gândesc că am lăsat-o și am venit aici, lângă tine? Crezi că nu m-am perpelit cel puțin atât cât te-ai perpelit și tu? Dar știu, știu, chiar știu că, fără să vreau asta dinadins, am un as în mânecă. Știu că pot să te ajut. Știu că pot

să te recuperez mai ușor, dacă sunt aici. Știu! Înțelege, știi! Și, deși n-o spui, știi că știi și tu. Nu mai pot să ne înfruntăm. Vreau să ne oprim, iubire. Mai avem un pic și aruncăm cu vitriol, unul în celălalt. Ca să nu zic că, uite, parcă și văd țevile de tanc pe poziție de tragere. Ale tale trag spre mine și ale mele, se-nțelege, te iau pe tine la țintă. E o situație care, serios, nu-mi place.

Mda... Indubitabil, Cătălina are dreptate. El a venit harjat, după ce și-a impus să fie astfel, și n-a mai cedat. A rămas așa. A vrut, s-a forțat, s-a obligat, și-a pus pistolul la tâmplă, ca să fie, cu ea, în felul ăsta: rău, dificil, grosolan, neînțelegător, neiertător, fără gesturi tandre și calde. Pentru că, mai bine ca orice, acum, e ca ea să nu fie aici. Cu cât e mai departe, cu atât e mai bine. Pentru ea. Pentru el. Pentru ei. Pentru tot mersul. Și, cu cât mai repede e cât mai departe, cu atât e mai minunat. Însă, ea are dreptate. S-a aprins. S-au aprins. S-au învolburat. Aproape c-au pus, din cauza mizerabilului de Ardil Escu, mâna pe satâre. Și, de când sunt căsătoriți, nu au avut astfel de atitudini, de ieșiri, de controverse, de discuții, de aprinderi, de certuri, de neînțelegeri. Niciodată! Viața le-a curs lin, ca o apă neînvolburată, din mijlocul câmpiei. Au avut dragoste, dragoste mare, la temelie, respect, toleranță, înțelegere, preaplin de trăiri, visuri înflorite prin piersicii dați în pârğ, mări de flori parfumate, palate de cleștar, diamante de simțiri. S-au mai contract, s-au mai tachinat, s-au mai cârâit câteodată. Însă, niciodată de am ploare și, mai ales, niciodată ca acum. Au avut, pentru ei, concerte de viori, nu răgete de vuvuzele. Și basmul – nu de adormit copiii, la gura sobei, ci temeinic și real, trăit clipă de clipă de amândoi – s-a scris ușor, pagină cu pagină, dar decisiv pentru întreg parcursul. Cum crește aluatul de pâine bună, fragedă, făcută în casă.

Bezmetic și haotic, dintr-o dată, lumina electrică vrea să-și intre în pâine. Se aprinde, se hlizește un pic la cei doi interlocutori, vrea să stea și să-și înjghebeze niște rădăcini, dar n-are vână să rămână. Și se stinge iar, ca luna sub botezul aurorei. Apoi, iar și iar, ca-ntr-un ritual păgân, o ia de la capăt. Pare, în jocul ei de-a fi ori de-a nu fi, că transmite semnale morse neantului. Și, când reușește să arunce ancoră de stat, inundă camera cu scântelieri de mărgăritar. Sau de mărgean. Sau de diamant. Numai bune de făcut palate din ele.

– Îhâm, rostește bărbatul, ca pentru el, au găsit... defecțiunea feștilei.

Femeia, la vorbele lui, nu găsește cu cale să răspundă. În fond, ce să spună? Dacă administratorii și electricienii au reaprins lumina, e clar că, în clipa asta, au rezolvat problema. Doar nu era să stea în beznă un hotel întreg până termină ei de certat. Mai mult decât lumina din cameră, ea aștepta și așteaptă curcubeul discuției lor. Căci, nu-i așa, vine ploaie, vine furtună, vine grindină. Dar trec, la un moment dat, toate. Și, din coasta orizontului, se ițește curcubeul. Acum, la ei, cu ei, trebuie să fie la fel. Curcubeul stă la pândă, gata să-și facă în ei cartier general.

Cristi Popa scrutează cu ochi de vultur depărtările – de moment – nevestei. Nu, pe cerul lor nu e, acum, nici spectacol, nici curcubeu, nici soare. Plouă, doar plouă, cum a plouat cu cisterna și când și-a făcut ea apariția. Căci, mai că-i venea și lui să spună, ca Manole, când îi venea Ana cu de mâncare: dă Doamne pe lume o ploaie cu spume, să facă pâraie, să curgă șiroaie, apele să crească, mândra să-mi oprească...

Clar, ea are dreptate. Există un atu. Există o oportunitate. Există o șansă. Există un ajutor. Sunt în mâinile ei, astea toate. A văzut. A simțit. A înțeles. E clar ca lumina din sufletul zenitului. Numai că... Păi, numai că, în el, spasmodic, sângele ăla, Dunăre revărsată, țâșnește nestingherit, de peste tot. Îi umple gura, îi inundă ochii, îi sfâșie ficatul. E sânge cleios, închegat și șiroind, în egală măsură. Și lui îi e teamă. Atât de teamă! Cum nu i-a fost altădată, cum, de fapt, nu i-a fost vreodată. Cum n-a crezut că poate să-i fie. Și-i e teamă pentru ea, pentru integritatea ei, pentru sufletul ei, pentru viața ei, pentru toate ale ei. Aici, și nu e așa, o vorbă la-ntâmplare ori la plesneală, se poate întâmpla orice. Absolut orice! Inclusiv, din cine știe ce pricini, lui Ardil Escu să i se pună, la modul rău și brutal, pata pe ea. Pe cât pare acum de prins și de la cheremul ei, pe atât se poate schimba, în două, trei secunde, tot! La antipod, se ajunge mintenaș cu Ardil Escu. Acuma e medalia, peste o clipă e reversul. Doar o mișcare greșită, doar o vorbă anapoda, doar o privire nelalocul ei și tot, absolut tot se poate răsturna cu fundul în sus. Adesea, nici de astea nu e nevoie, în cazul nemicului. Ce naiba... E doctor în Ardil Escu, la cât l-a studiat și la cât l-a analizat. Până și-n dungă l-a pus sub vizor și sub lupă și sub ochean. Și știe că nu se înșală. Jigodia n-are niciun Dumnezeu. Niciunul! Nici în cer, nici pe pământ. Dacă un om, din cine știe ce considerente și pricini, uneori, doar de suprafață, neîntemeiat, nu mai prezintă interes pentru el, îl

sacrifică imediat. Într-o clipă. Harști, harști... Fără vreun regret, fără vreo muștrare de conștiință, fără vreo strângere de inimă, fără vreo remușcare, fără vreo rețineră. Îl face harșice. Mătură cu el pe jos. Îl distruge. Desigur, în cel mai fericit caz. Pentru că, dinspre Ardiil poate veni orice boare de vânt, dar și orice uragan, orice catastrofă, orice nenorocire, orice taifun. N-are limită și buton de oprire. Căii nemernicului aleargă bezmetic. Și nimeni, așa s-a văzut și constatat de-a lungul timpului, nu poate să-i oprească, să-i prindă de frâu sau să le pună vreun stăvilă în cale. De zăbală, nici nu poate fi vorba. Și aleargă pe unde și cum vor ei. Mai ceva decât cei sălbatici, ai Dobrogei.

Nu! Nu trebuie să cedeze. Da, Cătălina are dreptate. Dar și el are. Sângele ăla care tot țâșnește prin conștiința lui, prin eul lui, pe retina lui, ar putea fi al ei. Nemernicul poate ajunge, dacă își dă seama de joc, s-o ucidă. Fără nicio apăsare. De câți care i-au stat aproape nu s-a dezis! Pe câți nu i-a terminat! Pe câți, așa cum zice mereu, nu i-a belit! În fel și chip. Și el nu poate să permită, așa, detașat și liniștit, ca o floriceică, una ca asta. Mai bine să nu-l prindă pe nenorocit, în veci – asta e, nu ține el lumea pe umeri, ca Hercule – decât să pățească ea ceva. Fie și să i se miște un singur fir de păr de pe cap. Ori un flec de la sandalele astea cu care, uite, încă e încălțată. Mare artă și să stai, atâtea, atâtea ore, pe tocurele alea. Numai de când a ajuns la vila ardilească e o grămadă de timp. Și, cu siguranță, e mai demult încălțată cu sandalele astea. Bine că nu sunt pantofi. Țâștia erau și mai și. Pe el l-ar lua cu leșin de la așa papainoage. De picioare, cât și cum l-ar durea, nici nu mai vorbește. În fond, pesemne că femeile sunt mai puternice și mai rezistente, la multe chestii, decât ei, bărbații. Deși, ei, da, se țin și se cred cei mai cei. Iar ea, Cătălina lui, a avut o zi grea. Și lungă. Atât de lungă. Uite, cât, cel puțin, două zile de lungă. A ostenit, neîndoios.

– Dă-ți cataligele alea jos din picioare, îi zice, ușor îmbunătă, că poate ai obosit cu ele, de atâtea vreme. Le-ai ținut și ude, și uscate și în toate felurile. Eu îneebuneam cu ele.

Cătălina simte că furtuna aprigă de până acum, e pe cale să se ducă. Să-și ia tălpășița și să plece spre alte zări. Ca ploaia care vine, furioasă, de la Cluj și apoi pleacă liniștită. Mda... Iese. Curcubeul. Da. Iese. În chiar clipele astea. Numai bun de immortalizat pentru ce va fi și va veni.

– Hai că te ajut eu. Te descalț eu. Căci, cu siguranță, după așa zi, după așa emoții, după așa intensitate de trăiri, nici nu mai ții pe unde și cum calci. Așa. Lasă piciorul moale. Trebuia să-ți iei ceva mai ușor, fără tocuri. Mereu îți spun să ai mai multă grijă de tine și niciodată, ca o fetiță neascultătoare ce ești, nu mă asculți.

Aruncă sandalele ce-i țineau iubitei picioarele zălogite-n ele și, pentru prima dată de când a venit la hotel, după ea, i se uită ei în ochi. În ochii verzi, ca primăvara în luna mai. Și acum, după destul timp de când a cunoscut-o și a făcut-o a lui, nevasta lui, se rătăcește, iremediabil, în ochii ăștia. Sunt mirifici. Sunt bestiali. Te îmbată, deși, tu, creștin practicant, n-ai pus gura pe alcool, ca și cum ai deșertat pe gât o vadră de tărie. Ea, în totalitate, e astfel. Bestială. Mirifică. Dătătoare de senzații cu licori tari. Așa, cu siguranță, va, vor fi, mereu. Ea. Ochii ei. Toate ale ei. El, în ce-o privește. Și, poftim, să pună acum Ardil Escu laba pe ea.

– Of, belea ce-mi ești! – îi spune când, cu brațe ferme și puternice, de bărbat, o trage lângă el. În brațele lui. La pieptul lui. Ea nu se opune. Nu înalță stavile. Nu îl respinge. Se lipește, doar, cum face mereu, de el. De sufletul lui. De eul lui.

– Ține-mă, așa, în brațe, până la sfârșitul lumii.

O strânge mai tare. Și mai tare. Ce bine ar fi dacă în loc de acțiune și stres cu ardilul mamei lui ar dansa acum, cu ea, ore în șir. În ploaie. Pe malul mării. Numai ei doi. Și orizontul cu sclipiri de sineliu. Și, discret, ca un susur de vioară venit de departe, marea. Ah, ce dans minunat și grozav și liniștit ar fi! Mda... Ar fi. Dacă și ei ar fi prieteni cu pacea aia fabuloasă, de dinainte de Ardil Escu. Dar, nu sunt. Nu mai sunt. Și nu e moment de dansat. Nici în ploaie, nici pe malul mării, nici altcumva și nici altundeva. E, din nefericire, clipă de război. Și, măcar de-ar fi clipă...

– Tu știi că, acum, cu tine aici, sfârșitul lumii vine mai repede. Mai repede chiar și decât a prevăzut și preconizat, la vremea lui, Nostradamus.

– Asta e. Nici Nostradamus n-a fost perfect. Ține-mă în brațe până atunci.

Îi simte parfumul delicat, de iasomie. De câte ori nu se împărtășește cu el, de câte ori nu e agheasma lui... Și părul negru, de abanos. Și trupul subțire, lipit de-al lui.

– Of, iubita mea iubită... Și nebună. Și iubitoare. Și de neclintit. De ce-mi faci tu asta? Beleuța mea! De ce? Zi-mi, de ce...

– Ce-ți fac? Că te țin în brațe și vreau, la rândul-mi, să mă îmbrățișezi cu dor și cu dragoste și tu, asta zici?

– Sigur că nu, hoțomanco. Te-aș ține în brațe, așa, nu o viață, nu șapte, nu șapte-ș’șapte. O eternitate, cât toată lumea din lume te-aș ține în felul ăsta. Știi că aș face-o. Știi că nu exagerez. Dar, ai luat notițe bine. Mă îmbârligi de nu mă văd. Știi tu care-i focul meu acuma. Știi tu ce mă omoară. Știi tu ce mă pune jos.

– Stttttt... Nu mai spune nimic. Nu mai relua tirada. Nu mai scoate tunurile. Nu mai da drumul fiarelor din cușcă. Mi-am dat armura jos. Sunt, cum ar veni, cu pieptul dezgolit.

– Sunt neînarmat, parol, și eu. N-am nici măcar briceag, în clipa asta. Și îmi doresc să dorm o mie de veșnicii lângă el, lângă pieptul tău dezgolit. Hai, pace! Sau, măcar armistițiu. Te iubesc mult prea mult ca să te supăr, ca să te tot supăr. Să nu-i spui lu’ Ardil. Că, uite, o dau anonimă p-asta. Zi-mi de prințesica mea. Ce face? Cum e? S-a cumișit? S-a făcut fată mare și frumoasă, ca mama ei?

– E bine prințesica. E vioaie, e fericită, e sănătoasă, e, aproximativ, nu în totalitate, cuminte. Doar că îi duce dorul lui tati.

– N-am convenit că acum e fără atacuri? De ce ridici piatra?

– Nu ridic și nici nu dau cu piatra. Spun un fapt. Îți duce dorul. Te strigă, te cheamă, mă duce prin toată casa ca să-l căutăm pe tati.

– Te ducea, iubire, te ducea. Că acum duce pe altcineva. Cel mai probabil, pe bunici. Tu ai lăsat-o și ai venit să scrii istorie cu Ardil Escu, la Mamaia.

– Pofitim! Cine stă cu mâna pe satâr, gata să lovească? Eu? Sau tu?

– Nu, niciun satâr. Nici vorbă! Eu spun doar, ca și tine, un fapt. Nu-i așa? N-ai plecat și n-ai venit înoace? N-a rămas copilul cu bunicii și mătușile și unchii? A rămas...

– Și când te gândești că suntem la mare... La Mamaia. Chiar în locul unde mi-ai desferecat, acum câțiva ani, toate temerile și toate angoasele și toate tainițele. Chiar în locul în care, indubitabil, mi-am lăsat reduta vajnică în mâinile tale. Chiar în locul în care, mai mult ca oricând și ca oriunde, a început totul. Tot visul nostru. Toată povestea noastră. Toată istoria noastră, dacă tot ai folosit tu cuvântul ăsta.

– Ai dreptate, iubire, ai dreptate. Așa a fost. Și așa e. Și, da, fără urmă de dubiu, suntem la mare. La Mamaia. Deși, pe plaje diferite, cum ar veni, dar la mare. Și la plajă. Și la soare.

– Cine-ar fi crezut? Cine s-ar fi gândit, când vorbeam în curtea casei noastre, prin mai, că ajungem mult mai repede decât ne imaginam, la mare? Părea departe, nu doar marea și vacanța, dar și intrarea în bârlogul ardilului. Pe atunci, trăgeam nădejde toți că Radu Munteanu are dovezi zdrobitoare pentru prinderea nemernicului. Și ți le dă.

– Dacă tu crezi că noi, acum, mai ales tu, suntem în vacanță, te înșeli amarnic. Aici e război. Aici e măcel. Aici e genocid. Dacă nu se mai înfiletează bine – adică perfect, nu bine – o șaiabă, un șurub, un cui, e jale mare. E vai și amar de fundul nostru. Crede-mă că nu spun goange.

– Din câte am zis eu adineauri, tu ai reținut-o doar pe asta cu vacanța. Nu te-ai deconectat. Nu te-ai scos din priză. Nu te-ai dezarmat. Am crezut că ai făcut-o. Că le-ai făcut. Dar ești tot pornit și tot cu capsă pusă.

– Nu sunt, iubirea mea, nu sunt cu capsă pusă. Uite, pe cuvânt, că nu mai sunt. Gata. A trecut. Le-om duce și le-om trece împreună pe toate. Om scăpa, umăr lângă umăr, și de ardilul lui pește prăjit. Om reuși amândoi să facem praf și pulbere și cea mai rezistentă cetate în fața legii. Suntem amândoi. Suntem împreună. Suntem una. Suntem în aceeași barcă, sub același cer, pe aceeași plajă. Reușim. O să fie bine.

– Vezi, acum mai vii de acasă. Acum putem să vorbim ca oamenii. Acum ești tu.

– Nu, acum îți dau apă la moară și, mai ales, dau apă la moară unei enorme greșeli. Nu trebuia să vii aici. Nu trebuia să fii aici. În fine. Ești aici. Ai venit. Și va fi al naibii de greu. Ardil Escu nu e așa cum apare la televizor. Vezi, Doamne, jovial și șarmant și spontan și cu aplomb. Ardil Escu patronează mafia statului de drept. Și dacă spun mafie, tu știi că spun foarte multe. Și nu bune. Și dacă mai zic și că el e boss-ul, spun nu enorm, ci tot. Lupta e dură, inegală, cumplită. Și, aproape la propriu, pe viață și pe moarte cu el. Face multe. E băgat în multe. E hârșit în multe. Nu că e deștept, că e. Dar e diabolic. Dracul pe pământ e! Zămislit din tagma dracilor e. Și, de parcă nu era de ajuns, are în mână și pe mână un întreg sistem. Cum îi ține pe toți sub ascultare, doar bănuiesc. Unii sunt ca el, aceeași plămădă, acționează din rațiuni mizerabile,

alții iubesc puterea de aparenți Dumnezei, pe care el le-o oferă, pe alții îi unge, îi mituiește, îi șantajează, îi...

– Taci, acum taci! Nu mai zice nimic, Cristi. Știu că e în totalitate cum afirmi. Ba știu și că toate cele pe care nu le spui cu vorbe sunt exact cum te temi că sunt. Și-ți știu acum toate spaimile, toate frământările, toate apăsările. Știu că somnul tău era, oricum, pe sponci, aici, iar cu venirea mea, nu mai e deloc. Știu că neliniști mari te gâtuie și te chinuie. Știu că tensiunea e la cote de avarie. Dar, de asemenea, știu că, într-un fel sau altul totul, în ce ne privește, se va termina cu bine. Trebuie să mă crezi.

– Într-un fel sau altul... Vezi, paleta e largă și deschisă. Exact așa va fi: într-un fel sau altul. Nu avem cum să știm cum va fi un fel sau alt fel.

– În noaptea asta, în dimineața asta, în ce-a mai rămas din întâlnirea noastră de taină, hai să nu ne mai gândim la felurile în care poate să fie și să se termine tot. Hai să lăsăm pe mai încolo, pe de acum încolo, toată situația și toată demența. Acum să ne bucurăm de clipele astea în care suntem împreună. Sunt doar clipe, nu veșnicii. Și sunt puține, din păcate, mult prea puține, pentru câte doruri și cât drag avem în noi. Nu știu când, dat fiind întreg mersul, vor mai fi altele la fel. Noi vom mai fi, vom mai sta, vom mai vorbi ca acum. Lucrurile, știu, se pot complica. Pot lua o turnură pe care niciunul nu o dorim. Cerul, da, cu adevărat, poate lua foc. Dar și apa de izvor poate să fie vâlvătaie. Știu. De aceea, ardă feștila, aici ori aiurea, cum o arde, nu mai vii s-o stingi. Și nici eu nu te mai aștept cu sandalele roșii în picioare.

El aproape că izbucnește în râs:

– Ce ți-e și cu acoperirea asta, dragă nevastica mea! Învață oul pe găină, ce și cum. Mai e un pic și mă pui să iau notițe. Ba, mă scoți și la lecție și-mi dai notă.

– Înainte să se întâmple asta, c-am uitat, cu atâta încărcătură și cu atâta consum, hai să ți-o arăt pe piticuța noastră. Am în telefon două poze cu ea. Numai două, din păcate. Special pentru tine păstrate.

– Hai, arată-mi repede! Că mă topesc de dorul ei. Mica mea comoară. Frumoasa lu' tati! Dulcețica mea mică. Are, pe mai departe, ochii tăi. Nu s-au schimbat, cum se spune că se schimbă ochii nou născuților, după o vreme. Bine, ea nici nu mai e bebe, nou născut sau prunc. E fată mare. Și e frumoasă foc. Ca mama ei. De fapt, mica noastră minune și mama ei sunt, de departe, cele

mai frumoase fete din lume. Era una singură cea mai frumoasă, dar a venit prietesa și acum sunt două. Și eu le iubesc pe amândouă de nu mai pot. Sigur, mama ei știe bine asta. Chiar dacă m-am pomenit în câmpul muncii mele cu ea și m-am înfuriat la maximum. Prichindica mea. Pupă tati fetița scumpă. Mi-ai făcut o bucurie cu astea două poze, iubire.

– Așa mă gândeam și eu.

– Însă, cred că știi că, la un astfel de război, ca ăsta pe care îl purtăm aici, nu vîi cu date și dovezi de acest fel. Nu ai acte de identitate care nu concordă cu noul nume, nu ții poze, în afară de alea contrafăcute, în geantă și în buzunar, cu persoane apropiate, nu ai un telefon pe care te sună toți cunoscuții, nu...

– Da, iubitul meu... sau, mai degrabă, domnule subcomisar, știi. Știi toate astea. Dacă nu aveam idee, dacă nu mă încunoștiințau nici șefii și prietenii tăi, tot mă prindeam când te-am văzut pe tine, la Slobozia, că în locul verighetei, care a lăsat urme, pentru că nu ai mai scos-o înainte, ai pus pe deget un inel de argint care nu spune nimic, dar acoperă spațiul ocupat anterior de verighetă.

– Am observat, fii convinsă, că ai făcut același lucru.

– Știi c-ai observat. Și știi, ziceam, și de poze. Am riscat acum, convinsă fiind că nu-mi controlează, încă, Ardil Escu geanta și telefonul. Știam că nu mai poți de dorul fiicei tale și am vrut, pentru câteva clipe, s-o vezi. Știam, desigur, că venirea mea aici nu rămâne netaxată, că tu, din pământ, din iarbă verde, din cer, vîi să vorbim. Lucru care, desigur, s-a-ntâmplat.

– De fapt, care-i planul ăla mirobolant, Cătălina? ăsta care te-a urcat pe tine, cam prin actul al doilea, pe scenă. Că mă rîcâie de nu mai pot. Bun, Ardil Escu te place. Ba, mai mult, voi mizați că e – și chiar cred că e – îndrăgostit de tine. Și mai încolo? Cât de departe ești dispusă ori trebuie, conform punerii în scenă, să mergi? Ce zice la planul ăla? Și, pe cuvînt, întreb pentru mine, nu pentru un prieten.

– Îți dai seama și tu că îl duc cu vorba. Trag de timp. Bag goange. Agit apele. Strîng, ca voi și cu voi, dovezi. Până când vine momentul flagrantului decisiv, ca tu să-l poți trimite la mittica. Doar nu crezi că mă culc, conform sau nu planului, cu Ardil Escu.

– Nu, nu cred asta. Nu mă duce gândul chiar până acolo. Adică, încerc să-l suprim, dacă el face ochi în mintea mea. Deși, nemernicul ăsta nu e ca mine, să te înțeleagă, să te respecte, să

te iubească, să vrea ce și când vrei tu. Și întreb, dacă el vrea mai mult decât să te placă de la distanță, desigur, distanța impusă de tine? Bun. Să zicem că, dacă te vrea la pat, îl îmbârligi și-l eviți și-l sucești și-l duci cu vorba. N-am auzit, recunosc, că a violat o femeie. Asta, deși, la viața lui a făcut și face și pe dracu'. Dar dacă vrea să, nu știi, te ia de nevastă? Ce ne facem atunci?

– Păi, atunci e bigam și îl arestezi pentru asta. E un motiv pentru care poți să-l prinzi, dacă orice altceva întârzie, nu se leagă, nu se pupă.

– E ușor de zis, iubita mea iubită. Să trecem la fapte, o să fie mai greu. Iisuse, unde-am ajuns! Nu vreau să zici iar că scot bateria de tunuri. Dar tu-ți dai seama că am ajuns să mă gândesc în ce fel pulhav se va uita ăla, și nu doar, la tine? Realizezi că trebuie să te negociezi cu nenorocitul? Vor fi priviri, vor fi atingeri, vor fi vorbe-n doi peri, între tine și vechitura de Ardil. Iar eu trebuie să stau cuminte și nepăsător pe margine, să văd, să admit, să las lucrurile să se întâmple. Și...

– Iubire, e doar un joc, știi. E doar un rol. E doar un mod de a-l face să pice mai repede și mai ușor. Știi că peștele nu trage la cârlig, dacă nu e râmă acolo.

– E doar un joc, da. Știu. Însă, ce nevoie aveam noi de jocul ăsta? De ce trebuia să ne batem cuie în pantofi degeaba?

– Nu e degeaba. Te asigur că nu e degeaba. O să vezi. Actorii fac, dacă e așa, o muncă în zadar? Ori balerinii. Ori...

– Nuuu... Știi bine că nu se compară una cu alta. Sunt lucruri diferite. O găscă într-o traistă și o rață într-alta. Numai când mă gândesc acum ce și cum va fi, simt că mă apucă zambalucii. Doamne, mare și multă răbdare mai trebuie să-mi dai în zilele următoare! Câte-or fi ele!

– O să treacă totul cu bine, iubire. Noi o să trecem cu bine. O să vezi.

– Acuma, dacă n-oi mai avea răbdare, n-oi mai rezista și m-o enerva ăla mai mult decât prevede legea, am și pistol. Îl scot și pac, pac...

– Nici în glumă, of, să nu mai vorbești astfel. Vrei – și trebuie – să-l prinzi pe nemernic viu, ca să-l trimiți la pușcărie, nu e cazul să treci la represalii. Or, iubitul meu iubit, poate că nu mă vrei aici ca să poți fi și desfășura nestingherit cu Elena?

– Cu Elena? Am eu vreo treabă cu muierea aia?

– N-ai? N-ai, nu?

– Cătălina, ce vorbe sunt astea? Normal că n-am.
– N-ai... Și cu sutienul ăla ce-a fost?
– Păi, ai văzut și tu că n-a fost nimic. Ai fost de față.
– Am fost. Dar, dacă nu eram? O încheiai la sutien?
– Ce tot spui tu acolo? Eu nu i-am dat niciodată nas Elenei cu avansurile pe care mi le face. Am ținut-o la distanță. Am fost chiar bătăran cu ea.

– Mda... Distanță, distanță, dar din toată adunarea aia de acolo, dintre atâția oameni, inclusiv bărbate-său, Elena te-a găsit, te-a ales, te-a preferat pe tine. Hodoronc-tronc, s-o închei tu la sutien! Tuta naibii! Lipitoarea lumii...

– Înțelegi acum cum va fi, cum îmi va fi, când Ardil Escu te va ține de mână, de mijloc, poate în brațe, poate mai intim? Înțelegi cum o să mă simt eu? Înțelegi câtă putere și tărie de caracter și rezistență și răbdare, și câte și mai câte, trebuie să am, ca să nu-i crăp, pe repede înainte, capul? Înțelegi, iubire? Mie doar mi-a zis aia așa, s-o închei la sutien, și, uite, tu iei foc. Dar când se va dezlănțui cu ochii la tine, ardilul, eu ce-o să fac? O să aprob? O să aplaud? O să tac? O să ignor totul? O să fiu calm și liniștit, ca marea, când pare o ciorbă reîncălzită?

– Va trece repede tot. O să-l țin la distanță. O să impun niște reguli. N-o să fac nimic rău. N-o să-ți împlânt niciun cuțit de gelozie în suflet.

– Crezi tu... Doar că se uită, ca-n seara asta la tine și te lingușește, libidinos cum e, și mă apucă toate spumele. Dar să fie și mai mult. Și va fi, cum să nu fie. Ehei, beleuța mea iubită! Va fi, cu noi, urgie mare.

– Eu zic să nu fie. Să nu fie, Cristi. Nu fac nimic care să te supere, să te rănească, să te pună într-o postură proastă. Îți promit. Îți jur. Dar și fără astea, știi că e cum spun. Va cădea, așa simt eu, mai grabnic decât ne gândim acum. Nu va fi nevoie de prea multă punere în scenă.

– Hm... Dracu' nu face biserici. Eu n-am auzit, de când sunt, să facă. Nici Ardil Escu, unsuros cum e, nu poate fi prins prea repede și prea ușor. Alunecă. Scapă. Se fofilează. Îți fuge printre degete. Ca nisipul, când nu vrea să stea în pumn. Ca peștele care, cel mai bine, se simte în apă. Of... Bun, și asta cu pusul minților și sufletului meu pe moațe, e doar o parte a problemei. Pericole mari și reale stau ciorchine deasupra noastră. O repet spasmodic și, poate tu zici că mi s-a pus pata să te cicălesc atâta și să clănțăn

aceleași lucruri de un milion de ori. O spun doar pentru a fi conștientă, mai mult, și mai mult, pe deplin, că mergi pe sârmă fără plasă de siguranță jos.

– Ba, și mai mult. Merg pe sârmă, fără plasa asta, cum zici, dar și cu tocuri stiletto la pantofi. Mă rog, la sandale, după caz și situație. Nu puteam să vin la mare cu pantofi în picioare. Sunt conștientă de pericole și de riscuri, Cristi. Crede-mă, știu tot ce știi și tu. Tem tot ce temi și tu. Sunt atentă cel puțin pe atât pe cât ești și tu.

– Ok. E minunat dacă e așa. Om răzbi cu bine. Om reuși. Om face, ca întotdeauna, echipă bună. Nu mai aduc tot negativismul ăsta în discuție și pe tapet. Nu mai pot nici eu, și nu mai poți nici tu. Azi ți-au venit multe în plex. Ai obosit, cu siguranță.

– Nu știu dacă, neapărat, am obosit, dar au fost, așa e, multe care m-au copleșit. Plecarea de acasă, de lângă dulcețica noastră, venirea aici, cu tot tam-tam-ul, emoțiile inerente intrării în scenă, faptul, mai ales, că tu nu știai nimic și te pomeneai cu mine aici... Auzi, acum mă gândesc. Nu e nicio problemă că întârzii pe aici, nu? Adică nu intră nemernicul la idei că nu apari la vilă.

– Nu intră. M-am gândit. Am luat în calcul asta. Drept care, am anunțat că am probleme cu mașina cu care te-am adus aici, la hotel, și trebuie să le rezolv. Să fie dimineață totul gata. Dar, da, cam e momentul să mă pregătesc de escaladat geamurile astea. Știi tu, omul mai vine, mai spune una, alta, dar mai și pleacă.

– Ok. O să fac și eu un duș și-o să dorm, cel puțin așa sper, dusă.

– Așa să faci. S-au adunat multe azi. Și ăia care-au pierdut vacile, tot s-au culcat și dorm de multă vreme. Hai că te duce tati al tău la duș. Că abia te mai ții pe picioare. Vino încoace.

Ca de atâtea alte ori, o ia, topit de dragoste, în brațe. Dacă n-ar fi făcut asta, măcar, așa, în treacăt, în fugă, puțin, mari dureri de inimă ar fi avut. Cât o iubește! Ce mult înseamnă pentru el! Cum îi mișcă sorii și stelele și iarba verde de acasă, numai cu-o privire! Cu mai multe, îi prăbușește tot imperiul. Și ce-a mai certat-o în seara așa! Și ce s-a mai certat cu ea! Și ce predici i-a mai ținut! Îi pare rău. Tare rău. Îl doare chiar mai mult decât pe ea. Nu și-a imaginat, înainte, un așa schimb de replici între ei, ca ăsta din noaptea asta. După ce reușesc să-l ducă pe Ardil Escu la pușcărie, o să se reabiliteze în fața Cătălinei lui. O să se poarte ca

un om, ca un bărbat iubitor și îndrăgostit, ca soțul ideal. Acum, e totul – și tensiunea, și stresul, și nervii – la cote maxime.

Să facă, da, ea o baie și pleacă și el. Poate că, deși vor fi zile și clipe de foc, nu e Belzebut atât de tuci pe cerul gurii și nu numai. Poate că, într-adevăr, totul decurge bine – și repede – și el pleacă, în curând, cu nevasta de mână, acasă, la minunea aia mică. Acum, o s-o dezbrace și o să lase apa s-o mângâie delicat, apoi o duce în pat, o-nvelește de noapte bună și, gata, se tirează. Nu că vrea, dar cam e timpul. Arta, n-ai ce face, uite că, da, cere, tot cere, sacrificii.

Un ciocănit apăsător sfârtecă noaptea-n bucăți. Tăiței se face toată. În baie, unde se află, ei simt ciocănitul ăla și mai apăsător, și mai prelung, și mai sinistru. Apa încă nu curge și ea încă nu e dezbrăcată, pentru duș. Dar râuri – sau, or fi mări? – de nădușeală rece le spintecă, iute, șira spinării. Reintră în cameră și ascultă nemișcați. Cu emoție. Cu teamă. Cu inima bătând în mărul lui Adam. E târziu, e foarte târziu. Sau, e devreme, foarte devreme. Cine și de ce să mai bată la ușă, la o astfel de oră?

Cioc, cioc, se aude din nou. Și pe ei, clandestinii din camera de hotel de cinci stele, îi face, brusc, franjuri. Trebuie că e ceva. Trebuie că s-a întâmplat ceva. Trebuie că neprevăzutul a intrat și el, ad-hoc, în jocul ăsta, al lor. Altminteri, nu se explică. N-are logică. E de neînțeles. Cioc, cioc... Vine, fără urmă de dubiu, de la ușa camerei zgomotul ăsta. Nu e de afară, nu e de la televizor, nu e din eter, nu e de aiurea. Dincolo de canaturi, clar, e cineva. Care insistă. Care nu renunță, din cauza lipsei de răspuns. Care a făcut mâna ciocan. Sau baros. Și bate. Tot bate. Și bate, parcă, și mai tare, pe măsură ce din cameră nu răspunde nimeni.

– Ți-am zis să țipi mai încet! Te-am rugat, Cristi. Poftim, acum ce ne facem? Au auzit cerberii de la ușă cum ne certam și s-au prins că nu sunt singură.

– E și nu e posibilă supoziția ta. Ne-am certat, așa e, destul de tare, dar nu acum, nu în clipa asta. De ce să bată acum? De ce n-au ciocănit atunci, când eram în focuri mari? De ce le-a trebuit ceva timp, ca să facă asta? Nu... Cred că e altceva la mijloc.

– Nu e nimic, ce să fie? Au reacționat întârziat. Ce ne facem acum?

El e mai îngrijorat decât vrea să arate. Ce să fie, oare? Că asta, clar, nu e oră, cu toată indulgența, de vizite și de bătut la ușă. E patru dimineața. Și trecut, chiar. Toate simțurile-i intră în alertă.

Avem, deci, cod cel puțin galben, de n-o fi portocaliu. Oricât încercă să găsească o explicație pentru bătăile alea, nu e niciuna plauzibilă. Niciun om normal la cap nu bate în ușa altui om normal, în creierii aurorei. Și-ncă în halul ăsta. Doar dacă, aproape concret și nu metaforic, arde. Da, își face griji. Poate fi orice. Dar, e imperios necesar să n-o sperie și pe ea. Și-o dă, oarecum, în răs:

– Asta e, acoperita mea! Ai fost descoperită mai repede decât preconizai. Ce să facem... Printre alte riscuri, când lucrezi sub acoperire, există și ăsta. Se-ntâmplă.

– Cristi, cum poți să fii așa de calm? Se duce naibii totul. Și nu mi-e de noi. Mi-e de oamenii din aceeași ecuație cu noi. Ce e de făcut?

– Doamna Marina, deschideți o clipă!

Hm... E voce de bărbat. Pare, totuși, să fie unul dintre cei lăsați de pază la ușă. Chiar au auzit ăștia cum s-au certat ei?

– Deschide, doamna Marina, deschide. Trebuie să deschizi, dacă tot bat așa. Trezesc nu numai tot etajul ăsta, dar și tot hotelul. Habar n-am ce-i pune pe dulăii de la ușă pe sârmă în halul ăsta. Totuși, nu e ora ceaiului de la ora cinci. Trebuie să deschizi. Da. Deschide. Eu o să m-ascund pe aci, ca să văd despre ce e vorba, apoi o să plec. Și fie ce-o fi.

Cătălina, o clipă nu știe ce să facă. Pare lipită cu super glue în mijlocul camerei. Ce trebuie, oare, să facă acum? Oare, cum e mai bine să procedeze? Ce tactică deșteaptă să adopte? Întâi, pentru a masca, oarecum, vocile care, cel mai probabil, au răzbătut dincolo de ușă. Că n-or asedia ăia intrarea în cameră, de florile mălului. S-au certat, au ridicat tonul, clar au auzit. Pe urmă, ca să nu iște întrebări și nelămuriri, că n-a deschis mai repede. Pe-aia cu somnul, cu dormitul, nu poate s-o bage, căci, după cum se vede, paznicii ei știu că nu dormea. Că, doar nu țipa în somn pe două voci. Of... Ce să facă? Apoi, în clipa următoare, a găsit soluția și, în loc să se grăbească spre ușa de la intrare, unde bătăile continuă, intră grabnic în baie – asta și spre stupefacția bărbatului ei, care-și găsisse o ascunzătoare și-i tot făcea semne să nu mai tragă de timp și să deschidă – și-și bagă părul, așa prins cu clama, cum era, sub jetul apei de la chiuveță. Așa, să se ude cât mai mult. Să fie cât mai flească. Bine. E bine. Își aruncă, repede, pe cap, un prosop, dar, în așa fel încât apa să continue să șiroiască de sub marginile lui și se îndreaptă spre ușă.

– O clipă, spune, o clipă, vă rog!

E aproape gata să deschidă, când își dă seama că mai e nevoie, ca să fie credibilă, de un amănunt. Mic. Că de-aia e amănunt. Dar esențial. Și așa face diferența. Cu mâini grăbite, desface pe trei sferturi fermoarul rochiei. Așa, să pară că tocmai și-a tras rochia pe ea, după ce a ieșit din baie, de atâtea ciocănituri. Un pic mai strâmbă, un pic mai nearanjată să fie rochia asta. Ca după baie. Când nici fermoarul nu se trage cum trebuie, nici materialul nu se așază bine pe trup, nici vreun halat, neștiind că e deranjată, n-a avut cu ea, în baie. Bun. Gata. Să le deschidă ăstora! Că bat, de zici că sunt singuri pe planetă. Mâna de pe clanță se ridică brusc. A, nu. Cum să fie gata? Cum să deschidă așa? Nu e credibilă. Și scutură, iute, prosopul de pe cap, pe brațe și pe picioare. Astfel că, picuri stingheri și grăbiți șiroiesc neuniform pe aici. Acum, chiar e bine. Pare, cu adevărat, că a ieșit de sub duș.

În colțul lui, Cristi Popa se gândește: „Hm... Mișcă bine degetele pe clapele pianului Cătălina mea! A creat corespunzător locul faptei”.

– Ce se întâmplă? Întreabă ea, stăpână pe sine. Ce-i cu ciocănitul ăsta? A venit ISIS în hotel? Cei doi gardieni din fața ușii o privesc, oarecum, încurcați pe femeia cazată în camera asta. Uite că au scos-o din baie, săraca. De asta a întârziat. Până s-a șters un pic, până s-a îmbrăcat, până... Dar, ordinele sunt ordine. Când ești la stăpân, le accepți și le îndeplinești. N-ai loc de-ntors. Și unul dintre ei își ia inima în dinți, apoi înfige mâna într-un obiect, așezat, până atunci, frumos, pe hol și i-l întinde femeii.

– Pentru dumneavoastră. Orhidee albastre.

– Da. Mi-am dat seama că sunt orhidee albastre. Dar...

– M-am gândit că vă dați seama. Așa mi s-a transmis să spun, așa transmit.

– Cine v-a transmis asta? De unde sunt? Cine le-a trimis?

Bărbatul își aranjează mai bine sacoul bleumarin pe el. Din reflex, probabil, sau de căldură, slăbește un pic nodul la cravată. Și, deși pare fără sens, aproape că ia poziție de drepti când răspunde:

– Aceste orhidee albastre sunt de la domnul președinte.

Cătălina, o clipă, rămâne blocată. Ce? Cum? Care domn președinte? Nu cumva... Dar... În ascunzătoarea lui, Cristi face ochii mare: hopa! La una ca asta nu s-a gândit. Ardil Escu îi trimite,

deja, flori nevastei lui! Și-ncă în puterea nopții. Cum ar veni, arde și frige și n-are gură să strige.

– Domnule, asta e o glumă? Suntem la camera ascunsă? Ce președinte trimite – și îmi trimite mie – flori, la cinci dimineața?

– Domnul președinte Ardil Escu. De la dânsul sunt aceste minunate orhidee albastre.

– Am înțeles. Acum a venit acest coș? Cu orhidee albastre, cum ziceți și dumneavoastră. Sau e la dumneavoastră de vreo două, trei ore?

– Doamna Marina, vă asigur că nu e posibil să vină de trei ore aceste flori și noi să vi le dăm cu așa întârziere. Acum au sosit.

– Ok. Am înțeles. Mulțumesc. Transmiteți-i, vă rog, curierului care le-a adus mulțumirile mele pentru domnul președinte Ardil Escu.

Și Cătălina dă să se retragă înapoi, în cameră.

– O clipă, doamna Marina. O clipă, vă rog.

– Ce mai e? Mai sunt și alte orhidee albastre?

– Nu, nu... Nu mai sunt orhidee albastre. Dar domnul președinte dorește să vă vadă.

– Sigur. Nicio problemă. O să ne vedem mâine, pe zi. Adică, azi.

– Nu, nu... N-ați înțeles.

– Ce n-am înțeles? Ne vedem pe zi, am spus.

– Nu. Nu mâine. Acum, vrea domnul președinte să vă vadă.

Acum!

Hait, bubuie gândul nebun în sufletul – direct în sufletul, și apoi face ocol prin cap – polițistului. Mai ceva decât bubuieră aștia în ușă. „E gravă situația. Mult mai gravă decât părea și am crezut. Cătălina trebuie să plece de aici! Și nu numai! Trebuie să dispară. Trebuie s-o scot, în vreun fel, din țară. Nu există altă cale. Cum, nenică, să-i trimiți flori – orhidee albastre, nu așa a zis papagalul ăla? – unei femei pe care abia ai cunoscut-o, la cinci dimineața?!? N-o dormi și ea? N-oi deranja-o și tu, de prost ce ești, la ora asta? N-ai și tu bun simț? N-ai și tu rușine? N-ai și tu frână? Oricât ți-or fi luat mințile ochii unei femei! Sfinte Sisoe, începe, mult mai repede și mult mai rău decât am preconizat, pârjolul!”

– Poftim? se înfurie, la ușă, Cătălina, de parcă ajunsese până la ea gândul bărbatului. Cum acum? Dumneata știi cât e ceasul? Întâmplător, am făcut o baie mai lungă, pentru că sunt foarte

obosită și tracasată. Și așa m-a prins dimineața trează. Dar, în mod normal, dormeam, ca toată lumea, la ora asta. Nu primeam vizite. Nu răspundeam la ușă. De s-ar fi dărâmat nu doar ușa, ci și hotelul! E ora ceaiului de la ora cinci – dimineața! – și eu nu știu?

– Doamna Marina, știți că dacă ăsta e ordinul, noi nu avem ce face decât...

– Decât să vi-l băgați undeva! Mama lui de ordin! Auzi la ei! Eu nu sunt la ordinele voastre. Și la ale nimănu! Să fie foarte clar! Că m-ați și enervat cu tupeul ăsta. Mergeți și spuneți cui v-a trimis că, la ora asta nesimțită, dorm. Că m-a scos din baie cu părul și roind de apă. Că pic din picioare de oboseală și de istovire și de extenuare. Pe toate trei să le ziceți! Și că, în general, nici Dumnezeu Tatăl dacă îmi dă ordin la cinci dimineața să vin la întâlnire, nu primește altfel de răspuns! Până pe la prânz, așa, când, probabil, mă trezesc, să nu mai aud nicio bătaie în ușă! La drept vorbind, nici musca să n-o aud! Am somnul ușor și palma grea și, dacă mai faceți zarvă pe aici, vorbim în alt mod.

Și, furioasă, iritată, cu prosopul din cap tremurând ca frunza bătută de alizeu, Cătălina trănțește, fără alte cuvinte, ușa. Nu se poate! Așa tupeu? Așa nesimțire? Așa bruiaj? Doamne, în ce-a intrat...

La doar câțiva pași de ușa care a bubuit ca tunurile din Navarone, Ardil Escu, proțâpî în holul semiobscur, este, oarecum, încurcat. Cum adică, a refuzat să se întâlnească, fie și acum, la ora asta nepotrivită, cu el? Marina a refuzat? Marina lui? Dar el e președintele, el e Ardil Escu! E peste, la drept vorbind, Dumnezeu Tatăl! Pe el nu-l refuză nimeni. Pe el nu-l tratează nimeni așa, cu spatele. Lui nu-i trănțește nimeni ușa în nas! Ce-i obrăznicia asta? Ce-i nesimțirea asta? Oare, ea n-a înțeles că este vorba despre însuși Ardil Escu? Marele Ardil Escu, nu vreo găină jumulită pe trei sferturi de la gostat! Sau, unde se vindeau, când era el tânăr, găinile.

Pe de altă parte, în cap și-n ascunzișurile cele mai ascunse vin alte gânduri: desigur, e obosită, e terminată, e tracasată. Aici, are dreptate. Nu e de colea să fi stat, cine mai știe cât timp, în cătușe, între procurorii ăia veroși. Te lasă nervii, te lasă inima, te lasă șalele. Toate, așa e, te lasă. Cazi lat, după așa zi, după așa emoții, după așa întâmplări. Nu mai ești în stare de nimic. Nu mai suportă nimic și pe nimeni. Ai nevoie să înțelegi. Să stai cu tine și cu toate gândurile tale. Simți nevoia să te aduni, să pui ciob peste

ciob și să-ți refaci toți rărunchii spintecați. Noroc cu el, om mare, președinte sufletist și onest, că a scos-o dintre cerberii statului de drept. Hm... În plus, are prezență de spirit fata asta. Nu se scapă, așa, cu una, cu două, pe ea. I-au zis proștii ăștia din fața ușii că el a dat ordinul și ea, stăpână pe ea și pe situație, a zis că asta nu e oră de vizite. Și-a impus, categoric, punctul de vedere. A rămas pe cal, deși calul s-a opintit să o trântască. Normal. Când vinzi copiii, trebuie să ai sânge bun, sânge fluid, sânge neînchegat în instalație. Altminteri, haita de lupi din jur te mănâncă de viu. Nu mai scapi. Te încalță legea. Și te duci pe copcă. Să nu s-audă musca, le-a spus oamenilor lui, oameni puși de el s-o păzească și să aibă grijă de ea. Că are somnul ușor și mâna grea. Ha, ha, ha... Tare asta cu mâna. Parcă și vede cum îi scarmână pe tonții ăia, de le merg peticele. Stă bine pe picioare Marina, stă bine, nu-i tremură, carevasăzică, rotula de la genunchi. Mda... Cel mai probabil, și mama lui, cea mai femeie dintre toate femeile din lume, ar fi făcut și ar fi procedat, în așa conjunctură, ca Marina, acum. Nu s-ar fi dat, așa ușor, așa repede, așa, dintr-o dată, nici bărbatului pe care, aproape sigur, îl îndrăgește. Recte, el. Fata asta nu se poate să fi rămas insensibilă – ca să nu zică altfel – la farmecele lui. Doar e – singurul defect – bărbat bine.

Mda... Mai mulți factori converg, iată, la decizia ei de a refuza categoric să-l întâlnească. Chiar și faptul că ea e rușinoasă și cuminte, a observat el bine asta, nu e ca toate femeile pe care le-a tot curtat sau le-a tot avut, și nu voia s-o vadă așa, cu părul ud, extenuată, pe jumătate îmbrăcată. Bine, ea nu voia. El, da. Voia. Voia s-o vadă. Mai ales pe jumătate dezbrăcată.

Cam e clar ce urmează de acum încolo să facă. El, desigur. Piedici nu prea par să fie, cel puțin din partea ei, nu. Păi, da. Nu are soț, nu are iubit, nu are logodnic, nu are pe nimeni în viața ei. N-a avut timp, săraca, să-și facă unul, prinsă cu atâtea... proiecte cu copiii ăia. Mai ales, dacă o acționa de una singură, n-o avea, cum trebuie la chestii de astea, spate. Lasă, că acum e și el aici, în ciorba asta. Îi ia greutatea de pe umeri.

Ana... Ana, da, poate să facă pe nebuna și să-și revendice drepturile de soață a lui. Căci, nu-i așa, nu-i de colea să fii soția, cu acte, lui Ardil Escu. Ești cineva, ai noroc, ai facilități, o duci pe roze. Nu trei, ca la partidulețul ăla, ci tarlale întregi. Dar, nu-i bai, îi dezjugă el, mintenaș, boii Anei de la car și o pune, dacă e cazul, cu botul pe labe. Și pe fata asta care nu vrea să se vadă cu el la

ora asta matinală, n-o scapă din mână. Mai ales că, dincolo de lucrurile care l-au atras la ea, întâi, se prea poate și să fie o mină de aur. O avea, na, și ea, rețele, oameni, copii în vizor, numai buni de tranzacționat. Și unde-s doi, se știe, puterea crește.

Eh, Marina, Marina... Cât aș fi vrut să te văd, îi suspină gândul păcătoș, cât aș fi vrut să mă pierd în ochii tăi frumoși... Asta e, ce să facem. Omul mai trebuie, din păcate, să și doarmă. În fond, mai sunt câteva ore până la prânz, când a zis că se trezește. Rezistă până atunci. Poate fără ea câteva ore. Nu se face, clar, gaură în cer. Un pic mai e și o întâlnește. Abia așteaptă să îi zică, discret, să strige la el, când vorbesc amândoi, Ardinel. Că tot așa îi zicea, când era mic, dar și mai apoi, când era bărbat, mama lui, drăguța. Niciuna dintre femeile care i-au trecut prin viață nu i-a zis așa. Dar, acum e momentul ca ea, care, aproape sigur, e aleasa pe vecie, să-i spună, să-l dezmierde în felul ăsta, să-l alinte astfel. Și s-o întrebe cum vrea, cum îl vrea: să-și lase o mustață șmecherită, ca la Teleorman, să mai țină o cură de slăbire, să... Ehei, dacă ar mai fi trăit, mama lui ar fi plăcut-o pe Marina. Chiar ar fi plăcut-o. Ca să nu zică direct că ar fi iubit-o. Păi, cum nu... Că e bucățică ruptă din ea. Sigur, la comportament, la inimă, la minte, mai mult decât la fizic.

În fine... Să se întoarcă la vilă, acum. Parcă e un adolescent care a bătut la poarta iubitei, dar ea n-a putut, în noaptea asta, să iasă. Și el nu și-a permis să tragă un fluierat, ca să nu atragă atenția părinților ei asupra lui.

Da. Asta e. Rămâne să-și vadă aleasa un pic mai încolo. Răbdare, Ardinel, răbdare! Ai așteptat-o, cu stoicism și dedicație, o viață. Mai poți să aștepți câteva ceasuri.

Dincolo de ușa chinuită mai adineauri, un bărbat și o femeie stau, aproape înmărmuriți de situație, față în față. Amândoi, fără să fi rostit vreo vorbă, știu în clipa asta că Ardil Escu e mai bicisnic decât și-ar fi imaginat chiar și ei, care, ca să-l învingă, l-au studiat. Vorbă cu vorbă. Puseu cu puseu. Faptă cu faptă. Nefăcută cu nefăcută.

– Nu mai e timp de sucit puil în rotisor, Cătălina, începe el, frontal, atacul. Abiectul ăsta se întinde la peltea mult mai mult decât prevede legea. Și există o singură rezolvare în încâlceala asta: trebuie să pleci de aici. Trebuie să dispari. Trebuie să fugi. Nu e altă soluție.

– Să fug? Cum să fug, Cristi? E fuga o soluție? Singura, cum spui tu? Unde să fug? Țasta dă de mine, și o știi și tu, și la capăt de lume.

– În gaură de șarpe, dacă e cazul, fugi și te ascunzi. Și stai acolo până terminăm noi operațiunea, până mârșavul ăsta nu mai reprezintă un pericol, până îl băgăm la pușcărie. Apoi, vin după tine și gata, nu ne mai doare capul. Trag niște sfori, cer ajutor, o rezolvăm. Și, da, la capătul lumii, până trece primejdia, te duci.

– E o prostie, Cristi. Nu se poate! Unde vrei să mă trimiți? În Congo?

– În Congo, în Zambia, pe lună, în taigaua siberiană, oriunde e cazul și se impune. Oriunde unde nemernicul nu poate să ajungă și să-și întindă antenele, și nici să-și folosească slugile. Cerem protecție. Cerem ajutor. Și pleci.

– Eu cred că e o prostie, Cristi!

– Eu cred că nu e nicio prostie, Cătălina!

– Nu rezolvăm nimic, dacă fug și dacă mă ascund. Dimpotrivă. Îl stărnim și mai tare. Îl punem și mai mult în alertă. Îi atragem mult mai mult atenția. Își va pune întrebări și va căuta răspunsuri. De ce-am plecat, de ce-am venit, cine sunt, ce hram port, cine m-a ajutat. Și multe altele. Care pot ajunge și degenera în altele. Și o știi bine și tu. Aici, cu tine prezent, cu toți ceilalți, situația se gestionează mai bine. Eu o gestionez mai bine. În fond, aș putea spune că doar cânt în deschiderea concertului, nu sunt diva chemată la rampă de un milion de ori.

– Ba, mie mi se pare că taman asta ești. Nici vorbă de deschidere. Cine mai primește orhidee albastre la cinci dimineața, în afară de divă? Și nu, nu mai stăm la discuții, Cătălina, nici măcar o clipă. Admit multe. Accept multe. Înțeleg multe. Trec peste multe. Și tu știi. Însă, nu există puțință de înțelegere în problema asta. Din partea mea, nici atât! Nu se poate! Și nu pot! Pleci. Pleci acum! Pleci și gata!

– Tu chiar nu-ți dai seama că va fi mai rău așa? Cum, necum, va fi pe urmele mele, va fi umbra mea, va fi...

– Nu va fi nimic, dacă pleci acum, când el încă nu miroase plecarea asta. Nu e pregătit pentru așa ceva. Nu se așteaptă la asta. N-are fronturi deschise în sensul ăsta. Avem ceva timp să punem distanță între tine și el. Așa că, lăsăm orice altceva și pleci mintenaș!

– Îți amintesc că la ușă sunt ardiliștii lui. Cum ies, cum plec, cum scap? Mă transform în muscă? Sar ca meșteru' Manole, de aici, de sus? Sau escaladez ferestrele, ca tine? Mă tem că niciuna dintre aceste posturi nu mă prinde.

– Asta e cel mai puțin important lucru în toată abrambureala asta. Și cel, ca să vorbim deschis, mai ușor. Cum, necum, pleci. Ieși. Scapi. Te scot de aici. Și pleci! Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Și cu cât mai departe, cu atât mai indicat.

– Și dacă nu plec, Cristi? Dacă nu plec? Poți să iei tu singur decizia asta? Fără mine? Fără ceilalți? Dacă nu plec? Am venit aici, să fiu aici! Să fiu cu tine. Să fac ce trebuie și se impune, ca să poți să-l încalți. Am venit să stau, nu să plec. Am venit să rămân, atât cât e cazul să rămân. Am venit să lupt lângă tine și-ți amintesc că nu s-a tras nicio rafală de tun, încă.

– Nu o rafală de tun sau mai multe se vor trage. Iadul, iadul se va dezlănțui aici! Din atât de multe puncte de vedere. Trebuie să mă crezi. Și trebuie să-nțelegi. Hai, nu avem timp de pierdut cu decantările și cu supozițiile și cu principiile. Chiar acum o să dau niște telefoane. Și pleci.

– De ce-o tot spui, ca un robot, p-asta cu plecatul? Nu m-ascuți. Nu-mi dai importanță. Nu iei în calcul opinia mea. Dau bir cu fugiții, asta crezi tu?

– Pleci, ca să ne salvăm, Cătălina. Pe tine. Pe mine. Pe noi, toți, din ecuația asta. Cu tine aici, e măcel. Nu-ți dai seama?

– Îmi dau. Mult mai bine decât crezi. Dar, tot cu mine aici, există o șansă mai mare de reușită. Și pe asta, fără urmă de dubiu, o știi și tu.

– Nu, Cătălina, eu nu știu nimic! Știu doar, dintr-un milion de motive, că te vreau bine. Liberă. Vie. Acasă. A mea. De-ar fi pentru asta să nu reușim în veci să-l prigonim pe nemernic! Hai, șterge-ți părul bine, că trebuie să pleci!

– Mă disper, pur și simplu, cu plecarea asta! Și cu tonul tău autoritar, de cocoș atot și atoate-știutor. Tu iei decizii, tu vrei, tu dai ordine. Și eu trebuie, acultătoare, să fac întocmai.

– Ai venit aici fără acordul meu, fără să-mi spui, fără să-mi dai consimțământul. M-ai pus în fața faptului împlinit și m-am pomenit cu tine, acasă, la nemernic. Am dreptul, acum, să decid fără ca tu să-ți dai acceptul. Și să iau hotărârea cea mai bună pentru noi. Ba, sunt chiar obligat să fac asta și să am grijă de tine și de noi, ceilalți.

– Și dacă eu am dreptate? Dacă e mai simplu cu mine aici? Dacă reușim mai repede și mai ușor, fiind aici și eu? Și repet: dacă nu plec? Dacă rămân aici, cu tine, cum am hotărât de la început să fiu? Dacă vreau să asist la jupuirea de nouă piei a tartorului celui mare?

– Dacă e așa, atunci divorțăm!

– Hai, că ăsta e cel mai tare lucru pe care l-am auzit de când am venit aici. Și nu doar!

– Tare, netare, divorțăm. Nu vreau și nu pot să fiu părtaș la așa ceva. Adică sinucideri, crime, genocid.

– Ce-ți mai place să exagerezi! De parcă suntem în vreo dramă, la televizor. Sau, și mai corect, în vreo țară bananieră, unde nu există legi, unde nu e justiție, unde se fac, așa, pe bandă rulantă, măceluri și nimeni nu trage pe nimeni la răspundere și, clar, nu răspunde nimeni! Cât despre divorț, Cristi, ar fi bine să nu te joci, așa, cu vorbele. Asta nici în glumă să n-o mai spui în viața ta!

– Ce glumă? Nicio glumă, Cătălina! Crezi că îmi arde, în așa ipostază, de glume? De bancuri? De mișto? Ori pleci, spre siguranța amândurora și a tuturor, ori, cum am zis, divorțăm.

– Tu îmi pui pistolul la tâmplă, Cristi? Tu mă iei cu chestii de-astea, răsuflete, de la poliție? Și aștepți să te cred și să cad ca Bastilia, sub atacul revoluționarilor?

– Bun. Nu cădea, atunci. Stai pe poziție de luptă. Rămâi și desfată ardilul. Rămâi și pune în primejdie tot și, implicit, viața și familia noastră. Rămâi! Divorțăm și gata!

– Doamne, ce tâmpenii spui, pe bandă rulantă! Asta cu desfătarea e maximă. Dar și aia cu destrămarea familiei. Tu te auzi ce debitezi? Ai înnebunit de tot! Te-a înnebunit nenorocitul de Ardil Escu!

– Ok. M-a înnebunit pe mine și te-a făcut pe tine lucidă. Divorțăm! Di-vor-țăm, dacă nu pleci de aici.

– Bun. Divorțăm. Dacă mă condiționezi așa, dacă mă ameninți așa, dacă mă iei așa, divorțăm. Dar sunt curioasă. Ce motiv vei invoca, dacă divorțezi de mine? Spui în fața instanței că mă lași fiindcă am vrut să-ți fiu de ajutor la prinderea lui Ardil Escu?

– Nici nu-ți dai seama câte pot să invoc, plecând de la chestia asta. Bun. Deci, ai ales. O ții pe-a ta, rămâi aici, riști familia și tot ce ai. Bun...

– Termină cu prostiile și cu șantajul emoțional, Cristi! Noi doi n-avem cum să ne despărțim vreodată.

– Ei, nu! Tocmai mă pui la încercare. Tocmai îmi forțezi mâna. Tocmai vrei iar, în loc să repari o greșeală, să faci alta și mai mare. Tocmai, pe cuvânt, întinzi coarda prea mult.

– Crezi? Dacă nu e întinsă cât trebuie, suficient și atent, nu scoate niciun sunet, nu vibrează, nu spune povestea pe care trebuie să o spună, ca o coardă ce e.

– Vezi? O faci dinadins, parcă. Pe toată situația asta dementă de-a binelea. Și o facem, dacă așa vrei. Că vrei, tu vrei! Ne despărțim.

– Eu?!? Hai, că-mi placi tare mult. M-ai auzit tu pe mine rostind cuvântul divorț? Gata, gata iubire, nu mai spune nimic, că nu mai pot cu prostiile și cu aberațiile astea! Tu nu poți să te desparți de mine. Nici acum, nici într-o mie de vieți. Tu nu poți să trăiești fără mine. Tu ești nimic, fără mine! Așa cum sunt și eu, fără tine. Așa cum nu pot nici eu, fără tine. Așa cum n-o să se întâmple. Ne-am întâlnit, după atâtea întâmplări, ca să rămânem amândoi. Ne-am găsit, regăsit, ca să nu ne mai despărțim vreodată. Ce-a fost scris să ni se întâmple, s-a întâmplat. Zalele care ne leagă nu se desfac, așa, la o simplă atingere sau scuturare sau pocnire de degete. Sunt nu sudate, cum ai zice la prima vedere, ci un tot, de la un capăt la altul. O știm amândoi, dincolo de toate fandoselile care, uite, ne mai încearcă uneori. În plus, tu nu ești un bărbat care umblă creanga, de colo, colo. Tu...

– Eu... Poate n-am fost așa, dar devin și mă fac. Ce, sunt mai prost ca alți bărbați, sunt mai fraier, sunt mai tâmpit? Pot și eu să am legături pasagere, pot să fiu cu una sau cu alta, pot să fiu cu multe, pot orice, dacă vreau.

– Poți, desigur, teoretic vorbind. Dar, practic, nu poți. Și nu vrei. Și nu știi.

– Daaaaa, filozofie mare să fii cu niște femei. Să le ai, să le vrei, să fii cu ele! Mare brânză! Știe tot prostu'! Și picul de 11 ani, și moșneagul de 86. Și eu, ce să vezi, nu știu! Că sunt făcut cu degetul... Doar te iluzionezi, când afirmi așa ceva.

Replica lui, ei, îi înecă, în oarecare măsură, corăbiile. Se aștepta la orice, dar la asta nu. Se aștepta, da, să îi dea dreptate, să se oprească acum cu toate câte le spune, să înceteze conflictul pe jumătate armat dintre ei. Întotdeauna, de când se știu amândoi, i-a spus că nu poate și nu vrea și nu știe fără ea. Niciodată n-a

lăsat-o să creadă și să bănuiască altceva. Și acum... Înșă, trage aer în piept Cătălina și continuă în același fel, pentru aducerea pe calea cea bună, cum ar veni, a păcătosului:

– Nu, dacă mă gândesc bine, nu poți. NU POȚI! Tu ești bărbatul unei singure femei. Și aceea sunt eu. Mă iubești, indiferent de soare, de ger, de crivățuri siberiene. Nu mă întrepruie acum, că nu vreau să mă oprești cu alte aberații. Și nu, nici să fii cu alta, și nu cu mine, nu mai știi. Te-ai contopit într-atâta cu mine, că nu mai poți și nu mai știi să te contopești cu alta. Pielea mea e intrată în pielea ta. În ochii tăi sunt scrijelii, pentru eternitate, ochii mei. Buzele nu ți se pot lipi de alte buze, în afară de ale mele. Sufletul, al tău și al meu, e unul. Inima ta are, de mult, de multă vreme, domiciliu stabil în inima ta. Care, o știi, e-a ta. Din afară, poate părea complicat. Sau pueril. Sau neadevărat. Dar noi doi știm că nu e. Te poți lipsi de orice, poți renunța la tot. Dacă e cazul, rămâi fără adăpost deasupra capului, nu mănânci câte zile mai ai, stai fără căldură iarna și fără lumină vara. Dar, fără mine, în veci, nu poți. Și nu știi. Și nu vrei. Căci, eu sunt verdele crud din primăvara ta. Și țărâna din pământul pe care îl calci. Și vatra pe care îți coci pâinea caldă. Și limanul de care îți spargi valurile. Și luminișul pe care îl cauți și-l dorești în hățșurile tale. Și răsăritul care vine după toate apusurile. Și alizeul care usucă băltoacele de după ploaie. Și cocorii ce-ți aduc luna mai. Și trandafirii care-ți umplu grădina. Și poemul de-ți face de succes cenaclul. Și acalmia de după taifunuri. Și gara de nord, pentru toate trenurile tale. Și destinația tuturor călătoriilor tale. Sunt în visul tău și, de altfel, visul tău sunt. Îți sunt dimineața senină, toate diminețile senine din lume. Sunt basmul din carte, pe care îl citești, pe nerăsuflăte, în orice seară, la culcare. Sunt albastrul din toate griurile tale. Și culmea dintre prăpastii. Și cartela din telefonul de care nu te desparți. Și marea pe care am fost geloasă, ca pe-o iubită. Și altarul, în care intri ca să-ți spui rugăciunea. Și cuvântul care îți umple paginile goale. Și cireșul dintre salcâmi. Și salcâmul care te înnebunește ca pe el, când înnebunește. Îți sunt soare pe cerul tumefiat de nori. Dar, câte și mai câte nu-ți sunt. Scoate din tine toate astea, de-ți sunt eu, și-o să buiască, Dunăre, sângele din tine. Căci, nici sângele nu vrea să rămână singur în lăuntrurile tale, fără toate astea și fără multe altele și fără mine. Noi doi suntem un tot perfect. Fără de cusur. Fără de pată. Deși, niciunul

dintre noi nu e, de felul lui și de unul singur, perfect și fără de cusur și cum am mai zis.

Tot vorbind, Cătălina se apropie de soțul ei și-i pune mâinile pe umeri:

– Știi că e așa. E, poate, dacă pot să spun așa, și nu văd de ce n-aș putea, cea mai certă certitudine, în ce ne privește.

Pe el îl trec vreo cinci mii de fiori. De sus în jos și de jos în sus. Din lateral, din dungă, din lăuntruri. Așa e, cum spune, pe repede înainte, ea. Își sunt, luat pe scurtătură, tot unul altuia. Unul fără altul nu mai funcționează. Li s-au sudat inimile. Li s-au lipit sufletele. Li s-au îngemănat trupurile. Să încerce să desfacă, în vreun fel, astea, e, aproape sigur, pierzanie și durere și moarte. Știe asta. Știe multe altele. Ale lor, numai ale lor. Nepătrunse de ochi străin. Pe care, desigur, le știe și ea. Dar, să-i dea acum dreptate, înseamnă să pună singur juvățul de gâtul ei. Și nu numai. Îl pune, cu ea aici, de gâtul tuturor. Căci, cu ea aici, Ardil Escu va fi dezlănțuit. Din toate punctele de vedere. Iar el nu poate să facă asta. Nu poate să fie complice, de bună voie, la tot ce va urma. Trebuie s-o determine, s-o convingă, s-o facă, pe orice cale, să plece din locul ăsta, care, din zi în zi, va fi mai toxic, și mai toxic, tot mai toxic. Îi desprinde, cu regret și cu abureală în rărunchi, mâinile de pe umerii lui. Doamne, să nu plătească vreodată pentru ce și cât o asuprește în seara asta! E drept, nu fără motiv, dar mai mult, mult mai mult decât era cazul.

– Eu n-aș zice să bagi mâna în foc că e așa, o mare certitudine certă, cum zici. N-ai de unde să știi ce și cum simt și știu și percep eu unele lucruri.

– Cum să nu știu, Cristi, cum să nu știu? Simțim și știm și avem idee despre aceleași lucruri. Pentru că, fără s-o mai lălăi mult, că nu mai pot, am obosit peste măsură, ne pasă. Și atât. Ne pasă. Unul de celălalt și amândoi de amândoi. A fost așa mereu. E așa și acum. Și știu, așa cum știu cum mă cheamă, tot așa va fi și altă dată. Și în toate viețile celor o mie de ani pe care îi mai avem de stat împreună. Sunt unele lucruri care nu se schimbă niciodată. Degeaba încerci tu acum să te dezici de toate astea și de mine.

Eu nu mă dezic, se zbuciumă spasmodic gândul lui, eu te iubesc prea mult ca să permit să ți se întâmple ceva. Da, cum zici, îmi pasă și mie! Îmi pasă! Numai că, nu trebuie să mai rămâi în cloaca asta, în poligonul ăsta, pe câmpul ăsta de luptă. Atât!

– Daaaa, îi dă cu voce tare replica la ce-a zis ea... Ce să spun... Îți pasă! Dacă îți păsa vreun pic, de ce spun eu aici, de mine, de toate câte zici că sunt ale noastre, când ți-am spus să pleci, plecai. Fără atâtea discuții, fără atâtea opoziție, fără atâtea argumentări. Plecai și atât. Pentru că aici nu e vacanță, nu e stat la plajă, nu e basm de adormit copiii, pe la ora șapte, odată cu găinile. Am zis că divorțăm și tu n-ai nicio apăsare. Dacă aveai, plecai. Când terminam operațiunea, veneam, frumos, și eu.

– Nu știu, pe cuvânt, cum sunt mai mult în clipa asta. Rănită? Supărată? Îndârjită? Furioasă? Mâhnită? Indignată? Uimită? Desigur, de tine. De felul în care pui problema. De perseverența ta în toată treaba asta. Eu nu mai am ce să spun. Încerc, de ore bune, să te conving, să te lămuresc, să-ți explic. Tu o ții una și bună cu plecarea mea de aici. Ești strict setat pe asta. Nu mai am ce să fac, nici ce să spun. Nu vreau să cred că tu crezi că sunt aici ca să-ți iau, cum spui tu, brânza din pateu. Profesional vorbind. Că tu îți imaginezi că iau eu laurii și tu treci pe locul al doilea sau că pici de pe podium.

– Uite ce-nțelege ea...

– Înțeleg ce m-ai lăsat să-nțeleg. Ba, chiar mi-ai impus să-nțeleg așa. N-ai decât să faci ce vrei, Cristi. Dacă ești fericit fără mine și dacă asta vrei, divorțează. Cine sunt eu să mă pun în calea fericirii tale? Accept orice decizie iei în privința asta. Și în altele. Ești băiat mare, vaccinat, testat, cu analizele la zi. Fă ce vrei tu! Divorțează! Și aruncă-te, apoi, în brațele cui îți pofteste inimioara. Și-ale Elenei, dacă așa dorești! Nu mă opun, nu fac crize, nu alerg pe nimeni cu barda sau cu toporul. Ești liber să faci fix ce vrei. Nu vreau să-mi mai pese, dacă ție nu-ți pasă. Obsesiv îți spun și-ți repet: fă ce vrei, dragul meu! Acum, nu mai pot. Nu mai pot nimic! Nici să-ți țin piept, nici să te conving, nici să-ți amintesc cine și cum suntem noi. Du-te la tribunal, du-te la notar, du-te unde vrei și intentează divorț. N-o să bag strâmbe. N-o să mă agăț de căsnicia noastră. N-o să te țin cu forța lângă mine. Facă-se voia ta, Cristi Popa! Acum, aș vrea să pleci. Înainte să-ți trag două palme. Pleacă! Du-te cum și de unde ai venit! Pleacă, am zis! Pleacă! Vreau să mă culc. Măine... azi, adică, am treabă.

De ce, în plină vară, s-au pornit să bată – în amândoi – smintit toate vânturile lumii, nici nu e greu de înțeles. Ori de explicat. Ori de măsurat. Cert e, doar că, o hauială teribilă a prins, mintenaș, toate văzduhurile din ei. În forurile lor cele mai adânci hauie, a

vrajbă, răsăritul. Acum, cel mai indicat este să nu se gândească niciunul să facă vreo electrocardiogramă. Deși nu e atac de cord, aparatul ar putea să zică, întemeiat, că e.

.....

Pare, așa la prima vedere, și chiar și la a doua și la a treia, un loc ca toate locurile. O sufragerie ca toate sufrageriile. Cu oameni în ea, ca toți oamenii. Mă rog, câți au mai rămas aici, căci, de vreo oră, cei mai mulți au ales, șerpește, să iasă. La aer. La soare. La apă. La vreo terasă. Oricum și oriunde, numai să fie, în clipele astea, departe, cât mai departe, de Ardil Escu. Căci, dinspre el, inexplicabil pentru cei mai mulți, vine, către toți ai casei, și nu numai, o căruță de nemulțumire, de enervare, de sictir, de draci. De fapt, nu e căruță, e vagon. De n-o fi fiind chiar un titanic. Asta, desigur, sintetizat. Luat, cât de mult se poate, pe scurtătură. Căci, Ardil Escu este mai ceva ca Etna și Vezuviul la un loc, la ceas de maximă revoltă. Și, ca să nu se transforme în vreun Pompei pietrificat de atâta lavă care erupe din fostul – el zice și viitor – președinte, ai casei au plecat care încotro. Înainte de asta, fiecare a fost tăvălit, mai ceva ca puiul din frigare prin mușei de usturoi, prin troaca de porci. N-a scăpat niciunul. S-a luat de Victor și de Emil, la greu, le-a scărmanat bine pe Magdalena și pe Luiza, n-a scăpat absolut deloc nici Elena, iar Ana... ce să mai vorbim. Puțin mai lipsea, foarte puțin, să fie târnuită serios prin vilă. Pe ea a răsucit-o cel mai mult și cel mai tare în frigare Ardil Escu. S-a dezlănțuit cu toți, dar pe Ana i s-a pus cel mai rău pata. Toți cei de față au văzut, fără lupă ori ochean, cu ce ură o privește și i se adresează. Nici personalul de serviciu din casă n-a scăpat de beșteleală. Și-ncă, fir-ar, ce beșteleală! De-au zis femeile alea că-și caută de lucru în Coreea de Nord. Refec zdravăn, ce mai! Și de-ar fi fost doar refec, tot mai era cum mai era. Însă, golani de pe maidan, birarii de pe capră, microbiștii de pe stadion, șoferii de TIR au lăcrimat și au roșit ca fetele mari, la așa înjurături. Și dacă nici ăștia nu au... mână făcută... Iar femeile care țin rostul vilei lui Ardil Escu pesemne că au plâns, când n-au mai fost în fața tiranului, cu vorbe. Le mai auziseră urechile ziceri de astea, de dulce, că fostul președinte nu e flăcău la mă-sa, dar de data asta gura spurcată a ardilului a atins apogeul. Mai ales că, naiba știe

cum, o muscă nenorocită s-a strecurat în vila somptuoasă. Cu jelanie mare s-a lăsat din cauza ei. Taman aici, în vilă, auzi nerușinare la musca asta, să se infiltreze! Michi a îndrăznit s-o bage p-aia cu vreunul din statul de drept, care s-a făcut o muscă, să asculte și să vadă ce face președintele. Aproape că a declanșat, fără să vrea, că a crezut că face o glumă, jihadul.

Cum nimeni nu înțelegea de ce, din seninul cel mai senin, s-a iscat tornada, o vreme, mai în glumă, mai în serios, au încercat să-i țină, și ceilalți din casă, piept. Mai o replică acidă, mai o vorbă în doi peri, mai un pupat pe scăfârlia care ar fi avut chelie, fără implantul de păr realizat, pe șestache, în Italia. Numai că, foarte repede au ajuns la concluzia că ori visezi să muți Marea Neagră din loc, ori sperii să-și ceară Ardil scuze de comportamentul mârălănesc și să se liniștească, e totuna. Semnul egal se pune între cele două. Și, clar, niciuna, cel puțin în secolul, chiar mileniul ăsta, nu se poate realiza. Așa că, pentru a nu isca și mai mult stihiiile ardilului, ca la comandă, s-au cărat toți din familie. De zici că s-a sunat, cu vreo vuvuzea, împrăștierea. Sau, că tocmai s-a aflat că în vilă e careva care are, nici mai mult, nici mai puțin, deși ai zice că e aproape eradicată, lepră. Desigur, Ardil Escu s-a bucurat fățiș. Să plece toți. Să nu mai rămână nici picior din vreunul, că, la ora asta, nu le suportă deloc, dar deloc, mutrele și tabieturile și hachițele. După ce că-i ține în cârcă pe atâția trântori... Toți sunt oameni datorită lui. Niciunul nu mișcă și nu ar fi mișcat nimic fără el. Noroc că l-a făcut mama lui unul la un miliard de bun, că altfel îi întindeau câinii pe toți. Biata mama, l-a făcut ca pe ea.

Michi n-a plecat. Deși, mai că a văzut și el stele verzi și violet de la bușelile verbale pe care le-a tot încasat. El e, cum îl cataloghează mereu Ardil, suflet de slugă. Suportă, duce, rabdă. Ba, la drept vorbind, și merită toate jignirile și toate invectivele adresate de stăpân. Ca să nu mai vorbim că și mai mult de-atât i se cuvine, pe bună dreptate. Nemernicul se mișcă încet cu trecerea averii lui pe numele prietenului și președintelui iubit. Ca să vorbim doar despre acest aspect. El, Michi, nu s-a supărat, nu s-a ofuscat, nu s-a opărit, nu s-a tirat, ca toți ăialalți, ai casei. A rămas. Ca stâlpul de sprijină țâțâna porții. Vine uraganul, rupe poarta, dar stâlpul nu se dă mișcat din loc. Păi, ce să te aștepți de la prostovanu' și unsurosul' și buldogu' ăsta? Nu e în stare nici de o piruetă mai acătării, cum să crezi vreodată că pune el de vreo revoltă?

Tarik e și el aici, în sufrageria lui Ardil Escu. N-a plecat. Și bine că n-a plecat. Că lua, naibii, cu el, și găina aia cu ouă mari și din aur în totalitate. Deși, tare îl mai enervează și ăsta. Bine, el nici nu prea înțelege ce se întâmplă pe aici. Căci, la ce română vorbește și pricepe el, ce să te aștepți... Alt capsoman și ăsta. Proști îi mai face Dumnezeu... mă rog, Allah... pe câte unii. ăsta e, tot așa, un specimen de referință. Cel mai probabil, el crede că președintele are ceva colici sau diaree, de se poartă așa. Că doar a făcut impresie bună până acum. Uite că-i bine, câteodată, să nu înțelegi limba gazdelor tale. Oricare ar fi ele. Că te ferește de multe rele. Ba, și pe gazde le păzește de vreun pârjol. Căci, să se retragă arapul cu armele lui, vâlvătaie e de-a dreptul.

Așa că, Michi și Tarik, dacă tot n-au vorbitor cu Ardil – adică, Ardil n-are cu ei, că se învârte prin toată sufrageria mai ceva ca o fiară în cușca de la circ – s-au apucat de-o șeptică. Mă rog, vorba vine. Că și pisica leșinată și pricăjită zice că e felină feroce. Și ce, dacă prostituata se crede femeie cinstită, poker-ul de ce nu s-ar numi șeptică?

Mai sunt de față – căci, supărat, supărat, nervos, nervos, dar Ardil Escu se teme de atacuri, de atentate, de bombe – și cei doi oameni ai săi, deveniți de încredere. Mă rog, mercenari plătiți, sunt cu simbrie în slujba lui, nu fac benevol, cum s-ar cuveni, păzire pentru președinte, dar s-a convins că nu dau, pe nicăieri, din clanță și sunt supuși și în banca lor. Numai buni, vorbind cinstit, să stea cu mâna la chipiu la vila președintelui.

Fane stă, nu ca pe ace, cum a crezut în primă fază, ci, de-a dreptul pe piroane de alea de răstignit Iisusii. El n-a făcut nimic, n-a zis nimic, n-a călcat, câtuși de puțin pe bec și, deci, nici n-a intrat prea mult la scărmaneală, dar vede și aude toate câte sunt și se tot desfășoară aici. Ardil Escu e băgat la priză. Care mama naibii l-a băgat, nu știe precis, doar are, ca omul băgat la acoperire, o bănuială, dar a făcut greșeala să-l lase acolo. ăla – sau aia, mai plauzibil – de l-a băgat. Nu l-a scos, după ce-a văzut că fumează și spumegă, de acolo. Nici măcar de la contoar nu a oprit alimentarea cu electricitate. Așa că, arde, vâlvătaie, focu-n paie ude. Și, de fapt, toată sufrageria, deși nimeni din cei rămași nu arată, arde. El cam știe – adică, auzi... cam știe... normal că știe, că doar pune și el cărămidă peste cărămidă pe aici, deși mutu' ăla de șefu' nu ciripește nimic, ca să-i întărească această aproape convingere – ce a iscat flăcările astea ciorchine în clăile

de fân ale ardilului. Și, ca el, știu – mai mult știu, decât bănuiesc – și Tarik și Michi, că doar, asta e, așa a rostuit Pronia, trag la aceeași căruță toți.

Iar chestiunea asta face și mai încinsă atmosfera. Pe de-o parte, Ardil Escu, pe de alta Cristi Po... asta... Gigi, și pe de alta Cătălina, care nu mai e Cătălina, e, cum mă vezi și cum te văd, Marina. S-au încurcat al dracului de tare ițele astea. Cum le-or descurca – îi venise să zică dacă le-or descurca, dar, cum, necum, trebuie să le descurce, nu e loc de întors – numa' Dumnezeu ori Sarsailă mai știu. Și nici 'mnealor în totalitate. Ei, oameni de rând, mai toți, nedați cu alifii ardilești, sunt în ceață despre ce și cum va fi și va curge. Sânge doar să nu curgă. Sânge să nu fie. Căci, dacă se ajunge acolo... Pușchea pe limbă. N-o să fie sânge. Că, doar nu sunt în junglă aici. Țara asta are niște legi, o constituție, niște oameni care fac ca totul să se învârtă cum trebuie. Pe celelalte, dacă nu e vărsare de sânge, le-or duce și le-or descâlci, la vremea potrivită.

Aproape apatic, deși ai zice că are o mutră vioaie, Gigi tot coace, de ore bune, la plăcinte și gogoși. Mai scoate o tavă, mai bagă alta... Pe care, desigur, la momentul propice să le vândă cu titlu de absolut ardilului. Aluatul e făcut de câteva ore încoace. Numai bun de pus în tavă și aruncat la, măcar, 250 de grade. Probabil, nu setează bine temperatura, căci plăcintele se ard, și se tot ard. Regulile jocului în care sunt intrați ei, s-au schimbat din mers. Adică, în timp ce se joacă, în timp ce finala e departe, în timp ce mai e destul până la fluierul final. Toți, inclusiv, sau, mai ales, Ardil Escu joacă acum diferit. Nimic nu mai e la fel. Totul s-a transformat. Și, nu, nu s-au făcut broscii feți frumoși. Dimpotrivă. Cum s-o scoți la capăt? Planurile, desigur, există, sunt făcute cât se poate de minuțios și tipicar. De cei mai mari și mai deștepți ca el. Dar, să avem pardon. Factorul neprevăzut nu doar că există și el, ci e al naibii de probabil să se iște și să se întâmple și să apară. Ca să nu mai vorbim că scriptic și faptic sunt, la modul cel mai serios, două chestiuni total diferite. Și are atâtea ramuri și aripi și rădăcini neprevăzutele ăsta, că nu știi, chiar nu știi, de unde să-l apuci.

Of, deja totul o ia razna. Mai razna decât au bănuțit ăștia cu planurile lor și cu băgatul în scenă al Cătălinei. Că mai bine își băga el un băț undeva, decât să o tot facă pe ea, de-a lungul anchetei, părtașă la temerile lui cu Ardil Escu. Mai bine nu-

asculta, mai bine n-avea timp pentru el și problemele lui, mai bine îl trimitea la culcare. Dar, nu. Ea, nu doar că l-a ascultat, dar a și găsit cu cale să-i fie alături și să-l sprijine. Și, poftim, acum lucrurile o iau razant prin porumbiște. Căci, Ardil Escu a înnebunit de-a binelea, când, după ce a trimis încă de pe la 10 și nițel, după Marina, și ea, justificând o durere de cap, a refuzat să vină la vilă... Iadul și-a deschis porțile și primește la tarla, pe toată lumea. Nu stă nimeni la intrare să facă vreo selecție ori să dea bilete. De vreo oră, nemernicul a trimis iar mașina la hotel s-o aducă pe tânăra care a început, deja, cu fițaraia. Și fierbe. Gigi îl citește la marele fix: durează prea mult. De ce nu vine? De ce nu vine mai repede? Ce trafic infernal poate să fie acum în Mamaia, că doar nu e Beijing, de nu mai apare? Sigur p-asta cu traficul o va băga, și ea, și șoferul, la venire. Dar, el cu zeamă de asta lungă nu se lasă opărit.

Gigi știe bine, așa cum știe cum îl cheamă, în acte și în misiune, 50, 50%, deci, că, într-o oarecare măsură, acum se pot face greșeli. Chiar mari, deși nu vrea să se panicheze ori să-i panicheze pe ceilalți. Nu numai ea, Cătălina. Nu! Toți pot face acum greșeli. Una după alta. Pe bandă rulantă. Planurile, temeinic întocmite și năimite, au fost date peste cap. Oho, și ce giumbușlucuri mai fac planurile alea!

Cu bună știință, a pus și el mai multe cărămizi la baza acestor greșeli care se comit sau sunt pe cale să se comită, amenințându-și nevasta, nici mai mult, nici mai puțin, decât cu divorțul. Normal, a intervenit uluiala, bulversarea, durerea, emoția. Și nici el, nici ea, nu sunt miezul din pâinea de pe vatră, ca Ardil. Mă rog, cum se crede asta. Amândoi, și el, și Cătălina, au dat drumul frâielor din mâini. Și armăsarii aleargă năuci și bezmetici acum. Naiba știe cum și unde s-or opri...

Dar, totul a venit prea repede, prea brusc, prea din senin. Își făcea, ca un om responsabil, treaba, când s-a pomenit cu ea, la locul lui de muncă. Și nu doar că s-a pomenit cu ea aici, dar e avertizat, în cel mai direct mod, că se căpătuiește, na, și ea, cu... carte de muncă, taman la vila și în coasta ardilului. Și, de parcă nu era de ajuns, nebulul de Escu a și început să agite la greu apele în care crede că navighează cu ea. Și ele erau, oricum, tulburi, și fără asta. Acum, totul e pământ, de-a binelea. Cum să vezi pe unde dai din vâslă, ca să ieși la liman? Băi, și capătul părea

aproape. Gata s-ajungi la el. Da', din senin, o mână năvălaşă l-a mutat, grabnic, mai încolo. Pe capătul ăla.

Of... L-au atacat roiuri de gânduri și de îndoieli. Ca să nu mai vorbim că îi tot colcăie în cap și în suflet sângele ăla, Dunăre revărsată, despre care nu știe și nu bănuiește al cui ar putea să fie și de ce a venit, ca piaza rea, să-i inunde geamandura. Nu vrea să fie vreun clarvăzător de rit vechi – sau nou, că n-are habar cum sunt ăștia – dar doar vede sângele ăla care face marea, din verde, ruginită, că se iscă în el toate furtunile, și toate fricile, și toate grijile. De-ar fi simplu tot! De-ar fi fără probleme tot. De-ar putea suna, ca un om cu o belea pe cap, la 112! Numai că el e aproape în situația să rostească fatidic: mișto coliva, neamule. Deși, clar, momentul în care e făcută, e nașpa.

Și dacă, totuși, ea a plecat? Dacă, după îndelungi discuții cu sinele-i propriu și cu ăia de au avut magnifica idee s-o trimită aici, a ajuns la concluzia că e mai bine să dispară de pe firmamentul demenței în care e și el băgat? Dacă, pur și simplu, a lăsat tot și a plecat? Prea nu vine, prea nu dă satisfacție nebunului de Ardil, prea îi pune, le pune, răbdarea la încercare. O fi bine, dacă ar fi așa, n-o fi... L-a ascultat, s-a temut, a renunțat?... Deși, lui nimeni nu i-a spus nimic. Daaaaaaaaaaa, de parcă despre venirea intempestivă i-a spus careva...

Sau i-o fi rău, după tot balamucul pe care l-a făcut cu ea? Era obosită, era tracasată, era, deși nu arăta, copleșită de emoții și de tot. Dacă e căzută în camera aia de hotel? Singură, acolo... Poți să știi cum a prins-o disperarea și cum i-a reacționat organismul? Oh... Și dacă, tot din deznădeje, și-a făcut singură ceva și... Nu, nu, nu... Asta nu se poate. Clar nu! Nici măcar după ce-a fost în comă și nu înțelegea de ce nu se întoarce în trăirile mirifice din timpul comei – așa a fost la ea atunci, să trăiască, aproape ca o premoniție la ce-avea să urmeze între ei doi, o poveste de dragoste – n-a făcut nimic. Nu și-a făcut nimic. N-a renunțat la viață. Acum, oricâte lucruri grele i-a spus el, nu e în situația aia. Sau situație d-aia. Acum...

– Vai, țipă atunci fostul președinte – de toți din încăpere au dat să sară cu barda și toporul să-l scape de vreun intrus, iar gândurile lui Gigi s-au spart, subit, mai ceva ca niște baloane de săpun, în atmosferă – vai, vai... Ce văd eu aici? Ghici ghicitoarea mea... Și nu e pixelul albastru. Văd bine. În sfârșit, ne onorați cu prezența, domnișoară!

Metri de sârmă ghimpată i-au intrat, îndată ce-a ridicat capul din piept, în carne lui Gigi. În toată carnea. Fără osebite. Și în ochi. Și în suflet. A venit. Ea a venit. E palidă toată. Și încercănată. Și cu ochii duși în fundul capului. Și serioasă. Nu schițează niciun gest și niciun zâmbet. Și pășește ai zice șovăitor, către Ardil. Dar a venit. Și e dreaptă. Tot dreaptă. Chiar mai dreaptă ca ieri, când cu ploaia aia dementă. Și nici nu știi, privind-o atent, dacă în ea mai degrabă ard flăcări imense ori, dimpotrivă, s-a stârnit înghețul. Și-ncă, Doamne, ce îngheț!

– Bună ziua! salută aproape rece – deci, e vifor siberian... – am venit.

Dacă până atunci, Ardil Escu vorbise de pe canapea, unde campase în fața butelcuței cu spirt medicinal, cum observase, candid, Fane, acum se ridică în picioare. Cu gând determinant să iasă înaintea musafirei. S-o întâmpine. Să-i zică mai repede că nu trebuia să întârzie atâta. Că el a așteptat-o. Și-a tot așteptat-o. Și că... Dar, când îi ia mai bine seama, îi vede paloarea și starea de slăbiciune, ba și năuceala nejucată din privire și pune, din mers, din viteza încă neopribilă de radar, frână. Ce-are Marina lui? De ce e lămâie la față și de ce... Ei, doar nu s-au dus iar smintiții aia de procurori după ea! Că le dărâmă, de data asta, vila – vila lui de la mare – în cap. Desigur, e un fel, doar un fel de-a spune. Vila, vorbind la propriu, n-o dărâmă. N-a pus-o jos bomba aia. Cum s-o dărâme el? Însă, aia, „neomeniți”, după și dacă au făcut ceva, nu rămân.

În realitate, Marina, pe lângă tristețea, furia, neputința, durerea pe care le tot simțea de azi noapte încoace, a rămas perplexă, fără să poată să mascheze asta în vreun fel, când l-a văzut, în toată... splendoarea lui, pe Ardil Escu. În fața ei stătea, părea că stă un bătrânel din vreun sat pitit prin cine știe ce coclauri. Care s-a pornit, ca de nămiază, după vaci. Nu fostul, ba și viitorul, cum tot dă el cu goarna, președinte al țării. Un tricou bleu spre albastru, pe care, în furia și nerăbarea lui îl luase pe dos, apoi îl pătase cu whisky, acoperirea partea de sus a ardilului. Pe sub el, ca un amant care-și pune, definitiv, amprenta, se vedea, se simțea, se ițea maioul alb, de care Ardil Escu nu se desparte nici dacă îmbracă o helancă, nici dacă ia pe el o cămașă cu mânecă scurtă sau, ca acum, un tricou. Avea pantaloni bermude, e drept, unii de firmă, până deasupra genunchilor, verzi cu dungi gri și... Și, da. Piesa de referință se afla, de departe, în picioarele

ardilești. Omul era încălțat cu șosete flaușate – roșii aprins – și peste trăsese, poate din obișnuință, poate pentru că e vară, poate pentru că e-n casa lui și, deh, omul se îmbracă și se încălță în casa lui cum vrea și cum îi vine, șlapi mov. Mai ceva ca Michi, pe care îl critică și-l bășică mereu, de felul în care arată și se poartă. Țsta e bărbatul aproape galant de ieri? Țsta e, în fond, marele om, primul om, primul domn al țării? De fuse și – cine știe... – de va mai fi? Ce se întâmplă? S-a deconspirat? I-a căzut masca?

Privirile femeii sunt atât de centrate pe șosetele înșlăpuite, că Ardil înțelege și, în treacăt, se scuză:

– Mă fandosesc și eu, Marina... Mai am momente de astea. Dacă te uiți la șosete, să știi că am și geacă. Tot roșie. Și palton... Și căciula de plăieș. Cum tu nu veneai... Și ploaia... Ploaia aia de ieri... M-a cam udat. Cu toată umbrela. Sper să nu răcesc.

Fane, în colțul lui, face pentru sine o remarcă: biiiiine, măăăăă, biiiiine... Fandositule. (Ce-i drept, cu șosetele flaușate și cu șlapii se cam obișnuise, de când e aici. Că se mai încălțase astfel. Deci, nu-l mai iau de ochi). Tu să nu răcești, mă! Tu! Că nu te-a udat o picătură de apă. Bine, ești ud de la rachiu tu. Mă rog, de la un fel de Jack Daniels, da' mai coconeț, așa... Bine că nu iei rudotelul și distonocalmul cu de ăsta. Că te răceai de tot. El răcește, frățică, el! Da' ăștia doi ai noștri, Cristi și Cătălina, pe care i-a udat ploaia la greu, ce să mai zică?

Nici Cristi, nici Cătălina, cel puțin acum, nu zic nimic. Nici despre vreo răceală – de orice fel va fi fiind ea – nici despre altceva. El, și nu prin fișa postului, îi ia seama bine. Ar trebui să fie cu ochii-n patru – cel puțin – pentru președintele său. Numai că, el e cu ochii în milioane pentru ea. La ea. Spre ea. Acum, nu doar inima o are în colțuri. Ca format și ca poziționare în piept. Și el pe el tot în colțuri se are. Nu mai e nimic rotunjit, pătrat, dreptunghiular, conic. Cum era. Și cum trebuie. Totul e și îi e în colțuri. Desigur, când lucrezi sub acoperire nu e cazul să fie astfel. Dar, dacă ai și nevasta aici, de toate care sunt și vor urma, totul se face colț. Și colțos. Și colțuros. Ea nu-l privește. Deloc. Nici fățiș, nici pe furate. E supărată, desigur. De altfel, nici la ceilalți din sufragerie nu privește. Se uită, ca la icoana de leac, doar la Ardil Escu.

Tarik și Michi, din politețe, se ridică și ei de unde șmenuiau, care mai de care, cărțile alea. Primul a-nvățat – că nu știa, nu jucase în ziaristica lui astfel – când a-nvățat și alte chestii

necesare în acoperirea asta, să joace și la cacealma. Sau la șmenuială. Sau la oha. Sau la șto. Sau cum joacă și ăialalți din fața lui. Al doilea știe mai demult. Cel puțin, de când e prieten cu Ardil Escu. Deși, multă vreme nu s-a prins că amicul îl mușcă bine de mâna cu care el îl hrănește, îl mângâie, îl ogoiește. Ca un prieten. Ba, și de partea dorsală, ca un dulău viclean, îl mușcă. Așa că, atunci când a primit propunerea de trădare, a luat-o-n calcul. A meditat. Desigur, el cu sine. Nu, Doamne sfinte, la fizică. A analizat. S-a gândit mult. A pus în cumpănă. Și-n balanță. S-a frăsuit. S-a neliniștit. S-a întrebat. Și, la răspunsuri, a înțeles că trebuie s-o facă. Acum! Cu oamenii ăștia. Aici, uite, la mare. Și, da. O face. Fără remușcări. Și fără regrete. Și fără ezitări. Și fără clipoceli de conștiință. Ardil Escu merită. I se cade, fără urmă de îndoială, asta. A venit timpul. Scadența nu mai trebuie să aștepte. Și Michi, ridicându-se de pe canapea, se grăbește să pună pe fugă și gândurile răzlețe care-i mai vin, din când în când, în minte.

De fapt, la dreptul cel mai drept vorbind, Tarik tocmai citise, dintr-o privire, mesajul de la Gigi: „vorbește cu ea. Și spune-i să nu mai fie tristă!” Și încerca, în cel mai direct mod, să-i facă vărului pofa. Și nu doar. Așa că, a intrat, netrimis de arbitru, singur în teren. În terenul lui Ardil Escu. Și taman când fostul președinte se pripea să așeze mingea pentru unș'pe metri.

– Toamna vromoză! se bagă Tarik în careu. Pun fenit. A ejit zoarele când ai fenid tu. Bățit geva la dine? Drisda, drisda ejdi asi.

Convins că arabul nu-nțelege nicio iotă din ce spune, iar ceilalți, unii destul de departe de el, alții oamenii lui până la moarte, Ardil Escu a susurat ca un izvor otrăvit din munți:

– Cucuveaua dracu'! Cucuveaua mov ce ești! A sărit preacinstitul Yasin... asta... preacinstitul Tarik să-mi numere mie ouăle!

Apoi, în felu-i deja consacrat, a zâmbit cu toată gura când i s-a adresat:

– Nu-i așa, dragă prietene? Nu-i așa că e tristă Marina noastră azi? Și mie mi-a sărit în ochi.

Ventriloc nu e, cu tot exercițiul, Ardil Escu. Și n-a fost o ureche în încăpere care să nu audă primul comentariu. Din păcate, nicio zicere d-asta nu face transfer la, cum se zice în argou pentru închisoare, Maica Tereza.

Ca și cum n-a auzit, neam, ceva, deși, vorbind la obiect, ar fi avut răspuns pentru numărutul ouălor – ce oo țî-aș mai sparge io țiel! – Tarik, imperturbabil, a continuat:

– Tarik sige la tine, frumoza, sa nu mai vii drizda. Nu drebuie. N-ai de ge. Fiața e vrumoza în orige moment. Ji când sigi că s-a brăpujit lumea, dod e. Tarik jdie.

– Bine, bine, Tarik dragă. Bine. A-nțeles. Să n-o agresăm pe musafira noastră. S-o luăm pas cu pas. Te rog, ia loc, Marina. Vino aici. Să vorbim. Te așteptam. Ești bine?

Femeia merge, tăcută, la canapea. Și tot fără să se uite la cineva. Zici că e o șpicheriță de la tv, care nu are în față decât prompterul de pe care trebuie să citească. Pare că a tras obloanele peste ochii-i verzi sticlă de bere. Înghețul s-a declanșat, subit, în plin iulie. Iar ea, din cauze certe și obiective, nici ventuze nu găsește cu cale să pună răcelii ăleia. Doar lui Ardil i se adresează. Doar cu Ardil vorbește:

– Nu, nu prea sunt bine, domnule președinte. Ba, chiar aș spune că nu sunt bine deloc. Mă doare capul, îmi tremură inima-n piept, am o stare proastă, mă chinuie niște pârdaľnice de spaime. Nu sunt bine. Adică, am fost și mult mai bine. Acum, nu sunt. Este motivul pentru care, oricât am încercat, nu m-am putut urni mai devreme să vin încoace. Și prezint scuze pentru faptul că am întârziat. Că v-am lăsat să așteptați. Că nu am fost mai promptă.

– Nu, nu... Stai liniștită. Nu-i problemă. Am așteptat. N-am stat în apă.

Normal că n-ai stat în apă, scoate iar capul de sub pălărie gândul lui Fane. Ai stat numa'-n matrafox. Ce turbulențe fură p-aci până acum zece minute...

– Hm, continuă președintele... Spaime ai spus? Ce s-a-ntâmplat?

– Domnule președinte... Serios, acuma... Mai trebuia să se-ntâmples ceva, în afară de ce s-a întâmplat ieri?

– Ai dreptate, Marina. Așa e. Ieri a fost o zi fatidică.

– Trebuie să recunosc că, deși n-am vrut să arăt mai nimănu, m-au copleșit frici teribile. Încă simt cătușele alea pe mâini. Dar nu doar. Le simt până în rărunchii cei mai tainici. Vă imaginați că m-am temut chiar și în camera de hotel? Hotel bun, de cinci stele... Mi se părea tot timpul, domnule președinte, că bate careva la ușă, că vine cineva, că se dărâmă pereții, că prin ferestre nu intră aer.

Cred că am avut și am încă un atac de panică. Aproape că m-a terminat spaima asta.

– Atunci să chemăm repede doctorul. Michi, prietene, sună imediat. Nu mai sta!

– Nu, nu... Nu e nevoie. Acum că sunt aici, cu dumneavoastră, mă simt mai bine. Mai degajată. Mai în largul meu. Mai fără temeri. Mai liberă. Mai fără cătușe. N-am nevoie de doctor.

Aici, cu dumneavoastră... Mai liberă, mai fără cătușe... E doar un simplu fel de-a spune? E mai mult? E cu șpil? Toate urechile aud clar aceste afirmații. Și numai Ardil Escu dă, plin de el, un răspuns, răspunsul care, în fond, era așteptat:

– Atunci, e cazul să nu te mai duci la hotel. Rămâi aici, cu mine. Adică, na, cu noi. Așa cum ți-am spus: casa e mare, sunt camere multe, e spațiu, e loc pentru toată lumea. Vreau să fii musafira mea.

Pentru început, ar fi vrut Ardil Escu să mai precizeze. Apoi, să fii stăpâna vilei. Și a mea. Dar, nu se face, încă nu se face să strige asta sus și tare. Lasă, la timpul potrivit.

– Nu știu ce să zic, domnule președinte. Propunerea mă onorează. Și-mi face bine. Dar simt că deranjez.

– A, în niciun caz! Cum să deranjezi? Nu deranjezi deloc.

– Dar, știți, fiicele dumneavoastră... Și soția. Am simțit că n-am fost prea binevenită. Și nu m-au privit prea...

– În casa mea, nu decide nici soția, nici vreuna dintre fiicele mele. Eu sunt stăpânul. Eu sunt președintele. Eu fac invitații cui vreau, aici. Și ele tot invitate sunt. Ca să știi. Toate! Toate, Marina! În plus, fiicele mele, cu tot cu gineri, sunt pe cale să plece la București. Nu stau aici toată vara. Se mai duc și pe la casele lor. Se întorc de ziua mea, luna viitoare. Și insist să rămâi aici, să nu te mai întorci la hotel. Te roagă președintele tău. Ți-o cere președintele tău. Trebuie să stai aici. Pentru că avem treabă. S-a-nțeles? Altă întrebare. Altă nedumerire.

Marina doar neagă din cap: nu mai are. Nu mai e alta.

– Atunci, bine. Ne-am înțeles. Rămâi. Avem treabă.

Cum să-i spună verde că deja, dacă tot a găsit-o ieri, nu mai poate fără ea? E, clar, ca mama lui croită Marina. Ea e, clar, ursita lui.

– Hm... Bineînțeles că e mai sigur la dumneavoastră. Cel puțin, din punctul de vedere al escortelor. E bine să fie cineva care să-ți apere și să-ți știe pașii. Ce să zic... Dacă insistați și dacă ziceți

că nu deranjez și dacă spuneți că avem treabă, atunci rămân aici, domnule președinte.

Da, rămâne. E la plan, la noul plan, să rămână. Aici, chiar în casa ardelească. La început, când era planul A pe tapet, nu trebuia să fie astfel. Marina trebuia să stea la hotel. Cât mai departe de focarul de aici. Având o oarecare libertate de mișcare. Pusă sub lupă în alt fel. Acum, însă, după discuții, analize, puneri în scenă, s-a hotărât să schimbe și ea locația. Să fie la vilă. Să fie aici. Să fie cu ei, toți. Să fie, nu aproape de acțiune, ci în centrul ei. Așa că, rămâne. Știu toți că trebuie să rămână. Deci, n-a fost o mirare pentru nimeni că ea a schimbat discursul față de ieri. Și bine că a fost ușor. Că Ardil Escu s-a băgat imediat la înaintare. Că a suflat în pânzele lor. Că a zis ce trebuia să zică. De fapt, nici nu credea cineva că ar putea fi greu ca ea să-l convingă, să-l influențeze, să-l facă să lanseze din nou invitația.

– Apropos, domnule președinte... Am fost atât de speriată, că nici nu v-am mulțumit pentru flori. Pentru orhideele albastre.

Lui Gigi, iar, stomacul i se face mai ceva ca orhideele alea. Și inima-i mugește, smintit, a jale. Și a draci. Și a gelozie. Și-a tot ce e firesc, în cazul lui. Iar ofilita și pâlita și pâlita câmpie din Ardil Escu se umple de smicele verzi. Aproape verzi. El, doar el nu știe că, de fapt, ele, toate, sunt din copacul cu mere interzise.

– Ei... O nimica toată. Ți-au plăcut? Sunt orhidee scumpe, frumoase, aduse de la capătul lumii.

– Desigur, mi-au plăcut. Nu pentru că sunt scumpe și de la capătul pământului, ci pentru că sunt de la dumneavoastră. Că v-ați gândit să mi le trimiteți într-un moment așa de greu, ca ăla de ieri.

Pălălaie mare de foc prinde sufrageria din mai multe părți. Cel puțin doi bărbați din sufragerie nu mai știu, în clipa aia, ce grupă de sânge au. Căci el pulsează, acuma, altminteri, decât de regulă. Decât altădată. Decât în alte clipe. Iar Ardil găsește cu cale ca, discret, în șoaptă, să întetească vâlvătaia:

– Asta nu-i nimic. Dacă vrei, lumea, toată lumea ți-o pun la picioare.

Răspunsul, rostit mai tare decât era cazul și o cerea destăinuirea bărbatului, a făcut focul pârjol, de-a dreptul:

– Vreau, domnule președinte! Poate că vreau. De ce să nu vreau? Cine n-ar vrea? Numai că, o vreau la timpul potrivit la picioarele mele. Și în ce condiții spun eu.

– Oricând, oricând vrei, oricând zici, se entuziasmează Ardil. Și oricum. Accept orice condiție. Lumea e, deja, a ta, toată.

Ce ușor, ce repede, ce mintenaș picase! Nicio suspiciune, nicio ezitare, nicio rețineră. Gata, dă cu lumea de pământ! Cătălina avusese dreptate. Ardil Escu nu doar că o place. Ca un bărbat pe o femeie. Ci, deja, e nebun și înnebunit după ea. Din prima, așa, e în stare să facă orice pentru ea. Inclusiv să pună la cale, cu ea, pentru ea, o vânzare de copii. Ce tatonare, ce cunoaștere între ei, ce... De altfel, chiar de ieri, când s-a pus în corzi cu așa-zișii procurori, pentru ea, erau semne vădite că e astfel. Și, acum, Cătălina știe că trebuie să apese, cât poate, ca să nu stârnească radarul, accelerația. Trebuie să facă așa. Să țină piciorul apăsat, cât mai apăsat, tot mai apăsat, pe ea, pe accelerația aia. Chiar trebuie. Pentru că, dacă e așa, se termină mai repede șederea aici. Și tensiunea. Și stresul. Și teama. Și supărarea. Și tot ce trebuie să se termine. Ca să reînceapă tot ce nu se poate termina. Fie și pentru că ea e aici, acum, fără știrea și acordul bărbatului al cărui nume, cum zice la lege – mai ales la aia nescrisă, a inimii – îl poartă. Nu, nu încă. Nu încă îl poartă. Deși, el a amenințat cu divorțul. Pe care îl poartă. Pe care vrea să-l poarte mereu. Pe care vrea să-l aibă în toate eternitățile și-n toate clipele care le mai sunt hărăzite.

A riscat. Ea. A plusat. A băgat mai mulți cărbuni în vatră, decât o cerea situația, când a zis-o p-aia cu condițiile ei. Dar a simțit că merge. Că ține. Că e potrivit să o spună și pe aia. Mai ales, bănuind ce-ar cam trebui să urmeze, dinspre Ardil, pe viitor.

– Să nu mai vorbim acum despre asta, a zâmbit, aproape șăgalnic, Marina. Avem timp. Pentru toate.

Otrava cură – vorba poetului – încet, dar sigur, din zâmbetul ei. Ardil Escu nu știe că femeia asta, de l-a electrocutat cu toate ale ei, citează, oarecum, din clasici. La ce lecturi are la activ... Și, dinspre Gigi, o fâșie de gând fulgeră încăperea: sunt într-un film. Sunt într-un film prost. Sunt într-un film care nu-mi place. Sau la cinema, la un film, sunt? Dar, până la final, nu pot să ies din scenariu, nu pot să plec din sală. Și nici popcorn nu pot să înfulec. Nici să scuip semințe. Mi-era dat să trăiesc și așa ceva.

– Michi, faraone, se repliază dintr-odată Ardil Escu, mi-am adus aminte. Care mai e treaba cu bomba aia de ieri? Ai aflat cine-a sunat? Și de ce? Că, de explodat, după cum ai văzut, n-a mai explodat.

– O bombă? pare că e speriată Marina. Ce bombă?

– A, tu nu știi. A sunat un descrieriat ieri, până să ajungeți voi cu mașina aia, că s-a pus o bombă aici, în vilă. În vila mea! Nu a statului. Nu a altcuiva. A mea. A președintelui țării. A primului om în stat. Făcută din munca și cu priceperea mea. Dar, s-a dovedit a fi o farsă. N-a fost nicio bombă. Unii n-au trebă. Și se apucă să dea telefoane.

– Ce spuneți, domnule președinte... V-a sunat cineva să vă spună că aveți o bombă-n casă?

– Nu, nu pe mine m-a sunat. Pe Michi, pretenu' aci, de față, l-a sunat. Ce te-ai speriat tu de idioții și incapabilii ăia cu cătușele, dar să fi văzut ce s-a speriat Michi de bomba aia! Rămăsese înțepenit, nu mai avea putere să spună nimic, a scăpat telefonul din mână. Bine, el, prietenul meu drag, s-a speriat, în primul rând, pentru mine, președintele lui. Nu-i așa, Michișor, prietene? Lasă, o să mă ocup eu. O să văd eu cine a sunat.

– Bănuiesc că există ceva aparatură în casa asta care să înregistreze tot ce mișcă. Doar e casa președintelui.

– Există, Marina, există. Îți dai seama că nu puteam să mă culc pe-o ureche și să nu existe. Dar a fost foarte scurt apelul. Nu știu dacă au prins aparatele ceva. Însă, am eu cartela lui Michi. Aia de la telefonul ferfenițit. O să văd de unde s-a sunat.

Din instinct, fostul președinte se caută prin buzunarele bermudelor. Într-o parte, într-alta... În buzunar a pus-o. Precis în buzunar a pus-o. Dar nu e. Nu e. Hm... A, păi cum să fie? Că ieri nu era îmbrăcat așa, familiar, cu bermudele. Cartela e în buzunarul pantalonilor pe care i-a purtat ieri. Acolo e. Bine că și-a adus aminte. Și bine că n-a lăsat pantalonii pe marginea patului, ca să-i ia menajera, așa uzi, cum erau de la ploaie și să-i bage la spălat.

Alături, Cătălina, devenită, la ceas de undercover, Marina, decantează rapid: deci, cartela despre care i-au vorbit ai ei, ai lor, băieții buni, cum ar veni, nu e în vreun seif, în vreun portofel, în vre-o tainiță de-a casei, închisă cu nouă lăcate. E, clar, în buzunarul unor pantaloni. ăia pe care i-a purtat ieri, cel mai probabil. Tipic ardilesc. Tipic șmenăresc. Bun. O va lua de acolo, cât se poate de repede. Și-o să se poată repede, da. O cere situația să se poată degrabă. Nu e cazul să piardă timpul degeaba. Mai ales că, dacă tot a venit în bârlogul lupului, e indicat să intre în acțiune. Măcar de beleaua aia, a cartelei, să scape.

Lui Ardil Escu îi sună, atunci, telefonul. Nu-i convine. Și nu-i face plăcere să vorbească. Mai ales cu tuta asta, care l-a enervat toată ziua. Dacă a plecat, ea știe unde, ce mai sună acum? Răspunde, plin de sictir, dar încercând să pară amabil:

– Zi, Ana! Zi. Ce este? Ți-a trecut beșicarea și te întorci la cuibușor? Cam ca știuca la linguriță, așa?

Obrăznicia și tonul lui n-au scăpat celor de față. Bagă, mai mult ca de obicei, lemne în foc și scurmă jarul. E o oarecare aroganță – să-i arate Marinei cine-i el și ce poate și ce șmecher e – dar și faptul că, dintr-odată, în fața ei, nu mai trebuie să trucheze nimic. Ea i-a mărturisit despre vânzarea de copii. Că e băgată în asta. Că o face. Că acuzația urâților de procurori era cu temei. Ceea ce nu e puțin, dar deloc puțin, în relația dintre ei. Nu mai e nevoie de măști. Nu mai e nevoie de ascunzișuri. Nu mai e nevoie de jocuri. Nu mai e nevoie de tainițe. Și nu mai e nici necesar să facă frumos, de vrea, de nu vrea, cu Ana. Să fie răbdător și tolerant cu ea. Să-i suporte toanele de răzgâiată. De astea, toate, și de altele, nici nu s-a mai sinchisit azi că o așteaptă pe Marina în șlapi și-n bermude. El e cum e. El e așa. El nu se mai schimbă. Marina să-l vadă și să-l placă exact așa, exact cum e.

Cu telefonul la ureche, tânăra, prea tânăra femeie rămâne și nu rămâne năucă de ce-i spune mai vârstnicul, prea-vârstnicul ei soț. Se aștepta. De la el, cu siguranță, se aștepta. Mai ales, după tot ce i-a zis și tot ce i-a făcut azi. Dar, spera să n-o ia chiar de la primul cuvânt astfel. După ce că nici măcar n-a sunat-o el, cum ar fi trebuit... Nu neapărat să-și ceară scuze – n-ai să vezi așa ceva de la Ardil Escu – dar măcar să vadă ce face, unde e, dacă e bine, dacă are nevoie de ceva, s-o roage să vină acasă. Situația se complică. Sau, dimpotrivă, se simplifică? Dumnezeu! Înalturilor a-nțeles că bărbatul se urnește către apus și ea doar, ca cel mai soare sor, abia răsare? Și pune umărul să așeze – că sunt răvășite – diminețile și amiezile și serile-ntre ei? Îi spune, nici ea nu știe de ce, soțului ei:

– Sunt singură pe plajă. Și foarte tristă. Și mă tem. Aș vrea să vii după mine. Aș vrea să vii să mă iei. Aș vrea să vorbim.

– Un pui fript și-o merdenea nu vrei? Hai, să terminăm cu țâțisme. Cum să vin eu, ditamai președintele, pe care îl știe o lume, după tine?!? Am zis gata! Gata, Ana, n-o mai lungi. Că n-am timp de prostiile tale. Plus că, în curând, îmi începe Suleyman. Suleyman magnificul. Știi că nu-l pierd. Și sunt gata să

opresc o ședință sau un congres, ca să-l văd. Spune-mi unde ești printr-un mesaj. Nu mai tălălăi la telefon. Locația, am zis. Și îl trimit pe Fane după tine.

De fapt, slavă Domnului că a zis cu vorbe doar atât. Pentru că, vorbind la obiect, multe și acide îi veniseră pe vârful limbii să scuipe. Fără frână. Fără vreo opreliște. Fără nici mama reținerii. Doar ca să nu sperie minunea asta de femeie din sufrageria lui, n-a otrăvit și mai mult încăperea. Și aerul. Și tot auditoriul. Să spurce crunt, cu vorbe de ocară, urechile ei, înseamnă să nu mai aștepte de la ea magicul alint Ardinel. Și, da, vrea, vrea cu tărie ca ea să-i spună astfel. Să-l dezmierde în felul ăsta. Să-l mângâie cum numai mama a făcut-o. Da, și să nu uite, să nu uite s-o întrebe dacă ea îl vrea cu mustață. El a mai avut, a mai purtat, s-a mai fâlit, de mult, cu una. Poate să reediteze, dacă ea zice da, situația.

– Fănică, o ia mai oblu, mai cu zăgaz, apoi, mă, Fănică... Dă-te mai aproape. Ana are... De fapt, Ana n-are mere. Da' Ana are toane. Doamna Ana, adică, doamna președinte, ce te uiți ca un chiorete la mine? Ana are aere. Și crize are doamna Ana. Du-te după ea. Și vezi ce vrea. Și fă cum oi face, ca s-o aduci acasă, în liniște, să nu se dea în spectacol pe malul mării. Că, totuși, e încă nevasta președintelui, celui mai mare și mai iubit președinte al românilor.

Cel numit e, dintr-odată, buimac. Și năuc. Și i se pare că n-a-nțeles bine. Cum, adică? Să se ducă el după obrazul prezidențial? După Ana? După fătuca aia care îl tot înfruntă, în vremea din urmă, cu privirile? De ce tocmai el să se ducă? S-a prins vechitura de Ardil de ceva? Ce va să zică asta?

Chiar mai alarmat decât Fane, pare să fie, în colțul lui, Gigi. Din privirile-i negre, bestii, încearcă să-i transmită acestuia, căci e musai, un mesaj: Țeapă, să nu-mi faci prostii! Să nu-ți dai în petic! Să nu pui trotil la fundul nostru! Să-ți vezi de treabă și să nu scapi cail pe arătură, zicându-i ceva nevastei ardilului! Să n-o pupi, Țeapă, să nu zici nimic! Marina, în solidar, îl roagă din ochi: să ai grijă, Țeapă! Și ai și răbdare. Vine scadența. Și, sigur, vine și divorțul. Dacă o fi, dacă o mai fi, că pe tine nu te ține interesul pentru o femeie prea mult, te bagi atunci. Rămâi cum ești, în priza noastră. Nu strică mustăria!

Ca din întâmplare, deși, categoric, au vrut, deopotrivă, asta, Gigi și Marina se năpustesc cu privirile unul asupra altuia. I-au făcut capul mare lui Țeapă. De parcă nu-l avea și-așa inflammat de

toate care sunt, și tot sunt, în vila și-n sufrageria ardilească. Și-ar spune multe. Privirile lor. Ale ei mătase verde. Ale lui jaguari negri. S-ar întreba. S-ar ostoi. S-ar răstălmăci. S-ar reevalua. În clipa asta, cine mai știe de ce, nu e loc de încordare. Și de tensiune. Și de divorț. Nici de. Nici de. Dar, tac. Privirile lor. Ale lui jaguari, iuți, negri. Și ale ei mătase bezmetică, verde. Le tac privirile. Ca ei. Ele știu, de la ursitori, cum și cât de zidiți și înzidiți ei în ei sunt. Nici Ana – lui Manole, nu lui Ardil – n-a fost așa zidită. Și bărbatul care a invocat, la ceasul aurorei, despărțirea, știe că acum, în clipa asta, trebuie să-i spună femeii de lângă șarpele cu clopoței care îi desparte și-i unește, aici, în egală măsură, că, mai presus de orice, o iubește. Desigur, ea știe asta. N-are îndoieli. Dar, să știe, dacă tot n-a plecat, că el a revenit la sentimente mai bune. Că nu mai sunt unul de-o parte și celălalt de alta, a mării. Sunt pe aceeași plajă, la aceeași mare, ba, și sub același baldachin. Și, din senin, hodoronc-tronc, se pune pe strănutat: hapciu, hapciu, hapciu...

– Noroc, măi, Gigi, îl ofertează Ardil Escu – doar nu dă de la el – noroc. Să stai mai depărțișor de mine. Adică, nu foarte departe, e bine să ții aproape. Doar să nu-mi suflă în față și să-mi dai vreun virus. Eu sunt președintele, nu se face să mă-mbolnăvesc. Că te-a prins răceala, după ploaia aia câinoasă de ieri.

– Mulțumesc, domnule președinte. Nu cred că e de la răceală. Pare să fie o alergie. Mi s-a năzărit c-a-nflorit, aici, la mare, liliacul. Adică, nu că mi s-a năzărit. Simt cum parfum de liliac alb și violet vine dinspre mare.

Cretin! Gay cretin, îl etichetează fostul președinte în gând. Liliac acuma, aici... A luat-o razna și ditamai Gigi. Dar, mai să crape inima-n el, când, în clipa următoare, Marina a confirmat:

– Așa e. Miroase a liliac. Violet și alb și, cred că și galben. Simt și eu parfumul de liliac. Nimic nu îmbată, la ceas de angoase, mai ceva ca liliacul... Numai că, acum, ușa e închisă. Închisă bine. Și nu pătrunde, cum trebuie și ca altădată, parfumul de liliac în încăpere.

Aproape s-au liniștit, ca la comandă, două inimi. A ei și-a lui. Căci, indirect, pe baza unui cod pe care, din timpuri mai vechi, numai ei doi îl știu, tocmai și-au spus, la modul cel mai serios, că se iubesc. Mirosul de liliac e al lor, numai al lor. Numai ei îl simt. Numai ei îl au. Numai ei se lasă răsfățați de el. Numai pentru ei a-nflorit – și continuă să-nflorească – oriunde și oricând, liliacul. E

al lor, marcă înregistrată. Pe vecie. Pentru toate eternitățile din toate viețile.

Însă, dincolo de liliac, bărbatul a-nțeles cum trebuie mesajul din finalul vorbelor femeii: e supărată, încă. E rănită. Are cuțitul lui din noaptea nebună de azi-noapte înfipt între spete. Nu l-a scos. Îi scrijelește pe mai departe pielea și carnea. Și, până trage pumnalul împlântat în rărunchi, și până-și vindecă rana, a-nchis ușa. A-nchis-o bine. A-nchis-o cum n-a mai închis-o. Din fericire, n-a avut inimă s-o baricadeze. Să pună zăvoare. Să tragă yala. S-o-nchisă cu o mie de chei. Dincolo de tot și de orice, el știe asta. Știe și asta. Nu, neapărat, din precizarea ei că e-nchisă. Ușa. În curând, ea se va deschide. Se va da de perete. Ori, când o să vină clipa, o deschide, cum a mai deschis-o, el. Căci, în chip enigmatic și răvășitor, liliacul, liliacul lor, liliacul care se grăbește mereu să-nflorească pentru ei, continuă să le parfumeze – aparte și tainic – povestea. Habar n-are niciunul dintre ei dacă florile lor de liliac au patru sau trei sau cinci sau o mie de petale. Se prea poate să aibă atâtea câte le sunt, de veșnicii, clipele. Și, din spumă de mare, din stâncă de munte, din nimic și de niciunde, ori chiar de pretutindeni și din tot, liliacul violet și alb și galben izbucnește, din drag de dragul lor, în floare. În flori. În toate florile de liliac ale lumii.

.....

Merge și parcă stă. N-are spor. N-are elan. N-are chef. Picioarele îi sunt cam împleticite, deși nu s-a dedat – chiar dacă-ar fi vrut – la „agheasma” lui Ardil. Se tot uită în jur și nu vede. Nimic. Adică, vede. Altceva. Pe altcineva. Alți oameni. Mulți, mulți oameni. Pe ea n-o vede. De ea nu dă. Unde s-o fi dus? Unde s-o fi băgat? Pe unde o pierde vremea? Unde, la care frunză de frâsinel, se apără de muște? Ce face o soție de președinte la mare? Când e singură, fără bărbat, fără escortă, fără... De ce a lăsat-o Ardil să plece așa, când altădată?... Și, în fond... În fond, de ce l-a trimis pe el, taman pe el, fostul președinte după nevastă-sa? Oare, în nemernicia lui, vorba poetului – că nu știe cine a zis asta, l-a auzit pe șefu’ debitând-o și a șparlit-o și el – vechitura aia de Ardil Escu a bunghit jocul lui de glezne în fața tinerei soții? S-a prins el, așa trotilat cum e trei sferturi și trei sferturi din zi și din noapte, că ochii de bodyguard se miruiesc pe

la icoana sfintei Ana? L-a dibuit că ține penelu-ntre dinți, gata să năimească soarele pentru ea? Mă rog... Nici măcar el nu știe dacă-i așa, dacă-i chiar așa, da' vine vorba în felul ăsta. Oricum, că o tot pune în bătaia pleoapei, nu e un secret. Cel puțin, pentru ai lui, pentru șefu' și pentru Cătălina, care s-au grăbit să-i urle din priviri să nu se dea în stambă pe aci și să rasolească bunătate de undercover.

Unde-o fi fata asta? Fane se uită – și nu se uită, absorbit de gânduri, cum e – după Ana. Ia seama bine, dar parcă n-o ia, la tot ce vede-n jur. Pe plajă, printre turiști nu e. Nu doar că, aproape sigur, n-are costum de baie pe ea, ca să stea la soare, dar a și scrutat cu destulă atenție lumea de aici. Desigur, n-a bătut cei aproape zece kilometri de plajă din Mamaia, s-a uitat prin apropierea locației pe care ea a trimis-o. Nu, Ana nu s-a amestecat cu devoratorii de soare aflat aproape în crucea zilei. Nici în spatele sau în fața hotelului pe care i l-a indicat minunatului ei soț că e, nu, nu e. Nici pe la vreo piscină din jur, nici pe la vreo terasă, nici pe vreo bancă nu e. Nici în holul hotelului, la răcoare și la aer condiționat. Nu e! Unde e Ana asta? Unde se duce o femeie când se duce? Când pleacă, mă rog... De acasă, de lângă bărbate-său? Nu prin locurile prin care s-a uitat, deja, după ea? Nu pe acolo se duce orice om normal la cap?

S-o plimba? Pe soarele ăsta? Prin soarele ăsta? E trecut bineșor de amiază, dar vipia parcă s-a băgat în priză, la încărcat. Hmm... Unde e? Ce-i spune el lu' Ardil Escu, de nevastă-sa asta? Unde găsești aici, la mare, în afară de toate cele numite și de vila lu' bărbate-său, răcoare? O fi la baie, pe undeva? Nu e. Că n-ar sta două sute de ani pe acolo. Că de două sute de ani o caută și se uită după ea. O fi plecat în vreun alt loc, dacă a auzit că nu vine, în persoană, minunatul și iubitul ei președinte, s-o ia de la malul mării? Și unde, dacă e așa? Aoleu! Doar n-a răpit-o careval! Ca pe-o nevastă de președinte ce e. Mai că-i venise în minte că a răpit-o ăla cu bomba de ieri. Da' ieri, cu bomba au fost ei. Ai lor. Ai lui. Ei au anunțat și au dat – adică, au trimis – bomba la fața locului. Unde să se mai uite? Unde să mai caute? Unde să se mai ducă? Unde e Ana? Că nu e!

Se-nvârtește, aproape capiu, prin perimetru. Aproape că i s-a-ncins, fier roșu, ultimul neuron rămas de veghe, după atâta gândit. Și aproape că intră-n panică. Ana, fir-ar, nu e! Aici se întâmplă ceva. Un om nu dispare, pur și simplu. Nu se evaporă.

Nu se duce, naibii, ca aburul. Nu e ac un om. Ca să pice jos și să nu mai dai de el. Sau fir de nisip. De nu știi care e ăla pe care-l cauți tu din miliarde la fel. Sau o firimitură de pâine să calci pe ea.

Ce face el? Cum se descurcă? Unde-o găsește pe Ana? Ce-i spune lu' Ardil? ăsta îl face cârnați. Nici cu apă sfințită nu scapă. Și alor lui ce le spune? Ei, drace! Nu cumva... Nu cumva ai lor au pus mâna pe nevasta ordinarului? Ca să-l bage la înghesuială, ca să-l lege la gard, ca să scoată ceva de la fostul președinte? Ce dracu'! Nici chiar așa. L-a ars soarele-n cap prea mult. Ai lor nu sunt găinari. Nici mafioți. Nici nenorociți. Cum să răpească ori să pună mâna pe o femeie, ca să facă șantaj și să amenințe și să negocieze și să lovească? Nu se poate! Chiar nu se poate una ca asta. Rușine că l-a lovit un așa gând.

Bun. Da' unde e Ana? Unde s-a dus? Unde s-a topit? Unde s-a volatilizat? Și ce face el? Ce se face el? Nici nu știe dacă să completeze pe linia punctată: fără ea, ce se face el fără ea, sau ce se face când i-o spune vechiturii să-și ia nevasta de unde nu e! De fapt, el, el, nu Ardil Escu, trebuia să ia femeia de-o aripă și s-o ducă la vilă. Bă, doar n-a avut vreun accident. Nttttttt... Dacă era așa, vuia toată stațiunea, nu doar nordul acesteia, unde se tot uită după ea. Ce mama naibii s-a-ntâmplat cu Ana asta? Că începe să se îngrijoreze. A pățit ceva. Clar, a pățit ceva. Altminteri, dădea pe undeva, pe aici, de ea. Mai că-l lovește, la așa gânduri, fibrilația. Sau tahicardia. Sau amândouă. El nu e doctor, nu le are cu astea. Nu le are cu multe, fie vorba între noi. Și nu știe ce-l lovește. Însă, categoric, ceva îl bușește. De-l lasă, în zaua lui cum e, fără vlagă.

Intră, fără sens și fără rost strict, mai bine zis fără să realizeze și fără să vrea asta, în locul de joacă al hotelului. Să stea nițel pe vreo bancă. Sau pe iarbă. Să se gândească un pic. Să socoată. Să analizeze. Să înțeleagă. Unde e Ana? Unde?...

Sunt, ici, colo, prin părculețul ăsta, câțiva copii. Care țipă, aleargă, țopăie, foșgăie, fug după o minge, se dau în leagăne sau pe tobogan. Câțiva, căci părinții responsabili și zdraveni la cap nu-și lasă copiii pe zăduful ăsta, afară. De să faci izolație. Și nu numai. Cum ar veni, acum, pe fierbințeala asta, nici un câine să nu dai afară. Aproape că nici pe soare, cât e el de soare, n-ar trebui să-l lași afară, departe de puțină răcoare și răcoreală.

Și Fane, brusc, rămâne cu gândul în aer, paralizat. Aproape să intre în comă de gradul al patrulea. Gândul. Și cu ochii mari – cât fundul de ceaun – la un leagăn din fața lui. Acolo, taman acolo

îi fu dat să dea de nevasta fostului președinte. Care, candidă și liniștită, se dădea, ca prichindeii, în leagăn. Bă, și ce-a mai căutat-o! Ce s-a mai uitat după ea! În ce boale l-a tot băgat absența ei. Se scutură de fibrilația care l-a lovit mai adineauri. Sau tahicardie, ce-a fost ea. Sau insolație. Că de când umblă și el prin soarele ăsta, după ea, l-a bătut, clar, și soarele-n moalele capului. Se cocoșește, mintenaș, la Ana:

– Doamnă, deci, aici erați! Cum plecați, deci, fără să anunțați unde plecați? Deci, de ce n-ați spus, deci, locația exactă, ca să nu vă caut ca boul? Dacă-ați ști, deci, de când vă caut...

Ana își face vânt mai tare cu picioarele și răspunde scurt:

– Știu.

– Cum adică? Deci, cum? Deci, ce știți?

– Știu. Că m-ai căutat. Te-am văzut cum te agiți pe aici, cu limba scoasă de un cot.

– Știți... Deci, știți că vă tot caut! Și de ce, deci, nu m-ați oprit? Deci, de ce nu m-ați strigat? Sau de ce, deci, nu m-ați sunat? De ce nu v-ați arătat, deci? Ca să nu mai umblu, deci, ca un prost pe zăpușeala asta.

– De ce să te strig sau să te sun? Era treaba mea să te găsesc pe tine? Sau era treaba ta să mă găsești pe mine? Vorba lui Ardil: nu tu ești ăla plătitul? Nu tu iei bani ca să faci o treabă, un serviciu? Cum l-ai făcut? Cum ai rezolvat problema pe care ți-a dat-o soțul meu?

l-auzi la ea cum vorbește... Cum zice gurița ei așa vorbe de ocară pentru sufletul lui. Parcă și-a făcut mulajul după bărba... după soțul ei, cum tocmai a subliniat. Prostovan el, că l-a durut la lingurică de ea, că și-a făcut griji, că a lăsat tahicardia și apoplexia și fibrilația să-l scarmene pe unde nu l-a mai scărmanat niciuna din astea, vreodată.

– Deci, am rezolvat, uite! V-am găsit și, deci, vă însoțesc la vilă. Deci, domnu' președinte vă așteaptă.

– Bine, se oprește Ana din legănat. Bine. Dar acum m-ai găsit. Să-ți treacă.

– Poftim? Deci, ce ziceți? Nu-nțeleg. Ce să-mi treacă, adică, deci?

– Nu-ți dai seama că ai luat-o din loc de spaimă? De când ai venit aci, ai spus cinci cuvinte, însă de o mie de ori deci. Revino-ți!

Fane simte că-l ia cu amețeală. De parcă se dăduse nu în leagănul ăsta unde se dă, uite, nevasta lui Ardil, ci în comediiile alea de la bâlciul unde a fost, prin mai, cu șefu' și cu Cătălina. Deci, vorbise iar, cum n-a mai făcut-o de atâta timp, cu deci. Deci, s-a întors la vechiul lui nărav. Deci, acum și aici, este și se află Țeapă. Țeapă de demult. Țeapă din momentele lui de glorie. Țeapă care nu trebuia să mai fie Țeapă. Cel puțin, nu aici și nu acum. Doamne, ce-a făcut? Cum a putut să scape frâiele din mână? Cum de și-a permis el lui să se întâmple așa ceva? Cum de s-a pierdut într-atâta cu firea, în fața soției fostului președinte?

– N-o să se mai întâmple. Nu vă enervați așa.

– Nu mă enervez. Ce treabă am eu? Doar ți-am atras atenția, pentru că zgârie foarte tare la ureche.

– Bine, atunci. Să mergem la vilă, că vă așteaptă domnul președinte.

Ana face un semn cu mâna: ei, și? Să aștepte. Și răspunde:

– O să mergem, la un moment dat. Dar nu acum. Nu vreau acum. Mai încolo. A, apropo. Sunt mai mică decât tine. Poți să nu-mi mai vorbești cu dumneavoastră. Nu țin să respecti vreun protocol.

– Ei, cum să vă vorbesc fără dumneavoastră? Nu se poate. Ce-o să zică domnul președinte? Mă jupoaie și deci... adică, fără deci... face pantofi din pielea mea.

– Nu trebuie să știe domnul președinte cum îmi vorbești tu. Țeapă să fie secretul nostru.

– Da, dar dumneavoastră...

– În fine, dacă nu vrei, te privește. N-o să-mi bat capul cu tine, când am atâtea alte probleme mai importante. Du-te și așază-te pe o bancă. Am de gând să mai stau în leagăn. Și nu vreau să te țin în cârcă.

Dar Țeapă, care l-a chemat grabnic de pe unde era plecat – cam cu sorcova, așa – pe Fane, de stau amândoi acuma claipe peste grămadă, nu se mișcă din locul unde se afla.

– N-o să stau în nicio cârcă și în niciun cap la nimeni. Dar nici de aci nu mă mișc. Domnul președinte mă plătește să fac un serviciu. Și, acum, ăsta e serviciul meu. Atât. Deci, atât.

Tânăra femeie îl privește pe sub sprâncene: o atacă. Și doare nițel. N-a mai zis dumneavoastră, când a vorbit, dar nici la tu n-a trecut. Să vedem, poate îl dă pe brazdă. Poate iese ceva de aici. Poate nu degeaba o tot caută cu privirea.

– Bine. Dar să taci. Să nu te pornești ca mai adineauri.

Ea reia legănatul. E bine. În fond, sunt amândoi în părculețul de joacă al copiilor aflați la mare, în acest hotel. Poate că și dacă nu iese nimic, nimic din ce se gândește, întâi, ea, tot e bine să-și găsească un aliat. Fane, deci Ștefan, clar, îl cheamă Ștefan, îi poate fi un sprijin, un prieten, un apropiat, în cazul că apele vor rupe zăgazul. Dar și dacă nu. Tot ar putea și ar trebui să aibă și ea pe cineva de încredere.

El, trecut de o mie de sudori, își face aer cu mâna ca să se răcorească un pic. Nici nu știe de ce îi e mai cald și mai cald, tot mai cald, în toate adâncurile. Că sunt multe grade în termometru, că a tot alergat pe aici, după nevasta președintelui, că s-a întors, într-o secundă, la deci, că a fost îngrijorat că n-o găsește p-asta mică sau că, uite, stă acuma cu ea, la leagăn. S-a legat, oare, la cap, fără să-l fi durut?

– Ce stai, sare Ana, dă-mi vânt și dă-mă în leagăn!

– Cine? Eu?

– Nu. Arsenie Boca, părintele despre care am auzit mii de lucruri, de când am venit în țară.

Fane e încurcat. Acuma, părintele Arsenie ce caută aici? Ori el, de ce și cât îi fierbe sângele-n vene, nu mai percutează, ori...

– Tu, normal. Mai e cineva aici?

Nu, nu mai e. Nu mai e nimeni. Mai sunt copilașii ăia, dar ei nu au nicio treabă cu leagănul doamnei președinte. Fane ezită: o fi bine, n-o fi bine să facă asta? Nu se traduce că ei doi se cam trag de șireturi? Pe de altă parte, ea i-a spus verde că e plătit de soțul ei să facă niște treburi. Și legănatul e tot o treabă. Deci, trebuie s-o facă. S-o ducă la bun sfârșit. Așa că se așază în spatele leagănelului și împinge nici prea, prea, nici foarte, foarte. Putea să facă același lucru și din față. Însă, nu vrea să li se întâlnească acum privirile.

– Mai tare! Dă-mă mai tare! Mai tare, nu poți mai tare? Ștefan, mai tare!

Fane înțepenește. Ștefan. Ce Ștefan? Cine-i Ștefan? A, de la Fane. Ea crede că îl cheamă astfel. Și a ales să-i spună cum crede că e mai frumos. Și îl prinde mai bine. Și nu-i mai zice altcineva. Asta e ceva. Asta înseamnă ceva. Asta înseamnă ce-ar vrea el să însemne. După ce se termină cu acoperirea, se duce, serios, la evidența populației și face o cerere ca să-l adauge pe Ștefan la prenumele lui. Și-așa, la urma urmei, nu mai știe nici el cum îl

cheamă, cu adevărat, la cât i s-a spus, atâta vreme, Teapă și acum Fane. Împinge leagănul mai tare. Mai cu forță. Mai cu tupeu. Ei, Ștefan. Ea, Ana. Zău că nu sună rău.

Vreo oră mai târziu, după ce tânăra probase, ghidușă, toate chestiile de joacă din părculeț, se plimbau amândoi, Ana și Ștefan, pe malul mării. Tăcuți. Închiși în sine. Încercând, mai degrabă, să evite altă lume de pe plajă, decât să vorbească unul cu altul. Niciunul nu se mai gândea la ce zice și la ce crede Ardil Escu. Adică, de ce întârzie, unde sunt, de ce nu mai vin. Și, de altfel, nici Ardil Escu nu se mai gândea la ei. Și nu credea nimic. Era ocupat cu altceva. Avea altă treabă. Și alte priorități.

La un moment dat, Ana zice:

– Tare mult îmi place marea asta. Nu știu de ce. E prima dată când vin aici. Dar, nu știu, are ceva...

– Da, normal că are. Gunoaie, mizerie, delăsare...

– Nu mi se pare. Mie-mi place. Știi că, de când sunt aici, la Mamaia, n-am mai fost decât o dată pe malul mării? Nu m-a lăsat Ardil.

Teapă... adică Fane... adică Ștefan ar vrea să-ngaime ceva de dulce, de dulce bine, la adresa ardilului. Un smintit. Un descreierat. A băgat fata în colivie. De aur, da, colivia. Dar tot colivie. Însă, din o tonă de motive, mai bine să nu îngaime, să nu înjure, să nu zică nimic. Șefu' i-a spus de un milion de ori că mai bine să tacă, deștept, decât să vorbească prostește.

Ana are chef de vorbă, dintr-odată:

– Nici plajă pe malul mării, de când am venit, n-am făcut. Am stat la soare doar în curtea vilei, pe malul lacului. Acolo, da, am tot stat. Dar nu-i așa că nu-i același soare pe malul lacului, ca pe malul mării? Nu-i așa că e diferit? Nu-i așa că e mai bun soarele de la mare?

Bodyguardul se uită, oarecum, capiu la nevasta președintelui: cum nu e același soare? Sunt doi? Sunt mai mulți sori? Cum e mai bun ăsta de pe malul mării? Îl mănânci cu lingurița, ca să știi că e mai bun sau nu? E un singur soare. Și o singură lună. Mai multe stele, da, sunt mai multe. Dar soare? Nu tot ăla arde și încălzește toată lumea, de peste tot? Cum unul la lac și unul la mare? El n-a auzit până acum prostia asta cu alt soare. Dă-l în mă-sa, că e tot ăla. Soarele e doar unul singur. Dar, desigur, asta e vreo comicărie de-aia romantică. Vreo dulcegărie de le place femeilor. Vreo exagerare de prin cărți. Ei, nu, pe astea nu le are. Nu s-a

gândit niciodată să le aibă. Dar, mai știi, poate că nu e chiar rău să încerce. Încercarea moarte n-are. Poate să zică și el, că nu-l doare gura, o vorbă frumoasă pentru asta mică a lu' Ardil Escu:

– Sigur, e mai bun soarele de la mare. Arde altfel. Și e și mai multă lume pe plajă, ca pe malul lacului, în curtea vilei domnului președinte. Ar trebui să veniți să faceți plajă pe malul mării.

Tot așa îi vorbește, se gândește Ana. A acceptat să se plimbe cu ea, e drept, cu ezitări și cu rețineri, dar tot n-o scoate din dumneavoastră. Așa că, ea continuă la fel de degajată:

– N-am făcut multe lucruri de când sunt aici. Și aș vrea să le fac. Și nu la un moment dat. Aș vrea să le fac repede, cât se poate de repede, ca să nu zic de îndată. Cu Ardil am făcut lucruri plictisitoare. Adică, pe acelea pe care mi-a dat voie să le fac. Dar eu am – mi-am dat seama azi – o listă întreagă de chestii pe care, pentru mine, pentru sufletul meu, vreau să le fac. E ca o provocare. Și vreau să bifez în curând: pe asta am făcut-o, pe-asta am realizat-o, și pe asta m-am băgat. Uite, îți vine să crezi, nici în parc n-am fost până azi. Nici la un loc de joacă pentru copii. Îmi place tare mult să mă dau pe tobogan, să mă dau în leagăn, să mă cocoț peste tot.

Răspunsul lui Fane, alias Ștefan fără să fie, totuși, Ștefan, a venit imediat. Dur, pe cât de iute și de concret și de real:

– Bun. Și dacă ție îți place încă să te dai în leagăn și pe tobogan, de ce, naiba, te-ai măritat cu Ardil Escu? Nu mai bine te mai jucai tu cu păpușile? Nu mai bine mai copilăreai? Nu mai bine îl dădeai dracu' de măritiș? Fugeau bărbaii din lume? Tu ești un copil. O fată care tânjește să se joace în parc. Ai doar 19 ani. Și Ardil Escu? Ia zi tu, câți are Ardil Escu? Zi. Câți ani are Ardil...

Dintr-o suflare, căzuse tot. Bariere, zăgazuri, tainițe, jenă, neliniște. Inclusiv reverențiosul dumneavoastră. Fane îl spulberase dintr-un zvâcnet, la prima încordare. Iar Ana a acceptat tonul lui tăios fără să riposteze:

– Așa a fost... Așa a fost să fie. Am crezut că așa trebuie. Am crezut că fac bine. Așa...

– Daaaa... A fost din senin așa! N-a fost! Tu ai vrut să fie așa. Tu ai ales. Tu l-ai ales pe Ardil Escu. De ce te-ai măritat cu un bărbat așa de în vârstă? Pentru banii lui? Pentru puterea lui? Că nu pot să cred că pentru frumusețea lui. Deci, nici pentru marea dragoste pe care i-o porți.

– Nu! Chiar nu pentru putere și pentru bani. Vezi tu la mine că aș fi vreo oportunistă? Am crezut că sunt îndrăgostită de el. Și că e și el de mine. N-aveam pe nimeni. Nu-mi știu părinții, nici pe altcineva din familie, care să mă învețe, care să-mi spună că nu e bine ce fac, că e împotriva firii. Și m-am măritat. Asta e. Doar atât e.

– Ți se pare, deci, că e simplu, așa. Nu e. Să știi că nu e simplu. Și părinții tăi unde sunt?

– Nu mă mai întreba nimic, te rog. Că și-așa am vorbit prea mult cu tine. Și-așa ți-am acordat prea mult credit, deși habar n-am dacă pot să am încredere în tine. Nu e treaba ta să știi unde sunt părinții mei.

– Nu e, așa e. Dar, deci... Fără deci. Deci... Nu. Poți să vorbești cu mine și poți să ai încredere în mine. Par eu mai bagabont, așa, mai golan, da' poți să ai încredere în mine.

– De ce? Pentru că mă privești adesea?

Fane aproape că se înecă din senin. Asta ce mai e?

– Te privesc? Nu mi-am dat seama. Mă uit și eu, ca omu', peste tot. Și la alți oameni.

– Poate că îmi place să mă dau în leagăn și să mă joc cu păpușile, dar nu sunt proastă. Mă privești. Ești îndrăgostit de mine.

Dacă mai adineauri, Fane doar s-a-necat, acum nu mai are aer. Tușește, hârâie, îl ustură pe gât. Când își revine, zice doar atât:

– Nu! Ce vorbă e asta?

– Nu e vorbă. Nu e nicio vorbă. E adevărul. Ești atras de mine. Ești îndrăgostit de mine. Te abții pentru că eu sunt soția președintelui. Și el te plătește pentru niște servicii. Nu sunt un copil. Nu sunt o adolescentă rebelă. Știu. Știu asta.

– Nu știi nimic, își amintește Fane cum i-au strigat din ochi Cristi și Cătălina să nu îi spună fetei ceva. N-ai ce să știi. Dacă vorbim și dacă socializăm, nu înseamnă că suntem iubiți.

– Păi, ce, eu am zis că suntem iubiți? Am zis că ești îndrăgostit de mine. În fine. Mă enervează subiectul ăsta. Să-l încheiem.

– Tu l-ai deschis, tu închide-l. Ce treabă am eu...

– Bine, bine... N-ai nicio treabă. Bine. O să mergem la vilă. În cinci minute. Să te pregătești.

– Sunt pregătit, normal.

Când traversează amândoi bulevardul ca să ajungă pe malul lacului, acasă, la Ardil Escu și la tânăra lui nevastă, ea ține să precizeze:

– M-ai întreat de părinții mei. Nu-i cunosc. Nu știu cine sunt. Nu-mi amintesc nimic despre ei. Habar n-am cine sunt, dacă mai trăiesc, unde anume.

Fane dă din umeri, ușor apatic: Ardil Escu îi va freca ridichea. A întârziat mult. Nici n-a sunat să anunțe că a găsit-o pe Ana. Nici să ceară permisiune să mai întârzie. Va fi vai și amar de pielea lui.

Și Ana a continuat, în timp ce se fereau, chiar pe trecerea de pietoni, de mașinile nebune care se grăbeau spre cine știe unde:

– Azi, în leagăn, mi-au venit în minte câteva cuvinte pe care nu știu nici de unde să le iau, nici cui să le atribui. Habar n-am cui aparțin. Dar aparțin cuiva. Nu sunt ale mele. Nu mi-au venit din cer în minte.

Și cum Fane, preocupat de ce are să urmeze, de ce are să-i spună fostului președinte, nu dă importanță, Ana rostește ca pentru ea:

– E vorba despre fostul vostru președinte. Eu am auzit de el de la profesorul de istorie de la Paris.

– Despre Ardil Escu? De aia te-ai măritat cu el?

– Nu, nu e vorba despre Ardil. De Ceaușescu, sau cum îl chema pe cel de acum 28 de ani, zic. Se făcea, în mintea mea, că era cineva care zicea: pe vremea lu' Ceaușescu, dacă mai era Ceaușescu, Ceaușescu a făcut, Ceaușescu a dres... Nu știu cine zicea asta. Dar, pe cuvântul meu de onoare că nu mi s-a năzărit.

Da, da, da, mustește gândul lui Fane, total departe de ce-a zis nevasta președintelui, da, lovitură. Lovitură, nu alta... Ce-i spun eu ardilului și pe unde scot cămașa. Dă-l încolo pe Ceaușescu.

.....

Oștile stau, așa pare, probabil că așa e, față-n față. Gata de atac. Gata de luptă. Gata de război. Parcă, mai mult ca niciodată, frig gândurile celor de față. Și privirile. Și toate lăuntrurile. Întreaga sufragerie, deși nu se vede din prima, pare că stă să explodeze. Pe o canapea, între Ana și Marina, Ardil Escu ar spumega, s-ar ostoi... Nici el nu știe ce și cum să facă. Ana l-a înfuriat tare. Foarte tare. O puștoaică de nici 20 de ani i-a făcut lui tapaj. Lui!

Președintelui. Marelui și unicului și inegalabilului președinte! O mânăncă pielea pe fătuca asta. Cere o scărmană, o săpuneală, o ceva... Ca alealalte de dinainte de ea. Dacă tot cere, îi dă. Sigur, nu el, cu mâna lui. Adică, pe sistemul o fi zis copilul ceva, o fi făcut ceva. Că e un copil Ana pe lângă el. Are oameni. Are, la drept vorbind, alte mâini să facă tot ce trebuie pentru el. Da. Ana face pe nebuna și nu știe că nu e bine pentru ea. L-a-nfuriat maximum și, dacă dinspre cealaltă parte, dinspre Marina nu venea un alizeu mirific, rezolva chiar azi, chiar acum cu copilul asta obrăznicită. Dar, vine. Alizeul. Și nu doar. Vine ce n-a mai venit. Și-i place. Toate care vin pun în inferioritate furia față de nevestă. O mai lasă. O mai iartă. Mai trece peste fițele ei. Îi trece prin cap să-i spună Marinei să plece amândoi în Madagascar. Sau în Costa Rica. Ori în Seychelles. Sau unde vrea ea. După nuntă. După nunta lor. Căci, fără doar și poate, ei doi trebuie să se căsătorească. Desigur, după ce rupe coada pisicii cu Ana. Așa că, d-aia e Ardil Escu ba în clăbuci, ba în parfum de orhidee. Ce frumos i-a mulțumit Marina pentru orhideele albastre. Și ce mult i-au plăcut. Și ce impresionată a fost. Chiar dacă, în primă fază, s-au încurcat, un pic borcanele.

Ana are două apăsări, dar niciuna dintre ele n-are treabă cu soțul. Prima ar fi – însă, la momentul ăsta, e destul de minoră, nu apasă greu – chestia cu vocea care-i tot susură despre Ceaușescu. A căutat pe net, a citit câteva opinii, câteva articole. Nimic atât de apreciativ, ca vocea din capul ei. Ce-ar putea să fie? Cine știe... Poate, pe vremea când stătea la Paris, a vorbit cineva astfel despre el. În fine. Oarecum, ca să nu zică absolut, neinteresant acum. În schimb, a doua apăsare, da, apasă. I-a încălecat umerii, dar mai ales sufletul, și stă acolo. Nu se dă luată. Dusă. Aruncată. Păi, da. Căci, de când a venit de la malul mării, a lovit-o, mișelește, un gând: Fane o avea pe cineva? O fi, la urma urmei, chiar înșurat? Nu pare, însă, nu se știe niciodată. N-are nimic pe deget. Dar, purtarea verighetelor nu e lege universală. Înșurat, pesemne, nu e. Dar pe cineva trebuie să are. Nu se poate altfel. Cum o fi fata aia? Ce fel de tipe îi plac lui Fane? Nu. Lui Ștefan. El, pentru ea e Ștefan. Nu Fane, ca la golăneală. Or fi blonde? Or fi brunete? Și ce fel de caractere? Și, oare, mai puștoaice sau mai coapte? Și când iese în liber, fuge să se vadă cu iubita? Se poate numi iubită fata care e în viața lui? Și dacă e cineva care-l așteaptă, atunci el de ce o tot privește? Uite și

acuma, de când s-au întors din plimbare. De mai multe ori li s-au întâlnit privirile. De mai multe, nu o dată. Dacă ar fi o iubită la mijloc, ar mai privi-o? S-ar mai pune în pericol, uitându-se după ea? Cum să afle? Nu e chiar un lucru pe care să-l strigi în gura mare. Oare prietenul lui, Gigi, o ști ceva de și din viața lui Ștefan? Neapărat, neîndoios, trebuie să afle. Ardil? Să-i fie de bine și la vară cald. Are de gând să-l înfrunte. Are de gând să se apere. Are de gând să se elibereze. Are ea 19 ani spre 20, dar capul o duce. E matură și inteligentă. Dospește bine orice idee și orice întâmplare puse la frământat.

Marinei îi zboară gândul la pitica de acasă. Ce-o fi făcând? O fi bine? O fi, de fapt, totul bine? Ea, uite, a venit aici. N-a fost doar un impuls. N-a fost doar o toană de moment. A fost, cu siguranță, o necesitate. Din multe puncte de vedere. Fie și numai pentru că, întruna, întruna, Elena îi scrutează până-n tenebre, bărbatul. Mare nerușinată. Ce femeie e asta? Ce lume e asta? Ce societate e asta? Ce balamuc e asta?

Desigur, ei doi, ea și Cristi, azi-noapte s-au certat. Cum n-au făcut-o niciodată. Au spus că divorțează. Au spus, de altfel, multe. Foarte multe. Era, într-un fel, de așteptat, după ce ea venise, intempestiv, aici, să se întâmple și asta. Chiar dacă, o știu amândoi, au fost doar vorbe goale. Ce divorț? Ce despărțire? Ce drumuri diferite? Bărbatul ei vrea doar s-o protejeze. Vrea doar s-o știe în siguranță. Vrea doar să nu-i mai ducă și ei grija în locul ăsta cu miasme de iad. Dar și ea vrea să-l protejeze pe el. Și ea vrea să-l ajute. Și ea vrea să se facă mai repede dreptate. De asta a venit aici. Doar de-asta. Bănuia, intuia, avea un sentiment că aici nu e vreun eden. Însă, la fața locului, a-nțeles pe deplin că nu e. Cu atât mai mult nu poate să-și lase bărbatul singur aici. Evident, are câțiva oameni alături. Dar e mai bine să fie și ea. Dintre toți câți sunt aici, ea ține frâiele cel mai strâns. Ea strunește cel mai bine armăsarul năraș care e Ardil Escu.

Azi, Cristi și-a cerut scuze. Nu cu vorbe, nu direct, nu chiar așa: să mă scuzi, iubita mea. Nici nu era posibil un astfel de lucru. Dar a făcut-o. În felul lui, în codul lor. În așa fel încât să nu-și dea nimeni seama, în afară de ei. Ce teatru și ce circ or să tot joace și-or să tot facă lângă Ardil Escu... Se termină o piesă, începe un spectacol. Și tot așa. Păcat că nu pot concura cu tot jocul lor la Oscar. Mai c-ar pași pe covorul roșu fără emoții. Episoadele pe care le-a trăit când a fost în comă sunt nimic pe lângă cele care

sunt în desfășurare aici. Numai de n-ar ține toate astea o eternitate. Că, deja, o doare capul – și parcă doar capul... – de cele pe care le tot vede și le tot întâmpină aici.

Și, uite, Elena asta tot cu ochii la și pe bărbatul ei. Of, numai grija unei matracuci ca ea nu mai avea pe aici! Multe și grele teste și-a mai asumat, venind încoace. Ba, l-a supus și pe Cristi la alte mari și late examene. Trebuie să le treacă. Și el, și ea. Amândoi. Și nu doar să aibă note de trecere la ele. E musai să obțină note bune, dacă nu mari. Știe că n-are de ce să aibă palpitații. În omul de alături, are încredere deplină. Pentru dragostea lui, pentru dragostea lor poate să se furlandisească toată viața. Cu temei. Dar Elena o scoate din sărite, cum îi ia seama, de sus până jos și invers, bărbatului ei. De mult liliac violet și alb și de multă mare neagră, care e verde, vor avea nevoie amândoi, în incursiunea ardilească. Doamne ajută să nu se ofilească nicidecum liliacul. Nu se poate. E al lor. A înflorit pentru ei din prima clipă când au venit la mare. Și-a tot înflorit de atunci încoace. Și nici marea, fir-ar, să nu sece. Sau să se facă, de la un cap la altul, talaz. Și spumă. Și neant. Să fie. Să fie marea la locul ei. Și tot verde, deși i se spune neagră. Și lor să le rostuiască șederea la malul ei. Să le spună, șoptit, ce pași, ce vorbe, ce drumuri...

În fine. Are alte lucruri mai importante de făcut, dacă tot a venit aici. Trebuie să rezolve – s-a discutat în ședință despre asta – problema cartelei din telefonul lui Michi. Acum e la Ardil Escu, dar el nu trebuie să știe de unde s-a sunat, când cu bomba. Din buzunarele pantalonilor lui e musai să ajungă în mâinile ei. Și acum, când e toată lumea adunată în sufragerie, e momentul. Chit că fiecare e mai mult copleșit de gândurile proprii, decât prins în discuții cu ceilalți. Și, ca din întâmplare, privește spre Cristi. Care e Gigi. Nimeni nu vede – adică, așa vor ei, doi, să creadă – dar marea verde și zbânțuită se-nlănțuie cu țărnul negru și păgân. A miracol. Nu a păcat. A dragoste. Nu a despărțire. A tot ce e și va fi. Nu a ce ar putea să nu mai fie.

Pe altă canapea, Victor e prins între Luiza și Elena. Pe brațul canapelei stă agățat Emil. Femeile se gândesc la bărbați, bărbații tot la un bărbat. Adică, Elena la Gigi, Luiza la Victor, iar Victor și Emil la Tarik. Ele vor dragoste. Vor să li se acorde atenție. Vor să fie iubite. Vor să fie doar ele importante. Ei vor bani. Sume mari. Colosale. Imense. La care un om normal nu poate nici să viseze. Unul îi vrea ca să-și finanțeze o campanie electorală și-un partid.

Celălalt vrea ca să-și stingă datoriile și să-i mai rămână de-o merdenea, prin teșcherea. Din toți patru, care l-ar trăda, la o adică, pe Ardil Escu, tatăl și socrul lor?

Sufrageria mai are o canapea. Nici mai retrasă, nici mai ascunsă. La vedere. Ca și celelalte două. Tarik și Michi o flanchează pe Magdalena. Ea are uitătura de ciută speriată, când se uită la surorile ei și, mai ales, la Elena. Da, sunt mai frumoase ca ea, mai stilate, mai subțiri, mai implantate pe unde trebuie. Dar, uite prințul arab stă lângă ea, nu altundeva. Ei, prințul și sultanul, cum ar veni, la unison, gândesc să vină grabnic scadența. A socotelilor cu Ardil Escu. S-au băgat în asta, au dat asigurare de loialitate. Dar să se termine mai repede. Mai au și alte lucruri de făcut. Viața se strecoară hoțește pe lângă ei. Fuge. Se duce departe, în timp ce ei stau pe loc.

– Domnule președinte, șoptește Marina, când socoate că e cazul, aș vrea să mă fardez un pic, că sunt cam palidă. Acum, aici, cu dumneavoastră, sunt mai liniștită. M-am mai relaxat puțin. Toaleta unde este? Mă poate însoți Ana?

– Du-te la etaj, ca să nu te deranjeze nimeni. Și nu, Ana nu poate să meargă acum cu tine.

Că am să-i spun vreo două. Că m-am săturat de țățisme. I-am tot spus-o. Dar o caută cu lumânarea. Să meargă Gigi cu tine și să-ți arate unde e.

O clipă, Marina și Gigi s-au întrebat dacă nu e prea frumos totul. Dacă nu sunt, cumva, într-o vacanță, ei doi. Dacă nu, cumva, de atâta Ardil Escu, visează că sunt cu el, în casa lui, pe urma lui. Și, de fapt, în loc de stresul și de emoțiile de pe capul lor, ar trebui să-și spună vorbe frumoase. Că-și sunt, de exemplu, dans unul altuia, că-și sunt tango și că... Hm... Lucruri de genul ăsta se-ntâmplă doar în telenovelele proaste. În viață, e altfel. În viață, ce mai, de multe ori, de atât de multe ori, e jale. Și ei sunt în viață. Nu în vreo ecranizare de doi bani. Răspunsul la întrebarea primă e clar. Și bătut în cuie. Atunci, înseamnă că... Ah, dacă, mai știi, Ardil Escu a mirosit ceva! Ceva din toată punerea în scenă, nu vreo țarie cu care își desfată mereu calea gâtului. Căci, prea îi pune pe ei, amândoi, Marina și Gigi, în același act, prea îl lipește pe Fane lângă Ana, prea se lasă învârtit în sârba asta. Dacă s-a întâmplat asta... Dacă... Dar, cum? În ce fel? Cum să afle? Cum să știe? O fi Ardil Escu sensei, o fi bun, o fi cu toate cheile la el. Dar, nici ei nu sunt chiar frământați în căpistere, cu juma' de

pachet de drojdie. A fost, e, brici tot, în pătrățica lor. Uns tot. În regulă tot. Nu se poate. N-a simțit nimic ardilul. Nu le-a prins șpilul. Nu le e pe urme. Și, dacă nu e niciuna dintre nebuloasele astea, atunci e doar sminteala produsă de Cătălina. Or fi, mai știi, și planetele cu alinierea care trebuie. Eh... Nu afli, oricât de mare admirator al mării ai fi, cât de adâncă e marea, dacă o măsoară – ambiguu, naiv, flu-flu – cu coada sapei. Trebuie să te scufunzi, ca să știi, pentru alt tip de măsurători. Trebuie să ajungi, ca la carte, pe fundul ei. Trebuie să simți algele și peștii și, poate, șerpăria de acolo. Deh... Clipa de cufundare a sosit. De-a binelea! Netrucat. Nejucat. Nefalsat.

O undă, ca o lumină venită nu de departe, ci de niciunde, le trece Cătălinei și lui Cristi codrii de aramă și le pătrunde în suflete, în sânge, în adâncuri. Adânci și astea tot cât adâncurile mării, de n-o fi mai mari. Aproape că-i lasă, ea, unda, fără suflare. Le strânge mâinile și inima într-o îmbrățișare. Îi înlănțuie, îi frânge, îi coboară spre înalturi. Spaime evidente le suie la omușor, de abia mai respiră. Totuși, totuși... Unda năvălește în ei ca o lumină și nu ca o beznă. De observat. De remarcat. Și de ținut, pentru ce se va întâmpla pe mai departe, minte. Să luăm, carevasăzică, măsurile mării, ca la carte. Ca la cartea Tango la geamandură. Să fie ce-o fi! Să fie ce trebuie! Să fie aaaaacțiiiuuune, motor! Căci, da, povestea continuă. Și vorba știm noi cui: sfârșitul nu-i aici!

Parte din textele oamenilor frumoși

Liliana Hanti,
profesor de limba și literatura română

Un tango la fel ca o oglindă

Deși i-am spus și repetat doamnei și prietenei mele, Nina Marcu, că nu sunt eu cea mai pregătită și mai potrivită persoană care să scrie câteva rânduri despre romanul domniei sale, mă văd, din nou, în postura unei „voci” care să spună câteva vorbe despre cel de-al doilea volum al „Tangoului la geamandură”. După primul volum, care ne-a „plimbat” prin lumea nebunilor nenebuni din ospiciu, iată-ne introduși în lumea nebunilor care umblă liberi, care sunt printre noi, mai mulți și mai periculoși decât cei închiși.

Păstrând tonul vioi, limbajul, când dur, când bășcălios al primului volum, aducând alături de personajele vechi, altele noi, doamna Nina Marcu ne face o radiografie dură a vieții noastre în această democrație originală, pe care o trăim de aproape 30 de ani. Este limpede ca lumina zilei că scena politică românească este sursa de inspirație, regăsindu-ne, pe măsură ce înaintăm în acțiunea romanului, cu toții, nu doar politicienii, ci și noi, oamenii de rând.

„Tango la geamandură” este un roman greu. Greu de digerat pentru mulți, incomod pentru și mai mulți, genial, dacă mă-ntrebați pe mine. Modul în care personajele altui roman („Trăind clipa”) își împletesc destinele și-și trăiesc viața dansând acest Tango, este incredibil. Bunătatea unora se-mpletește cu răutatea altora, așa cum se întâmplă în viața de zi cu zi. Corectitudinea și decența se luptă cu mintea machiavelică a unui fost președinte, Ardil Escu, care, din punctul meu de vedere, este un mix fantastic al celor ce-au fost președinți ai acestei țări, la un moment dat. Regăsim „dive”, „afaceriști onorabili”, dar și omul de rând, cu toate ale lui. Asistăm, cum spuneam, la, cred eu, cea mai dură și reală radiografie a vieții noastre din ultimii aproape 30 de ani. Va urma, am înțeles, cel de-al treilea volum al Tangoului. Având în vedere tot ce se petrece în jurul nostru, mă întreb dacă va fi suficient, dacă, într-adevăr, va fi ultimul. Și nu pot să nu mă întreb la ce final se gândește scriitoarea noastră: va fi unul real sau ....hmmm, un happy end neinspirat de realitate?!

Eliana Mihai
(cea mai înfocată cititoare, și nu doar)

Tango la geamandură, gura de aer proaspăt

Cu emoție scriu aceste rânduri, deoarece nu am experiența scrisului. Am, doar, onoarea să fiu o veche prietenă și admiratoare a Ninei Marcu, care, de-a lungul timpului, a reușit să-mi mențină trează curiozitatea de cititor împătimit. Atât în articolele apărute în presa locală și centrală, cât și în romanele publicate de-a lungul timpului, Nina Marcu face dovada unui lucru pe care numai scriitorii adevărați îl au și, anume, amprenta stilistică. Cuvintele ei au mimică, au gestică, au tot ce le trebuie. Și inteligență au. Sentimentul pe care îl ai când citești romanul „Tango la geamandură” este ca și cum ai trage o gură de aer rece și tare.

Dacă în primul volum, drama jurnalistului Radu Munteanu te impresionează prin neputințele prin care acesta trece, pe parcursul romanului, cititorul trece de la șoc la ilaritate, de la uimire la sentimente de tandrețe, cu multă ușurință. Alături de neoamenii pe care este obligat să-i suporte la spitalul de nebuni, Radu Munteanu întâlnește și oameni cu multă noblețe sufletească, cu ajutorul cărora încearcă, în volumul al doilea, să-l detroneze pe atotputernicul Ardil Escu, păpușarul tuturor relelor abătute asupra jurnalistului. Și nu numai. Deja, în acest volum, registrul se schimbă. Este mai trepidant, mai ironic, secvențele se mișcă cu repeziciune, de parcă te-ai afla pe distanța dintre vârful unui montagne-russe și baza acestuia. E multă acțiune, e mult suspans, e ironie, e dragoste, e lirism, e neprevăzut, e... roman.

Lectură plăcută, așa cum am avut și eu!

Dana Fodor Mateescu,
ziaristă și scriitoare

Tango la geamandură – o carte care se cerea scrisă

Cine nu a citit-o până acum pe Nina Marcu, nu știe ce-a pierdut. Departe de mine arta perierii sau reclama de dragul

scriitorului, dar lumea în care intri în clipa în care citești textele ei e foarte apropiată de cea reală, ba chiar, uneori, se pot confunda cu ușurință, atât de bine seamănă.

Un lucru este cert: povestea te captivează din prima, te ia de mână și te duce acolo unde nu te aștepți...

În primul volum acțiunea se petrece în mare parte la balamuc, unde nebunii cu acte și... ne-nebunii își caută un loc mai bun în lumea și mai bună în care trăiesc. Acum, însă, în volumul doi, pe care n-am să vi-l povestesc, vă las pe dumneavoastră să-l descoperiți și să-l gustați, întregul peisaj se schimbă, dar și o parte din personaje.

Acțiunea se petrece la Marea Neagră, în vila și în fieful fostului președinte al țării, Ardil Escu. Omul e un munte de infracțiuni, dar, așa cum e la noi (și cam peste tot în lumea mare) nimeni nu l-a întrebat niciodată nimic despre ele. Până la eroii romanului, care au tot încercat să-l aducă în fața opiniei publice. N-au reușit, așa că operațiunea va fi reluată, cu alte arme, cu alte planuri, pe alte căi în volumul acesta.

Personajele noastre speră să fie o idee mai deștepte și mai viclene și mai determinate ca Ardil Escu, pentru a-l face, legal, să plătească. Aparent, dramatismul din primul volum, în cel de-al doilea nu se mai simte și resimte la fel de intens. Aparent, doar, pentru că tema și întâmplările care decurg de aici sunt, de fapt, grave, cu implicații și conotații serioase. Nu e de coala ca un om să țină în mână frâiele din servicii, din justiție, din toate sferile și să comande, ca și cum ar cere o cafea la bar, distrugeri de vieți sau chiar asasinat.

Dintre personajele, pe care deja le-ați îndrăgit în primul volum, vin la rampă, în al doilea, subcomisarul Cristi Popa, subalternul său, Țeapă, Cătălina, soția lui și, desigur, Radu Munteanu, fostul ziarist, fostul nebun-sănătos, fostul și actualul dușman al lui Ardil Escu. Niciunul dintre cei numiți, însă, nu mai păstrează, în acest al doilea volum, numele lui real. De ce? Pentru că lucrează sub acoperire și intră în niște roluri, mai mult, mai puțin, total adaptate la situație.

Subcomisarul devine Gigi, Țeapă e Fane, Cătălina e Marina, iar Radu e Tarik. Primii ajung gărzi de corp la fostul președinte, ultimul este un arab bogat – un nabab, de-a dreptul – care face trafic de orice din care iese bani, iar doamna... Secret! Nu vă spun nimic! O să vedeți în carte! Suspans și mister.

Totodată, apar personaje noi: în primul rând fiicele și ginerii fostului președinte. Cu toții seamănă cu „tăticu” Ardilescu, sunt păcătoși, nemernici, canalii.

Elena, Luiza și Magdalena sunt fiicele fostului președinte. Fetele lu' tata! Valentina, cea de-a patra fiică, e prezentă numai la nivel de gânduri și amintiri, nu e fizic în vila lui Ardil Escu.

Victor și Emil sunt ginerii lui Ardil și au și ei caracteristici „ardilești”. Primul se crede inteligent și-și pune în gând să-și facă partid și să-și învingă, oarecum șmenărește, socrul la alegerile prezidențiale. Al doilea, care ia numele de familie al fostului președinte, e încorsetat în datorii de care nu știe cum să scape. Și Victor și Emil ajung la concluzia că numai Tarik (omul nostru sub acoperire), cu banii lui mulți, ar putea să-i ajute.

Ana, a șaptea nevestă a lui Ardil Escu, o tinerică de doar 19 ani (el are 69 de ani și ar trebui să fie la andropauză, deja) apare și ea pe firmament. Nedrogată, cum era înainte, când s-a căsătorit cu fostul președinte, începe tot mai mult să-și pună întrebări și să caute răspunsuri despre cine e și cine a fost ea. Între ea și Tarik, când fac cunoștință, se petrece un fapt ciudat, dar niciunul nu știe să spună ce anume. Ce să fie, oare? Vom pricepe în al treilea volum.

Ana, înțelegând că a greșit căsătorindu-se cu Escu, încearcă să găsească soluții ca să scape teafără din această căsnicie.

Ospiciul din primul volum e în oglindă cu ospiciul din lumea reală, mai ales cea politică. Grandoman, păcătos, plin de el, tăticul, cum ar veni, tuturor relelor, Ardil Escu, acest personaj esențial din roman, a fost, de fapt, plămădit din mai multe personaje politice – mă refer la replici, dar și la fapte și alte date care au ajuns în spațiul public – de pe scena politică românească. Am zis scenă? Cercul se desfășoară pe scenă? Sau în arenă? Dar bâlciul? Căci, de mulți ani, politica și politicienii de la noi sunt doar marionete de bâlci.

Și al doilea volum al tangoului este, plecând de la acest fapt, un pamflet. O luare în bășcălie a celor care, din păcate, ne conduc. O ironie la adresa lumii nebune în care ne învățăm. Tabieturi, năravuri, fapte, moduri de a gândi sau de a acționa, văzute, descoperite, aflate prin lumea politică sunt luate în târbacă și în zeflema. Și, poate o întrebare se impune: care lume e mai nebună? Cea cu nebuni nebuni, din ospiciu, sau cea cu nebuni fără acte din lumea reală?

De ce a scris autoarea Nina Marcu aceste povești? Să vă spun eu: pentru că, pe când era redactor-șef la un ziar local, a trăit situații incredibile din pricina unui politician corupt, despre care ea a scris în nenumărate rânduri.

„Dar, atunci, cu pățania mea, am înțeles că sunt mult mai mult decât știam sau bănuiam. Am vrut să surprind și să prezint și altora caractere, întâmplări, replici. Și m-am gândit să pun totul într-o carte. Păstrând proporțiile și lăsând imaginația să zburde, am creat niște personaje, niște chestii, o lume a lor. De fapt, lumea asta era. Eu doar am găsit cu cale s-o fac cunoscută, mai cunoscută. Și cea mai la îndemână modalitate mi s-a părut să fie pamfletul, ironia, acidul. Nu știu cât mi-a ieșit, dar cel puțin am încercat.”

„Tango la geamandură”, volumul al doilea, este la fel de palpitant ca primul. Te revoltă, te izbește cu capul de realitate, îți dă speranțe, dar te și lasă să gândești. E o poveste ruptă din viața noastră, cu jurnaliști, polițiști, șmenari și politicieni corupți, pe care îi vedem la televizor sau în filme. Citiți cartea și veți înțelege!

Amorena Minculescu,
reporter, redactor, producător la știri
Waterloo, Ontario, Canada
(25/11/18)

Tango la... un orez cu lapte

Într-o seară de duminică și-ntr-un noiembrie gri, în îndepărtata Canadă, o cititoare devorează un roman. Continuarea altuia, de fapt. Orezul cu lapte abia început, în amintirea copilăriei și-n dorul de România, așteaptă în bolul de sticlă. Romanul câștigă teren în fața lingurițelor cu orez. Cititoarea nici nu mai simte gustul acestui dulce-madlenă. Are sub ochi fascinante povești reale sau imaginare, căci „orice asemănare cu persoane reale e întâmplătoare; sau nu?” – după cum zice autoarea pe la începutul cărții.

Ochii cititoarei nu se lasă, înving lingurițele, orele, distanțele. Și ajung în țara natală mai repede decât cu orice supersonic.

Traversează ocean, încrângăniș de rânduri, pagini derulate pe ecranul telefonului. Finalul nu pare final. Cititoarea mai vrea!

„Tango la geamandură II” te poate trece prin multe stări. Nici nu simți că tratează subiecte politice, pentru că-s țesute bine în fir de poveste. Te enervezi totuși – deși știi, în mare, despre metehnele celor „de sus” –, ești sătul de efectele corupției asupra vieții de zi cu zi. Achieși apoi la trăirile tensionate ale personajelor principale pozitive. Căci această carte parcă-ncearcă să-ți crească speranța credinței în „binele-nvinge”. Te trezești întrebând: așa o fi?

Iasmina Coman,

Fondator/Editor/PR la Literaturapetocuri.ro

Literatura pe tocuri la Editura Miron

Owner/Editor la Rânduri cu dichis by Literatura pe tocuri

Tango la geamandură vol. 2

Autoarea Nina Marcu reușește și de această dată să mă uimească cu stilul ei inconfundabil, unic, aș putea să spun. Un roman îndrăzneț și ingenios, construit cu personaje extraordinare, imagini neliniștitoare din culisele personajelor politice, o misiune periculoasă și o tehnică narativă excepțională. O poveste inteligentă și captivantă.

Volumul doi al Tangoului reprezintă o ficțiune a realității ce se desfășoară în culisele unor personaje de pe scena politică. Cartea are intrigă, acțiune, dialoguri spumoase și o misiune sub acoperire, continuând de unde am rămas în primul volum.

Trei personaje mi-au atras atenția în mod deosebit: Gigi Baston – bodyguard, Elena Escu – fiica fostului președinte Ardil Escu și Tarik – un arab care vorbește romaraba, un fel de română arabită. Cine sunt ei, veți descoperi dacă citiți cartea, nu vreau să vă știrbesc plăcerea lecturii, dar cu certitudine vă pot spune că veți avea o surpriză.

Toate personajele sunt cumva spectaculoase, fiecare jucându-și propriul rol sub atenta îndrumare de penel a autoarei.

Citind volumul doi ai senzația că toate personajele, întâmplările, mentalitatea lor, comportamentul îți sunt cunoscute,

și începi să asociezi cu ceea ce ai văzut, auzit în viața de zi cu zi. Nu am să vă spun cu cine l-am asociat pe fostul președinte de țară Ardil Escu, sunt sigură că și voi îl veți recunoaște, și nici pe fiicele lui sau jocurile pe care le face.

Cele mai interesante, în afară de misiunea undercover propriu-zisă, mi s-au părut dialogurile dintre Gigi (Jijilică) și Elena. Sunt fabuloase! Deși m-aș fi așteptat să îmi placă tot Cătălina, iată că autoarea reușește să mă întoarcă cu 180 de grade din empatia mea cu un personaj din volumul I și să scoată la suprafață un personaj pe care alții s-ar putea să îl urască.

„Tango la geamandură” ne aduce în față adevărul lumii în care trăim. Deși, la început ai impresia că autoarea se joacă cu slovele, dând senzația unei parodii, înaintând filă cu filă, realizezi profunzimea narațiunii și cât adevăr există în situațiile create.

Dacă în primul volum preferatul meu a fost ziaristul Radu Munteanu, de această dată locul este ocupat de Gigi Baston, garda de corp a ex-președintelui Escu.

O misiune undercover, personaje din lumea interlopă, personaje politice, jocuri politice, trafic de influență, ilegalități, amantlăcuri, jocuri la cacialma, toate le veți descoperi în volumul doi al Tangoului, un dans periculos executat pe muchia geamandurii.

Acțiunea romanului: Misiune sub acoperire: Comisarul Cristi Popa, Cătălina – soția lui, ziaristul de investigații Radu Munteanu, Țeapă.

Cel vizat: Ardil Escu, fost președinte de țară, ce controlează, încă, scena politică și se presupune că a comis ilegalități pe bandă rulantă, trafic de influență, trafic de persoane, și multe alte infracțiuni. Noua lui afacere: armamentul, cincii vapoare încărcate cu muniție, bani grei. Va reuși sau nu, rămâne de văzut. Cum vor acționa cei infiltrați undercover, ce capcane vor întinde să îl atragă pe Ardil, sau mai bine zis, vor reuși să rămână sub acoperire? Intrigante întrebări, intrigantă misiune.

Un roman captivant, fascinant, un puzzle inteligent creat de autoarea Nina Marcu, care poate fi, de ce nu, Mircea Eliade în varianta feminină contemporană datorită stilului de scriere.

Misiunea a început sau a continuat, cert este că nu s-a terminat, mai sunt încă multe de descoperit.

Gica Popescu,
profesor de limba și literatura română

Un tango dincolo de geamandură

Se zice că, omul se verifică pe sine prin măsura în care este capabil de a străbate în dublu sens un drum al existenței și destinului, acumulând înțelepciunea. Înțelepciunea înseamnă să învingă obstacolele, anulând evenimentele, să se sustragă condiției șocante, stării instabile, să existe... un dincolo de poveste. Unii parcurg neted, fără probleme, ambele sensuri, alții străbat în ambele sensuri destinul lor, însă, nu o fac simplu, în niciun caz cu ușurință sau degajare.

Subcomisarul Cristian Popa, eroul din „Tango la geamandură”, nu s-a lăsat „priponit în coșciug” de Ardil Escu, cum spunea subalternul său, Țeapă. În finalul volumului întâi, o comparație cu stările trăite de iubita lui Cristi Popa, Cătălina, capătă și alte semnificații: „marea din sufletul Cătălinei părea liniștită, dar, în tenebrele ei, se pregătesc să izbucnească furtuni. În adâncuri, marea e roasă de angoase, e frământată de la un capăt la altul de neliniști, e, în fond, o mare liniștită, doar la suprafață și doar înaintea de uragan...” Romanul secolului, cum l-a botezat autoarea, „se cerea”, avea să invite la alt volum, adică, avea să declanșeze „uraganul”, atât timp cât „Va mai picura, va mai curge, va mai țâșni, cât are verb și subiect să se aștearnă fluvii, fluvii”. Era de așteptat, de vreme ce îndemnul rămânea valabil: „Bine! Uite, hai să înotăm până dincolo de geamandură. E un lucru deosebit...” De fapt, autoarea ne invită... dincolo de poveste, la limita imposibilului. Că doar marea este stăpânită de curenți, de alte servicii, zic eu. Dincolo de... Este suficient să apară imaginea altui timp în prezentul concret, pentru a deplasa liniile și a face loc altui timp. Interesul pentru tema propusă este susținut prin acumularea elementelor, spontaneitate, posibilitatea liantului între trecut și prezent, efectul cauză-efect... Așa cum susțineam la apariția primului volum, munca jurnalistică, observarea cu discernământ a realității în care trăim, sunt avantajele autoarei. Toate sunt fin integrate în structura artistică a romanului, cu o franchețe nu prea des întâlnită. În volumul al doilea se schimbă scena, se schimbă o parte dintre personaje, dar și tehnica

narativă. Acțiunea are loc, îndeosebi, la vila lui Ardil Escu și în fieful acestuia, și, zice el, al viitorului președinte al țării, visând la al doilea mandat. Pentru acest personaj machiavelic, care ne-a demonstrat că puterea poate genera și dezastre, atunci când este generată de corupție, se pune la cale o acțiune sub acoperire. Corupt până în măduva oaselor, cu mii de bube în cap, buboaie, nu alta, încă în libertate, se mai și vrea pe mai departe lider. Până acum, eroii n-au putut să-l dovedească, să-i schimbe reședința, de la vila somptuoasă la închisoarea mizeră. Scriitoarea Nina Marcu sugerează eroilor sub acoperire că, în anumite circumstanțe, există „leacuri tari pentru boli grele”. Astfel, tema, întâmplările din volumul al doilea sunt mult mai grave. Omul care a fost odată în fruntea țării ținea, în continuare, în mână frâiele serviciilor, butoanele erau, pe mai departe, la pupitrul lui de comandă și el putea să mai comande, încă, distrugerii de vieți omenești, asasinate politice, așa cum a tot făcut. Sub acoperire, subcomisarul Cristian Popa și Țeapă vor fi gărzi de corp, sub numele de Gigi și Fane, Cătălina va fi Marina, iar Radu Munteanu, ziaristul nenebun, un arab bogat, un nabab, mare traficant de orice. Intră în scenă noi personaje, toate sub pecetea unor întâmplări care le împinge în acțiune. O acțiune din care nu mai pot evada. Sunt momente în care unii își pierd mințile, așa cum și-ar pierde, de pildă, o batistă. De aceea, vor fi nevoiți să și le... pună la loc, așa cum ți-ai pune o pălărie. Fiice, gineri roiesc în jurul lui Ardil, omul aflat la a șaptea nevastă, un Bolomir din Balaurul sadovenian. Afemeiatul, tătucul tuturor relelor, însumează tarele mai multor personaje din spectrul politic românesc. Balamucul din primul volum se mută în spațiul public, în viață, în lume. Romanciera dă atenție individului, îl vede, nu numai ca pe un reper reprezentativ, ci și ca pe un destin. Avem o narațiune coerentă, cu o tipologie care se ține minte, în lupta pentru adevăr. Angajând un număr de destine, scriitoarea, din observarea lor, scoate o narațiune profundă. Caracterul umanitar și nobilele intenții morale pe care autoarea își propune să le slujească într-un... dans altfel, un Tango desfășurat nu numai la geamandură, ci și dincolo de ea, departe. Romanul acesta interesează prin acțiune, analiză adâncită, deducții, aluzii, ca în cele polițiste, dar și prin tehnica de expunere a faptelor, prin procedeele povestirilor alternate, fiecare provenind de la alt personaj. Așa se asigură varietățile de efect, vivacitatea episoadelor, mijlocirea constantă a punctelor de

vedere. Scenele sunt colorate, pline de mișcare. Aici, se derulează momente de mare tensiune, dincolo, dăm de pitorescul personajelor. De reținut spiritul în care sunt urmărite împrejurările furtunoase descrise, caracterul realist al observației, care dau coerență și veridicitate împrejurărilor în care acționează, suferă, iubesc, se zăpăcesc, până la o oarecare limită. Un subcomisar a cutezat să facă dreptate cu forța, și asta prin metode de o izbitoare consecvență, cu o tenacitate nu lipsită de riscuri. Există chiar și acela de a-și pierde iubita, de parcă ar fi jurat să se risipească în soare și în vânt, în copaci și în stele, în flori și în valurile mării. Marea care i-a unit, i-a vrăjit, marea care îi cheamă, indiferent de vreme. Mecanismul suspens-ului este pus în legătură cu soluționarea unor cazuri misterioase. Interesul, curiozitatea din situațiile cu o motivație țintă trebuie să-și îndrepte fascicolul de lumină, nu către soluția finală, ci înspre înseși episoadele care duc la rezolvarea dorită. Precum firul unei surse de apă este deviat, constrâns să formeze cascade, înainte de a fi lăsat în voia soartei sale firești, așa mânuie Nina Marcu firul narativ. Uzul suspens-ului vizează doar cazul cascadei, important pentru energia degajată, după care cursul apei își pierde din interes, cu excepția momentelor în care se urmărește o altă cădere, la un alt nivel. Finalul rămâne iarăși deschis, personajele ar trebui să se lupte mai departe pentru adevăr și pentru ordine, altfel le așteaptă teama și lașitatea. În cazul lui Dili... – am spus Dili? Voiam să zic Ardil Escu – exercițiul puterii a minimalizat în el simțul adevărului, scoțând la iveală un penal și un cinic. A vrut să manevreze conștiințe și, așa cum am văzut, a reușit și, din păcate, mai poate, încă. Autoarea este, după cum ne-a demonstrat în derularea acțiunii romanului său, determinată, îndrăzneată, surprinzând printr-un talent debordant. Își întrerupe, din când în când, uneori tot mai des, evocarea, pe măsura precipitării evenimentelor, pentru a sublinia esența momentului, starea de spirit.

Transpunerea în plan umoristic a celor mai grave obiective țintă prin care trec eroii săi, ironia și parodia le-au „îndulcit” aventura. Comical creează nu numai destindere, ci este folosit pentru a sublinia, prin contrast, gravitatea subiectului. Autoarea caută amânări, face digresiuni, pune în calea precipitării evenimentelor unele frâne artificiale, adaugă o doză mare de zbulcium sufletesc. Ne-a chemat în universul său la un Tango, și nu ne pare rău.

Nina Marcu
Carte de vizită. Profesională... .

În 1991, lăsam, definitiv, un post comod și lejer, dar anost și fad, la farmacie, pentru unul – cum aveam să constat – în perpetuă mișcare și agitație, de redactor în presa locală. Asta, deși, o viață întreagă, visasem să fiu scriitoare. Dar au fost, mai târziu am înțeles, pașii firești. Și au urmat 25 de ani de presă. Locală și centrală. Fabuloasă. Nebună. Epuizantă. Mirifică. Iar eu, redactor, reporter special, corespondent, redactor șef, am vâslit cum am putut mai bine în toată vâltoarea aia. Nu mai știu perioadele exacte de la fiecare ziar – de altfel, presa locală și națională au tot interferat în anii ăștia – dar, s-au adunat multe mii de articole, știri, reportaje, interviuri, anchete, anchete. Atât de multe – puteam, cu entuziasmul tinereții, să țin un ziar întreg – că am semnat, ca să nu bată la ochi același nume, și cu pseudonime: Gabi Popescu, Mara Ialomițeanu, Cristina Dragu. Să n-o mai lungesc. Presă locală a fost așa: Cheia Succesului, Ploieștii, Muntenia Telegraf, Jurnalul de Prahova, Telegraf, Gazeta de Prahova. Presă centrală, unde am avut întotdeauna cartea de muncă: Național, Evenimentul zilei, Jurnalul Național, Independentul, Ziarul, Lumea satului, Express Magazin, Formula As. Au fost și câteva colaborări la TV: Antena 1 Ploiești, TVR, Prima TV. Scrisul la ziar, la ziare, cu toată acțiunea și eferescența aferente – săream, Doamne, și pe geam, să fug la vreun caz – m-a furat atât de mult, că am uitat, o vreme, o îndelungată vreme, că-mi dorisem, cândva, să fiu scriitoare. Asta, deși participasem – și câștigasem – la mai multe concursuri literare naționale și mi se spusese că scriu precum Camil Petrescu și Mircea Eliade și, musai, să mă dedic scrierii de cărți și să las presa care îmi schilodește stilul, talentul, harul.

În 2004, am realizat pentru Jurnalul Național un amplu material despre eroii prahoveni, căzuți la revoluție. În ziar, fiind spațiul restrâns, a intrat puțin din feliile de viață aflate. Redactorul șef al Gazetei de Prahova mi-a zis să le adunăm, rapid, într-o carte. Aveam cinci zile la dispoziție, cu tot cu timpul alocat tiparului, până pe 22 decembrie, când trebuia să lansăm cartea. M-am pus pe scris. Și o lume întreagă în mișcare. Au fost zile lungi, doar zile. Dar, am reușit. Așa a apărut prima carte care mi-a purtat semnătura.

În 2005, pentru că era mai demult... pe țeavă, am publicat „Cumpăna unei vieți”, roman inspirat dintr-un fapt real, un veteran

de război, întors acasă, doar din întâmplare, dacă există întâmplare, după 58 de ani. O poveste absolut răvășitoare și copleșitoare.

În 2006, am scris „Trăind clipa”, vol. I și „Cartea Primarilor”, un tom complex despre cele 104 localități prahovene. Iar în 2008, volumul al doilea la „Trăind clipa”, un roman care a pornit, care s-a stârnit, care s-a ițit de la statuia întemeietorului Ploieștiului, Mihai Viteazul, și a făcut, spre bucuria mea, furori, nu doar în Ploiești și Prahova, ci și dincolo de granițele țării.

„Tango la geamandură”, cu aceste două volume (primul apărut în anul 2017) și cu cel de-al treilea care, da, urmează, în curând să apară, este o oglindă, zic eu, fidelă a unor realități cotidiene. Două lumi, două balamucuri, unul cu patalama, unul fără, sunt puse în balanță, converg, se intersectează, conviețuiesc. Al doilea volum e, aș zice, un pamflet. Politic, social, uman. Cu personaje inspirate din cotidian, cu fapte, întâmplări, replici de zi cu zi, dar nu numai. Cum romanul „Trăind clipa” s-a bucurat de mult succes, o parte dintre personajele de aici apar și în „Tango la geamandură”, ba chiar, din câte am observat, sunt așteptate. Cam atât, cred. Cele două romane în fază, încă, de scriere, „Rug pe rugă” și „Uneori trandafirii înfloresc în ianuarie”, nu se pun la socoteală. Nici alea vreo trei, patru, creionate și schițate în minte, care așteaptă să am, vreodată, clar în viața asta, timp și pentru ele. Nu sunt, totuși, după cum am băgat de seamă, la fel de prolifică și performantă precum cineva care a scris 24 de romane în șase ani. A, mai fac o precizare: i-am zis, o vreme, romanului „Tango la geamandură”, al secolului. „Romanul secolului”. Mă rog... Pentru că am avut multe peripeții cu el. Mi-a furat una – pardon, o doamnă – titlul priticit într-o noapte, apoi fraze, expresii din el, din roman. Am șters singură, fără să vreau, aproape tot volumul al doilea, de-am rămas – bune și alea... – cu cinci pagini mari și late și, tot așa. Dar – n-am ce face, trebuie s-o spun – cunoscuții mei, oameni de litere, care au citit ce-am scris, spun că își merită numele de romanul secolului.

În rest, sunt doar un om ca toți oamenii.

Închei cu mulțumiri și reverențe.

Mi s-a spus întotdeauna – încă de pe la 13, 14, 15 ani, când, doar o fată de la țară fiind, nici nu auzisem bine de greii literaturii române – că scriu ca Mircea Eliade și Camil Petrescu. Mai târziu, am aflat că e de bine și mai mult decât onorantă această comparație. Eticheta pusă, probabil, m-a motivat să mă joc, să mă tot joc cu scrisul și cuvintele. M-am jucat pe la ziar, m-am jucat plămădind și niște cărți. M-am jucat și când am scris „Tango la geamandură”. M-am jucat încropind personaje, și acțiune, și poveste. M-am jucat sfidând, uneori, nodul teribil din gât. M-am jucat aducând geamandura lângă un tango. Și tangoul, fix, la geamandură. M-am jucat, n-am dat cu biciul, cu ironia și cu vorba-n doi peri. M-am jucat, până a ieșit ce-a ieșit. Unii cică m-am jucat cu talent. Unii cică romanul ăsta e magistral. Unii cică sunt prea modestă să spun – verde – asta. Unii cică trebuie să citești „Tango la geamandură” în cheia potrivită. Eu spun că sunt fericită că această carte a fost privilegiată să afle calea către voi, cititorii ei, și că mesajul – criptat, oarecum – urmează să fie receptat. Cioc, cioc... Aici „Tango la geamandură”. Primiți cu cititul?

Nina Marcu

ISBN 978-606-8467-41-2

